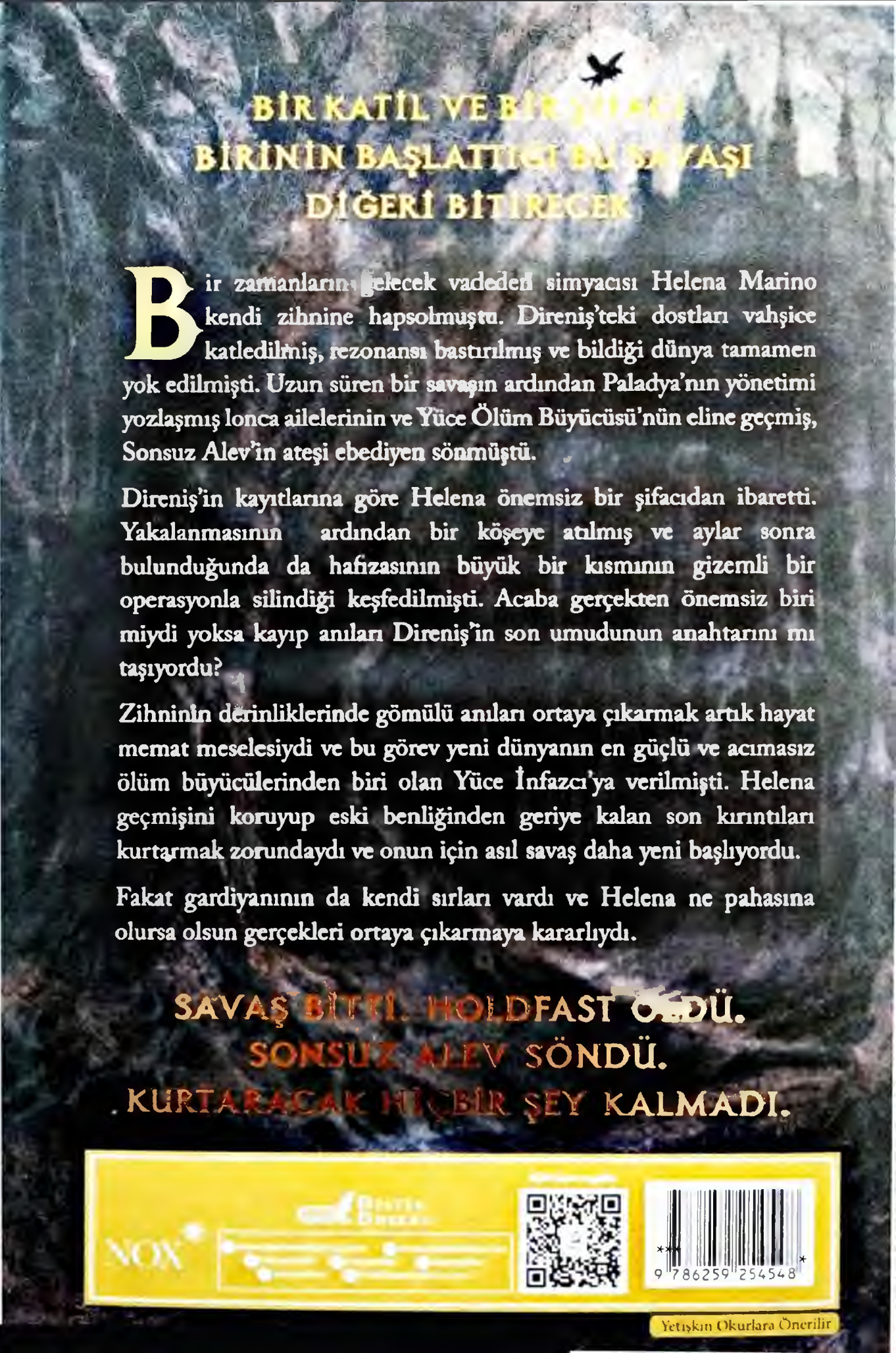

SenLinYu
ALCHEMISED
Çeviren: Ece Çavuşlu

BİR KATİL VE BİR [illegible]
BİRİNİN BAŞLATTIĞI [illegible] SAVAŞI
DİĞERİ BİTİRECEK

Bir zamanların gelecek vadeden simyacısı Helena Marino kendi zihnine hapsolmuştu. Direniş'teki dostları vahşice katledilmiş, rezonansı bastırılmış ve bildiği dünya tamamen yok edilmişti. Uzun süren bir savaşın ardından Paladya'nın yönetimi yozlaşmış lonca ailelerinin ve Yüce Ölüm Büyücüsü'nün eline geçmiş, Sonsuz Alev'in ateşi ebediyen sönmüştü.

Direniş'in kayıtlarına göre Helena önemsiz bir şifacıdan ibaretti. Yakalanmasının ardından bir köşeye atılmış ve aylar sonra bulunduğunda da hafızasının büyük bir kısmının gizemli bir operasyonla silindiği keşfedilmişti. Acaba gerçekten önemsiz biri miydi yoksa kayıp anıları Direniş'in son umudunun anahtarını mı taşıyordu?

Zihninin derinliklerinde gömülü anıları ortaya çıkarmak artık hayat memat meselesiydi ve bu görev yeni dünyanın en güçlü ve acımasız ölüm büyücülerinden biri olan Yüce İnfazcı'ya verilmişti. Helena geçmişini koruyup eski benliğinden geriye kalan son kırıntıları kurtarmak zorundaydı ve onun için asıl savaş daha yeni başlıyordu.

Fakat gardiyanının da kendi sırları vardı ve Helena ne pahasına olursa olsun gerçekleri ortaya çıkarmaya kararlıydı.

SAVAŞ BİTTİ. HOLDFAST [illegible]DÜ.
SONSUZ ALEV SÖNDÜ.
KURTARACAK HİÇBİR ŞEY KALMADI.

NOX

9 786259 254548

Yetişkin Okurlara Önerilir

NOX* YAYINLARI: 28
ROMAN: 28

ALCHEMISED/ SENLINYU

Orijinal adı: Alchemised

©2025 SenLinYu
Hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla William Morris Endeavor'dan alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu
Çeviren: Ece Çavuşlu
Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş
Son okuma: Emre Aygün
Grafik tasarım: Ebru Aydın

Kapak tasarımı: Regina Flath
Kapak illüstrasyonu: Ena Eller
Şömiz içi illüstrasyonu: Alex Hovey
Sayfa 1081 Çizim: Avendell
Yazar fotoğrafı: Kacy Vermeer Photography

©Nox Yayınları: Şubat 2026
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-3-1
ISBN 978-625-92545-4-8 (Ciltli)

© Nox Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43

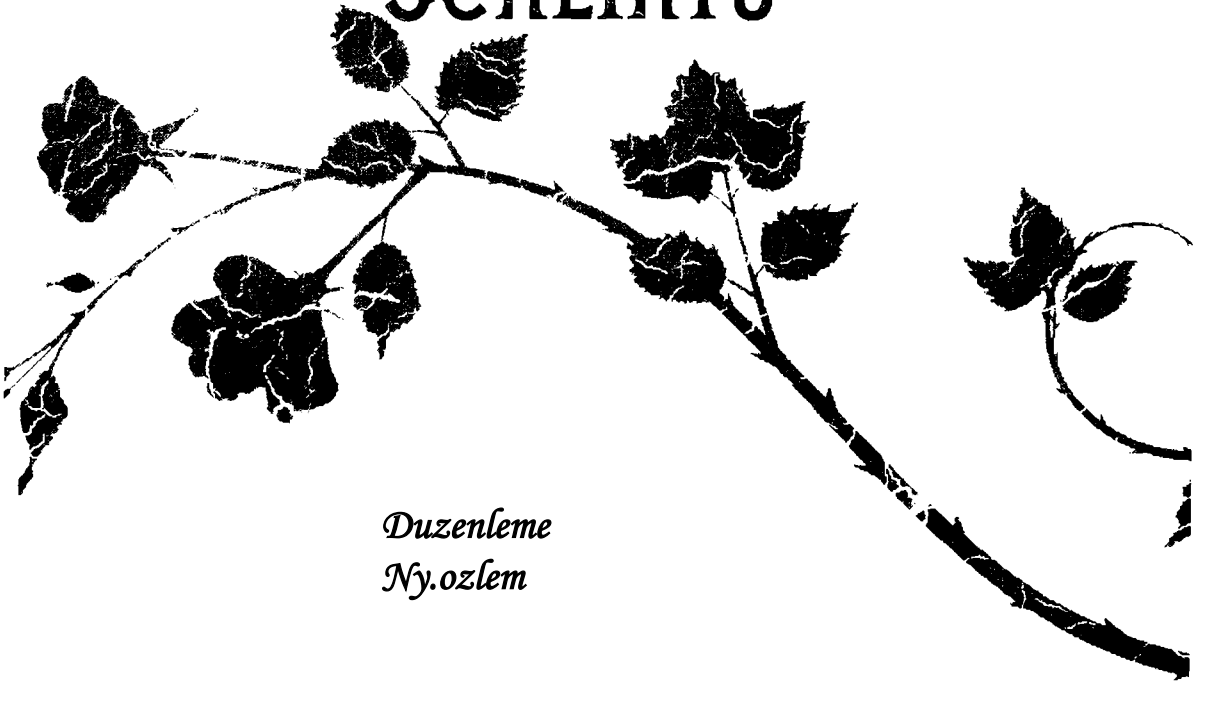
www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul Tel. (0) 212 613 30 06

Ninova

ALCHEMISED

SenLinYu

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Ece Çavuşlu

NOX

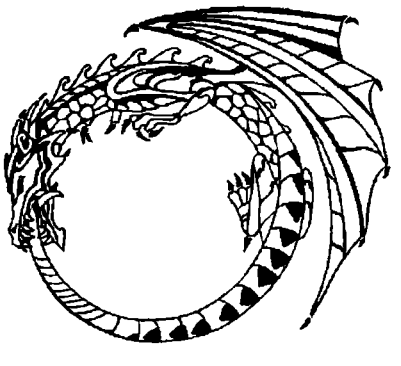
Ninova

Jame'e, beni bulduğu için

YAZAR NOTU

Bu kitap, savaşın ve hayatta kalmanın pek çok karanlık yönünü ele alan bir kurgu eserdir. Okurların bilgisine. Daha fazla bilgi için lütfen kitabın arkasındaki içerik notlarına bakın.

BİRİNCİ KISIM

GİRİŞ

Helena bazen hâlâ gözlerinin olup olmadığını merak ediyordu. Etrafını saran karanlık uçsuz bucaksızdı. Başlarda, yeterince uzun süre beklerse bir ışık huzmesinin belireceğini ya da birinin onun için geleceğini düşünmüştü. Ancak ne kadar beklerse beklesin bir şey olmamıştı işte.

Yalnızca uçsuz bucaksız karanlık.

Bir bedeni vardı; çevresini bir kafes gibi sardığını hissedebiliyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar diretirse diretsin o bedeni bir türlü hareket ettiremiyordu. Hareketsiz ve tepkisiz hâlde süzülüyordu; ta ki ani şoklar çarpana, boynunun tam altından başlayan elektrik patlamaları vücudundaki her bir kasın acımasızca kasılmasına neden olana kadar. Bu patlamalar geldikleri hızla kayboluyordu. Zamana dair tek gösterge bunlardı onun için.

Staz hâlindeyken kaslarının tamamen erimesini engellemek için veriliyordu bu şoklar. Helena bu detayı hatırlıyordu. Bir mahkûm olarak oraya tıkıldığını, orada saklandığını ama bir gün birilerinin onu almaya geleceğini hatırlıyordu.

Başta şokların sıklıklarını hesaplamak için aralarında geçen zamanı saymıştı. Saniye saniye. On bin, sekiz yüz. Hiç sekmeden üç saatte bir. Hep aynı. Sonra şokları da saymıştı ama sayı gitgide arttıkça öğrenmekten korkarak saymayı bırakmıştı.

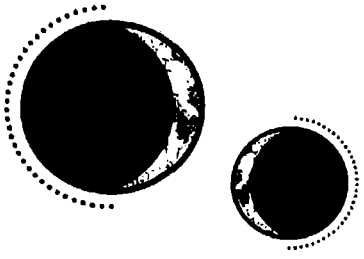
Zihnini beklemeye değil de başka şeylere odaklamaya zorlamıştı. Dipsizliğe değil. Karanlığa değil. Beklemek zorundaydı, bu

Ninova

yüzden zihnini canlı tutacak bir rutin oluşturdu. Yürüyüşler hayal etti. Uçurumlar ve gökyüzü. Şimdiye kadar dolandığı her yeri tek tek ziyaret etti. Okuduğu tüm kitapları.

Dayanmak zorundaydı. Tetikte kalmak. Böylece hazır olacaktı. Hazır *kalmalıydı.*

Benliğinin silinip gitmesine müsaade etmeyecekti.

1. BÖLÜM

Işık geldiğinde resmen Helena'nın beynini ortadan yardı. Çığlıklar duyuldu.

"Siktir! Bu nasıl uyanık olabilir?" Bir ses duyularını saran acının içinden sızdı.

Işık onu deşiyordu. Gözlerine saplanan bir diken gibi kafatasına gömülüyordu. Tanrılar aşkına, gözleri.

Kıvranıyordu. Parlaklık bulanıklaştı, yalpaladı. Boğazından aşağı dökülen bir sıvının yangısı. Kulaklarında bir gürleyiş.

Kollarına gömülen, kemiğine batan, onu yukarı çeken kaygan parmaklar. Ciğerlerine dolan, onları kasarak sıvıyı yukarı ittiren hava.

"Staz jeline sıçayım! Doğru düzgün tutamadım. Sustur şunu! Kendini boğacak birazdan."

Bırakıldığında kafasını bir yere vurdu. Pütürlü taşlar ellerini parçaladı. Kendini yukarı itmeye çalışırken körlemesine çırpındı. Gözleri sımsıkı yumuluydu ama ışık hâlâ kafatasına bıçak gibi saplanıyordu. Ensesinden sert bir cisim söküldü ve teninde ılık, ıslak bir şey aktı.

"Nasıl uyanık olabilir ya? Bunda kesin dozajı yanlış ayarladılar. Sürünerek kaçmasına izin verme."

Kolları yeniden tutuldu ve yerden kaldırıldı.

Debelenerek ellerinden kurtuldu ve kendini zorlayarak gözlerini açtı. Tek görebildiği kör edici bir beyazlıktı. Ona doğru atıldı.

"Koduğumun orospusu, kestin beni!"

Kafasının arkasında acı patladı.

Bilinci yerine geldiğinde hâlâ ışık vardı.

Ama yavaş yavaş, sanki suyun altındaymışçasına geri gelmişti bilinci; ulaşılmaz, dalgalanan bir yüzeye doğru yüzüyormuş gibi yavaş yavaş süzülüyordu. Işık, kapalı gözlerinin hemen arkasındaydı. Acısını şimdiden hissedebiliyordu.

Sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Metali parmaklarının altında cansız olan, soğuk bir masa.

Boğuk ama yakından gelen sesleri hayal meyal duyuyordu.

"Ee?" Bir kadın sesi. "Başkaları var mı?"

"Yok." Bir erkek sesi. Önceki ses. "Diğerlerini çıkardık. Sadece bunu yanlış saklamışlar."

"Tankı açtığınızda bilinci yerindeydi yani?"

"Aynen öyle. Kapağı kaldırıp onu yukarı çektiğimizde feryat etmeye başladı. Yemin ederim yüreğime iniyordu. Willems o kadar şaşırdı ki kızı neredeyse boğuyordu ve onu çıkardığımızda kudurmuş gibiydi. Onu bayıltana kadar üstümü başımı parçaladı. Damar yolu falan açıktı ama sakinleştirici kapalıydı. Biri kurcalamış olmalı."

"Bunun kayıtlarda bulunmamasını açıklamıyor," dedi kadın. "Tuhaf geldi."

"Muhtemelen alelacele yapılmıştır. Uzun süre tutulmuş olamaz. Doğru düzgün yapılanların bile çoğu öldü. Çoğu tank çorba ve kemikten ibaret." Adam gergin gergin güldü.

"Onu Merkez'e götürdüğümde daha çok şey öğreniriz," dedi kadın. Sesi ilgisiz çıkıyordu. "Haber vererek doğrusunu yaptın. Bu bir anomali. Daha kaçının uyanık olduğunu haber ver. Yeniden canlandırmaya uygun cesetler madenlere gidecek. Yaşayan mallar da Karakol'a."

"Elbette. Hakkımda güzel şeyler de söylersiniz, değil mi? Sizden gelirse çok etkili olur." Adamın sesi umutlu geliyordu ama gülüşü zorlamaydı. "Gençleşmiyoruz sonuçta."

"Yüce Ölüm Büyücüsü'nün değerlendireceği çok rica var. Emeğin unutulmayacak. Nakliye için kamyonu hazırlayın."

Ayak sesleri uzaklaştı ve ardından sinir olmuş bir iç çekiş duyuldu.

"Baygın numarası yapmana gerek yok, uyanık olduğunu biliyorum. Aç gözlerini," dedi kadın. "Duyularını değiştirdim, ışık artık seni o kadar rahatsız etmemeli."

Helena kirpiklerinin arasından temkinle baktı.

Yeşile çalan bir alacakaranlık olarak görüyordu etrafı ve her şekil sanki gözlerin içindeydi. Sağında insan siluetine benzeyen bir gölge hareket etti.

Gözleri istemsizce onu izledi.

"Güzel. Talimatlara uyuyor *ve* hareketi takip ediyorsun."

Helena konuşmaya çalıştı ama boğuk bir hırıltı çıktı sadece.

Bir kalemin çıtlaması *ve* kâğıt hışırtısı duyuldu.

"Pekâlâ, Mahkûm 1273 müsün yoksa Mahkûm 19819 musun? İki farklı mahkûm numaran var ve buradaki kayıtlarda ikisi de yer almıyor. Bir adın var mı?"

Helena hiçbir şey demedi. Işık dehşet verici olmaktan çıkınca biraz daha düşünebilmeye başlamıştı. Hâlâ bir tutukluydu.

Kadın sabırsızca ofladı. "Beni anlıyor musun?"

Helena hiç tepki vermedi.

"Peki, fazla bir şey beklememeliyim sanırım. Zaten yakında öğreniriz. Sen, getir onu."

Siluet uzaklaştı, yerine yeni figürler geldi. Bileklerine değen soğuk deriyi hissetti. Kimyasal koruyucuların ve bayat etin kokusu burnunu yaktı. Ölüköleler. Yüzlerini seçmeye çalıştı ama gözleri kayıp duruyor, bir türlü odaklanamıyordu.

Taş zeminde sarsıla sarsıla ilerleyen masa, kafatasından dişlerine kadar ulaşan bir titreşim yayıyordu.

Sonra yine çok aydınlık oldu ve retinalarına iğneler saplandı. Bastırılmış bir çığlıkla gözlerini tekrar yumdu.

Altında bir yerlerde bir motor çalışmaya başlamış gibi midesi ağzına geldi ve her şey tekrar kararmaya başladı.

Kaçması gerekiyordu. Hareket etmeye çalıştı ama metalin şıngırtısını hissetti.

"Kıpırdamadan yat." Kadının sesi aniden geri gelmişti. Hem de çok yakından.

Helena irkilerek geri çekildi, nefesi hızlandı ve prangaların içindeki elleriyle ayakları çırpındı. Kaçıp kurtulmalıydı. Kaçmalıydı...

"Günümü daha da zorlaştırma," dedi kadın buz gibi bir sesle.

Helena parmakların ense kökünü kavradığını hissetti ve beynine bir enerji dalgası hücum etti.

Yine karanlık oldu.

Birden vuran bir acı patlaması ve ani bir dehşet Helena'yı tekrar ayılttı.

Gözleri fal taşı gibi açılarak doğruldu ve tam da o sırada bir şırınganın geri çekildiğini gördü. Zincirlerin şakırdamasıyla sırtüstü geri düştü. Kalbi deli gibi atıyor, her atışı bıçaklanıyormuşçasına acı veriyordu.

"İşte böyle." Sağ tarafından bir yerden şırınganın metal tepsiye bırakılma şakırtısı geldi. "Bu seni ayıltıp konuşturur."

Önceki kadındı.

Helena artık ne bir masadaydı ne de kamyonda. Altında sert bir döşek vardı ve her yere yoğun bir antiseptik kokusu sinmişti.

Tepesinde loş, gri bir tavan vardı.

Acının arasında damarlarında bir enerji yükseldi; bu enerji ellerini açtığında yayılan ve giderek artan bir sıcaklığa dönüştü. Bilinci berraklaşıyordu ve her şey daha net, daha parlak olmaya başlamıştı. Kıpırdandı ve metal kelepçeler bileklerine battı.

"Hiç uğraşma. O kelepçelerden kurtulana kadar kemiklerini kırarsın. Sorularıma cevap verirsen ilacın etkisi geçmeden önce kalkmana izin veririm. Yoksa oldukça acı verici olabiliyormuş."

Hareket edemeyen Helena'nın zihni hızla çalışmaya başladı. Bir enjeksiyon, belli ki sert bir uyarıcı. Vücudunda kilitli kalmış

enerji beynine hücum ediyordu ve dağılmış, panik içindeki düşünceleri gittikçe keskinleşiyordu.

"Helena Marino. Sen" –çevrilen sayfaların sesi geldi– "1273 numaralı dosyana göre ölmüş olmalıydın. 'Geniş çaplı yaralanmalar' sebebiyle infaz edilmen kararlaştırılmış. Ama 19819 numaralı kaydın senin staz için seçildiğini gösteriyor." Daha fazla kâğıt karıştırıldı. "Ama ne oraya vardığın ne de işlem gördüğün kayıtlara geçmiş." Kadın dişlerini emdi. "Geçen yılın ağustos ayından beri dosyalarımızın hiçbirinde adın geçmemiş. On dört ay. Şimdi de seni hiç ulaşmadığın bir staz deposunda buluyoruz. Bu nasıl oluyor?"

Helena duyduklarını sindirmeye çalışırken gözlerini yavaşça kırpıştırdı. On dört ay mı?

"Kimse staz durumunda bu kadar uzun süre hayatta kalamaz. Mükemmel şartlarda bile altı ay imkânsıza yakın, ki sen düzgün depolanmamışsın bile. Ee, nereden geldin? Kim koydu seni oraya?"

Helena cevap vermeyi reddederek başını çevirdi.

Kadın hımlayarak yaklaştı. "Başın belada değil. Bana gerçeği söyle de bitsin. Staza sokulmadan önce neredeydin?"

Bunu altını çize çize sormuştu.

Helena bir şey demedi ama çenesi kasıldı. Kalbi hızla çarpıp ilacı damarlarına iyice yayarken bedeni sarsılmaya başladı.

Artık koruyacak kimse kalmamıştı ama yine de kendisini esir alanlarla işbirliği yapmayı reddediyordu. İşlerini kolaylaştırmak, dosyalamalarına yardımcı olmak dahi istemiyordu.

Hem zaten buradan önce başka hiçbir yerde olmamıştı ki.

"Staza. Sokulmadan. Önce. Neredeydin?" Kadın sesini yükseltmişti.

Cevabı aklına bile getirmemeye çalışırken Helena'nın boğazı düğümlendi çünkü hatırlamak onu paramparça ediyordu.

Depoya götürülmeden önce herkesle birlikte yakalanmış, tüm tutsakların savaşın sonu "kutlamalarına" tanık olsunlar diye götürüldükleri Simya Kulesi'nin önündeki kafeslere tıkılmıştı.

Hâlâ yaz sıcağındaki duman ve kan kokusunu alabiliyor, çığlıkları yavaş yavaş silinen Direniş liderleri öldürülürken halkın

tezahüratlarını duyabiliyordu. O zaman bile tüm bunların bitmediğini bilerek ölmelerini izlemişti.

Kalabalıktan bir ölüm büyücüsü hava atma sevdasıyla öne çıkmış ve ölü beden saniyeler içinde tekrar ayağa kalkmıştı. Helena'nın güvendiği ya da emrinde çalıştığı biri diriltilmişti. Bir ölüköle, boş bir otomat ceset. İkiye yarılmış, derisi dökülmüş, organları etrafa saçılmış, gözleri boş, yüzü gevşekti ve sıradaki "haini" daha da acımasızca öldürmekte kullanılacaktı.

Hava kanla puslanana kadar da infazlar durmamıştı.

General Titus Bayard'ın cesedine karısını öldürtmüşlerdi. Yavaşça. Kadını dilim dilim doğratıp adama yedirmişlerdi.

Her ölüm Helena'nın içini biraz daha deşmişti, ta ki göğsünde yastan koca bir oyuk kalana kadar. Kalabalık önünde öldürülmeye değecek kimse kalmadığındaysa onu staz tankına tıkmışlardı.

Diğer tutsaklar paralize edilir, damarlarına iğneler saplanır, burunlarından hortumlar sokulur, yüzlerine maskeler takılırken bayıltılmışlardı. Ama Helena'ya bunların hiçbirini yapmamışlardı.

Kendi bedenine hapsedilir ve karanlığa bırakılırken başına gelenlerin klostrofobik dehşetinin farkında olacak şekilde uyanık tutulmuştu o. Birinin onun için gelmesini bekler hâlde.

Kimse gelmemişti.

Yüzünün önünde parmak şıklatılınca Helena anılarından sıyrıldı. Kadın dik dik ona bakıyordu.

"Bir dosya hatasının itibarımı lekelemesine izin vermeyeceğim. Cevap vermezsen *kolay* yoldan yapmayı bırakırım."

Helena irkildi.

"Gördün mü bak? Beni anlıyorsun."

Helena'nm midesi kasıldı ama çenesini sıktı.

Kadın daha da yaklaştı. Helena kadının yüzünü seçmek için bakışlarını odakladı. Sabırsızca büzülmüş dudaklarla kare bir yüz. Bir tıbbi üniforma.

"Belki bir örnek yardımcı olur." Kadın, elini Helena'nm boynuna bastırdı. Keskin bir soğuk yayılıp omurgasından geçerken Helena'nm nefesi kesildi.

Tanktaki gibi bir elektrik patlaması değildi bu, kadının elinden Helena'ya doğru iğne gibi saplanıyordu. Bir enerji dalgası, ses çatalıymışçasına içinden geçti ve ikisi aynı frekansa gelene kadar titreşti.

Kadın parmaklarını büktü. Helena'nm bedenindeki her bir sinire acı yayıldı. Boğuk, tutuk bir çığlık kopardı, vücudu kasıldı ve kelepçeli elleri çırpındı.

"Düzgün dur."

Ufak bir hamleyle Helena gevşedi. Göğsünden aşağısını hissedemiyordu. Sanki omurgası yara almış gibi. Kanı panikle uğuldadı.

Kadınm elini tekrar sallamasıyla uyuşukluğun o boşluğu kayboldu.

Sabunla yıkana yıkana sertleşmiş parmaklar Helena'nın kolunda tehdit edercesine dolaştı.

"Şimdi anladın mı?"

Kadının rezonansı Helena'nın içinde âdeta canlı bir uyarı gibi akıyordu hâlâ. Başını sarsakça sallayarak onaylamayı becerdi. Çoktan fark etmeliydi: Kadın bir yaşam büyücüsüydü. Ölüm büyüsünün zıt ikizi, ölüler değil de yaşayanlar üzerinde etkili hâli.

"Çözeceğini biliyordum. Tekrar deneyelim."

Gözleri yanan Helena'nın boğazı düğümlendi. Tüm sinirleri sızlıyor, kanı kulaklarında uğulduyordu. Gerçeği söylemenin ne zararı olacaktı ki?

"Nereden geldin?"

"De-pp-po–" Helena diline söz geçirmeye uğraştı.

"Saçma sapan zırvalama. Paladyaca konuş," dedi kadın sertçe.

Paladyaca diye bir dil yoktu ve kadm da kuzey lehçesiyle konuşuyordu. Helena bunu söylemek istedi ama nafile olacağını düşündü. Yutkunup tekrar denedi ama dili iyice dolandı.

Kadın iç çekti. "Siz Direnişçiler neden hep zamanımı harcıyorsunuz? Belki beynini biraz daha şoklarsak doğru düzgün konuşmayı hatırlarsın."

Bu sefer Helena'nın kafasını kavradı. Zihninin içinde iki yandan zillerin birbirine çarpışını andıran titreşim dalgaları çarptı.

Her yer kızıla kesti. Helena'nın boğazından kopan çığlık hayvansıydı.

Eller aniden geri çekildi. "O da neydi be?"

Kadın mı tepesinde dönüyor yoksa oda mı dönüyor emin olamadı Helena.

"Bu da ne böyle? Bunu sana kim yaptı?"

Görüşündeki kırmızılık silinirken sersemlemiş hâlde yukarı baktı. Elleri titreyip kasılıyor, zincirlere karşı istemsizce seğiriyordu. Soruların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Zihnine bir şey yapılmış," dedi kadın, sesi hem şaşkın hem de tuhaf şekilde heyecanlıydı. "Bir tür transmutasyon. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmadım. Bunu bildirmem gerek. Bir uzmana ihtiyacım var. Sende..." Kadın duraksadı. "Bunun bir adı yok ki! *Benim* bir isim bulmam gerekecek..."

Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Zihnin içinde transmutasyonel bariyerler. Bu nasıl mümkün olabilir? Ben daha önce hiç... İçinde... desenler var."

Helena'ya tekrar dokundu. Helena irkildi ama bu sefer rezonans işkence için değildi, sadece beyninde çakıp her şeyi yine kırmızıya boyayan bir enerji kıvılcımından ibaretti.

"Bu ayrıntılı, güzel, profesyonel bir iş. Bir yaşam büyücüsü senin bilincini bilfiil baştan düzenlemiş."

Helena anlamayarak öylece yatmaya devam etti.

Kadının yüzü, Helena'nın onun mavi gözlerinin arasındaki ve ağzının çevresindeki derin kırışıkları görebileceği kadar yaklaştı. Kadın ona büyülenmişçesine bakıyordu.

"Bennet hâlâ burada olsaydı, bu işin hassaslığına hayran kalırdı." Kafatasının içinde parmaklar dolaşıyormuş gibi hissetmesine neden olan rezonans Helena'nın zihninin içinde akıyordu. Kadının açık renk gözleri, çalışırken odağını kaybetmişti. "En ufak hata olsa şu an bitkiden farkın kalmazdı ama bunu her kim yaptıysa seni *neredeyse* tamamen sağlam bırakmış. Bu dâhiyane."

"N-ne?" Helena nihayet ağzından doğru düzgün bir kelime çıkarabilmişti.

"Acaba... nasıl görünüyordur?" Kadın gitti ve bir dakika sonra elinde cam bir levhayla geri döndü.

Helena gözlerini kısarak bakınca nesneyi tanıdı. Bir rezonans ekranı. Genellikle akademik sunumlarda ve simyayla ilgili tıbbi işlemlerde kullanılırdı. Reaktif parçacıkları kullanan gaz, rezonans kanalının şeklini ve desenini yansıtırdı.

Kadın camı onun tepesinde tutarken öteki eli Helena'nm alnındaydı ve kafasından rezonans geçiriyordu. Görüşü yine kırmızıya kesti ama Helena gözlerini kısıp panellerin arasındaki puslu bulutun insan beyninin belli belirsiz şekline, ardından da beynin her yanma yayılan anlaşılmaz bir örümcek ağma dönüşünü izledi.

"Bunları anladığından şüpheliyim ama zihnini şey gibi düşün... bir şehir gibi. Düşüncelerin hedeflerine ulaşmak için çeşitli sokaklardan geçiyor. Şu gördüğün şekiller, yönleri değiştirilmiş sokakların. Transmutasyonel olarak üretilmiş engeller var ve bu nedenle beynin doğal desenini takip etmek yerine alternatif yollar yaratmış. Bazı alanlar tamamen kestirip atılmış. Nasıl yapıldığını hayal bile edemiyorum... Bu seviyede bir beceri..."

Lafının arkasını getirmedi. Ekranı bir kenara koydu ve dikkatle Helena'ya baktı.

"Senin üzerinde kim çalıştı?" Soru yüksek sesle, yavaş ve tane tane sorulmuştu.

Helena başını iki yana sallamakla yetindi.

Kadının ifadesi tehlikeli derecede sertleşti ama sonra tekrar değerlendiriyormuş gibi duraksadı. "Beynin bu hâldeyken bilemezsin tabii. Muhtemelen adını hatırlayabildiğin için bile şanslısın. Bir simya öğrencisiydin sanırım." Kadm, Helena'nm bileğine takılı metal kelepçeye parmağıyla boş boş vurdu.

Helena başını temkinli bir tavırla sallayarak onayladı.

"Ve yabancısın. Orası belli." Helena'yı baştan aşağı süzdü.

Helena yutkundu. "Etras."

"Ah, demek memleketinden bayağı uzaktasın. Rezonans dağarcığını hatırlıyor musun?"

"Çe-çeşitli."

"Hımm." Kadının kaşları çatıldı ve Helena'yı daha da dikkatle inceledi. "Bekle. Seni duymuştum. Holdfastların burs verdiği o küçük deha sensin. Sanırım üzerinden on yıl geçmiştir, yani şimdi yirmilerinde falan mısın?"

Gözleri yanan Helena başını hafifçe sallayarak onayladı.

Kadın kaşını kaldırdı. "Sponsorun Principatus Apollo'ya ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Öldürüldü."

"Hı hı. Peki ya savaş? Eminim o kadarını hatırlıyorsundur. Şu Holdfastların çocuğunun şehri yakmasına yardım ettin mi? Sizin ona hitap etmeyi sevdiğiniz adıyla, pek sevgili Luc'a?"

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Ben... savaşmadım."

Kadın hafiften hıhlayıp gözlerini kıstı. "Peki ya son savaş? Onu hatırladığını varsayıyorum?"

Helena'nm dudakları birkaç kez aralandı ama dili dönmüyordu bir türlü. "Biz... yani... Direniş kaybetti. İdamlar oldu. Sonunda... M-Morrough geldi... O... Luc'u yakaladı. Onu... o-orada öldürdü. Sonra... sonra beni... depoya götürdüler."

"Kimler?"

Helena acıyla yutkundu. "L-Liçler."

Kadın kıkırdadı. "Uzun zamandır kimsenin o kelimeyi kullanmaya cüret ettiğini duymamıştım. Ölmeyenler'in hepsi, hangi biçimde olursa olsun, Yüce Ölüm Büyücüsü'nün en etkin takipçileridir. Ölümsüzlükleri mükemmelliklerinin ödülü. Bu yeni dünyada ölüm sadece değersiz olanların kaderi. Ne kadar hakaret edersen et, küle dönüp unutulanlar senin arkadaşların."

Hafifçe Helena'nın alnına vurdu. "Gerçi bakıyorum da sen büyük ölçüde sağlam kalmışsın. Bunca zahmete neden girilmiş ki? Bunu kim yapabilmiş olabilir?" Kadm rezonans ekranını tekrar alıp bir kez daha göz attı ve ardından perdelerin ardında kayboldu.

Helena onun gittiğini görünce rahatladı.

Hafızası mı yoksa zihni mi değiştirilmişti?

Bunun bir oyun olduğunu düşünebilirdi ama rezonans ekranını kendi gözleriyle görmüştü. Bir beynin nasıl görünmesi

gerektiğini biliyordu. Zihni o hâle getirmek için ileri düzey ve hayli uzmanlaşmış bir yaşam büyüsü bilgisi gerekirdi.

Bir insanın başına geldiğinde unutabileceği bir şey değildi bu.

Yine de bir şeyi unutmuş gibi *hissetmiyordu*, bahsedilen geniş çaplı yaralanma hariç.

Hiçbir yaralanmayı hatırlamıyordu; sadece şok, acı ve korku vardı.

Düşünmemeye çalışarak yutkundu ve sertçe gözlerini yumdu.

Etrafına bakınarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ona her ne enjekte ettilerse feci etkili bir ilaçtı. Göğsünde iğnenin kalbine saplandığı noktada şiddetli bir morarma oluşmuştu. Kalbinin her atışında canı yanıyordu.

Aşağı baktı. Yatağın iki yanında korkuluk vardı ve bileklerindeki metal kelepçeler bu korkuluklara bağlıydı. Derisi tahriş olmuş ve morarmıştı, ayrıca onu yatağa zincirleyen kelepçelerin altında yeşilimsi birer metal halka daha vardı.

En azından bunlar tanıdıktı. Kutlama sırasında bileklerine takılmışlardı.

Kana bulanmış hâlde, sadece birkaç meşale ışığında ve sıkış tıkış bir kafeste karanlıktayken onları zar zor seçebilmişti. Ama hatırlıyordu.

Staz tankındayken bile bileklerine kenetlenmiş bu halkaların varlığını hep hissetmişti. Rezonansını bastıran, kaçmasına imkân verecek her türlü transmutasyonel manipülasyonu önleyen varlıklarını bilincinin kıyısında sürekli duyumsamıştı.

Tankın içindeyken bile içlerindeki lumityumun varlığını hissedebiliyordu.

Doğası gereği lumityum; hava, su, toprak ve ateşin dört elementini birleştirir, bu birleşimden de rezonans doğardı.

Kutsal İnanç'a göre rezonans, elemental cevherin tanrısı Sol tarafından insanlığa bahşedilmiş bir nimetti. Dünyanın pek çok yerinde rezonans nadir bir yetenekti ama Sol'ün seçilmiş ulusu Paladya'da durum farklıydı. Savaş öncesi nüfus sayımına göre

halkın neredeyse beşte biri ölçülebilir bir rezonans seviyesine sahipti. Bir sonraki nesilde bu oranın daha da artması bekleniyordu.

Rezonans genelde metallerin ve inorganik bileşiklerin simyasında kullanılırdı; böylece transmutasyon veya simyasal işlemler yapılabiliyordu. Ancak Sol'ün doğa yasalarına başkaldıran kusurlu ruhlarda rezonans yozlaşabiliyor, kadının Helena'nm üzerinde kullandığı gibi yaşam büyüsüne ve ölüköleler yaratmak için kullanılan ölüm büyüsüne dönüşebiliyordu.

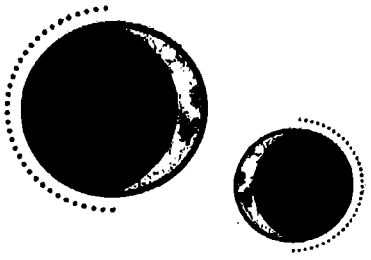
Rezonans elementi olarak lumityum, hareketsiz nesnelere bile rezonans kazandırabiliyor veya mevcut rezonansı güçlendirebiliyordu. Ancak saf lumityum fanilerin kaldırabileceği bir şey değildi; aşırı maruz kalmak ölümcül bir zafiyet hastalığına neden olurdu ve rezonansa sahip kişiler için doğrudan temas sinirlerde kontrolsüz, metalik bir acıya yol açardı.

Ama kelepçelerdeki lumityum Helena'yı hasta etmiyor gibiydi. Bu da bir şeylerin değiştirilmiş olduğunu gösteriyordu. İçlerindeki enerji rezonansıyla uyumlanmıştı ama canını yakmak yerine duyularını bulanıklaştırıyordu. Rezonansını hissedebiliyordu ama onu kontrol etmeye çalıştığında kelepçeler sinirlerinde parazit yapıyordu. Ne kadar denerse denesin bunu aşamıyordu.

Tek bildiği, bu kelepçeler bileklerinde olduğu sürece artık simyacı falan olmadığıydı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

2. BÖLÜM

Yakınlarda bir ölüköle vardı. Yalnız kalıp zihnini toparlayınca Helena çürüyen et ve kimyasal koruyucuların kokusunu ayırt edebildi. Ölmeyenler, istenmeyen veya bayağı işleri yapmak için ölüleri kukla gibi kullanıyordu. Zincirlenmiş hâlde beklerken Helena bu ölükölenin ne için kullanıldığını merak etti. Etrafına bakınıp perdelerin ötesinde bir gölge arandı.

"Marino?"

İsmi öyle hafif fısıldanmıştı ki bir esinti sanılabilirdi.

Helena dönüp bakınca perdenin ardından bir yüzün uzandığını gördü. Gözlerini kısarak odaklanmaya çalıştı ve solgun bir yüz ile açık renk saçları seçebildi.

"Marino, sen misin?"

Helena hâlâ karşısındakinin kim olduğunu kestirmeye çalışırken başıyla onayladı.

"Ben Grace. Hastanede görevliydim." Konuşurken perdeyi aralayarak yanına yaklaştı. Aksanında keskin, kuzeye özgü bir vurgu vardı ve ünsüzlere sertçe bastırarak konuşuyordu.

"Üzgünüm, ben biraz... sersemim," dedi Helena.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Grace yaklaştıkça genç ama çökmüş hatları netleşti. Suratındaki ifade korkuyla karışık bir merakla doluydu.

Helena'nın gözleri büyüdü.

Grace'in yüzü yara izleriyle ve yanaklarını, çenesini, burnunu yaran uzun kesiklerle bozulmuştu. Bunlar bir kazanın sonuçları değil, kasıtlı kesiklerdi.

Helena ellerini kaldırmaya çalıştı ama bileklerindeki kelepçeler çok kısa kalıyordu. "Ne oldu?"

Grace bir an şaşırmış göründü ama sonra –Helena'nın bakışını takip ederek– elini yüzüne götürdü. "Ha... kesikler mi? Hepimizde var."

"Ne? Liçler niye böy–"

Grace başını hızla iki yana salladı. "*Sesini alçalt.*" Etrafına hızlıca bakınıp havayı kokladı, ardından Helena'ya tekrar döndüğünde gözleri öfkeyle parlıyordu. "Grileri bazen dinleme için kullanıyorlar. Burada da bir tane var, kokusunu almıyor musun? Ölmeyenler'e *liç* diyemezsin." Kelime neredeyse fısıltı olarak çıktı. "Duyarlarsa... sonuçları olur."

Helena hızla başını sallayarak onayladı. Grace'in kaçıp gitmesinden korkmuştu.

Grace biraz daha yaklaştı.

"Bu izleri Ölmeyenler yapmadı." Yüzünü işaret etti. "Biz kendimiz yaptık. Ölmeyenler bize –Direnişçi olarak damgalanmışlara– istediklerini yapabilirler. Bu günlerde hizmetli olarak griler kullanılıyor. Diğer zamanlardaysa... sadece eğlenecek bir şeyler istiyorlar. Partide... ya da gecenin ilerleyen saatlerinde." Yüzü çarpıldı. "Kimse karışmaz. Hatta Ölmeyenler'den ya da loncalardan olmayanlar bile ses çıkarmaz çünkü herkes bir gün ölümsüzlük şansı yakalamayı umuyor."

Grace omuzlarını irkilmişçesine silkti. "Ama böyle yüzün gözün dağılmışsa seni fazla tutmuyorlar." Titrek bir nefes aldı ve Helena'ya dikkatle baktı. "Sen neredeydin?"

Duyduklarını sindirmeye çalışan Helena başmı iki yana salladı. "Beni bir depoya götürdüler... şeyden sonra..."

Grace'in gözleri kısıldı.

Helena ona sorgulayarak baktı. "Sonsuz Alev hâlâ..."

"Hayır." Grace şiddetle başını salladı ve yüzü öfkeli bir ifadeye büründü. "Hepsi öldü. Her biri. Luc öldükten sonra geri

kalanlarımızı barajın altındaki fabrika karakoluna yolladılar. Çoğu oradan ayrılamıyor. Çıkış izni için aylarca akıllı uslu davranmak gerekiyor ve bunları takmak zorundayız." Helena'nınkinden daha parlak, daha sıkı bir bakır kelepçe takılı bileğini gösterdi. "Sabah akşam yoklama vermemiz gerekiyor. Sokağa çıkma yasağı var. Yirmi dört saat ortadan kaybolanın..." Yutkundu. "Yüce İnfazcı peşine düşüyor ve ölüsünü getiriyor. Gardiyan bazen günlerce cesedi sallandırıyor ve çürümeye başladığında da yeniden diriltip bir süre bizimle 'çalıştırıyor', sonra madenlere gönderiyor. Kuralları unutmamamız içinmiş."

"Kim..." diye sormaya zorladı kendini Helena, her ne kadar cevabı duymaktan korksa da.

Bakışları biraz yumuşayan Grace tereddüt etti. "İlk geri getirdiği Lila Bayard'dı."

Grace bir şeyler daha söyledi ama Helena duyamıyordu. Kafasında tekrar tekrar, "*İlk geri getirdiği Lila Bayard'dı,*" cümlesi dönüyordu.

Lila olmasın...

Grace'in sesi yavaş yavaş geri döndü. "Gardiyan onu şövalye zırhına soktu ve kapıya dikti. Öleli epey olmuştu. Uzağa kaçmış olmalıydı. Yüzünün yarıdan fazlası yoktu, protez bacağı da gitmişti. Dik durabilsin diye bacağma metal çubuk kaynakladılar. O... Hareket edemiyor. Orada öylece duruyor. Her gün önünden geçiyoruz." Helena'nın ifadesini görünce sesi titredi ve bakışlarını yere indirdi. "Artık neredeyse iskeleti kaldı. Gardiyan bunu... komik buluyor."

Helena bunu kabullenmekte zorlanarak başmı iki yana salladı ama Lila ölmüştü elbette. Luc yakalanıp öldürüldüyse şövalyeleri de öldürülmüş olmalıydı. Yeminleri buydu, Principatus uğruna ölmek.

Helena güçlükle yutkundu. "Ama bir yerlerde mutlaka... Direniş..."

"Direniş falan yok!" diye öfkeyle fısıldadı Grace. "Sonsuz Alev'deki herkes ölmüşken kalanlarımızın savaşmaya devam

edeceğini mi sandın? Anlamı yoktu ki. Yüce İnfazcı herkesi öldürüyor. En ufak şey, en kısık fısıltı bile insanların canına mal oluyor. Onun bir... Avlanırken kullandığı bir yaratık var. Sıradaki ceset olmak istemiyorsan kaçmanın, direnmenin ya da organize olmanın hiçbir mânâsı yok."

Helena bir şey diyemedi. Huzursuzlanan ve her an kaçıp gidebilecekmiş gibi görünen Grace onu tedirginice izliyordu.

"Yüce İnfazcı kim?" Helena bunun güvenli bir soru olduğunu umdu. Bu unvanı hatırlamıyordu.

Grace başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tıpkı savaş zamanındaki Ölmeyenler'in yaptığı gibi bir başlık takıyor. Yüce Ölüm Büyücüsü toplum önüne çıkamayacak kadar önemli olduğundan yerine Yüce İnfazcı'yı gönderiyor. Bir çeşit yaşam büyücüsü ama diğerleri gibi değil. İnsanları onlara elini bile sürmeden öldürüyor."

"Rezonans öyle işlemez ki," diye düzeltti Helena refleksle. "Dizilim olmadan, stabil kanal fiziksel temasla kurulur ve ardından da..."

"Rezonansın nasıl işlediğini biliyorum!" dedi Grace sertçe. "Ama gözlerimle gördüm. Geçen hafta..." Sesi çatladı ve boğazı düğümlendi. "Bir kaçakçılık şebekesi vardı. Tahıl kıtlığı çıkmıştı. Karakol'dan bize gelen tahılın çoğu çürümüştü. Birkaç kişi gizlice ekstra yiyecek getiriyordu. Öyle çok bir şey değildi ama Gardiyan mahkûmların örgütlendiğine dair dedikodular duymuş. On kişi. Kamuya açık infaz. Yüce İnfazcı hepsini aynı anda öldürdü. Lumityum madenlerinde daha uzun çalışabilsinler diye işi 'temiz' halletti."

Grace konuştukça, sanki hatırası bile onu felç etmeye yetiyormuşçasına çöktü. "Artık geriye kalan tek şey hayatta kalmak. *Önemli olan tek şey bu.*" Son kelimeleri sanki Helena'ya değil de kendisine söylermiş gibi fısıldamıştı.

"Sen neden buradasın, Grace?" diye sordu Helena, etrafa yarı körlemesine bakarken. "Burası... Karakol'da değiliz, öyle değil mi?"

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Buraya şimdi Merkez diyorlar. Ölmeyenler'in tüm deneyleri burada yapılıyor. Benim..." Sesi boğuldu. "Benim üç erkek kardeşim var. Hepsi de benden

küçük. Savaşacak yaşta olmadıklarından Direniş'te görev almadılar. Kardeşim Gid yakında çalışabilecek yaşa gelecek ve Karakol'dan çıkacak. O zaman da doğru düzgün maaş alacak. Bizim... o zamana kadar dayanmamız lazım."

"Grace..."

"Gözlere çok iyi para veriyorlar. Bir göz... Bize aylarca yeter."

Afallayan Helena ona baktı. "Gözleri niye istiyorlar ki?"

Grace başmı iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece parayı istiyorum."

Helena yatağa zincirlenmiş olmasa ona uzanırdı.

"Grace, bunu yaparsan... İyileştirilemez bir şey bu..."

Grace birden delirmiş gibi güldü. "Gözlerin geri çıkmadığının *farkındayım*. O yüzden iyi para veriyorlar."

"Evet ama..."

"Gözlerimi tutup da ne yapacağım?" Grace'in sesi histerik bir hâl almıştı. "İki gözle kardeşlerimin açlıktan ölüşünü mü izleyeceğim? Yiyecek yok!" Artık fısıldamıyordu. Yüzündeki yaralar kızarmış ve iyice belirginleşmişti. "Bilmiyorsun... Şu anki duruma dair en ufak bir fikrin yok! Neredeydin? Luc'u neden kurtarmadın? Kurtarmalıydın ama yapmadın. O öldü! Hepimiz izledik. Bayardlar da öldü. Sonsuz Alev'in tamamı öldü; sen hariç. Şimdi de kalkmış gözlerimi umursamamı mı bekliyorsun?"

Helena cevap veremeden ya da Grace daha fazla konuşamadan ayak sesleri yaklaştı.

Grace'in yüzüne derin bir korku yayıldı ve kız ânında topukladı.

Helena'nm diğer tarafındaki perdeler hızla açıldı ve içeri birkaç kişi girdi. Biri yatağa yaklaştığı sırada Helena sorgucusunu tanıdı. Kadının yüzündeki çizgiler gerginlikten derinleşmişti.

Arkadakileri seçemedi ama doğal olmayan gri tenleri tüylerini diken diken etti ve perdelerle bölünmüş alanı koruyucu kimyasalların kokusu doldurdu.

"İşte bu," dedi kadm. "Temin ettiğim üzere, tamamen güvenli." Gözleri endişeyle diğerlerine kaydı. Hepsi tek vücut gibi hareket ediyordu âdeta.

Ölüköleler. Onlar ölükölelerdi.

Kadın Helena'ya baktı. "Yüce Ölüm Büyücüsü seni çağırdı. Muayeneni bizzat izlemek istiyor."

Helena'nm göğsü sıkıştı ve kelepçelere asıldı. "Hayır."

Yapamazdı. Onu tekrar göremezdi. Yüce Ölüm Büyücüsü Morrough'yu sadece bir kez görmüştü, o Luc'u öldürürken.

Luc... onun bütün dünyasıydı.

Helena Direniş'e katılmış ve Sonsuz Alev Yoldaşlığı'na bağlılık yemini etmişti; inançtan değil, sadece Luc Holdfast için. Çünkü tanrılara inanmıyor olabilirdi ama ona inanıyordu; onun iyi, nazik biri olduğuna ve herkesi önemsediğine.

Onun için her şeyi yapacağına yemin etmişti.

Ama Luc gözlerinin önünde ölmüştü.

Boğazı düğümlendi. Yatak sarsılıp hareket etmeye başladığında, "Hayır," dedi yeniden ama onu tutanlar hiç aldırış etmedi.

Asansörlere geldiklerinde Helena etrafını tanıyarak Merkez'in aslında neresi olduğunu anladı. Duvarlardaki freskler ve sanat eserleri kazınmış, portreler ve yaldızlar sökülmüştü; geriye yalnızca çıplak, vahşi bir iç mekân kalmıştı ama asansör kapısındaki o karmaşık metal işçiliğini tanımıştı.

On yaşından beri her gün gördüğü bir şeydi.

Simya Kulesi'ndeydi. Holdfastların kurduğu Simya Enstitüsü'nün kalbinde.

Merkez *burasıydı.*

"Ne yaptınız?" Sesi korku ve kederle titredi. "Ne yaptınız?"

"Sakin ol," dedi dişlerini sıkan kadın, Helena'ya öfkeyle bakarak. Etraflarındaki ölükölelere bakıp duruyordu.

Helena sakin falan olamıyordu. Eve dönmüş de ona bir zamanlar huzur veren her şeyin paramparça edildiğini görmüştü âdeta; güzellik yok olmuş, tanıdık olan her şey harabeye dönmüştü.

Helena bu Kule'de eğitim alabilmek için dünyanın öbür ucundan kalkıp gelmişti. Luc, ailesinin inşa ettiği bu Enstitü'yle gurur duyardı. Paladya'nın kalbiydi burası. Helena da burayı Luc'un

gözünden görmüş, bütün tarihini ve anlamını hissetmişti. Şimdiyse burası talan edilmiş ve çarpıtılmıştı.

Luc'un kaybının büyüklüğü Helena'nın kaldıramayacağı kadar fazlaydı ama yine de onun bu küçük parçası için yas tutacak gücü buldu. Hıçkırıklı, çığlık dolu bir inilti koptu Helena'nın boğazından.

Parmaklar Helena'nın kafasının arkasını sıktı ve tırnaklar derisine gömüldü.

Aşağıya doğru çekiliyordu. Aşağıya.

Uzun bir tünel. Yılankavi bir karanlık.

Soğuk, ölü eller ve ölüm kokusu.

Zihni berraklaştığında Helena bir masaya sıkıca bağlanmıştı. Tepesinde parlak bir ışık yanıyordu; ışığın huzmesi doğrudan Helena'nın üstüne vuruyor, çevresindeki odayı görünmez kılıyordu.

Yanında minyon yapılı, sivri burunlu bir adam vardı ve terli, nemli parmak uçlarıyla Helena'nın yüzüne dokunuyor, parmaklarını gözlerinin arasına ve şakaklarına bastırıyor, saçlarını aralayıp kafatasını yokluyordu.

"Bu... olağanüstü bir insan transmutasyonu doğrusu," dedi adam tiz, hızlı bir sesle. Kuzey aksam değil, daha batılı bir şiveyle konuşuyordu. "Bu seviyede bir yaşam büyüsü... mucize. Beni çağırmak çok isabetli bir karar."

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Adam boğazını temizledi. "Mesele... Mesele şu. Bu... imkânsız. Bu... yapılamaz."

"Mümkünmüş demek ki. Kanıtı gözümüzün önünde," dedi Helena'nın öteki tarafındaki gölgelerin içinde zar zor seçilen kadın.

"Evet, haklısınız, Doktor Stroud. Dediğiniz gibi elbette. Ama... beyne yaşam büyüsü uygulamak her zaman çok hassas bir süreçtir. Bu ölçekte ve karmaşıklıkta bir transmutasyon bilinen tüm bilimsel olasılıkların ötesinde. Hafıza tuhaf bir şeydir, kurcalandığında çok kolay değişir. Bir mekân değil, zihnin yolculuğudur. Bir patika. Ne kadar önemliyse, üzerinden ne kadar sık geçilmişse

o kadar güçlüdür. Daha az yürünen patikalar" –parmaklarını havada salladı– "silinir."

"Sadede gel," dedi kadın. Doktor Stroud.

"Evet, evet. Beynin değiştirilebilecek alanları vardır. Laboratuvarlarımızda sayısız insan beynini yaşam büyüsüyle parçalayıp çeşitli şekillerde yeniden birleştirdik, kimi başarılı oldu kimiyse... başarısız. Ama buradaki transmutasyon... düşünce üzerinde. H-Hafıza üzerinde. Burada yapılan..." Helena yüzüne ıslak bir şeyin düştüğünü hissetti ve adamın terinin üstüne damladığını fark etti. "Bu, değiştirilemez olanın değiştirilmesi. Biri... onun zihnindeki patikaları söküp yerine alternatif yollar kurmuş. Tüm düşüncelerini ve anılarını bilmeden bu nasıl mümkün olabilir? Hayır. Hayır. Bu bilimsel olarak imkânsız."

"Zihin senin uzmanlık alanın sanıyordum." Karanlıktan kısık, boğuk bir ses yükseldi.

İnleyen adam ağladı ağlayacak gibi görünüyordu. "Evet... beyin, Efendimiz." Karanlığa doğru eğildi. "Ama bu çalışma benim uzmanlığımı aşıyor. Bennet ve ben, davanız için yaptığımız çalışmaları hatırlarsınız, değil mi? Hatırladığınızı umuyorum... Anılar öyle kolayca yeniden üretilemez; zihnin ve ruhun onları şekillendirmesi gerekir. Ruh dış güçlerle değiştirilemez... şey... ateşli hastalıklar..."

"Gizleneni ortaya çıkaracak bir yol var mı?"

Adam ağzını balık gibi açıp kapadı. Sanki az sonra karanlık onu yutacakmış gibi oraya bakıyordu.

"Holdfastlar öldü," dedi o boğuk ses, "Sonsuz Alev bu dünyadan silindi. Onun zihnine neyi saklamış olabilirler?"

Bu soru sessizlikle karşılandı.

"Onu o depoya kim koymuş?"

Stroud bir adım öne çıktı. "Kanıt yok ama kayıtlara göre o dönemde sorumlu kişi Mandl'mış. Terfi alıp Karakol'a transferinden hemen önceymiş."

"Kadını çağırın."

Stroud başını onaylarcasına sallayıp gözden kayboldu. Onunla birlikte gölgeler de hareket etti.

Helena yalnızca göz ucuyla görebiliyordu ama karanlıktan Morrough'nun çıktığını fark etmemesi mümkün değildi.

Yüce Ölüm Büyücüsü, Helena'nın hatırladığından farklı görünüyordu. Luc'u öldürdüğü zaman hâlâ insandı. Ama şimdi mutasyona uğramıştı. Uzuvları garip açılarda çıkık duruyordu ve neredeyse iki adam boyundaydı.

Helena başta onun maske taktığını sandı. Yüce Ölüm Büyücüsü kutlama sırasında yüzünün yarısını örten ve tutulmuş bir güneş gibi görünen altın bir hilal maske takmıştı.

Ama yaklaştıkça Helena bunun maske olmadığını fark etti. Morrough'nun yüzü âdeta bir kafatasına dönüşmüştü, yüz hatları çökmüştü ve teni öylesine soluktu ki kemiklerine kadar seçilebiliyordu.

Gözlerinin olması gereken yerde ise sanki kor ateşte yanmışlar gibi simsiyah, boş oyuklar vardı.

Yine de bir şekilde Helena'yı görebiliyor gibiydi.

Bir elini uzatarak öne doğru ilerledi ama bir tuhaflık vardı; eklemlerinin sayısı fazla, derisi gergindi. İçinde olması gerekenden fazla kemik vardı. Parmağı Helena'nın tenine dokunmadan önce rezonansın acısı kafatasını delip geçti.

Görüşü kıpkırmızı kesildi.

Çığlıklar etrafını sardı, kulakzarlarını yaktı ve anılar beyninin içinde patlamaya başladı. Görüntüler infilak ederek bilincini delip yağdı.

Nereye baksa insanlar ölüyordu. Elleri kana bulanmıştı. Her yerde cesetler vardı.

Yere diz çökmüştü ve gövdeleri, yüzleri, uzuvları bir arada tutmaya, onları eski hâllerine döndürmeye, bütünlüklerine kavuşturmaya uğraşıyordu. Tekrar, tekrar, tekrar. Yanıklarla mahvolmuş bedenler ateşte öylesine kavrulmuştu ki yüz hatlarını seçemiyordu.

Sürekli başka bir ceset, sonra bir tane daha.

Rezonans daha da derinlere sokuldu, çığlıklar daha da yükseldi.

Luc'u gördü. Yanındaymış gibi canlıydı. O güzel yüzü, yaz göğü gibi masmavi gözleri, gözlerinde parlayan altın sarısı gün ışığı...

Sonra Luc gitti. Her yer kana bulanmıştı. Gördüğü tek şey tepesinde süzülen kırık, dağınık, kırmızımsı bir ışıktı. Bir de çığlıkları duyuyordu.

Kendi çığlıkları. Ses telleri parçalanmıştı ve keskin bir acı akciğerleri ile boğazını yırtıp geçiyordu. Her nefes alışında kalbine bir acı saplanıyordu.

Minyon adam tekrar tekrar, "Bunu önermem..." diye mırıldanıyordu ve kendini korumak istermiş gibi kollarını başına siper etmişti.

Kapı tıklatıldı ve Stroud tekrar belirdi. Helena'ya şöyle bir baktı geçti.

"Mandl yolda. Ve..." Tereddüt etti. "Shiseo'yu da getirdim. Tutsağımız hakkında bir fikir yürütebilir diye düşündüm. Sonuçta Sonsuz Alev'le işbirliği yapmıştı. Zaten kızın yeni bir nötrleştirici sete ihtiyacı vardı; Shiseo gitmeden önce yenisini takar diye düşündüm."

Karanlıkta bir hışırtı duyuldu. Helena elinden geldiğince boynunu çevirdi ve haini görmeye çalışırken gözleri yandı.

Yuvarlak yüzlü, koyu renk saçlı bir adam elinde küçük bir çantayla göründü. Durup Yüce Ölüm Büyücüsü'nün karşısında saygıyla eğildi.

Morrough elini sallayarak onu Helena'ya doğru yönlendirdi. "Sonsuz Alev ne tür yaşam büyüsü kullanırdı?"

Shiseo yaklaştı ve Helena onun Doğulu olduğunu fark etti. Hatta Uzak Doğulu. Adam, Helena'nın suçlayıcı bakışına sadece bir an dayanabildi, sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Üzgünüm." Yine hafifçe eğildi. "Sadece zaman zaman metalurji bilgime danışmışlardı."

Helena rahatlayarak küçük bir nefes verdi.

"Ama bir şeyler biliyorsundur, onların laboratuvarlarında çalıştın," diye atıldı Stroud sabırsızca. "En azından onu tanıyor musun?"

Shiseo, Helena'ya şöyle bir bakıp geçti.

Alçak sesle, "Sanırım bir şifacıydı," dedikten sonra tekrar çantasına odaklandı.

Helena irkildiğini belli etmemeye çalıştı.

Stroud kısılmış gözleriyle Helena'ya ters ters baktı.

"Öyle mi? Şifacı diyorsun?" Stroud'un sesi zehir zemberekti. Boğazını temizleyip etrafa baktı. "Sonsuz Alev'i destekleyen yaşam büyücüleri olduğunu biliyordum tabii. Kendilerini feda ederek kabul göreceklerini sandılar ama İnanç onların yeteneklerini her zaman iğrenç buldu." Bakışları deliciydi. "*Bunun* da onlardan biri olduğunu fark etmemiştim sadece."

Kimse konuşmadı. Stroud'un yüzü kızarmıştı. "Eğer Direniş'in kayıtlarını almak için daha fazla zamanım olsaydı, bunu kesin fark ederdim. Ama neden bir şifacının zihni dönüştürülsün ki?"

Shiseo bu kez Stroud'a doğru eğildi. "Bilemem."

Odadaki gerginlik gitgide artıyordu.

Morrough havayı üfürür gibi iç geçirdi. "Shiseo hiçbir şey bilmiyor. Nötrleştiriciyi uygulasın da defolup gitsin."

Shiseo eğilip Helena'nın elini mümkün olduğunca kaldırarak bileğini ve etrafındaki kelepçeyi inceledi. Metalle uğraşmasına rağmen elleri yumuşaktı.

"Bunlar... çok eski model. Rezonansı tam bastırmıyor," dedi. Kelepçeyi Helena'nm önkoluna doğru kaydırdı ve bastırma hissi sanki beynine doğru çıktı.

Parmakları ustalıkla Helena'nın kolunda gezindi ve önkolunun iki kemiğin arasındaki çukuru buldu.

Helena'nm nabzı parmaklarının altında atıyordu. Bir an hissettikten sonra elini nabzından çekti, sonra da hafifçe sıkıp Stroud'a döndü. "Tam burası."

Stroud'un sert, kuru parmakları bileğini kavradı. Helena'nın kısa bir rezonans hissi duymasından sonra elinden dirseğine kadar olan bölge bütün hissini kaybetti ve bedeni felç olup gevşedi. Hiçbir açıklama ya da uyarı olmaksınız Stroud çantasından bir şey aldı. Işıkta parlayan, şişkin gövdeli ve uzun sivri uçlu bir çuvaldız.

Stroud el alışkanlığıyla çuvaldızın ucunu doğrudan Helena'nm bileğine sapladı. Helena hiçbir şey hissetmedi ama boğazı düğümlendi. Stroud'un aleti yavaş yavaş döndürüp kemiklerin arasına

batırışını, çuvaldızın ucunun diğer taraftan çıkarışını izlemek midesini altüst ediyordu.

Stroud aleti geri çektiğinde ucunda bir damla kan vardı ve bileğinde dümdüz bir delik açılmıştı. Yarada kan yoktu; delinmiş deri, kaslar ve damarlar ânında kapanmıştı.

Çuvaldızı bir kenara bırakan Stroud, Helena'nm elini döndürüp kıvırarak hareket aralığını kontrol etti. His geri gelmişti ama felç devam ediyor gibiydi.

"Sinirler ve damarlar sağlam," dedi Stroud, Helena'yı bırakarak.

Yanına gelen Shiseo'nun bileğinde açtığı delikten küçük, tırtıklı bir tüpü geçirip iki ucunu dışarıda bırakışını izlemekten başka bir şey gelmedi Helena'nın elinden. Tüp yerine oturur oturmaz, Helena'nın sol elindeki o bulanık rezonans hissi tamamen yok oldu.

Sanki duyularından biri koparılıp alınmıştı.

Tüpün içindeki varlığını, ondan yayılan donuk atalet hissini hissedebiliyordu.

Shiseo ince bir metal şerit çıkardı. Bir yüzü pürüzsüz ve parlak, diğer yüzü olukluydu. Tırtıklı uçlardan birine oluğu yerleştirdi, sonra da şeridi bileğine dolamaya başladı. Diğer ucu da tüpün üzerinden geçirdikten sonra, tüpü sabitleyip metal şeridin kalan kısmını birkaç kez daha bileğine sardı.

Sıkılığını ve oturup oturmadığını dikkatle inceleyip katmanları hizaladı ve yalnızca parmaklarının küçük bir hareketiyle tüm katmanlar yekpare, kusursuz biçimde oturmuş bir metal halkaya dönüştü.

Ne bir kilit vardı ne de rezonans olmadan katmanları açmanın bir yolu.

Shiseo eski kelepçedeki küçük bir yuvaya garip şekilli bir tel yerleştirdi. İçerideki bir mekanizma tıkladı ve kelepçe düştü.

Onu ilginç bir antika gibi eline alıp çantasına koydu, ardından da Helena'nın sağ tarafına geçti.

Helena kalan zayıf rezonans hissine çaresizce tutundu; odaklanmaya, birkaç dakikaya unutacağını bildiğinden kim olduğunu, ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Shiseo ikinci eski kelepçeyi çıkarıyordu ki kapı açıldı ve içeri bir muhafız girdi.

"Gardiyan Mandl."

Üniformalı bir kadm emin adımlarla odaya girdi ama Helena'yı görünce tökezledi.

Kocaman bir ağzı vardı ve şoktan beş karış açık kalmıştı.

"Bu tutsağa ne yaptın, Mandl?" diye sordu Morrough. Tekrar gölgelere çekilmişti ama sesi daha da tehditkârdı.

Mandl hızla yere kapanarak Helena'nm görüş alanından kayboldu.

"Efendimiz..." Yalvaran sesi yerden yükseldi.

"Holdfastlardan ve İnanç'tan sizi kurtardım. 'Doğal olmayan güçleriniz' yüzünden Sonsuz Alev'den korkarak fareler gibi yaşayan siz ölüm ve yaşam büyüsü kullananları da. Sizi, size boyun eğdirmeye çalışanların çok üstüne çıkardım. Şimdi de bana ihanet ettiğini mi öğreniyorum?"

"Hayır! İhanet değildi! Ben sadığım. Amacımıza sadığım, size sadığım! Aptalca intikam arzum yüzünden oldu, itiraf ediyorum. Acı çeksin istemiştim. Ama size asla ihanet etmem."

"Öyleyse açıkla."

Doğrulup diz çöken Mandl'ın başı hâlâ öne eğikti ama sesi titriyordu. "Yaşam büyücülerine ihanet etti o! Bana işkence etti! Holdfast Enstitüsü'nden gelmiş diye, Sonsuz Alev yaşam büyüsü yeteneklerini kutsadı diye kendini üstün görüyordu. Cezalandırılmalıydı!"

Helena şaşkınlıkla kadına bakakaldı.

"Bir mahkûmun üzerinde ve kayıtlarında oynama yapmanın nedeni... kıskançlık mıydı?" Stroud afallamış görünüyordu. "Neden onun yeteneklerini bildirmedin?"

Mandl geri çekildi. "Bilinirse ona ayrıcalık tanınmasından korktum. Onu faydalı bulup hak ettiği cezayı vermezsiniz diye düşündüm."

Stroud ona doğru eğildi. "Peki sence nasıl bir ceza hak ediyordu?"

Ninova

Mandl gergin gergin yutkundu. "Onu staz tankında... bilinci yerinde bıraktım. Geri dönmeyi planlıyordum. Ona yapabileceklerimi bilerek ve bundan dehşetle korkarak kapana kısılsın istedim ama sonra terfi alıp Karakol'a atandım. O anlık hatamın sizi hayal kırıklığına uğratacağından korktuğumdan bildiremedim de. Ama asla yüce davamıza ihanet etmedim!"

"Senin depodan ayrılmandan sonra on dört ay boyunca orada kaldı. Neden hiçbir kayıt yok?" Stroud'un sesi hayli kuşkucuydu.

"Onunla işim bittiğinde kayıtlarını tamamlamaya niyetliydim. Ayrılırken nasıl olsa öleceğini ve kimsenin haberi olmayacağını varsaydım. Affedin beni! Yemin ederim başka hiçbir şey yapmadım." Mandl kendini tekrar yere attı.

"Görüyorum ki sana fazla cömert davranmışım," dedi Morrough. Kâbus gibi yüzü ve boş göz çukurları gölgelerden arındı. Başını eğip doğrudan Mandl'a baktı. "Benim lütfumu hak etmemişsin."

"Lütfen! Efendimiz, size yalvarırım... Bana..."

Mandl görünmeyen bir güçle ayaklarının üzerine kaldırıldığında konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Gri üniformasının önü yırtılırken kaburgaları bir kan seliyle dışarı açıldı ve göğsü paramparça oldu.

Sıcacık kanın ve dışarı fırlamış organların kokusu bütün odayı kaplarken Helena'nm teni ürperdi ve hissettiği dehşet bir solucan gibi bağırsaklarında ilerledi. Ciğerlerine kadar hissedebildiği uğultulu bir enerji havayı doldurmuştu.

Ama bedeni ikiye yarılsa da Mandl ölmemişti.

Ellerini kaldırdı ve bir eliyle kaburgalarını kapamaya çalışırken diğer eliyle Morrough'ya karşı koymaya çabaladı. Açıkta kalan ciğerleri seğiriyordu. "Bir şans daha... lütfen! Sizi asla hayal kırıklığına uğratmam! Yemin ederim. Asla pişman olmazsınız!"

"Evet, bundan sonra beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksın," dedi Morrough neredeyse nazik bir ses tonuyla. Parmaklarını Mandl'ın açık göğsüne soktu ve ciğerlerinin altından kayarak kalbinin yakınlarından parlak bir metal parçası

çıkardı. Metalin etrafına dolanmış organ lifleri, hem metale hem Morrough'nun parmaklarına yapışmıştı.

Parçayı çekip çıkardığında Mandl'ın bedeni yere düştü. Sessiz. Ölü.

Morrough derin bir iç çekti ve elindeki metalle sanki bir anlığına boyu küçülmüştü. Kanlar içindeki parçanın keskin, parlak lumityum ışıltısı görülüyordu.

Diğer eliyle işaret verdi. Hayvan misali sürünen bir ölüköle gölgelerden çıktı. Henüz çürümenin erken safhasında olan genç bir kadındı ve üzerinde Sonsuz Alev'in hastane üniformasının lime lime olmuş kalıntıları vardı. Yüzündeki ifade bomboştu. Üniformasındaki bir yırtık, siyaha çalan damarlarla kaplı göğsünü açığa çıkarıyordu.

Ceset kadm Morrough'ya ulaştığında doğruldu ve Morrough metal parçayı onun göğsüne soktu. Eski kan yüzünden mora çalan bir delikten kemiklerin kırıldığını gösteren bir çıtırtı duyuldu.

Ceset kadın titredi ve sonra ifadesi değişip yüzündeki boşluk silindi.

Sendeleyip vahşi bir çığlık attı ve kararmış parmaklarıyla çürüyen bedenine bakarken kederle inledi.

"Hayır! Lütfen, hayır... bu benim..."

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, Mandl," dedi Morrough, "belki zamanla sana daha iyi bir rölik veririm. Belki esas bedenine dönersin."

Mandl'ın yerdeki cesedini işaret etti. Parmaklarını bükerken hava tekrar uğuldadı ve kaburgalar kapandı. Mandl'm bedeni doğruldu. Önü parçalanmış üniforması onu açıkta bırakıyordu ve bedeni kanla kaplanmıştı. Cildi tekrar birleşti ama yüzü ifadesizdi. Ceset kadm kendini yere attı, yalvarıp inledi ve metali çıkarmaya çalışarak göğsündeki kanlı yarayı tırmaladı. Morrough ise Helena'ya yöneldi.

Stroud, Mandl'a tekme attı. "Yüce Ölüm Büyücüsü'nün merhametine şükret, sana bir yaşam büyücüsü cesedi verip Karakol'a geri gönderiyor."

Ceset kadın son bir boğuk inleme çıkardı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim, Efendimiz," diye hırıltıyla cevapladı ve sendeleyerek odadan çıktı.

Stroud olup bitenden etkilenmemiş gibi görünerek Morrough'ya katıldı.

"Birinin on dört ay boyunca stazda sağ kalması mümkün mü?" diye sordu.

Morrough cevap vermedi ama köşede duvara sinmiş olan o gergin, terli adam konuştu. "A-aslında böyle bir ihtimal var," dedi adam bir adım öne çıkarak ama Morrough'nun gözsüz bakışlarını üzerinde hissedince hemen geri çekildi.

Yakasını defalarca düzeltti. "Uzak Doğulu dostumuz" –başıyla çuvaldıza benzeyen aletini temizlemeye devam eden Shiseo'yu işaret etti– "taktıkları bastırıcının çok eski bir model olduğunu, rezonansı tam bastırmadığını söylemişti. Belki de bu hem zihninin hâlini *hem de* nasıl hayatta kalmayı başardığını açıklayabilir."

Stroud'un gözleri kısıldı. "Nasıl?"

"Üzerinde yapılan transmutasyon, dışarıdan birinin yapabileceği türden değil. O anılar zihnine çok derin kazmmış. Ama bu denli karmaşık biri... örneğin iyi bir şifacı... belki de o..."

"Bunu *kendisinin* yaptığını mı söylüyorsun?" Stroud alayla Helena'yı işaret etti.

Adam tükürüğünde boğuluyordu. "Şey... en mantıklı açıklama bu gibi görünüyor. Bence." Yüzü terle parlıyordu.

Stroud dişlerini emdi. "Peki ya hayatta kalması?"

"O... ölmek istememiş. B-belki yetenekli bir şifacınm düşük seviyede bile olsa içsel rezonansı, böyle şartlarda normalde ölecek bir vücudu yaşatmaya yetmiş olabilir."

"Saçmalık bu!" diye patladı Stroud.

"Bunun bir önemi yok. Anıları geri getirebilir miyiz?" dedi Morrough. "Bu bilgiler hayati önemde olmasa Sonsuz Alev böyle bir çabaya girmezdi."

"Efendimiz," dedi Stroud yalvarır gibi. "Sonsuz Alev Yoldaşlığı yok oldu. Geride sadece küller kaldı."

"Sana sormadım," dedi Morrough ve gözlerini hastalıklı bir yeşile dönen adama dikti.

"Ben... öyle düşünmüyorum..."

"*Defol.*" Hava uğuldadı.

Bembeyaz kesilen adam defalarca eğilerek Morrough'ya merhameti ve sabrı için teşekkür etti. Yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesiyle geri geri yürüyerek odadan çıktı.

"Ne saklıyorsun?" Morrough, Helena'nın üzerine eğildi.

Helena'nm kalbi hızla çarpıyordu. Verecek cevabı yoktu.

Stroud da üzerine eğildi ve gözleri Helena'yı ölçüp biçerek kısıldı. "Yüce Efendimiz, belki beyninin ön kısmını çıkarırsak humma ona zarar vermeden önce bazı anılara ulaşabiliriz," dedi, düşünceli bir tavırla parmağını Helena'nın alnı boyunca gezdirerek. "Ya da bu işlem yolları yeterince değiştirip durumu geri çevirebilir. Diseksiyon sırasında yaşamsal fonksiyonlarını koruma onuruna nail olmak isterim."

Morrough başıyla onaylarken Helena'nm içine keskin bir dehşet saplandı. Stroud hemen kenara geçip hemen işe koyulacakmış gibi yukarıdaki ışığı ayarlamaya başladı.

"Affedersiniz," dedi yumuşak bir ses ve Helena bir an için rahatladı, ta ki konuşanın elinde çantasıyla hain Shiseo olduğunu fark edene kadar. "Küçük bir şeyi hatırladım. General Bayard vardı. Savaşta başından yaralanmıştı."

"Evet," dedi araya girilmesinden hoşlanmamış gibi görünen Stroud.

"Beyni iyileştirildi fakat" -duraksadı, doğru kelimeleri arıyor gibiydi- "bu onun kim olduğunu hatırlamasına engel oldu; zihnini, gerçek benliğini."

"Evet, Bayard'a ne olduğunu biliyoruz. Konuşamaz hâle geldi. Başkalarına bağımlıydı. Eşi ona bir çocuk gibi bakmak zorunda kaldı," dedi Stroud zehir zemberek bir sesle.

"Tabii, özür dilerim. Muhtemelen önemsiz bir detay." Shiseo eğildi ve çıkmaya hazırlandı.

"Dur." Stroud'un sesi ılımlı geliyordu. "Başladın artık. Ne demeye çalıştığını söyle."

Shiseo durdu. "Tüm detayları bilmiyorum ama savaşın sonlarına doğru ona bir tedavi uyguladıklarını duydum. Karmaşık bir zihin işlemiymiş."

"Bir şifacı mı yapmış yoksa cerrah mı?" Stroud öne doğru eğildi.

Shiseo hatırlamaya çalışır gibi başını yana eğdi. "Bir şifacı."

Stroud dudaklarını büzdü. "Sanırım Elain Boyle."

Yüzünde tanıma belirtisi olmayan Shiseo yine başını eğdi.

"Luc Holdfast'ın kişisel şifacısıydı. Sonsuz Alev kayıt tutma konusunda gevşekti ama savaşın son yılında Elain Boyle'un adı sıklıkla geçiyordu. Alışılmadık derecede öne çıkıyor gibi görünüyordu." Stroud parmaklarını dudaklarına vurdu ve yine dişlerini emdi.

"Boyle şimdi nerede?" diye sordu Morrough.

"Enstitü'yü ele geçirdiğimizde öldürüldü. Sanırım cesedi madenlere gönderildi. Kalıntıları araştırabiliriz." Stroud'un dikkati tekrar Shiseo'ya döndü. "Sonsuz Alev'in Bayard üzerinde yaptığı şeyin bununla nasıl bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

Shiseo tekrar eğildi.

"Bunu sadece Doğu İmparatorluğu'nda benzer tekniklerin kullanılıp kullanılmadığını araştırırken fark ettim. Söylenene göre, şifacının sadece beyni değil, zihni de değiştirebilme gibi özel bir yeteneği varmış. Bayard'ın zihnine girip içeriden tedavi etmeyi önermiş."

Odadaki hava bir anda değişerek elektrik yüklendi.

"Bu şifa değil, ruh büyüsü olurdu," dedi Stroud gitgide artan bir inanmazlıkla.

"Bilmiyorum, kullanılan kelimeler... farklıydı," dedi Shiseo. "Dediklerine göre, zihin başka birinin varlığına karşı direnç gösterirmiş ama bu şifacı birçok küçük tedaviyle mümkün olabileceğine inanıyormuş. Zehre alışır gibi."

"Mitridatizm," dedi Morrough yavaşça. Devasa boyuyla tamamen dikildi. "Ruh mitridatizmi..."

Shiseo'ya doğru, cevapları ondan zorla alacakmış gibi ilerledi. "Sonsuz Alev yaşayan bir bedende ruh aktarımını mümkün kılmanın yolunu mu bulmuş? Ve sen bunu şimdiye kadar söylemedin mi?"

Helena birinin daha kaburgalarının parçalanmasına tanık olacağını sandı.

Ama Shiseo garip derecede sakindi ve tekrar eğildi. "Özür dilerim. Bana çok fazla soru sordular. Hatırlaması zor."

Morrough bu bahaneye ikna olmuş gibiydi. Hâlâ onu parçalayarak cevaplar bulmayı düşünüyormuşçasına tekrar Helena'ya döndü.

"Eğer Sonsuz Alev'de geçici bir aktarım yöntemi geliştiren bir ruh büyücüsü vardıysa... bu hafıza kaybını açıklayabilir mi? Birisi bir başkasının zihnine böyle girebiliyorsa, düşünceleri ve anıları değiştirebilir, tıpkı burada gördüğümüz gibi. Bu her şeyi açıklayabilir," dedi Stroud, Helena'yı işaret ederek. "Ve... sanırım bu kendine transmutasyon uygulama gibi uçuk teorilerden daha mantıklı."

"Sonsuz Alev aktarımı mümkün kılan bir yöntem keşfettiyse, bu sadece hafıza kaybından çok daha büyük önem taşıyor," dedi Morrough. Helena, Morrough'nun rezonansının iliklerine kadar işlediğini, onu katman katman soyduğunu hissetti.

Morrough, Stroud'a döndü. "Shiseo Doğu'ya gitmeden önce, onun bu prosedürle ilgili hatırladığı her ayrıntıyı kaydedin. Bu kademeli aktarım yöntemini test etmeye başlayacağız. Mükemmelleştirilmesini istiyorum. Eğer mümkünse bu transmutasyonu ondan söküp çıkaracağız ve Sonsuz Alev'in benden gizlemek için bu kadar çabaladığı şeyin de olduğunu öğreneceğiz."

Morrough hırıltılı bir nefes aldı ve arkasını döndü.

"Efendimiz," dedi tedirgin bir sesle Stroud. "Bu denemek istediğiniz aktarım işlemi... bir ruh büyücüsü gerektirir sanırım?" Hafifçe öksürdü. "Bennet bu fırsata bayılırdı ama ne yazık ki ruhlar benim rezonans alanımın dışında ve onun dışında da sadece bir kişi var. Acaba bu konuda ben ve siz..." Sesi umutla yükseldi.

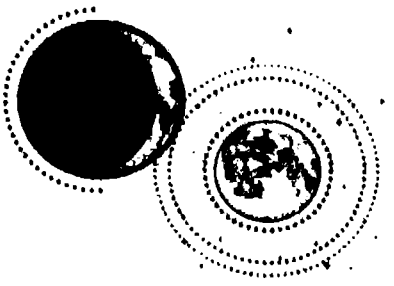
"Yüce İnfazcı ilgilensin."

Stroud'un yüzü düştü. "Ama onu ben bulmu-"

"Senin için başka işlerim var."

Stroud toparlandı ama hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ne de olsa Yüce İnfazcı, Bennet'm gözdesiydi." Morrough elini savurup gölgelerin arasında kayboldu. "Artık sadece avlanmanın ötesinde şeyler yapma zamanı geldi."

3. BÖLÜM

Helena Merkez'de asansöre geri geri sokuldu ve çıkarken Kule'nin katlarını saydı.

Simya Kulesi yüzyıllardır mimari bir harikaydı. İlk inşa edildiğinde, ilk Ölüm Büyüsü Savaşı'nın anısına yalnızca beş katlıydı. O zamanlar simyasal rezonans gizemli bir güçtü ve büyü olarak görülüyordu. Bunu uygulayanlarsa efsanelerde anlatılırdı, Kuzey'in ilk simyacısı Cetus gibi.

Holdfastlar ve Enstitü bu durumu değiştirmişti; simyayı Asil Bilim olarak kurumsallaştırarak onun incelenip ustalaşılabilecek bir alan olduğunu göstermişlerdi. Simya Enstitüsü, Kule'yi aşacak kadar büyüyünce, simyayla dövülmüş makara sistemleriyle binaya yeni katlar eklenmişti. Böylece Kule, neredeyse iki yüzyıldır Kuzey kıtasının en yüksek yapısı olarak kalmış, şehir onun etrafında genişler ve simyacılar kapılarına akın ederken yükselmeye devam etmişti.

Kuzey Simyası çalışmaları Kule'nin yapısıyla iç içe geçmişti. En büyük dersliklerin olduğu en alt beş kat "temeller" olarak adlandırılırdı. Bu katlarda öğrenciler rezonanslarını keşfetmeye çalışır ve temel transmutasyon ilkelerini öğrenirdi. Her yıl zorunlu sınavlar vardı. Beş yılın sonunda çoğu öğrenci loncalara katılmak üzere sertifikasını alır ve oradan ayrılırdı. Sadece buna hak kazanan lisans öğrencileri daha teknik alanlarda ve konularda çalışmak üzere daralan kulenin üst katlarına çıkardı. Çok daha azıysa lisansüstü ve araştırma katlarını da geçerek üstat mertebesine ulaşırdı.

Ninova

Asansör eski araştırma katlarının birinde durdu.

Helena gözlerini zorlayıp görüşünü puslandıran acı perdesini aşmaya çalıştı. Duvarlar bulanıktı; steril bir odanın ortasında durdurulana kadar da gözleri odaklanamadı.

Burası bir zamanlar muhtemelen özel bir laboratuvardı.

Onu yerinde tutan kayışlar çözüldü ve Stroud, Helena'nm bileklerini kontrol etmek için durakladı.

Ulna ve radius kemikleri arasına yerleştirilmiş tüpler midesini bulandırıyor, bir şeyler çok yanlışmış hissi uyandırıyordu. Parmağını dahi kımıldatsa kasları, tendonları, damarları ve sinirleri bu yok edici güce yer açmak zorunda kalıyordu.

"Çok iyi," dedi Stroud kendi kendine, sonra da çıkmak üzere döndü. Kapı kapanmadan hemen önce, "Benim onayım olmadan bu odaya kimse girmeyecek," dediğini duydu Helena.

Ağır bir tıklama ve bir kilidin dönme sesi geldi, ardından da Helena bir başına kaldı.

Doğrulmaya çalıştı ama ilaç kanından çekilmişti ve kramp giren kasları gerilmiş gibi büzülüyordu. Ayağa kalkmayı denedi ama ayakları yere değer değmez bacakları altından çekildi.

Yere yığıldı.

Kaç, deyip duruyordu içinde bir ses. Ama kaçamazdı, kolları ve bacakları onu taşıyamıyordu ki. Fiziksel gücü olmayınca, düşünceleri içine yöneldi.

Gerçekten unuttuğu bir şey var mıydı?

Belki de Sonsuz Alev yok olmamıştı da sadece gizli bir kor gibi saklanıyor, doğru zamanı bekliyordu. Bu ihtimal küçük bir umut ışığı yaktı. Ama ona nasıl unutturulmuştu?

Aktarım. Ruh büyüsü.

Bu iki kelime de ona yabancıydı.

Kelimeleri zihninde evirip çevirdi. Yapılan yorumları bir bağlama oturtmaya çalıştı. Ruhlar, zihinler ve bir başkasının zihnine girerek onu içeriden dönüştürmek... Sonsuz Alev bunu mu keşfetmişti?

Olamazdı. İnançlılar arasında ruh kutsal sayılırdı. Sonsuz Alev, yaşam ve ölüm büyülerinin fiziksel değişimlerini bile ölümsüz ruha tehdit olarak görürdü.

Bir zihnin değiştirilmesi, bir ruhun aktarılması: Bunlar muhakkak çok daha kötüydü.

Yine de Shiseo, Sonsuz Alev'in bu ruh büyüsü-aktarım sürecini uygulayacak bir yöntem geliştirdiğini iddia etmişti. Ölümsüzlüğün sırrını çözen Morrough'nun bile bilmediği bir şey.

Peki Elain Boyle kimdi? Helena bu ismi tanımıyordu ve bırakın kişisel bir şifacıyı, yalnızca Luc'a bakan bir şifacı olduğunu bile hatırlamıyordu.

Luc, Direniş'teki diğer herkesle paylaşılmayan her şeyi reddederdi ve bunlara tıbbi bakım ve şifa konuları da dahildi. Paladya'dan bile eski bir gelenek olmasına rağmen onu korumaya ant içmiş şövalyelere bile zor tahammül ediyordu.

Stroud yanılıyor olmalıydı.

Ama gizli bir şey *vardı*, onda değişmiş bir şey. O kadar ustaca saklanmıştı ki Helena ne olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Kasları daha da şiddetli kasıldı. Bedeni dertop olmuş, ölü bir örümcek gibi iki büklüm yerde yatsa da zihni hâlâ son hızda çalışıyordu.

Luc yaşasa ne yapardı? Esir düşseydi? Çoktan bir planı olurdu. Grace'i mesaj taşıması için kandırmış, kaçış planı yapmaya başlamış ve Karakol'daki herkesi kurtarmak için harekete geçmiş olurdu.

O böyle yapardı. Şimdi sıra Helena'daydı.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Bir kez daha olmazdı.

Helena aktarımın hemen başlayacağını düşünmüştü ama onun yerine günler sürmüş gibi gelen kas kramplarıyla zar zor hareket edebildi.

"Yoksunluk," dedi Stroud küçümseyen bir ifadeyle, Helena'nın burnuna beslenme tüpü sokup koluna serum takarken. "Dert

değil. Sanırım sana acıyı sevmeyi öğrettiler. Sonuçta, fedakârlık bir şifacının görevidir, değil mi?"

Stroud, Helena'nın da onun gibi yaşam büyücüsü olduğunu ama savaşta farklı saflarda yer aldıklarını öğrenince ona duyduğu küçümsemeyi açıkça göstermeye başlamıştı.

Stroud onu bir hain olarak görüyordu.

"Bu spazmları sevmedim," dedi Stroud daha sonra yaptığı muayenede. Helena'nın parmakları seğirip de kupayı düşürünce dudaklarını büzdü. "Bu, nötrleme kelepçelerinden kaynaklanmıyor; ne zaman başladıklarını hatırlıyor musun?"

Helena başını iki yana salladı ve Stroud'un rezonansının soğuk yakıcılığı sol bileğine işleyip kadın birkaç dakika boyunca kemiklerinin içinde onu büküp döndürürken yüzünü buruşturdu.

"Bileğin birkaç kez kırılmış gibi görünüyor. Eski sinir hasarları var. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Helena ellerinin ciddi şekilde yaralandığını hiç hatırlamıyordu. Hem simya hem de şifacılık için rezonansı iletme ve kontrol edebilme konusunda ellerin çevikliği çok önemliydi. Onlara her zaman çok dikkat etmişti.

"Öğrenci kayıtlarında bundan söz edilmemiş, demek ki savaş sırasında olmuş ama o kayıtlarda da bir şey yok."

Stroud, Helena'nın akademik kayıtlarını didik didik etmişti ve bunları hayatındaki küçük detayları sorgulamak için kullanıyordu. Stroud'un bunu, yanıt vermeyi reddederse onu cezalandırma yetkisi olduğu için yaptığından şüpheleniyordu.

Simya rezonansı ilk nerede test edilmişti? Etras'ın güney adalarındaki Paladya büyükelçiliğinde. Simya Enstitüsü'nde eğitim görmek üzere Paladya'ya göç ettiğinde kaç yaşındaydı? On.

Enstitüde kaç yıl eğitim görmüştü? Altı.

Principatus Apollo Holdfast'ın ölümünü hatırlıyor muydu? Evet, Luc'la birlikte dersteydi.

Direniş'e ne zaman katılmıştı? Loncalar meşru hükümeti devirdiğinde ve katılacak bir Direniş ortaya çıktığında.

Stroud bu cevaptan hoşlanmamıştı.

Sonsuz Alev Yoldaşlığı'na ne zaman katılmıştı? Helena yanıt vermekten kaçındı ama Stroud'un elinde, Helena'nm adını ve yeminini kendi kanıyla yazdığı üye defteri vardı.

"Sonsuz Alev Yoldaşlığı Konseyi senin bir yaşam büyücüsü olduğunu biliyor muydu?"

Helena başını iki yana salladı.

Stroud sözlü bir yanıt bekleyerek gözlerini ona dikti.

"Yaşam büyücüsü olduğumu ben de bilmiyordum ki," dedi Helena sonunda. "Ve sonra... yani herkes öğrendiğinde... Luc umursamadı. O, birinin yeteneklerinin kim olduğunu değiştirmediğine, belirleyici olanın onları nasıl kullandığı olduğuna inanırdı."

"Ne kadar yüce gönüllü." Stroud'un sesi buz gibiydi. Elindeki dosyayı buruşturdu. "Keşke çekilmeyi de bilseymiş. Belki o zaman pek çok kişi hâlâ hayatta olurdu."

"Ailesi Çağrı almıştı," dedi Helena tartışmanın boş olduğunu bile bile.

"Evet, güneş tarafından," dedi Stroud alayla sertleşen sesiyle. "Enstitü'de modern astronomi öğretmediklerini biliyorum ama hiç yeni astrolojik teorileri inceledin mi? Sonuçta ticaret adalarındansın, her türlü fikre maruz kalmışsındır. Güneşin dünyaya bakıp bir favori seçtiğine gerçekten inandın mı? Bir damla güneş ışığının Orion Holdfast'a tanrısal güçler bahşettiğine ve bütün soyunun tanrılar gibi Paladya'yı yönetmeyi hak ettiğine?"

Helena çenesini sıktı ama Stroud durmuyordu.

"Akademik kayıtlarına bakılırsa zekiymişsin. Holdfast ailesi hakkında anlatılan her hikâyeyi yutmamışsındır. Gözlerimin içine bak ve söyle: Holdfastların yönetme hakları olduğunu *gerçekten* düşünüyor musun?"

Stroud'un parmakları Helena'nın çenesine bastırdı ve kadın onu yukarı bakmaya zorladı.

Helena, Stroud'un yüzüne dimdik bakarken onun rezonansının tehdidini hissedebiliyordu. "Senin gibilerden iyiydiler."

Stroud'un eli düştü, rezonansı yok oldu ve yüzüne öyle bir tokat attı ki Helena'nın kafası duvara çarpıp geri sekti.

"Bizim davamıza katılsaydın muhteşem olabilirdin." Stroud, Helena'nm tepesinde nefes nefese dikiliyordu. "Önemli biri olabilirdin. Şimdiyse bir hiçsin. Kendini yanlış tarafta harcadm. Kimse seni asla hatırlamayacak. Küle döndün, tıpkı diğerleri gibi. Üstelik kendi türüne ihanet ettin."

Yalnız kaldığında Helena şişmiş yüzünü tuttu. Başı zonkluyordu.

Direniş, savaşı kutsal bir savaş olarak görüyordu; iyi ile kötü arasında ilahi bir mücadele, İnanç'ın sınanması. Ancak Helena'nm sebepleri bundan çok daha kişiseldi.

Luc'u kurtarmak istemesi için onun ilahi olmasına gerek yoktu. Sıradan biri de olabilirdi ve Helena yine aynı seçimleri yapardı.

Bir şeyleri farklı yapsa olanları değiştirebilir miydi?

Paladya'ya ilk göç ettiğinde orayı cennet sanmıştı. Etras'ta doğal kaynak olarak pek metal bulunmazdı. Rezonans nadirdi. Birkaç simya loncası vardı ama resmî eğitim vermiyorlardı. Paladya'ya ulaşmak eve dönmek gibiydi, hep ait olduğu yeri bulmuştu âdeta.

Simyacılar arasında öğrenciler düzeyinde bile bir hiyerarşi olduğunun farkındaydı. Holdfast ailesiyle sıkı ittifak içindeki adanmış ailelerle loncaların ayrıştığını hissetmişti ama bunun girift yanlarını anlayacak kadar şehir-devletin politikalarına aşina değildi.

Tek bildiği, bazı öğrencilerin onunla konuşmadığı, soru sorduğunda güldüğü ve konuşurken ellerini hareket ettirme tarzıyla alay ettiğiydi. Sonradan bunların lonca öğrencileri olduğunu ve onlara karşı temkinli olması gerektiğini öğrenmişti.

Lonca öğrencilerinin Helena'nın kaydoluşuyla loncadakilerden birinin yerini çaldığını düşündüklerini açıklamak zorunda kalan Luc olmuştu. Gerçi haksız oldukları konusunda da içini rahatlatmıştı ya, neyse. Ailesinin Enstitü'sü loncalar için değil, Helena gibi kendi başına simya öğrenme şansı olmayanlar için kurulmuştu. Lonca öğrencilerinin zaten bu eğitime ihtiyacı yoktu; yerleri ve gelecekleri garanti altındaydı. Enstitü'ye kaydolmak onlar için yalnızca bir statü göstergesiydi. Sertifika aldıktan sonra hepsi ayrılıp gidecekti.

Ancak Helena özeldi. Beşinci Yıl'ın ötesine geçen, sadece temel simya bilgileriyle yetinmeyen o olmuştu. Üst katlara çıkıp keşifler yapacak, dünyayı değiştirecek işler becerecekti. İsmi sonsuza dek hatırlanacaktı.

Helena gibi biri varken Luc'un ailesi neden başka bir lonca öğrencisini istesindi ki?

Luc, Helena'ya kendini acınası derecede uyumsuz biriymiş gibi değil de özel hissettirmekte ustaydı. O da Luc'u haklı çıkarmak istemişti; gerçekten bir şey olduğunu, inanılmaya değer biri olduğunu kanıtlamak. Luc'un ailesi, Helena hakkında yanılmış olmayacaktı.

O yüzden eğitimine odaklanmış ve etrafındaki politik çatışmaları görmezden gelmişti.

Zaman zaman Luc loncaların ailesini simyanın bilimsel gelişimini engellemek ve sanayileşmenin önünü kesmekle suçladığından söz ederdi, sonra da bacaları gökyüzünü siyah dumanlara boğan barajın altındaki fabrikaları gösterirdi. Babasının ülkeyi geri bıraktığı iddialarından, yönetime dair sorumluluğunu yerine getirmediğinden bahsedilirdi. Loncalar, Principatus'un yetkisinin yalnızca dini alanla sınırlı olması ve ülkeyi *kendilerinin* yönetmesi gerektiğini savunuyordu.

Principatus Apollo ne yaparsa yapsın loncalar için asla yeterli olmuyor, şikâyetlerinin ve taleplerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Principatus Apollo öldürüldüğünde loncalar bunu bir trajedi değil, bir fırsat olarak görmüştü. Luc'un yalnızca on altı yaşında olması bahanesiyle reform ilan etmişlerdi: Artık Paladya'yı dini elitler ve savaşçı sınıf yönetmeyecekti. Şehir-devlet, yeni kurulan Lonca Meclisi tarafından yönetilecekti.

Morrough olmasaydı, Sonsuz Alev Yoldaşlığı loncaların isyanını kolayca bastırabilirdi. Morrough kargaşanın ortasında âdeta yoktan var olmuştu, hem de ölümsüzlük vaadiyle. Sonsuza kadar çürüdüğün bir hayat değil, yaşlanmaya ve yaralanmaya karşı bağışıklık kazandıran bir ölümsüzlük. İlahi bir güçle değil, bilimle elde edilen bir ölümsüzlük.

Loncalar bu fırsata balıklama atlamış ve Ölmeyenler ortaya çıkmaya başlamıştı. İlk başta sadece seçilmiş bir azınlıktan oluşuyorlardı; yalnızca ölümsüz değillerdi, aynı zamanda gelişmiş simya biçimlerini de kullanabiliyorlardı. Güç ve sonsuz yaşam Morrough'ya sadakat göstermeye hazır olan herkesin erişimindeydi artık. Adaylar hızla onlara katılmak için akın etmiş, loncalarla ittifak kurmuşlardı.

Lonca Meclisi'nin "Yeni Paladya" vaatleri halk arasmda bir hastalık gibi yayılıyordu.

Sonsuz Alev, düzeni sağlamak için harekete geçtiğinde, Ölmeyenler başka bir yeteneklerini daha ortaya çıkarmıştı: Ölüm büyüsü. Daha önce hiç görülmemiş bir ölçekte. Çok sayıda Aday toplamaktansa, saldırıya uğradıklarında Sonsuz Alev askerlerini öldürüp onları canlandırarak kendi saflarına katıyorlar ve Sonsuz Alev'in ölülerinden kendilerine bir ordu kuruyorlardı.

Principatus olarak tahta çıkan Luc, Paladya halkının ölüm büyüsüyle ittifak kurduğunu fark edince dehşete kapılıp akıllanacaklarını sanmıştı. Ölüm büyüsü kıtanın büyük bölümünde yüzyıllardır hayati bir suçtu. Loncalar bile bu kadar ileri gitmezdi.

Ama yanılmıştı.

"Madem şifacısın, neden hastane kayıtlarında adın daha fazla geçmiyor?"

Stroud elinde bir dosya yığınıyla öfke içinde geri dönmüştü.

Helena'nın adı neredeyse hiçbir yerde geçmiyordu. Stroud yalnızca birkaç tıbbi malzeme envanterinde, temel düzeyde bir simya bıçağı başvurusunda ve kimya ile metalurji bölümlerine yönelik bazı ortak istek formlarında bulabilmişti onun imzasını. Bütün yığın içindeki tek ilginç şey, Helena'nın ölü varsayılanlar arasında yer aldığı bir ön hasar listesi olmuştu.

Tüm bu yıllara yayılan askeri dosyalar içinde Helena neredeyse hiç var olmamıştı sanki. Stroud bunu üstüne alınmış gibiydi.

"Eee?"

"Şifa bir mucizedir, imza atman gereken bir şey değil," dedi Helena, çok önceden kendisine ezberletilmiş sözleri tekrar ederek. "Tıbbi kayıtlara bir tür... aracılık belirtmek için bir sembol konur."

"Yani..." Stroud dosyalardan birini karıştırdı ve Helena'ya doğru çevirdi. Köşede çapraz bir çizgiyle kesilmiş bir hilal şekli vardı. "Bunu mu diyorsun?"

Helena başını hızlıca sallayarak onayladı.

Stroud sembole uzun uzun baktı. "Peki yapılan işlemleri nasıl takip ediyorsunuz?"

Helena'nın göğsündeki sıkışma boğazına kadar yayıldı. "Şifa bir işlem değildir."

Sonsuz Alev Konseyi'nin ruhani danışmam ve Helena'nm doğrudan amiri olan Şahin Matias, yaşam büyüsü kullanımının hiçbir şekilde belgelenmemesi konusunda dediğim dedikti, özellikle de bu belgeler bu büyünün yüceltilmesine neden olacaksa. Yaşam büyüsünün yalnızca bencil olmayan niyetlerle gerçekleştirildiğinde aklanabileceğini söylerdi.

Paladya'nın ücra bölgelerinde şifacılar görece yaygın olsa da yaşam büyüsü kullanabilenler o kadar nadirdi ki halk arasında onlar hakkında türlü iddialar ortaya atılırdı; tıpkı ölüm büyücülerinin ölülere yaptığı gibi, yaşam büyücülerinin de dirileri efsunlayabildiği ya da yaşayan doku üzerinde akılalmaz dönüşümler yapabildiği söylenirdi.

Helena bir zamanlar yaşam büyücülerine dair bu görüşleri haksız ve aşırı bulmuştu ama şimdi Stroud'un eline düşünce onları anlamaya başlamıştı.

Stroud efsunlayamıyordu ama en küçük bir harekette Helena'yı felç etmekte ve transmutasyonla dönüştürmekte ustaydı. Helena biraz fazla kımıldasa Stroud onu sabit tutmak için kemiklerini birbirine kaynatırdı. Bu işlemin teknik olarak işkence sayılmamasından keyif alıyor gibiydi. Bazen Helena'yı saatlerce o hâlde bırakırdı.

Stroud nihayet ilgisini kaybetmiş gibi göründüğünde ve artık onunla uğraşacak vakti olmadığını ilan ettiğinde Helena

rahatlamıştı. Günde birkaç kez iki ölüköle gelip Helena'yı hücresinden çıkarıyor, asansörün etrafındaki koridorda yürütüyordu.

Görüşü düzeldikçe ölükölelerin görüntüsü Helena için dehşet verici hâle gelmişti. Adiposir[1], morumsu gri ciltlerinde gergin ve parlak bir görünüm yaratıyordu. Gözbebeklerinin çevresindeki gözakları kırmızı ya da canlı sarıydı. Parmak uçları kararmış ve çürümeye yüz tutmuştu. Kimyasal koruyucu maddelerin ve çürümüş etin kokusu Helena'nın içini kaldırıyordu ama ölüköleler onu bacaklarında artık derman kalmayana kadar yürütüyor ve ancak o zaman sürüye sürüye hücresine geri götürüyorlardı.

Günler geçtikçe yürüyüşler birbirine karışmaya başladı. Helena ne kadar süredir Merkez'de olduğunu bilmiyordu; ışıklar hiç sönmüyordu ve tüm pencereler sıkı sıkıya örtülüp kapatılmıştı.

"Bu o mu?" Helena bitmek bilmez yürüyüş sırasında itilip kakılırken, feci derecede solgun yüzlü ve sipsivri burunlu bir adam aniden odaların birinden çıkıp önüne dikildi.

Şoktan Helena'nın nefesi kesildi. Karşısında, karmaşık desenli giysilere ve mücevherlere bürünmüş, Sonsuz Alev Konseyi'nin beş üyesinden biri olan Jan Crowther duruyordu.

"Crowth–"

Ağır yüzüklerle dolu bir el aniden uzanıp Helena'nın omzunu kavradı ve onu inceleyerek kendine doğru çekti.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu. Parmakları ve yüzükleri Helena'nm derisine saplanıyordu.

Helena kurtulmaya çalıştı ama Crowther eğilip gitgide yaklaşır, derin bir nefes alıp kalın, mor dilini sanki onu yalamak ister gibi dışarı çıkarırken ölüköleler onu yerinde sabit tuttu.

Helena geri çekildi ama adam artık o kadar yakındaydı ki bazı detayları görebiliyordu. Gözaklarında hafif bir sararma, puslu gözbebeklerinin altında koyu damar desenleri vardı. Cildi pudralıydı ve yoğun bir lavanta kokusu geliyordu.

Bu Crowther değildi.

---

1 Ölü vücutta oluşan balmumu benzeri madde. *–çn*

Ölmeyenler'den biri onun cesedini giymişti.

Nadir durumlarda, eğer bir Ölmeyen savaşta vücudu artık kendini yenileyemez hâle gelecek kadar yaralanırsa, bilinçlerini ölükölelerine aktarabiliyorlardı. Direniş'in onlara "liç" demesinin sebebi buydu.

Bu yöntem mükemmel değildi; ne kadar iyi korunursa korunsun, bu bedenler zamanla çürür ve esas bedenlerindeki dayanıklılığa erişemezdi. Helena, Morrough'nun neden aktarım yöntemine bu kadar ilgi duyduğunu artık anlamıştı: Bu yöntem, Ölmeyenler'in yaşayan bedenlere geçiş yapabilmesini mümkün kılabilirdi.

Crowther'ın bedenini kullanan liç geri çekildi. Helena'ya tekrar baktı ve yüzüne garip bir ifade yayıldı.

"Seni tanıyorum," dedi hafifçe.

Yüzünü kavrayıp başını ışığa tutarak farklı açılardan inceledi. Gözleri cildinde bir şey arar gibi geziniyordu. Helena'nm elini yakaladı, ağır ve karanlık yüzükleri kemiklerine baskı yaparken kelepçeyi oynattı ve Helena'nın kolundan aşağı bir acı yayıldı. Parmaklarına, sonra tekrar yüzüne baktı.

Ölükköleler hiçbir şey yapmadı.

Karşısındaki Yüce İnfazcı mıydı?

"Evet. Bu o." Birden ortaya çıkan Stroud'un sesi Helena'nın alışık olduğundan çok daha yumuşaktı. Helena'nm hoyratça tutulmasından rahatsız olmuş bir hâli vardı ama itiraz etmeye de gönlü yokmuş gibi görünüyordu. "Yakında hazır olacak."

Liç, Helena'nm saçlarını kavradı; yüzüne, Crowther'ın ifadesiz yüzünde daha önce hiç görmediği aç, umutsuz bir ifade yerleşmişti.

"Onu bir yerde görmüştüm." Helena'yı daha sıkı tuttu ve öyle sert sarstı ki kızın başı geriye savruldu. "Seni nerede gördüm?"

"Bu Holdfastların gözdesiydi, Loncaustası. Muhtemelen onu Enstitü'de görmüşsünüzdür."

Holdfast adının anılmasıyla liçin yüzü tiksintiyle buruştu ve aniden ilgisini kaybederek Helena'yı bıraktı. Şimdi öfkeli görünüyordu ve boynundaki koyu mor lekeler yükselip yüzüne yayıldı.

"Daha fazlasını beklemiştim. Bu görevin özel bir şey olduğu söylenmişti bana."

Stroud dişlerini emdi. "Her şey dışarıdan göründüğü kadar basit değildir. Yüce İnfazcı'ya yakında hazır olacağını söyleyebilirsiniz. Şimdi, odalar için yapılan hazırlıkları görmek istiyordunuz." Stroud asansörlerin bulunduğu tarafı işaret etti. "Yakında bir deneme grubuna başlamaya niyetliyim, işlerin ne kadar hızlı ilerleyebileceğini görmek için. Gösterilen ilgi muazzam boyutta. Duyuruya daha haftalar var ama şimdiden onlarca başvuru aldım." Stroud gergin bir kahkaha attı ama kendini toplayıp boğazını temizledi, ardından da elini asansör paneline bastırdı. "En umut vadeden kombinasyonları belirlemek zor oldu. Hastane kayıtlarından alabildiğimi aldım. Lonca arşivleri de oldukça faydalı, gerçekten çağının ötesindeler. Ama burada tekrarlamayı umduğumuz şeyi tam olarak başaran tek kişi sizsiniz, bu yüzden düşünceleriniz benim için çok değerli."

Övgülere rağmen liçin yüzü daha da donuklaştı. Asansör geldi ve hiçbir yanıt vermeden Stroud'la birlikte gittiler.

Ölüköleler Helena'yı öne doğru ittirdi. Helena yavaşça bir nefes verdi. Demek Yüce İnfazcı değildi. Tanıdığı ilk canlandırılmış bedenin Crowther'a –Konsey'in daha uzak üyelerinden birine– ait olması bir nebze olsun rahatlatıcıydı.

Başını kaldırdı ve koridorda asılı tek portreyi görünce irkildi.

Kule eskiden sanat eserleri ve süslemelerle, Enstitü'de eğitim almış ya da ders vermiş önemli simyacıların portreleriyle bezeliydi. Şimdiyse yalnızca bir portre kalmıştı: Geniş alnı ve iri çenesiyle sarı benizli, somurtkan bir adam.

Altındaki levhada büyük harflerle ARTEMON BENNET yazıyordu; biraz aşağısında da aralarında sekseni geçkin yılı kapsayan iki tarih.

Helena bu isme dair raporları tüyleri diken diken olarak hatırladı. Ölmeyenler şehirde güçlü bir konum elde ettikten sonra, saklanan tüm ölüm ve yaşam büyücülerini kendi saflarına davet etmiş, onların güçlerini keşfetmelerine olanak sağlayacak, İnanç'ın baskısından azade laboratuvarlar kurmuştu.

Direniş savaşçıları ya doğrudan öldürülüp ölüköleye çevriliyor ya da bu laboratuvarlara araştırma denekleri olarak gönderiliyordu. Artemon Bennet, Yeni Paladya'nın bilim ve araştırma biriminin başıydı. Özellikle simyacılar üzerinde yapılan deneylere ilgi duyduğu bildirilmişti.

Portreyle ilgili tek iyi şey, Bennet'ın bir şekilde ölmüş olduğunu öğrenmekti.

Yine bir yürüyüşün sonuna yaklaşıyorlardı. Helena, staz tankındaki sınırlı oksijenden kalan ve ölükölelerin kokusuyla iyice kötüleşen bir alışkanlıkla hâlâ derin nefes almakta zorlanıyordu. Sersemliyor, görüşü bulanıklaşmaya başlıyordu. Adımları tökezlemeye başladı.

Ölüköleler onu sıkıca tutup yavaşlamasına izin vermedi. Ayakları yerde sürünmeye başladı.

Birinin nefesini tuttuğunu duyunca alarma geçti.

"Marino?" Tekerlekli sandalyedeki koyu renk saçlı bir kız Helena'nın yanından geçiyordu. Bir deri bir kemikti, neredeyse içine çökmüş gibiydi ama doğruldu ve öne eğilerek gözlerini Helena'nın yüzüne dikti. Yüzünde Grace'inkilere benzeyen yara izleri vardı ve kucağında bir battaniye duruyordu. Bileklerine Helena'nınkilerle aynı kelepçelerden takılıydı. Koridorda, Helena'nm açık olduğunu zar zor fark ettiği bir ameliyathaneye doğru itiliyordu.

Helena sendeledi ve ayakta durmaya çalıştı. "Penny."

Penny, Helena'dan bir yaş büyüktü. Enstitü'de lisans düzeyinde simya eğitimi alan sayılı kızdan biriydi. Direnişe katılan ilk isimler arasındaydı; ön cephelere gitmeye ve savaşmaya kararlıydı.

Penny'yi iten emir eri hızlandı ve sandalyeyi çevirerek aralarındaki teması engelledi.

Hem Helena hem Penny boyunlarını uzatıp birbirlerini görmeye çalıştı ama hızla ayrı yönlere çekiliyorlardı.

"Penny, sana ne..." Helena cümlesini tamamlayamadan odasına doğru itelendi.

Sandalyesinin koluna yaslanarak arkasına bakan Penny'nin yüzü acıyla buruşmuştu. "Sen haklıydın. Çok üzgünüm. Seni dinlemeliydik."

Ne demek istediğini sormaya zamanı olmadı. Emir eri hızlandı ve Penny gözden kayboldu.

"Bugün seni teslim ediyorum," dedi Stroud elinde bir dosya yığınıyla içeri girerek. Her geçen gün daha da dalgınlaşıyordu sanki. "Hazırlan."

"Gidiyor muyum?"

Stroud başını kaldırıp sinirli, gergin bir gülümseme takındı. "Evet. Merkez'in başka planları var. Yüce İnfazcı seni bekliyor. Hadi. Şimdi."

Helena neyin hazırlığını yapacaktı ki? Sırtındaki kıyafetlerden ve ayaklarına büyük gelen bir çift yün terlikten başka hiçbir şeyi olmadan asansöre tıkıldı.

Asansör beşinci kata -Simya Kulesi'nin, çevresindeki Enstitü binalarına köprülerle bağlandığı kata- indi. Paladya gibi dikey şehirlerde, binaları birbirine bağlamak için sık sık bu tip köprüler kullanılırdı; bazıları dar geçitlere benzer, bazılarıysa şehrin üzerinde onlarca kat yükseklikte meydanlara ve bahçelere evsahipliği yapacak kadar geniş olurdu. Şehir büyüdükçe alt kısımlardaki sokaklar neredeyse gökyüzünü göremez hâle gelmiş, hastalıklarla çürüyen karanlık ve nemli bir alt katman oluşmuştu.

Helena aşağıdaki ortak alanları görebiliyordu; yurtlar, Kule ve Bilim Merkezi arasında uzanan geometrik patikalarla kesilmiş çimenlikler.

Bembeyaz mermer merdivenler devasa Kule kapılarına çıkıyordu. Helena'nm belleği, kapıları en son gördüğünde üzerlerini kaplayan kan, bağırsak ve ceset selini gözlerinin önüne getirdi.

Gözlerini kaçırdı.

Şu âna odaklanmak zorundaydı.

Helena arabanın arka koltuğuna itildi ve bir ölüköle yanına oturarak onu ortaya sıkıştırdı. Çürümüş et kokusu ânında kapalı alanı doldurdu.

Helena'nın midesi ağzına gelince eliyle burnunu ve ağzını kapadı.

Kokudan etkilenmiyormuş gibi duran Stroud diğer taraftan bindi. Her zamanki gibi bir dosya yığınını karıştırıyordu.

Araba uzun bir tünelden geçerken elektrikli fenerlerin kehribar ışığı Helena'nın kucağında titreşti ve araç yeraltından çıkınca fenerlerin ışığının yerini mat gri bir ışık aldı. Helena dışarıya bir göz atıp gökyüzüne baktı. Hava karanlık ve kapalıydı; dünyanın rengini emen bir griyle kaplanmıştı. Şehre bakarken savaşın hâlâ belirgin olan izleri karşısında sarsıldı: siluette devasa boşluklar, yanmış binalar, çökmüş harabeler. Yeniden inşa çalışmalarına pek başlanmamış gibiydi. Yeni görünen tek şey üzerinde ilerledikleri yoldu.

Araba Doğu Adası'ndan Batı Adası'na geçerken savaşın neredeyse tüm izleri arkalarında kaldı.

Paladya, Novis Dağları'nın havzasındaki bir nehir deltasına kurulmuştu. Orijinal ada, kuzeyde yüksek bir platoyla başlıyor ve güney ucuna doğru eğimle alçalıyordu. Simya Kulesi adanın en yüksek noktasına inşa edilmişti ve kasaba –daha sonra şehre dönüşen yer– Kule'nin etrafında büyüyerek her karış toprağı doldurmuştu. Daha sonraları Doğu Adası diye anılan Paladya Adası; sanayi, ticaret, yönetim, günberi katedralleri ve Simya Enstitüsü'ne evsahipliği yapıyordu.

Batı Adası ise yüzyıllar sonra, patlayan nüfusu barındırmak amacıyla planlanarak inşa edilmişti. Her şeyi daha yeni, daha büyüktü.

Savaş sırasında Ölmeyenler Batı Adası üzerinde kısıtlı bir kontrol kurabilirken Direniş, Simya Enstitüsü'ne karargâh kurarak Doğu Adası'nda sağlam bir savunma noktası oluşturmuş ve şehir-devleti fiilen ikiye bölmüştü. Doğu Adası ana limanların ve altyapının çoğunluğunu kapsadığından ötürü Ölmeyenler'in hâkimiyet kurma çabaları savaşın yükünü buraya bindirmişti.

Doğu Adası'nın harabeleriyle karşılaştırıldığında Batı Adası neredeyse hiç zarar görmemiş gibiydi; birbirine bağlanan devasa yapılar göğe doğru yükseliyor, parlak ve kusursuz bir görüntü sergiliyordu.

Helena ilk kez nehirden yukarı doğru Paladya'ya yelken açtığında, sanki yüce bir tanrı dağların kıvrımına tacını bırakmış gibi görünmüştü gözüne; şehrin parıltısı ve kuleleri sudan yansıyordu. Yeryüzünde bir yerin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemişti hiç.

Bir başka köprüden geçerek Paladya'mn nehir kıyısından dağ ormanlarına kadar uzanan anakarasına doğru yönelen araba Batı Adası boyunca ilerlerken küçücük kalmıştı.

Anakara genellikle madenler ve tarım alanlarından oluşuyordu, ticari olmayan az sayıdaki arazi de Enstitü'ye ta kuruluş döneminde katılmış en eski ailelere aitti.

Anakaraya götürülüyorsa, demek ki Yüce İnfazcı'nın orada bir mülkü vardı. Ya savaş sonrasında el konulup ona tahsis edilmişti ya da adam zengin lonca ailelerinden birine mensuptu. Sanayileşmenin patladığı son yüzyılda birçok aile servetine servet katmıştı.

Helena öne doğru eğilip ön camdan dışarı bakarak varış noktalarına dair bir ipucu aradı.

Merkez'den uzaklaştıkça nihayet hayal meyal de olsa bir plan kurmaya başlamıştı.

Gerçekçi olmak gerekirse, kaçma şansı yok denecek kadar azdı. El becerisini kısıtlayan ve rezonansını bastıran kelepçeler olmasa dahi dövüş eğitimi yetersizdi. Rezonansı onun en büyük gücüydü. Bir şekilde kaçmayı başardı diyelim, ne gidecek bir yeri vardı ne de kimin hayatta kaldığına, kime güvenebileceğine ya da kimin ona güveneceğine dair bir fikri.

İşbirliği yaparsa aktarım sürecini atlatma ihtimali vardı ama kurtulursa bile bu Sonsuz Alev'e ihanet etmek, korumak için hatıralarını feda ettiği bilgileri teslim etmek demek olurdu.

Ellerini sıktı ve bileklerinde kıvılcım gibi bir acı parladı.

Staz tankında geçirdiği süre boyunca kendine tekrar tekrar hayatta kalacağını, dayanmak zorunda olduğunu söylemişti. Bunun nedenini tam olarak açıklayamıyordu.

Sonuçta, şifacılığının asıl amacı başkalarının hayatta kalmasını sağlamak, Luc'un ölmesini engellemekti. Herkes öldükten sonra bir şifacı ne işe yarardı ki?

Hain olmayacaktı. Bilincine saklanmasına izin verdiği her ne varsa, Ölmeyenler'in onu keşfetmesine izin vermeyecekti. Hayatta kalmak önemli değildi. Onların kendisinden bir şeyler öğrenmesine müsaade etmeden önce kendini öldürürdü.

Belki de zalim gardiyanı onu bu sona taşıyabilirdi.

Grace'in söyledikleri doğruysa, Yüce İnfazcı sorgulama gibi stratejik tercihler yerine cinayeti tercih ediyordu. Şiddete meyilli adamlar genellikle düşünmeden hareket eder, önce duygularıyla tepki verir, mantığı sonra devreye sokardı.

Onu kışkırtabilirse Yüce İnfazcı anlık bir öfkeyle onu öldürebilirdi. Helena'nın tek bir hata yapması yeterliydi ve zihnindeki sırlar sonsuza dek kaybolurdu. Hiçbir ölüm büyüsü ölümü aşarak bir zihni geri getiremezdi.

Morrough o zaman Yüce İnfazcı'ya ne yapardı? Şüphesiz Mandl'ın başına gelenlerden bile beter bir şey.

Helena'nın dileği de buydu zaten.

Luc'un öcünü alamayacaksa bile Lila için adaleti sağlayabilirdi.

Lila Bayard'ın yüzü parçalanarak öldüğünü, cesedinin bir zamanlar koruduklarını hapsetmek için kullanıldığını düşündükçe Helena'nm göğsü öyle sıkıştı ki canı yanmaya başladı.

Lila, Helena'nın yaşam büyücüsü olmasını takmayan sayılı kişiden biriydi. Savaş sırasında aynı odayı paylaşmışlardı. Yakın değillerdi –şövalye olan Lila çoğunlukla cephede olurdu– ama Helena'yı savaşmadığı için hiçbir zaman küçük görmemişti.

Lila yüzyılda bir gelen yetenekteki bir dövüş simyacısı olarak kabul ediliyordu. On beş yaşında Sonsuz Alev'in seferlerine katılmış ve kıtayı dolaşarak ölüm büyüsü söylentilerini araştırmıştı. Hayatını bir şövalye olmaya ve Principatus'a hizmet etmeye adamıştı.

Ninova

İnsanlar ona bir zamanlar simyanın savaşçı tanrıçası Lumitya'nın vücut bulmuş hâli derdi.

Birilerinin Lila'yı nasıl öldürmüş olabileceğini hayal bile edemiyordu Helena, özellikle de Luc'un ölümünden *sonra*. Lila, Luc'un ele geçirildiğini görmektense bin kez ölürdü. Koruma yeminlerini dilinden düşürmezdi.

Bir kontrol noktasında durduklarında Helena gözlerini kırpıştırdı.

Yol boyunca uzanan ağaçların hepsi iskelet gibi çıplaktı ve dalları bomboştu. Araba birkaç kilometre daha ilerleyip ana yoldan ayrıldı.

Uzun bir yoldan geçtikleri sırada ağaçların arasından bir bina göründü. Ağır ve süslü bir demir kapı savrulup açıldı. Araç içeri girerek görkemli eve doğru ilerledi.

Eski bir yapıydı ve binanın ön cephesi kararmış damarlar gibi kıvrıla kıvrıla yukarı tırmanan sarmaşıklarla kaplıydı. Mimarisi şehirdeki modern zarafetten çok uzaktı. Süslemelerinde karanlık, ağır bir hava vardı ki bu da en az bir asırdır ayakta olduğu izlenimi veriyordu. Beş karanlık kule göğe doğru yükseliyordu; üçü ana binada, diğer ikisi de ön tarafa doğru uzanarak yarım daire oluşturan yan kanatların üzerindeydi.

Kapı, duvar ve diğer yapılar içeri doğru kıvrılıyor, ortasında yabani otlarla kaplı bir bahçenin yer aldığı kapalı bir avlu oluşturuyordu. Araba beyaz çakılların üzerinde ilerleyerek durdu.

Taş basamakların tepesinde genç bir kadın bekliyordu.

Helena, Stroud'un peşinden arabadan itelenerek indirildi. Temiz havayı ciğerlerine çekti ve titredi. Havada insanın etini kesen bir soğuk vardı ve kırsalın nemli havası ânında kemiklerine işledi. Kuzey kışlarının acımasızlığını unutmuştu.

Basamaklardaki kadın daha çok bir kız çocuğunu andırıyordu ve etraftaki donukluğun arasında göze batıyordu. Açık kahverengi saçları kusursuz bukleler hâlinde solgun yüzünün etrafına dökülüyordu. Elbisesi zehir yeşiliydi; üzerine dıştan takılmış, kaburgaları andıran siyah bir korse giymişti ve göğüslerinin arasına doğru

uzanan uzun gagasıyla parıldayan metal bir kuş kafatası görülüyordu. Parmaklarının birçoğunda simya yüzükleri vardı ve kısa bir asayı elinde sallaya sallaya grubun basamaklardan kendisine doğru gelişini izliyordu.

Stroud'u görmezden gelip kısılmış açık mavi gözleriyle Helena'ya baktı. "Vay vay vay," dedi ona yaklaştıkları sırada. "Demek fanatikler türlü türlü olabiliyor."

Sonra dikkatini Stroud'a yöneltti ve yapay bir gülümseme takındı. "Spirefell'e hoş geldiniz. Kocam sizi bekliyor."

Stroud evin hanımıyla yan yana yürümeye başladı. Ölüköle muhafız Helena'yı dürterek peşlerinden götürdü.

Evin kapısını ölü bir kâhya açtı ve bu görüntü Helena'nm kanını dondurdu.

Merkez'dekilerin aksine bu kâhya daha yeni ölmüş olmalıydı ve kusursuz giydirilmişti. Helena bir an için onun canlı olduğunu ya da bir liç olduğunu sanmıştı. Derisinde balmumunu andıran bir görünüm yoktu ve hareketleri ölükölelerde alıştığı yavaşlıktan yoksundu. Ancak ifadesi ve gözleri tamamen boştu.

Yeni öldürülmüş olmalıydı. Grace, Ölmeyenler'in evlerinde ölüköle hizmetkârlar kullandığını söylemişti ve varlıklı aileler bu ceset kokusuyla uğraşmak istemeyeceğinden hizmetkârlarını sık sık yenileniyor olmalıydı.

Helena içeri adım atıp evdeki süslemelere göz gezdirdiğinde midesi düğümlendi.

Antre geniş ve soğuktu; gözüne çarpan ilk şeyse parlak bir kan lekesiydi.

Helena'nın nefesi kesildi, başını ve bakışlarını içgüdüsel olarak kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Stroud sert bir sesle.

"Kan," dedi Helena zar zor, bir kez daha bakmaktan aciz bir şekilde. Aklına tüm infazlar, havadaki mide bulandırıcı tat ve koku doluşmuş, o beyaz mermerin üzerini bir sel gibi yıkıyordu.

Stroud etrafına bakındı. "Nerede?"

Helena göstermeye çalıştı ama Stroud'un kafası karışmış gibiydi. Helena bir kez daha baktı ve hatasını fark etti. Kan falan yoktu.

Ortadaki masanın üzerinde bir gül buketi duruyordu. Onlara bakmak bile Helena'yı irkiltti.

"Boş ver," diye mırıldandı.

Yeşil elbiseli kız onları izliyordu. Gözleri Helena ile güller arasında gidip geldi, sonra dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi ve arkasını dönerek antrenin karşı ucundaki kapılara yöneldi.

"Burada bekle," dedi Stroud. Kapı kapanarak Helena'yı ölülerle baş başa bıraktı. O da güllere bakmamaya çalışarak etrafa göz attı.

İçerideki kasvet, dışarıdaki gri gökyüzünden bile ağırdı. Spirefell metal işlemelerle gölgelenmiş bir mağarayı andırıyordu. Sağ tarafta, antreye bakan birden fazla kata çıkan büyük ve süslü bir merdiven vardı.

Karanlık koridorlar evin iç kesimlerine doğru ilerliyordu ve titrek, loşluğu dağıtma konusunda pek de başarılı olmayan duvar aplikleriyle aydınlatılmıştı. Yüksek pencereler yalnızca orta masaya ışık düşecek şekilde tasarlanmış gibiydi. Mermer zemine gömülmüş, siyah ve şekilsiz bir mozaik, masanın etrafında kıvrılıyordu. Helena bulunduğu açıdan bunun ne olduğunu kestiremedi.

Ev kirliydi sanki. Gözle görülür bir toz yoktu ama Helena buranın bakımsız olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Bu bina da çürümekte olan bir cesetmişçesine havası bayattı.

Karşıdaki kapı açıldı. "Gel, Marino," dedi Stroud bir hayvanı çağırır gibi.

Girdiği odada bahçeye ve büyük bir çit labirentine bakan kafesli iki dev pencere vardı. Soğuk ışığı içeri alabilmek için kış perdeleri çekilmişti. Asasını bir kenara bırakmış olan yeşil elbiseli kız kısa, kırıldı kırılacak gibi görünen bir sandalyeye oturmuştu ve kumaşı göstermek istercesine eteklerini iyice yaymıştı. Odanın karşısında, pencerelerin yanında karanlık bir siluet dikiliyordu.

Helena'nm kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Stroud, onu ince ayaklı sandalyelerle şezlongların arasından geçirerek siluete doğru çekiştirdi.

Siluet kış ışığı yüzünden gölgeler içindeydi ve ancak yaklaştıkça Helena bazı ayrıntıları seçebildi.

Soluk bir ten. Gümüş beyaz saçlar.

Demek yaşlıydı. Lonca reislerinden biri olmalıydı.

Enstitü'de onlardan bazılarıyla tanışmıştı. Hepsi birbirinin aynısıydı. Kibirliydiler, güçlerine ve varsaydıkları statülerine saplantılıydılar ve daima daha fazla saygı bekliyorlardı.

Bu da tam olarak manipüle edilmesi en kolay insan tipiydi. Helena'nın yeterince uysal görünmemesi bile yeterdi, adam onun boynunu kırıverirdi.

Şansı yaver giderse iki hafta içinde ölebilirdi.

Adam döndü. Helena'nın boğazı düğümlendi, çevresindeki dünya silinip gitti ve adımları sendeledi.

Hiç de yaşlı değildi.

Demir loncasının vârisi Kaine Ferron'dı bu.

Helena onu tanımanın şaşkınlığıyla adama bakakaldı.

Lisans eğitimini Enstitü'de almış az sayıdaki lonca öğrencisinden biriydi. Aynı yıl başlamış, ortak derslere girmiş, hatta aynı araştırma katlarında asistan olarak birlikte çalışmışlardı.

Aklı gördüğünü kabul etmeyi reddetti çünkü bu Kaine Ferron olamazdı.

Saçları eskiden koyu renkliyken şimdi bütün rengi çekilmişti. Cildindeki solgunluk yaşlılıktan değildi; ay ışığında ağartılmıştı resmen.

Bir an için onun da Merkez'deki Crowther'ın cesedi gibi ölü olduğunu düşündü ama Ferron'ın gümüşi gri gözleri keskin, gözakları bembeyaz ve gözbebekleri siyahtı, ayrıca derisinin altında hiç koyulaşan damar izi yoktu. Hatta hiçbir damarı görünmüyordu; damarlarında kan yerine cıva akıyormuş gibi.

"Size Sonsuz Alev Yoldaşlığı'nın son üyesini getirdim, Yüce İnfazcı," dedi Stroud, ona bir madalya sunuyormuş gibi edayla. "Sanırım birbirinizi Simya Enstitüsü'nden tanıyordunuz."

Ferron'ın soğuk bakışları başka yöne kaydı. "Pek sayılmaz."

"Hazırlık yaptığınızı biliyorum," dedi Stroud otururken, "ama çok da endişelenmeyin; doğru düzgün bir eğitimi veya savaş tecrübesi yok. Sizin için fazlasıyla kolay olacaktır."

Ferron, Helena'ya tekrar baktı. Yüzü ifadesizdi ama gözlerinde avını tartan bir kurdun hesapçı bakışı vardı. "Elbette," dedi.

Stroud boğazını temizledi, Ferron'ın kestirip atan tavrından rahatsız görünüyordu. "Şimdi. Yüce Ölüm Büyücüsü, kış gündönümünden önce sonuç alınmasını istiyor. Onun emirleri doğrultusunda, kızın ruhunu tamamen tüketmeden tekillik sağlamak adına, geçici aktarım yöntemini mümkün olduğunca sık uygulamanız gerekiyor. Bu tamamlandığında ve zihnine alıştığınızda, hafızasındaki transmutasyonları geri çevirmek sizin için çocuk oyuncağı olacaktır sanıyorum. Gizlenmiş olanı inceleyebilirsiniz ve işiniz bitince onu almaya gelirim. Yüce Ölüm Büyücüsü anılarını da almak niyetinde."

Ferron başını tembelce sallayarak onayladı.

"Zaten biliyorsunuzdur ama bu görevin mutlak önceliği var. Diğer tüm yükümlülükler ikinci planda kalmalı."

Yeşil elbiseli kız ani bir ses çıkardı ve o kusursuz bukleleri titredi.

"Yani onu gerçekten tutmak zorunda mıyız?" deyiverdi. "Bu hiç adil değil. O Paladyalı bile değil. Neden diğerleri gibi Karakol'da kalmıyor? Neden burada tutuyoruz? Bu mevsim için bir sürü parti planlamıştım. Şimdiden üç akşam yemeğini iptal ettim ve bahane uydurmak zorunda kaldım. Kimse bana bu mahkûmu isteyip istemediğimi sormadı." Sesinde mızmızlanan, neredeyse ağlamaklı bir titreme vardı. "Hem üstündeki de ne böyle? Onu biri görürse, herkes sadece bunu konuşur."

"Kes sesini, Aurelia," dedi Ferron buz gibi sesiyle. Konuşurken ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

"Ben... ne tür kıyafetlerin uygun olacağım bilemedim," dedi Stroud. Sesi utançtan gerilmişti. "Onu üstü başıyla tutmak zorunda değilsiniz elbette. Elimizde bu var diye böyle giydirdik."

Pencereler titredi ve evin içinde dolanan bir rüzgârın uğultusu duyuldu. Stroud irkildi. Ferron ve Aurelia ise fark etmemiş gibiydi.

"Bu pek önemli değil," dedi Ferron. "Üzerine giyecek bir şeyler buluruz eminim. Aurelia'da çok var."

Aurelia'nın gözleri kocaman açıldı. "Ona *kendi* kıyafetlerimi mi vermemi istiyorsun?"

"Onu personel sanmalarını istemeyiz. Yoksa özel olarak bir şey mi diktireyim istersin?"

Aurelia dehşetle soluk aldı. Sanki bu bir mahkûmu evde tutmaktan ya da ölü hizmetçiler çalıştırmaktan daha skandal bir fikirdi.

"Mükemmel," dedi Stroud neşeli bir sesle, herkes Aurelia'nın her an alev alacak gibi durduğunu görmezden gelirken. "Şimdi, onu incelemekte özgürsünüz, Yüce İnfazcı. Artık tamamen sizin." Helena'yı işaret etti.

Ferron kıpırdamadan Helena'ya baktı. "Burada mı?"

"Sadece ön bir muayene, gitmeden önce sormak isteyebileceğiniz bir şey var mı görmek için. Yoksa... mahremiyet mi tercih edersiniz?"

"Hayır. İsterseniz izleyebilirsiniz." Helena'ya doğru bir adım attı. Baştan ayağa siyahlara bürünmüş, şehir kıyafetleri giymişti. Paltosu ve yeleği, sadece ışık vurduğunda seçilen siyah işlemelerle bezenmişti. Boynunda bembeyaz, tertemiz bir kravat vardı.

Helena bir lonca simyacısının üzerinde bu kadar az metal olduğunu ilk kez görüyordu. Simyacılar genellikle metali her yerde taşırdı: takılarında, giysilerine işlenmiş hâlde, bastonlarda, silahlarda. Özellikle ateş büyücüleri gibi alışılmadık simyacılar, ateşleme yüzüklerini mecbur kalmadıkça asla çıkarmazlardı.

Aurelia'nın üzeri metal içindeydi ama Ferron öyle değildi.

Adam siyah eldivenlerinden birini çıkardı ve ortaya uzun parmaklı, solgun bir el çıktı.

Grace ona yaşam büyücüsü demişti. Elbette metale ihtiyacı yoktu.

Helena geri çekilmeye çalıştı –Stroud'un kavrayan parmaklarının tehlikesini çok iyi biliyordu– ama hareket edemedi.

Ferron'ın dokunmasına bile gerek kalmadan, örümcek ağı inceliğinde bir rezonans vücuduna sinsice sızıverdi; o kadar sinsiydi ki fark etmemişti bile. Şimdi onu sımsıkı tutuyordu. Bu, Morrough'nunki gibi değildi; havayı her şey titreyene kadar doldurmuyordu. Helena hareket etmeye çalışmasaydı orada olduğunu bile anlamayacaktı.

Ferron'ın gözleri onun mücadele ettiğini hissediyormuş gibi parladı. İşaretparmağını hafifçe şakağına dokundurdu ve Helena o zaman onun akım dolu bir kabloyu andıran rezonansını gerçekten hissetti.

Keskin ve iyice bilenmiş bir bıçak gibi kafatasına saplandı. Anıları gözlerinin önünde bir zoetrop gibi dönmeye başlarken oda ve Ferron yok oldu.

Spirefell'e yolculuk. Penny. Stroud'un sorgulamaları. Crowther'ın bedenini giyen Kule'deki liç. Helena'nın zihninden anıları nasıl sökeceklerini tartışmaları. Küçük çantası ve çuvaldızıyla karanlığın içinden beliren Shiseo. Ferron daha da geçmişe indikçe anılar soluklaştı ve içinde ilginç bir şeyler var mı diye sayfaları hızla çevrilen bir kitap gibi gözlerinin önünden geçti.

Staz ve onun bitmek bilmeyen boşluğuna kadar gitti; ardından Kule'ye, kana ve hastanede geçen yıllara.

Helena hayatının ne kadar küçük ve tekrarlardan ibaret olduğunu ancak böyle gözden geçirilişini görünce fark etti.

Bittiğinde zihni hâlâ fır dönüyordu. Ferron'ın dokunuşu birkaç saniye daha kaldı; Helena beyninden geçen ve görüşünü kıpkırmızıya boyayan rezonansını hissedebiliyordu.

Sonunda Ferron'ın eli yana düştü ama bakışlarını Helena'dan ayırmadan orada öylece durmaya devam etti.

"Peki," dedi Ferron nihayet.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Stroud, onun arkasında bir yerlerden.

"Oldukça," dedi bakışları bıçak kadar keskin olan Ferron. Helena'ya bakmaya devam ederken bir kaşını kaldırdı. "Savaş bitti. O beyninde neyi koruduğunu sanıyorsun?"

Helena hiç irkilmeden onun bakışlarına karşılık verdi.

Luc. Luc'u koruyordu.

"Holdfast öldü," dedi Ferron sertçe, cevabı Helena'nın gözlerinden okumuş gibi. "Sonsuz Alev söndü. Kurtaracak kimse kalmadı."

Yüzünde zehir saçan bir ifadeyle arkasını döndü.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Stroud'a.

Kadın başını iki yana salladı.

Helena'nın vücudundaki felç geçti. Mücadele ettiği ve vücudu aniden serbest kaldığı için dizlerinin bağı çözüldü. Yere yığılırken kendini tutmaya çalıştı ama ağırlığı ellerine bindi. Bileklerinde korkunç bir acı patladı ve omuzlarına kadar kor alev misali yayıldı.

Zemine çarptı.

Aurelia kahkahasını zor bastırdı.

"Shiseo'yla görüştüğünüzü ve o gitmeden her şeyin üzerinden birkaç kez geçtiğinizi biliyorum," dediğini duydu Stroud'un. "İlk seanstan sonra, sonuçlar için bir zaman çizelgesi oluşturmak adına birini değerlendirme yapmaya göndereceğim."

"Evet, bu plan bana son derece can sıkıcı ayrıntılarla anlatıldı," dedi Ferron ifadesizce. "Halledeceğim. Şimdi izninizle."

Ferron, Helena'nın bedeninin üzerinden geçip ardına bile bakmadan odadan çıktı.

Helena doğrulup oturmaya çalıştı. Ellerini kullanamayınca dikkatlice yan döndü, dirseklerinden destek alarak kendini kaldırdı ve bileklerini göğsüne yakın tutarak korumaya aldı.

Başını kaldırdığında Stroud gitmişti ve Aurelia ise birkaç adım ötede sabırsızlıkla bekliyordu. Kısa asasını iki eliyle kavramıştı.

"Yerden kalk," dedi. "Sana odanı göstereceğim."

Helena ayağa kalktı ve temkinli adımlarla Aurelia'nın peşinden giderek tekrar antreye döndü. Bilekleri zonkluyordu. Merkez'den gelen ölüköle hâlâ oradaydı ve onları gölge gibi takip ediyordu. Aurelia bir koridordan geçip basamakları tırmandı ve birkaç odanın önünden geçtikten sonra başka bir koridora ulaştı.

Burası daha karanlıktı. Işığın geliş açısına bakılırsa farklı bir kanattı. Pencerelerin çoğu ağır perdelerle kaplıydı, mobilyaların üzeriyse toz örtüleriyle örtülmüştü.

"Şu konuda net olalım: Seni burada tutmak zorunda olmamız seni görmek istediğim anlamına gelmiyor," dedi Aurelia hızla yürürken.

Helena merdiven yüzünden hâlâ nefes nefeseydi ve ona zar zor ayak uydurabiliyordu.

"Bilekliklerin simya yapmanı engelliyormuş. Gerçi burada pek önemi yok. Ferronlar bu evi saf demirden inşa etti ve Kaine Ferron'ın eşi olarak seçilmemin bir sebebi var."

Aurelia durdu ve Helena'ya dönüp bir elini kaldırdı. Bileğini hızlıca savurdu ve parmaklarını süsleyen simya yüzükleri ellerini örümceğe benzeten bıçaklara dönüştü.

Helena transmutasyonu profesyonel bir dikkatle izledi. Doğal demir rezonansı simyacılar arasında, altın rezonansı ya da ateş büyücülüğü kadar sıradışı olmasa da görece nadir görülürdü. Ham demir doğası gereği inatçıydı ve çoğu zaman etki edilemez sayılırdı. Simyacılar demiri ancak defalarca Athanor Fırını'nda lumityum ışımalarına maruz bırakarak dönüştürebilirdi ve bu durumda bile çelikte daha başarılı olurlardı.

Aurelia'nın dönüşüm tekniği hızlı ve gösterişliydi. Bir derste olsaydı, fazla hareketten ve kusurlu demir dağılımından puanı kırılırdı ama yüzükleri bu kadar rahat dönüştürebilmesi, son derece güçlü bir demir rezonansı olduğunu gösteriyordu ve eğer ev demirdense, Aurelia onu da silah olarak kullanabilirdi.

Helena aşağı baktı, zeminde ve duvar süslemelerinde kullanılan dövme demiri o anda fark etti.

"Bu kanadı kullanmıyoruz," dedi Aurelia koridorda yürümeye devam ederek. Yüzükleri yeniden güzel halkalara dönmüştü. "Senin sağda solda görünmeni istemiyorum, özellikle de misafirlerim varken. Çağrılmadıkça yolumuza çıkma. Kölelerin hepsine seni gözetlemeleri için talimat verildi, yani sorun çıkarırsan hemen öğreniriz."

Aurelia durdu ve kısa asasını zemindeki demir çubuklardan birine yerleştirip hafifçe çevirdi. Demir gıcırdayarak yer değiştirdi ve üzeri demir süslemelerle bezeli bir kapı açıldı.

İki uzun pencere ve aralarında cibinlikli yatakla büyük bir odaydı. Pencerelerden birinin yanında tek kişilik bir berjer, yanında da oymalı bir masa bulunuyordu. Karşı duvara büyük bir gardırop dayanmıştı, zeminse büyük bir halıyla kaplıydı.

Duvarlarda, ulaşılamayacak kadar yüksekte asılı bir saat dışında hiçbir şey yoktu. Ama her şey temizdi ve içerisi yeni havalandırılmış gibiydi.

Helena odaya girip dikkatle etrafına bakındı.

"Yemekler gönderilecek," dedi Aurelia ve kapı arkasından kapandı.

Helena ancak yalnız kaldığında Aurelia'nın onu bizzat getirmiş olmasının garipliğini fark etti.

Belki de Ferronlar evlerinin yansıttığı kadar zengin değildi.

Ev personel açısından yetersiz görünüyordu. Kahyaları bir cesetti, hatta belki hizmetlilerin tamamı öyleydi. Eğer gerçekten paraya ihtiyaçları varsa, Helena'yı yanlarında tutmak zorunda kalmaları ve Ferron'ın ailesinin loncasını ya da fabrikalarını yönetmek yerine Direniş savaşçılarının peşine düşmesi mantıklı geliyordu.

Oysa Helena, Ferronların Paladya'daki en zengin ailelerden biri olduğunu hatırlıyordu. Sanayi tipi çelik üretimini icat etmiş ve bu sayede Paladya'nın çelik endüstrisini tekelleri altına almışlardı. Komşu ülkeler de Ferronlardan mal tedarik ediyordu.

Ev bu durumdaysa belli ki Ferronların talihleri tersine dönmüştü.

Helena en yakın pencereye gitti. Altında cıvatalarla sabitlenmiş bir radyatör vardı ve pencerenin kendisi sıkıca kilitlenmiş dövme demir parmaklıklarla kaplıydı. Atlamaya imkân yoktu yani.

Demire parmağının ucuyla dokundu ve hiçbir şey hissetmedi. Soğuk metalle arasında hiçbir bağ yoktu; bileğinden yayılan o ölü, boş his sadece.

Rezonansını acı biçimde özleyerek elinin yanını demire bastırdı. Bildiği dünya her zaman enerjiyle doluydu, doğduğu günden beri uyumlandığı gücün uğultusuyla çınlardı.

Şimdi ise her şey durgundu. Bu bitmek bilmez atalet hissi sersemleticiydi.

Parmaklıklı camın ardından baktığında vahşi doğayı ve dağları gördü.

Planlarını tekrar gözden geçirdi. Ölüköleler onu gözetliyorsa, muhtemelen kendini öldürmesini engellemeleri de emredilmişti.

Koluna yayılan küçük acı şoklarını görmezden gelerek pencere pervazına parmak uçlarıyla vurdu.

Ferron ne yazık ki umduğu gibi aptal, kandırılmış bir aile reisi değildi.

Rezonansı Morrough'nunkine benziyordu –Helena'nm mümkün olduğunu sandığı her şeyin ötesindeydi– ama en çok Ferron'ın belleğinde gezinme biçimi endişelendirmişti onu. Morrough da benzer bir şey yapmıştı ama onunki acımasız ve üstünkörüydü; Ferron'ın hareketleriyse cerrah titizliğindeydi.

Onun hızlı infazlarını fevrilik işareti sanmıştı ama eğer birinin zihnine girip cevapları doğrudan çekebiliyorsa, tutsak almaya gerek bile kalmazdı.

Böyle birini nasıl alt edebilirdi? Ferron yalnızca anıları mı görebiliyordu yoksa düşünceleri de okuyabiliyor muydu?

Pencereye arkasını dönüp odayı süzdü. Ferron'ın tuhaf görünümünün yeteneklerinin bir sonucu olup olmadığını merak ediyordu.

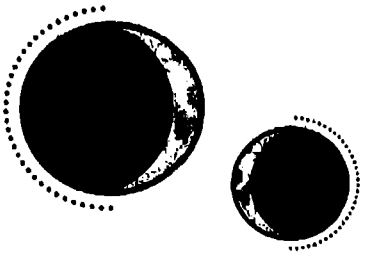
Ölmeyenler dönüşüm geçirdikten sonra değişmezdi. Bu "armağan"ın bir parçasıydı. Bedenleri mahvolup da liçe dönüşmedikçe dokunulmaz kalırlardı. Tüm uzuvlarını kaybedebilir ama sonra hepsini tekrar çıkarabilirlerdi.

Peki Ferron'ı o hâle getiren neydi?

Sanki... damıtılmış gibiydi. Alınıp süblimleştirilmiş ve geriye sadece özü kalmıştı; soğuk, ışıldayan, ölümcül bir öz. Yüce İnfazcı.

Bir insan değil de bir silah.

Eh, Helena da ona öyle davranacaktı.

4. BÖLÜM

Odasını ve ona bitişik banyoyu keşfetmek Helena'nın yalnızca birkaç dakikasını aldı. Kendisine sadece en temel eşyalar verilmişti: sabun, havlu, diş fırçası ve su için metal bir bardak. Bardağı iyice sıkıp bükmeye uğraştı. Onu kırabilirse damarlarını kesmek için güzel, keskin bir parça elde edebilirdi.

Birkaç dakikalık uğraşın sonunda başardığı tek şey başparmaklarında oluşan ezikler ve her iki bileğinde zonklayan acıydı.

Ardından aynayı yerinden sökmeyi denedi ama duvara öyle sağlam yapıştırılmıştı ki altına parmaklarını sokmayı bile başaramadı. Bardakla vura vura kırmaya çalıştı ama o da işe yaramadı.

Geri çekilip aynaya gözlerini dikti ve kendi yansıması karşısında gözleri kısıldı.

Karşıdan ona bakan kişiyi neredeyse tanıyamayacaktı. Bir yıldan fazladır hiç gün ışığı görmemiş solgun ten, yüzünün etrafından dökülen keçeleşmeye yüz tutmuş uzun siyah saçlar. Yüz hatları çökmüştü. Öfkeli kara gözleri olmasa, bir ölüköleden farksızdı.

Yatak odasına döndü ve hayal kırıklığıyla gördü ki kendini asmak için kullanabileceği perde ipleri bile yoktu. Belki gözden kaçan bir tane vardır diye tüm perdelerin arkasını kontrol etti.

Sadece yaşa, Helena, diye yalvardı zihnindeki bir ses.

Parmakları perdenin üzerindeki deseni takip ederken donakaldı ve sesi bastırmaya çalıştı.

Luc... Ah, Luc. Elbette Helena'ya musallat olacak, böyle pratik bir çözümü reddedecekti. Orada olsaydı planının ne kadar berbat

Ninova

olduğunu söylerdi ona. Bu tarz şeylerden nefret ederdi. İnsanların onun için ya da ailesi için kendini feda etmesinden nefret ederdi. Hep kendini suçlar, daha iyi biri olsaydı herkesi kurtarabileceğine inanırdı.

Helena şimdi bile ona inatla ölmeyeceğini söyleyen sesini duyabiliyordu. Bu plana saplanıp kalmazsa daha iyi bir yol bulabileceğini...

Helena başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Luc. Elimden gelenin en iyisi bu."

Koridora açılan kapıya yöneldi.

Ortalarda görünmemesi gerektiği konusundaki talimatlar odasından çıkabileceğini ima ediyordu. Kalp atışları hızlanırken bedeni beklentiyle titredi.

Kapı kolunu kavrayıp kolayca çevirdi. Ağır kapı açıldığında önünde karanlığa bakan uzun bir koridor belirdi. Özgürlüğü sayesinde neşeye boğulmak yerine Helena'nın kalbi duracak gibi oldu.

Duvar boyunca yerleştirilmiş aplikler artık yanmıyordu. Koridorun bu kadar tekinsiz olduğunu fark etmemişti; ince ve kıvrımlıydı, dişleri andıran gölgelerle dolu, bir ağzı andıran bir karanlığa açılıyordu.

Merkez'deki asla sönmeyen ışıklara alışmıştı.

Olduğu yerde kalakaldı. Mantıksızdı bu. Burası sadece bir evdi. O gerçek, korkunç şeyler görmüştü. Gölgelerden ya da koridorlardan korkması için bir sebep yoktu ama bacakları hareket etmiyordu. Elinde tuttuğu kapı kolu zagır zangır titriyordu.

Karanlık, bir yemek borusu misali atıyordu; uzun gölgeler rüzgârla sallanıyor, onu yutmakla tehdit ediyordu. Dışarı adım atarsa yine o soğuk, korkunç, dipsiz karanlığa düşecekti.

Asla bulunamayacaktı.

Gölgeler tekrar hareket edip sürünerek ona yaklaşmaya başladığında içini bir dehşet sardı.

Kasılan göğsü akciğerlerinden geçen bir acı dalgasına neden oldu. Geri çekilip odaya girdi ve kapıyı kapadıktan sonra vücudunu güven verici yüzeye yasladı. Ciğerleri ve kalbi hızla kasılıyordu. Nefes alamıyordu.

Staz tankının dehşetinin peşini bırakmayacağını biliyordu ama içinde böyle kök salacağını, sinirlerine ve organlarına kadar sızarak onu felç edeceğini tahmin etmemişti.

Zaman mefhumu olmadan orada çömelmiş hâlde kaldı, ta ki kapıda bir tıklama, tabakların hafif şıngırtısı ve uzaklaşan ayak sesleri duyana dek.

Kapıyı araladı ve bir bohçayla bir yemek tepsisi buldu. Onları hızla içeri çekti ve tekrar o yok olan karanlığa bakmamaya çalıştı.

Kapıyı sağ salim kapatınca Helena iğrenerek baktı. Yemek domuz yemi gibiydi. Resmen mutfak artıklarını ve günün kalıntılarını bir tencereye atıp kaynatmışlardı. Açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Tepsiyi kenara itti.

Bohçayı açtığında iç çamaşırları, yün çoraplar ve kan gibi kırmızı bir elbise buldu.

Kenarlarında, yakasında ve gövde kısmında işaretler vardı, ayrıca detaylar ve danteller sökülmüş, elbise olabildiğince sadeleştirilmişti.

Keşke o güllerin görüntüsünden irkilmeseydim, diye acı acı düşündü Helena.

Yemeğe bir kez daha baktı. Aurelia'nın yanında dikkatli olmalıydı.

Bohçanın en altında üç çift terlik vardı. Görünüşlerine bakılırsa dans terlikleriydi; ucundaki kumaş giyilmekten yıpranıp sateni solduğu için elden çıkarılan aşırı ince tabanlı, dantel kurdeleli narin ayakkabılar.

Merkez'de verdikleri ince ve kaşındıran elbisesiyle kalmayı tercih ederek çoraplar hariç her şeyi dolaba koydu.

Ertesi sabah bir tepsi daha geldi ve her nasılsa öncekinden de kötüydü. Helena o kadar acıkmıştı ki rengini kaybetmeyecek kadar kaynatılmış birkaç lokmayı yemeyi başarabildi.

Odasından çıkmayı tekrar denemek istiyordu ama bunun düşüncesi bile içinin çekilmesine yetiyordu.

Bunun yerine kalistenik egzersizleri yaparak kendini oyaladı. En azından bacakları onu yarı yolda bırakmadan merdiven

çıkabilecek kadar güçlenmesi gerekiyordu. Kolları da zayıftı ama bileklerine yük bindiren hareketler söz konusu bile değildi.

Helena kelepçelere öfkeyle baktı. Elleriyle, onlarla yapabileceği onca şeyle hep gurur duymuştu.

Odasından çıkmamak için bahaneler uydurarak oyalanmaya devam ettikçe suçluluk duygusu da arttı.

Direniş'teki herhangi biri şimdiye kadar çoktan evin haritasını çıkarmış, olası silahları tespit etmiş ve her iki Ferron'ı da öldürmüş olurdu.

Lila kendine bu kadar zayıf olma hakkı tanımazdı asla. Neyden korktuğunun bir önemi olmazdı. Ama Helena hiçbir zaman Lila gibi olmamıştı. Her şeyi kendi yöntemince yapması gerekiyordu. Beklemek daha iyiydi, Ferron'ın onun ayağına gelmesine izin vermek.

Nasıl olsa yakında çıkıp gelecekti.

Aktarımın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu ancak.

Merkez'deki Crowther'ın cesedini ve içine yerleşmiş liçi düşündü. Belki yakında başına aynısı gelecekti ama bir farkla; o hâlâ hayatta, Ferron zihnini ve bedenini ele geçirirken olup bitenlerin farkında olacaktı.

Ferron'la sık sık görüşmek zorunda kalırsa onun nasıl biri olduğunu çözme fırsatı bulabilirdi en azından. Zayıf noktasını yakalayabilirdi.

Ailesi hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Ferronlar geçen yüzyıldaki simyasal sanayileşme sürecinin tam ortasında yer almıştı.

Paladya'nın kuruluşunun hemen ardından ilk demir loncasını açmışlardı. Demir, sekiz gezegenle ilişkilendirilmiş sekiz geleneksel metalden biriydi: Satürn için kurşun, Jüpiter için kalay, Mars için demir, Venüs için bakır, Merkür için cıva, Ay için gümüş, Lumitya için lumityum ve Güneş için altın.

İnatçı yapısı ve paslanmaya aşırı meyilli oluşuyla demir, özellikle de gümüş, lumityum ve altın gibi bozulmaz maddelerle karşılaştırıldığında bayağı ve değersiz görülürdü. Ferronların kendileri

de öyleydi. Diğer bazı demir simyacılarının yaptığı gibi Sonsuz Alev için çelik silahlar dövmektense çoğunlukla saban ve tarım aletleri yapan demircilerdi.

Zamanla yeni metaller keşfedilmiş olsa da demir inatçı ve ilkel konumunu korumuştu, ta ki Ferronlar verimli simyasal çelik üretme yöntemini geliştirene kadar. Demir rezonanslarındaki hassasiyet sayesinde, başka kimsenin ulaşamayacağı bir endüstriyel kaliteyi yakalayabiliyorlardı. Bu hem dünyayı hem de Ferronları değiştirmişti. Zanaatkârlıktan çıkıp yeni ve son derece zengin bir işçi sınıfına dönüşmüşlerdi ve dünya da onlarla birlikte dönüşüyordu.

Demirin teolojik olarak daha alt bir metal olarak kabul edilmesinin bir önemi yoktu; modern dünya Ferron çeliğiyle inşa edilmişti. Fabrikalar, demiryolları, arabalar, hatta Paladya'nın göğe yükselen mimarisi bile sanayi patlamasıyla birlikte çelikle büyümüştü.

Her ne kadar bugün harap durumda olsa da Spirefell, açıkça bu artan nüfuz ve zenginliğin bir anıtı olarak inşa edilmişti. Ayrıca ailenin duyduğu büyük gururun simgesiydi.

Helena'nm Kaine Ferron'a dair ilk anısı İkinci Yıl'a dayanıyordu, insan olarak değil de yalnızca listedeki bir isim olarak. O yılın Ulusal Simya Smavı'nda Helena birinci olmuş, bir önceki yıl birinci olan Ferron'ı geçmişti.

Luc onunla inanılmaz gurur duymuştu; Birinci Yıl'ın sayılmayacağını söyleyip duruyordu çünkü o yıl Helena hem ilk kez simya öğrenmeye başlamıştı hem de bunu ikinci diliyle yapmıştı.

Helena öyle rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı. Enstitü'deki bursu akademik başarısına bağlıydı ve o sınav da bunun önemli bir parçasıydı. Babası onu Paladya'ya getirmek için Etras'taki her şeyini feda etmişti; bursu kaybetseydi mahvolurlardı.

Helena'nın girdiği altı ulusal sınav boyunca birincilik sarkaç gibi ikisi arasında gidip gelmişi. Helena Marino. Kaine Ferron.

Hiçbir zaman açıktan kabul edilmese de bir rekabet söz konusuydu.

Ninova

Ferron loncalıydı. Lonca öğrencileri, "Holdfast'ın gözdesi" ile konuşmazdı.

Helena o adamın nasıl Yüce İnfazcı olduğuna hâlâ akıl erdiremiyordu.

O da tıpkı Helena gibi akademik taraftaydı. Lila gibi özel yetişmiş bir savaş simyacısı ya da Luc gibi çift disiplinli değildi. Bir lonca vârisi neden hayatta kalan Direniş üyelerinin peşine düşüp hepsini öldürsündü ki?

Üzerinde düşündükçe, böylesine kötü birini –uzaktan bile olsa– tanıyor olmak Helena'nın içini nefretle dolduruyordu.

Ama bir bakıma Spirefell'e tutsak olarak getirilen kişinin Helena olmasının garip bir şiirselliği vardı.

Helena, Ferron'ı daha önce alt etmişti. Dikkatli olur ve akıllıca hareket ederse bunu yine başarabilirdi.

Ferron ikinci gün de ortalıkta görünmeyince Helena organlarının büzülüşünü ve boğazının düğümlenişini yok sayarak kendini koridora çıkmaya zorladı. Duvara yapıştı ve tozun parmak izlerinin oyuklarına işleyip onları bir enfeksiyon gibi karartmasına aldırmadan parmaklarını lambri boyunca gezdirdi.

Bunu başarabilirsin, dedi kendine, en keskin gölgelerden kaçınmaya çalışarak karanlığa doğru yavaşça ilerlerken. Koridordaki ilk kapıyı denedi ama kilitliydi. Birazcık daha ilerledi.

Rüzgâr koridordan çığlığa dönen seslerle uğuldayarak geçiyor, pencereleri sarsıyordu. Ev, yerinden oynayan kemikler gibi inliyordu.

Helena nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Gölgelerin üzerine parmaklar gibi yapıştığı bu koridorda nefes alması mümkün değildi.

Üçüncü kapıdan sonra daha ileri gidemedi. Geri döndü; koridor sallanıyor, karanlık gitgide yaklaşıyordu.

Açık kapıya ulaşamadan dizlerinin bağı çözüldü. Etraf kararırken her şey bulanıklaştı.

Karanlığın içinden Lila Bayard belirdi.

Ama Helena'nm hatırladığı Lila değildi bu. Açık sarı saçlarını başında taç gibi örerek Lumitya heykellerine benzeyen, zırh içindeki heykelimsi güzel kız değildi.

Lila'nın saçları oğlanlarınki kadar kısaydı. Alışılmadık boyuna rağmen sanki küçülmüş gibiydi.

Helena'ya baktı. Yüzünün ve boynunun sağ tarafı yara izleriyle kaplıydı: Yanaklarından boğazına uzanan uzun, zalim bir sıyrık. Gözleri kan çanağıydı.

"Lila. Lila, sorun ne? Sana ne oldu?"

Helena buz kestiğini hissetti. Ona uzanmaya çalışırken parmakları uyuşmuştu.

Lila cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kayboldu.

"Lila..."

Helena gözlerini açtığında odasının zemininde yatıyordu ve başı zonkluyordu.

Aklının bir köşesinde, ha anımsadı ha anımsayacakmış gibi sallanan bir şey vardı.

Odaklanmaya çalıştı ama zihnine keskin, kıpkırmızı bir acı saplandı. Artık o her neydiyse kumun üzerinden geçen su gibi akıp gitmişti.

Pencereler zangırdadı ve ev inledi; zeminden canlanıyormuş gibi bir titreşim yayıldı. Ellerine yüklenerek doğrulup pencereye yaklaştı.

Dağlar bembeyazdı ama kar henüz nehir yatağına ulaşmamıştı. Yeni yılı işaret eden kış gündönümüne en az birkaç hafta olmalıydı.

On dört ay. Savaş zamanlarından hatırlayabildiği son tarihi düşünmeye çalıştı. Son muharebe yazın sonlarına doğru gerçekleşmiş olmalıydı ama aylardan neydi ya da ay hangi evresindeydi hatırlayamıyordu. Hastane koğuşu mevsimlerle değişim göstermiyordu.

Dışarıyı izlerken arkasındaki kapı açıldı. Ferron'ı görme beklentisiyle omurgası ürperdi.

Ama içeri giren mavi kumaşlar curcunası içindeki ve yine sanki telkâri bir dış iskelet giymişçesine metalle kaplı olan Aurelia'ydı.

Ferron ailesi gerçekten beş parasız kalmışsa, Aurelia'nın etekleri için gereken metrelerce ithal ipek yüzündendi muhtemelen.

Aurelia'nm demire karşı alışılmadık bir rezonansı olabilirdi ama para meselesinde yeni olduğu belliydi. Helena'nın da parası olduğundan değildi tabii ki ama Holdfastlara ve Sonsuz Alev'e hizmet eden asil ailelerin arasında yaşarken mecburen bu tür şeyleri öğrenmişti.

Taşra kıyafetlerinin daha sade olması gerekirdi. Luc eskiden sürekli dağlardaki aile evinden ve kıyafetlerin çok daha rahat olduğundan bahsederdi. Her yıl yaz gündönümünden sonra Principatus'un doğum günü için planlanan geçit törenleri sona erdiğinde, şehrin sıcağından ve yaz mevsiminde nehirden yayılan hastalıklardan kaçmak için onu da davet ederdi.

Ama Helena hep babasının yanında kalmayı tercih etmişti.

Yıllar sonra taşradaki evi görmüştü ama oraya yalnız gitmişti. Luc haklıydı. Ev çok güzeldi, kıyafetler rahattı ama Helena her saniyesinden nefret etmişti.

Aurelia orada dikilmiş, Helena'ya tiksintiyle bakıyordu. "Hâlâ o şeyi mi giyiyorsun? Geldiğinden beri hiç yıkanmadın mı?"

Helena yıkanmamıştı. Kirli kalmak kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Yabancı olduğunu biliyordum ama Holdfastlar seni her ne çukurda bulduysa artık, orada en azından temel bir temizlik anlayışı olduğunu varsaymıştım."

Helena'nm çenesi kasıldı.

"Stroud aradı. O işlem bu gece gerçekleşecekmiş. Ben dönmeden önce yıkan ve şu korkunç saçınla bir şey yap yoksa kölelere söylerim, seni soyup onlar yıkarlar. Hem artık elimizde güzel kokanlardan da var ve seni bir daha böyle görürsem onları çağırırım."

Arkasını döndü ve eteğini hışırdatarak odadan çıktı.

Helena banyoya gitti, ince elbisesini yırtarcasına çıkardı ve hemen duşun musluklarını çevirdi. Borular birkaç kez öksürdü, ardından tıslayarak su fışkırttı. Bir bezle kendisini baştan aşağı

mümkün olduğunca hızlı temizledi ve saçlarını parmaklarıyla çözmeye çalıştı. Ortalıkta tarak yoktu.

Ferron onun bir tarakla kendi boğazını kesebileceğini mi düşünüyordu?

Aslında fena bir fikir sayılmazdı.

Yeterince temiz olduğuna kanaat getirince temiz ama sert iç çamaşırlarını giydi ve kırmızıya bakmamaya çalışarak kendini elbiseyi giymeye zorladı.

Sonra oturup saçındaki kalan düğümleri çözmeye çalıştı. Elleri ve bilekleri ağrıyordu ama Aurelia'nın tehdidini yerine getirip getirmeyeceğini görmek istemiyordu.

Paladyalılar Helena'nın saçlarını hep düzensiz bulmuştu. Kuzeylilerin saçları genellikle ince telli ve dümdüz olurdu; bukleler yalnızca kızgın demir çubukla saçlar tirbuşon benzeri bir şekle sokulunca kabul edilirdi.

Helena şifacıyken saçlarını her zaman ensesinde iki sıkı örgü hâlinde toplardı. Şimdi de örmeye çalıştı ama bilekleri o kıvırma hareketini yapamayacak kadar zayıftı.

Kapı bir anda hızla açıldı ve eşikte dikilen Aurelia keskin mavi gözleriyle Helena'yı baştan ayağa apaçık bir küçümsemeyle süzdü. Helena gelecek olan azarı bekleyerek kaskatı kesildi.

Dudakları gerilmiş olan Aurelia hıhladı. "Gel."

Helena sesini çıkarmadan, çevresindeki gölgeleri düşünmemek için dikkatini kadının giysisindeki karmaşık metal işlemelere vermeye çalışarak Aurelia'yı takip etti.

Ancak refakatçisi sessizlikten hoşnut görünmüyordu. "Kaine, sende değerli olan tek şeyin beynin olduğunu söylüyor." Aurelia sözlerinin Helena'yı inciteceğini umuyormuş gibi ona baktı. "Demek ki geri kalan her şeyini dilediğim gibi kullanabilirim."

Bunu söylerken demir yüzüklü parmaklarını dönüştürdü.

Demir rezonansının bütün o gücüne rağmen Aurelia'nın hareketleri tamamen gösteriş içindi. Dönüştürdüğü silahlar, kullanmaya kalksa muhtemelen parmaklarının yarısını kırardı.

Helena onun herhangi bir resmî eğitim almadığından neredeyse emindi. Loncalar genellikle sadece oğullarını Enstitü'ye gönderirdi; kızlar evlilik içindi. Simya numaraları öğrenebilirlerdi belki ama nadiren sertifika alırlardı.

Yine de Helena irkilmiş gibi yaparak gözlerini dikkatle kaçırdı ki hakkında kötü düşündüğünü bakışları ele vermesin.

Yüzükleri tekrar dönüşürken Aurelia'nın korseli göğsü kabardı. "Şimdi keşke Holdfastlara katılmasaydım diye düşünüyorsundur. Loncalar zaten kazanacaktı. Hepiniz bizi durdurmaya çalıştınız ama bak ne hâldesiniz."

Başını savurup yürümeye devam etti.

Antre boştu. Aurelia basamakları hızla çıktı, ikinci kattaki koridorda ilerleyip ilk kapının önünde durdu ve kapı kolunun üstündeki panele dokundu. Bir klik sesiyle kilit açıldı.

"İşte. İçeri gir ve bekle," dedi bakışları etrafı tarayan Aurelia ve Helena bir tuzağa yürüdüğünü çok geç anladığını dehşetle fark etti.

"Kaine birazdan gelir. O gelene kadar dışarı *çıkma*," diye ekledi Aurelia.

Ardından da içeri *girmemesi* gerektiğini her zerresiyle hisseden Helena'yı koridorda bırakarak ta diğer uca kadar koştur koştur ilerledi.

Helena etrafa baktı. Geri dönmeye mi çalışmalıydı? Böyle yaparsa başını Ferron'ın onu öldüreceği kadar belaya sokma ihtimali olur muydu?

Daha seçeneklerini tartamadan koridor uzamaya başladı, her yüzeyi ulaşılamaz hâle gelene kadar şiştikçe şişiyordu sanki. Kapı kolu uzaklaşarak küçülüyor, Helena'yı kocaman gölgelerin arasında savunmasız bırakıyordu.

Öne atılarak kolu yakaladı, çevirmeyi başarıp kendini içeri sürükledi.

İçerisi koridordan daha küçüktü.

Kapıya yaslandı, oda sessizce şekillenip etrafını sararken avuçları ve parmakları ahşabın damarlarını yokladı.

Odanın kendi odasına benzediğini fark edince şaşırdı Helena. İki pencere. Bir yatak ve gardırop ama koltuk yerine masa ve sandalye vardı. Bir münzeviye ait olabilirdi.

Pencerenin yanındaki masaya gitti. Üzerinde düzgün bir kâğıt yığını duruyordu.

Helena üstteki sayfayı kaldırıp loş ışıkta Ferron'm yazdıkları alttaki sayfaya geçmiş mi diye baktı ama kâğıt kalın ve tertemizdi. Masanın yüzeyinde parmaklarını gezdirdi; ahşaba mükemmel bir simetriyle yerleştirilmiş yapraklar ve sarmaşıkları gösteren zarif gümüş işlemeler vardı. Şüphesiz yetenekli bir gümüş simyacısının işiydi.

Masa kusursuz durumdaydı. Evin geri kalanında demir işlemelerin üzerini kaplayan örümcek ağlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Helena arkasını döndü; çok gergindi ve girmemesi gerektiğine neredeyse emin olduğu bir odanın içinde mahsur kalmıştı. Kendi odasına geri dönmeyi becerebileceğini sanmıyordu ve Aurelia onu kurallara karşı gelirken yakalarsa kesinlikle kötü bir şey yapardı.

Peki Ferron onu bulduğunda ne olacaktı? Kilitli bir odaya izinsiz girmek ölümle mi cezalandırılırdı? Ferron'm o kadar fevri biri olduğunu sanmıyordu ve Stroud'un teknik olarak işkence sayılmayan yaşam büyüsü cezaları bildiğini düşününce, Ferron'ın da kesinlikle bunlardan haberdar olduğundan emindi.

Ağzı kurudu.

Aktarımın neye benzeyeceğini hâlâ bilmiyordu. Sık sık bahsedilmesine rağmen, Ferron'ın ne yapacağı ona hiç açıklanmamıştı. Helena yalnızca Shiseo'nun söylediklerine dayanarak tahmin yürütmeye çalışmıştı ama onların da pek anlamı yoktu çünkü General Bayard yaralandığında onu iyileştiren kişi Helena'ydı. Bilgilerinin ve yeteneklerinin sınırlarını zorlamış, hasarlı beyin dokusunu acı içinde yeniden üretmeye çalışmıştı. Bayard yaşama tutunduğunda insanlar bunu bir mucize addetmiş, Helena'mn ellerinin Sol tarafından kutsandığını ilan etmişti.

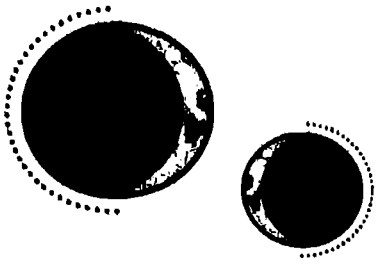
Ama o övgüler Bayard uyandığında sona ermişti. Adam artık bir çocuk gibiydi. Bir bebeğin duygularını taşıyan, güçlü, heybetli bir general. Bir zamanların dâhi taktikçisi artık bir kapıdan geçmek için bile yardıma muhtaçtı.

Helena onun bedenini kurtarmış ama zihnin ayrı bir şey olduğunu ve onu kurtaramadığını acı şekilde öğrenmişti. Yıllarca yaptığını düzeltmeye çalışmış ama başarısız olmuştu. Hafızasının gizli bir köşesinde, elinde bir tedaviyle Elain Boyle belirivermişti ki bu işlem sonradan Helena'nın üzerinde de uygulanmıştı. Şimdi ise Ölmeyenler bunu öğrenmişti.

Kapı tıklayarak açılırken Helena düşüncelerinden sıyrıldı. Arkasını döndüğünde Ferron'ın içeri girdiğini gördü. Elini yakasına götürmüş, gevşetiyordu.

Helena'yı görünce durdu.

"Bak bak," dedi, "bu sürpriz oldu."

5. BÖLÜM

Helena hiçbir şey söylemedi. Ne beklemesi ya da ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu, bu yüzden köşeye sıkışmış bir hayvan gibi Ferron'ı izlemekle yetindi.

Ferron'ın bakışları Helena'dan kapıya kaydı.

"Sanırım seni buraya Aurelia getirdi." İç geçirdi. "Artık başlamamızın zamanı geldi demek."

Öne doğru bir adım attı. Helena kaskatı kesildi ancak Ferron onun yanından geçip hızla gardırobu açtı.

Görünüşe göre, o kadar da münzevi sayılmazdı. Gardırobun kapağına bir sıra karaf dizilmişti. Birini kapıp bir bardağa birkaç parmak amber renkli bir sıvı doldurdu. Sonra da Helena'ya dönüp uzun bir yudum aldı ve bardağının üzerinden bakarak ayaklarından başlayıp onu yavaş yavaş süzdü.

Omuzlarına vardığında ilgisini kaybetmiş gibiydi. Bardağa tekrar bakıp içinde bulunduğu durum ona büyük bir zahmet veriyormuşçasına bir kez daha iç çekti.

"Hadi bitirelim şu işi."

Helena kımıldamadı.

Ferron'ın bakışları tekrar ona döndü. "Buraya gel."

Helena kıpırdamayınca dudakları bir tebessümle yavaşça kıvrıldı. "Kendin gelmezsen ben getiririm."

Elini kaldırdı ve tembelce bir hareketle parmaklarındaki her boğumu tek tek kıvırdı.

Helena'nm uzuvları, sahnedeki bir kuklaymış gibi iradesi dışında hareket etmeye başladı. Bacakları büküldü, kalktı, ağırlığını verdi, bir adım attı, sonra bir adım daha. Kasılıp karşı koymaya çalıştı ama bu sadece kemiklerinin kırılacak gibi olmasına yol açtı.

Tam Ferron'ın kol menziline geldiğinde her şey durdu. Ferron parmağıyla Helena'nın çenesini kaldırdı ve göz göze geldiler.

"Gördün mü?" dedi. "Söz dinlersen daha kolay olur."

Helena ona tükürmek istedi ama denediğinde çenesi kilitlendi ve dişleri birbirine kenetlendi. Ferron'ın gözleri parladı.

"Beni sınama, istediğini elde edemezsin," dedi. Ürkütücü gözleri yarı kapalıydı. "Biliyor musun, bu benim için de yeni. Genelde mahkûmları tutmam."

Bardağını bitirip bir kenara bıraktı.

"Otur." Sandalyeyi işaret etti.

Helena'nın uzuvları tekrar serbest kaldı. Bir an sırf inat olsun diye kaçmayı düşündü ama Ferron'ın rezonansını açık bir tel gibi sinir uçlarında hissedebiliyordu.

Oturdu ve yerleşir yerleşmez tekrar kıpırdayamaz hâle geldi.

Ferron arkasma geçti. Helena onu göremese de duyabiliyordu, bu da kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Kulakları her sese dikkat kesmişti.

Ferron'ın eli çenesine uzanıp Helena tavana bakana kadar başmı geriye doğru eğdi. Ferron'ın yüzünü göremiyordu, sadece parmağında düşük ışıkta parlayan koyu renkli bir yüzük olan diğer elini görebiliyordu. İki parmağı şakağına bastırdı ve başparmağı iki kaşının arasına yerleşti.

Ferron onun yüzünü görebileceği kadar hafifçe öne eğildi.

"Hadi bakalım, sen olmak nasıl bir şeymiş görelim."

Helena kafatasını önce hafif, sonra giderek artan bir baskıyla bir ağırlığın sardığını hissetti. Baskı arttıkça arttı ve sonunda bir şey kırıldı, Ferron'ın parmakları alnını geçip beynine ulaşmış gibi.

Zihni ve bedeni aniden birbirinden ayrıldı. Kafatasının hâlâ sağlam olduğunu, ellerin yüzeyde kaldığını biliyordu ama Ferron'm rezonansı içine dolarken sanki kafası çatlamış, bir yumurta gibi kırılmış ve beyni açığa çıkmış gibi *hissediyordu.*

Bu normal rezonans gibi sıradan bir enerji akışı değil, onu boğana kadar içine sızan devasa ve sıvımsı bir şeydi. Zihninin olukları ve yarıkları, beyin varlığının düzlemini işgal etmeye çalışan Öteki'nin baskıcı ve giderek artan hissiyle doluyordu. Boşluk kalmayınca Helena'nın bilinci kendi içine çökerek ezildi.

Her şey kıpkırmızı oldu.

Çığlık atıyordu.

Bunu duyabiliyordu. Hissedebiliyordu. Bedeni hâlâ kıpırdayamadan sandalyeye çakılmış, haykırıyordu ama zihni başka bir yerde, Ferron'ın bilincinin gitgide artan baskısı altında eziliyordu.

Ferron durmadı. Daha da derine itti kendini. Sular yükselip baskı artarken Helena beyninin içinde boğuluyordu ve kaçacak yer yoktu. Ferron onu tamamen yutmuştu.

Sismik bir uğultu, ardından buharlaşan sis misali bir ışık geldi.

Hâlâ yukarı bakan Helena'nın gözleri tavana sabitlenmişti. Tam tepesinde solgun bir yüz ona bakıyordu.

Gözleri refleksle hareket etti; Ferron'ın acımasız yüz hatlarına, ne kadar yabancı ve yapay göründüğüne bakakaldı. Onun zihninin *içinde* olduğunu, kendi gözlerinden kendine baktığını yavaş yavaş fark etti.

Sonra birden gidiverdi. Ferron'm rezonansı ve bilinci istilacı bir ayrıkotu gibi söküldü.

Zihnindeki her şey ardında bıraktığı boşluğa çöktü ve bilincinin bütünlüğü dağılmaya başladı.

Sandalyeden yana devrildi ve oda da onunla birlikte dönmeye başladı.

Düşünceleri kafasmda bir zar gibi yuvarlandı.

Neredeydi?

"Defol."

Sözcükleri tanıyordu ama uzaktan geliyorlardı. Sesler. Etrasça değildi. Etrasça daha güzeldi. Ezgiliydi.

Bu...

Aksandı.

Düşünceleri çok yavaş hareket ediyordu.

Başını kaldırmaya çalıştı ama oda sürekli dönüyordu.

Bir gemide olmalıydı. Denizi geçiyor, uçurumları ve adaları ardında bırakıyordu.

Nereye gidiyordu?

Okula. Evet, simya eğitimi almaya gidiyordu.

Yüzünde ıslak bir şey vardı. Takatsizce elini kaldırmaya çalıştı ve onu silmeyi başardı.

Parmakları kıpkırmızı olmuştu. Neden kırmızıydı?

"*Çık dışarı!*"

Oda sarsıldı. Helena görünmeyen bir güç tarafından havaya kaldırıldı ve kapıya doğru itildi. Sersemlemiş hâlde yere yığıldı ama sarsıntı onu kendine getirdi ve hatırladı.

Ferron. Aktarım.

Midesi altüst oldu. Bir şeyler yemiş olsaydı kesin kusardı.

Arkasına baktı. Ferron hemen oradaydı; öfkeyle çarpılmış yüzü bembeyaz ve korkunçtu. Oda uğuldadı.

"*Çık dedim!*" Üzerine atlayıp boğazını dişleriyle parçalamaya hazır bir hayvana benziyordu.

Mutlak dehşet Helena'yı harekete geçirdi. Doğruldu, kapıyı zar zor açtı ve kaçmaya başladı.

Ayaklarının altındaki yer sallanıyordu. Gözlerini ne kadar kırpıştırsa da görüşü hâlâ kıpkırmızıydı; sanki duvarlardan kan damlıyor, gölgeler vahşete dönüşüyordu. Gözlerini sile sile yolunu bulmaya çabaladı.

Tek duyabildiği panikle nefes alıp verişi ve çıplak tahtalarda yankılanan ayak sesleriydi; zemindeki demir buz gibiydi.

Merdivenin başına ulaştı. Şoka girdiğini hissedebiliyordu; uzuvları kurşun gibi ağırlaşıyor, onu aşağı çekiyordu. Vücudu giderek daha da soğuyor, ateşli bir titreme bütün bedenini sarıyordu.

Sallandı ve merdivenden yuvarlanacak gibi oldu. Ayakta kalabilmek için tırabzana tutunarak aşağıya, antreye baktı.

Güller su altındaymış gibi dalgalanıyordu, zemin kayıp duruyor ve etrafında siyah bir ejderha dönüyordu.

Masanın etrafına kıvrılmıştı; kanatları açılmış, başı aşağı eğilmişti ve kuyruğunu ağzına almış, kendisini yiyordu.

Bir ouroboros.

Kırmızıya kesmiş görüşünde, kan içinde yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Kendini balkondan aşağı atıverse ne olurdu?

Onu durduracak kimse yoktu. Luc'un ona emanet ettiği sırlar güvenle korunur ve Ferron başarısız olurdu.

Titreyen elleriyle öne eğildi.

Kafaüstü.

Ya çarpma ânında ölürdü ya da Ferron onu hayatta tutmak için yaşam büyüsü kullanırdı.

Sadece biraz...

Kıskaç gibi bir el kolunu kavradı ve onu tam da tırabzandan düşmek üzereyken geri çekti.

Döndü ve Ferron'm ona öfkeyle baktığını gördü.

"Sakın. Cüret. Edeyim. Deme."

Helena kaçmak için hamle yaparak kolunu kurtarmaya çalıştı ama Ferron onu tırabzandan uzaklaştırıp merdivenden aşağı sürükledi ve Helena onu tırmalayıp kendini kurtarmaya çalışsa da durmadı. Onu evin içinden geçirdi, odasının kapısını neredeyse tekmeleyerek açtı ve yatağa itti.

Helena soluk soluğa yığılıp kaldı; elleri ve bilekleri zonkluyordu.

"İntihar etmeye çalışacağını anlamadığımı mı sandın?" diye sordu Ferron zehir zemberek bir sesle. "Sonsuz Alev için ölümden daha değerli *ne* var ki zaten?"

"Bizi ölü tercih ettiğini sanıyordum." Helena'nın başı öyle çok ağrıyordu ki kusmak istedi.

Ferron alaycı bir kahkaha attı. "Kendini bu kuralın tek istisnası say. Yüce Ölüm Büyücüsü senin sırlarını istiyor ve biz onları almadan ölmeyeceksin."

Helena'nın odasını inceledi ve gözleri parlar gibi oldu.

Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Aktarım için bir gece yeterli olur sanmıştım ama belli ki sen her şeyi kendin için daha da zorlaştırmaya kararlısın."

Üzerine eğildi.

Helena dehşet içinde ona baktı.

"Bakalım aklından başka neler geçmiş." Soğuk parmaklarını şakağına bastırdı.

Bu aktarım değildi ve sadece anılarını ihlal ettiğini anlayınca öyle rahatladı ki neredeyse gevşeyecekti.

Ferron'ın rezonansı zihninde bir esinti gibi dolaşıyor, düşüncelerini yerinden oynatıyordu.

Yavaş hareket ediyordu. Zamanın içinden hızlıca geçmek yerine sadece son günlere odaklanıyor, anılarında bir akıntı gibi ilerliyordu.

Görünüşe göre her ayrıntıyı inceliyordu. Odasını keşfetmesini. Koridorun onu nasıl korkuttuğunu ve Ferron ile ailesi hakkındaki düşüncelerini. Egzersiz yapma çabalarını.

Nihayet durduğunda yüzündeki kan yanaklarında yol yol kurumuştu.

Elini geri çekerken, "Her zamanki gibi çalışkansın," dedi alayla.

Helena'nın çenesi kasıldı.

Adam hâlâ onun üzerine eğilmiş vaziyetteydi ve eli başının yanındaki şilteye abanıyordu. "Gerçekten seni öldürmem için beni kandırabileceğini mi sandın?"

Helena kılı kıpırdamadan durup gözlerini sayvana dikti.

"Dene bakalım." Ardından dönüp gitmeye yeltendi ama sonra sanki bir şeyi hatırlamış gibi duraksadı. "Odama bir daha girme. Seninle ilgilenmek istersem ben buraya gelirim."

O gittikten sonra Helena yerinden kıpırdamadı.

Planlarına zaten pek inancı yoktu. Başarı şansının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de kendini aksine ikna etmeye çalışmıştı. Luc olsa pes etmezdi. O olsa sonuna kadar savaşırdı. Helena nasıl daha azını yapabilirdi ki?

Fakat Luc ölmüştü.

Ne yaparsa yapsın onu geri getiremeyecekti.

Titremesini kontrol edemez oldu. Yan dönerek dertop oldu ve yorgana gömüldü. Başındaki ağrı gittikçe artarak içine doğru çöken bir girdaba dönüşüyordu ve cildi zar gibi gerilmişti.

Ateşi yükselirken çarşaflar teriyle sırılsıklam olmuştu. Vücudu donarken beyni yangın yeriydi.

Zaman şekil değiştirdi, büküldü ve Helena kendi ıstırabından başka her şeyi unuttu.

Sesler vardı. Pek çok ses. Ağız yoluyla gırtlağından dökülen iğrenç şeyler vardı; öğürmesine neden olan, boğazını yakan, organlarını haşlayan karışımlar. Tenine değen sıcak, soğuk ve yapışkan şeyler. Onu kaldırdılar ve buz gibi suya daldırdılar, nefes alması için çıkardılar, sonra tekrar suya bastırdılar.

Zihni, çevresindekileri yakan bir köz gibi yanmaya devam etti.

İğneler vardı. Önce neredeyse hiç hissetmediği küçük batışlar, sonra kollarına saplanan dayanılmaz, keskin sancılar.

Başındaki ağrı öylesine büyüdü ki tüm düşünceleri sildi.

Zihni sonunda ipini koparmış gibi boşluğa düşerken Helena da kayıp gitti.

Her yerde kan vardı.

Karargâh'taki hastanedeydi. Çanlar çalıyordu. Hemşireler ve sağlıkçılar bulanık yüzlerle geçip giderken bedenler içeriye taşınıyordu.

Kollarında bir oğlan vardı, ölüyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştı, odaklanmaya ve odadaki panik havasının ciğerlerini pençesine alan baskısını hissetmemeye çabaladı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, oğlan onu iyileştirmesine izin vermedi. Ne kadar denerse denesin onu hep geri itti. Koyu koyu fışkıran kan durmadan akmaya devam etti. Yapış yapış sıcaklık Helena'nın tenine sızdı. Kalabalığın ortasında birileri ona seslenip duruyordu ama çocuğu kurtarmak zorundaydı.

Helena yanındaydı.

Sonunda oğlan direnmekten vazgeçti. Helena rezonansıyla onu hissetti. Bir yaşam belirtisi bulunca kalbinde bir umut parladı.

Ama sonra oğlan kayboldu ve göğsüne yumruk inmiş gibi oldu. Çok geç kalmıştı.

Başını kaldırdığında etrafındaki bedenleri gördü; yükseldikçe yükselen bir duvar gibi üst üste yığılmışlardı ve her an üzerine yıkılacakmış gibi sallandıkça üzerlerinden kanlar boşanıyordu.

Nefes almaya çalıştı. Safra, yanmış et ve kan, ter, pislik ve antiseptiğin kokusu genziyle ciğerlerini yakıp onu boğdu.

Nereye dönse daha fazla ceset vardı, ayağının altında bile. Her hareketinde eziyordu onları.

Seç.

Kimin yaşayıp kimin öleceğini. Bir karar vermesi gerekiyordu.

Bu onun seçimi olacaktı.

Parmakları titrerken elini uzattı ama biri elini yakaladı ve onu durdurdu.

Luc'tu bu.

Korkudan nefesi kesilen Helena ona sarıldı.

Altın zırhı üzerindeydi ama miğferini çıkardığı için Helena yüzünü görebildi. Luc ona gülümsedi. Kâbus bir anlığına silinip gitti.

Sonra Luc'un yüzünden kan akmaya başladı.

Hemen arkasında elinde kargısıyla, açık renk saçlarının bir taç gibi başını çevrelediği Lila vardı ama yüzünün yarısı çürüyüp dökülmüş ve kafatasını açığa çıkarmıştı. Yanında bir başkası daha vardı ancak Helena onun yüzünü hatırlayamıyordu.

Onların yanında Titus ve Rhea, arkalarında da Konsey ve Sonsuz Alev duruyordu. Hepsi Helena'nın çevresinde bir halka oluşturmuştu.

Luc hariç hepsinin yüzünde bomboş bir ifade vardı.

Luc hâlâ yaşıyordu. Kanaması vardı ama Helena onu iyileştirebilirdi. Eli titreyerek uzandı ama Luc konuştu.

"Ben senin yüzünden öldüm."

Helena başını iki yana salladı. Sesi bir türlü çıkmıyordu.

"Bak, Hel," dedi Luc. Göğüs plakasına dokundu ve altın zırh eriyip yok olarak çıplak göğsünü açığa çıkardı. Kaburgalarının arasına saplanmış parlak siyah bir bıçak vardı, kanamayan bir

yara. Kesik derinleşti, karnına doğru uzandı ve bıçak yere düşüp paramparça oldu. Kangrenden kararmış organları dışarıya kaydı. Aylardır bu durumdaymış gibi havayı çürük kokusu sardı.

"Gördün mü bak?"

"Hayır. Hayır..." Ona yine de uzanmak istedi ama Luc eriyip gitti ve Helena'nın parmakları kamyla lekelendi.

Şimdi annesi oradaydı. Helena yüzünü seçemiyordu ama annesi olduğunu biliyordu. Karşısında dururken üzerinden kurutulmuş şifalı ot kokusu yayılıyordu.

Helena ona doğru uzandı ama annesi sise karışıp kayboldu.

Sonra babası çıktı ortaya.

Kuzeylilerin arasında hemen fark ediliyordu. Gözleri karaydı, saçları da Helena'nınki gibi kıvırcıktı.

Üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı ve göz göze geldiklerinde Helena'ya gülümsedi. Çenesinin hemen altında, gülümsemesini taklit edercesine bir kulağından ötekine uzanan bir kesik vardı.

"Helena," dedi. "Ben senin yüzünden öldüm."

Babası elindeki parlayan neşterle ona doğru bir adım attı.

Helena kıpırdamadı ve babası onu kollarına alıp boğazını keserken bu sefer direnmedi.

Dünya yeniden berraklaştığında Helena ölmüş olmayı diledi.

Başı zonkluyordu ve saçları yanaklarıyla alnına yapışmıştı. Oda bunaltıcı derecede sıcaktı. Ağzı öyle kurumuştu ki dili çatlayacak gibiydi.

Yan dönmeyi becerdi. Komodinin üstünde bir sürahi, bir bardak su ve birkaç şişe vardı. Bardağa uzanıp suyu tek dikişte içti.

Geriye yaslanıp üzerindeki örtüleri tekmeledi. Hardal yakısının kokusu genzini yaktı. Başını kaldırıp masadaki şişelere tekrar baktı. Demir ve arsenik tabletleri, amonyak tuzları ve ipeka vardı.

Arsenik şişesine uzandı ama daha elini kaldırır kaldırmaz kapı açıldı ve Merkez'den hatırladığı o kekeme, tedirgin adam peşinde Ferron'la içeri girdi.

"İşlem sürdükçe ateşinin dineceğini sanmıyorum," diyordu Ferron'dan da en az Morrough'dan korktuğu kadar korktuğu belli olan adam.

Ferron dinliyor gibi görünmüyordu; bakışı doğrudan Helena'nın çalmak üzere olduğu şişeye kaymıştı. Odayı hızla geçerek üç şişeyi de kaptı ve şöyle bir göz atıp hepsini cebine attı.

Piç kurusu.

"Her hafta bu saçmalığa mı katlanmam bekleniyor?" diye sordu Ferron, Helena'ya boğmak istediği bir sokak kedisiymişçesine küçümseyerek bakarak.

Adam başını salladı. "Anladığım kadarıyla, Sonsuz Alev'in geliştirdiği aktarım sürecinin hedefi zamanla bir tür tolerans geliştirmekti. Geleneksel zehre alışma sürecinde olduğu gibi yan etkiler olacaktır. Bir sonraki seans daha fazla ilerleme sağlayabilirsiniz ama hummalar benzer şiddette devam edecektir. Bunun pek de doğal bir durum olmadığını anlamalısınız. Canlı bir bedenin başka bir ruhun kısa süreli de olsa varlığına dayanabilmesi daha önce başarılmış bir şey değil. Hâlâ yaşıyor olması bile başlı başına bir mucize sayılmalı. Amaç yalnızca onu transmutasyonlar geri alınana kadar canlı tutmaksa, uzun vadeli kötüleşme önemsiz sayılmalı."

"Hemşirecilik oynayacak vaktim yok," dedi Ferron dudak bükerek. "Senin tedavin de neredeyse hastalık kadar kötü. Bu hızla giderse, ben bir şey bulana kadar hayatta kalması bile imkânsız görünüyor. Aktarıma dayanmasını sağlamak ve hafızasındaki dönüşümleri tersine çevirmek sadece ilk adım. Ondan sonra bir de bilgiyi bulmam gerekecek. Bu aylar sürebilir. Sırf senin 'önemsiz' dediğin şey yüzünden başarısızlığa mahkûm olamam."

Adamın beti benzi attı ve boynu âdeta göğüs boşluğuna gömülürken omuzları kulak hizasına kadar çıktı. "Sizi temin ederim, Yüce İnfazcı, arsenik onu muhtemelen öldürmeyecektir. Zehirlenme belirtileri göstermeye başlayabilir ama teorilerimize göre bu işlem ciddi bir kangren ya da... önemli bir karaciğer hasarı oluşmadan önce tamamlanacaktır."

"Bu işlemin ne kadar süreceğini nereden biliyorsun? Bayard'da işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyoruz." Ferron'ın sesi ölümcül bir hâl almıştı. "Eğer bu kızın, Yüce Ölüm Büyücüsü cevaplarını almadan önce ölmeyeceğinden eminsen ve ben senin tavsiyene uyarak hareket edeceksem, şimdi hemen gidip ulu liderimizin huzurunda bunu doğrulayacaksın, senin teminatların ve önerilerin doğrultusunda hareket ettiğimi de açıkça belirteceksin."

Adamın kalan rengi de çekildi. "Y-yani, bu açıdan bakıldığında, seanslar daha seyrek aralıklarla yapılırsa yan etkiler ve hummalar azalabilir. Ama bu konuda kendi başıma öneride bulunamam. Bu yeni bilimin uzmanı değilim. Bu kararı Stroud ya da bizzat Yüce Ölüm Büyücüsü vermeli."

"Beni sana gönderdiler. En azından bir fikrin olacak kadar yetkin olmam beklerdim," dedi Ferron.

Adam alnını sildi. "Stroud'un gelip bir değerlendirme yapmasını şiddetle tavsiye ediyorum," dedi Ferron'ın bakışlarından kaçınarak.

"Çık dışarı!"

Helena irkildi.

Ferron adamın kapıdan kaybolmasını izledikten sonra yine Helena'ya döndü ve sanki hepsi onun suçuymuş gibi küçümseyen bir bakış attı.

Ona uzanınca Helena geri çekildi ama Ferron'ın eli ona zarar vermeden yanından geçip yastığın altına kaydı; arsenik şişelerinden birini kaçırıp kaçırmadığından emin olmak için yatağı kontrol etti. Helena onu öfkeyle izlerken Ferron kızın herhangi bir yere zehir saklamadığından emin oldu ve kapıyı arkasından çarparak yine çıkıp gitti.

Helena ayağa kalktığında bacakları titriyordu. Duşun altına oturmak zorunda kaldı çünkü ayakta durmak aşırı yorucuydu ama o ter ve yakı kokusu vücudundan akıp gidince kendini biraz olsun insan gibi hissetti.

O berbat kırmızı elbise yıkanıp ütülenmiş ve gardırobuna kaldırılmıştı, yanında da yine hepsi kırmızı olan birkaç elbise daha

asılıydı. Bazıları neredeyse bordoya çalıyordu, bazılarıysa çarpıcı şekilde parlaktı. Yeni boyanmış gibiydiler. Etek uçlarında hâlâ belli belirsiz orijinal adaçayı yeşili ve soluk pembe tonları seçilebiliyordu.

Belli ki Aurelia bir şeyi kafasına koyduğunda geri adım atmıyordu.

Ertesi gün Stroud geldi; peşinden de bir ölü hizmetçi ve Mandl –ya da Mandl'ın şu an işgal ettiği ceset– odaya girdi.

Hizmetçi, ev personeline ait bir tür üniforma giyen yaşlıca bir kadındı. Açık kahverengi saçları düzgünce geriye taranmıştı ve ağzıyla gözlerinin çevresinde yaşlılık çizgileri vardı. Gözleri odak yoksunu bir ifadeyle boş bakarken Mandl'm yeni yüzündeki öfke dolu içerlemiş ifadeyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Doğrul," dedi Stroud sağlık çantasını masaya bırakarak.

Helena tek kelime etmeden emre uydu, Stroud onu muayene ederken de kıpırdamadan bekledi. Kadm kelepçelerin içindeki bileklerinin incelmesine bakıyor, hayati belirtilerini kontrol ediyor, hoşnutsuz bir tavırla cık cıklıyordu.

"Eh, hayal kırıklığı oldu bu," dedi nihayet. "Bununla daha iyi başa çıkmanı ummuştum."

Göğsünde bir zafer kıvılcımı yükselen Helena hiçbir şey demedi.

"Bayard gibi bir adamın fiziksel dayanıklılığının sende de olmasını ummamak gerekiyormuş galiba," diye ekledi Stroud, Helena'nm organları üzerinden rezonansını rahatsız edici biçimde geçirirken.

Parmaklarım Helena'nın başına bastırdı ve zihnine yolladığı hafif enerji dalgasıyla Helena'nm yüzü buruştu. Aklı hâlâ hassastı. "Yedi gün sonra hâlâ bu derece enflamasyon olması endişe verici."

Dişlerini sıkıp Mandl'a baktı. "Zamanında bildirmemen çok yazık. Her şey çok daha kolay olurdu."

Mandl başını sertçe salladı ama bu Stroud için yeterli bir pişmanlık işareti değildi.

"Ondan daha önce haberimiz olsaydı, Boyle'un cesedini muhafaza edip Ölmeyenler'den biri için bir ateş büyücüsü elde edebileceğimizi Efendimize bildirmediğim için bana minnettar olmalısın."

"Özür diledim ya," dedi Mandl. "Daha ne yapmamı istiyorsun ya da beni neden buraya sürükledin hiç bilmiyorum."

"Benim tavsiyemle terfi edebildin. Bu mesele benim tadımı kaçıracaksa seninkini de kaçıracak," dedi Stroud. "Ayrıca bu durum yüzünden bir bedel ödemem gerekirse, sana daha da fazlasına mal olacak."

Stroud yeniden Helena'ya döndü ve onu daha da suratsız bir ifadeyle incelemeye başladı. "Bir sonraki işlemi o güçlenene kadar ertelememiz gerekecek. Eğer erken ölürse bilgiyi kaybederiz."

Sonra odadaki diğer ölüköleye döndü. "Yüce İnfazcı!"

Hizmetçi başını çevirdi ve puslu gözleri Stroud'a odaklandı.

"Sizinle konuşacağım. Özel olarak."

Ölüköle hizmetçi başıyla onayladı ve kapıyı işaret etti.

Helena'nın tanık olduğu tüm ölüm büyüsü kullanımları arasında, Ferronların hizmetkârlarının yaratımı ona en iğrenç geleniydi. Savaşta bu tür bir eylemin ardındaki dehşet verici mantığı anlayabilirdi ancak Spirefell'deki hizmetkârların hepsi sırf ucuz hizmet için öldürülen sivillerdi.

Bu evde geçirdiği her dakika Ferron'a olan nefreti biraz daha derinleşiyordu çünkü onun geçmişini biliyordu, lüksü ve ailesinin ayrıcalıklarını. Kolay bir hayatı olmuştu. Holdfastlar ve Simya Enstitüsü olmasaydı Ferronlar bir hiçti; servetleri daha baştan var olamazdı.

Ferronlar, Luc'un ailesinin onlara sağladığı imkânlar için minnettar olmalı ve ona sadakat göstermeliydi ancak ihaneti seçip Morrough'nun tarafını tutmuşlardı.

Belki de o ouroboros ejderha yalnızca gösterişli bir dekor değil, aynı zamanda Ferronların gururla sahiplendiği bir semboldü. Ardında yalnızca yıkım bırakan açgözlü ve yıkıcı bir iştahın alameti.

Ferron ertesi gün Helena'nın odasına daldı. Helena'nın bedeni kasıldı ve içine dalga dalga dehşet doldu. Aktarımın fiziksel acısı ruhunun derinliklerinde bir artçı sarsıntı gibi zonkladı.

Kapının eşiğinde durdu ve Helena'nın üzerinde gezinen açık renk gözleri, korkudan istemsizce seğiren parmaklarında durakladıklarında kısa bir anlığına parladı. Helena ellerini eteklerinin arkasına gizledi.

"Stroud dışarı çıkmanı istiyor," dedi Ferron. "Temiz havanın sağlığını iyileştireceğine inanıyor." Ona bir bohça attı. "Bunu giy."

Helena paketi açtığında kalın, koyu kırmızıya boyanmış bir pelerin buldu. Yüzünü buruşturdu.

"Bir sorun mu var?"

Helena başını kaldırdı. "Bu evde kırmızı dışında boya yok mu?"

"Kölelerin seni fark etmesini kolaylaştırır. Hadi!" Ferron koridora doğru ilerledi.

Helena tereddütle peşinden gitti. Koridordaki aplikler yanıyor, gölgeleri geriye çekilmeye zorluyordu. Ferron kanadın sonuna kadar yürüyüp başka bir merdivenden aşağı indi, ardından da avludaki verandaya açılan çift kanatlı kapıları açtı.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Rüzgâr evin köşesinden dolanarak yüzüne çarptı ve Helena ürpererek nefesini tuttu.

Ferron aniden ona döndü. "Ne oldu?"

"Ben..." Helena'nın sesi çatladı ve yutkundu. "Rüzgârın tenime değmesinin nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Ferron başını çevirdi. "Avlu kapalı. İstediğin gibi dolaşabilirsin."

Helena etrafına bakıp evin ve diğer binaların ayrıntılarını inceledi. Üzerinde durdukları veranda, kanadın ötesine kadar uzanıyor ve ana binayı diğer yapılara bağlayan, onları duvar gibi çevreleyen bir revaka dönüşüyordu. Ev ve yapılar demirden bir halka gibi dizildiği için insan hiç yağmura çıkmadan kapıya kadar yürüyebilirdi.

"Git." Ferron onu kışkışladı ve yakındaki masanın iki küçük sandalyesinden birine oturarak kabanının cebinden bir gazete çıkardı.

Helena'nın gözleri hemen başlığa takıldı.

SONSUZ ALEV TERÖRİSTİ YAKALANDI! sözleri tüm harfleri büyük yazılmış şekilde kat yerinin üzerinde haykırıyordu.

Düşünmeden bir adım attı.

Kimi bulmuşlardı?

Grace hepsinin öldüğünü söylemişti. Ama işte hayatta kalan birileri olduğuna dair bir kanıttı bu. Ferron hepsini öldürmemişti.

Ferron yukarı baktı. Gözlerini gazeteden ayıramayıp çaresizce bir isim arayan Helena olduğu yerde donakaldı.

"Görmek ister misin?" diye sordu Ferron, sesine sinen ve Helena'nın tüylerini diken diken eden yavaş bir alaycılıkla.

Gazeteyi açtı ve Helena, kendisinin Merkez'de ilaç verilmiş ve uyuşturulmuş bir fotoğrafıyla karşılaştı. Yüzü çökmüş ve sorgu ilacının yoksunluğundan buruşmuştu. Suratında bitkin bir ifade vardı ve saçları yüzünün çevresinde karman çormandı.

Onu kirli, vahşi bir radikal gibi göstermek istedikleri çok belliydi.

Sonsuz Alev teröristlerinden son kaçak da yakalandı ve sorguya alındı, yazıyordu kat yerinin hemen üstündeki başlıkta.

"Sonunda ünlü oldun ve bak, ben de varım." Onun aynı avluda, evin kuleleri arkasında siluet gibi uzanırken çekilen, gazetenin köşesindeki diğer fotoğrafını gösterirken Ferron'ın gözleri alçakça parladı. "Olur da biri senin nerede olduğunu bilmek isterse diye. Ya da kimin elinde olduğunu."

Helena kafa karışıklığıyla ona baktı. Yakalandığını ve nerede olduğunu neden duyurmak istemişlerdi ki? Hem neden şimdi? Haftalardır Merkez'deydi. Onun ortaya çıkışı bayat haberdi.

"Bana oldukça bariz bir tuzak gibi geldi," dedi Ferron iç geçirerek ve ilk sayfayı çevirdi. "Ama sizin Direniş zekâsıyla tanınmıyor zaten. Daha ince bir planı anlamazlardı. Yüce Ölüm Büyücüsü, hâlâ birileri kaldıysa, Alev'in son kıvılcımını kurtarmak için kendilerini sorumlu hissedip harekete geçerler diye umuyor." Yan

gözle ona baktı. "Ben pek inanmıyorum ama denemekten zarar gelmez herhalde."

Arkasına yaslanıp tembel tembel diğer köşe yazısma odaklandı.

Helena geriye doğru sendeledi.

Onu Merkez'de tutmak yerine Spirefell'e bu yüzden mi göndermişlerdi? Yem olarak kullanmak için?

Boğazından boğuk bir ses koptu. Döndü ve basamaklardan inip yağmurun altına çıktı. Gidebileceği bir yer yoktu ama yine de bir yerlere gitmesi gerekiyordu.

Boğazına bağlı pelerin onu boğuyor, geriye çekiyordu. Parmaklarıyla bağını çözmeye çalıştı ve sonunda gevşetip kendini kurtardı. Avlu boyunca koştu.

İnce, süslü elbisesi yağmurda sırılsıklam olmuştu ama neredeyse hissetmiyordu bile. Şehrin Spirefell'in ötesinde yükselen kulelerini görebiliyordu. Fener'e bakındı, Simya Kulesi'nin zirvesinde her zaman yanan ve Paladya'nın kuruluş gününden beri hiç sönmeyen Sonsuz Alev'i görmeye çalıştı ama artık orada değildi. Sönmüştü.

Yine de o tarafa yürüdü ama avlunun uzak ucuna yaklaşırken tüm kuleler duvarın ardında kayboldu. İleri geri yürüdü, çıkacak bir yol aradı ve işe yaramayacağını bilmesine rağmen kendini durduramayarak sonunda kapıya gitti.

Kapı sıkı sıkıya kilitliydi ve içinden geçilemeyecek kadar desenli dövme demirden yapılmıştı. Helena onu öyle sertçe sarstı ki bilekleri seğirdi.

Tırmanmayı denedi ama terlikleri parçalandı. Demirin soğuğu derisini yakacak kadar keskindi ve kendini yukarı çekmeye çalışınca bileklerinin içindeki acı ellerini uyuşturdu.

Avlunun diğer ucunda Ferron, Helena'nm kaçma çabalarını hiç umursamadan gazetesini okuyordu.

Çığlık atmak istedi. Kapıyı iki eliyle kavradı ve bir kez daha şiddetle salladı.

Ya tuzağa çekildiğini bilmeden biri gelirse?

Bunca zaman hayatta kalmayı başarmış biri onun yüzünden yakalanmış olacaktı.

Derin bir nefes aldı. Göğsü ikiye yarılacak gibiydi. Kapıya yaslandı ve sanki yeterince ısrar ederse demir eğilip yol verecekmiş gibi tekrar tekrar demir parmaklıklara asıldı.

Nihayetinde de umutsuzca eve döndü.

Nereye baksa griydi: Ölü çimenler ile yapraksız, iskelet gibi ağaçlar; kara sarmaşıklarla ve kulelerle kaplı karanlık ev; puslu, kapalı bir gökyüzü altında solgun dağ yamaçları.

Sanki dünyadan tüm renkler çekilip alınmıştı. Onun dışında. O, tek renkli manzaranın ortasında aykırı bir leke olarak kıpkırmızı duruyordu.

Rüzgâr, buz gibi damlalarla bedenini döven yağmuru üzerine çarpıyor ve Helena'nın titremesine yol açıyordu. Sırılsıklam olmuştu. Elleri beyaza dönüyor, parmak uçları her rüzgâr estiğinde sızlıyordu. Kelepçelerin metalinden iliklerine işleyen bir soğuk yayılıyordu.

Parmaklarını gözlerine bastırıp düşünmeye çalıştı. Ne yapabilirdi? Elbette bir yol olmalıydı.

Hayır. Planı aynıydı. Ya Ferron'ın eliyle ya da kendi eliyle ölmek.

Yağmur saçlarından süzülüp yüzüne akarken kendini tekrar eve doğru yürümeye zorladı. Ana kanada çıkan merdivenlerin başında, dışarıya konuşlanmış iki ölüköle vardı. İkisini de Merkez'den tanıyordu. Hava koşullarıyla yıpranmışlardı ve o kadar harap görünüyorlardı ki taşların içinde neredeyse kayboluyorlardı ama Ferron'a yaklaştıkça ikisi de onu izledi.

Ferron başını kaldırdı; bakışları sertti. "Dışarıda yeterince kalmadın. Yürümeye devam et."

Helena iç avluya geri döndü. Avlunun ortasında birkaç ağaç vardı. Onları kalkan gibi kullanarak avluyu çevreleyen korunaklı revaka geçti ve kendini ısıtmaya çalıştı. Çakılların üstünde yatan, yağmurdan sırılsıklam olmuş pelerinini görebiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup vücut ısısını korumaya çalıştı.

Titremesi yavaş yavaş durdu. Yeni bir rüzgâr dalgası vurdu. Kendini kâğıt kadar ince hissediyordu, o kadar yorgundu ki oracıkta uyuyakalabilirdi.

Ki bu da bir hipotermi belirtisi olabilirdi...

Uyuyakalırsa organları çökmeye başlar ve sonunda ölürdü. Okuduklarına göre nazik bir ölüm şekliydi bu. Her şey rahatlatıcı bir biçimde bulanıklaşana kadar bilinçsizliğe doğru bıraktı kendini.

"Yaratıcı." Ferron'ın sesi rüzgârdan daha soğuktu. Parmaklar kolunu kavradı ve vücuduna bir anda sıcaklık yayıldı. Kalbi çılgınca atmaya başlamıştı; sıcak kan damarlarında hızla akıyordu.

İrkilerek nefes alan Helena kendini ondan kurtarmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Ferron öfkeyle baktı. "Ayağa kalk."

Helena el bileklerinin zonklamasına neden olarak dengesizce ayağa kalktı. Teni hâlâ soğuktan mora çalıyordu, uzuvları donmuştu ama artık ölemeyecek kadar ısınmıştı.

"Bana kendini sürükletme," dedi Ferron sıkılı dişlerinin arasından. Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Helena süklüm püklüm peşinden gitti. Kapının önünde bir hizmetçi bekliyordu. Bugüne kadar gördüğü üçüncü hizmetçiydi bu. O da diğerleri gibi ölüydü. Bu hizmetçi biraz daha gençti ve ev hizmetçisi üniforması giymişti. Elinde bir fırça ve bez tutuyordu. Helena sessizce yanından geçmeye çalıştı ama bir anda yerinde çakılı kaldı.

"Aurelia evin içine çamur bulaştırdığın için kriz geçirir. Otur."

"Kendim temizlenebilirim," dedi Helena sert bir sesle.

"Sormadım," dedi Ferron. Rezonansı Helena'nın sinirlerinden geçerek dizlerinin çözülmesine neden oldu ve Helena bir sandalyeye yığıldı. Kaskatı kesilmiş ve tiksintiyle hayranlık arasmda kalmış hâlde otururken hizmetçi diz çöküp onun ıslak terliklerini temizlemeye başladı.

İnanç, bir ruhun ve bedenin ancak yakıldığında birbirlerinden ayrıldığını söylerdi. Ancak ateşin eti tüketmesiyle birlikte uhrevi ruh dünyevi formundan sıyrılabilirdi. Dindar ve ahlaklı bir hayat

sürmüş bir kişi, en yüksek göksel âlemlere yükselebilecek saf bir ruh salıverirdi.

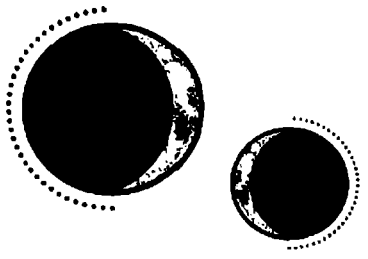
Bir beden yakılmazsa ruh oraya hapsolur, yükselemez ve bedensel çürümenin etkisiyle kirlenme riski taşırdı. Çok uzun süre böyle kalırsa bedenin safraları ruhta dönüşüm başlatabilir; onu kurtçuklara, böceklere, salgınlara ve başka türlü iğrençliklere çevirebilir, sonunda o ruh yeraltının ıslak karanlık ateşinde sonsuza dek tüketilirdi.

Yeniden canlandırma da bu dönüşüm riskini beraberinde getirirdi. Bir ölüm büyücüsünün bedene ve ruha hükmetmesi, en saf ruhları bile kurtuluş umudu kalmayacak şekilde yozlaştırabilirdi; ta ki kutsal ateşle özgür bırakılana kadar.

Helena hizmetçinin yüzüne bakmadan edemedi; içinde hâlâ bir ruh, yavaşça çürüyen ve ne canlı ne ölü bir hâlde orada hapsolmuş bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama hizmetçinin bakışı bomboştu. Bir ruh varsa bile Ferron'ın iradesi onu boğmuştu.

Helena başını kaldırıp Ferron'a baktı. "Sen bir canavarsın."

Ferron kaşını kaldırdı. "Fark ettin demek?"

6. BÖLÜM

Hizmetçi Helena'nın terlikleriyle işini bitirirken Ferron odadan çıktı ve Helena da cesedin kendisine daha fazla dokunmasına izin vermeyi reddederek hemen ayağa kalktı.

Hizmetçi içeri yöneldi. O sırtını döner dönmez Helena, Ferron'ın yere bıraktığı gazeteyi kaptığı gibi arkasına sakladı ve derin bir nefes alarak içeri adım attı.

Merdivene doğru hızla ilerlerken aklı fikri elindeki gazetedeydi.

Gölgeler üzerine üzerine geliyordu ama Helena inatla onlara bakmadı. Elini tırabzana bastırarak her bir basamağı tek tek saydı, duvara geçtiğindeyse apliklerden yayılan amber renkli ışık huzmelerine odaklandı ve nihayet odasına ulaştı.

Yokluğunda odası havalandırılmıştı. Yatağı yapılmış, çarşaflar değiştirilmişti. Hava neredeyse dışarısı kadar soğuktu ama pencereler tekrar kapatılıp kilitlenmişti.

Helena sırılsıklamdı ve donuyordu ama Ferron gazeteyi bıraktığını fark edip onu almak için gelebilirdi. Kaybedecek vakit yoktu.

Işığın en güçlü olduğu pencere kenarına kıvrıldı, gözleri her kelimeyi içine çekerken en tepeden okumaya başladı: KASIM 1788.

Tarihe şok içinde baktı. Bu doğru olamazdı. Tarihini net olarak hatırladığı son şey, 1786'nın başlarında Lila Bayard'ın şövalyelik görevlerine dönmesine ve erken muharebeye çağrılmasına dair yapılan oturumdu.

Eğer savaş on dört ay önce sona ermişse, bu 1787 yazının sonlarına denk geliyordu. Bu da Helena'nm savaşın neredeyse on dokuz ayına dair hiçbir anısı olmadığı anlamına geliyordu. Daha öncesini düşünmeye çalıştığında her şey bulanıklaşıyor, hastane vardiyalarından başka hiçbir şey gelmiyordu aklına. Ne bir sohbeti, ne mevsimleri ne de Lumitya'nın Yükselişi ve Düşüşü'nü hatırlıyordu. Sadece bitmeyen, döngüsel bir çığlık gibi vardiya üzerine vardiya.

Gözlerini sımsıkı yumup beynini zorladı. Mutlaka bir şeyler olmalıydı. Bu kadarını kaybetmiş olamazdı ama resmen rüzgârı parmaklarıyla yakalamaya çalışıyormuş gibiydi. Kafasımn içinde keskin bir ağrı patlak verdi.

Gözlerini kırpıştırdı, açtığmda görüşü kırmızıya çalıyordu.

Ellerinde bir gazete vardı.

Sıkıca tuttu. Ferron aldığını fark etmeden önce hızlıca okuması gerekiyordu. Gözleri ilk makaleyi taradı:

> Kendilerine Sonsuz Alev Yoldaşlığı diyen radikal grubun son firarisi yakalandı ve sorguya alındı. Yeni Paladya'nın Merkez Ofisi, güneydeki Etras adalarından gelen yabancı bir simya öğrencisi olan Helena Marino'nun kimliğini doğruladı. Etras hükümeti, Sonsuz Alev'in terör faaliyetleriyle herhangi bir bağlantısı ya da onlara desteği olduğunu reddetti. Marino, Yeni Paladya halkını daha fazla şiddetten korumak amacıyla şehir dışında bulunan Spirefell'de hapsedildi ve akıbeti değerlendirme aşamasında.
>
> Ünlü Ferron malikânesi Spirefell, Urius Ferron tarafından demirden inşa edildi. Ailenin olağanüstü rezonansını kutlamak amacıyla benzersiz bir mimariyle inşa edilen bu ev, tehlikeli mahkûmları tutmak için güvenli bir alan sağlıyor.
>
> Yeni Paladya'nın en eski ailelerinden biri olan Ferronlarm, Holdfastların bile öncesine dayanan bir geçmişi var. Sonsuz

> Alev tarafından sık sık hedef alınmışlardır. Demir Loncası Ustası Atreus Ferron, Holdfastların baskıcı rejimine karşı çıktığı için tutuklanmış ve idam edilmiştir. Oğlu Kaine Ferron ise hiçbir temeli olmadan Principatus Apollo Holdfast'ı suikastla öldürmekle suçlanmış fakat baba-oğula yöneltilen tüm suçlamalar daha sonra düşürülmüştür...

Ferron, Principatus Apollo'yu öldürmekle mi suçlanmıştı? Savaşı başlatan suikast bu muydu?

Helena yazılar bulanıklaşana kadar kelimelere gözlerini dikip kaldı.

Principatus Apollo'nun ölümünü hatırlıyordu. Simya Enstitüsü'nün ortak alanında vahşice öldürülmüş hâlde bulunmuştu ve hemen bir soruşturma başlatılmıştı. Soruşturmanın sonucunu hatırlamıyordu. O sırada çok fazla şey yaşanıyordu: cenaze, Luc'un Principatus olarak taç giymesi için yapılan hazırlıklar. Neşeyle kutlanacak bir olay yas ve şokla gölgelenmişti; Luc inkâr evresindeydi, arkadaşlarıysa onu korumak için yeminler ediyordu. Tören daha yeni bitmişti ki isyanlar, Ölmeyenler ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen savaş patlak vermişti.

Ferron, Principatus Apollo'yu öldürmüş olabilir miydi? Kesinlikle olamazdı, o zaman sadece on altı yaşındaydı. Belki de bu suçlama, Ferron ailesini Holdfastların zulmüne uğramış kurbanlar gibi göstermek için uydurulmuştu? Bu daha olası görünüyordu.

Helena daha fazla bilgi edinme umuduyla makalenin kalanını okudu ama sadece Ölmeyenler'in savaşla ilgili her zamanki anlatısıyla karşılaştı: Savaşı onların başlatmadığı, aslında ortada bir "savaş" bile olmadığı, yalnızca demokratik olarak seçilmiş Paladya Lonca Meclisi'ni tanımayı reddeden küçük bir dinci radikal grubun çıkardığı iç huzursuzluk olduğu yazıyordu.

Bu anlatı Luc'u, şehri başkalarına bırakmamak için yakmayı göze alan güç delisi bir canavar gibi gösteriyordu.

Principatus olmadan bir gece önce Simya Kulesi'nin çatısma çıkan ve kenarda tek başına duran Luc'u.

Helena onu takip etmiş, mümkün olduğunca yakınında durmuş ve geri çekilip elini tutması için ne isterse yapacağını söylemişti.

Ama Luc dinlememişti, ta ki Helena eğer o atlarsa peşinden atlayacağına yemin edene kadar. Luc ancak Helena'yı kurtarmak için geri adım atmıştı.

Güneş doğana kadar birlikte çatıda oturmuşlardı. Helena onun elini tutmuş ve bütün gece konuşmuştu; ona Etras'tan, uçurumlardan, boyalı arabaları çeken eşeklerin olduğu küçük köylerden, zeytinlerden, çiftliklerden ve yaz günlerinde denizden bahsetmişti. Bir gün oraya gideceğiz, demişti ona. Her şey düzeldiğinde onu götürecek ve oranın ne kadar güzel olduğunu gösterecekti.

Luc hiçbir zaman Principatus olmak istememişti. Yerine geçebilecek başka biri olsaydı bir an bile düşünmeden bırakırdı bu unvanı.

Helena gözlerini kırpıştırarak sayfayı çevirdi.

İç sayfalardan birinde, Yüce İnfazcı tarafından geçen hafta gerçekleştirilen idamların listesi vardı. Dizlerinin üzerine çökmüş, perişan görünümlü kadın ve erkeklerin bir platformda çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, yüzünü ve saçlarını gizleyen karmaşık miğferiyle Ferron durmuş, soluk tenli elini ileriye uzatmıştı.

Helena duruşundan ve uzun parmaklarının tanıdık eğiminden onun Ferron olduğunu anlayabiliyordu ama makalede ondan yalnızca *Yüce İnfazcı* olarak bahsediliyordu.

Kaine Ferron'ın Yüce İnfazcı olduğuna dair hiçbir ifade yoktu.

Bu bir sır mıydı?

Bundan kim fayda sağlıyordu? Malikânenin gün geçtikçe daha kötüye giden hâline bakılırsa Ferronlar olmadığı kesindi.

Hayır. Bu, Morrough'nun işi olmalıydı. Sonuçta Yüce İnfazcı'nın kimliğini gizli tutmak, Yüce Ölüm Büyücüsü'ne son

derece güçlü bir araç sağlıyordu. Herhangi birinin Yüce İnfazcı olması muhtemelse halk paranoya hâlinde yaşar, hep bir kuşku duyardı. Bu aynı zamanda Ferron'ın kendi yandaşlarını toplamasını ya da Morrough'yu devirecek kadar güç kazanmasını da engellerdi.

Belki de Ferron'ın, Morrough'yu korkutan hırsları vardı. Bu oldukça cezbedici bir olasılıktı. Helena'nın lehine kullanabileceği bir şey.

Bu durum Spirefell'i de mükemmel bir tuzak hâline getiriyordu. Biri Helena'yı kurtarmaya kalkarsa karşısında bir lonca vârisi olduğunu sanacak, gerçek gardiyanının kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayacaktı.

Helena gazetenin geri kalanını hızla okudu. Tahıl kıtlığına dair üstü kapalı birkaç göndermeye rastladı. Bu tuhaftı. Paladya'nın her iki tarafında yer alan ülkeler önemli tarım ihracatçılarıydı. Novis hanedanlığının Holdfast ailesiyle tarihi bağları vardı, dolayısıyla Novis'ten bir ambargo gelmesi beklenebilirdi. Ancak batı komşuları olan ve oldukça militarist bir ülke sayılan Hevgoss, onyıllardır loncalarla daha iyi ticaret anlaşmaları yapmanın peşindeydi.

Holdfastlar simyanın endüstriyel savaşlarda kullanılmasına karşı çıkarak bu görüşmelere hep ket vurmuştu. Hevgoss'la olan ticaret kısıtlamalarını ihlal eden loncaların lumityum erişimi kesiliyor, bu da onların simyasal işlemleri endüstriyel ölçekte gerçekleştirmesini engelliyordu.

Peki Hevgoss'un şu anda Paladya'ya tahıl yığıyor olması gerekmez miydi?

Gazetenin siyaset bölümü neredeyse korkunç derecede komikti. Kuruluşuyla savaşın sözde çıkış nedeni olan Lonca Meclisi, sanki Yeni Paladya'nın kış gündönümü yeni yılı getirmeden önce halletmesi gereken daha acil hiçbir işi yokmuş gibi üç haftadır asansör ücretlerini müzakere ediyordu.

Daha ilginç olan ise, Paladyalı bir elçinin Doğu İmparatorluğu'na ulaştığını ve sınırı geçmesine izin verildiğini belirten bir paragraftı. Yüzlerce yıl sonra ilk kez bir Paladyalının Doğu

İmparatorluğu'na girmesine izin veriliyordu. Acaba hain Shiseo'nun gittiği yer orası mıydı?

Helena magazin sayfalarının çoğunu atladı ama Aurelia Ferron'ın adının ne kadar sık geçtiğini fark etmesi kaçınılmazdı. Görünüşe göre tam bir sosyeteydi.

Sonra bir başyazı dikkatini çekti. Başta zararsız görünüyordu; mevcut iş gücü sıkıntısından bahsediyor, Sonsuz Alev'in yol açtığı "çatışmada" kaybedilen yetenekli simyacıların yasını tutuyordu. Yazıda, simyacılardan oluşan birkaç kuşağın kaybı nedeniyle Paladya ekonomisinin nasıl daralmaya devam edeceğine dair bazı istatistikler de sunuluyordu. Yazar, çözümün sponsorlu doğumlar olduğunu duyuruyordu. Yazı bir anda başyazı olmaktan çıkıp reklam metnine dönüşmüştü. Merkez'deki Bilim ve Simya Bölümü'nün yeni başkanı Irmgard Stroud, gelecek nesil simyacıları desteklemek için yeni bilimsel seçilim yöntemlerini kullanan bir programa başkanlık ediyordu.

Gönüllüler aranıyordu. Katılımcılara gıda ve kalacak yer sağlanacak, sabıkalı olanlar program tamamlandığında yeniden yargılanma hakkına kavuşacaktı.

Gözlerine inanamayan Helena yazıyı birkaç kez okudu. Ekonomik bir çözüm gibi sunulan bir çiftleştirme programıydı bu. Simyacılara resmen ekonomik açıdan istenilen transmutasyon yeteneklerini elde etmek için eşleştirilecek köpek muamelesi çekiliyordu.

Aslında bu tamamen yeni bir fikir değildi. Aynı ya da tamamlayıcı simyasal rezonansları bulunan kişilerle evlenme eğilimi olan Lonca aileleri için *rezonansa göre evlenmek* gayet iyi bilinen bir tabirdi. Aurelia ve Ferron da bunun bariz bir örneğiydi.

Simyacıların rezonans dağarcığı saç ya da göz rengi kadar kalıtsal olsa da rezonans rasgele de ortaya çıkabiliyor ya da kaybolabiliyordu.

Helena'nın ne annesi ne de babası simyacıydı. Babasının çelik ve bakır için zayıf bir rezonansı vardı ama bu eğitim alması ya da bir loncaya kabul edilmesi için yeterli değildi. Annesininse hatırladığı kadarıyla hiçbir rezonansı yoktu. Luc'un büyük halası Ilva

Holdfast ise meşhur bir Noksan'dı, yani simyacı ebeveynlerden doğmuş ama rezonansı hiç ortaya çıkmamış bir çocuk.

Anlaşılan o ki Stroud rezonansın ne kadar kalıtsal olduğunu test etmeye kararlıydı ve bunu da Karakol'daki mahkûmlar üzerinde yapacaktı. Sonuçta başka kim yalnızca yemek, barınma ve yeniden yargılanma gibi vaatlerle böyle bir üreme programına gönüllü olurdu ki?

Helena, Grace'i düşündü; aç, çaresiz, çalışamayacak kadar küçük kardeşleri olan, bir gözünü satmaya razı olacak kadar köşeye sıkışmış Grace'i. Onun gibi daha kaç kişi vardı kimbilir.

Stroud'un sürekli karıştırdığı dosyalar geldi aklına. Demek uğraştığı şey buydu; Direniş kayıtlarından uygun adayları ayıklıyordu.

Helena gazeteyi odasından çıktığında bir yere atmaya karar vererek geçici olarak gardırobuna sakladı. Soğuktan eklemleri tutulmuştu; duşun yolunu tuttu ve ıslak giysilerini üzerinden çıkardı.

Vücuduna his geri gelene ve iliklerine işlemiş soğuk kaybolana dek sıcak suyun altında öylece durdu. Buz gibi odasına geri dönmek için hiç acelesi olmadığından yavaş yavaş yıkanmaya başladı.

Aşağıya baktığında hiç hatırlamadığı yara izleri keşfetti.

En büyüğü göğsünün tam ortasındaydı, memelerinin arasından geçiyordu. Bu ip gibi kabarık iz biraz buruşuktu, göğüs kemiği yarılmış ve sonra zımbalanarak birleştirilmiş gibiydi.

Parmaklarını izin üzerinde gezdirdi ve kemikte bir çöküntü, sinirlerin kopmuş olmasından kaynaklanan garip bir his fark etti.

Şifa kullanılmış gibi görünmüyordu. Kemik yeniden büyütülebilirdi. Sinir uçları kolayca yeniden birbirine örülüp hissizlik önlenebilirdi, hatta matrisler düzenlenerek iz neredeyse görünmez hâle getirilebilirdi.

Ama bunların hiçbiri yapılmamıştı. Yara hiçbir yaşam büyüsü müdahalesi olmadan kendi hâlinde iyileşmeye bırakılmıştı.

Belki de Stroud'un sözünü ettiği ağır yaralanma buydu.

Hayır, böyle bir yarayla staz tankına konulamazdı. Vücudunu dikkatle taramaya başladı ve daha fazla iz buldu.

Zihni sanki onları fark etmemeye şartlanmıştı ama odaklanıp her birini aklına yazdı.

Baldırının tam ortasından geçmiş gibi görünen büyük, dairesel bir yaranın izlerini buldu. Biri karnında, diğeri iki kaburgasının arasında olmak üzere ince çizikler hâlinde izler vardı. Bunların iyileştirilmesinde şüphesiz yaşam büyüsü kullanılmıştı.

Sağ avucunda daha fazla iz buldu. Sanki bir bıçağı eliyle kavramış gibi avuç içinde ve parmaklarında kesikler vardı ama daha da garibi, yedi adet küçük delikti. Avuç içine kusursuz bir daire oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Büyük olmasalar da deriyi bozacak kadar belirginlerdi. Onlara baktı. Bu şekil tanıdık gelmişti.

Huzursuzlanarak elini indirdi ve nihayet hatırladığı tek yara izine dokunmak için yukarı uzandı.

Çenesinin gölgesinin altında gizlendiğinden zor görülüyordu. Boyunun sol tarafından geçen ince uzun bir izdi ve boğazına varmadan hemen önce bitiyordu.

Ertesi gün geldiğinde Ferron, Helena'nm kurutulup temizlenmiş pelerinini yanında getirdi ve kafasına attı.

Helena onun peşinden giderken gazeteyi gizlice yolda bir yere bıraktı. Verandaya vardıklarında Ferron başka bir gazete çıkardı. Kapak haberi, Vali Fabian Greenfinch'in Yeni Paladya'nm kurtarıcısı olarak Morrough onuruna yaptırdığı bir anıt hakkındaydı. Anıt gelecek yıl açılacaktı.

Yine yağmur yağıyordu. Helena ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı. Ferron'm gözetiminde daireler çizerek dolaşmak hiç cazip gelmiyordu.

Belki bir yerlerde çok sivri bir çubuk bulur ve onu Ferron'a saplardı.

Sıkılana kadar veranda boyunca dolaştı ve sonunda oturup evin hareketsizliğini izleyerek, bu kadar büyük bir yapının içinde kaç oda olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Bayardların evi Solis Splendour ona devasa görünmüştü. Şehirdeki az sayıdaki müstakil evden biriydi ve çok eskilerden kalma bir yapıydı. Spirefell'se çok daha büyüktü.

Ferron ayağa kalkıp uzaklaşınca Helena bunun içeri girme vakti olduğunu düşündü. Etrafa bakındı ama bu sefer gazetesini unutmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Kapıya yöneldi. Kış ışığı, koyu renkli zeminin üzerinde cıva gibi parıldayarak süzülüyordu ancak kapının ardındaki koridor bir ağız gibi karanlığa açılıyordu. Kış perdeleri ışığı tamamen kesmiş, içerisi mezar gibi tozlu ve boğucu bir karanlığa gömülmüştü. Işıklar kapalıydı.

Helena duvar boyunca el yordamıyla bir düğme ya da anahtar aramaya başladı.

Karanlıktan birden rüzgâr esti ve tozla karışık çürümüşlüğün kokusu soğuk bir nefes gibi yüzüne çarptı. Ardından da evin tamamını titreten boğuk, yankılanan bir inleme duyuldu.

Helena kalbi hızla çarparken dışarı kaçtı.

Bulutlar dağılsa ortalık biraz daha aydınlanırdı. Verandada büzülüp beklemeye başladı. Yağmurun puslandırdığı havada ev, dikenlere benzeyen kuleleriyle kıvrılıp yatan, uykudaki devasa bir yaratığı andırıyordu.

Yağmur dinmedi. Hatta gökyüzü daha da karardı. Ay döngüsünün bu aşamasında daha parlak olan uydu Lumitya bile bulutları delip geçemeyecek kadar az parlıyordu.

Kapıdaki ışık küçülüyor ve zayıflıyordu.

Helena derin bir nefes aldı; bu yolu daha önce de geçmişti. Gölgenin hemen ilerisinde basamaklar vardı. Onları bulursa el yordamıyla dönüş yolunu halledebilirdi.

Bunlar sadece gölgeydi. Tank değildi. Hiçlik değildi. Sadece gölgelerdi.

Kapının eşiğinde tereddüt etti ve dışarıdaki son ışık da kaybolmaya başladığı için her şey daha da karardı.

Helena kendini karanlığın içinde kayboluyormuş gibi hissetti. Keskin bir korku pençelerini ona sapladı ama kendini ilerlemeye

zorladı. Tökezleyip bir masaya çarptı ama incinen incikkemiğinde yükselen acıyı zar zor hissetti.

Merdiveni bul.

Bu sadece bir ev.

Ama karanlığın onu yuttuğunu, içine çektiğini *hissedebiliyordu*; dipsiz boşluk çok yakındı. Masaya tutundu; elleri o kadar şiddetle titriyordu ki ahşap sallandı. Bir şey düştü ve yere çarpıp kırıldı.

Nefes al. Sadece nefes al.

Nefes almaya çalıştı ama acı göğsüne saçılmış saçmalar gibi yayılıyordu. Kalbi çılgınlar gibi atıyor, kafese tıkılmış bir kuş gibi kaburgalarına çarpa çarpa çırpınıyordu.

Birkaç adım atmayı başarmıştı ki dizlerinin bağı çözüldü. Altındaki kemik kadar sert olan ahşap zemine yığıldı. Yine hiçliğe kayıyordu. Kımıldayamadığı... bağıramadığı... ve kimsenin asla gelmediği o hiçliğe...

Kollarından tutulup yerden çek çeke kaldırıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Ani ışıkla gözleri kırpıştı ve Ferron'ın öfke dolu yüzüne bakakaldı.

Duvardaki elektrikli aplik, karanlıkta sadece onları aydınlatan bir hale gibi parlıyordu.

Etrafındaki karanlık okyanusu görmemeye çalışarak Ferron'm yüzüne odaklandı.

"Çok... karanlıktı," dedi zar zor.

"Ne?"

Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki başı dönüyordu.

"*Sen* karanlıktan mı korkuyorsun?" Ferron'ın gümüşi gözleri alev alev, sesi hiç inanmamış gibi kaskatıydı.

Helena geri çekilmek istedi –koridorda boğulmayı Ferron'ın yanında olmaya tercih ederdi– ama Ferron onu bırakmadı. Onu birkaç adım ötedeki merdivene doğru çekti ve tekrar yere düşmesine izin vermeden odasına sürükledi.

"Sakin ol," diye hırladı Helena'yı tanıdık mekâna sokar sokmaz.

Kapı çarparak kapandı.

Helena iki büklüm olarak kendini koltuğa bıraktı ve kumaşı sıkıca kavradı. Parmakları sürekli seğiriyor, kollarına ağrı dalgaları gönderiyordu ama umurunda değildi. Gerçek ve somut bir şeylere tutunmaya, yalnızca bedeniyle boşlukta kaybolmadığım kendine kanıtlamaya ihtiyacı vardı.

Hava ciğerlerini bıçak gibi kesiyordu.

Odasındaydı. Ev onu yutmamıştı çünkü evler insan yemezdi. Aklı yavaşça berraklaşmaya başladı; boğucu korku yavaş yavaş çekildi ve yerine mantık sızmaya başladı.

Mantıklı düşünmek ve korkusunun anlamsız olduğunu bilerek orada öylece oturmak neredeyse daha fenaydı. Ama hiç önemi yoktu. Korkan tarafı mantıklı olup olmamayı umursamıyordu.

"Senin sorunun ne?"

Helena irkilip başını kaldırdı.

Ferron hâlâ odadaydı; belli ki onu panofobi nöbeti geçtikten sonra sorgulamak için kalmıştı.

Helena gözlerini kaçırdı.

"Eğer söylemezsen cevabı kafandan çeker alırım."

Helena irkildi. Ferron'm rezonansını düşünmek bile dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Beyninin bazı kısımları hâlâ çürümüş, aktarımdan sonra göçmüş gibi geliyordu.

Boğazı tıkandı ve ağzı çarpıldı. "Göremediğim yerleri sevmiyorum."

"Ne zamandan beri? Burada ışığı sürekli açık tuttuğunu görmedim. Yoksa bu gölgeler farklı mı?"

Ensesinden yukarı doğru sıcaklık yayıldı. Zemindeki demir parmaklıklara baktı. "Bu odayı tanıyorum. Sorun bilmediğim, sonunu göremediğim yerler. S-staz tankı daima öyle karanlıktı ki ne kadar uğraşsam da göremiyor ve etrafımda hiçbir şey hissedemiyordum, sadece kımıldayamadan süzülen bedenim vardı. Bitmek bilmiyordu sanki. Hiçbir yerdeymişim gibi. Ben... Ben orada çok uzun kaldım. Eninde sonunda birinin geleceğini düşünüyordum ama..." Başını iki yana salladı. "Karanlık bir yer

gördüğümde ve nerede bittiğini kestiremediğimde sanki içine düşüp kaybolacakmışım gibi hissediyorum ama bu kez kimse beni bulamayacak."

Kulağa saçmalıyormuş gibi geliyordu. Gerçekten mantıksız *konuşuyordu* ama elinden gelen bir şey yoktu. Aklıyla mantığı arasında bir yarık, onları sonsuza dek ayıran bir fay hattı vardı. Zihni bu korkunun mantıklı olup olmadığını umursamıyordu; sadece bir daha asla oraya dönmemek istiyordu.

Ferron o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Helena en sonunda başını kaldırıp merakla ona baktı ama adamın ifadesi ser verip sır vermiyordu. Ona bakarken heykel misali hareketsizdi.

Helena ilk kez ona doğru düzgün baktı, onun *kim* olduğunu değil de ne olduğunu ilk kez ciddiyetle inceledi.

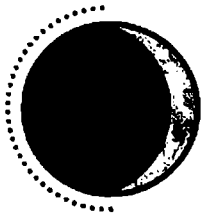
Giysileri ustaca gizlese de Ferron tuhaf derecede sıskaydı. Bir demir simyacısının yapısıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Hatta bir muharebe simyacısının görünüşü ve hâli tavrı da yoktu onda. Onu elinde ağır bir silahla hayal dahi edemiyordu.

Yırtıcı bakışlarının yoğunluğu dışında yüz hatları bir heykeltıraş fazladan bir çizgi çekmiş gibi neredeyse fazla zarifti.

Onunla alakalı her şey ince ve keskin hatlıydı.

"Biliyor musun," dedi Ferron, onu düşüncelerinden ayırarak, "bana getirecekleri kişinin sen olduğunu öğrendiğimde seni kırmayı dört gözle bekliyordum."

Başını iki yana salladı. "Ama sanırım senin kendine yaptıklarından beterini yapmak pek mümkün değil."

7. BÖLÜM

Ferron her gün onu avluya götürüp geri getiriyordu. Ondan sonra hep tadı kaçmış oluyordu ve Helena'nın kendi başına fark edemeyecek kadar "kalın kafalı" olduğu çeşitli ışık düğmelerinin yerini alaycı bir tavırla işaret ediyordu.

Öyle hor gören bir tavrı vardı ki Helena ona taş atmak istemiş ve dışarıda sadece küçük beyaz çakıllardan başka bir şey olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştı.

Avlu onu sıkıyordu. Bıktırıcı ve buz gibiydi; kış karı bulutlarda birikiyor ama yerde hiçbir zaman ince bir tabakadan fazlası olmuyordu ama bu yine de ayaklarının soğuktan uyuşmasına yetiyordu.

Yalnız kaldığında odasının dışına çıkmaya cesaret ediyordu; işe yarar bir silah bulmaya kararlıydı, bir mobilya çivisi bile işini görürdü. Ferron hataya düşüp işini bitirmezse, başka bir aktarım seansı gelmeden kendini öldürecekti.

Doğuya bakan pencerelerden içeri birazcık ışık sızdığı saatlerde duvarlara yakın kalır ve nefes almaya odaklanırsa bu kaçamakları başarabiliyordu.

Ama odasından ne zaman uzun süre ayrı kalsa yanında ölüköleler belirmeye başlıyordu. Onu durdurmaya ya da odasına geri sürüklemeye çalışmıyorlardı; hayaletimsi suretler gibi havada süzülerek öylece izliyorlardı.

Evdeki gıcırtılar, inlemeler ve gölgelerin kayışıyla birlikte onları da görmezden gelmeye çalışıyordu ama intihar edebileceği bir

Ninova

yol bulmasını imkânsız kılıyorlardı. Israrla aramaya devam etse de çoğu oda kilitliydi ve açık olanların içinde de yalnızca eski mobilyalarla işe yaramaz ıvır zıvır vardı.

Eski bir odada, sökülmüş bir bazanın arkasına sıkıştırılmış bir tablo bulmuştu. Üzeri bir toz beziyle örtülmüştü. Merakla bezi çekmişti.

Ferron ailesinin bir portresiydi bu. Ferron ile Aurelia'nın değil; anne ve babasıyla birlikte çocuk Ferron'm.

Ailenin eski reisi Atreus Ferron, Helena'nın Enstitü'de uzaktan gördüğünü hayal meyal hatırladığı iri yapılı bir adamdı. Kartal gibi yüz hatları, keskin çizgileri olan bir suratı vardı; gür kaşları, açık mavi gözlerinin üzerine gölge düşürüyordu. Zarif giyinmişti ama ailenin demirci ve hırdavatçı geçmişi, onun geniş omuzlarında ve demir yüzüklerle süslenmiş kocaman ellerinde apaçık görünüyordu.

Kaine Ferron babasının yanında duruyordu. Helena'nın Enstitü'den hatırladığı hâliyle birebir aynıydı; gelecekte damıtılmış bir kopyasına dönüşeceği hâlinden tamamen farklıydı. Yüzü daha dolgundu ve boyu neredeyse babasıyla aynı olmasına rağmen o heybetli duruşun zerresi onda yoktu. Ferron sırık gibiydi ve tay misali çelimsizdi. Tavırları, yanında dikilen adamın bariz bir taklidiydi. Kahverengi saçları babasınınkinden daha açık tondaydı ama aynı şekilde taranmıştı; ifadesi ve duruşu da Atreus'unkinin bir kopyasıydı, ela gözlerinin üzerinde koyu renk kaşları çatılmıştı.

Tablonun merkezinde, soluk gri elbise giymiş bir kadın duruyordu. Sol elinin yüzük parmağında demir bir yüzük takılıydı ama elleri o kadar narindi ki onda emanet gibi duruyordu. Söğüt gibi incecikti; kalp şeklinde bir yüzü, gri gözleri ve küllü kahverengi saçlarla çerçevelenmiş küçük bir çenesi vardı. Helena kadının yalnız başına bir portresini görse, onun Ferron'ın annesi olduğunu asla tahmin edemezdi ama yan yana durduklarında adamın üzerindeki etkisini görebiliyordu. Kadının yüz hatları Ferron'ın yüzündeki sert, yırtıcı çizgileri yumuşatmış ve babasından aldığı keskin hatları silip geçmişti. Ama asıl benzerlik ağızlarında ve gözlerinin ışıltısıyla eğiminde yatıyordu.

Helena uzun süre yüzleri incelemiş ve sonunda portrenin tamamlanmamış olduğunu fark etmişti. Giysilerin detayları ve bu tür portrelerde genellikle yer alan motifler eksikti. Sanki bir şeyler resmin yarıda kesilmesine neden olmuştu da bu yüzden bir kenara atılmıştı.

Toz örtüsünün parmaklarının arasından kaymasına izin vererek tabloyu tekrar saklandığı yere yerleştirmişti. Zihni, havaya atılan bir para gibi portredeki koyu saçlı Ferron'la şimdiki gümüş solgunluğundaki hâli arasında gidip geliyordu.

"İltihap neredeyse tamamen geçmiş," dedi yine yanında Mandl'la gelen Stroud iki hafta sonra. Rezonansını Helena'nın zihnine öyle davetsizce bastırmıştı ki Helena'nın görüşü kızıla döndü. "Bence aylık seanslar yapılabilir. Gerçi" –Helena'nın bileğini kaldırıp kas yapısını memnuniyetsizlikle inceledi– "beklediğim gibi toparlanmıyorsun. Her gün dışarı çıkıyor musun?"

"Evet. Yüce İnfazcı çıktığımdan emin oluyor."

"Peki ya egzersiz? Vücut direncin ne kadar güçlüyse aktarımı o kadar az humma nöbetiyle atlatırsın."

Helena daha önce kimsenin açıklamaya tenezzül etmediği bu gerçeği duyunca Stroud'a nutku tutularak bakakaldı. Nöbet mi geçirmişti?

Stroud bakışına beklentiyle karşılık verdi ve Helena'nın kadının yürüyüşlerin bunu önleyebileceği varsayımını hatırlaması biraz zaman aldı.

"Evet," dedi Helena.

"Güzel. Asabının bozuk olduğu bildirilmiş."

Helena'nın çenesi kasıldı. Ferron bunu Stroud'a söylemişti elbette.

"Evet. Bilmediğim... karanlık yerleri sevmem."

Mandl'dan küçümseyici bir kıkırdama geldi.

"Eh, bu konuda pek bir şey yapılamaz," dedi Stroud ve Helena'yı muayene etmeye devam etti. "Biliyor musun, seni

programımın deneklerinden biri olarak kullanamamam ne yazık. Kabul belgelerini yeniden okudum. Gerçekten etkileyici bir dağarcığın varmış."

Helena'nın boğazı düğümlendi.

"Holdfastlar nadir simyacıları toplamaya bayılırdı," dedi Mandl.

Helena dilini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı.

Stroud başıyla onayladı. "Yüce İnfazcı'nın seninle işi bitince belki seni talep etmeyi düşünebilirim."

Helena birden çenesini kaldırdı. "Eh, benimle pek şansın olmayacak. Kısırlaştırıldım."

Stroud'un rezonansı aniden alt karnına saplandığında Helena irkildi. Bir an sonra Stroud'un yüzünde hayal kırıklığı ve öfke parladı.

"Bu ne zaman oldu?"

Helena gözlerini kaçırıp bakışlarını odanın karşısına öyle dikti ki görüşü bulanıklaştı. "Şehre girmeme izin vermek için Şahin'in koşullarından biriydi. Yaşam büyüsü ruhun rahimde başlayan bir yozlaşması kabul edildiğinden, sonraki nesle geçebileceği varsayılıyordu. Zaten bir şifacı olarak evlenmeyeceğime ve çocuk yapmayacağıma dair yemin etmiştim ama o..." Yutkundu. "Emin olmak istemişti."

"Sen de kabul ettin tabii," dedi Stroud elini çekerken. "Çünkü kendinden yeterince ödün verirsen seni olduğun hâlinle kabul ederler diye düşünüyordun."

Helena'nın çenesi yanmaya başladı. "Reddetmenin anlamı yoktu. Dediğim gibi, zaten yemini etmiştim."

Stroud kıkırdadı. "Genelde bu yalana ancak çocuklar inamr."

Helena gözlerini kısıp ona baktı.

Stroud alaycı bir ifadeyle tekrar Mandl'a döndü. "Bilmiyor muydun? Senin şu Sonsuz Alev'in, doğmamış yaşam büyücüsü adaylarını dahi saptama konusunda oldukça ustaydı. Ne zamandı... Otuz yıl kadar önce, Principatus Helios hamileliklerin tamamının İnanç hastanelerinde takip edilmesini zorunlu kılmıştı. Ne

araması gerektiğini ve ne tür 'çözümler' sunulacağını bilen adanmış doktorların gözetiminde. Tehlikeden bahsedildiğinde hangi ebeveyn bir canavarı doğurmak isterdi ki?"

Helena'nın midesi kasıldı.

"Mandl doğumda terk edilmişti. Tepelerden birindeki yetimhanede büyüdü. Onun gibi çocuklara ruhlarındaki yozlaşmanın arındırılması gerektiği ve kendilerinden isteneni yaparlarsa bir gün istenebilecekleri söylendi." Stroud omuz silkti. "Elbette hem İnanç hem de Paladya onları sadece zorla çalıştırmak için isterdi. İşe bak, onlar da seninle aynı yolu izlemiş."

"Hayır," dedi Helena başını iki yana sallayarak. "Luc öyle biri değildi. Şifacı olmam için gereken şartlardan haberi bile yoktu. Ya da şifacılığın nasıl işlediğinden. Bilseydi izin vermezdi. Şahin Matias gibiler katı görüşlü olabilir ama Luc her zaman onları dizginlemeye çalışırdı. Tüm bunlar bittiğinde, o..."

"Eh, bilmiyorsa da bu sadece onun bir kukla ve aptal olduğunu gösterir. Ki sen de hâlâ öylesin," dedi ölü yüzü nefretle çarpılan Mandl. Sonra da Stroud'a döndü. "Ona Efendimizin Holdfast'ı öldürdükten sonra ne yaptığını da anlatmalısınız."

Helena'nm içi çekildi. Bakışları ikisi arasında gidip geldi ama Stroud başını iki yana salladı. "Haddini bil, Mandl."

Gittiklerinde Helena oturduğu yerde kalakaldı ve Luc'a ne olduğunu düşündü.

Elbette onu düzgünce yakmamalarına şaşırmamıştı ama... Mandl'm ona işkence etmek ister gibi bahsettiği şey neydi?

Luc ona reva görülen zulmü ve nefreti asla hak etmemişti.

Luc'un her şeyi bilmiyor oluşu, onun bir kukla olduğu anlamına gelmezdi. Principatus makamı karmaşıktı. Hem dini lider hem yönetici olmak, özellikle savaş zamanı hem savaşması hem de yönetmesi beklenirken zor bir işti. Diğer herkesin kişisel kararlarından sorumlu tutulamazdı ki.

Bazı kararlar onsuz alınmalı, bırak yapmayı, bilse bile onu felç edecek bazı fedakârlıklar yapılmalıydı. Bu onu kukla falan yapmazdı. İnsan olduğunu gösterirdi sadece.

Helena onu insan olduğu için sevmişti zaten. Principatus ya da tanrıların gözdesi olmasına gerek yoktu. Olduğu hâliyle yeterince iyiydi.

Ferron, Helena'nm yenecek gibi olmayan öğle yemeğinin ardından her zamanki gibi çıkıp geldi. Helena kaderine razı olarak pelerinini almaya yeltendi.

"Bugün gerek yok," dedi Ferron. Helena durup onu temkinli bir bakışla süzdü.

Arkasındaki kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Ferron'ın parmakları döndü ve rezonansı onu ele geçirdi. Helena ileri doğru çekildi. Yatağın yanına geldiğinde Ferron'ın eli tek hareketle onu yatağın üzerine devirdi.

Ferron bıkkın bir ifade ve sadece gözlerinde parlayan bir duygu emaresiyle aylak aylak yürüyerek başına geldi.

Helena rezonansına karşı koyarken nefesini dengelemeye, dudaklarını ısırarak sessiz kalmaya çalıştı.

Ferron gözlerini kısmış, onu süzüyordu.

Bunu hiç düşünmemişti. Düşünmeliydi. Onun bir canavar olduğunu biliyordu ama Ferron daha önce böyle bir niyeti olduğunu göstermemişti.

Sanki bunun konuyla alakası varmış gibi. Zihni hızla çalışmaya başladı. Neden şimdi? Neden bugün? Stroud, Helena'nın kısır olduğunu söylemişti de Ferron bunu fırsat olarak mı görmüştü? Sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan sömürebileceği bir şey olarak?

Boğazından istemsiz bir inilti yükseldi. Keşke yatağın içine batıp orada boğulabilseydi. Keşke bağırabilseydi. Parmaklarını biraz oynatabildi ama rezonansının yerinde yalnızca kocaman bir yara vardı.

Ferron'm sağ eli başının yanında yatağa dayandı ve Helena'nın çenesini çevirerek göz göze gelmelerini sağladı.

Helena'nın kalbi tekledi.

Adamın gözbebekleri küçülmüştü ve irislerinin gri rengi fırtına gibiydi.

Soğuk parmakları çenesinden şakağına kadar yüzünün kıvrımını izledi. Adamın rezonansı zihnine saplanırken Helena neredeyse vücudunun ağırlığını hissederek orada öylece yattı.

Zihni altüst olmuş bir kar küresi gibiydi ve tüm düşünceleri kar taneleri gibi bilincinde savruluyordu.

Bu bir aktarım değildi ama Helena yine de bağlantı sayesinde onun zihnini hafifçe hissedebiliyordu. Onu öldürmek için ortaya attığı fikirlerine gülmesine katlandı ki bu fikirler resmen bir fantezi külliyatına dönüşmüştü. Ferron bunları hiç umursamadan inceledi ve ardından daha derine indi; evdeki keşiflerini, avluyu, ölüköleleri, çaldığı gazeteyi, Stroud'u izledi. Helena yalnızca Luc'u düşündüğü, yasını en yoğun hissettiği anlara geldiğinde onun zihninden bir tepki parıltısı hissetti.

Derken kendini yeniden odasında, az önce yaptığı gibi pelerinine uzanırken buldu ve Ferron kapıyı kapatıyordu; Helena bundan sonra olacakları zaten şu anda yaşıyordu.

Anı, güneş altındaki sis gibi dağıldı ve kendini tekrar yatakta buldu. Ferron ona tepeden bakarken yüzünde tiksintiyle karışık bir ifade vardı. Elini hızla geri çekti.

"Sana dokunmak gibi bir arzum yok," dedi küçümseyerek. "Burada olman bile yeterince iğrenç."

"Küçük teselliler," dedi Helena kuru bir sesle. Bu çok zekice bir karşılık değildi ama kafası zonkluyordu. Bir yaranın kabuğu soyulmuş da altındaki deri henüz iyileşmemiş gibi.

Ferron doğruldu ve Helena onun alınıp gideceğini düşündü, bu yüzden de hemen aklını kurcalayan soruyu sordu.

"Principatus Apollo'yu sen mi öldürdün?"

Ferron durdu ve yatak direğine yaslanarak kollarını kavuşturup başını yana eğdi. "Resmî olarak... değil."

"Ama sendin, değil mi?" Üzerine düşündükçe Helena daha da ikna oluyordu.

"Hatırlamıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Savaş sırasında sen herhangi bir şey yaptın mı? Holdfastlar seni ortalıkta gezdirirken insan en azından biraz faydalı olabileceğini sanırdı ama

gördüğüm en sıradan personel dosyası seninki." Dudak büktü. "Hayatının kaç yılını o hastanede harcadın? Peki ne için? Ölmeleri daha iyi olacak insanları iyileştirmek için. Ama hayır, onları toparladın ve biraz daha acı çekmeleri için aynen geri yolladın." Yavaşça gülümsedi. "Belki de Stroud yanılıyordur ve sen bizim davamıza sempati duyuyorsundur."

Ona vursa bu kadar canını yakamazdı.

Tüm o yıllar. İyileştirdiği onca insan, bir gün daha yaşayıp savaşabilsinler diye rezonansıyla onları ilmek ilmek toparlayışı... hepsi ne içindi? İşkence edilip öldürülmeleri, köleleştirilmeleri ya da... daha beter bir son için miydi?

O âna kadar, iyileştirme eylemi Helena'nm suçluluk duymadığı tek şeydi. Luc ölmüş olabilirdi ama Helena iyi bir şeyler yapmıştı. Şimdiyse Ferron elinden o son teselliyi de almış, bunu bir tür zulme dönüştürmüştü.

Dişlerinin şekli avuçlarına kazınana dek ellerini ağzına bastırdı ve yan dönerek kıvrıldı.

Ferron güldü. "Siz Direnişçiler hep çok kolay kırılıyorsunuz."

Arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

Helena içindeki kederin göğsünü doldurduğunu hissetti ama onu bastırdı. "Soruma cevap vermedin," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Ferron durdu.

"Doğru... Eh, sanırım sana söylemenin bir zararı olmaz. Yüce Ölüm Büyücüsü, Principatus'u öldürmemi bizzat istedi. Zaten bir süredir Paladya'daydı ve sessizce yandaş topluyordu ama Apollo görevdeyken, Lonca Meclisi asla yeterli kamu desteğini toplayamazdı. Ülkenin istikrarsızlaşması, geleceğin belirsizleşmesi gerekiyordu. Principatus halkın içindeyken hedef alınamazdı; şövalyeleri, muhafızları ve onun görkemine tapan kalabalıklar tarafından korunuyordu. Ama Holdfastlar, Enstitü'de hep dikkatsizdi. Oradan geçen herkes onların ihtişamından etkilendiği için dokunmaya dahi cesaret edemezlermiş gibi."

Helena göz ucuyla Ferron'ın sol elini kaldırıp incelediğini gördü. "Rezonans yaşam büyüsünün ne kadar büyüleyici bir alan olduğunu eminim biliyorsundur. Elimi göğüs boşluğuna daldırmak suyun yüzeyini kırmak gibiydi. İçeri kayıverdi" -parmaklarını kıvırdı- "sonra da atan kalbini çıkardım. Yüzündeki şaşkınlığı görmeliydin. O anda hâlâ hayatta olacağını düşünmemiştim ama onu kimin öldürdüğünü bilecek kadar yaşadı."

Principatus Apollo candan, cömert bir adamdı; kolay gülümseyen, yanına gelen her tedirgin öğrenciyle ânında şakalaşabilen bir adamdı. Luc da babasına çekmişti. Aynı yamuk gülümseme. İnsan onların yanında kendini yaz güneşinde duruyormuş gibi hissederdi.

"Efendin senden hayli memnun kalmıştır," dedi Helena donuk bir sesle. Ona dehşetini görme zevkini tattırmak istemiyordu.

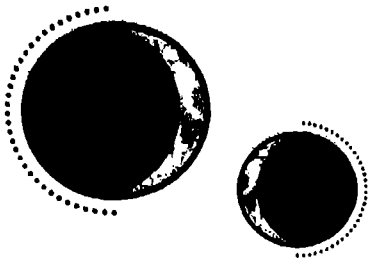
"Kesinlikle kaldı. Döndüğümde hepsi beni bekliyordu. Annem, ben ve o beraber kutlama yemeği yedik. Beni bir mucize ilan ettiler..."

Helena başını kaldırıp baktı. Ferron'm gözleri, zihni başka bir yere gitmiş gibi pencereye kilitlenmişti.

Kendine gelip aşağı baktı.

"Başka soru?" Âdeta meydan okur gibi bir kaşını kaldırmıştı.

"Yok," dedi Helena hızla, gözlerini kaçırarak. "Yeterince şey yaptın zaten."

8. BÖLÜM

Luc Holdfast, Simya Kulesi'nin çatısında kiremitlerin eğimine sırtını vermiş, parmaklarının arasında afyon piposunu düşünceli bir tavırla çevirerek oturuyordu. Kulenin ucundaki Sonsuz Alev tepesinde yanıyor, beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Güneş batmak üzereydi, Helena tırmanıp ona katılırken dünya bronz renkli gölgelerle kaplanmıştı.

Luc öyle zayıflamıştı ki artık babasından bile yaşlı görünüyordu. Savaş onun iliğini kemiğini kurutmuştu. Yutkunurken boynundaki tendonlar halat gibi geriliyordu. Helena'ya baktı, sonra yine gözlerini kaçırdı.

"Bize ne oldu, Hel?" diye sordu, kız yanına çömelirken.

Helena kulelerin ötesinden güneye doğru ufka baktı.

"Savaş," dedi.

"Eskiden bana inanırdın. Ne yaptım da inanmaktan vazgeçtin?" Luc'un sesi çok mesafeliydi.

"Sana hâlâ inanıyorum, Luc," dedi Helena. "Ama bu savaşı kazanmamız gerek; sırf belli bir hikâye anlatabilelim diye seçimler yapamayız. Kaybedecek çok şey var."

"Hayır," dedi Luc. "Böyle kazanacağız. Biz hep böyle kazandık. Babam, dedem, ta Orion'a kadar tüm Principatuslar. İyiliğin kötülüğe galip geleceğine inanarak kazandılar. Ben de aynı şeye inanmak zorundayım."

Başparmağını işaretparmağına sürtünce ateşleme yüzükleri kıvılcım saçtı. Solgun alevler küçük bir güneş gibi parlayıp avucunu doldurdu. Parmaklarını kapatınca sadece bir parmak ucunda küçük bir ateş dili kaldı. Pipoyu dudaklarına götürdü ve ateşi hazneye yaklaştırdı.

Gözlerini kaçıran Helena onun nefes alışını dinliyordu.

"Peki ya o kadar basit değilse?" dedi. "Kazanan herkes iyi olduğunu söyler ama o hikâyeyi anlatan hep onlardır. Nasıl hatırlayacağımızı onlar seçer. Ya aslında asla o kadar basit olmadıysa?"

Luc başını iki yana salladı. "Orion, inancına sadık kalmayı seçtiği için Sol'ün kutsamasını aldı."

Helena iç çekip yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Luc'un yüzüklerinin yeniden alev aldığını duydu ve piposu tıslayarak afyonu tüttürdü.

"Luc... lütfen, sana yardım etmeme izin ver." Ona doğru uzanmak istedi.

Luc geri çekildi. "Bana... dokunma."

Uçurum hâlâ onu çağırıyormuş gibi, çatının kenarında düştü düşecekmiş gibi duruyordu. Onu nasıl geri çekeceğini, ne söylemesi gerektiğini biliyordu artık Helena.

"Hatırlıyor musun, Luc? O gece buraya geldiğinde sana bir söz vermiştim," dedi yalvarırcasına.

Luc cevap vermedi. Bakışları tekrar o donuk uyuşukluğa gömülmüştü; günbatımı çökük yüz hatlarını altın rengine boyuyordu.

"Senin için her şeyi yapacağıma söz vermiştim." Helena elini yumruk yaptı. "Belki ne kadar ileri gidebileceğimi fark etmemişsindir."

Sabah uyandığında Luc'un anısı hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Yatakta uzanmış, o anıyı tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Unuttuğu anılardan biriydi bu ve belki de bu durum onu korkutmalıydı ama Ferron'ın işine yarayacak bir bilgi barındırmıyor gibiydi ve Luc'u delicesine özlüyordu; deniz suyu kadar acı bir anı yüzünden olsa da.

Luc afyon içiyordu. O noktaya nasıl gelmişti ki? Ancak korkunç şekilde yaralanmış birinin bu tür uyuşturucular kullanmasına izin verilirdi. Luc'un cephedeyken Principatus makamını vekâleten yürüten büyük halası Ilva, ona uyuşturucu verilmesine her zaman karşı olmuş, bağımlılık riskini göze almak yerine Helena'nm yeteneklerini kullanmayı tercih etmişti.

Ama Luc, Helena'nm ona dokunmasına bile izin vermemişti.

Yatağında yatarken o anıyı zihninde defalarca canlandırdı. Akşam ışığını, ışığın yüz hatlarını nasıl bronzlaştırdığım, gözlerini nasıl aydınlattığını. Parmaklarının gergin ve huzursuz kıpırtısını, yüzüklerini çakarak alevleri canlandırmasını.

Onun ateş büyüsünü hep sevmişti. Simyadan çok gerçek sihre benziyordu; o güneş parlaklığındaki ışıklarla alevler âdeta Luc'un bir uzantısı gibiydi.

Holdfastlar her zaman ateşe bürünmüş şekilde tasvir edilirdi. Kutsal ateşin yaratımı ve altının simyasallaştırılması, Sol'ün yalnızca Holdfast soyuna bahşettiği iki eşsiz armağandı.

Simyasallaştırma –bir metalin başka bir metale dönüştürülmesi– simyanın en zor biçimiydi. Orion Holdfast'ın Enstitü'yü kurmasından önceki dönemde, erken dönem simya yazıları bilimden çok mitolojiye dönüktü.

Kuzeyli ilk simyacı olarak bilinen efsanevi Cetus'un, asırlara yayılmış yüzlerce hatta binlerce erken dönem simya yazısına imza attığı düşünülürdü. Âlimler, Cetus'un aslında bir okulun ya da bir simya tarikatının adı olduğunu öne sürmüştü. Sonradan bu gizemli durumun sebebinin batıl inançlar olduğu anlaşılmıştı. İlk dönem simyacıları zulümden kaçınmak için takma adlar kullanmak zorunda kalmıştı; sonraki dönemde çırak simyacılar da kendi teorilerini ve keşiflerini meşrulaştırmak için ünlü simyacıların adlarını kullanmışlardı. Dolayısıyla neredeyse tüm erken dönem simya metinleri "Cetus" imzasını taşıyordu.

Cetus'un çalışmaları tarihsel açıdan önemli görülse de oldukça hatalıydı ve gerçekte böyle birinin yaşadığı bile şüpheliydi. Ancak başka kimseye atfedilemediği için, Paladya'nın kuruluşundan

önceki tüm erken dönem simya kuramları ve keşifleri hâlâ ona mal edilmekteydi.

Bir metalin genellikle gezegensel hiyerarşiye uygun şekilde yalnızca daha az asil bir forma dönüştürülebileceğini öne süren de Cetus'un erken dönem yazmalarıydı.

Daha sonra, Orion Holdfast modern simyasallaştırma ilkelerini keşfederek Cetus'un iddialarını çürütmüş ve daha bayağı metalleri yozlaşmamış olanlara dönüştürmek için gereken yöntemleri ve dizilim ilkelerini ortaya koymuştu.

Orion'un çalışmalarına göre, simyasallaştırma ruhsal saflığa dayanıyordu; ancak yaratmak istediği metal kadar saf bir ruhu olan bir simyacı onu simyasallaştırabilirdi.

Holdfast ailesine bahşedilen bir kutsama olarak Sol'ün kendi ışığı ve saflığı onlara kurşunu saf altına çevirme ilahi yetisini vermişti.

Fakat Luc hep ateş büyüsünü tercih etmişti. Ailede altın simyası yapılırken uymaları gereken katı kurallar vardı. Bu ilahi metal kötüye kullanılamaz, bencil amaçlarla üretilemezdi; komşu ülkelerin ve Paladya'nın kendi para birimi buna bağlıydı sonuçta. Ateşle ilgili de kurallar vardı elbette ama altın üretimindeki kadar ayrıntılı değildi.

Luc'un ona ateşini ilk kez gösterdiği ânı hatırladı. Helena alevlerin oğlanın elini yakacağından emindi ama elinde bir yıldız gibi parıldayarak sadece parmaklarının üzerinde dans etmişlerdi.

Alevler olmasa bile, Luc'un yanındayken her zaman ısındığını hissederdi; Paladya'nın soğuk kışları bile onun varlığıyla erirdi. Şimdiyse tamamen yalnızdı ve onu öyle şiddetli özlüyordu ki kemikleriyle derisi bile bir kucaklaşmanın tanıdıklığını ve huzurunu hissedebilmek için sızlıyordu.

Helena ikinci kat koridorundaki keşfini tamamlamış ve artık alt katı keşfetmeye karar vermişti.

Aşağıdaki basamakların karanlık kıvrımına bakarak durdu; pencerelerdeki camlar diş gıcırdatır gibi titriyor, rüzgâr koridorda inliyordu.

Parmakları, avucuna kemik kadar pürüzsüz gelen tırabzana sıkıca sarıldı. Ahşabın damarlarını hissedene dek sıkınca bileği kelepçeye karşı sızladı.

Gözlerinin gölgelere gömülmesine izin vermeyi reddederek adımını attı.

Etras'taki kayalıkları, denizin bitmeyen uğultusunu düşündü. Hatıralarında yeniden çocuktu; Lumitya'nın ışığı çekilirken denizin de çekilip hazine dolu yatakları çıplak bıraktığı yaz tatilinde gelgit havuzlarında koştururdu. Parlak yaz güneşi tenini ısıtırdı.

Helena güneye gitmeliydi. Kaçmalı, dağlardan denize kadar nehri takip ederek yürümeli ve eve dönecek bir gemi bulmalıydı.

Merdivenin sonuna vardığında kehribar rengi ışıkların çoktan yandığını ve bir ölükölenin onu beklediğini gördü. Ferron'ın sözsüz bir hatırlatmasıydı bu: Onun izni olmadan hiçbir şey yapamaz, hiçbir yere gidemezdi.

Zorlukla yutkunup hayalinden vazgeçti. Spirefell'de ölecekti.

Ana kattaki odalar peş peşe sıralanmıştı. Spirefell'de, Ferron ailesinin ne yapacağım bilemeyeceği kadar fazla oda varmış gibi görünüyordu.

"Buraya dön, seninle işim bitmedi." Sert bir ses Helena'nın donakalmasına neden oldu ama sonra sözlerin ona yöneltilmediğini fark etti.

"Söylenecek başka bir şey yok," dedi Ferron'm sesi. "İlgilenmiyorum."

"Daha lafımı bitirmedim! Bana karşı gelirsen seni reddederim, adını loncadan silerim!"

Helena koridora bir göz atınca Ferron'm Stroud'la birlikte Merkez'de gördüğü, Crowther'ın bedenini kullanan liçe doğru döndüğünü gördü.

"Sen ölüsün, baba. Belki unutmuşsundur. O cesedin ne mülküm ne de mirasım üzerinde bir hakkı var. Ve" –Ferron'ın sesi keskinleşti– "o bedende hiç demir rezonansın yok. Loncanın sana verdiği unvanlara rağmen gerçek bir gücün yok. Seni hatırlamaları neredeyse bir yıl sürdü, geri istemeleri ise daha da uzun. Seni loncaustası olarak bırakmamın tek nedeni, fabrika yönetiminin ayrıntılarıyla uğraşacak vaktimin olmaması."

Liçin yüzü öfkeden neredeyse morardı. Bunun Atreus Ferron olduğu Helena'nın aklının ucundan dahi geçmezdi. Crowther'ın yapısı tamamen farklıydı; iğne gibi inceydi ve Ferron'dan en az bir baş kısaydı.

"Keşke annenin yalvarmalarını reddedip seni rahimdeyken öldürtseydim," dedi yüzü öfkeyle çarpılmış olan Atreus. "Uğruna katlandığımız acıların hiçbirini hak etmiyorsun."

Ferron etkilenmemiş, hatta biraz sıkılmış duruyordu.

"Beni bu sıkıcı konuşmadan kurtaracaktıysa, yazık olmuş." Gözleri hâlâ küçümsemeyle parlarken arkasını döndü. "Şimdi defol bu evden, baba yoksa eve seni attırırım."

Helena yakalanma korkusuyla hızla göz önünden çekildi. Onu takip eden ölüköle sakince gözlerini kırpıştırdı.

"Buna pişman olacaksın. Yüce Ölüm Büyücüsü kendini gönüllü olarak sunmadığını unutmayacak."

"Yüce Ölüm Büyücüsü nerede olduğumu ve ne yaptığımı gayet iyi biliyor. Benden bir şey isteyecek olsaydı bunu senin gibi biriyle iletmezdi. Sonuçta, demir rezonanslı bir ceset almaktan men edilmeden önce onu kaç kez hayal kırıklığına uğrattın? İkinci mi yoksa üçüncü sefer miydi?"

Bir hırlama duyuldu, ardından metalin çığlığı ve bir gürültü geldi. Helena tekrar baktı. Atreus yerdeydi; zemindeki demir çubuklardan biri bacağına dolanmıştı ve onu evin ana kanadına doğru sürüklüyordu.

Kaçmaya çalışıyor, tırnaklarıyla yere tutunuyor ama sadece parmaklarını parçalamayı başarıyordu. Atreus öfkeyle çığlık atıyor ve ağzı köpürüyordu; çıkardığı sesler neredeyse hayvansıydı.

Ferron boş gözlerle onu izliyordu. "O cesede dikkat et derim. Ateş büyüsü nadir bir yetenektir. Kendine birkaç ay zaman tanı, eminim bir kıvılcım çıkarırsın."

Onlar gidince Helena hızla odasına koşturdu; evin hareket geçmiş hâlini yalnızca bir anlığına görmek bile onu çok daha tetikte kılmıştı. Yapının değişken olmasını teoride anlıyordu ama bunun gerçekliğiyle yüzleşmek, demir işlemelerinin her birini tehditkâr bir hâle getiriyordu.

Bu yalnızca onun hayal gücü değildi: Ev neredeyse canlıydı.

Atreus da öyleydi... Ya da yeniden canlandırılmıştı. Ölmeyenler ortaya çıkmadan önce adamın infaz edildiğine yemin edebilirdi.

Eksik anılarının her bir parçasını birleştirmeye çalışıp duruyordu fakat neyi unuttuğunu ya da baştan beri bildiğini ayırt etmek zordu. Ne de olsa bir şifacıya pek fazla güvenlik yetkisi tanınmazdı. Savaşlara ve askeri stratejilere dair bütün bilgisi, ardından gelen kan denizini durdurmaya çalışmaktan ibaretti.

Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen, unuttuklarının gizemini çözmeye çalışmadan edemiyordu. Aklı bağlam bulma arzusuyla kaşınıp duruyordu. Yine de Ferron'la bir kedi-fare oyunu oynuyordu ve cehaleti onun tek savunmasıydı. Fakat bu pek de korunma hissi vermiyordu. Daha çok derisi yüzülmüş hâlde körlemesine yürüyor gibi hissediyordu.

Zihni durmadan dönüyor, her yeni bilgiyi bir ipucuymuş gibi ele alıyor, çevire çevire boşluklara uyup uymadığını test ediyordu. Böylesine gizlenmesi gereken ne biliyor olabilirdi ki?

Düşünmeyi bırak. Ayaklarını gardırobun altına yerleştirdi ve karın kasları yanana kadar mekik çekmeye koyuldu. Lila görevde değilken ve kaygılı olduğunda odalarında hep böyle yapardı.

Helena, Ferron'a odaklanmalı, kendini ona öldürtebilmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kullanabileceği bir zaafı olmalıydı mutlaka.

Kaine Ferron, o kusursuz zırhındaki çatlak nerede?

Onu çağırmış gibi kapı açıldı ve Ferron içeri girdi.

Gardırobun altına sıkıştırılmış ayaklarına ve egzersizden dolayı yerde nefes nefese kalmış hâline baktı.

"Bakıyorum da kendine yapacak bir şey bulmuşsun," dedi.

Helena yuvarlanıp ayağa kalkmaya yeltendi ve doğrulurken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Yürüyüşleri için daha erkendi ve günlük rutindeki bu sapma Helena'yı şüphelendirmişti.

"Buraya gel," dedi Ferron ve içinde birkaç küçük beyaz tablet bulunan bir şişeyi çıkararak tepkisini izledi.

"Onlar ne?" diye sordu Helena, Ferron kapağı açıp bir tanesini çıkardığında.

Ferron kaşını kaldırdı. "Uslu bir kız gibi yutarsan sana söylerim."

Helena dudaklarını sıkıca kapattı.

Şifacılar genelde resmî tıbbi eğitim almasa da Helena ilaçlara yakından aşinaydı. Beyaz, önemsiz gibi duran bir tabletin bile ne kadar güçlü ve tehlikeli olabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Seni öldürmeyeceğimi biliyorsun," dedi Ferron gözleri eğleniyormuş gibi parlayarak. "Sonuçta bunu yapacak olsaydım, bana koşa koşa gelmek zorunda kalırdın."

Helena ona öfkeyle baktı. Zehir olasılıklardan yalnızca biriydi.

Ferron ona itaat ile direniş arasında bir tercih yapma fırsatı vermedi. Rezonansı Helena'nın kemiklerine yerleşti ve ağzını zorla açtı. Çenesini parmağıyla kaldırdı ve tableti dilinin arkasına bırakarak yutmasını sağladı.

Tablet, boğazından bir çakıl taşı gibi kayarak indi.

Helena onu hemen bırakmasını bekliyordu ama Ferron eldivenlerini çıkararak yüzünü avuçlarının arasına aldı ve parmak uçları çenesine bastırdı.

Helena'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve şiddetle Ferron'm bacağına tekme attı.

Ferron'ın çenesi kasıldı ama onu bırakmadı. Helena'nın bacakları aniden hareket etmeyi kesti.

"Senden nefret ediyorum," dedi Helena sıktığı dişlerinin arasından.

Gözleri odağını kaybederken Ferron onu hiç umursamadı.

Helena, adamın onun üzerinde bir çeşit karmaşık transmutasyon yaptığını anlayabiliyordu. Bir şey oluyordu. Ferron'ın rezonansı onun biyokimyasına işlerken panikleyip direnmesi gerekirdi. Ama bunun yerine tamamen sakinleşti.

Adamın bir enstrümanı akort eder gibi üzerinde oynama yaptığını, kurcaladığını, düzenlediğini, değiştirdiğini hissedebiliyordu, ta ki Helena içi boşalmış gibi hissedene kadar.

Ferron onu bıraktı.

Helena, hislerin geri dönmesini bekleyerek hızla geri çekildi. Bu tür bir yaşam büyüsü aslında faydasızdı çünkü etkisini sürdürebilmek için sürekli bir rezonans bağlantısı gerekiyordu.

Fakat duyguları geri gelmedi.

Başka bir yerdeydiler. Orada ama uzaktaydılar. Sökülüp alınmışlardı.

Ferron onun olduğu yerde durup kafasında dönen karışıklığı çözmeye çalışmasını izledi.

Aralarına camdan bir tabaka girmiş gibiydi. Ondan nefret ettiğini biliyordu. Bu çok mühim bir bilgiydi ama yine de hissedemiyordu. Nefret bir duygu değil, bir kavramdı artık.

"Nasıl hissediyorsun?" Ferron onun her bir ayrıntısını dikkatle inceliyordu.

Helena'nın teni onun bakışlarının farkındalığıyla irkildi, sırtından aşağı bir ürperti geçti ama buna eşlik eden korku dalgası gelmedi. Sadece farkındalık. Elleri artık titremiyordu.

"Üşüyorum," dedi. "Uyuşmuş gibiyim. O haplar neydi?"

"Savaş sırasında geliştirildiler. Normalde geçici olan fizyolojik transmutasyonlar üzerinde bir tür kalıcılık etkisi yaratıyorlar."

Helena bunun nasıl işleyebileceğini merak ederek gözlerini kırpıştırdı. Element büyüsü ile yaşam büyüsü birlikte kullanılarak geliştirilmiş olmalıydı; farklı hormonları ayrı ayrı ele alıyor ve...

Ferron parmaklarını yüzünün önünde şıklattı. "Bunun amacı her yere seni götürmekle zamanımı harcamayayım diye seni evdeki ortama alıştırmak. Bunu tersine mühendislikle çözmeye çalışman değil. Çık."

Helena kayıtsızdı. Kendini bu kadar boş hissetmesi çok tuhaftı. İnsan bile sayılmazdı artık. Resmen hiçbir şeyin anlamı ya da sonucu yoktu. Bu tabletler iyi hisleri de kötüleri hisleri de alıp götürmüştü. İçi oyulmuştu. Boştu. İnsan değil de bir uçurum gibiydi.

"Sen olmak böyle bir şey mi?"

Ferron kuru bir kahkaha attı. "Beğendin mi?"

Helena düşündü. Artık Ferron'a duyduğu nefretle ve canını yakacağı korkusuyla ezilmediği için onun yanında olmak daha kolaydı. Yine de onun ne kadar tehlikeli olduğunun fazlasıyla farkındaydı ama bu bilginin fiziksel olarak yarattığı mide bulandırıcı tepki yok olmuştu.

"Ölmüş gibiyim," dedi.

Ferron garip bir ses çıkardı. "Eh, etki geçici. Sadece birkaç saat sürecek."

Kapıyı işaret etti ama Helena gözlerini kısarak yerinde kaldı.

"Bana farklı davranıyorsun. Eskisi kadar acımasız değilsin." Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı; hâlâ deneyimleyebildiği bir duyguydu bu belli ki.

Ferron ona doğru bir adım attı, öyle yaklaştı ki nefesi Helena'nın boynundan aşağı süzüldü.

"Tepki vermeyeceksen sana neden işkence edeyim ki?" diye sordu kulağına fısıldayarak.

Doğruldu ve kaşını kaldırdı. "Gördün mü? Tık yok. Ne hızlanmış bir nabız ne çarpan bir kalp. Şu an bir arkadaşını getirip burada, gözlerinin önünde derisini yüzsem bile tepki vermezsin." Başını iki yana salladı. "Hiç eğlenceli değil."

Kafasında fikirler şekillenirken Helena başını yukarı aşağı salladı. Hazır onu tutan hiçbir kendini koruma güdüsü kalmamışken kendini öldürmek için mükemmel bir fırsattı bu.

"Dışarı," dedi Ferron yeniden. Sanki niyetini okumuş gibi yüzünde sinirli bir ifade belirmişti. Helena iç çekerek pelerinini aldı. Koridordaki tüm ışıklar kapalıydı, yalnızca pencerelerden sızan loş gün ışığı vardı ama Helena korkmuyordu. Bunların gölgelerden ibaret olduğunu biliyordu.

Merdivenden indi ve verandaya doğru ilerledi. Kapı eşiğinde bir an durdu ama avlu artık ilgisini çekmiyordu.

Evi keşfetmeye karar verdi. Ferron'm onu neden ilaçlamayı tercih ettiğini merak ediyordu. Korkması daha çok işine gelmez miydi?

Ferron'ın mutlaka bir güvenlik önlemi olmalıydı, Helena'nın henüz fark edemediği bir gözetleme yöntemi.

Aniden aklına gelen bir düşünceyle duruverdi; aklı fikri gölgelerdeyken bunu hiç düşünmemişti.

Geri döndü ve batı kanadına doğru yürümeye başladı. Ferron verandada kitap okuyordu. Adam açık kapıdan ona göz attı ama Helena aldırmadı. Basamakları tırmanmaya devam etti ve her köşeyi tarayarak odasına yöneldi.

Başım yerden nadiren kaldırırdı. Tavanlar gölgeliydi; uzun süre bakınca karanlık hep üzerine çöküyor gibiydi. En yakınındaki şeylere odaklanmıştı sadece; uzanabileceği mesafedeki duvarlara, atacağı bir sonraki adıma, gölgelerin arasındaki boşluğa. Yukarı bakmamıştı.

Odasında yatağı yapan iki ölü hizmetçi vardı ve pencereler ardına kadar açıktı. Yorganı bıraktılar ve Helena içeri girerken ânında pencereleri kapatıp kilitlediler.

Onları görmezden geldi, bir koltuğu kavrayıp odanın en uzak köşesine sürüklerken kelepçeler bileğindeki kemiklere çarptı. Koltuğa çıktı, kapıya en yakın üst köşeye doğru iyice bakabilmek için sonunda onu duvara yaslayıp sırtına tırmandı.

Gölgelerin arasına gizlenmiş bir camın içinde bir göz vardı. Göz döndü, bebeği büzüldü ve hâlâ yaşıyormuş gibi doğrudan ona baktı.

İrisi güzel, koyu bir lacivertti.

Gözlere çok iyi para veriyorlar, demişti Grace.

Koltuğun döşemesi kaygandı. Helena geriye kaydı ve Ferron içeri girdiği sırada koltuk dört ayağının üzerine indi.

"Epey sürdü," dedi Ferron.

"Beni sürekli izliyor musun?" diye sordu Helena nihayet, hâlâ köşeye bakarken. Göz öyle ustaca gizlenmişti ki onu çok zor fark edebilmişti. Evde kaç tane vardı? Ölükölelerin onu bu kadar hızlı bulunmasından yola çıkarsa, sadece bu gözden ibaret olamazdı.

Ferron alayla homurdandı. "Neredeyse hiç. Feci sıkıcısın."

Dehşete düşmesi gerekirdi. Düşecekti de... ama daha sonra. O an içinde yalnızca merak vardı. Ferron'a baktı. Elinde zehirli bitkilerle ilgili bir kitap tutuyordu ve işaretparmağı kaldığı sayfayı ayırıyordu.

"Bu nasıl çalışıyor? Parçaları da canlandırabildiğini bilmiyordum."

"Aslında kölelerden daha kolay," dedi Ferron gelip yanında durarak. "Canlandırma elektrik gibidir. Doğru enerjiyi doğru yere yönlendirmek ve orada tutmaktan ibaret. Uygun koruyucular içinde saklandığında, böyle küçük bir şeyi muhafaza etmek neredeyse hiçbir şey."

Umduğu kadar ilginç değildi bu. Dönüp odadaki işlerini bitirmek üzere olan hizmetçileri izledi.

Yeniden canlandırılma biçimleri olağanüstüydü. İnsan onların ölü olduğunu fark etmeyebilirdi bile. Yaptıkları işlerde çevik ve hassaslardı, ayrıca bedenlerinde çürüme belirtisi de yoktu. Ferron'ın ölüm büyüsü konusunda korkunç bir yeteneği olduğu inkâr edilemezdi.

Onları bu hâlde tutmak ve bağımsız olarak kontrol edebilmek muazzam bir zihinsel kaynak gerektiriyor olmalıydı. Zaten ölükölelerin çoğunlukla tekrar eden işlerde ya da ordularda kullanılıyor olmasının sebebi de buydu: Karmaşık görevler sınırlı zihinsel kapasitelerinin ötesindeydi.

Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Ferron'a bakıp onu dikkatle inceledi.

"Sen homunculus değilsin, değil mi?" Bunu sorduğu için kendini aptal gibi hissetmişti. Yapay insanların varlığı, kimeralar ya da

felsefe taşı kadar efsane sayılırdı. Bilim öncesi çağda Cetus'a atfedilen fikirlerden biriydi.

Üçü arasmda en kalıcı olanı homunculus fikriydi. Bir erkeğin tohumunun sabit ısıdaki uygun bir ortamda bir kaba konulmasıyla kendi kendine hayata kavuşabileceği düşünülüyordu. Damıtılmış kanla beslendikten sonra ise sınırsız simyasal potansiyeli olan kusursuz bir insana dönüşebilirdi çünkü tüm insani kusurların kaynağı olan kadın rahminin katkılarından ve kusurlu çevresinden uzak yetiştiği için bozulmamış sayılırdı.

Ferron gözlerini kısıp baktı. "Affedersin?"

"Boş ver," dedi Helena hemen. Elbette öyle değildi; onu sıradan bir oğlanken tanımıştı ve "kusursuz" bir insan, kitleleri öldüren bir katil olamazdı. "Seni çözmeye çalışıyorum sadece."

Ferron güldü. "Sanırım bu çıkarımını iltifat olarak almalıyım ama hayır, homunculus değilim." Kısa bir duraksama oldu. "Gerçi Bennet yıllarca bir tane üretmeye çalıştı. Elinde kalan tek şey, bir yığın çürümüş sperm dolu kap oldu."

Helena yüzünü buruşturdu ama tekrar ona baktı.

Ferron'a kesinlikle bir şey yapılmıştı. Morrough'nun canavarlaşmış ve bozulmuş hâlinde kendine yaptığı transmutasyonlarla doğaüstü yetenekleri olması mantıklıydı. Ama Ferron hâlâ büyük ölçüde insana benziyordu.

Gücü nereden geliyordu? Onu dikkatle inceledi.

Söylentilere göre, rezonans için faydalı özellikleri bulunan kristaller ve değerli taşlar vardı. Orion Holdfast hakkındaki ilk dönem efsanelerinde, Sol'ün armağanı devasa bir göksel taş olarak betimlenmişti. Bu nedenle kristalli tılsımlar uzun süredir popülerdi. Kolye ve broşlar, şehir-devletin İnanç için kutsal olduğuna inanan hacıların uğradığı Paladya'daki dükkân ve tezgâhlarda satılırdı; çoğunlukla da bir simyacının rezonansını ya da dağarcığını güçlendireceği ve Enstitü'ye girişini garantileyeceği vaadiyle.

Birçok öğrenci, nesilden nesle geçen takılar takardı ve İnanç'ın ileri gelenleri genellikle güneş taşlarıyla süslenmiş eşyalar kullanırdı.

Helena, Ferron'ın üzerinde herhangi bir takı ya da tılsım izi var mı diye bakındı. Lonca aileleri genellikle yoldaşlıklarını ve özel kulüplerini gösteren arma yüzükleri, çeşitli rozetler ve broşlar takardı ama karısı ve babasının aksine Ferron genellikle hiçbir şey takmazdı, alyans bile. Görünen tek parça, sağ elinde duran ince, koyu renkli metal bir yüzüktü.

Helena gözlerini kısıp yüzüğü inceledi.

"Ne tür bir yüzük bu?" diye sordu.

Ferron aşağıya baktı. "Bu mu?" diye sordu sanki Helena başka bir yüzükten bahsediyor olabilirmiş gibi. Elini çevirdi. "Sadece eski bir şey."

Çıkarıp Helena'ya attı. Helena istemsizce yakaladı ama özel bir siyah metalden olmadığını, aksine hiç bakımı yapılmamış gibi aşırı derecede kararmış bir gümüş yüzük olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Transmutasyonla değil, elle dövülerek üretilmişti; üzerinde çekiçle işlenmiş, pullu ve neredeyse geometrik bir desen görebiliyordu.

Bir demir simyacısının takmayacağı kadar garip bir şeydi.

Ferron'm onu izlediğini hissedebiliyordu ve yüzüğü yutsa ne yapacağını merak etti.

"Onu yutma."

Helena başmı kaldırıp baktı.

Ferron ona yandan bir bakış attı. "Ulusal sınavda yalan söyleme yeteneğini test etmedikleri için şanslısın. Yüzün her şeyi belli ediyor."

Yüzüğü almak için elini uzattı. Helena sadece onu sinirlendirmek için yüzüğü ağzına atsa mı diye ciddi ciddi düşündü.

Ferron'ın gözlerinde bir öfke kıvılcımı belirdi. "Dene bakalım ama onu aynen geri çıkarırım. Sadece boğazının ağrıdığıyla kalırsın."

Helena yüzüğü Ferron'ın avucuna bıraktı, o da tekrar parmağına geçirdi.

"Neden aniden benimle ilgilenir oldun?" diye sordu Ferron.

Helena omuz silkti. "Mantıklı değilsin."

Ferron kaşını kaldırdı. "Ah, sırf bu yüzden mi? Ben de beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun sanmıştım."

Helena onu ifadesiz bir yüzle süzdü.

Ferron alaycı bir gülümseme takındı. "Zekân ve cazibenle kalbimi çal."

Helena alayla burnundan soludu.

"Kimbilir, belki de özel bir zaafım vardır..." Bir an durdu ve bir şeyler arar gibi Helena'yı inceledi.

Helena yürüyüp gitti. "Belki yarın."

Tek başınayken, işlevsel bir insan gibi hissetmek güzeldi. Zihniyle bedeni kendisine ihanet etmediğinde var olmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuştu Helena.

Tabletin etkisini boşa harcamamaya kararlı olduğundan evin içinde hızlıca dolaşıyor, ilacın bileşimini çözmeye çalışıyordu.

Ailesi eskiden tıp alanında çalışıyordu. Annesi bir eczacı, babası ise Khem'de eğitim almış geleneksel bir cerrahtı. Helena bitkilerle, tentürlerle ve tıbbi işlemlerle çevrili bir ortamda büyümüştü. Bu resmî bir eğitim sayılmazdı ama bir şifacı olarak çabucak gelişmesini sağlamıştı ki bu da dini amiri Şahin Matias'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Helena bir keresinde ona şifa ilkelerinin herhangi bir tıp dalının kurallarıyla aynı olduğunu ailesinin çalışmalarını örnek göstererek anlatmaya çalışmıştı. Bu, manuel metalurji ile simyasal metalurji arasındaki farka benziyordu: Rezonans kullanımı temel ilkeleri değiştirmezdi.

Matias öyle öfkelenmişti ki yozlaşmış rezonansını Asil Sanat'la kıyaslamaya cüret ettiği için Helena'yı iki gün boyunca bir ibadet odasında tövbe etmeye zorlamıştı.

Matias'ın İnanç'a dair katı anlayışına göre ölüm büyüsü, yalnızca ölüye saygısızlık değil, aynı zamanda doğal döngüye ve doğa yasasına da saygısızlıktı ki yaşam büyüsü de aynı yozlaşmış rezonans biçiminden geliyordu.

Şifa belli sınırlar dahilinde kabul görüyordu çünkü ruhsal bir aracılık, özverili ve ilahi yönlendirmeyle gerçekleşen bir eylem olarak sınıflandırılıyordu.

Helena, bunu hiç anlayamamıştı çünkü bilim ile İnanç'ın genellikle birbirini tamamladığını kabul eden Enstitü bile, şifa amacıyla dahi olsa yaşam büyüsü çalışmasını kesinlikle yasaklıyordu. Şifacılar genelde Novis Dağları'nın ücra bölgelerinde ortaya çıkar, yalnızca sezgilerine göre çalışmayı öğrenirlerdi; başarıları ya da başarısızlıkları Sol'ün iradesine bırakılırdı. İşin içine "bilim" dahil olmazdı.

Helena dilini tutmayı ve sıradışı şifa yeteneğinin tanrı vergisi olmaktan ziyade insan bedeninin sistemlerini ve işleyişini anlamasından kaynaklandığını gizlemeyi öğrenmişti.

Ferron'ın boğazına zorla tıktığı tablet, şifanın bilimsel olmasına izin verilseydi neler yapılabileceğinin açık bir göstergesiydi. Görünüşe göre vazokonstriktör bir bileşen içeriyordu. Belki yüksükotundan sentezlenmiş bir glikozit. Minerallerden türetilmiş asitleri işaret edecek bir şey fark edip etmediğini hatırlamaya çalıştı ve belki de...

"Korkunçlar, değil mi?" Aurelia'nm sesi antreden yankılandı. "İlk başta içerideydiler ama ne kadar yıkansalar da kokuyorlar. Kaine'e, içeride bir gün daha kalırlarsa onları ateşe vereceğimi söyledim."

"Sana yenilerini almıyor mu?" Bir erkek sesiydi bu.

"Hayır." Aurelia'nın sesi alınmış gibi çıkıyordu. "Defalarca istedim ama onlar Merkez'e aitmiş, bu yüzden tutmamız gerekiyormuş. Herkesin sürekli yeni köleleri oluyor ama Kaine hiçbir zaman değiştirmeye yanaşmıyor. Sonunda birkaç tane yeni getirdi ve onlar da o iğrenç şeylerdi."

"Mahkûm için herhalde."

"Elbette." Aurelia'nın sesi huysuzlaştı. "Bütün ev onun yüzünden altüst oldu. Şu tırabzanlara baksana. Antreyi dev bir kuş kafesine çevirdiler ama Kaine artık böyle kalmasında ısrarcı. Bir kapıyı açık bıraksam canıma okuyor, köleler de ne zaman ihtiyacım olsa ortalıkta yoklar. Çok utanç verici. Geçenlerde Lotte Durant'la karşılaştım. Onun kocası, eski köleler çirkinleştiği anda yenilerini alıyor. Üstelik seçmesine falan da izin veriyor. O ne dese yapıyorlar.

Kimi zaman korkunç şeyleri bile; çok komik oluyor. Kız olanlardan biri Lotte'nin yeni ipeğini yakmış, diğerlerinin ona neler yapmasını sağladığını görmeliydin. Hatırlayınca bile tüylerim ürperiyor. Ben de bir keresinde benimkilerden birini cezalandırmak istedim ama Kaine gelip onların kendi malı olduğunu söyledi, birine işkence etmek istiyorsam kendim yaratmalıymışım... Yani, yapabilseydim yapardım zaten."

Helena, Aurelia'nm sesini takip etti ve antrenin son görüşünden bu yana tamamen değiştiğini fark etti. Tırabzanlar tavana kadar uzanan demir parmaklıklara dönüştürülmüştü; merdivenlerden veya katlardan atlamak artık imkânsızdı. Belli ki Ferron hiç riske girmiyordu.

Aşağıda, Aurelia ve yanındaki adam başka bir odaya geçti; hâlâ Ferron'ın nasıl adaletsiz ve anlayışsız bir koca olduğunu tartışıyorlardı.

Girişteki ouroboros deseninin detayları, parmaklıklara rağmen üçüncü kattan çok daha net görünüyordu. Helena aşağı baktı; kanatları, dikenleri, dişleri ve kendi kendini yerken zarifçe kıvrılan gövdeyi dikkatle inceledi.

Ertesi sabah Helena sanki göğsüne koca bir kaya düşmüş gibi yatağa çakılmıştı. Bir tutam umutsuzluk, yas ve öfke –dün hissetmesine izin verilmeyen tüm duygular– iki katı olarak geri dönmüştü ve öyle ağırlardı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Kısa süreli rahatlama her şeyi daha da acı verici hâle getirmiş, anlık ferahlık o ağırlığın gerçek boyutunu daha da elle tutulur kılmıştı. Dağıldığını hissediyordu.

Omurgası ve boynu ateşler içindeyken vücudunun geri kalanı buz gibiydi; çarşaflar ve geceliği yoğun bir mineral kokusuyla sırılsıklam olmuştu. Tablette kesinlikle mineral tuzlar vardı.

Yan döndü ve yere fena şekilde kustu.

Titreyerek yere yığıldı; uzuvları kurşun gibi ağırdı. Ferron'ı boğmak, ardından da bir deliğe girip ölmek istiyordu. Yanıyor,

titriyor, susuyor ve kendini acınası derecede teselliye muhtaç hissediyordu.

Bir ölüköle o anda içeri girip saçını okşasa Helena büyük ihtimalle ağlardı.

Yalnızlık dalgası üzerine öyle sert çarptı ki hıçkırarak bir inilti çıkardı ve gözyaşlarına boğulacak gibi oldu.

Kapı açıldı ve bir ölüköle içeri girdi ama sadece kusmuğu temizlemek için.

Helena bütün gün hasta hasta yatakta kaldı ve sonunda yorgunluktan bayılana kadar titreyip terledi.

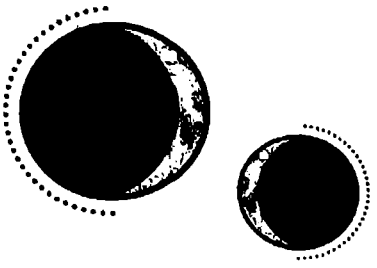
Ertesi gün Ferron geldiğinde Helena ona gözleriyle onu deşmek istercesine baktı. Adam bu yoksunluk krizine karşı onu uyarabilirdi.

Ferron onun pelerinini almasını bekledi ama önden gitmek yerine kenarda durup ona yol verdi.

Koridor karanlıktı. Helena gölgeleri, kıvrılan karanlığı hissedebiliyordu ama parmaklarını lambri boyunca kaydırarak ilerledi ve bir sonraki adımına odaklandı. Yolu biliyordu. Artık karanlıkta bile bulabilirdi.

Avluya ulaştığında Ferron verandada belirdi; onu, deneğini gözlemleyen bir biliminsanı gibi izliyordu.

Helena iç çekti ve avluda yavaş yavaş yürümeye başladı. İlk turu tamamladığında Ferron çoktan gitmişti.

9. BÖLÜM

Birkaç gün sonra Helena'nın öğle yemeği tepsisiyle bir not geldi. *Bu akşam aktarım*, diye karalanmıştı bir kartın üzerine.

Ferron saat sekizde odaya girdi. Tek kelime etmeden sadece Helena'nın sandalyesinin yanına gelip dikildi ve bekledi.

Helena mücadele etmeyi deneyebilirdi ama bunun beyhude olduğunu biliyordu. Hummalarla kâbuslarm anısı onu şimdiden kavramışken midesi bulanarak ayağa kalktı.

Yerine oturduğunda Ferron eldivenlerini çıkardı ve arkasında konumlandı.

Helena gözlerini dümdüz karşıya dikmişken adam onun başını geriye eğdi.

Bu sefer ilkine kıyasla daha dikkatliydi. Anlaşılan hummalar biraz temkinli davranmasını gerektiriyordu.

Ferron'ın rezonansının baskısı bu sefer daha yavaş arttı. Derinlere dalmak gibi bir histi ve ağırlık sonunda onu ezmeye başladığında artık kaçmak için çok geçti. Rezonansı, düşünceleri parçalanıp düzleşene kadar kadının bilincini boğdu. Helena'nın görüşü kızıla kesti ve gözlerinin kenarlarından başlayıp şakaklarına doğru sıcak bir şey aktı.

Korkunç, uğultulu bir baskı vardı ve ardından Ferron yekvücut olmuşlar gibi bilincine kaynadı.

Öyle ya da böyle, bu kez Helena fena hâlde bilinçli ve andaydı.

"Senden nefret ediyorum," dedi hırıltılı bir sesle ve nefretinin her zerresini ona hissettirdi. Onu kışkırtmanın bir zamanı varsa, kesinlikle şimdiydi. Böyle tehlikeli bir işlem sırasında hata yapmaya cesaret edemezdi ama Helena hareket edemiyordu.

Senden nefret ediyorum. Hain. Korkak. Senden nefret *ediyorum.*

Ferron onu umursamadı. Kendini zorla soktuğu bu yabancı varoluş düzlemi dikkatini dağıtıyormuş gibi tuhaf derecede tepkisizdi. Bu kez hiçbir şey yapmadı, etrafına bile bakmadı.

Sonsuzluk gibi gelen bir ânın ardından Ferron kendini ondan çözdü. Söküp atmak yerine yavaşça çekildi. Bu daha da kötüydü çünkü uzun sürüyordu. İçten dışa derisi yüzülüyormuş gibi.

Oda, kırmızıya bulanmış ve kazınmış bir tünel hâline geldi; Helena'nın zihni de yüzülmüş bir deriydi.

Helena öne doğru devrildi.

Tam önünde bir yüz belirdi. Önce kırmızı, sonra beyaz. Gözlerini kırpıştırınca kırmızı bulanıklaştı. Gözleri odaklanmayı reddediyordu. Elleriyle ayakları uyuşmuştu. Yüzünün ve bedeninin sağ tarafı kaskatı kesilmişti.

Karşısındaki yüz garip bir şekilde solgundu; bir anlığına duygu yüklüydü, gözlerini odaklamayı başardığında ise ifadesiz kalmıştı.

Bir adamdı.

"İyisin. Nöbet geçirdin. Geçti artık."

Çenesine dokununca Helena kaslarının çatlayacak kadar sertleştiği yerin altından yayılan sıcaklığı hissetti. O sertliği gevşetmeye çalışıyordu.

"Konuşabiliyor musun? Dakikalardır bağırıyordun."

Helena yutkunmaya çalıştı; başı zonkluyor, kafatasının içinde ıslak zar gibi bir şey atıyordu. Ağzında bakır tadı vardı.

Konuşmaya çalıştı ama çenesinin sağ tarafındaki kaslar hâlâ öyle gergindi ki dişlerini ancak aralayabildi. Ağlama arzusuyla yüzünü o sıcak ele bastırdı.

Çok üşüyordu; sanki içinde zehirli bir şey yayılıyor, onu dondurup kaskatı kılıyordu. Boğazının derinlerinden kısık, boğuk bir ses çıktı.

Anlamıyordu. Hatırlamıyordu...

"Sen kimsin?" diye sordu dişlerinin arasından güçlükle.

Adamın yüzünde birbiri ardına pek çok duygu çakıp geçti. Ağzını açtı, sonra kararlılıkla kapattı.

"Bakımından sorumluyum," dedi sonunda çok yavaşça, her kelimeyi özenle telaffuz ederek. Eli boynunun yamndan kayarak onu ürpertti. Parmak uçları kafatasının tabanındaki çukur noktaya değdi. "Uyu. Uyanınca hatırlayacaksın."

Helena uyumak değil, sorularının cevaplarmı almak istiyordu ama o sıcaklık derisinin altına su gibi sızdı. Oda bulanıklaştı ve kenarları silindi. Karşısındaki yüz yumuşayarak uzaklaştı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Helena gözleri kapanırken.

"Sanırım tanıyorsun."

Tekrar uyandığında hatırladı ve çığlık atmaya başladı. Zihni ateşler içinde yanıyordu. Bilinçle bilinçsizlik arasında gidip geliyordu. Bazen aktarımı hatırlıyor, bazense tamamen kayboluyor ve zihni bulanıyordu.

Kaç.

Kaçmalıydı, bir yere gitmeliydi. Ama ona... bir şey... lazımdı.

Onsuz gidemezdi.

Gece yarısı gökyüzünden buz gibi yağmur inerken avluya çıkmış, bir şey arıyordu. Yere uzandı, içindeki ateşin yaktığı kafasını soğutmaya çalıştı. Zihni soğursa ne aradığını hatırlardı.

"Ne yapıyorsun? Donup öleceksin, aptal." Ferron onu içeri taşıdı.

Teni öyle buz kesmişti ki hizmetkârların ölü elleri bile ıslak kıyafetlerini çıkarırken tenini yakıyordu.

Onlar gidince tekrar dışarı çıkmaya kalktı ama kapılar ve pencereler sıkı sıkıya kilitlenmişti. Çıkabilmek için kapıyı tırmalarken parmaklarını parçalamasın diye en sonunda onu yatağa bağladılar.

Bir başına bırakıldı ve ateşler içinde yanarken kanla yoğrulmuş, iğrenç kâbuslara mahkûm edildi.

Gözlerini her kapadığında kendini Enstitü'de buluyordu; bir zamanlar olduğu gibi parlak, altın rengi, ışıl ışıl hâlinde. Göğsüne bastırdığı kitaplarıyla ders için kule merdivenlerini çıkıyor, yanında ağır adımlarla Luc yürüyordu. Yanlarında başka biri daha vardı ama rüyasında bile onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonra Helena ya göz kırpıyor ya da başını eğip not alıyordu ve tekrar baktığında ise dünya harabeye dönmüş oluyordu. Tüm öğrenciler sıralarında yığılmış, karınları deşilmiş, kanları her yere saçılmış... Helena o kıyımın ortasında hayatta kalmış tek kişiydi.

Bir rüyasında Penny ameliyat masasına yatırılmış, bağlanmış ve çığlık çığlığa haykırırken, yüzsüz figürler onu ölü öğrencilerden oluşan bir topluluğun gözleri önünde parçalıyordu.

Bir başkasındaysa Ferron, ibret olsun diye çağrılmış gibi sınıfın önünde duruyordu. Koyu renk saçlı bir oğlandan solgun gümüşi bir kâbusa dönüşüyor ve rengi ellerinden damlayan kana dönüyordu.

Ateşi nihayet düştüğünde Helena'nın uzuvları yine zayıflamıştı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yürürken bir kedi yavrusu gibi sendeleyip titriyordu. Beynindeki sinapslar sanki yanlış bağlanmıştı.

Ferron'ın gelip de onu dışarı çıkmaya zorlamadığına minnettardı. Onu tekrar görmek istemiyordu çünkü onun kim olduğunu bilmeden elini yüzüne bastırdığı ânı çok net hatırlıyordu.

Bakımından sorumluymuş. Kendini tanımlamak için ne cömert kelimeler.

Durdu ve o sahneyi zihninde tekrar oynattı. Sorusunu yavaş yavaş cevaplamasını. Helena Etrasça konuşmuştu.

Toparlandığı sürede Luc'la ilgili rüyalar, hatıralar görmeye devam etti. Unutulmuş olanları değil ama hatırladıkça göğsünü sızlatan anıları.

"Hadi," diye fısıldamıştı Luc, onu kütüphanede ders çalışırken bulduğunda, "iki gündür buradasın. Kulaklarından mantar

çıkmaya başlayacak." Bir kulağını şaka yollu çekiştirmişti. "Güneşe ihtiyacın var. Ben de güneş görsem iyi olur."

"Bu dizilim yapısının analizini bitirmem lazım," diye tıslamış ve dirseğiyle onu uzaklaştırmaya, kalemlerini çalmasını engellemeye çalışmıştı. "Git buradan."

Luc hiçbir zaman gitmezdi, onu ne kadar tehdit ederse etsin. Surat asar, somurtur, ta ki kütüphaneciler Helena'ya onu dışarı çıkarmasını emredene kadar yaygara koparırdı; geleceğin Principatus'u yaramaz bir evcil hayvanmış gibi.

Büyüdüklerinde ve Helena laboratuvarda çalışmaya başladığında Luc artık gürültü çıkarıp işini bölemez olmuştu. Onun yerine, gidip başını belaya sokmakla tehdit ederdi. Hani Helena, Luc'un babasına onu beladan uzak tutacağına söz vermişti ya?

Sonra beraber şehre inerler ve Helena'ya en güzel yerleri gösterirdi. En görkemli ateş şapellerini, devasa günberi katedrallerini, saklı su bahçelerini, küçük kitapçı ve kafeleri.

Helena'nın Paladya'da sevdiği tüm kuleleri, bahçeleri, manzaraları ona Luc göstermişti. Şehri Luc'un gözlerinden sevmişti. Keşke onunla daha sık gitseydi.

Helena nihayet odasından çıkabildiğinde aklı ona oyunlar oynadı. Ev bir tuhaftı sanki; hatırladığından farklı görünüyordu. Işık yanlış açılardan geliyordu, pencerelerin konumu yanlıştı, kapılar olmaması gereken yerdeydi.

"Beyin enflamasyonu bu sefer çok daha iyi," dedi Stroud, Helena'yı muayene etmeye geldiğinde. Rezonansı kafatasının içinde bir solucan gibi kıpırdanıyordu. "Yine nöbet geçirmen hoşuma gitmedi ama sadece bir kere olması bir gelişme. Bence aylık bir takvim uygun olacak."

Stroud daha yeni gitmişti ki Ferron geldi ve yatağın ucunda durdu. Ellerini arkasında kenetlemiş, yarı kapalı gözlerle onu süzüyordu.

"Gündönümüne az kaldığını biliyor muydun?" dedi sonunda.

Hayır. Tarih hakkında hiçbir fikri yoktu. Aktarım seansları arasında bir ay olduğunu biliyordu ama oraya ne zaman geldiğinden emin değildi.

Kış gündönümü Kuzey'de yılın sonunu işaret ederdi. Takvimlerindeki en önemli olaylardan biriydi. Günlerin bu kadar dramatik biçimde kısalıp uzamadığı güney kıyı ülkelerinde ise yıl, Lumitya'nın ay döngüleriyle takip edilirdi.

"Şimdiye kadar gitmiş olman gerekiyordu." Ferron'ın gözleri pencereye kaydı. "Seni kış boyunca tutacağım gibi görünüyor."

Ferron bunu söylerken ne sesinde ne de yüzünde herhangi bir duygu vardı. Helena'nın onunla ilgili en garip bulduğu şeylerden biri de buydu: Bazen bedeninin ve ses tonunun neredeyse hiçbir şey ifade etmemesi.

İfadeler ve jestlerle zenginleşen canlı bir kültürü ve dili vardı Etras'ın. Bu Helena'yı açıkça yabancı kılan birçok şeyden biriydi. Sınıfta konuşurken ellerini masanın altında sıkıca kenetlemeyi öğrenmişti; aksi takdirde elleriyle konuşmaya başladığında bütün sınıfın kahkahalarla gülme ihtimali vardı.

Paladyalılar sabitliğe kıymet verirdi. Usta simyacılar, rezonanslarını hassas ve kontrollü kullanmak için sadece parmaklarını oynatırdı. Kültürel olarak kökleşmiş bir alışkanlıktı bu. İfadeler de en çok incelikli olduklarında değer görürdü; hakaretler çoğu zaman yeni gelenlerin kolayca anlayamayacağı, alaycı bir iltifat şeklinde gelirdi.

Helena hareketsiz durmayı ve ince işaretleri gözlemlemeyi öğrenmişti. Gözbebekleri küçüldüğünde, bakışlar yüzünün üzerinden kaydığında ve ayaklar başka yöne döndüğünde, gülümseyen ve hoş tınlayan sözlerin aslında sevildiği ve istendiği anlamına gelmediğini anlamıştı.

Ferron, çoğu Paladyalıdan daha zor okunuyordu; sırf ağzından çıkan sözlerle beden dilinin çelişmesi yüzünden değil, bazen bedeninin hiçbir şey söylememesi yüzünden.

Orada öylece duruyordu; bedeni hareketsiz, yüz ifadesi düz, elleri saklı. Helena onun ruh hâlini bir türlü kestiremiyordu.

"Yarın gelmesi planlanan birkaç şey var, böylece tüm bunlardan doğacak ekstra zahmetlerden kurtulmuş olacağım. *Lütfen*" –kelimeyi özellikle vurguladı– "bunu bir sevgi gösterisi sanma."

Ertesi sabah Helena kahvaltı tepsisiyle birlikte kapısına bırakılmış bir paket buldu. İçinden bir çift bot çıktı.

Onları eline alıp parmaklarını detaylarında gezdirdi.

Parlak derileri, sağlam tabanları ve yan tarafında iliklenen düğmeleriyle çok güzellerdi. Her ayrıntıda ustalık göze çarpıyordu.

Ferron "ekstra zahmetten kurtulmak" için bir şeylerin geleceğini söylediğinde Helena ayakkabı gelmesini beklememişti. Gerçi terlikleri ıslak çakıl taşlarında yürümekten paramparça olmuştu.

Ayaklarını botların içine kaydırdı; koridorlarda, döşemelerin içindeki buz gibi demir ayaklarına işlemeden yürümeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

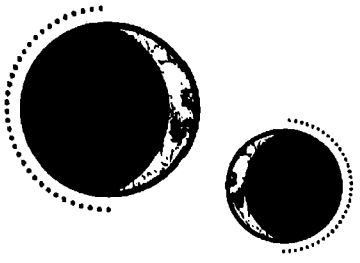
O anda paketin içinde başka bir şeyin daha olduğunu fark etti. Bileği geçen, tuhaf tasarımlı, kürklü bir çift eldiven. Ne resmî bir uzunluktaydılar ne de normal ölçülerde; daha çok bir doğan eldivenini andırıyorlardı.

Merakla birini eline geçirdiğinde, şeklinin ve uzunluğunun kelepçeleri örtsün de metal buz kesip derisini yakmasın diye öyle ayarlandığını fark etti.

O gün yürüyüşe çıktığında, elleri ve ayakları ilk kez soğuktan hemen sızlamaya başlamadı.

Yine de Ferron'a karşı içinde en ufak bir minnettarlık hissetmeyi reddetti. Gündönümü geçtikten sonra havanın daha da soğuyacağını biliyordu. Bütün kışı burada geçirmek zorunda kalırsa, dışarı çıktığında sinir hasarı ya da donma tehlikesi yaşayabilirdi. Onu sağlıklı tutmak Ferron'ın çıkarınaydı.

Hesaplı bir hareketi nezaketle karıştıracak kadar saf değildi.

10. BÖLÜM

Helena odasındaki pencerenin yanında oturmuş, parmaklarında herhangi bir rezonans hissi bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bütün gücüyle odaklandığında hâlâ ondan bir parıltı kaldığını düşünüyordu bazen.

Ayağa kalkıp pencereye gitti. Günler kısa ve korkunç derecede karanlıktı ve güneş neredeyse öğle vakti batıyordu.

Elini yumruk yaptı, gözlerini kapadı, konsantre oldu, sonra parmaklarını açarak pencerenin buz gibi demir kafesine bastırıp görüşü bulanıklaşana dek zorladı.

Tık yoktu.

Bilek kemiklerinin arasındaki sivri uç uyarı verircesine sızlayana kadar kelepçelerini kurcaladı.

Yüzyıllar süren simya çalışmalarına rağmen, rezonans hakkında hâlâ bilinmeyen pek çok şey vardı.

İnanç'tan önce, Lumitya'nın erkek bir versiyonuna adanmış bir simya tarikatı vardı.

Tarikat, insanlığın ilk simya ürünü olduğunu ve bizzat Sol tarafından zamanın başlangıcında yaratılıp yeryüzüne yayıldığını iddia ediyordu. Ne var ki yaratılan insanlar, en değersiz metaller gibi aşağılık ve yozlaşmaya meyilliydi; bütün kudretine rağmen Sol onları daha iyi hâle getiremiyordu. Sonra Lumen gelmişti. Onun simyasal süreçleri çok daha sertti. Lumen ateş, toprak, su ve havanın diğer dört unsurunu birleştirmiş; bütün yeryüzünü bir imbik,

Ninova

yeryüzünün yaratıklarını ise ilk madde olarak kullanmıştı. İki bin yıl önce hem dünyayı hem insanlığı neredeyse paramparça eden Büyük Felaket bizzat bu simyasallaştırma süreciydi.

Önce yeryüzüne yağan ateş gelmişti: Kalsinasyon. Büyük şehirleri yutan bu gelgit çözünmeydi. Dağları bile yerle bir eden depremlerse ayrıştırma. Yıkımın ardından hayatta kalanların ortaya çıkışı: Birleşme. Ardından gelen veba, hastalık ve açlık: Fermantasyon. İnsanlığı neredeyse yok eden devasa ölüm deryası: Damıtma. Ve nihayetinde, Lumen'in büyük deneyinin sonucu, simyasal rezonans sergileyen insanlığın ortaya çıkışı da pıhtılaşma.

Bu süreç, Cetus'un erken dönem yazmalarında söz ettiği simyasallaştırma yöntemiydi.

Hem İnanç hem de Enstitü, bu tarikatı neredeyse tamamen reddetmişti. Yine de Lumen'i Lumitya olarak kabul etmiş, onu Beş Öz'ün elemental tanrılarından biri olarak tanımışlardı. Ancak İnanç, rezonansın ruhsal saflığın bir yansıması değil, yalnızca bir ifadesi olduğu görüşünde çok katıydı. İster simyacı olsun ister olmasın, insanlar kusurluydu ve bu yüzden her insan arınmaya yönelmeliydi. Bu, Cetus'un simyasal sürecinde işine öyle geldiği için atladığı bir adımdı.

Ayrıca çok sayıda simyacının nerede ortaya çıkacağını tahmin etmek zor değildi. Bu durum, büyük Lumityum yataklarının bulunduğu bölgelerle doğru orantılıydı. Kuzey kıtasının en büyük madeni, dağlık alanda, Paladya'nın kaynağına doğruydu ve şehirde ölçülebilir rezonansla doğan çocukların sayısı komşu ülkelerdekinin iki katından fazlaydı.

Paladya'nın Lumityum madenleri, karmaşık bir siyasete yol açmıştı. Lumityum yalnızca rezonansı olmayan kişiler tarafından güvenle çıkarılabiliyordu; aksi takdirde semptomlar ve tükeniş hızla vuruyordu. Ama bu tek bir nesille sınırlıydı. Madencilerin çocukları neredeyse her zaman ölçülebilir rezonansla doğardı. Paladya madenlerde çalışmak için sürekli yeni işçiler getiriyor, bu da kalıcı bir nüfus patlamasına yol açıyordu. Şehir-devletin inanılmaz kalabalıklığının sebebi işte buydu.

Loncalar, işlemek için Lumityuma bağımlıydı ancak madenciliğin yarattığı rekabetten hoşlanmıyorlardı. Simya Enstitüsü onlarca yıldır azami kapasitede çalışıyordu, bu da herhangi bir yılda verilebilecek simya sertifikalarının sayısını smırlıyordu. Sertifika olmadan, insanlar profesyonel olarak kendilerine simyacı diyemez veya belgeli bir denetçi olmadan rezonans kullanamazdı.

Loncalar, Simya Enstitüsü'nün sertifika ve kabul sayılarını sınırlı tutmak istiyordu; bu sayede hem kendi belgelerinin değeri artıyor hem de resmî sertifikası olmayanlar simya fabrikalarında ucuza çalıştırılabiliyordu. Ancak loncalar aynı zamanda mirasçılarının –kimin rezonansının ya da yeteneğinin daha üstün oluşuna bakılmaksızın– Enstitü'ye gireceğinden emin olmak istiyordu.

Bu durum, herkesin mevcut koşulları adaletsiz bulduğu ama kimsenin çözüm konusunda anlaşamadığı bitmek bilmeyen bir şikâyet döngüsü yaratmıştı. Principatus Helios onlarca yıl boyunca uğraşmış ancak sonuç kitlesel isyanlar ve işçi grevleri olmuştu.

Ölmeyenler, madencilik sorununu ölüköleleri kullanarak çözmüş görünüyordu; böylece hem Lumityum kıtlığından hem de katlanarak artan rekabetten kaçınmışlardı. Ne ironi ama: Savaş, simyacı nüfusunu öyle bir kırıp geçirmişti ki şimdi onu yeniden canlandırmak için bir üreme programına ihtiyaç doğmuştu.

Helena bileğinden geçen tüpü daha net görebilmek için gözlerini kıstı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Görünüşe göre seramikle kaplanmıştı. Bu, kırılabileceği anlamına gelirdi ama büyük olasılıkla içindeki metal aşındırıcı diye öyleydi.

Gerçi Lumityum aşındırıcı değildi. Kesinlikle asil bir metaldi, altın kadar kusursuz olmasa da gümüşten üstündü çünkü o kararırken Lumityum bozulmazdı. Belki de bir Lumityum alaşımıydı?

Helena'nın aklına pek fazla Lumityum alaşımı gelmedi çünkü bu metal çoğunlukla diğer metallerin rezonansını artırmak veya sabitlemek için gereken sızıntılarda kullanılırdı.

Rezonans baskılamanın bir tür Doğu simyası olduğundan şüpheleniyordu. Doğu İmparatorluğu simyalarını büyük bir gizlilikle saklardı ve Helena'ya kelepçeleri takan kişi Shiseo'ydu.

Kelepçelerini dikkatle incelemeye devam ediyordu ki kapı açıldı. Helena karşısında Ferron'ı görmeyi bekleyerek baktı ama ışıl ışıl yüzüyle bir yabancı gördü.

Adam içeri süzüldü, kapıyı sessizce kapattı ve hemen engellenmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Hiçbir şey olmayınca yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

Helena'ya doğru hızlı, sessiz adımlarla ilerledi.

Saman sarısı saçlı, köşeli yüzlü ve sağlam yapılıydı. Üzerinde geometrik işlemelerle süslü koyu mavi bir frak ve pelerin, boynundaysa koyu bordo bir fular vardı.

Helena'nın onu görür görmez hissettiği şey mutlak bir dehşetti.

Bir gün odaya yabancı birinin girebileceği aklına bile gelmemişti. Elleri kasıldı ve kollarına keskin bir acı yayıldı.

Adam durdu.

"Beni hatırlamıyorsun," dedi inanamayarak. Söyleyişinde hafif bir gücenmişlik vardı; Helena'nın onu ânında tanıması gerektiğini düşünüyormuş gibi.

Helena kim olabileceğini tahmin etmeye çalışarak onu çılgın gibi inceledi. Sesi hafiften tanıdıktı ama onu nerede duyduğunu çıkaramıyordu.

Adam yaklaşırken yüzündeki ifade giderek hevesli, zafer dolu bir hâl aldı. Elini uzattı, parmakları kıvrılmış ve kavramaya hazırdı.

Kapı öyle aniden açıldı ki oda sarsılır gibi oldu.

"Yolunu mu kaybettin, Lancaster?" dedi Ferron içeri girerken. Gözleri öfkeli bir gümüş rengine bürünmüştü.

Helena'nın içini bir rahatlama hissi sardı.

Lancaster ânında doğruldu ve Ferron'a dönüp umursamazca omuz silkerken aceleci tedirginliği kayboldu. Ferron ona tek bakış atmadan yanından geçti.

"Şu malikâneni biraz keşfedeyim demiştim," dedi Lancaster. "Onu görünce merak ettim."

Tam da Ferron aralarına girerken başıyla Helena'yı işaret etti. Helena farkında olmadan Ferron'a doğru büzüldü, o kadar yakındı ki Ferron'ın giysilerinden gelen ardıç kokusunu alabiliyordu.

"O eğlenceye dahil değil," dedi Ferron buz gibi bir sesle. "Kendine başka birini bul. Eminim senin için zor olmaz."

Lancaster güldü. "Ama onu gazetelere falan çıkardın," dedi dudak bükerek. "Ziyaretçi kabul etmesine izin veriyorsundur?"

"Hayır, vermiyorum," dedi Ferron, Helena'ya üstünkörü bir bakış attıktan sonra. "Ve gelecekte bana ait bir şey hakkında meraklanırsan, bana sorabilirsin. Hadi partiye dönelim. Aurelia'nın yokluğumuzu fark ettiğine eminim."

Ferron eldivenli elini Lancaster'ın omzuna koydu ve onu sertçe kapıya yönlendirdi. Lancaster, Helena'ya tekrar baktı; ona umutsuzca bir şey iletmeye çalışıyormuş gibi gözlerindeki yoğunluk geri dönmüştü.

Helena adamın kapıdan kaybolmasını izledi ve ismi kafasında oturtmaya çalıştı.

Lancaster.

Bir lonca soyadı. Nikel. Evet, nikel loncası. Onun sınıfında ya da belki bir üst sınıfta bir Lancaster vardı? Erik Lancaster.

Peki neden Helena'nın onu tanımasını beklemişti?

Durup bunu düşünürken kapalı kapının ardından hafif bir müzik sesi süzüldü.

Evde neden birilerinin olduğunu o an fark etti. Ferronlar gündönümü arifesi partisi veriyorlardı.

Böyle bir şey düzenlediklerini hiç bilmiyordu. Evin gördüğü kısımları o kadar pisti ki misafir ağırlamaya utanırdı. Yine de kış gündönümü Paladya'nın en önemli bayramlarından biriydi ve yaz gündönümünün Holdfastlarla ne kadar yakından ilişkili olduğu düşünülürse, bu muhtemelen Ölmeyenler'in hâlâ kutlamasına izin verilen tek büyük bayramdı.

Kapıya yöneldi. Tehlikeye rağmen meraktan yanıyordu. Orada Ölmeyenler ve liçler olacağının farkındaydı. Davet edilen herkes ya bir Aday ya da en azından rejimi destekleyen biri olmalıydı.

Kendini öldürtmek için en iyi şansı bu olabilirdi. Kapı kolunu kavradı fakat duraksadı; onu sadece işkenceye çekmeleri daha

olasıydı. Kararsız kaldı. Bu durumda Ferron araya girmedikçe kendini korumak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Onun geldiğini gördüğünde hissettiği içgüdüsel rahatlama düşündüğünden de fazla sıkmıştı canını ve bütün akşamı odasında geçirirse ister istemez bu konuya kafa yoracaktı.

Kapıyı açtı.

Uyuşturucu hapın etkisi altındayken yaptığı keşif gezisi sayesinde koridorun gölgelerinden paniklemeden geçebilmesi mümkün olmuştu ama yine de eşiği atlayabilmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldı.

Ana kanada doğru ilerledi.

Müzik daha da yükseldi. Durup etrafın boş olduğundan emin oldu.

Evi neredeyse tanıyamayacaktı. Aplikler ve avizeler tamamen yanıyor, her şey Helena'nın Spirefell'de mümkün olabileceğini bilmediği bir ihtişamla parlıyordu.

Koridorda sessizce ilerliyordu ki köşeyi dönmeden hemen önce kumaş hışırtısı ve bir kadının kısık kahkahası çalındı kulağına. Geri çekildi, nefesini tuttu ve onu hapsettiklerini hissetmemeye çalışarak gölgelerle bütünleşti. Aurelia peşinde bileğinden tuttuğu birini sürükleyerek köşeden fırladı ve adamı koridorun loş ucuna götürdü.

Adam Ferron değildi.

Helena durduğu açıdan fazla bir şey göremiyordu ama adamın vücut yapısı ve saçları kesinlikle farklıydı.

Aurelia duvara yaslanıp coşkulu bir kahkaha attı. Adam ona doğru iyice yaklaştı ve Helena artık kadını göremez oldu. Daha fazla kumaş hışırtısı, ardından kahkahaların yerini alan kısık nefesler, bastırılmış iniltiler ve duyulur bir homurtu.

Helena dehşetle bakakaldı ve ne yapacağını bilemezken aklına şu geldi: Ferron, Helena'nın anılarını kurcaladığında karısının bir başkasıyla ilişki yaşadığını görecekti.

Gölgelerden uzaklaşıp sessizce en yakın merdivene yöneldi.

Tercih ettiği yol tıkandığından daha üst bir kattan yaklaşmayı tercih etti. Arı kovanı gibi uğuldayan sesleri duyabiliyordu. Büyük bir partiydi.

Uyuşturulmuş hâlde evi gezerken terk edilmiş bir balo salonuna şöyle bir göz atmıştı. Üçüncü katta, balo salonunun üzerindeki balkon girintisine çıkan dar, dolambaçlı bir merdiven vardı; avize temizlenmek için buradan yukarı çekilebiliyordu.

Merdivenden tırmanıp dizlerinin üzerine çöktü, korkulukların üzerinden bakarken saçları yüzüne düşüyordu. Ferron onun buraya gelip de partisinde intihar etmeye kalkışabileceğini önceden tahmin etmiş gibi açık alanın üzerine güvenlik filesi gerildiğini fark edince sinirlendi.

Bunu hiç düşünmemişti bile ama bu şekilde daha baştan engellenmiş olmak tadını kaçırmıştı.

Filenin ardından aşağı baktı. Balo salonu insanlarla ve cesetlerle doluydu. Herkes ışıl ışıldı; kumaşlar, mücevherler ve görkemli kıyafetlerle süslenip püslenmişlerdi. Uzaktan bile elbiselerin karmaşık işlemelerle kaplı olduğu belliydi. Ay ışığı kadar ince gümüşler, ışıldayan platin ve altınlar, değerli taşların ve zengin boyalı kumaşların arasında parlıyordu. Misafirlerin serveti resmen üzerlerinden akıyordu.

Yeni Paladya'nm yüksek sosyetesi. Salonda onlarca liç vardı; bedenlerinin ölmüşlüğü, ciltlerindeki mumsu solukluk ve sararmış gözaklarından belliydi. Helena izledikçe, bazılarının aslında ciltlerini pudralayıp yağlayarak liçleri taklit eden yaşayan insanlar olduklarından şüphelenmeye başladı. Bu özenilecek bir şeymiş gibi.

Kardeş oldukları belli iki kız vardı. Küçük olanı keskin hatlı ve kurnaz bakışlıyken ablası aynı tornadan çıkmış gibi olsa da sanki yıllar içinde aşınan bir heykelmişçesine yumuşamış, kenarları törpülenmişti.

Büyük olan kız cildine açık maviye çalan bir boya sürmüştü ve partide olan bitene ilgisiz görünüyordu. İnsanlar onunla konuşmaya çalıştığında duymazdan geliyordu. Bazen görünmez bir akıntıya kapılmış gibi uzaklaşıyor, küçük kardeşi hemen konuşmasını yarıda

kesip peşinden gidiyor, ona şımartırcasına ikram tabaklarından atıştırmalıklar kapıp veriyor, bir yavru kuşu besler gibi minik lokmaları ağzına uzatıyor, yanından ayrılmasın diye elini tutuyordu.

Tuhaf bir ikiliydi.

Helena, Stroud ve Mandl'ı fark etti. Mandl görünüşünü düzeltmek için açıkça yaşam büyüsü kullanmıştı. Ceset artık çürüme belirtileri göstermiyordu. Kanı çekilmiş derisinin altındaki kararmış damarlar hâlâ görünür hâldeydi ama bunları isteyerek yapmış gibi belirginleştirmişti.

Birkaç fotoğrafçı kocaman makineleriyle oradaydı. Salonun her ayrıntısını yakalamaya çalışıyorlarmışçasına art arda flaşlar çakıyor, küçük patlamalar oluyormuş hissi yayıyorlardı.

Helena "reform" sırasında Lonca Meclisi başkanlığına getirilmiş olan Vali Fabian Greenfinch'i tanıdı.

Gözleri Ferron'ı aradı ve onu odanın uzak tarafında buldu. Egzotik kuş sürüsünün içinde bir panteri fark etmek gibiydi.

Her zamanki gibi siyahlar içinde oluşu saçıyla teninin gümüşi beyazlığını daha da çarpıcı kılıyordu. Liçler ve taklitçilerininki gibi ölümün grisi değildi bu; onun varlığı bir şekilde parıldıyordu.

Onda son derece belirgin bir farklılık vardı.

Yüzü griye boyanmış bir kadın, "Yeni yıl neredeyse geldi!" diye bağırdı kendi etrafında dönerken. Elindeki kristal kadehi başının üzerine kaldırdı, içindekiler elbisesine ve yere saçılırken çılgınca kıkırdadı.

Aurelia tekrar odaya süzüldü. Onun elbisesi de siyahtı ama bu kez her zamanki demir yerine kocasına daha çok benzemek istercesine baştan aşağı gümüşle bezenmişti. Elbisesinin gövdesinde pullu bir zırhı andıran detaylar vardı. Kollarındaki geometrik desenlerse gümüşle işlenmişti. Parmaklarını olduğundan uzun gösteren gümüş simya yüzükleri takmıştı.

Yine de üzerinde hafif bir dağınıklık vardı. Dudaklarındaki boya biraz silinip ağzına yumuşak bir görünüm katmış, etekleri tuhaf kırışıklıklarla kaplanmıştı. Mağrur bir ifadeyle Ferron'a doğru ilerledi, elini uzatıp onun yakasını düzeltti ve onu kendine doğru çekti.

Ferron yüzünde en ufak bir değişiklik olmadan karısına baktı.

"On! Dokuz! Sekiz! Yedi!" Salon gündönümüne ve onun getirdiği yeni yıla doğru geri saymaya başladı.

Sayılar tükenirken Ferron başparmağını karısının dudaklarının üzerinden geçirdi.

Sıfırda da eğilip dudaklarını Aurelia'nm dudaklarına bastırdı. Bir flaş patladı. Salon tezahüratlar, öpücükler ve tokuşan kadehlerle dolup taştı.

Ferron'ın dudakları hâlâ Aurelia'nınkilerin üzerindeydi ama onu öperken gözlerini kaldırdı ve bakışlarını Helena'nın yüzüne kilitledi.

Helena nefes almayı unutarak donakalmış hâlde ona baktı.

Midesi altüst olmuştu, kalbi öyle bir çarpıyordu ki kanının uğultusu kulaklarında kükrüyordu. Geri çekilmek, yok olmak istiyordu ama o soğuk, gümüş bakışlar onu hapsetmişti.

Ferron, Aurelia öpücüğü kesip ondan uzaklaşana kadar bakışlarını ayırmadı. Gözleri ânında yere indi ve dudaklarına sahte, hoşgörülü bir tebessüm yerleşti; odayı ilgisizce taradı, ölü hizmetkârlardan biri elinde içki dolu tepsiyle yaklaşana kadar ilgisizce alkışladı. Şampanya kadehini kaptı ve sanki gargara yapar gibi tek dikişte bitirdi.

Helena oturdu ve ellerini göğsüne bastırarak kalbini sakinleştirmeye çabaladı.

"Ve şimdi," dedi yüksek bir ses sohbetin uğultusunu keserek, "bu yeni yılı karşılamak için biraz eğlence."

Müzik kesildi ve müzisyenler devam edip etmemeleri gerektiğini bilemezcesine etrafa bakındılar.

Helena sesin geldiği yöne baktı ve uzun favorileri çenesine doğru kıvrılan, diğer konuklar kadar gösterişli giyinmiş bir adam gördü. Odadaki en uzak kapıdan içeri giriyor, arkasından neşeyle bir insan zinciri sürüklüyordu. Bir adam, bir kadın ve farklı yaşlarda üç çocuk, hepsi birbirine zincirlenmişti.

Misafir olmadıkları belliydi; kıyafetleri fazla sade, yüzleriyse dehşet içindeydi.

Adam döndü ve izleyen kalabalığa zincirlenmiş mahkûmları gösterdi. "Bunlar, Sonsuz Alev'in soylu ailelerinden birinin hayatta kalan son akrabaları."

Oda şaşkınlıkla dalgalandı. Helena zincirli insanların yüzlerini dikkatle inceledi ama tanıyamadı.

"Uzak akrabalar, kabul ama bu şanlı bağlantıyı saklamakta pek ustaydınız, değil mi?" Mahkûmlara dönüp parmağını salladı.

"Lütfen..." Konuşan babaydı. "Eşimin büyükannesi bir Noksan'dı, bizim bir ilgimiz..."

Adam, yüzüklerle kaplı eliyle babanın suratına bir tokat aşk etti; adam yere yığıldı ve düşerken ailesini de beraberinde çekti. Yerden kalkmadı. Yüzünün yan tarafı yaralarla dolmuştu.

"Konuşmamanı söylemiştim. Eğlencemi bozuyorsun." Adamın sesi neredeyse şarkı söyler gibi tatlıydı. "Şimdi, hepinizin bir tur atmak isteyeceğini biliyorum ama bence bir sıra belirleyip teker teker gidelim. En küçüğünden başlayalım diyorum. Ya da... o sonuncusu mu olsa?" Sanki oylama yapıyormuş gibi etrafına baktı.

"Durant." Ferron'ın sesi buz gibiydi. "Sana hayır demiştim."

Durant, Ferron'a dönmeden önce ellerini yanaklarına götürüp favorilerini düzelterek zaman kazandı. Oda nefesini tuttu.

"Of, hadi ama, eğlenceli olacak ve ayrıca hak ettiler. Kanuna göre Sonsuz Alev'le herhangi bir bağı olan tüm vatandaşlar bunu bildirmek zorunda. Onlar bildirmedi. İbret olmalılar."

"O zaman resmî olarak idam edilirler," dedi Ferron. "Mermerleri senin eğlence anlayışınla kirletmeme gerek yok."

"Hadi ama, onların sonunu getirmek yeni bir yıla başlamak için harika bir yol. Herkes öldüklerini görmek istiyor. Yoksa kötü bir ev sahibi olup tüm misafirlerini hayal kırıklığına mı uğratacaksın?"

Ferron gözlerini devirdi. "Peki."

Durant daha hareket edemeden Ferron öne atıldı ve en küçük mahkûmun boynunu kırdı. Oğlan on ya da on iki yaşlarındaydı. Çatırtı Helena'nın bulunduğu yerden bile duyuldu.

Anne çığlık atarak Ferron'ın bıraktığı oğlunu kollarına aldı. Bu sefer Ferron ellerini onun boynuna doladı ve aynı şekilde kırdı.

Bir dakika içinde bütün aile ölmüş, bedenleri hâlâ zincirlerle birbirine bağlı hâlde yere serilmişti.

O kadar hızlı olmuştu ki balo salonundaki herkes donup kalmış, olayın çoktan bitmiş olduğunu idrak edememişti. Helena bile gözlerine inanamıyordu. Böyle bir şeyin hiçbir uyarı vermeksizin gerçekleşmesi mümkünmüş gibi gelmiyordu. Beş kişi.

Ferron ne rezonans kullanmıştı ne de silah; sadece çıplak elleriyle halletmişti işi.

Bileklerini hafifçe sallayarak manşetlerini düzeltti ve doğruldu. "Artık infazların temiz olması gerekiyor, Durant. Efendimiz bu konuda gayet açık konuştu. Burada, hem mülkümde hem de saygıdeğer valimizin ve bir düzine gazetecinin önünde yasaları çiğnememi beklemiyordun herhalde."

Ferron ifadesiz bir yüzle Durant'ın omzunu pışpışladı, yaptığı şey hiçbir anlam taşımıyormuş gibi. İki parmağını kaldırarak işaret verdi ve bunun üzerine birkaç hizmetkâr sersemlemiş kalabalığın arasından geçerek cesetleri sürükleyerek götürdü. Durant oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi kalakaldı.

Kalabalığın kendine gelmesiyle yükselen fısıltılar sessizliği bozdu. Müzik tereddütlü biçimde yeniden başladı ve kısa bir duraksamanın ardından eğlence kaldığı yerden devam etti.

Birkaç dakika içinde, ölümler unutulmuş gibiydi.

Helena neredeyse oradan ayrılacaktı; bir yandan olacakları görmek istemiyor, diğer yandan önemli bir şeyi kaçırmaktan korkuyordu. Çok uzun zamandır her şeyden kopmuştu.

Parti şafak sökene dek sürdü, gerçi ertesi gün işi olanlar mazeretlerini bildirip ayrıldıkça konukların sayısı azalmıştı. Sonunda yalnızca en varlıklı olanlar kaldı. Helena mümkün olduğunca çok ayrıntıya dikkat etmeye, olabildiğince fazla yüz tanımaya çalıştı. Gerilim ya da aşinalık belirtileri arıyor, buradaki sosyal hiyerarşiyi anlamaya uğraşıyordu.

Söylenenleri duyamadan yukarıdan izlerken insanların birbirine nasıl yalan söylediğini fark etmek kolaydı. Sadece bedenlerin hareketlerini izliyor, yüz ifadeleriyle istemsiz jestleri

arasındaki çelişkileri gözlemliyor, yavaş yavaş hangi konukların Ölmeyenler'den olduğunu seçmeye başlıyordu. Onlarla yalnızca üstünkörü konuşanların bile üstünde bıraktıkları belli belirsiz bir korku vardı.

Ferron da salonu izliyor, yalnızca yanına gelenlerle konuşuyordu. Kimseyle kaynaşmıyor, kimseyi aramıyordu. Bütün salon sanki onun etrafında şekilleniyordu.

Kimlerin onun Yüce İnfazcı olduğunu bildiği, kimlerin bilmediği kısa sürede anlaşıldı. Bazı konuklar ona saygı ve nezaketle yaklaşırken bazı liçler de açıkça öfkeyle konuşuyordu. Hâlâ Crowther'ın bedeninde olduğunu varsaydığı Atreus ortalıkta görünmüyordu.

Ferron gözlerine asla ulaşmayan gülümsemelerle, sanki hayırsever bir hükümdarmış gibi bitmek bilmeyen havadan sudan muhabbetlere katılıyordu. Helena sözlerini duyamasa da uzaktan izlerken onun tamamen sıkılmış olduğunu düşündü.

Son konuklar nihayet ayrılmaya başladığında sabah ışığı çoktan pencerelerden sızıyordu.

Helena dönüp odasına gitmek üzereydi ki yüreği ağzına geldi. Hizmetkârlardan biri merdivenin yanında sessizce durmuş, onu izliyordu. Yaşça büyük olan bu hizmetkâr, Helena'nın rutin muhafızlarından biriydi. Temizlikçilerden değil, daha üst rütbeli biriydi. Helena partiye öylesine dalmıştı ki ölükölenin geldiğini fark etmemişti bile.

Odasına doğru giderlerken yarı yolda öfkeli bir sesle durakladılar.

"Hâlâ mı?" Bir adam konuşuyordu.

"Öyle kendi başıma halledebileceğim bir şey değil ya bu!" diye karşılık verdi Aurelia'nm keskin sesi.

"Senin tek varlık sebebin Ferronlara bir vâris vermek. Seni gözden çıkarırlarsa sence başka kim seni kabul eder?"

"Yapabileceğim bir şey kalmadı ki! Her şeyi denedim."

"Onu sarhoş et. Gerekirse ilaç ver ya da karnına bir çocuk koyacak başka birini bul. Ailemizin itibarını yerle bir etmene izin vermeyeceğim."

"O sarhoş olmuyor ki!" diye patladı Aurelia. "Denemedim mi sanıyorsun? Gitmediğim dükkân, kullanmadığım ilaç ve parfüm kalmadı; hiçbir şey işe yaramıyor. Hamile kalırsam ondan olmadığını anlar."

"İşe yaramaz kız. Keşke senin yerine kardeşlerini tutsaydım."

Bu sözlere bir karşılık gelmedi.

Helena hızlı adımlar duydu ve güç bela bir nişe sığındı. Yanından kalın favorili, engerek yüzlü bir adam geçti. Üzerindeki giysiler diğer konuklarınkine kıyasla belirgin şekilde daha sadeydi.

Ardından Aurelia'nın topuklu ayakkabılarının parke zemindeki tıkırtısı duyuldu ve uzakta bir kapı hızla çarpılarak kapandı.

Helena nefesini yavaşça verdi. Ferronlarınkinin anlaşmalı bir evlilik olduğunu biliyordu ama bu kadar bozuk bir ilişkileri olduğunu fark etmemişti.

Odasına giden koridorun başına vardığında köşeden temkinle baktı ve Ferron'ın kapısının önünde beklediğini gördü. Kanı dondu; çocuğun boynunun kırılış sesi hâlâ kulaklarındaydı. Ferron'ın ne olduğunu biliyordu ama kendi gözleriyle görmek başkaydı.

O kadar hızlı olmuştu ki. Hem de herkesin önünde.

Bir an bile tereddüt etmemişti.

Ferron yan gözle baktı. "Casusluğundan keyif aldın mı?"

Helena yutkundu ve kendini ona doğru yürümeye zorladı. "Bu... yepyeni bir şeydi."

Başını hafifçe eğip yarı kapalı gözlerinin altından onu inceledi. "Canın mı sıkılıyor?"

Elbette sıkılıyordu. Onun köhne evini delicesine aramak ve hiçbir şey bulamamasının verdiği endişeyle oyalanmak dışında yapacağı ne vardı ki. "Tutsaklık pek eğlenceli sayılmaz."

"Bir şeyler isteyebileceğinin farkındasın, değil mi? Makul sınırlar içinde."

Kesinlikle değildi. "Öyle mi?"

Bu bariz bir şeymiş gibi başıyla onayladı. "Bir şey istersen hizmetkârlara söyle. Ne istemene izin verildiğini biliyorlar." Gözleri kısıldı. "Lancaster neden seninle ilgileniyor?"

Buraya gelme sebebi elbette buydu.

"Bilmem." Başını iki yana salladı; bir bukle yüzüne düşerken birden çok yorgun hissetti. "Onu tanıdığımı sanmıyorum. Lonca öğrencileri benimle asla konuşmazdı."

Ferron'ın gözlerinde merak belirdi; bu kez partideki gibi sahte değil, gerçek bir ilgi vardı. "Sürprizlerle dolusun."

"Bunu her kıza söyler misin?" Kelimeler hiç düşünmeden dudaklarından dökülüvermişti.

Ferron kısa bir kahkaha attı, bakışları keskinleşti ve gözleri yüzünde gezinmeye başladı.

"Bence yatmalısın," dedi.

Kafası karışan Helena ona baktı. Konuşma sanki aniden başka bir yöne sapmıştı ama nasıl olduğunu kestiremiyordu.

Yine de yorgundu. Bütün gece uyanık kalmayı beklememişti. Ferron'a bir kez daha baktı, sonra arkasına bakmadan odasına girdi. Yatağına uzandığında kapısının önündeki Ferron'ın gölgesini hâlâ görebiliyordu.

Kapısındaki gölgenin ona ait olduğunu bilmek, her nasılsa, korkması gerektiği hâlde onu korkutmuyordu.

Ertesi gün Helena hizmetçilerden birini gördüğünde onu durdurdu. "Bir bıçak alabilir miyim?"

Hizmetçi başını iki yana salladı.

Gözlerini masumca açan Helena başını yana eğdi. "Peki ya makas?"

Yine hayır. Eh, bunu zaten bekliyordu.

"Kitap? Ya da bugünün gazetesi?"

Hizmetçi tereddüt etti, ardından yavaşça başıyla onayladı.

Zaferle derin bir hayal kırıklığı arasında gidip gelen Helena ona bakakaldı. Bunca zamandır bir şeyler okumasına izin veriliyor muydu gerçekten? Ayrıca Ferron hizmetkârlara emir verebileceğini zaten biliyor olacağını mı varsaymıştı?

"O hâlde onları istiyorum," dedi çenesi kasılarak. "Lütfen."

Ninova

Gazete bir sonraki yemeğiyle birlikte geldi.

Manşette Ferron ile Aurelia'nm öpüştüğü bir fotoğraf vardı. Bütün dünyaya mutlu bir genç çift gibi pozu veriyorlardı, üstelik siyah beyaz fotoğraf Ferron'ı gerçekte olduğundan daha insan gibi gösteriyordu. Elini karısının beline koymuştu ve Aurelia'nın süslü parmakları ise ona tutunuyormuş gibi omzunda kıvrılmıştı.

Romantik ve neşeyle kutlanan bir âna benziyordu.

Yazıda Ferron'ın misafirleri eğlensin diye bir aileyi katletmesinden hiç bahsedilmiyordu; lafı edilecek bir olay değilmiş gibi.

Bir sonraki sayfada Yüce İnfazcı'nın birkaç "isyancı"yı idam ederken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Görünüşe göre, yeni yıl beklentisiyle, gündönümüne kadar geçen sekiz günün her birinde halka açık idamlar yapılmıştı.

Bir de nüfus artırma programının "umut vadettiğine" dair bir haber vardı.

O öğleden sonra Ferron, Helena'nın anılarını kontrol etmeye geldi. Son aktarımın öncesinden beri yapmamıştı bunu; belli ki zihninin bu müdahaleyi kaldırabilecek kadar toparlanmasını beklemişti.

Bulduklarına karşı ilgisizdi; ta ki Lancaster'ın odasına girdiği âna kadar. O sahneyi defalarca izledi ve Helena'yı, onun içeri dalmasından sonra hissettiği hesapsız rahatlamayı tekrar tekrar yaşamaya zorladı. Aurelia'nın kırıştırmasıyla hiç ilgilenmedi; Aurelia ile babası arasındaki konuşmaya rastladığında ise Helena'nın zihniyle bağını koparırken alaycı bir kahkaha attı.

Evde gözleri ve ölüköleleri varsa, zaten bilmediği pek az şey var demekti.

Küçük beyaz tabletlerle dolu bir şişe çıkardı. Helena yoksunluk düşüncesiyle irkildi ama yine de itaatkârca ağzım açtı.

İçindeki tüm duygular dakikalar içinde yok oldu; donmuş bir göl kadar dingindi artık.

"Bu sonuncu olacak," dedi Ferron gitmeden önce.

Helena evin kalanını keşfetmeye karar verdi. Doğu kanadına henüz ayak basmamıştı; böylesine büyük bir davetin ardından orada işine yarayacak bir şeyler kalmış olabilirdi.

Ahşap zeminde Aurelia'nm topuk seslerine kulak kesilerek dikkatle ilerledi. En üst kattan başlayıp aşağıya doğru indi. Doğu kanadı, batı kanadının birebir aynısı olmasa da Helena sanki orayı daha önce gezmiş gibi hissettirecek kadar benziyordu.

Önceki geceki hizmetkâr yine peşindeydi.

Helena ana katı gezerken hizmetçi durup bir kapıyı kapadı ve Helena karşıdaki büyük kapının aralık bırakıldığını fark etti.

Bu garipti. Kilitli olsun olmasın kapılar neredeyse her zaman kapalı dururdu.

Helena gayriihtiyari atıldı, kapıdan içeri daldı ve arkasından sertçe kapattı. İç tarafta bir kilit vardı ve kapı kolu sarsılmadan hemen önce çevirmeyi başardı.

Uyuşturulmamış olsaydı kalbi şimdi deli gibi atıyor olurdu.

Anahtar getirilmeden önce en fazla birkaç dakikası olduğunu biliyordu, bu yüzden kapıdan uzaklaşıp tek başına keşfetmenin özgürlüğünü tatma ve belki de görmesinin istenmediği bir şey bulma hevesiyle yöneldi.

Duvarda bir düğme vardı. Tozlu bir avize tavanın ortasında canlandı; hafifçe uğuldayan ampuller odayı zar zor aydınlatıyordu. Işık titreyerek yanıyor, gölgeler fareler gibi zeminde sağa sola kaçışıyordu.

Geniş bir kabul salonunda duruyordu. Pencereler yalnızca örtülmemiş, tahtalarla da kapatılmıştı; havada toz, metal ve rahatsız edici biçimde organik bir koku asılıydı. Dilinin ucunda metalik, keskin bir ozon tadı vardı; ağır simya kullanımıyla ortaya çıkan yoğun bir his. Rezonans derinlemesine yönlendirildiğinde, havanın kendisinde bile transmutasyon izleri kalırdı.

Böyle bir kokuya denk gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Evin üzerindeki ağırlığın bu odada daha da yoğunlaştığını hissetmeden edemedi.

Zeminine kaynatılmış, ışık titrediğinde parlayan büyük bir kafes vardı; ampulün telleri her seferinde hafifçe vızıldayıp çatırdıyordu.

Helena temkinle yaklaştı. Kafes bir hayvan için fazla dardı ama Helena'dan biraz daha kısaydı. İçine kapatılan bir mahkûm ancak iki büklüm durabilirdi.

Demirdendi ama kaba işçilikle yapılmış ve simyayla değil, elle dövülmüştü. Bu da muhtemelen demirin işlemez, yani dönüştürülemez olduğu anlamına geliyordu. Parmağını değdirip hiçbir simyacının öyle bırakmayacağı o pürüzlü, ham izleri hissetti.

Önündeki zeminde bir desen dikkatini çekti.

Ahşaba bir simya dizilimi oyulmuştu. Helena'nın şimdiye kadar gördüğü en büyüğü.

Transmutasyon dizilimleri çoğu zaman yalnızca süreci kaydetmek için tasvir edilirdi ama süreç basit rezonans yönlendirmesi için fazla karmaşıksa dönüştürme amacıyla da kullanılırdı. Simyasallaştırma her zaman bir dizilimin sabitlenmesini gerektirirdi. Özel dizilimler loncaların endüstriyel boyutlu ocaklarda simyasal ürünleri üretmesini sağlayan şeydi.

Helena, Spirefell'in zeminine kazınmış olan bu dizilim kadar görkemlisini daha önce hiç görmemişti. Tutma çemberinin içinde, sekiz köşeli göksel ya da beş köşeli element dizilimi yerine dokuz noktada birleşen dokuz daha küçük dizilim vardı.

Her iç dizilim sayısız sembolle işaretlenmişti ve hepsi, ortadaki bir dizi eşmerkezli daireye akıyordu.

Bu bir demir ocağı dizilimi değildi. Semboller ve çizgiler demir işçiliğinin herhangi bir biçimi için tamamen yanlıştı.

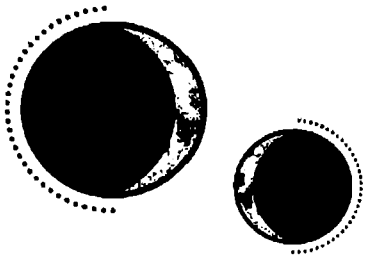
Odadaki ışık sürekli kesiliyordu. Helena daha net görebilmek için diz çöktü.

Simyacılar çoğu zaman keşiflerini, uygun eğitim almamış ve ince sanata adanmamış kimselerin çözmemesi için benzersiz sembollerle korurdu ancak simyasal enerji belirli kalıpları tercih ederdi. Geniş bir dağarcığı ve yeterli deneyimi olan bir âlim genellikle bunları çözebilirdi. Stenografi okumak gibiydi: Temel noktalar varsa, eğitimli bir simyacı anlamı çıkarabilirdi.

Parmaklarını çizgiler boyunca gezdirerek rezonans akışım hayal etmeye çalıştı.

Arkasından bir tıkırtı ve gıcırtı geldi.

Başını çevirip baktığında, kapıyı tamamen kaplayan Ferron'ın siluetini gördü.

11. BÖLÜM

Helena, odadan sürüklene sürüklene çıkarılmak üzere olduğunu biliyordu ama ayağa kalkmak yerine, en azından bir parçasını çözebilmek için dönüp tekrar desene baktı.

Hayatı zaten yeterince anlaşılmaz bir muammaydı.

Ferron onu odadan çekip çıkarmak yerine, yere işlenmiş sembolleri anlamaya çalışmasını izleyerek yanında durdu. Helena birini çözmeyi başaramayınca diğerine, sonra bir başkasına geçti. Hepsinin ilk hâllerine dair tek bir iz kalmasın diye özenle tahrip edildiğini anlaması zaman aldı.

Çözülemeyecek bilmeceler sanki kaderinde vardı.

Helena içerleyerek Ferron'a baktı.

Ferron kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. "Zor olmakta bu kadar ısrarcı oluşun gerçekten etkileyici."

"Başka bir şey mi bekliyordun?" diye sordu Helena omuzlarını silkerek.

Ferron cevap vermedi ama gözlerinin çevresinde gözle görülür bir hiddet toplanıyordu.

Helena onu sakince izleyerek altında yatanı görmeye çalıştı: Kaynayan bir öfke denizi. Bu odada Ferron'ın özellikle rahatsız olduğu bir şey vardı. Şansı yaver giderse, Ferron belki onun da boynunu kırardı.

Tekrar kafese döndü. "Kafeste çok insan tutar mısın, Ferron?"

Ferron'ın çenesi kasıldı ve yutkunurken boğazı inip kalktı.

Ninova

"Yalnızca seni," dedi atalarının evinin karmaşık, demir işlemeli iç mekânına bakarak. "Fark etmedin mi?"

Helena'nın dudağı küçümsemeyle büküldü ve ayağa kalktı. Onu kışkırtmak istemişti ama Ferron niyetini çoktan anlamıştı. En iyisi uslu durmaktı, böylece onu kendi hâline bırakırdı.

Ana hole çıktığında her zamanki gibi sakin duran ölüköleyi görmeyi bekliyordu. Ama kadın odanın diğer ucundaydı ve puslu gözleri korkuyla açılmıştı. Ölükölenin dudakları oynuyor, Ferron'a bakarken sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Kaine, dediğini fark etti Helena. Kadın, Ferron'ın adını tekrarlayıp duruyordu.

Ferron elini sertçe savurunca kadın kaçtı.

Helena onu gidişini izlerken içini hafif bir suçluluk kapladı. "Ona zarar verme."

"O ölü," dedi Ferron sakince kapıyı kapatırken. Kilidin içeriden döndüğünü duydu, sonra duvardaki demir gıcırdayarak eğildi. Artık demir rezonansı olmadan bu kapı açılamazdı. "Acı çekemez."

Bunu neredeyse umursamaz bir havayla söylemişti ama Helena göründüğü kadar kayıtsız olmadığına dair güçlü bir hisse kapıldı.

Helena ona döndü. "Peki onları neden tutuyorsun?"

Omuz silkti. "Bu günlerde iyi personel bulmak zor."

Helena'nın gözleri kısıldı. "Onlar ne zamandır sende?"

Ferron'ın ağzı sırıtarak açıldı. "Kendine birkaç tane alasın mı var? Ölüm büyüsünün pek senlik olduğunu sanmıyorum gerçi."

Helena çenesini kaldırıp onu alaycı bir bakışla süzdü. "Sorumu geçiştiriyorsun."

Ferron'ın gözleri bir an parladı ama başını iki yana salladı. "O kadar çok ölü dirilttim ki artık saymıyorum. Şimdi, bu kanatta işin bitti mi yoksa hâlâ sağda solda silah falan bulmayı mı umuyorsun?"

Helena el yükseltmeyi reddetti; ilaç etkisi altındayken böyle numaralar işe yaramazdı. Genelde hep doğrudan konuşan Ferron'ı bu şekilde kaçamak cevaplar verirken görmek ilginçti.

"Kilitsiz bulduğum odalara girebileceğimi varsaydım. Aurelia bana hiçbir yere girmemem gerektiğini söylemedi, sadece gözden uzak olmamı istedi."

"Yani," dedi Ferron parmaklarını belinde açıp onu eğrilmiş kapıdan uzaklaştırırken. "Başına kötü bir şey gelse Aurelia'nın pek üzüleceğini sanmıyorum. Bu benim sonum anlamına gelse bile ki o zaman zengin bir dul olur ve zaten aleni olan rezil ilişkilerini çok daha açık yaşar."

Helena yürürlerken onu dikkatle süzdü. "Umurunda değil mi?"

Ferron ona bakmadı. "Onunla evlenmem emredildi, ben de evlendim. Umursamam emredilmedi."

Helena durdu. "Kulağa benim kadar köleymişsin gibi geliyor."

Ferron durup yavaşça ona döndü. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Yoksa sadakatimi mi sorguluyorsun?" Karanlık bir kahkaha attı. "Ne kadar cüretkârsın."

"Bunu zaten düşündün," dedi Helena, gölgelere karşı sürekli tetikte olmasına gerek kalmamasıyla zihninin berraklaşmasından aldığı cesaretle. "Eğer düşünmemiş olsaydın, şu an hakaret uğramış hissederdin."

Ferron ilacın getirdiği bu pervasızlıktan bir an etkilenmiş gibi göründü ama sonra küçümseyerek başını çevirdi. "Kendini böyle harcaman ne yazık."

Helena onun ne kastettiğini tam anlamasa da cevap verdi. "Luc buna değdi."

"Neden?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Başını iki yana salladı. "Bazı insanlar öyledir. Onlara bakarsın ve bilirsin."

"Kör bir hayranlık demek," dedi Ferron tekrar yürümeye koyularak.

"Körlemesine bir şey değildi. Onu ben seçtim," dedi Helena.

Ferron geriye doğru bir adım attı; ifadesinde bir şeyler sertleşmişti. "Öyle mi? Hatırlatsana, başka ne gibi seçeneklerin vardı?"

Helena'nın eli yumruk oldu ve parmak uçlarım avuç içindeki yara izlerine bastı. "Pek yoktu, kabul ediyorum ama bunun kimin suçu olduğunu biliyordum."

Ferron etrafında ağır adımlarla dolaşmaya başladı. "Sonsuz Alev'le aramızdaki ayrımı loncalar mı çıkardı sanıyorsun?

Holdfastlar tüm tercihlerini ilahi ahlak kisvesiyle meşrulaştırıp işlerine gelmeyen her tavizi vicdanlarına ihanet saydılar; geri kalanımızın istek ve ihtiyaçları nerede kaldı? İstediğimiz herhangi bir şey sırf sahip olmamız hoşlarına gitmediği için günah ya da ahlaksızlık olarak damgalanırken? Tek yaptığımız, onların zaten kendilerini olduğumuza inandırdıkları şeye dönüşmek oldu: Bayağı ve yozlaşmış." Durdu ve ellerini arkasında kenetledi. "Sence burslu öğrencilerden nefret etmemiz tesadüf müydü? Eğer öyle davranmasaydık seni bu kadar yalnız ve onlara minnettar tutmayı nasıl başaracaklardı?"

Helena başını iki yana salladı. Bu doğru değildi. Bunu loncalar *başlatmıştı*. Luc her zaman insanlarda en iyiyi görmeye çalışmıştı. Onun gözünde ailesinin sorumlulukları, herkesin iyiliği için katlanmak zorunda olduğu bir yüktü. Şehri saran sorunları çözmeye çalışmış ama hiçbir çözüm loncalar için yeterli olmamıştı.

Ferron yılanın tekiydi ve Helena'nın tarafındaymış gibi davranıyordu. Helena'nın ahlak anlayışı, ona en nazik davrananın ölçüsüne göre şekillenebilirmiş gibi.

Helena ona inanamayarak baktı ama bir süre sonra bu belirsiz duygu dağıldı ve aklına yeni sorular geldi. Ona bakarken, bir kez daha onun ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Principatus Apollo'yu öldürdüğünde on altı yaşında olmalıydı. Böyle bir şey onu Ölmeyenler'den biri yapmaya yeterdi ama Ferron on altı yaşmda görünmüyordu.

Ten rengi bir yana, genel görünüşü yirmilerinde birine aitti. Oysa yakın zamanda terfi aldıysa, yıllarca süren savaşın onu yaşlandırmış olması gerekirdi. Fakat neredeyse kusursuzdu, yol açtığı ölüm ve yıkım ona hiç dokunmamış gibi. Savaş görmüş olduğunun tek işareti gözleriydi: Cephede uzun zaman geçirenlerde rastlanan o boş ama öfkeli bakış orada saklıydı.

Ferron'ın böyle bir öfke beslemek için ne sebebi olacaksa artık.

Duygularından koparılmış olsa bile Helena'nın ona karşı beslediği nefret zihninin değişmez bir parçasıydı.

Peki tüm bunlar niyeydi? Yaptıklarından hiç keyif alıyor gibi görünmüyordu. Savaşta yer almış birçok sadist Ölmeyen vardı; Helena onların kurbanlarıyla ilgilenmişti. Ferron ise sadece acımasız bir verimlilikle hareket ediyor ama bundan ne zevk ne de fayda sağlıyor gibiydi.

Yüce İnfazcı olarak yeteneklerinin prestijinden yararlanmasına izin verilmeyen bir silahtı o yalnızca. Ölmeyenler arasında anonim kalan *tek* kişiydi; unvanın ardına gizlenen başka kimse yoktu.

Bu durum canını sıkıyor olmalıydı, hele ki diğer Ölmeyenler günlerini sefahatle geçirdiği hâlde Ferron hâlâ Yüce Ölüm Büyücüsü'nün çağrısını bekleyerek yaşıyorken. İtaatkâr bir köpek gibi.

Peki bundan ne kazanıyordu? Böylesine zeki biri hırstan tamamen yoksun olamazdı. Mutlaka uzun soluklu bir oyun oynuyordu. Helena bunu çözebilirse, Ferron'ı manipüle etmek için bir koz elde edebilirdi.

Ya da belki de bu sadece Helena'nın algısını bozan kibri, onu tutsak alan kişinin kurnaz olması gerektiğine inanma ihtiyacıydı çünkü öyle değilse, onun eline düşmek çok acınası olmaz mıydı?

Tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçti.

Ferron dalga geçerek güldü. "Yine beni analiz mi ediyorsun?"

Daha cevap veremeden koridorda aceleyle yaklaşan topuk sesleri yankılandı. Helena hemen uzaklaşmak istese de Aurelia köşeyi dönmüştü bile. Yüzünde hevesli bir ifade belirmişti ki Ferron'ı gördü.

Gözleri kısıldı ve dudakları büzüldü; ikisini suçluyormuş gibi onlara yaklaştı. Yüzünü çevreleyen bukleler titredi.

"Artık hep birlikte sosyalleşiyor muyuz?" dedi tatlandırılmış arseniği andıran bir sesle.

"Sadece evi gezdiriyordum," dedi Ferron, muhtemelen aileden önemli kişiler olan adamların tozlu portreleri ve büstleriyle dolu geniş salonu tembelce işaret ederek.

Aurelia dudaklarını bembeyaz kesilene dek birbirine bastı.

"Bugün işin olduğunu sanıyordum. Bağış etkinliğine uğramanı istediğimde öğleden sonranın dolu olduğunu söylemiştin." Başını

sallayınca mükemmel bukleleri yay gibi hopladı. "Ama görüyorum ki" –sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu– "buradasın, 'evi geziyorsun'. Hani artık Sonsuz Alev'e boyun eğmiyorduk?"

Helena hiç kıpırdamadan durdu.

Ferron'ın gözleri bir anlığına yukarı kaydı. "Yüce Ölüm Büyücüsü bu görevin her şeyden önce geldiğini oldukça açıkça belirtti. Aldığım emirler bu yönde."

Aurelia keskin, kuvvetli bir kahkaha attı. "Ama Sonsuz Alev'in geri kalanını öldürdün zaten, o hâlde onun ne önemi var ki?"

"Yüce Ölüm Büyücüsü ne yapılmasını isterse onu yerine getiririm ben," dedi Ferron, bu tartışmayı hâlihazırda defalarca kez yapmış birinin sabırsızlığıyla. "Eğer el yapımı ataç isteseydi, onu da aynı sadakatle yapardım."

Artık karısına bakmıyordu bile. Bakışları Aurelia'nın başının üzerinden geçip hem kendisini hem Helena'yı yansıtan bir aynaya çevrildi.

"Ah, demek bu yüzden onunla bu kadar çok vakit geçiriyorsun. Yanında olmadığında da peşinden köleler yolluyorsun." Aurelia alaycı bir sesle homurdandı. "Yoksa ortadan kaybolacak sanki." Helena'ya nefretle baktı. "O özel biriymiş gibi davranmana gerek yok. Stroud'a sordum ve bana dedi ki, o hiç kimseymiş. Kimse onun için gelmiyor ama sen sanki onu saklamaya çalışıyormuşçasına hâlâ etrafında dolanıyorsun."

Ferron karanlık bir kahkaha attı ve bakışları aynadan Aurelia'ya inerken gözlerinde bir parıltı belirdi. Kadının yüzünde, dikkatinin ağırlığı karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi bir şaşkınlık peyda oldu.

"Onu görmek istemediğini sanıyordum, Aurelia." Karısının adını söyleyişinde rahatsız edici bir mahremiyet vardı.

Aurelia kıpkırmızı kesildi ve boynundan yanaklarına doğru kızarıklık yükseldi.

Ferron ona doğru bir adım attı. "Madem onu sakladığımı, sadece kendime ayırdığımı düşünüyorsun, belki de seni aramıza daha çok dahil etmeliyim. Bizimle akşam yemeği yiyebilir. Onu

evin bizim kanadına taşıyabilir, şehre indiğimizde yanımızda götürebilirim. Hatta satın aldığın o gündönümü fotoğrafına bile dahil edebilirdik."

Aurelia'nın rengi gitgide soldu.

"Dünya onun bana ait olduğunu zaten biliyor," dedi Ferron. Sözleri iğneleyiciydi. "Ama istersen onlara tekrar hatırlatabilirim. Bir şey sakladığımı sanmanı istemem, canım."

Aurelia patlamanın eşiğindeymiş gibi titriyordu.

"Onunla *ne* yaptığın umurumda değil, gözümün önünden uzak tut yeter!" Arkasını dönüp hışımla uzaklaştı.

Ardından bakarken Ferron'ın yüzünde sinirli bir ifade vardı. Sonra dönüp bakışlarını Helena'ya çevirdi.

"Karımı sinirlendiriyorsun," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Helena düz bir ses tonuyla. "Bu konuda bir şey yapasın varsa beni öldürebilirsin."

Ferron burnundan bir hırıltı çıkararak güldü ve yüzünde bir an için eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi.

"Şu tabletler sende epey etkili oluyor."

"Yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum," dedi Helena bu sakinliği donmuş olmadan da hissedebilmeyi dileyerek. "Sanki o kadar uzun süredir boğuluyormuşum ki oksijenin neye benzediğini unutmuşum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Yoksunluğu pek hoş değil gerçi."

"Eh, onun suçlusu ben değilim," dedi Ferron yürümeye koyularak. "Ayrıca seni yerde kıvranırken bırakmasaydım, seni umursadığımı falan sanabilirdin."

Helena başını hafifçe eğdi. "Evet. Böyle bir şey düşünürüm diye tuhaf bir endişen var gibi."

Ferron bir anlığına durdu, sonra arkasına dönerek yüzünde acımasız bir gülümsemeyle baktı. "Arkadaşların seni ne kadar az önemsediyse artık, bu sana ilgi gibi geliyor."

Sözleri Helena'yı öyle afallattı ki kalbinin hızlanmaya çalıştığını *hissedebiliyordu*.

"Evet, önemsediler," dedi aceleyle. "Gayet de önemsediler işte."

Başını yana eğdi. "Kim?"

Yutkundu. "Luc, Lila ve..." Dilinin ucunda bir isim vardı ama zihni etrafında dolanıp duruyordu, ta ki odaklanana kadar. "Ve S-Soren. Lila'nın ikiz kardeşi. O da... o da benim arkadaşımdı."

Soren'i nasıl unutmuştu? Düşünmeye bile fırsat bulamadı. Ferron başka isimler bekler gibi bakıyordu.

"Ilva Holdfast, Luc'un büyük halası. Yaşam büyüm keşfedildiğinde bana arka çıkmıştı. Ve... Başhemşire Pace. Hastaneyi yönetiyordu."

Ferron hâlâ bekler gibi görünüyordu ve bu Helena'yı o kadar rahatsız etti ki öfkesi bir anlığına yüzeye çıktı.

"Sonsuz Alev'in içinde bir yaşam büyücüsü olması herkesin öyle kolay kabul edeceği bir şey değildi. Üstelik ben bir... yabancıyken. Bu bazılarına fazla geliyordu. Diğerleriyle benzer bağlantılarım yoktu benim. Eğer sorun çıkarsa, bu... bu Luc'u zayıflatabilirdi."

Ferron kaşını kaldırdı. "Peki bakalım, sen her şeyi gayet güzelce mantığa oturtmuşsun gibi görünüyor. Tebrikler. Demek ki sonunda her şeye değmiş."

Sahte bir gülümsemeyle ona bakıp uzaklaştı.

Helena arkasından mermer bir büst fırlatıp onu umursayan biri var mı acaba diye sormak istedi. Babası onu evlatlıktan reddetmek istiyordu, karısı ondan nefret ediyordu ve adam evini çekip çevirecek yaşayan personeli bile elinde tutamıyordu.

Uyuşturulmamış olsaydı yapardı da ama yine de bunun boşuna olacağını biliyordu, üstelik vakti de kısıtlıydı.

O etrafı keşfetmeye devam ederken ölüköleler hayaletler gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Doğu kanadını bitirdiğinde pelerinini ve eldivenlerini aldı; kalan zamanını dış binalara ayırmaya niyetliydi.

Gökyüzü alışılmadık derecede açık, sert bir kış mavisine bürünmüştü. Yeniden doğmuş güneş solgun bir altın disk gibiydi; etrafı ısıtamayacak kadar zayıftı ama onu görmek yine de insanın içini ısıtıyordu.

Bahçe kulübesi kilitliydi. Sonraki bina küçük bir demir dövme atölyesiydi. O da kilitliydi. Aman çok şaşırtıcı. Bağlantılı ambarlar da aynı durumdaydı. Ensesinde ölükölelerin gözlerini hissederek büyük sürgülü kapılarını zorladığında ahır da kilitli çıktı. Belki direnemez de açılırlar diye kapıları birkaç kez daha çekiştirdi.

Atları hep sevmişti. Etras'taki, ceplerine kadife burunlarını sokarak yiyecek bir şeyler arayan eşekleri hatırlatırlardı ona.

Paladya adalarında hayvanlar nadiren görülürdü. Şehir o kadar yoğun ve çok katlıydı ki hayvanlar ancak evcil olarak tutulabiliyordu; Enstitü'deyse evcil hayvana izin verilmezdi. Yüksek yollar tamamen arabalara ve kamyonlara ayrılmıştı, dolayısıyla atlar şehre ancak törenler ve geçitler için getirilirdi.

Luc'un Kobalt adında, havuç seven ama şehirden nefret eden bembeyaz bir savaş atı vardı. Yaz gündönümü geçit töreni biter bitmez onu tekrar kır evlerine götürürlerdi. Luc, bir gün kırsaldaki malikânelerine gelirse birlikte ata bineceklerini söylemişti.

Helena köşedeki küçük ahır kapısını denedi ve açılınca şaşırdı.

İçeri süzüldü. Tatlı saman kokusu havayı dolduruyordu, bir de tanımlayamadığı başka bir koku daha vardı. Karanlığa bakarken gözlerini kıstı. Tüm bölmeler boş gibiydi; ne kişneme ne de homurtu duyuluyordu.

Dilini şaklattı ve ahırın uzak ucundan hışırtı geldi. Çok büyük bir şeyin ayağa kalkma sesi.

Tekrar dilini şaklattı; bu kez derin, hırıltılı bir soluk sesi duydu ama hiçbir şey göremedi.

"Merhaba," dedi tereddütle, biraz daha ilerleyerek.

Arkasındaki kapı hızla açıldı. İçeri parlak ışık doldu.

Ferron'ı bekliyordu ama gelen, Merkez'deki iki ölüköleydi.

Karanlıktan bir hırlama –neredeyse bir kükreme– yükseldi. Helena'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.

Ağır bir zincirin sürüklenme sesi duyuldu, ardından ilkinden bile öfkeli bir hırlama daha. O zaman gölgelerin içinde ne olduğunu gördü. Gece kadar siyah, devasa bir yaratık onlara doğru atıldı.

Bu bir kurttu.

Hayır. Kurttan büyüktü. Bir savaş atından daha iriydi. O kadar kocamandı ki ahırı tamamen doldurabilirmiş gibi görünüyordu.

Grace, Yüce Ölüm Büyücüsü'nün bir canavarı olduğunu söylemişti ama Helena bunu mecazi sanmıştı.

Yaratık gerçekten de canavardı. Helena'nın parmağından uzun dişler ışıkta parladı. Odanın içinden bir rüzgâr esti. Gölgelerden, kan kokusu taşıyan köpürmüş, çenesi şaklayan bir ağız fırladı.

Bir zincirin sonuna geldiği belirten o keskin ses duyuldu. Pençeli tırnaklar ahşap zemini tırmalarken canavar bir kez daha atıldı.

Ölüköleler Helena'yı saçından yakalayıp avluya sürükledi ve çakıl taşlarının üzerine bıraktı.

Helena ayağa fırladı; kalbi korkuyla çarpmak istiyor ama başaramıyordu. Yaşadığı şey karşısında donup kalmıştı. Tutsaklığı öylesine katı kurallara bağlıydı ki gerçek tehlikeyle burun buruna gelmek onu afallatmıştı.

Ahır kapısının açık olmasının da Aurelia'nın işi olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Yaratık hâlâ hırlıyordu ve sonra sanki rüzgâr inliyormuş gibi alçak ve uğultulu bir uluma yükseldi.

Nefesini topladı ve ahırın önünde konumlanıp yaratığın sakinleşmesini gözlemleyen ölükölelere baktı.

Oradan uzaklaştı. Sonraki bina küçük, geometrik biçimliydi. Helena açmayı deneyince kapı tıklayıp içeri doğru açıldı. Beşgen yapıyı gördüğü gibi de buranın bir şapel olduğunu anladı.

İçeri girerken kapı arkasından kapandı. Helena'nın Kuzey dininin katılığıyla arası hiç hoş olmamıştı ama şimdi, her şeyin sonunda, burası gibi bir mekân ona buruk bir huzur veriyordu.

Paladya birçok açıdan Helena için kültürel şok sebebiydi. Etras'ta dağlara ne kadar inanılırsa tanrılara da o kadar inanılırdı. Varlardı işte. İnsan onlara saygılı davranır, bazen küçük adaklar sunup dilekler dilerdi ama tanrılar Etras'ta bizzat hayatın amacını değil sadece belirli yönlerini temsil ederdi.

Paladya'da işler farklıydı. Eski tanrıların fedakârlıkları için kan istedikleri söylenirdi, oysa Sol bizzat yaşamın kendisini isterdi,

ona adanmış bir yaşam. Kuzeylilerin her anlarını ona adanmış ritüel misali bir fedakârlıkla geçirmeleri beklenirdi ki ölünce ruhları göğe yükselebilsin. Her şey Sol'ün neye izin verip vermediği etrafında dönerdi.

Luc, Sol'ün atalarına bahşettiği lütfu hak etmek için her yolu denemişti. Diğerleri gibi güneşin kutsamasıyla doğmuştu ve simyasal yetenekleri vardı fakat atalarına zaferler kazandıran ve saltanatlarının zenginliklerini bahşeden mucizeler ona asla nasip olmamıştı.

Luc tek bir mucize uğruna tüm yeteneklerinden vazgeçerdi, savaşı bitirecek herhangi bir şey uğruna ama duaları hiç karşılık bulmamış, bağlılığı asla tanınmamıştı.

Bunun için hep kendini suçlamıştı.

Hâlâ hayatta olsaydı şimdi bile dua ederdi fakat ritüel sözleri Helena'nın boğazma düğümlendi.

Her duvar Beşli'nin tanrılarından birine aitti. Ortada ışık saçan, fethedilemez, yaşam verici Sol duruyor, etrafında ise diğerleri yer alıyordu. Sonsuz ateşten alınmış alevle durmaksızın yanması gereken sunak mangalı sönmüş, taşpamuğu fitili tozlu ve kupkuruydu.

Ferronlar sırf üst tabaka böyle yapıyor diye özel ibadetleri ve definleri için bir şapel inşa ettirmişti muhtemelen. Gerçi evdeki kule sayısına bakılırsa ailenin bir zamanlar epey dindar olduğu anlaşılıyordu. Paladyalılar, kutsamalarını ve kutlamalarını esasen Sol ve Lumitya için yapmalarına rağmen beşli düzenlemelerle süslemeyi de severlerdi.

Üzerinde isimler ve tarihler yazılı düzinelerce taş plaket duvar boyunca sıralanmıştı. Sınırlı toprak nedeniyle Paladyalılar, bazı ülkelerdeki gibi ölülerini mezarlara gömmek yerine küllerini nesiller boyu saklardı.

İhmal edildiği bariz olsa da şapel tamamen terk edilmiş de değildi. Diğerlerinden daha parlak, özenle parlatılmış bir plaket göze çarpıyordu. Küçük ay tanrıçası Luna'nın sunağının altında duruyordu.

ENID FERRON. DAİMA SEVİLEN. BİR EŞ VE ANNE.

Göksel tarihlere bakılırsa, savaş sırasında –1785'te, Luc'un saltanatının üçüncü yılında– ölmüştü. Ferron'm annesi olmalıydı.

Helena yazıyı inceledi ve ironik buldu. Enid Ferron, kocası ve oğlu tarafından ne kadar "sevilmiş" olursa olsun, onlara sunulan ölümsüzlük ona bahşedilmemişti.

Zaten loncalar daima dibine kadar ataerkildi.

İronik biçimde, Holdfastlar hakkında loncaların "yeterince geleneksel" bulmadığı tek konu kadınlardı. Enstitü onlarca yıldır kız öğrencileri kabul ediyordu. Okulda kadm hocalar, eğitmenler ve kurul üyeleri vardı. Çocukluğundan beri başşövalye olmak üzere eğitilen Lila Bayard'ın yetişmesi de Principatus Apollo'nun izniyle gerçekleşmişti.

Loncalar ilerleme, eşitlik ve katı geleneklerden kurtulma üzerine ne kadar konuşursa konuşsun, kimin gerçekten bu eşitlik ve özgürlüğü hak ettiği konusunda son derece katı fikirleri vardı.

Kadınları küçük görmek, özellikle inançlı Kuzeyliler arasında yaygındı. Principatus'un baskısından önce İnanç, kadınları kategorik olarak aşağı görürdü; resmî olarak bu tutumdan vazgeçildikten sonra bile bu fikir hâlâ fazlasıyla yaygmdı.

Doğanın bir gerçeği olarak görülürdü bu. Erkekler Sol'den gelir, aktif, sıcak ve kuru, hayat dolu olurdu ve yaşam tohumunun kaynağı onlardı. Kadınlar ise, buna göre, insanın daha düşük bir biçimiydi. Islak ve soğuk, pasif biçimde küçük ay Luna'nın aylık döngüsüne bağlı. Doğum için gerekli bedenler olsalar da kanları tüm kusurların kaynağı sayılırdı. Hem yaşam hem de ölüm büyüsü, "zehirli rahmin" sebep olduğu bir uyum bozukluğu olarak görülürdü.

Bu yüzden kadınların insanlık üzerindeki "kusurlu hâkimiyetini" ortadan kaldırmak için, İnanç içinde bile, yapay insan yaratma takıntısı uzun süre devam etmişti.

Gelgelelim tüm kadınlar soğuk pasifliğe mahkûm değildi. Bir kız bu sınıflandırmadan kaçmak için kendini savaş ve simya tanrıçası, Sol'ün kalbinden doğmuş Lumitya tarikatına adayabilirdi.

Lumitya'yla ilişkilendirilen kadınların geleneksel olması beklenmezdi; simyacı, cerrah, şövalye, istedikleri her şey olabilirlerdi.

Ama bunun bir bedeli vardı. Evlenir ya da çocuk sahibi olurlarsa her şeyden vazgeçmek zorundaydılar. Lumitya bakire bir tanrıçaydı. Anneler ve evli kadınlar onun sunağında hoş karşılanmazdı.

Helena keşfini bitirdiğinde soğuğa rağmen dışarıda kaldı ve kış güneşinin dağların ardında batışını izledi. Gece göğünde yıldızlar belirdi ve aylar doğmadan önce kısa bir süre parıldadı. Önce Luna çıktı: Ufkun uzak ucunda, yumuşak ışığıyla hafif bir akşamı müjdeleyen, biçimsiz bir çeyrek ay.

Ardından Lumitya doğdu. Küçülen bir hilaldi ama yine de Luna'nın iki katından büyük ve doğrudan bakıldığında göz alacak kadar parlaktı. Beyaz bir güneş gibi göğe yükseldi; ışığının ardında takımyıldızlar silinip gitti, geriye yalnızca gezegenler ve birkaç yıldız kaldı. Gökyüzünün kara boşluğunda elmas tozu kadar ince parıltılar.

12. BÖLÜM

Helena elinde bir parça kristalle kapıyı açtı ve Lila'yı yerde oturmuş, saklanmaya çalışan bir çocuk gibi dertop hâlde buldu. Zırhı üzerinde değildi. Gözleri kızarmıştı, açık renkli uzun saçları kısacık kesilmişti ve Helena'ya bakmak için başını çevirdiğinde yüzünün sağ yanı ortaya çıktı.

Yüzünün ve boğazının yan tarafını boydan boya yaran kabarık bir yara izi vardı.

"Lila. Lila, sorun ne? Ne oldu?"

Lila uzun bir süre hiç cevap vermeden Helena'ya baktı.

"Bir hata yaptım," dedi Lila sonunda, sesi neredeyse fısıltı hâlindeydi. "Çok büyük bir hata yaptım."

"Hiç... sorun değil. Eminim her şey düzelir. Her ne yaptıysan... O kadar kötü olmadığına eminim."

"Hayır." Lila başını iki yana salladı. "Herkese yalan söyledim..."

Rüya yarıda kesilirken Helena birden sıçrayarak uyandı.

İlacın verdiği yoksunluk hissi duvara toslamış gibi çarpınca yeniden yere yığıldı; duygular bütün boğuculuğuyla üzerine çökmüştü. Nefes almak bile canını yakıyordu.

Acıyı yok saymaya, hatıraya odaklanmaya çalıştı.

Lila ne söylemek üzereydi? Ve ona ne olmuştu? Yaralanma yeni gibiydi; yüzündeki iz, Helena'nın göğsündekine benzerdi, hiç yaşam büyüsü kullanılmamıştı.

Ninova

Helena nedenini çözemiyordu. Lila kesinlikle şifayı reddedecek biri değildi. Luc'un başşövalyesi olarak, onu korumak için üzerinde muazzam bir baskı vardı; rütbesini hak ettiğini kanıtlamak zorundaydı.

İstediği hızda iyileşmesine izin verilmediğindeyse sık sık asabileşirdi; Helena'nın, her şeyin bir dengesi olduğu, şifanın bedensel olarak doğal iyileşmeden çok daha ağır bir yük getirdiği, fazlasının öldürebileceği yönündeki uyarılarını umursamazdı. Bedelin biri tarafından bir şekilde mutlaka ödenmesi gerektiğini.

Lila bunların hiçbirini önemsemezdi. Onun için önemli olan tek şey Luc'u korumaktı.

Birkaç gün sonra dağ karı malikâneyi tamamen örttü, Spirefell'i dünyanın geri kalanından kopardı ve yaşam, üçüncü aktarım seansı gelene dek tekdüze bir rutine oturdu.

Helena'nın bilinci bir kez daha yok oluşun eşiğine kadar bastırıldı ve Ferron zihnini onunkine örerken o birleşme ânına kadar sıkıştırıldı.

Bu kez onun göz kırptığını hissetti ve kendi gözleri kapandı. Bedensel olarak değil ama artık ortak olan zihin arazisinde kukla gibi yönlendiriliyordu. Ferron'ın zihninin kendi zihninin desenleri içinde yolunu bulduğunu, bilincinin onu etkilemeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Onun varlığıyla birlikte nihayet kendi düşüncelerinin tuhaf biçimini, doğal olmayan kıvrılışlarını hissedebiliyordu.

Bunun büyük kısmı pürüzsüz, başka yöne sapmayı reddeden kaçış kanallarıydı fakat bir de çatlak vardı ve sanki bir kısmı ayrı olarak inşa edilmişti.

Ferron'ın bunu fark ettiğini *hissetti* ve daha karşılık veremeden oraya hamle yaptı.

İçinden, kafasının içinde infilak eden bir bomba misali kendini yok eden bir çaresizlik dalgası patladı.

Ferron yok oldu. Her şey yok oldu.

Kendine geldiğinde düşüncelerini bile toparlayamıyordu. Kendi nefesinin titreşimleri zihnini kırbaçlıyormuş gibi acı veriyordu.

Ateşi yüksek değildi ama günler geçmesine rağmen iyileşmiyordu.

Rüyalarında etrafı insanlarla doluydu. Onlarca kişi. Her uyuduğunda onu suyun altına çekip boğuyorlardı. Kanı çekilmiş eller ona uzanıyordu. Buz gibi su akciğerlerini dolduruyordu. Kolları ve bacakları bükülüyor, çekiştiriliyordu. Kırılmış tırnaklı eller tenini tırmalıyordu. Parmaklar ağzının içine girip çenesini çıkarana kadar aşağı çekiyordu. Tırnaklar gözlerine saplanıyor ama o ölmüyordu.

Hep boğulmaya devam ediyordu.

Uyandığında, ciğerlerinden hayali suyu atmaya çalışan bedeniyle öksürüp nefessiz kalıyordu. Ağzını oynatamıyordu. Görüşü tepetaklaktı.

Kekeme zihin uzmanının sesini tanıdı; zihnin karmaşık ve tam olarak anlaşılamamış olduğundan, Helena'nın durumunun eşi benzeri bulunmadığından, yapılacak pek bir şey olmadığından, bekleyip ne olacağını görmenin tek seçenek olduğundan bahsediyordu.

Sonunda düzelmeye başladığında sanki bir parçası ölmüştü.

Ferron'ın zihnine sızması kaçınılmazdı; her ay biraz daha ilerliyor, zihnindeki çatlaklar onu alacak şekilde genişliyordu. Direnmeye ne gücü ne de isteği kalmıştı artık.

Savaş kaybedilmişti. Onun acısı kimseyi geri getirmeyecekti, tıpkı Luc'unkinin onları kurtaramadığı gibi.

Nihayet yataktan kalkabilecek duruma geldiğinde soğuğu göze alıp ahırlara gitti. Yan kapı kilitli değildi ve hizmetkârlar onu durdurmadan içeri girdi.

Boştu. Ölüm, parmaklarının arasından yine kayıp gitmişti.

Kış iyice bastırdı. Ezici soğuk evin kuytu köşelerine kadar işledi; damar işlevi gören demirler, kış ortası ayazını her koridora ve iç odaya taşıyor, radyatörler ne kadar tıslasa da evi hep buz gibi tutuyordu.

Ferronlar şehre kaçmış, Helena'yı arkada bırakmıştı. Onların yokluğunda yemekler masada kalan artıklardan kurtulmuş, ekmek daha az bayat gelir olmuştu ama protein içeriği iyiden iyiye azalmıştı.

Haftalarca dış dünyaya açılan tek penceresi gazeteler oldu. Başta ekonomik bir zorunluluk olarak görülen nüfus artırım programı, yavaş yavaş yeni bilimsel çığır olarak yeniden tanıtılır olmuştu. Yeni Paladya kendi geleceğini inşa edecekti, artık simyasal dağarcıklar şansa bırakılmayacaktı. Programda ebeveynlik, rezonansın gücü ve çeşitliliğine göre seçilecekti. En ideal kombinasyonları bulmak için testler yapılıyordu.

Makalelerde lonca ailelerinin uyum esaslı evlilik konusundaki yaklaşımının doğru olduğu vurgulanıyordu. Tutucuların gerici fikirleri olmadan yeni bir dünya düzeni kurulacaktı. Rezonans temelli yetenekler, eşi görülmemiş noktalara ulaşacaktı.

Dâhice ve *çığır açıcı* gibi kelimelerin ve bilimsel terimlerin aşırı kullanımı, programı bir sonraki kaçınılmaz adım gibi göstermeye çalışıyordu. Bu ürünlerin nereye gideceği, kim tarafından yetiştirileceği, hatta bunların birer insan olduğu asla söylenmiyor; yalnızca var olacakları, endüstriyel ve ekonomik açıdan değerli kaynaklar olacakları belirtiliyordu.

Yeni Paladya, tam da loncaların istediği gibi, simyacı üreten bir fabrikadan farksız görünüyordu.

Helena'nın önceden yalnızca şöyle bir göz attığı sosyete sayfaları, zamanla en dikkatle okuduğu bölümler hâline gelmişti çünkü bir düzen fark etmişti. Birkaç hafta içinde tanıdık birkaç aile ortadan kaybolmuştu. Paladya'nın lonca sosyetesinin sayılı görünür üyesi olduğundan bu ani kayboluşlar fark ediliyordu, hele ki dedikodu kaynayan sayfalar onların nerede olduğuna dair tek kelime bile etmezken.

Helena bunun büyüyen bir isyanın işareti olup olmadığını ister istemez merak etti. Belki de Yeni Paladya'nın çatlakları sonunda kendini göstermeye başlamıştı.

Rüyalarında kendini Ilva Holdfast'ın karşısında otururken görüyordu, yanında da Crowther vardı. Gözleri Ilva'nın gergin ifadesi ile Crowther'ın değerlendiren bakışı arasında gidip geliyordu.

Bir şey söylemesini bekliyorlarmış gibi hissediyordu fakat cevap veremeden uyanıyordu.

Ninova

Helena kendi başına kalınca Spirefell onun çöplüğü hâline geldi. Aurelia ortalarda olmadığından odasında pek vakit geçirmiyordu ve etrafında sürekli dolanan ölükölelerin varlığını görmezden gelmeye alışmıştı. En büyük odalardan ve yoğun gölgeli alanlardan kaçınıyordu. Kapıları açmayı ve eşyaları kaldırırken kelepçelerini fazla oynatmayacak şekilde dikkatli davranmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Bu aşinalık faydalı olmuştu çünkü Aurelia şehirden döndüğünde Helena saklanabileceği tüm gizli nişleri ve hizmetkâr geçitlerini biliyordu artık.

Aurelia yalnız dönmemişti. Yanında, Helena'nın gündönümü partisinde gördüğü geniş omuzlu o adam da vardı. Helena onları ilk kez birlikte gördüğünde Aurelia tamamen çıplaktı, bir ayı postunun üzerine serilmiş, sevgilisinin gövdesi altında kıkırdıyordu. Ferron hâlâ şehirdeydi ve Aurelia ile sevgilisi onun yokluğundan epey cüretkârca faydalanıyor gibiydi.

Helena'nın onları tamamen giyinik hâlde görmesi bir haftadan fazla sürdü. Evin arka tarafında devasa bir çit labirenti uzanıyordu. Helena bazen gözlerini kapayıp orada yolunu bulmaya çalışarak vakit geçirirdi. Neredeyse merkeze varmak üzereyken Aurelia labirentten çıktı, eşlikçisi de hemen arkasındaydı.

Aurelia coşkuyla konuşuyordu. Helena onu ilk kez mutlu görüyordu. Evi incelercesine bakınan adamın yukarıya dönük bakışları Helena'ya yüzünü tamamen görme fırsatı vermişti.

Lancaster.

Helena hemen göz önünden çekildi.

Aurelia'nın âşığı Lancaster mıydı? Parti sırasında tesadüfen Helena'nm odasını bulan adam.

Bu kesinlikle bir tesadüf olamazdı.

Yoksa...

Helena, Ferron'ın dönüp bunu öğrenebileceği ihtimalini aklına getirmeye bile korkuyordu ama kendini düşünmekten alıkoyamıyordu.

Lancaster casus olabilir miydi? Ya direniştense ve parti sırasında Helena'yı bu yüzden aramışsa? Ona söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

O, Helena'nın gizli hafızasının bir parçası mıydı? Öyle olmalıydı. Bu, Helena'mn onu tanımaması karşısmda kapıldığı şaşkınlığı açıklardı.

Helena pencereye döndü ama Aurelia ile Lancaster çoktan uzaklaşmıştı.

Lancaster'ı gözlemeye başladı; ziyaretlerinde başka niyetleri olduğuna gitgide daha çok ikna oluyordu. Aurelia'dan fırsat buldukça uzaklaşmaya çalışıyor, gözleri ve dikkati sürekli başka yerlere kayıyordu.

Helena ona yaklaşmanın riskini ölçüp tarttı. Şüpheleri doğruysa Ferron dönmeden önce kaçması hayati önem taşıyor olabilirdi. Ama erken davranırsa ikisinin de sonunu getirebilirdi.

Ferron'ın öğreneceği somut bir şeydense doğrulanmamış şüpheler daha iyiydi.

Onun aniden dönüşüyle bu tercihine şükretti.

Ferron yorgun görünüyordu. Üzerinde bir bitkinlik havası vardı ama gözleri Helena'ya takıldığı anda keskinleşip odaklandı.

"Stroud yarın burada olacak," dedi sonunda. "Senin fiziksel durumun hakkında endişeli."

Helena gerildi. "Yürüyüşlerimi yapıyordum. Farklı hiçbir şey olmadı."

"Öğle yemeğinden sonra gelecek," dedi adam gitmeden. "Odanda ol."

Stroud yanında Mandl olmadan geldi ve Helena'ya iç çamaşırlarına kadar soyunup karşısında titreyerek durmasını söyledi. Çevresinde döndü, parmaklarını omuzlarında gezdirdi, rezonansı Helena'nın derisinin altına işledi.

"Bunlar sana yemek vermiyor mu?" diye sordu sonunda. Omzunu sıkarken cık cıklıyordu. Sonra iki parmağını Helena'nın karnına bastırdı. "Yetersiz beslenme belirtileri gösteriyorsun. Ne yiyorsun?"

Soğuktan Helena'nın derisi acıyordu; hava, resmen iliklerine işliyordu. "M-mutfak artıklarını," dedi titreyerek.

"Ne?" Stroud geri çekildi ve Helena'yı baştan aşağı süzdü. "Tam olarak ne yediğini tarif et."

Helena yutkunup odaklanmaya çalıştı. "Iı... Biraz tahıl, sebze kabukları, çekirdekler ve bazen et artıkları, hepsi beraber haşlanmış oluyor. Buradalarken tabaklarda kalanlar da ekleniyor sanırım. Ama son zamanlarda burada olmadıkları için pek et yok."

"Bu kölelere verilen yemek. Sen neden onu yiyorsun?"

Helena öğrendikleri karşısında gözlerini kırpıştırdı. Mantıklıydı aslında ama tepki veremeyecek kadar üşüyordu. "Çünkü ben bir mahkûmum. Sanırım iyi beslenmem gerektiğini düşünmediler."

"Sen bir" –Helena'ya ne diyeceğine karar verememiş gibi durdu– "bir varlıksın. Ferronlar seni doğru düzgün beslemeliydi. Bu beslenme biçimi yeterli değil; bu kadar hastalıklı olmana şaşmamalı." Stroud'un yüzü öfkeyle gerildi. Dönüp kapıya gitti. Dışarıda bir ölüköle hizmetçi bekliyordu.

"Yüce İnfazcı'yı istiyorum. Hemen. Şahsen. Şimdi."

Birkaç dakika içinde Ferron somurtarak içeri girdi. Hâlâ iç çamaşırlarıyla titreyen Helena'ya neredeyse bakmadı bile. "Beni *çağırmışsın*?"

"Onu aç bırakmanızın özel bir sebebi var mı?" diyen Stroud sert parmaklarını Helena'nın koluna geçirip kaldırdı ve onu döndürdü. "Şu hâline baksanıza. Ateşlenmesinden şikâyet ediyorsunuz ama mutfak artığından başka bir şey vermiyorsunuz."

Ferron nihayet Helena'ya doğru düzgün baktı. "Pardon?"

"O bir ölüköle değil," dedi Stroud sertçe. "Gerçek yiyecekler yemesi lazım. Onu aç bırakırsanız aktarımı kaldırmasını bekleyemezsiniz."

Ferron hiçbir şey söylemedi ama Helena onun renginin attığına yemin edebilirdi. "Aurelia ve benim yediklerimi yediğini sanıyordum." Parmakları hafifçe kıpırdadı. "Menüyü hep Aurelia hallederdi. Araştıracağım."

"Onun tam öğünler yemesini istiyorum. İstediği kadar, düzgün et ve sebzelerle. Sağlığı yerine gelene kadar aralarda da yulaf lapası ya da et suyu."

Ferron başını sertçe sallayarak onayladı. "Düzgün beslenecek. Bundan emin olacağım."

"Teşekkürler, Yüce İnfazcı. Öyle olsun." Stroud tekrar Helena'ya döndü.

Kımıldamayan Ferron hâlâ Helena'ya bakmaya devam ediyordu. Stroud omzunun üzerinden ona baktı. "Belki bu akşam düzgün bir yemek olup olmayacağına bakarsınız," dedi.

Ferron gözlerini kırpıştırdı, başını kısaca salladı ve çıktı.

"Uzan," dedi Stroud kapı kapanır kapanmaz. "Daha yakından muayene edeceğim."

Helena o kadar üşümüştü ki yatağa girebildiği için minnettardı. Uzuvlarını muayene eden Stroud'un soğuk parmakları bile ona sıcak gelmişti. Ardından karnına doğru ilerledi ve aya dibiyle bastırarak organlarını yokladı.

Helena yetersiz beslendiğini düşünmemişti hiç. Savaş sırasında yiyecek çoğu zaman kıttı ve savaşanlar öncelikliydi; düzenli ve kaliteli yiyecekle ihtiyaçları vardı. Savaşmayanlarsa kalanlarla idare ederdi.

Direniş limanları kaybettikten sonra neredeyse her şey zor bulunur olmuştu.

Stroud'un rezonansı Helena'nın midesini kaldırdı. Öğürdü ve doğrulmaya çalıştı.

"Yapma şunu. Yatmaya devam et."

İtiraz dahi edemeden Stroud'un parmakları ense köküne saplandı; Helena'nın gözleri arkaya devrildi ve bilinçsizlik onu yuttu.

Helena uyandığında Stroud gitmişti. Vücudunun her yanına ağır bir sersemlik yayılır ve görüşü bulanırken kendini berbat hissediyordu. Sol kalçasının yakınında, sanki bir iğne saplanmış gibi keskin bir acıya neden olan bir morluk vardı. Helena acıyan yeri

ovuşturarak yetersiz beslenmeyi tedavi etmek için ne tür enjeksiyonların gerekeceğini düşünmeye çalıştı ancak zihni fikirlerini toparlayamayacağı kadar sisliydi.

O gece kapı çaldı ve hizmetçi yemekle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Kırmızı şarap sosunda pişmiş et, biri peynirli olmak üzere iki farklı sebze yemeği, üzerine bolca tereyağı sürülmüş kalın dilimlerle yumuşacık ekmekler ve tatlı olarak da haşlanmış armut.

Helena sonunda muhtemelen kusacağını bilmesine rağmen kendini tutamayıp tıka basa yedi. Açlıktan ölüyordu.

Ferron odaya girip de yemeğini incelemek için tepesine dikildiğinde Helena hâlâ tıkınıyordu.

Geri çekilirken, "Anlaşılan her şeyle bizzat ilgilenmem gerekiyor," dedi kaşlarını çatarak. "Söyleyebilirdin."

"Şikâyet etmeye başlayacak olsaydım, ilk söyleyeceğim şey yemek olmazdı," dedi Helena ve Ferron'ın onu aceleye getirmesine izin vermeden armudundan kaşığıyla bir parça alıp minik lokmalarla, tadını çıkararak yedi.

Ferron başını hafifçe eğdi; ifadesi hâlâ gergindi. Sonra yakındaki pencereye yöneldi. Helena'ysa kasıtlı olarak daha da yavaşladı ve bol bol çiğneyerek yedi.

Sonunda yemeğini bitirdiğinde patlayacak gibi hissediyordu. Tek istediği kıvrılıp uyumaktı ama Ferron başıyla Helena'nın başını işaret etti. Helena iç çekip bunun böyle rutinleşmesinden nefret ederek yatağın kenarına oturdu. Artık rüyaları bile rutine binmişti sanki.

Sürekli Ilva ve Crowther'ı görüyordu. Bir de ağlayan Lila'yı. Tekrar tekrar. Bu anılar ona musallat olmuştu sanki.

Ferron da bunları ilginç buluyor gibiydi. Onları birkaç kez izledikten sonra Helena'nın Lancaster'ı gözetlediği ve onu kurtarmaya mı geldiğini merak ettiği zamanlara geçti.

Elini geri çekti.

Görüşü yerine geldiğinde Helena kendini yatakta sırtüstü uzanmışken buldu ve Ferron'ın yüzü de hemen tepesindeydi.

"Lancaster yakında Ölmeyenler'den biri olacak," dedi. "Savaş sırasındaki *olağanüstü* hizmetleri için gecikmiş bir karşılık."

Söyleyişinde alaycı bir tavır vardı ama Helena'yı umutsuzluğa sürüklemek istediyse başaramamıştı. Lancaster henüz Ölmeyenler'den değilse, bu onun Direniş için bir casus olma ihtimalini güçlendiriyordu. Şüphe uyandırmadan Helena'ya bu kadar yaklaşabilmesi için güvenilir davranması gerekirdi.

"Sen onlardan mısın?" diye sordu. Uzan zamandır öyle olduğunu varsayıyordu ama artık büsbütün başka bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ferron yavaşça sırıttı. "Sence?"

Emin olmayan Helena başını iki yana salladı.

Ferron'ın sırıtışı soldu ama ona bakmaya devam etti; gözleri Helena'nın daha önce hiç görmediği kadar kararmıştı.

Üzerinde onunla bir yatakta yatıyor olduğunun farkına vardı birden. Tenine ani bir sıcaklık yayıldı ve omurgası karıncalanırken hızla doğrulup kollarını kavuşturdu.

Ferron geri çekilip doğruldu. "Lancaster'la ilgili bir umut taşıyorsan unut gitsin."

Lila, Helena'nın yatağının kenarında oturmuş, kaşlarını çatarak onu inceliyordu. Yüzünde hiç yara izi yoktu.

"Sen..." Lila gözlerini kaçırdı ve kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi göründü. "Artık... pek iyi değil misin? Bu yüzden mi konuştun ve bu yüzden mi şimdi bir sürü acemi var?"

Helena ona sertçe baktı ama Lila bir tokayı çözüyor, gözlerini ondan kaçırıyordu.

"Hayır. Gayet iyiyim. Acemiler Matias'ın benden kurtulma umudu yüzünden."

"Ah, iyi. Yani, iyi değil tabii ama mantıklı," dedi Lila ve boğazını temizledi. "Neden bu duruma heyecanlanmadığını anlıyorum şimdi."

Helena zoraki güldü.

"Biliyor musun, istersen benimle... benimle konuşabilirsin." Lila ona baktı.

"Hayır." Helena başını iki yana salladı. "Konuşmaya ihtiyacım yok. Bunun... Konuşmanın bir anlamı yok. Hem milletin önünde de hatırlattıkları gibi, ben bir savaşçı değilim. Savaşın gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Yani... söyleyecek neyim var ki?"

Lila pozisyonunu değiştirince protez bacağı tıkırdadı ve sonra, "Bence hastane cepheden daha kötü," dedi.

Helena hiç kıpırdamadı.

"Bacağım için oradayken fark ettim." Lila'nın bakışları uzaklara dalmış, kaşları çatılmıştı. "Cephede... her şey o kadar net ki. Kurallar basit. Bazen kazanırsın. Bazen kaybedersin. Bazen yara alırsın. Sen de karşılık verirsin. Çok kötüyse toparlanmak birkaç gününü alır. Ama..." Aşağıya baktı; parmakları protezinin uyluğuna bağlandığı yerde dolaşıyordu. "...hastanede her savaş kaybetmek gibi. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Helena'ya baktı. "Orada gördüğün tek şey en kötüsü."

Helena hiçbir şey söylemedi.

Lila iç çekti ve zırhının birkaç parçasını daha çözüp hepsini Helena'nın yatağının üzerine bıraktı. "Soren bana ne söylediğini anlattığında... Sana katılmıyorum ama anlıyorum."

Dirseğiyle Helena'yı hafifçe dürttü ve ayağa kalktı. "Acemiler sadece Matias'ın oyunları olsa bile daha çok izin kullanmandan memnunum. Buna ihtiyacın vardı bence... her şeyden biraz uzaklaşmaya."

Helena günlerce o konuşmayı kafasında tekrar tekrar döndürdü. Yanında onu dinleyen, söylediklerine önem veren insanlar olmasını deli gibi özlüyordu.

Acemileri olmuş muydu?

Stroud'un, Elain Boyle gibi başka şifacılar olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu ama Helena onların başka bir yerden geldiklerini varsaymıştı.

Şahin Matias'ın daha fazla şifacının katılmasına onay vereceğini hayal dahi edemezdi.

Ilva Holdfast, Helena'nın yaşam büyüsünü Direniş'e kabul ettirmek için çok uğraşmıştı. Sonsuz Alev'in saflarında bir yaşam büyücüsü bulunmasının tanrıların arzusu olduğunu, Helena'nm bu yüzden doğduğunu, bulunduğunu ve Paladya'ya getirildiğini ilan etmişti. Bir gün Luc savaşta düşerse yaşam büyüsü onu kurtarabilsin diye; Sol'ün iradesiyle arındırılan yozlaşmanın rezonansı.

Helena şifacı olabilmek için şehirden ayrılıp dağlarda yaşayan bir keşişin yanında eğitim görmek zorunda kalmıştı. O sırada Matias bir Örümcekkuşu'ydu, Holdfast mülkünün yakınındaki bir kulübede yaşıyor, aileye ruhani danışmanlık yapıyordu.

Şifacılardan özünde hiç hoşlanmazdı ve Helena'yı görür görmez ondan nefret etmişti.

Onun gözünde Helena hiçbir şekilde şifacı olmaya uygun değildi. Matias bir öğretmenden ziyade engel sayılırdı ama Helena inatçıydı, tıbba yeterince aşinaydı ve eğitimini kendi başına idare etmeyi başarmıştı. Matias bunu istese de istemese de şifacı olacaktı.

Luc cepheye gidince Ilva, Helena'nın şehre geri gönderilmesini talep etmeye başladığında Matias direnmiş ve Helena'nm yeterliliğini reddetmişti; ta ki Ilva, Luc'un onu Şahin yapacağı vaadinde bulunana kadar. Bu, Matias'a Konsey'e katılma hakkı verecek kadar yüksek bir dini rütbeydi. Yine de ancak şu şartla kabul etmişti: Helena Sonsuz Alev'in şifacısı olacaksa, o zaman Sol'ün kutsal davasına hizmet eden herkesi iyileştirecekti.

Çünkü nihayetinde Principatus başkalarının üstünde değil, eşitler arasında birinciydi.

Matias'ı acemilere onay vermeye ne ikna etmiş olabilirdi?

Helena'nın aklı istemsizce Lila'ya kaydı.

Helena şifacı olarak geri döndüğünde Luc'a fazla yakın görünmesi yanlış bulunmuştu. Çocukluk arkadaşlığı kabul edilebilirdi ama Helena gibi birinin Principatus'un üzerinde uygunsuz bir etkisi olduğu izlenimi bırakılmamalıydı.

Paladya'nın kurtuluşu, Direniş'in Luc'a sarsılmaz inancına bağlıydı. Onun muhakemesi sorgulanacak olursa bedelini bütün Paladya öderdi. Bazı fedakârlıklar yapılmak zorundaydı.

Luc'un başşövalyesi olarak Lila, Helena'mn Luc'a yaklaşabileceği en yakın nokta olmuştu. Lila başşövalyeydi...

Helena gözlerini kırpıştırdı.

Bir de ikinci şövalye vardı. Soren. Lila'nın ikiz erkek kardeşi. Soren neredeydi?

Helena'nın başı zonkladı.

Soren'i neden unutmuştu? O...

Hafızasında bir an için bir yüz belirdi. Helena'nın zihni içe çekiliyormuş gibi şiddetle sarsıldı. Hayır. Odaklanmaya çalıştı.

Soren. Soren'i hatırla. Ona ne oldu?

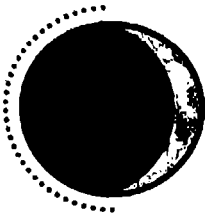
Teni ürperdi, vücudu korkunç ve acı verici bir ağrıyla sarsıldı, ciğerleri suyla dolmuş gibi kasılıp görüşü dehşetle kırmızıya büründü.

Kafasını topladığında şakakları zonkluyordu.

Az önce ne hakkında düşünüyordu?

Şey... Lila hakkında bir şey miydi?

Duzenleme
Ny.ozlem

13. BÖLÜM

Helena'nın dikkatini, ana holün dış kenarından geçerken gözüne çarpan yanlış bir gümüş parıltısı çekti. Odanın uzak ucundaki, her zaman kilitli tutulan bir kapının aralık bırakıldığını fark etti.

Hiç görmemiş gibi davranarak ağır ağır oraya yöneldi. Her yerde gözler olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Yemek salonu aydınlıktı ve bir akşam yemeği davetine hazırlanıyordu. Tabaklar ve çatal bıçak sandıkları seçilmeleri için ortaya konmuştu.

Helena bir an durup nefesini topladı, sonra kapıdan içeri süzüldü.

Kapıyı kilitlememesi gerektiğini biliyordu, böyle bir şey tüm ölüköleleri mıknatıs gibi oraya çekerdi.

Bunun yerine her zamanki gibi sakince yürüyüp sergilenen çatal bıçak sandıklarına çok dikkatle bakmamaya çalışarak büyük gümüş şamdanlar ve büyük kâselerle dolu vitrine doğru ilerledi.

Büyük bir çiçek düzenlemesinin arkasına gizlendiğinde, sağ eli atılıp temiz bir hareketle keskin kenarlı bir masa bıçağını kaptı. Elini ânında indirdi, bıçağı eteğinin içinde sakladı ve yürümeye devam etti.

Kalbi göğsünde şiddetle çarpmaya başladı.

Onca ayın ardından nihayet eline bir silah geçirmişti.

Arkasında hizmetçilerden biri vardı. Helena, başını gövdesinden ayıramayacaksa bir ölüköleye saldırmaması gerektiğini biliyordu. En iyisi bıçağı odasına gizli gizli götürmekti.

Ninova

Sonra ne olacaktı? Şakakları zonkluyordu.

Kendini mi öldürmeliydi? Bir ay önce cevabı gayet barizdi ama artık kurtarılma ihtimali aklını kurcalıyordu. Luc'un ısrarcı sesi zihninde yankılanıyor, yaşaması için yalvarıyordu.

Belki yalnızca biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Hayır. Artık daha fazla beklemeyecekti.

Bıçağı sıkıp avucuna gömülen ağırlığı bileği neredeyse kasılana kadar tarttı.

Banyoya gidip kapı ile lavabonun arasına sıkışsa, biri yetişmeden önce bileklerini ve boğazını kesmek için yeterince zamanı olurdu.

Yalnızca bir dakikaya ihtiyacı vardı; herhangi bir müdahaleden önce kanını yeterince akıtabilirdi o sürede. Bu da zor olmayacaktı çünkü Paladya, tüm bilimsel tıbbi ilerlemelerine rağmen kan nakli ya da başkasının bedeni ve sıvılarıyla ilgili her şeyden batıl bir korkuyla kaçınıyordu. Bunun rezonanslarını kirleteceğinden korkuyorlardı.

Bir yaşam büyücüsü zorla kanı yenileyebilirdi ama yeterince kan kaybı olursa, yeni kan için gereken enerji ve malzemelerin bedeli ölümcül olurdu. Stroud bundan kaçınacak kadar bilgiliydi ama Ferron gibi biri bunu bilemezdi.

Eğer şah damarlarını keserse, Ferron onu bir şekilde hayatta tutsa bile beyni iş görmez hâle gelirdi.

Oda sallanıyor gibiydi ama kendini toparladı. Yürümeye devam etti ve yalnızca sergilenen gümüş tabakları inceliyormuş gibi görünmek için durakladı. Zarif organik hatlarla işlenmiş olan parçalar güzeldi; ağır demir işçiliğiyle keskin bir tezat oluşturuyorlardı.

Kâhya odaya girerek Helena'ya kapıyı işaret etti.

Helena dönüp bıçağı gizli tutmaya dikkat ederek biraz hızlanmış adımlarla çıkmaya yeltenmişti ki ön kapı açıldı ve içeri Ferron girdi, peşinden de Crowther'm ince yüzünü daha da sirke satar bir hâle dönüştüren huysuz ruh hâliyle Atreus.

Ferron durdu ve o ürkütücü gözleri ânında Helena'ya kilitlendi. Bakışları yemek salonunun açık kapısına kaydı.

"Tutsağının evde serbestçe dolaşmasına izin verdiğini bilmiyordum," dedi Atreus, Helena'ya tiksintiyle bakarak.

Dikkati Helena'nın üzerinde olan Ferron elini kaldırıp onu susturdu; gözlerinde avcılara özgü bir sertlik vardı.

Helena'nın içgüdüleri kaç diye haykırıyordu ama evi onun üzerine ne kadar hızlı salabileceğini öğrenmek istemiyordu. Antredeki demir parmaklıklardan oluşan kafes onu kolayca kovalayabilirdi.

En iyisi şüphe uyandırmamaktı.

Kendini durup onlara doğru dönmeye zorladı ve elini eteğinin katlarına gömdü.

Ferron yanma doğru süzüldü. Bakışları bir listeyi gözden geçiriyormuş gibi onu tarıyordu. Eldivenlerini çıkarıp cebine koydu.

Helena istemsizce bir adım geri çekildi ve bıçak sapının desenleri avucuna gömüldü.

"Seni evin bu kısmında görmeye alışkın değilim." Ferron'ın sesi sıradan bir şeyden bahseder gibiydi. "Yemek salonuna ilk kez mi girdin?"

Helena'nın ağzı kurudu. "Ben... çiçeklere bakıyordum."

Ferron tekrar yemek salonuna baktı ve gözleri kısıldı. "Öyle mi yapıyordun?"

Helena bu dikkat dağınıklığından yararlanarak bıçağı kavrayışını düzeltti. "Evet. Ben... çiçekleri severim."

Sıcaklık boynuna hücum etti ve midesinde buz gibi bir çukur oluştu.

"Görelim bakalım." Gözleri eteğinin arasında gizlenen eline dikildi.

Helena'nın içi çekilirken tepki vermemeye, masum görünmeye çabaladı.

"Ne aldın?" Ferron elini uzattı.

Yalan söylemeyi deneyebilirdi. Ona inanmazdı. Kaçmayı deneyebilirdi. Onu yakalardı.

Onu öldürmeyi deneyebilirdi.

Evet. Öyle yapacaktı.

Gözlerini kocaman açtı ve çenesi şaşkınlıktan gevşemiş gibi davrandı. Ferron'ın dudakları hafif bir alaycı tebessümle kıvrıldı.

Helena atıldı.

Dövüş simyasında pek az eğitimi vardı ama bedeni içgüdüyle hareket etti. Ona doğru atılırken bıçağı havayı yırtarak savurdu.

Ferron tam da beklediği gibi onu savuşturdu. Kusursuz, temel bir savunma hamlesi.

Helena bıçağı bırakıp havada döndürdü.

Rezonans olsa daha kolay olurdu ama o olmadan da yapabilirdi.

Sol eliyle kabzayı yakalarken kolundan yukarıya doğru ilerleyen acıyı umursamadı. Rezonansı olsaydı bıçağın boyunu dönüştürebilirdi ama bir an sonra bıçağı Ferron'ın göğsüne, doğrudan kalbine sapladı.

Bileğinde bir acı dalgası patlak verdi. Bütün ağırlığını darbeye vermişti ama sanki graniti bıçaklamış gibiydi; bıçak neredeyse hiç işlemedi.

Kısa bir hırıltıyla Ferron'ın nefesi kesilir gibi oldu, Helena'yı omuzlarından yakalarken öne doğru büküldü. Helena her iki eliyle de bastırdı ve sol bileğinin içinde bir şeyin yırtıldığını hissederek bıçağı Ferron'ın kalbine doğru bastırdı.

Ferron güldü; dudakları boynuna öyle yakındı ki nefesi Helena'nın omurgasından aşağıya aktı.

"Ben de zehir kullanırsın sanmıştım," dedi alayla.

Helena'nın içinde alev alev bir öfke peyda oldu. Kendini geriye savurdu, bıçağı da yanında çekti.

Atreus odada ilerliyordu; elleri uzanmış, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

İkisine karşı şansı yoktu.

Sol bileği yanıyordu. Sapı kavramakta zorlansa da elinden bırakmadı.

Bıçağı eğip kendi boynuna doğru çevirdi ve Ferron'ın gözlerine vahşi bir zaferle baktı.

Ferron o kadar hızlı hareket etti ki bulanıklaşmıştı sanki.

Dünya değişti, her şey gümüşe döndü, rezonans dışa doğru patladı ve bıçak Helena'nın boğazından sökülüp uzaklaştırılırken kolundan omzuna kadar keskin bir acı yayıldı.

Zihni olanlara yetişemedi.

Ferron bıçağı çıplak eliyle yakalamış, yukarıya doğru kaldırmıştı. Diğer eli Helena'nın boğazına dolanmış, onu geriye bastırıyordu.

Helena kıpırdayamıyordu. Ferron'ın rezonansı onu dondurmuş; tüm kemiklerini, kaslarını, tendonlarım kontrol altına almıştı. Nefes bile alamıyordu. Kalbi sıkışmıştı. Birkaç adım ötede duran Atreus da olduğu yerde kalakalmıştı.

İşte Ferron böyle öldürüyordu.

Bıçağı tutan elinden kan süzülüyor, Helena'nm parmaklarının üzerinden akıp koluna iniyordu. Ferron'm gözleri öylesine parlak, yansıtıcı bir gümüşe dönmüştü ki ışıldar gibiydi.

"Sen neden hiç durmuyorsun?" Onu itip geriye savurdu.

Eli acıyla uyuşan Helena kavrayışını kaybetti.

"Sen neden ölmüyorsun?" Saklamanın anlamı yoktu. Onu öldürmek istiyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Bıçağın sapından hâlâ kan süzülüyor, beyaz mermer zemine kırmızı damlalar hâlinde düşüyor ve ouroboros mozaiğini lekeliyordu.

Ferron'ın dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Maalesef önceden verilmiş sözlerim var."

Arkasına, yanlarına gelmekte olan babasına baktı. Ferron'm yüzü vahşileşti. "Yardımını istedim mi?"

Tekrar Helena'ya dönüp elindeki bıçağı inceledi. Öylesine derin saplanmıştı ki kemiklerine kadar işlemişti. Çekerken en ufak bir acı belirtisi göstermedi ve bıçağı kaldırıp ışığa tuttuğunda kenarında kıpkızıl kan parlıyordu.

"Aurelia bunları yeni bileylenmiş hâlde senin elinin altına bırakmakla ne iyi etmiş."

Bileğinin umursamaz bir hareketiyle bıçağı yemek odasına doğru savurdu. Atışı öylesine gelişigüzeldi ki bıçağın odanın karşısına kadar ulaşmaması gerekirdi ama havada hâlâ rezonans titreşiyordu.

Hızlanan bıçak kapının dar açıklığından geçerek masanın ortasındaki büyük vazoya saplandı. Darbenin etkisiyle cam vazo paramparça oldu ve su masanın üzerine dökülüverdi.

Ferron eline baktı. Yara çoktan kapanmıştı.

Helena, Ölmeyenler'in kendini yenileyebildiğini biliyordu ama bunu kendi gözleriyle görmek yine de sarsıcıydı. Helena gibi biri için böyle bir yaranın iyileşmesi en az yarım saat sürerdi; eller hassastı, karmaşık ve sinirle dolu organlardı.

Sol bileği öyle acıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Kelepçenin altından avucuna doğru kan süzülüyor, Ferron'ınkine karışarak yere damlıyordu.

Ferron'ın parmaklarını kıvırışını boş bakışlarla izledi. Sonra adamın gözleri Helena'nın eline ilişti. Çenesi kasıldı. "Tam da onarımı en zor olan yeri yaralamayı seçtin. Stroud'u çağırmam gerekecek."

Ardından ölükölelerden birine döndü.

"Tutsağı odasına götürün," dedi sakin bir sesle. "Yarın sabaha kadar orada kaldığından emin olun."

Helena itilmeyi beklemek yerine dönüp gitti.

Koridora vardığında Atreus'un, "Ben bu kızı bir yerden tanıyorum," dediğini duydu.

"Enstitü'deki tek güneyli oydu, fark etmemek zor olurdu," dedi Ferron pek de umursamadan.

Helena'nın damarlarında dolaşan adrenalin çekilmeye başlamıştı. Merdivene ulaştığında bacakları titriyordu ve neredeyse dizleri boşalacaktı. Yakındaki duvara yaslanmak zorunda kaldı, parmak uçları yüzeye dokunurken acıyla irkildi. Kanı duvar kâğıdının üzerine bulaştı.

O bıçağı eline aldığı anda boğazını kesmeliydi.

Vali Fabian Greenfinch bir suikasta kurban gitme tehlikesi atlattığında kış ortasıydı.

Olay, Morrough'nun yeni heykelinin açılış töreninde gerçekleşmişti. Vali, Yeni Paladya'nın kurtuluşu hakkında konuşma yapıyordu ve Karakol'daki yeniden-eğitim merkezinin –ki heykeli bu merkezin "üyeleri" yapmıştı– başı olan Mandl onun yanında, kürsüdeydi. Kurdele kesme ânında yakın binalardan birinden bir

arbalet oku fırlatılmıştı. Ok valiyi kıl payı ıskalayıp Mandl'a saplanmıştı.

Mandl ölmüştü.

Gazeteciler, uluslararası konuklar, vatandaşlar ve yabancı devlet adamlarından oluşan kalabalığın gözleri önünde, Ölmeyenler'den biri *ölmüştü*.

Bu ölüm Paladya'ya ve ötesine şok dalgaları yayılmasına sebep olmuştu. Gazete manşetleri neredeyse çığlık atarcasına histerikti. Tümden yok edildiğine inanılan Direniş teröristleri, öyle bir sahnede, ulusal basın kadar kolayca susturulamayacak bir seyirci önünde yeniden ortaya çıkmıştı.

Lancaster'ın Spirefell ziyaretleri birden kesilmişti. Aurelia evin içinde solgun, paranoyak hâlde ve her sesten irkilerek dolaşıyordu; direniş savaşçıları duvarların arasından çıkıp onu öldürmeye gelecekmiş gibi. Helena birkaç kez onun Ferron'ı malikânenin nasıl korunduğu, daha fazla ölüköle alıp alamayacakları gibi konularda darlarken duymuştu.

Ferron'ı yakalayabildiği anlarda ise onu artık ne pelerinler, ne bembeyaz tertemiz gömlekler ne de zırh içinde görüyordu. Bunun yerine hafif savaş teçhizatıyla av kıyafetlerinin birleşimine benzeyen şeyler giyiyor, eve sık sık çamura bulanmış, yağmurdan sırılsıklam olmuş ve öfkeden bembeyaz kesilmiş hâlde dönüyordu.

Helena keyiften dört köşeydi.

Haberleri saplantılı bir coşkuyla okuyor, içi içine sığmıyordu. Direniş hâlâ oralarda bir yerdeydi.

Gazeteler bunun *başarısız* bir suikast girişimi olduğunu defalarca vurgulamıştı ve görünüşte ölümsüz olan birinin aslında yanlışlıkla öldürülmüş olmasını çaresizce örtbas etmeye çalışıyordu.

Helena kıtanın bunun nasıl mümkün olabileceği ve tekrar edilip edilemeyeceği üzerine spekülasyonlarla dolduğunu biliyordu.

Ölmeyenler'i öldürmenin bir yolu vardı.

Günlerce ayakları yere basmadı sanki.

Stroud yeniden geldi. Ferron ve Aurelia'nın aksine, ortalığı sarsan bu yeni tehlike onu hiç etkilememiş gibiydi.

Ona eşlik eden kâhya katlanır bir tıbbi masayı getirip odanın ortasına kurduktan sonra gitti.

"Soyun ve otur," dedi Stroud masaya hafifçe vurarak ve ardından bir dosyayı incelemeye döndü.

Helena dişlerini sıkıp itaat etti.

"Buralara gelmekten daha acil meseleleriniz var sanıyordum," dedi Helena yeni bilgiler koparabilmek umuduyla.

Stroud ona baktı. "Hayır," derken sesi o kadar kayıtsızdı ki sanki aklına hiçbir şey gelmemişti.

"Hedef alınmaktan korkmuyor musunuz?"

"Ben Ölmeyenler'den değilim," dedi Stroud umursamaz bir omuz silkişle.

"Değil misiniz?" Helena şaşırmıştı. Morrough'ya bu kadar yakın olan herkesin Ölmeyen olduğunu sanıyordu.

"Hayır. Belki bir gün ama şu an için ilgim dahilinde değil. Yüce Ölüm Büyücüsü bana işini sürdürmem için güç sağlıyor; sadık olduğum sürece zayıflamam ya da tükenmem."

"Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum." Helena'nm parmakları zonkluyordu; sol eli hâlâ ateldeydi ve Ferron'ı öldürme girişiminden sonra iyileşmeye çalışıyordu.

"Bilmediğin çok şey var. Yoğun yaşam büyüsünün Bedel'i, yöntemleri bilenler için geri çevrilebilir." Stroud, Helena'ya küçümseyerek baktı.

Helena merakla onu izledi. "Ama neden Ölmeyen olmak istemiyorsunuz?"

Stroud başını iki yana salladı. "Ölmeyenler'in kendi... limitleri var. Bennet en erken yükselenlerden biriydi. Yüce Ölüm Büyücüsü'nün muazzam bilgisini kullanarak imkânsız sanılanın ötesinde deneyler yaptı. Onlarca yılım aktarıma dair sırları çözmeye adadı. Onu tanıyanlar dehasına hayran olmaktan kendini alamazdı. Ben de onun en yakınında çalışan birkaç kişiden biriydim..."

Stroud'un yüzünde görünür bir duygu dalgası belirdi ve boğazını temizledi. "Ama en sonunda yoldan çıkmaya başladığını ben bile inkâr edemem. Deneylerine muazzam kaynaklar akıttı ki

buna kendi canı da dahil. İleri gittikçe daha da takıntılı hâle geldi. Ölmeyenler genelde zamanla sadizme meyletmeye başlar. Kiminde bu diğerlerinden daha hızlı olur. Ben işimin böyle eğilimlerle lekelenmesini istemiyorum. Belki aktarım mükemmelleştiğinde ben de yükselmek isterim. Ama o zamana dek Yüce Ölüm Büyücüsü bana ihtiyacım olanı veriyor. Bunun beni diğerlerinden daha sadık kıldığını biliyor."

Ölmeyenler ona her zaman ruh hastası gibi görünmüştü ama Helena bunun ölümsüzlüklerinin bir yan etkisi olduğunu fark etmemişti.

Stroud sert, sabundan aşınmış elleriyle Helena'ya dokunarak artık düzgün yemek yemeye başladığına dair işaretler gösterdiğini mırıldandı kendi kendine.

"Bunları al." Stroud birkaç tablet uzattı.

"Ne için bunlar?"

Stroud'un yüzünden sabırsızlık ifadesi geçti. "Yüce Ölüm Büyücüsü seni görmek istiyor."

Helena geri çekildi. "Neden?"

Stroud soruyu duymazdan geldi. "Eğer kendin içmezsen, burada bir de tüp var." Tıp çantasından çıkardı. "Seni felç edip bu tüpü boğazından midene kadar sokarak tabletleri içeri dökebilirim. Bunu defalarca yaptım. Yemek borusu zedelenir, birkaç gün boyunca yutkunmakta ya da konuşmakta zorlanırsın. Seçim senin."

Helena tabletleri ağzına tıkıp boğazına yapışmaya çalışmalarına aldırmadan kuru kuru yuttu. Çözünürken dokularını yakıyorlardı.

Stroud arkasını döndü ve tekrar çantasını karıştırdı. Bu sefer önceki gelişlerine göre çok daha fazla şey getirmişti. Helena gözlerini kısarak ne olduklarını seçmeye çalıştı fakat aniden görüşü bulanıklaşmaya başladı.

"Bekle..."

Stroud birkaç şişe ve büyük şırıngalar çıkarıp onları sırayla dizdi.

"Ne yap–" Helena'nın yüzü uyuşmaya başlamıştı.

Gözlerini kırptı. Stroud bir şırıngayı doldurarak hemen önünde durmuş, hava kabarcıklarını çıkarmak için parmağıyla tıklatıyordu.

Helena şişenin üzerindeki yazıları okumaya çalıştı. Harfler bulanıktı.

"Yapma..." diyebildi sadece.

"Dediğim gibi, seni hazırlamak için," dedi Stroud iğneyi Helena'nın koluna saplayıp sıvıyı enjekte ederken.

Helena neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

Stroud ikinci bir şişe ve daha büyük bir şırınga aldı.

Helena'nın başı yana düştü ve ondan sakınmaya çalışırken neredeyse masadan yuvarlanıyordu.

"Uzan." Stroud'un sözleri şişip çevresini sardı.

Çok az bir baskıyla Helena yana devrildi. Koluna yeni bir iğne saplanırken şakaklarına baskı yapan masa soğuktu. Oda tamamen kardı.

Stroud'un başka bir şırıngayı parmağıyla tıklattığını duydu.

Sonra her şey silindi.

Gözlerini açtığında karanlıktı. Kendi yatağındaydı, kolları ve bacakları enjeksiyon morluklarıyla sızlıyordu. Elindeki atel yok olmuştu.

Sanki alt karnına defalarca tekme yemiş, ardından da her yanına bıçak saplanmıştı. Bütün bedeni gergin, şişmiş bir hisle doluydu; sanki derisi fazla gerilmişti. Kıvrılıp dertop olmak istedi ama kollarının üzerine uzanmak canını fena yakıyordu.

Banyodaki aynada gözbebeklerinin anormal biçimde büyüdüğünü, gözaklarının kan çanağına döndüğünü gördü. Ağzı kupkuruydu ama su içmek midesini yakıyordu. Banyoda yere yığılmanın kıyısından döndü.

Ferron ertesi gün, belki de iki gün sonra geldi. Helena zamanı kestiremiyordu artık.

"Yüce Ölüm Büyücüsü seni görmek istiyor," dedi. "Neyin var senin?"

Helena neyi olduğunu bilmiyordu, tek bildiği kendisine berbat bir şey enjekte edilmiş olduğuydu.

"Stroud," diye fısıldadı.

Ferron küfrederek çıkıp gitti ve sonra öfke dolu bir yüzle geri döndü.

Helena'yı avluda bekleyen arabaya taşıttı. Battaniyelere sarılıp arka koltuğa yerleştirilmişti. Temiz hava kendini biraz olsun toparlamasını sağladı ve en azından oturup camdan dışarı bakacak hâle geldi. Kollarındaki morluklar hâlâ zonkluyordu.

Merkez'e gitmek yerine, üzerinde ilerledikleri köprü şehrin alt kesimlerine doğru kıvrıldı ve bir tünele girdi. Araba durmaksızın ilerledi ve bir daha da tünelden dışarı çıkmadı. Bunun yerine, karanlığın ortasında bir yerde durdu. Loş amber ışıklar yanıyor, zeminde asılı duran sisli bir buğuya zorla nüfuz ediyordu. Karanlıksa dört bir yandan bastırıyordu.

Hava bayat ve nemliydi. Nehrin içeri sızmaya çalıştığını kokudan anlayabiliyordu.

Suratında gergin bir ifade bulunan Ferron arabadan inip arka kapıyı açtı. "Yürüyebilir misin?"

Helena'nın seçebildiği birkaç figür eski, çürümüş ölükölelerdi. Yutkundu ve başıyla onayladı.

Gölgelere bakma.

"Gel öyleyse." Onu kolundan tuttu. Sıkmıyordu ama Helena'nm yaraları yine de zonkladı.

Nefes nefese kalan Helena'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Karanlıkta sadece Ferron'm gümüş-beyaz saçları görünüyordu. Helena elini uzatıp dokunabileceği bir duvar bulmaya çalıştı.

Parmak uçları nemli, kaygan bir yüzeye değdi. Elini hızla çekti.

Tünel nihayet yeşil cam apliklerin aydınlattığı geniş bir odaya açıldı; bu oda, onlarca tünelin birleştiği bir merkez gibiydi. Duvarlar karmaşık ama solmuş fresklerle kaplıydı. Neredeyse terk edilmiş bir tapınağı andırıyordu.

Burayı daha önce hiç görmemişti. Paladya'nın, çok önceden vebayla yok olmuş bir şehrin kalıntıları üzerine kurulduğunu biliyordu. Rivertide. İlk Ölüm Büyüsü Savaşı'nın arenası. O şehrin tüm izlerinin yok olduğunu sanmıştı.

Hava çürümenin kokusuyla, uzak uçtan yükselen iğrenç bir miyasmayla doluydu.

İçgüdüleri kaç diye bağırıyordu ama Ferron onu ileri sürükledi. Ayakları kaygan zeminde kaya kaya odanın öteki ucuna ulaştılar.

"Efendimiz." Ferron diz çöktü ve Helena'yı da yanına çekti. "Mahkûmu getirdim. Gecikme için en derin özürlerimi sunuyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar ki Helena orada gerçekten birinin olup olmadığından şüphe etmeye başladı.

"Onu daha yakına getir." Karanlığın içinden bulanık ve boğuk bir ses süzüldü.

Ferron, Helena'yı ayağa kaldırdı, belli belirsiz seçilebilen birkaç basamaktan yukarı sürükledi ve sonra yine dizlerinin üstüne itti.

Helena karşısındaki manzaraya dehşetle baktı. Grotesk şekli neredeyse tanımayacaktı.

Morrough bedenlerden yapılmış bir tahtta uzanıyordu. Bükülmüş ve birbirine kaynaştırılmış ölüköleler, uzuvları dönüştürülerek bir koltuğa çevrilmişti. Nefes alıp verir gibi birlikte hareket ediyor, sıkışıp gevşiyor, Morrough'yu yükseltip alçaltıyorlardı. Morrough bir zamanlar devasa ve çarpıtılmış hâline kıyasla sanki küçülmüştü.

Şimdi derisi üzerinden çürüyüp dökülüyormuş gibi görünüyordu.

Tahttaki yüzlerden biri loş ışıkta kısa bir an aydınlandı ve Helena onun Mandl'ın eski yüzü olabileceğini düşündü. Ama emin olamadı çünkü taht kımıldadı ve Morrough'yu ona doğru yükseltti.

Morrough başını yana eğdi; boş göz çukurları kapkara delikler gibiydi. "Seni gözümde fazla mı büyüttüm, Yüce İnfazcı? O anılar çoktan elime geçmiş olmalıydı ama sen bana sadece kırıntılar getirdin."

Morrough'nun dilinde bir sorun vardı; kelimeleri peltek çıkıyor, ağzında koca bir şey varmış gibi konuşuyordu.

"Özür dilerim. Daha iyisini yapmak için çabalayacağım."

"Evet, sen hep çabalarsın, değil mi?" Sözleri hiç de iyi niyetle söylenmiş gibi değildi. "O anıları bizzat ben inceleyeceğim. Kızı sıkı tut."

Bir duraksama olunca çürümüş bedenlerin iniltisinden başka ses duyulmadı. Yarı çürümüş bir başka yüz göründü ama Titus Bayard'ın kafatası boyunca uzanan geniş yarığı tanıdı.

Geriye doğru büzülecekti ki Ferron'ın dizi kürekkemiklerinin arasına bastırıldı ve elleri çenesini kavrayıp Helena'yı yerinde sabit tuttu.

Morrough zayıf sağ elini uzattı; örümcek bacakları gibi eğilmiş parmak eklemleriyle aşırı büyük görünüyordu. Uçlarından kemikler dışarı fırlamıştı, gevşek et parçaları hâlinde sallanan ikisi hariç.

Helena'ya çarpan rezonans kavurucu bir güçtü. İçine elektrik vermişler gibi bedenini yakıp geçmişti. Vücudu kasılıp şiddetle titredi.

Acı kafatasının içinden geçerken dişlerinin arasından haykırdı.

Morrough'nun anılarını incelemesi, basit bir yeniden yaşama hâli değildi; bilincinin diri diri derisinin yüzülmesi gibiydi. Morrough zihnini lime lime ediyor, hatıralarını bulduğu yerden söküp alıyordu.

Onun kayıp anılarını görmek istediğini söylemişti ama bunları bulmak için hiç acele etmiyor, bunun yerine dikkatini Spirefell'deki tutsaklığına veriyordu. Yalnızca ara sıra anılarını kontrol etmek ya da aktarım yapmak için gelen Ferron'm ziyaretleriyle bölünen o klostrofobik tekdüzelik, o bitmek bilmeyen yalnızlık.

Morrough özellikle aktarım seanslarıyla, ardından gelen kâbuslar ve ateşlerle ilgileniyor gibiydi. Onun korkularını eğlenceli buluyor, aktarımın verdiği azabı yeni bir şeymiş gibi tekrar tekrar izliyor, Ferron'ın onu ezip tükettiği, artık ikisinin de ne başlangıcı ne de sonu kaldığı o hâli defalarca oynatıyordu.

Helena çığlık atmaktan vazgeçip tamamen gevşeyerek artık hiç mücadele etmediğinde, işte ancak o zaman anılara yöneldi fakat onları bile çarpıttı.

Luc çatıdaydı ama o anıyı güzel kılan tüm ayrıntılar silinmişti: beyaz ateş, gözlerindeki ışık, günbatımında şehrin altın parıltısı... Hepsi kaybolmuş, geriye sadece aralarındaki mesafe kalmıştı; Luc'un ondan geri çekilişi, sesindeki azarlama ve uyuşturucunun onu yok edişi.

Morrough, Lila'nın acemileri sorduğu anıyı birkaç kez umursamaz bir merakla izledi ama en çok ilgisini çeken, Lila'nın yaralı ve ağlayarak göründüğü hatıra oldu.

Morrough sıkıldığında Helena işinin bittiğini umdu ama hiç de öyle değildi. Son aktarım seansına geri döndü.

Ferron'ı zihninden itmeye gücü bir an için yetmişti ama şimdi o gücün yerinde yeller esiyordu. Morrough anıyı esnetip Ferron'ın zihinsel ihlalinin her acı verici ânını, Helena'nın direniş girişiminin geri tepmesini öyle uzattı ki Helena ne zaman durduğunu fark etmedi bile.

Zihni öylesine büyük bir acıyla dolmuştu ki başka hiçbir şeye yer kalmamıştı, ta ki ciğerlerinin kasıldığını fark edene kadar. Gözleri bir türlü odaklanamıyordu. Ancak Ferron'ın parmaklarının baskısına karşı atardamarındaki nabzın çırpındığını hissettiğinde nerede olduğunu ayırt etmeye başladı.

"Demek..." Morrough'nun sesi karanlıktan geldi. "Sonsuz Alev'in ruh büyücüsü aslında ölmemiş."

"Boyle'un hâlâ yaşadığına mı inanıyorsunuz?" Ferron'ın sesi şaşkındı.

"Kim?"

Ferron, Helena'nın üzerindeki baskısını hafifletti ve o da boğucu karanlıkta ona yaslandı. "Stroud ondan söz etmişti. Direniş'in Elain Boyle'a dair kayıtlarına göre..."

"Boyle da kimmiş? Aktarımın diğerlerinden farklı olduğunu fark etmedin mi?"

Helena'nın kaşları çatıldı. Diğerleri?

"Zihnindeki transmutasyonların zorluk çıkaracağı söylenmişti," dedi Ferron.

"O zorluklar kızın direniyor olmasından kaynaklanıyor çünkü *direnebiliyor*. Bu... O bir ruh büyücüsü."

Yalnızca ölükölelerin ağır hareketleri duyuluyordu. Ferron donakalmış gibiydi.

"Fark etmedin mi, hiç mi şüphelenmedin?" Morrough öyle öfkeliydi ki soluklanmak için duraklaması gerekti. "Deneklerimizin aksine, süreç boyunca onunla ilgili rapor edilen hummaların şiddetine hayret etmem boşuna değilmiş. Zihnine şöyle bir dokunmak bile bu kadar zorken, nasıl olur da bu kadar şey gizli kalabilir?"

Morrough o kadar yavaş konuşuyordu ki her kelimesiyle dehşet katlanarak büyüyordu. Ferron suskunluğunu korudu.

"Tek bir açıklama var: O bir ruh büyücüsü. Rezonansı neredeyse tükenmiş olsa bile hâlâ direniyor. Benden kurtulmak için kimliğini hafızasından silmiş."

Helena'nm kafasında biriken baskı öylesine yoğundu ki gözü kararmaya başladı.

"Olamaz." Ferron'ın sesi araya girdi. "Stroud hiç kimsenin kendi..."

"Stroud ne bilir ki? Kendi yeteneğinin ötesinde hiçbir şeyi hayal edemez o. Bu kız bir ruh büyücüsü. Bana karşı koyma çabasını *hissedebiliyorum*." Cesetler Morrough'yu yine Helena'ya doğru sürükledi. Boş göz çukurları yaklaşırken rezonansı, Helena'nın iliklerine işleyen keskin bir uğultuya dönüştü.

"Yalvarırım başarısızlığımı bağışlayın," dedi sesi şoktan boğuklaşan Ferron. "Hiç aklıma gelmedi."

Morrough uzun süre sessiz kaldı. İskeletimsi yüzü Helena'nın bulanık görüşünde şişmiş ve dalgalanıyor gibiydi.

"Baban kısa süre önce buradaydı ve tıpkı şimdi senin affedilmek için yalvardığın gibi o da bir görüşme için yalvarıyordu. Hatırladıklarını sana anlatmaya çalıştığını ama senin dinlemediğini iddia ediyor."

Ferron, Helena'yı daha da sıkı tuttu. "Onun hafızası pek güvenilir değildir, Efendimiz. Paranoya nöbetlerini dikkate almak ihtiyatsızca olurdu. Sizi iddialarıyla rahatsız edeceğini fark edemedim. Yine de... Yorumları üzerine sessiz sedasız yeniden bir soruşturma başlattım."

"Ve..."

"Görünüşe göre, bombalamadan hemen sonra Batı Limanı civarında yakalanmış."

"Bayard şövalyesini kurtarmak için mi?"

"Kurtarma operasyonu için bombalama dikkatsiz bir yöntem olurdu. Şövalyenin kaçışı tesadüf olabilir. Hatırlarsınız, Bayard'ı yakaladığımda zaten ölmek üzereydi."

"Bayard *yüzünden*di. Bundan eminim."

Ne konuştuklarını anlamaya çalışırken Helena'nın zihni zonkluyordu.

Tüm bedenlerden aynı anda kısık, hırıltılı bir iç çekiş yükseldi. "Bunca zaman boyunca Hevgoss diye düşünmüştük... Meğer her şeyin ardında Sonsuz Alev varmış. Fark etmiş olmalılar."

"Fark etmiş olsalardı Karargâh'larını bu kadar kolay kaybetmelerine izin vermezlerdi."

"Belki de..." Morrough ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ama buna karar vermek sana düşmez. Neyin anlamsız olduğuna ben karar veririm. Bu, Sonsuz Alev'in düşündüğümüzden daha kurnaz olduğunu kanıtlıyor. Sanırım tutsak ruh büyücümüz zannettiğinden çok daha fazlasını biliyor."

"Öyleyse onu kırmaya devam edeceğim," dedi Ferron. Helena'yı yerden kaldırıp sürüklemeye yeltendi.

"Gitmene izin verdim mi?" Morrough'nun bedeni aniden yükseldi ve devasa, çarpık formu ikisinin tepesine çöktü. Üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu; derisi çürüyerek öyle sarkmıştı ki Helena iç organlarının nabız gibi attığını görebiliyordu. Çürümüş etin altında parlıyorlardı. Boş gözlerle seyretti.

Çok fazla kemik vardı; bazıları grimsi ve ufalanmış, diğerleri ise bembeyaz.

Morrough'nun zayıf eli Ferron'ın omzuna indi. "Fazla cüretkâr olmaya başladın, Yüce İnfazcı."

Ferron, Helena'yı ânında bıraktı. Helena adamın ayaklarının dibine kapaklandı. Zemin sıcaktı ve kıyafetlerine sızan ıslak, yapışkan bir şey tenine bulaştı. İç organların ve bayat kanın kokusunu

alabiliyordu. Karanlığın içinde soğuk parmaklar elbisesini çekiştiriyor, taht bir kez daha hırıltılı, çürük bir nefesle şekil değiştiriyordu.

"Son zamanlarda bu kadar çok şeyi görmezden gelen, bu kadar çok şeyi ihmal eden birine nasıl güvenebilirim?"

Ferron keskin bir nefes aldı.

"Başarısızlıkların gitgide çoğalıyor. Tutsağının ruh büyüsüne dair işaretlerini gözden kaçırıyorsun. Babanın öğüdünü yok sayıyorsun. Hem sana bulmanı emrettiğim suikastçılar nerede?"

Havadaki o bakır tınılı çürüme Helena'yı boğarken karanlık da üzerine kapanıyor ve soğuk, ölü parmaklar onu daha da derine çekmeye çalışıyordu. Tüm korkuları ete kemiğe bürünmüştü sanki.

"Ben sizin en sadık hizmetkârınızım. Size asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Eğer bu Sonsuz Alev'in işi ise onları bulacağım."

"*Evet*, Sonsuz Alev'di. Başka kim olabilir? Kim Ölmeyenler'i öldürmeye cüret eder? Silah obsidiyendi. Crowther artık bizim elimizde ama tasfiyeden sağ kalan biriyle sırlarını mutlaka paylaşmıştır. Belki de tutsak ruh büyücümüzün bizden saklamak için böylesine çabaladığı sırlardan biri de onların kimliğidir."

Morrough konuşurken havadaki rezonans katı, ağır bir kütleye dönüşüp aşağı çöktü. Helena'nın kaburgaları içe çökecek, akciğerlerini paramparça edecek gibi bükülüyordu.

"Mandl'ın ölümü bir utançtı. Senin gibi şanlı biri bunu *öngörmeliydi*."

Baskı, Helena'nın çaresizce bir nefes alabileceği kadar azaldı ama bu kez de boğazına yapışan çürük kokusu onu boğuyordu.

"Tüm ihtimalleri araştırıyorum," dedi Ferron soluk soluğa. "Kayıtlara göre Crowther, son savaşta ölen bir metalurjistle işbirliği yapmış. Araştırmalarında başka işbirlikçilerin izine dair ipucu bulmak için kriptologlara yeniden inceleme görevi verdim."

"Bunlar eski bilgiler," diye hırladı Morrough. "Kaç haftadır ölümleri araştırıyorsun ama elinde gösterecek neyin var? Hayal kırıklığına uğradığımda ne olacağını unuttun mu?"

"Ben..."

Morrough'nun rezonansının uğultusu yoğunlaşıp yok oldu. Dalların kırılışı gibi kesin ve ani bir çatırdama duyuldu. Ferron boğuk bir soluk alarak yere yığıldı. Yüzüstü değil de bir kolu Helena'nm başının hemen üzerinde olacak şekilde, ona doğru.

Helena, Ferron'ın yüzünü zar zor seçebiliyordu. Gümüş gözleri tepesinde parlıyormuş gibi görünüyor, dudaklarından akan kan yere damlıyordu. Yüzü çarpıldı, bedeni kasıldı, gözbebekleri büyüdü ve irisi ince gümüş şeritlere döndü.

Ardından çığlık attı ve gevşeyip Helena'nm üzerine yığıldı.

Bedeninin ağırlığı, kırık kemiklerin çıkıntılarına yük bindiriyordu ama kalp atışını hissedemiyordu.

Ferron nefes almıyordu. Tamamen hareketsizdi.

Birden sarsıldı; ciğerlerinden hırıltıyla boğuk bir soluk çıkarken göğsü çırpınmaya başladı. Kendini Helena'mn üzerinden kaldırmaya çalışırken sanki boğuluyormuş gibi kasılıyor, kan öksürüyordu.

"B-başarısız o-olmayacağım, yemin ederim." Titreyen sesi fısıltıdan biraz yüksekti ve sendeleyerek yeniden ayağa kalktı.

"Olmasan iyi edersin," diye kestirip attı Morrough.

Ferron eğildi ve titrek parmaklarla Helena'yı yerden kaldırdı. Helena'nın başı geriye düştü.

"Onu iyi izle. Eminim ki Sonsuz Alev çok yakında onu almaya gelecek."

"Onu kaybedeceğime ölürüm," dedi Ferron, Helena'yı daha sıkı kavrarken.

"Bu kez onları canlı istiyorum, Yüce İnfazcı. Bana meydan okumaya cüret eden şu son kıvılcımları. Onları bana getireceksin ki keyfimce öldüreyim."

"Onları alacaksınız. Size getirdiğim diğerleri gibi." Ferron'ın sesi daha dengeliydi. İyice eğilerek reverans yaptı.

Helena boynunu uzatıp bulanık görüşünün arasından tahtta görünen yeşil, çürümüş yüzlere bakmaya çalıştı; dikkatle baksaydı birkaç tanesini tanıyacağından korkuyordu.

Kendini kurtarmaya çabaladı ama başaramadı. Ferron onu daha da sıkı kavrayıp salondan sürükleyerek çıkardı ve kıvrımlı

tüneller boyunca çekiştirerek götürdü. Helena'nın bacakları pes edip tökezlese bile Ferron durmadı. Onu bırakmıyordu.

Sonunda durdu ve Helena'yı bırakmadan yere kaymasına izin verdi. Nefes nefese kalmış olan Helena çöktü. Hâlâ soluk almakta zorlanıyordu. Hava daha temizdi, nemli ve bataklığımsıydı ama artık kan kokusu yoktu. Tünelin taşları kuruydu.

Başının ağrısı o kadar yoğundu ki düşünmek açık bir yaraya dokunmak gibiydi ama sorması gereken çok fazla soru vardı.

"Ben..." Boğazı kasıldı, titredi. "Ben... bir hapishaneye mi saldırdım?"

"Son savaşın ardından," dedi Ferron, sesi uzaklardan geliyordu sanki. "Görünüşe göre Batı Limanı Laboratuvarı'nın yarısından fazlasını yerle bir ettikten sonra yakalanmışsın. Saldırı sırasında kendini bir Hevgosslu gibi göstermişsin, sonra da o tankın içinde kaybolmuşsun, bu da çelişkili raporlara sebep olmuş. Babam seni nereden hatırladığını fark edene kadar soruşturma sonuç vermemişti. O gece o da oradaydı."

Helena başını iki yana salladı. "Ben bir şifacıydım," dedi. "Ben... Benim savaşmama izin vermediler."

Ferron hiçbir şey söylemedi.

Helena hâlâ anlayamıyordu. "Peki Lila da mı oradaydı?"

"Evet."

"Ama onu... yakaladığında ölmek üzereydi."

"Batı Limanı Laboratuvarı, Bennet'ın deneysel araştırma tesisiydi."

Helena'dan dehşet dolu bir inleme duyuldu. İki büklüm olup öğürdü. Ferron onu desteklemek zorunda kaldı.

"Bunu iç," dedi Ferron eline bir şişe tutuştururken. "İyi gelir."

Helena'nın eli titriyordu ama uzatılan sıvıyı sorgusuz sualsiz içti. Ferron'ın ona verebileceği hiçbir şey durumunu kötüleştiremezdi. Onun yerine, dilini uyuşturan acı bir ağrı kesici tadı yayıldı. İlacın etkisiyle Helena düzensiz nefesler alarak oturdu.

Odaklanmaya çalıştı ama beyin sarsıntısı geçirmiş gibi hissediyordu. Beyin yaralanmalarında bilinçli kalmak önemliydi.

Konuşmak iyi gelir, hastayı ayakta tutardı. Kendini konuşmaya zorladı.

"Bu sana da mı oldu?" Dili ağırdı. Ferron'ın ona baktığını hissetti ve adamın soluk renkli gözleri karanlıkta kısa süreliğine parladı.

"Birden fazla kez..." dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Eğitimim zorlu geçti."

"Neden?"

Ferron alçak sesli inlemesini bastırarak kıpırdandı. "Babamdan daha iyi mi çıkacağım yoksa sorguda onun gibi çözülecek miyim diye görmek için."

Helena kaşlarını çattı. "Bu... Principatus Apollo'yu öldürmeden önce miydi?"

Ferron kahkahasını bastırıyormuş gibi hırıltılı bir nefes verdi.

"Bir itiraf mı istiyorsun?" diye sordu sonunda. "Yaptığım her şeyi anlatayım mı sana?"

Helena sadece önünde çömelmiş siluetini seçebiliyordu. Onu ayakta tutmaya çalışırken Ferron'ın nefesi hâlâ zorlanıyormuş gibi çıkıyordu.

Orada kendisi toparlansın diye mi yoksa Ferron soluklansın diye mi durduklarını merak etti. İçtiği laudanum dozunun etkisiyle başındaki keskin ağrı biraz hafiflemişti.

Dilinin ucuna bir soru geldi ve bunun hayat memat meselesi olduğunu hissetti. Yüzünü görmeye çalışarak yana doğru eğildi. "İster misin?"

Ferron uzun süre sessiz kaldı, sonra yanıt vermeden ayağa kalktı ve Helena'yı da kaldırdı. Helena'nın bedeni yarı yarıya uyuşuktu ve Ferron onu neredeyse taşıyarak arabaya kadar götürdü.

Işığa çıktıklarında Helena üzerinin beden kalıntılarıyla kaplı olduğunu gördü; çürük kan ve et parçaları giysilerine, ellerine bulaşmıştı. Ölüköleler onları izlerken Ferron onu arabaya kadar getirip kendi hizmetkârlarından birine teslim etti. Hizmetkâr, Helena'nın elbisesini soyup yerine yün bir örtü sardı. Helena arka koltuğa yığıldı.

Ferron öne geçti. Araç tünelden çıktığında, bulutlu göğün parlak beyazlığıyla Helena'nın gözleri kamaştı ama Ferron'ın siluetini seçebiliyordu. Gözlerini kapamış, kendini öne bırakmıştı. Ölüm kadar solgundu.

Helena'nın net görmeye başlaması iki gün sürdü, başı dönmeden oturabilmesiyse üç gün. Okumayı denedi ama kelimeler yüzüyor, kendini meşgul tutması için onu düşünceleriyle baş başa bırakıyordu.

Üçüncü gün hizmetçilerden biri yatağına bir tabak lapa getirdi. Ona baktığında puslu mavi gözlerle karşılaştı.

"Ferron, buraya gelir misin?"

Hizmetçi ona baktı, sonra gözünü kaçırdı ve tepki vermeden uzaklaştı fakat o akşam yemeğini didiklerken kapı açıldı ve Ferron içeri girdi.

"Sen mi çağırdın?" Ses tonu iğneleyiciydi.

Başı gözlerini yuvalarından uğratacak kadar zonklamasına rağmen doğrulup oturarak, "Sana sormak istediğim bir soru vardı," dedi.

Derin bir nefes alıp aylardır topladığı tüm bilgi ipliklerini bir araya getirdi. Farkında olmadan bir goblen örmüş gibiydi ve ancak şimdi parmak uçlarında oluşan görüntüyü seçebiliyordu.

"Mandl, öldürülen ilk Ölmeyen değildi," dedi nihayet. "Haftalardır ölüyorlar. Kayıplardaki örüntüyü şimdi fark ettim. Sansür yüzünden sanmıştım, belki muhaliflerdir demiştim ama Ölmeyenler kayboluyor çünkü öldürülüyorlar ve bunun üzerini sen örtüyorsun."

Hiçbir şey söylemeyen Ferron yüzünü bilerek ifadesiz tutuyordu.

Helena sertçe yutkundu. "Var ya, Ölmeyenler bana hiç mantıklı gelmemişti. Bilimsel ya da mantıksal açıdan. Ölümsüzlük insanlara öylece verilemeyecek kadar tehlikeli bir şeymiş gibi görünüyor ve Morrough da pek fedakâr bir tip sayılmaz. Yaşam büyüsünün nasıl işlediğini biliyorum. Karmaşık canlandırmanın bir bedeli var

ve birileri her zaman o bedeli ödemek zorunda. Bundan kaçış yok. Ölmeyenler'deki gibi bir canlandırmayı sağlamak için birileri bedel ödüyor."

"Soru soracağını sanmıştım," dedi Ferron.

"Oraya geliyorum," dedi Helena sakince, başının arkasındaki zonklamayı yok saymaya çalışarak. "Ölmeyenler ölü bedenlerdeyken eski rezonanslarını koruyamazlar, yeni bedenin rezonansı neyse onu alırlar. Mesela baban: Demir simyacısı, ateş büyüsünden zerre anlamaz. Yani senin gibi bir ruh büyücüsü bedenini kaybederse o yeteneği de gider ve eğer liç olmak bir cezaysa –birine ders vermek için yapılan bir şeyse– ne pahasına olursa olsun bedenine tutunursun ve çaresizce aktarımı çözmeye çalışırsın. Fakat bunu başarsan bile yine de bir ruh büyücüsü bulman gerekir ki öyle biri de aktarıma direnecektir."

Helena irkildi ve baskıyı geri itmeye çalışır gibi elini alnına bastırdı. "Yani... nüfus artırma programı da burada devreye giriyor," dedi titreyen sesiyle. "Morrough ekonomiyle ya da Yeni Paladya'da hangi tür simyacıların olacağıyla ilgilenmiyor. Stroud'un seçici çiftleştirmeyi kullanmasının gerçek nedeni, çocukların hangi rezonansla doğacağını kontrol etmenin bir yolunu bulmak. Babanı da bu yüzden geri getirdiler; onu Merkez'de görmüştüm. Stroud, Morrough için bir ruh büyücüsü üretmeye çalışıyor. Eğer aktarım o sırada mükemmelleşmiş olursa, elinde hem araç hem de kullanacağı mükemmel kap olur ama onun... zamanı tükeniyor."

Ferron gözlerini kıstı.

Helena derin bir nefes aldı. "Onda yanlış bir şeyler var. Aşırı yaşlı ve bunun rezonansı etkilemesi gerekirken onda etkilemiyor. Gücünün başka bir kaynağı var, güç çekebildiği bir şey. Ama yine de zayıflıyor. Onu daha birkaç ay önce gördüğümde böyle değildi. Artık onu hayatta tutan şey yalnızca o taht. Onun gibi birine neyin zarar verebileceğini hep tahmin etmeye çalıştım. Yanına yaklaşmak mümkün değil. Sonra düşündüm de belki gücünün kaynağı tam önümüzdedir ama insanlar fark etmesin diye gizlenmiştir.

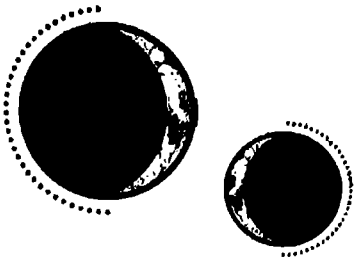
Belki bir hediye, insanların kazanmak için can attığı bir şey gibi sunuluyordur da aslında buna muhtaç olan odur."

Başına tekrar ağrı saplandı. Görüşü kırmızıya kesti. Acıdan nefesi kesilerek yana devrildi. Ferron ona doğru ilerliyordu.

Helena yukarı bakıp sorusunu zar zor sordu.

"Ölmeyenler. Siz onun güç kaynağısınız ve Direniş... biz bunu çözdük, değil mi? Onu nasıl öldüreceğimizi. Hepinizi nasıl öldüreceğimizi."

Ninova

14. BÖLÜM

Helena laboratuvarda bir taburede oturuyordu. Önündeki masada dizi dizi dönüştürülmüş metaller ve bileşikler yatıyordu; bazıları içi boş küreler hâline getirilmişti, diğerleriyse küçük şişelerde test edilmeyi bekliyordu.

Tam karşısında Shiseo oturmuş, parmakları arasında tuttuğu bir küreyi incelerken bir kâğıda notlar düşüyordu.

"Dağarcığın ilginç," dedi alçak sesle, üçüncü sıradaki şişelerden birine uzanırken. "Çok sıradışı. Detaylara iyi dikkat etmişsin. Metalurjist olmamana şaşırdım açıkçası."

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi Helena, başka bir küreyi değerlendirmesi için uzatırken. "Ne seçersem seçeyim birileri hep hayal kırıklığına uğruyordu. Herkes..." Parmaklarını oynatmaya başladı ancak durup ellerini kavuşturdu. "Herkes benden çok şey bekledi ve sanırım ben ne istediğimi hiç bilemedim." Omuz silkti. "Sanırım iyi de oldu, sonuçta pek bir önemi olmadı."

Shiseo cevap vermedi. Notlarını inceledi, sonra karşısındaki kenetlenmiş ellere göz gezdirdi ve nihayet ifadesiz gözleri Helena'nın yüzüne döndü. "Çelik bir silah sana uymaz bence," dedi.

"Ne?"

"Titanyumla olağanüstü iş çıkarıyorsun. Bir keresinde titanyum loncaustasıyla tanışmıştım ve onun işi bile bu kadar kusursuz değildi." Sonra nikel çalışmalarından bir parçayı alıp onu da inceledi. "Hiç nikel-titanyum alaşımı denedin mi?"

Helena başını iki yana salladı.

"Senin için daha iyi bir silah olurdu. Çok hafif. Çelikle gücünü boşa harcarsın."

"Bu silah için değil," dedi Helena çabucak. "Sadece... merak işte."

Shiseo dilini şaklattı. "Peki... eğer gerçekten bir silah isteseydin, nikel ve titanyum kullanmanı önerirdim. Paladyalıların yaptıklarıyla kendini sınırlama."

Helena'nın vücudunun sağ tarafına tamamen yayılan belli belirsiz bir ağrı vardı ve uyanmaya çabaladığı sırada dili, yeni iyileşmiş de aşırı hassas dokularla kaplanmış gibi geliyordu.

Gözlerini tavandaki sayvanlara dikip başına ne geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Ferron... Ferron'la konuşuyordu. Etrafına bakındı ama o gitmişti.

Morrough'nun ölmekte olduğunu, Ölmeyenler'i öldürmenin ona da zarar verdiğini, her şeyi nihayet çözdüğünü söylüyordu ve sonra...

Sonrası yoktu.

Yavaşça doğruldu. Bir nöbet daha geçirmiş olmalıydı. Omuzlarını oynattı. Kasların kasılıp gerilmesini ve onu zorlamasını bekleyerek ağzını ihtiyatla açtı ama öyle olmadı.

Kendine baktı. İyileştirilmişti.

Askeri hastanede pek fazla nöbet görmemişti ama Titus Bayard beyin yaralanmasından sonra bunlardan çok çekmişti.

Kaslardaki gerginlik sıradan bir yaşam büyüsü dokunuşuyla tedavi edilecek bir şey değildi. Rezonans düğümlenmiş kasları gevşetebilirdi ama gerginliği gidermek için kasların elle ovulması, uzatılıp esnetilmesi gerekirdi.

Bu da demekti ki birisi en azından bütün sağ tarafına dokunmuştu. Helena ürperip ölükölelerden biri olmamasını diledi... ama sonra diğer ihtimalleri düşündüğünde bundan da vazgeçti.

Vücudunda kalan ağrılar tamamen kaybolana dek uzun uzun yıkandı ve anılarını kafasında tekrar tekrar oynatırken sırtını eğip suyun saçlarının arasından akmasına izin verdi.

Shiseo. Demek onu tanıyordu. İnanmak istemedi ama zihnindeydi işte.

Birbirlerini çok iyi tanıyor olamazlardı. Shiseo muhtemelen pek çok kişiye rezonans testi yapmıştı. Belki de bu göreve Direniş'i gözetlemek için talip olmuştu.

Ama o anı neden saklanmıştı? Hafıza kaybının kapsamı onu afallatmıştı.

Shiseo savaş boyunca Direniş'in arasında yaşamış ve çalışmışsa, Ölmeyenler ona neden güveniyordu? Bundan çok daha azı yüzünden sayısız Paladyalı öldürülmüş ya da hapsedilmişken Shiseo elçi olarak görevlendirilmişti.

Hiç mantıklı değildi.

Paladya kurulduktan sonra, dünyanın dört bir yanından yabancıları davet etmişti. Holdfast ailesi, Enstitü'yü dünyanın simya başkenti yapmak istemişti; her türden simyacının gelip çalışabileceği, tekniklerini ve yöntemlerini paylaşabileceği bir yer. Paladya bu hayali çok çabuk aşmıştı gerçi.

Özellikle de Enstitü, kapasitesini doldurmaya yaklaşınca misafirperverlik havası bozulmuştu.

Principatus Apollo'nun ölümünden sonra savaş söylentileri yayılmaya başladığında, Helena'nm babası güneye dönmek istemişti. Bu savaşın onların savaşı olmadığını söylemişti. Onun sorumluluğu Helena'yı korumaktı ama Helena, Luc'a kalacağına dair söz vermişti ve babası da onun yüzünden kalmıştı.

Onun yüzünden de ölmüştü.

Helena keskin bir nefes aldı ve duştan çıkarken boğazındaki yara izini parmaklarıyla yokladı.

Havluyla kurulanırken birden aynadaki görüntüsüne bakakaldı.

Yemekler düzelmeye başladığından beri aynaya bakmaktan kaçınıyordu çünkü gördüğü değişiklikleri sevmiyor, tanıdığı Helena yavaş yavaş yok oluyordu.

Anılarında, stres yüzünden kadidi çıkmıştı. Güneş ışığından mahrum kalmaktan dolayı teni solgundu. Siyaha çalan saçlarını her zaman sıkıca örüp ensesinde toplardı. İnce, kemikli bir vücudu vardı. Gözleri iri ve koyu renkliydi ama içlerinde bir ateş yanıyordu.

Spirefell'e ilk geldiğinde, aynadaki yansımasında hâlâ o kızdan bir şeyler vardı.

Şimdiyse yüzü çökmemiş, yanaklarının içi boşalmamış, gözleri yorgunluktan çukurlaşmamıştı. Tenine renk gelmişti. Tarağı ya da tokaları olmadığından saçları serbestçe dökülüyor, dirseklerini geçiyordu. Kemikleri artık çıkıntı yapmıyordu.

Sağlıklı görünüyordu.

Hatta güzel.

Bambaşka bir hayattan çıkmış bir Helena.

Ama gözleri...

Gözleri ölüydü. İçlerinde hiç ateş kalmamıştı.

Bir zamanlar kimliğinin ayrılmaz parçası saydığı o kıvılcım sönüp gitmişti.

Şimdi canlı bir cesetti, Spirefell'de dolanan ölükölelerden pek de farkı yoktu.

Ertesi gün Helena akşam yemeğini yerken Ferron yeniden çıkageldi.

"Av kıyafetlerini" giymişti ama temizdiler; bu yüzden de Helena onun eve dönmediğini, aksine ava yeni çıkacağını varsaydı. İçeri giren adamı temkinle izledi. Paltosu ve normal katmanları olmadan ince yapısı daha da belirgindi.

Yanına yaklaştığında Helena'nın gözleri kısıldı. Kıyafetleri şehrin gölgelerine karışacak şekilde koyu griydi ama bazı yerlerde metalik parıltılar vardı. En çok önkollarında, göğsünde ve bacaklarında fark ediliyordu.

Örülmüş bir vücut zırhıydı bu. Onu bıçaklayamamasının sebebi de bu olmalıydı.

Ferron önünde durdu; yüzü ifadesiz, elleri arkasında saklıydı. "Nasıl fark ettin?"

Çatalının dişleri tabağa takıldı. "Neyi fark ettim? Morrough'nun öldüğünü mü yoksa Ölmeyenler'i bir güç kaynağı olarak kullandığını mı?"

Ferron'ın dudakları kıvrıldı. "İkincisiyle başlayalım."

Helena pencereye doğru baktı. "Herkes hep savaşın kaçınılmaz olduğunu söylerdi, iyilik ve kötülüğün sonsuz döngüsünün bir parçası olduğunu ama ben... bunu asla anlamadım. Morrough neden Paladya'yı istesin ki? Konsey, Hevgoss'un işin içinde olduğunu, Paladya'yı topraklarına katabilmek için askeri müdahalelerine bahane yarattıklarını düşünüyordu. Ama Morrough'nun bundan çıkarı ne olacaktı? Nedense kimse bunu merak etmiyordu. Bir yerlerde hep kötü bir ölüm büyücüsü vardı ve Sonsuz Alev de gidip onu öldürmek zorundaydı. Ama nedenini, birini buna yöneltenin ne olduğunu soran yok tabii." Başını iki yana salladı. "Ölümsüzlük bana hiç armağan gibi görünmemişti, özellikle de Morrough'nun yaptığı gibi başkalarına verilecek bir şey olarak. Tabii herkesin ölümsüz olmasının onun için daha büyük bir çıkarı olmadıkça. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeylerin, her zaman çok geç fark edilen bir bedeli vardır."

Ferron hiçbir şey söylemedi.

"Haklı mıyım?" diye sordu Helena.

Ferron'ın ifadesini ve duruşunu okumak imkânsızdı. "Bir önemi var mı?"

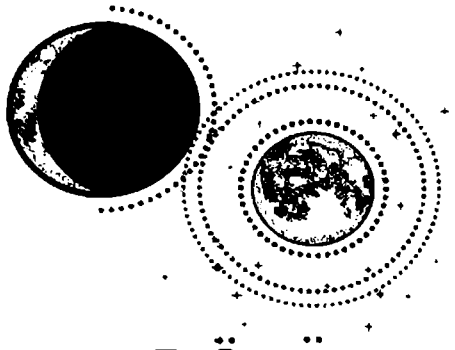
Helena gözlerini kaçırdı.

"Aslında sana söylerim... *eğer* sen de bana senin için gerçek olamayacak kadar iyi olan şeyin ne olduğunu söylersen."

Helena zorlukla yutkunup dağlara baktı. "Paladya."

Derin bir nefes aldı ve Ferron'a döndü. "Eee?"

Ferron ona baktı ve gözleri garip bir memnuniyetle parıldıyordu. "Evet, o ölüyor."

15. BÖLÜM

Helena'nın esareti yeniden tekdüzeliğe gömülmüştü. Ferron'ı yalnızca hafızasını kontrol etmeye geldiğinde ve birkaç gün sonra tekrar aktarım esnasında gördü.

Helena direnmedi. Zihni örümcek ağı kadar ince ve kırılgandı hâlâ. Eğer çözülürse, Ferron'ın zihninde elini kolunu sallayarak dolaşacağından korkuyordu.

Ferron gizli alanlara girmeye çalışmadı; sadece Helena'nın zihnine yerleşti ve orada kaldı. Göz kırptığında Helena'nın gözleri de seğirdi. Helena'nın sol eli kalktı ve onun açılıp kapanışını izledi. Bilinci Ferron'la kendisi arasında ikiye bölünmüştü ama her geçen saniye kendinden çok onun gibi hissediyor, yavaş yavaş yutuluyordu.

Ağzında kan tadı vardı.

Gözlerinden ve burnundan boşanıyordu.

Sona erdiğinde, olduğu yere yığılıp kaldı; başı geriye düşmüştü ve ölüköleler gelip onu alarak yatağına yatırana kadar öylece tavanı izledi.

Direnmediği için ateşi sadece birkaç günlüğüne, o da biraz çıktı. Görünüşe göre gerçekten de bir ruh büyücüsüydü.

Bu gerçekle yüzleşmek göğsüne taş gibi oturdu. Hafıza kaybının, Luc'u korumak için çok önemli bir sırrı saklamak amacıyla Direniş'in stratejisinin bir parçası olduğundan emindi. Gizemli

Ninova

Elain Boyle'a güvenerek zihnini ve anılarını ona emanet etmesi müthiş fedakârca bir hamleydi.

Belki de bunca zaman kendini gizleyen oydu? Sonunda hepsi bu kadar mıydı yani? Mutlaka bir şey olmalıydı ama hatırladığı hiçbir şey, geri gelen hafızasının hiçbir parıltısı önemli bir sırra işaret etmiyordu.

Ferron sürekli meşguldü ve vaktinin çoğunu Sonsuz Alev'in kalan üyelerinin peşinde geçiriyordu. Helena onu avlu pencerelerinden ne zaman görse, Ferron alenen tükenmiş görünüyordu. Bazen eve kan revan içinde dönüyordu.

Helena onun gözlerinin çevresindeki gerilimi ve katılaşmış hareketlerini ister istemez fark ediyordu.

Morrough'nun ona düzenli olarak işkence ettiğinden şüphelenmeye başladı.

Ferron ölemediğinden Morrough onu tekrar tekrar öldürmenin tadını çıkarıyordu.

Öfkeden bembeyaz kesilmiş dönmediği zamanlardaysa işkence yüzünden şokta oluyordu. Onu gördüğü her seferinde belirtiler daha da belirginleşiyordu. Bedenindeki fiziksel izler silinirken zihinsel olarak çözülüyor gibiydi.

Helena bunu fark etmemeye, ister istemez fark ettiğinde de bunu umursamamaya çalıştı.

Ferron, Direniş'in peşindeydi. Her işkenceye uğrayışı, onun başarısız olduğunun işaretiydi. Helena da onun cezalandırılmasını istememiş miydi zaten?

Ferron bunu kendi seçmişti sonuçta. Morrough'nun ölmekte olduğunu biliyordu ama yine de ona hizmet etmeyi, Morrough'nun artık kendi gücüyle yapamadığı her şeyi onun yerine gerçekleştirmeyi seçmişti.

Acı çekmeyi hak ediyordu.

Helena bacaklarının arasında kan lekeleri fark ettiğinde hiç anlam veremeden öylece bakakaldı, ta ki *regl olduğu* kafasına dank

edene kadar. Savaş başlamadan önce bile bursunun yarattığı stres yüzünden düzensiz bir âdet döngüsü vardı. Suikasttan sonraysa tamamen kesilmişti.

Bunun bedeninin yapması gereken bir şey olduğunu unutmuştu.

Kısırlaştırıldığı zaman, Matias rahminin tamamen alınmasını istemişti ama Ilva işlemin olabildiğince az müdahaleyle yapılmasında ısrar etmişti. Sadece bir bağlama. Yani hâlâ kanaması oluyordu.

Bacaklarının arasına bir bez sıkıştırdı ve öğle yemeği getirildiğinde hizmetçiden aylık döngüsü için bir şey istedi. Daha önce olsaydı, Ferron'ın bir kadın mahkûmun gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmasının yaratacağı rahatsızlıktan keyif alabilirdi ama artık onun rahatsızlığını düşünmemeye çalışıyordu.

Aktarımdan on gün sonra, Ferron hafızasını kontrol etmek için odasına geldiğinde daha az gergin görünüyordu. Helena'nın onun hakkındaki gönülsüz ama takıntılı endişesine rastlayınca bağlantıyı kesti.

Helena gözlerini kırpıştırıp açtığında Ferron'ın tepesinde durmuş ona baktığını gördü.

"Benim için mi endişeleniyorsun?" Yüzü mağrur bir tebessümle çarpılmıştı. "Bugünleri göreceğim aklıma gelmezdi."

Helena'nın yüzü kızardı. "Bunu iltifat olarak alma. İşkenceden nefret ederim."

"Gerçek bir azizesin," dedi kuru kuru, elini göğsüne koyarak. "Tatlı Luc da yufka yüreğinden etkilenirdi eminim."

"Onun adını ağzına alma," dedi Helena sertçe. "Sen asla onun arkadaşı olmadın."

Başı dönmesine rağmen doğruldu.

Ferron sayvana yaslandı. "Bazen düşünüyorum da, Direniş'te daha çok ölümden sorumlu olan kimdi? Holdfast ve onun ahlakı mı yoksa ben mi? Sen ne dersin?"

"Aynı şey değil."

Ferron'ın parmakları seğirdi. Kollarını kavuşturarak saklamayı az kalsın başaracaktı. "Birinin senin uğruna ölmesi ya da senin onu öldürmen arasında gerçekten bir fark var mı?"

Helena'nın göğsü öfkeyle kabardı. "Evet. Vicdanını rahatlatmak için böyle düşünmek hoşuna gidiyordur eminim ama senin onunla alakan bile yok."

Ferron tebessüm etti. "Vicdanım olduğuna inanmıyorum ama söylesene, onları hayatta bırakmamı mı isterdin?" Nazikçe sormuştu. "Sonsuz Alev'in üyelerini hayatta bırakmak, insanlara umut vermek, daha mı merhametli olurdu?"

"Umut etmeleri gerek çünkü dışarıda birileri var. Sonsuz Alev'den hâlâ yakalayamadığın biri."

"Uzun sürmeyecek."

Helena'mn yüzünden kanı çekildi. "Yoksa?" Sesi titredi.

Başını salladı. "Henüz değil. Ama seni temin ederim." Gülümsemesinde öfke vardı. "Morrough'ya ne olursa olsun o katil ondan çok önce ölmüş olacak."

"Bunu bilemezsin," diye tersledi Helena.

"Ama biliyorum," dedi Ferron. Yüzündeki ifade o kadar sertti ki taştan oyulmuş gibiydi. "Bu hikâyenin tek bir sonu var. Direniş'in başka bir arzusu vardıysa farklı seçimler yapmalıydı. Belki bazı zor, gerçekçi seçimler ve ayrıca davalarındaki haklılıklarının zaferi garanti edeceği yönündeki fanatik inançtan vazgeçmeliydiler. Onlar aptaldı. Hem de her biri." Dudak büktü. "Tanrılar gerçek olsaydı, Apollo Holdfast'ı öldürmek daha zor olurdu."

Helena ona baktı; yüzünün çarpılışını, gözlerindeki somut gazabı izledi.

"Kimden bu kadar nefret ediyorsun?" O zamana dek Ferron'ın öfkesinin derinliğini fark etmemişti. Derinleştikçe derinleşen bir okyanus gibiydi ve tek vaadi ölümdü.

Ferron bir anlığına şaşkınlığını gizleyemedi, sonra duyguları sanki bir kutu çat diye kapanmış gibi kayboldu.

"Çok kişiden," dedi umursamaz bir omuz silkmeyle. Dudakları orak gibi kıvrılarak gülümsedi. "Çoğu da artık öldü zaten."

Kış çekildikçe Lancaster'ın Spirefell'e gelişleri yeniden sıklaştı. Helena pek umursamadı. Direniş üyesi olma ihtimali olsaydı Ferron onu şimdiye kadar haklamış olurdu.

Duyduğu ayak sesleri sıklaştığında, Ferronların yine bir davet verdiklerini anladı. Evin ana kanadı hareketliydi. Yeni ölüköleler getirilmiş, ana kapının dışında sürekli nöbet tutan çürümüş cesetler başka yere gönderilmişti.

Düzenlenecek kutu kutu çiçekler antrenin her yanma yayılmıştı. Daha güneyden getirtilmiş veya serada yetiştirilmişlerdi; Spirefell'in tarhları hâlâ kısırdı.

Helena tarihi kafasında hesaplayıp ilkbahar ekinoksu olduğunu fark etti.

Aurelia elbette parti verecekti.

Avluda büyük maltızlar yakılmış, arabalar gelmeye başlamıştı. Helena yüksek bir pencereden misafirlerin gelişini izledi. Kış gündönümüne göre daha mütevazı bir davetti. Gündönümleri Paladya'da en önemli kutlamalardı, ekinokslarsa daha çok tarım ülkelerinde kutlanırdı. Novis'te her bahar toprak tanrıçası Tellus için gösterişli geçit törenleri yapıldığı söylenirdi.

Misafirlerin hepsi içeri girince, Helena yarım saat bekleyip ana kanada doğru sıvıştı. Onu gözleyen köleler davetlilerle meşgul olduğundan, meydan duvarlardaki gözlere kalmıştı.

Yemek salonuna varmadan önce sesleri duymaya başladı. Parti sarhoş gibiydi. Bir sonraki odaya girdi. Sesler duvardan boğuk geliyordu ama dikkat kesilince konuşmaları seçebiliyordu.

"Hayalet işte, diyorum sana. Holdfast intikam için geri geldi. Başka açıklaması yok," dedi yüksek, peltek bir ses. "Direkt lanet duvarlardan girdi."

"Kapa şu çeneni," diye mırıldandı biri. "Hayalet falan yok, pislik."

"Vidkun'u görseydin öyle demezdin. Kendini resmen evine kapayıp duvar örmüştü, sadece köleleri vardı yanında. Oraya fare bile giremezdi. Nasıl öldürüldü ki?"

"Sırf sen bakırdan başka bir şey dönüştüremiyorsun diye kimse de yapamıyor sanma. Holdfastların dört bir yandan simyacılar

topladığını herkes bilir. O ucubelerden biridir muhtemelen. Üstelik Vidkun ahmağın tekiydi. Evinde kaldı ve yalnız yaşıyordu. Ölmek istemiyorsan birini kendi yatağında değil, onun yatağında sikeceksin."

Kahkahalar patladı.

"Lafı gelmişken," dedi sinsi bir ses, "Son zamanlarda Merkez'e gideniniz var mı? Stroud size çalışmalarını gösterdi mi?"

Yüksek sesli kıkırdamalar duyuldu.

Nefes bile almayan Helena kımıldamadan bekledi.

"Vatandaşlık görevimi seve seve yerine getiririm. Paladya her zaman yeni simyacılara ihtiyaç duyacak," diye cevap verdi arsız bir ses.

"Stroud istediğini seçmene izin veriyor mu?"

"Yani," diye cevapladı sinsi ses, "muhtemelen dağarcığına bağlı. Oda numaralarının olduğu bir liste veriyor. Bir kız var, güzel bir şey, yaraları da çok kötü değil. Küçük sürtük beni ısırmayı becerdi ama çenesini kırınca *fazlasıyla* yola geldi. Stroud'a onu eski usul iyileşmeye bırakmasını söyledim." Dramatik bir iç geçirme duyuldu. "Bu hafta tekrar gidip hamile kaldığından emin olacağım; olmazsa da tekrar denerim artık. Hatta umarım kalmamıştır, ağzı kapatılmış hâlini daha çok seveceğimi düşünüyorum."

Helena biri onu bıçaklamış gibi hissetti. Göğsüne ve karnına bir acı saplandı.

"Bu kadar mı? Gazetelere bakınca daha uzun bir süreç var sanmıştım. Gidip bana ne düşeceğine bakarım."

Ardından daha fazla kahkaha yükseldi.

"Sen de gittin mi, Ferron? Senin şu dağarcığınla her odayı geziyorlardır sana."

Helena'nın ağzı kurudu.

"Hayır," dedi Ferron'm buz gibi sesi. "Daha önemli işlerim var."

"Doğru ya, evde hazırı varken şehre niye gidesin."

"Mahkûm o iş için değil," diye araya girdi Aurelia. "Yakında onunla işimiz biter zaten. Hem o gerçekten... yüzüne bakılası bir şey değil. Tek yaptığı fare gibi etrafta dolanmak. Yıkanması için tehdit etmek zorunda kaldım."

"Gazetedeki fotoğrafı gördüm. Biraz vahşi ama dert etmezdim herhalde," diye karşılık verdi sinsi ses.

Kahkahalar kulak tırmalayıcıydı.

"Çiçekleri fark ettiniz mi?" diye sordu Aurelia yüksek sesle.

Erkeklerinkinden çok daha yumuşak bir kadın sesi cevapladı ve Aurelia'nın sesi de alçaldı. Helena kulak kesildi ancak ithalat vergi muhabbetlerine dair birkaç kelimeden fazlasını çıkaramadı.

Konuşma tekrar en son cinayete döndü.

"Fecaat. Onu gördüğümden beri uyuyamadım. Adamı kıtır kıtır doğramış, öyle ince dilimler ki ardını görebiliyorsun. Sonra da hepsini boğazma tıkmış."

"Sonra mı peki? Öyle, değil mi?" Yeni, tedirgin bir ses. "Zaten ölmüşken..."

"Hayır, önce yapmış. Kanında alaşım vardı. Yenilenmeyi engelliyordu. Kaçırdığımız kimse psikopatmış."

"Şablonu fark ettiniz, değil mi?"

Kısa bir duraksama ve huzursuz mırıldanmalar geldi.

"Kutlama Tasfiyesi," diye açıkladı Ferron, kimse konuşmayınca. "Katilin idamları taklit ettiği açık. Vidkun, Bayard ve karısının kopyasıydı."

"Yani intikam mı?" Yine o tedirgin ses. "Durant, Vidkun ve diğerleri, o gece orada olan Ölmeyenler'di. Geri kalanımız güvende."

Rahatlama mırıltıları yayıldı.

"Lanet olsun," dedi sinsi ses. "O frijit kaltağın peşine düşmez demek bu. Sıradaki o olur diye umuyordum."

"Benim kendimi riske atmaya niyetim yok," diye kükredi başka bir ses. "Güvenli oda yaptırdım. Etki edilemeyen demir ve kurşun duvar, tavan, zemin. Şifre de sadece bende var. Hiçbir şey giremez."

Evde aldıkları önlemleri ve tuzaklı basamakları, dağarcıklarına göre kilitlenen savunma düzenlerini uzun uzun anlattılar.

Helena dikkatle dinlemeye çalıştı ama konuşma parçalara bölünüp üst üste binen mırıldanmalardan ibaret kaldı. Sonunda sandalyelerin sürüklenmesi duyuldu, Aurelia seradaki çiçeklerle ilgili bir şey söyledi ve sesler başka odaya dağıldı.

Helena duvara yaslanıp yavaşça çöktü; Merkez'dekileri düşündükçe içi dehşetle kavruluyordu.

Direniş'te bir sürü kadın vardı. Savaş alanında az olsalar da geri kalan her yerdelerdi; hastanede, cephede bedenleri güvenli bölgeye taşımakta, radyo operatörlüğünde ve mesajları almada, kıyafetlerle üniformaları yıkamada ve tamir etmede, yemek hazırlamada. Tüm o bitmek bilmeyen işler kadınların omzundaydı, savaş yokken bile.

Karargâh'ta olsalar bile muhtemelen idam edilecek kadar önemli bulunmazlardı.

Helena bunca zamandır tutsak edilmenin korkunç olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse büyük bir suçlulukla aslında ne az şeye katlandığını fark etmeye başlamıştı.

Ev sessizleşti ve konuşmalar başka bir odadan uğultu hâlinde gelmeye başladı. Yavaşça batı kanadına doğru ilerledi; hâlâ dehşetten sersemlemiş hâldeydi.

Arkasında ayak sesleri duyduğunda neredeyse köşeyi dönmek üzereydi.

Tam dönmüştü ki bulanık bir şekil gördü. Bir şey ona bindirdi.

Yere yapıştığı gibi ciğerlerindeki nefes boşaldı ve başı tahta zemine vurdu. Dünyası döndü, tavan tepesinde bir mağaranın ağzı gibiydi.

Yarı sersem hâlde yatıp nefes almaya çalışırken üstünde doğrulan şeyin Lancaster'ın yüzü olduğunu gördü.

"Yakaladım seni," dedi nefes nefese. Ağırlığıyla Helena'yı yere mıhlamıştı. Alçak sesle güldü. "İşemek için kaçmanın böyle şansımı döndüreceğini kim bilebilirdi? Ferron senin kanadını hep kölelerle dolduruyor. Sana ulaşabileceğimden hiç emin değildim. Herkesi oyalamak için koca bir parti gerekti."

Başparmağını Helena'nın çenesinde ve yanağında gezdirdi. Nefesi şarapla ağırlaşmıştı. "Siktir be. Şu hâline baksana. Geçen seferden beri dolgunlaşmışsın."

Helena'nın başı dönüyordu. *Bir şeyler yap.*

"Ferron'ın yerinde olsaydım seni yatağıma zincirlerdim." Bir el memelerine kaydı ve sertçe sıktı. "Sen benim olacaktın. Seni

Atreus'u deşerken yakalayan bendim. Laboratuvarın enkazında, her yer alevler içinde ve etrafını köleler sarmışken seni ben gördüm. Ateşten doğmuş Lumitya gibiydin."

Helena kımıldamaya, kendini kurtarmaya çalıştı ama kolları düzgün çalışmıyordu. Bağırmak istedi ama Lancaster'ın sesini çarçabuk bastıracağını biliyordu. Doğru anı beklemeliydi.

Lancaster eğilip fısıldadı: "Daha o zaman Ölmeyen yapılmalıydım; ben olmasam seni yakalayamazlardı. Ama ortadan kayboldun. Bu sefer seni kaybetmeyeceğim. Nihayet biraz eğleneceğiz."

Helena'nın kalbi kaburgalarını dövüyordu. Zaman kazanmak için dilini ısırdı.

Tek şans.

"Beni çığlık atarken bolca duydun," dedi Lancaster boğuk bir sesle. "Acaba senin sesin nasıl çıkıyor?" Alçak sesle güldü. "Sanırım şimdilik sessiz kalmalıyız. Ferron'ın yine bizi bölmesini istemeyiz."

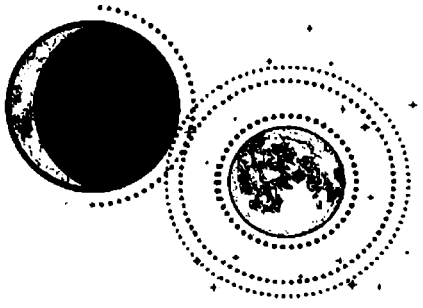
Cebine uzanıp bir şeyler arandı.

Helena kalçasını yukarı kaldırıp adamın dengesini bozdu ve dirseğini çenesine geçirdi. Acı bileklerinden yukarı fırladı; kelepçelerin çekirdeği kas ve kemiğe saplanmıştı. Sancısı kollarına yayıldı.

Koştu. Koridorun sonundaki kapı kapalıydı. Elleri cayır cayır yanıyordu ve parmak uçları neredeyse uyuşmuştu; kapının kolunu zar zor hissedebiliyordu ama yine de açmaya çabaladı.

Saçından yakalanınca başı geriye savruldu. Gözlerinde yıldızlar çaktı ve çığlık atmaya yeltendiğinde ağzı bir kol tarafından sertçe kapanınca kalın bir kumaş dehşetini boğdu.

"Kurnaz küçük kaltak." Onu biraz daha geriye doğru sürükledi ve başını yana büktü. Boynuna bir iğne saplandı.

16. BÖLÜM

Bu durumda bir terslik vardı.

Helena'nın düşünceleri belli belirsizdi ve yerde sürüklenerek karanlık bir köşeye itilirken aklını toplamakta zorlanıyordu.

"Çıt çıkarma," dedi biri.

Bir gölge üstüne kapandı. Dolgun ve ıslak bir ağız dudaklarına yapıştı, bir dil dişlerinin arasından içeri zorla girip o boğulana kadar ilerledi. Keskin bir acı dudağını yaktı. Sıcak ve tuzlu kan ağzını doldurdu.

"Dış kapıyı açmam gerek. Burada bekle," dedi gölge ama gitmeden önce boynuna çöktü.

Helena'nın parmakları seğirip kasıldı. Dişler boynunun yanına gömülürken kollarına açık bir yara gibi keskin bir acı yayıldı. Bedeni sarsıldı. Ağzına kapanan bir el çığlığını bastırdı.

Sonunda gölge geri çekildi. "Burada bekle. Çıt çıkarma."

Helena oturdu. Acı boynuna ve omuzlarına kümelenmişti. Silmeye çalıştığında elleri ıslanıp yapış yapış oldu.

Karanlıkta beklerken zihninde bir düşünce tam elinin ucunda sallanıp durdu. Gölge geri geldi. Helena konuşmaya çalıştı ama gölge yeniden ağzını kapadı ve onu dışarı sürüklendi. İki ay da neredeyse dolunay formunda, karanlıkta asılı iki parlak disk gibiydi.

Bileğinden çekilip ileri sürüklendi. Sendelerken acı koluna yayıldı.

Çakılların üzerinde sürüklendiği sırada boğuk bir çığlık koptardı. Kocaman açılmış bir ağız üzerine eğildi.

Dış kapı. Açıktı.

"Neredeyse geldik. Tanrılar aşkına, seni ters yüz edeceğim."

Gölgenin yüzü tekrar yaklaştı. Ay ışığında görebiliyordu. Kırmızı dudaklar ve dişler. Lancaster. Çakalımsı bir sırıtış.

Helena konuşmaya çalıştı. Söylemesi *gereken* bir şey vardı ama kelimeleri oluşturamadı. Sıkışmış, boğazında kalakalmışlardı. O anda bir sarsıntı oldu. Lancaster ortadan kaybolurken Helena'nın bacakları iflas etti.

Sonra büyük bir gümbürtü.

Başını çevirdi, görüşü bulanıktı ama Lancaster'ın duvara yapıştığını, tepesinde dikilen Ferron'ın her tekmesiyle kemiklerinin çatırdayarak kırıldığını fark etti.

Ferron, Lancaster'ı gırtlağından yakalayıp göz göze gelecekleri kadar kaldırdı. Ay ışığı ikisini de gümüşe bulanmışlar gibi aydınlatıyordu.

"Bir yere mi gidiyordun, Lancaster?"

Lancaster'ın ciğerlerinden ıslak bir hırıltı boşaldı. "Aurelia'nın takılmasına izin verdiğine göre onu ödünç almamın da senin için sakıncası olmayacağını düşündüm. Onu yakalayan bendim. O benim olmalı."

"O asla senin olmayacak."

Ferron onu indirmeden elini sanki suya daldırıyormuş gibi kolayca Lancaster'ın karın boşluğuna soktu. Organlarını çıkarıp yumruğunun etrafına ağır ağır doladı.

Haykıran Lancaster'ın bacakları çırpınıyordu.

Ferron ay ışığında titreşip parlayana kadar adamın bağırsaklarını çekti.

"Seni bir daha görürsem bunlarla boğarım," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Henüz ölümsüz olmaman çok yazık. O zaman çok daha yavaş yapabilirdim."

Ferron'ın elinden bıraktığı bağırsaklar Lancaster'ın önünde bir saat zinciri gibi sarktı. Ardından Ferron mendilini çıkarıp ellerini

sildiği sırada Lancaster sendeleyerek kapıdan dışarı çıktı ve karnına organlarını tıkıştırmaya çalışırken ağlaya sızlaya uzaklaştı.

Lancaster gözden kaybolduğunda Ferron, Helena'ya döndü. Yüzü öfkeden taş kesilmişti.

"Seni aptal... Bu gece neden dışarı çıktın?"

Helena ona öylece baktı.

Söylemesi gereken bir şey vardı sanki. Lancaster'a söylemeye çalıştığı.

"Ferron daima benim için gelir," diye fısıldadı.

Ferron kalakaldı. Çenesi kilitlendi, yumrukları sıkıldı ve bir süre konuşmadı. Sonra boğazı inip kalktı ve iç çekti.

"Ne yaptı sana?" diye sordu alçak sesle, yanına diz çökerek.

Helena kendine baktı. Elbisesi yırtılmış, çorapları parçalanmıştı. Üzerindeki her şey paramparçaydı. Her yerinde kan ve beyaz çakıllar vardı.

Ferron ona uzandı, omzuna hafifçe dokundu ve Helena bir an ısındığını hissetti. Ona sokulmak istedi ama Ferron geri çekildi.

"Uyuşturulmuşsun," dedi. "Sana bir şey mi yutturdu?"

Helena başını iki yana salladı.

"O zaman enjekte etti. Hadi odana gidelim." Gözleri bir an odağını kaybetti, sonra onu ayağa kaldırdı. Kollarına acı saplanınca Helena'nın nefesi kesildi.

Ferron hiçbir şey söylemedi ama ceketini çıkarıp onun omuzlarına örterek dağılmış elbisesini gizledi.

Helena'nın odasında kadın bir ölüköle elinde su dolu bir kâse ve bezle bekliyordu.

"Onu temizle," dedi Ferron ve pencerenin önüne geçti, ölüköle Helena'yı yatağın kenarına oturtup çakılları ve kanı silmeye başlarken heykel gibi hareketsiz durdu.

Ölükölenin parmakları soğuktu ve üzerinde uzun süre beklemiş çiğ et kokusu vardı. Helena irkilip çekildi ama her seferinde kadın yeniden üzerine eğildi, ta ki Helena sayvana sıkışana kadar. Titremeye başladı.

"Yeter," dedi Ferron sonunda, gergin bir sesle.

Helena dondu, ölüköle de öyle. Ferron yanlarına gelirken geri çekildi.

Helena bir süre Ferron'ın ayakkabılarına baktı. Öyle cilalanmışlardı ki parlıyorlardı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Sorun çoktu. Helena'nın zihninin şu an hatırlayabildiğinden de çok.

"İnsanların ölmesine tahammül edemiyorum," diye cevap verdi kısık sesle.

Ferron iç çekip yanına oturdu ve ölüköleden bezi aldı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi gergin bir sesle. Helena'yı omuzlarından kavrayıp kendine döndürdü.

Helena bunu biliyordu. Onu sadece belirli günlerde incitirdi ve bu o günlerden biri değildi, bu yüzden kımıldamadan oturdu.

Ferron yavaşça hareket ederek omzunun üzerinden temizlemeye başladı. Beyaz çakıl parçalarını süpürüp yaraları yıkadı; ardından parmakları tenine değdi. Derisi birleşir, narin yeni dokular oluşurken hafif bir sıcaklık hissetti. Ferron omuzlarından başlayıp boynuna, zonklayan dudağına kadar ilerledi.

Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı, ifadesi ciddi ve odaklanmıştı.

Bitirdiğinde Helena'nın ellerine geçti. Bilekleri ağrıyordu, deri sıcak ve gerilmişti.

Ferron, Helena'nm bir elini çevirip açtı. Avuç içinin derisi soyulmuş, çakıllardan dolayı çizik içinde kalmıştı.

Ellerini ve bileklerini iyileştirmesi daha uzun sürdü; kesikler geçse de hâlâ acıyordu. Teker teker üzerlerinden geçip tüm parmaklarını hareket ettirmesini sağladı.

Sonunda oturup bakışlarını kaçırdı. "Sana... başka bir şey yaptı mı?"

Helena başını iki yana salladı.

Ferron yavaşça nefes verdi. Odanın öteki ucuna bakıyordu. "Önümüzdeki birkaç gün şehirde olmam gerekiyor. Ben dönene kadar odanda kalmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Helena hiçbir şey demedi. Sonunda Ferron ayağa kalkıp çıktı. İlk defa kapının kilitlenme sesini duydu.

Ne hissettiğini bilemeden oturup boş boş duvarı izledi. Zihni yalnızca parçalar hâlinde çalışıyor gibiydi.

Pislenmişti.

Banyoya gidip sıcak suyun yüzünden ve omuzlarından aşağı akmasına izin verdi.

Hâlâ dişlerin tenine saplanışını, etin baskıyla yırtılışını hissedebiliyordu. Yaraları hâlâ aşırı hassastı. Parmaklarını içlerine sokmak, onları söküp atmak istiyordu.

Bir bez buldu. Bütün tenini öyle sert ovaladı ki su değse acıyacak kadar hassaslaştı.

Sandalyenin üzerine beyaz pamuklu bir gecelik asılmıştı ve yatağın yanında da bir fincan bitki çayı duruyordu. Papatyanın kokusunu tanıdı ama yudumladığında dilini kesecek kadar acıydı.

Laudanum.

Hepsini içti ve derin, boş bir uykuya gömüldü.

Helena'nın zihnindeki sis perdesi ertesi sabah tamamen dağılmıştı.

Akciğerleri kasılıyor, göğsü inip kalkıyor, az kalsın olabilecekleri ve o zaman buna karşı koyamayışını düşündükçe panikliyordu.

Lancaster onu Spirefell'den kaçırabilseydi ona ne yapacaktı? Helena orada öylece yatıp onun istediğini yapmasına izin mi verecekti?

İyice dertop oldu ve kapının kilidinin açıldığını, bir hizmetçinin içeri girip komodinine bir tepsi bıraktığını duyduğunda bile yataktan kalkmadı.

Kahvaltı ve papatya kokusunu hemen tanıdığı bir demlik dolusu bitki çayı. Hizmetçi bir bardak doldurdu ve küçük bir şişe çıkararak içindeki kırmızımsı sıvıdan birkaç damla damlattı.

Helena başını iki yana salladı ama kadın gittikten sonra kararından pişman oldu çünkü şimdi düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Aklı sürekli nüfus artırma programındaki kızlara gidiyordu. Gıda ve af vaatleriyle kandırılan kızlara.

Eğer kısırlaştırılmamış ve hafızasını kaybetmiş olmasaydı, o da orada olabilirdi.

Hayatta kalan diğerlerinin çektikleriyle kıyaslandığında, Ferron neredeyse nazik kalıyordu. Bu korkunç bir düşünceydi.

Nasıl olur da Yüce İnfazcı, Ölmeyenler arasındaki en nazik canavarlardan biri olabilirdi? Hayır. Bu doğru değildi. Onun insanları öldürüşüne şahit olmuştu, Lancaster'ın organlarını çıplak elleriyle sakince söküp çıkarışını izlemişti.

Ferron'ın içinde epey bir canavarlık yüzeyin hemen altında pusuda bekliyordu.

Başının zonklamasıyla gözlerini kapadı.

Hizmetçiler her çıktıklarında kapı yeniden kilitleniyordu, bu yüzden de yataktan kalkma zahmetine girmedi. Battaniyenin altında kıvrılıp umutsuzluğuna gömülmüş hâlde yatıyordu ki sessizliği birden metalin çığlığı böldü ve kapı şiddetle açıldı.

Helena ânında doğrulduğunda Aurelia'nın içeri daldığını gördü; bir elinde gazete, diğerinde kısa demir asası vardı. Koridorda birkaç ölüköle görünüyordu. Hepsi Aurelia'nın peşinden hareketlendi.

Aurelia birden durdu, arkasına döndü ve ardından asayı yerden geçen demir çubuklardan birine dayayıp çevirdi. Kapı hızla kapandı ve neredeyse hizmetçilerden birinin kolunu koparacaktı. Metalin gıcırdayan sesiyle kapı çerçevesi eğilip odayı mühürledi.

Aurelia yeniden Helena'ya döndü.

"Gel buraya." Sesi öfkeyle parlıyordu.

Kalbi deli gibi atan Helena tek kelime etmeden yataktan çıkıp yanına yürüdü.

Aurelia solgundu. Kış ortasında kırılgan bir ot gibi. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti ve bakımlıydı ama üzerinde dağıldı dağılacak gibi bir hava vardı. Küçük incilerden yapılmış şamdan biçimli küpeleri titriyordu.

"Annemin üçüncü kızı olduğumu biliyor muydun?" dedi.

Helena, Aurelia hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ailemiz neredeyse bir asırdır saf demirden geliyor, her kuşakta bir lonca üyesi çıkarmışız ama asla yükselemedik. Ferronlar gibi bir aileyle rekabet etmek zor. Babam hep derdi, Paladya'da hurda metalle yetinmen gerekir, ta ki ondan bir şeyler çıkarana kadar. Biz de bir şey çıkaracaktık."

Aurelia hızlı bir nefes aldı. "Kaine doğduğunda insanlar onda bir sorun olduğunu düşünmüştü. Belki bir Noksan'dı ya da demir rezonansı yoktu. Kimse emin değildi, sadece ailenin onun hakkında ketum davrandığı biliniyordu. Babam bunu fırsat bildi. Annem ve babam kuzenlerdi. Babam kolayca saf demir rezonanslı bir kız yapabileceklerini düşünmüştü, Ferronlar da Kaine'i onunla evlendirmeye mecbur kalacaktı. Lonca üzerindeki kontrolü sürdürmek için."

Aurelia'nın nefesi tıkandı; göğsü inip kalkıyordu.

"Annem hep ilk iki bebeğin minicik olduğunu söylerdi. *Küçücük şeyler.*" Mavi gözleri parladı. "Babam daha erken dönemde kız olup olmadıklarına bakması için bir yaşam büyücüsüne para vermiş ama rahimde demir rezonansı belirtisi göstermemişler. Babam da annemin onları doğurmasına izin vermemiş. Vaktinde doğsalar başka bir demir ailesi evlilik sözleşmesini bizden önce kapabilirdi, derdi babam. Ben üçüncü kızdım. Annem hep ilk ikisinin ona ait olduğunu, benimse... Kaine Ferron'ın olduğumu söylerdi. Onları şöminede yakıp küllerini bahçeye gömmüş. Vaktinin çoğunu orada, onların yanında geçirirdi."

Helena, Aurelia'yı şok içinde ama anlayışla inceledi. Fakat bu bakış Aurelia'yı daha da öfkelendirdi.

"Dikizlediğini biliyorum. *Bu* haberi gördün mü?" Aurelia gazeteyi kaldırıp Helena'ya ön sayfayı gösterdi.

Siyah-beyaz olmasına rağmen korkunç bir fotoğraftı. Yüzü apaçık görünen Ferron diz çökmüştü ve Merkez Hastanesi'nin lobisinde Lancaster'ı soğukkanlılıkla deşiyordu.

Helena yalnızca birkaç saniye bakabilmişti ki Aurelia bileğini oynattı, gazeteyi kapatıp kıvırdı, kısa asayı daha da sıkarken eklemlerini bembeyaz kesildi. Ev gıcırdayıp titredi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Aurelia anormal bir sakinlikle, "Kaine'in Erik'i öldürdüğünü ilk duyduğumda çok sevindim. Dedim ki, *Nihayet fark etti.*"

Küpelerin sarsılışı artık daha da belirgindi.

"Mükemmel bir eş olmak için uğraştım. Bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordum ama onun karısı olmak için *yaratıldığımı* er ya da geç anlayacağını düşünmüştüm. Kaç adam bunu söyleyebilir? Her şeyi yaptım, olması gerektiği gibi, tam olması gerektiği şekilde."

Üzerindeki simyacı yüzükleri donuk biçimde parlayan gazeteyi sıkıca tutmaya devam ettiği elini savurdu.

"Kimse bilmez ama burada yaşamıyordu. Düğün günümüzde beni antrede bırakıp gitti. Koca bir ay ortadan kayboldu ve sonra şehre döndüğünü duydum. Başta bir sınav sandım. Evi dekore ettim, partiler verdim ama hiçbirine gelmedi. Sonra kıskandırırsam ilgisini çekerim diye düşündüm ama umurunda bile olmadı. Sonunda belki erkeklerden hoşlanıyor, belki hiçbir şeyden hoşlanmıyor diye düşündüm ve yapabileceğim tek şey kabullenmekti."

Aurelia'nın yüzündeki acılık çirkinleşti.

"Kabullendim." İçerlemiş sesi titriyordu. "Ta ki sen gelene kadar. Birdenbire buraya taşındı ve bu malikânenin her köşesini senin için altüst etti; seni yürüyüşe çıkardı, *sana* evi gezdirdi."

Helena, Ferron'a bunları yapmasının emredildiğini açıklamak üzere ağzını açtı.

"Kapa çeneni! Sesini duymak istemiyorum!" Gazete yumruğunda buruştu. "Sonra Erik Lancaster bana ilgi göstermeye başladı." Aurelia ağladı ağlayacak gibiydi. "Çok anlayışlıydı, Kaine'in hiç gelmediği tüm davetlerde bana eşlik etti. Beni tanımak istedi. Kaine'i etkilemek için yaptığım her şeyi fark etti. Evi, burayı nasıl dekore ettiğimi görmek istedi. Bana, Kaine fark etmese bile herkesin ne kadar harika olduğumu görebilmesi için tekrar partiler vermem gerektiğini söyledi. Kış gündönümü onun fikriydi. Büyük davetli listesi. Tüm o akşam yemekleri de. Hatta ilkbahar ekinoksu partisi bile."

Aurelia'nm sesi yavaş yavaş kısıldı ve bakışları birkaç kez pencereye kaydı.

"Kaine'in Erik'i öldürdüğünü duyduğumda, dedim ki, *Nihayet fark etti. Önceden sadece meşguldü. Gerçekten önemsiyor.* Ama sonra..." Bütün vücudu titredi. "Sonra Erik'in bana yaklaşmasının senin burada olduğunu ilan eden o iğrenç yazıdan bir hafta sonrasına denk geldiğini fark ettim. Hep buraya gelmek istiyordu, hatta havanın berbat olduğu kış aylarında bile. Sonra onun ortadan kaybolduğu anları düşündüm. Gündönümü partisinde, yemek davetlerinde ve ekinoksta. Dönüp beni bulduğunda da hep çok telaşlı oluyordu."

Korkunç bir sessizlik oldu.

"Tüm bunlar senin yüzünden," dedi Aurelia sonunda. "Erik buraya senin için geldi. Kaine onu senin yüzünden öldürdü. Erik beni kullandı! Sırf *sana* ulaşabilmek için *beni* kullandı!"

Gazeteyi yere fırlatınca sayfaları açılıp Ferron'ın solgun saçları ve derisini, kanla kararmış ellerini, Lancaster'ın boş bakışlarını ve buruşmuş yüzünü gözler önüne serdi.

KAINE FERRON HERKESİN ÖNÜNDE ÖLDÜRMEYE BAŞLADI

"Neden seninle bu kadar ilgileniyorlar?" diye sordu Aurelia, Helena'ya doğru bir adım atarak. "Kaine'in buraya, açık açık nefret ettiği bu eve taşınmasını sağlayacak ne özelliğin var? Etrafında olmalarına dayanamadığı ama asla göndermediği hizmetçilerle dolu bu eve? Erik neden aylarca beni kullanıp sana ulaşmaya çalışsın? Neden herkes seninle ilgileniyor?"

"Ben..."

Aurelia bir tokat attı ve demir yüzükleri Helena'nın elmacık kemiğine çarpıp çatırdadı. "Senden tek kelime duymak istemiyorum!"

Kapının dışından, sanki birileri kırmaya çalışıyormuş gibi yüksek bir gürültü geldi. Aurelia sıçradı.

Bir başka patlama daha duyuldu.

Aurelia gülümsedi. "Sanırım içeride olduğumu fark etti," dedi. "Ama asla zamanında içeri giremeyecekler. Elimde bu varken olmaz."

Kısa asayı doğrudan zemindeki demir çubuklardan birinin üzerine yerleştirdi ve çubuklar sarmaşık gibi kıvrılıp Helena'nın bileklerini kavrayarak aşağıya çekti. Dizleri yere çarpınca omurgasından yukarı ürpertici bir sarsıntı geçti.

Aurelia tepesinde dikildi. "Sana sorun çıkarmamanı söylemiştim."

Kapıya vurulan darbeler daha da şiddetlendi. Aurelia başını yana eğdi.

"Biliyor musun, Kaine'e hediye almak çok zor. Hiçbir zaman istediği bir şey bulamıyorum ama son zamanlarda bir şey toplamaya başladı... Ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Helena'nın kalbi hızla atıyordu. Başını iki yana salladı.

Aurelia odanın uzak köşesini işaret etti. "Gözler. Şu köşede de bir tane var. Eminim şu an bizi izliyordur. Bildiğim kadarıyla elinde kahverengi olanlardan yok."

"Lütfen yapma." Helena ellerini kurtarmaya çalıştı ama bileklerindeki demir çözülmedi.

"Merak etme," dedi Aurelia. "Böylece sen geri gönderildiğinde Kaine'in elinde hâlâ senden bir parça olacak."

Helena kendini kurtarmaya çalıştı ama Aurelia demiri omuzları çıkacak gibi olana kadar çekti.

Ferron gelecek. Ferron gelecek.

Bu sözler zihninde döndü durdu. Gelirdi; neler olduğunu bilmek zorundaydı. Aurelia'nın bunu yapmasına izin vermezdi...

Ferron şehirdeydi. Helena yolculuğun ne kadar uzun sürdüğünü biliyordu.

Aurelia, Helena'nm çenesini kavradı. Yüzükleri uzayıp uçları tehditkâr biçimde sivrilmişti. "Gözlerini iyice aç."

Helena titredi. "Lütfen..."

"Kapa çeneni," dedi Aurelia, kısa asayı yere bırakarak Helena'nm çenesini daha sıkı kavradı, yüzüklerin uçları Helena'nın yanağına gömüldü.

Kapıya vurulan darbeler daha da hızlandı.

Aurelia yüzüklerinden birinin sivri ucunu Helena'nın sol gözünün dış köşesine bastırdı ve yuvanın içine doğru itti. Gözleri kötülükle ışıldarken gülümsedi. "Umarım Kaine'in seni bir dahaki görüşünde ben de orada olurum. Beni öldürse bile bu tatmine değer."

Helena başını geri çekince Aurelia'nın yüzüğü yanağını kesti.

"Aurelia!"

Çığlık havayı yırttı. Tek bir ses değil, birden fazlasıydı. Bir ağızdan.

"*Aurelia!*"

Köleler kapının arkasından bağırıyordu. Seslerinde insanlık dışı, parçalayıcı bir öfke vardı.

Aurelia irkildi ve kapıya bakarak panik dolu bir kahkaha attı. "Böyle bir şey yapabileceklerini bilmiyordum. Sanırım her türlü özel muamele sana yapılıyor."

Tekrar Helena'ya döndü ve parmağını Helena'nın saçlarına daldırarak kafasını sabitleyip sivri ucu yeniden göz yuvasına bastırdı.

Acı ve basınç artıyor, Helena gözünün çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Köleler hâlâ haykırıyordu ama Helena kendi kalp atışlarından onları zar zor duyuyordu. Göreceği son şeyin Aurelia Ferron'm yüzü olacağı düşüncesi zihnini sardı.

Sonsuza dek karanlıkta kalacaktı.

Gözü çıktı ve tek taraftan görebilmeye başladı.

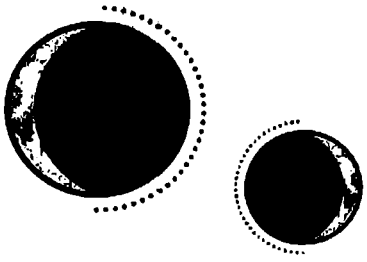
Bütün ev sarsıldı, zemin canlanan bir yaratık gibi dalgalandı.

Aurelia elini çekti, dehşetle arkasına döndü. Daha bir şey yapamadan demir çubuklar yerden ve duvarlardan fırlayıp yılan gibi üzerine atıldı, onu sardı ve sürükleyerek uzaklaştırdı.

Aurelia dehşet içinde bağırıyor, kendi rezonansıyla kurtulmaya çalışıyordu ama demir çubuklar daha sıkı sarıldıkça Helena kemiklerin kırıldığını duydu ve Aurelia gevşedi, demir pençeli parmakları sanki hâlâ direniyormuş gibi çarpık bir hâlde kalakaldı.

Her şey durdu.

Ev canlandığı hızla yeniden sessizliğe gömüldü.

17. BÖLÜM

Helena'nın kolları amansız demire karşı geriliyor, demirin kenarları derisini çiziyor, omuzları acıyla haykırıyordu, kendini kurtarmaya çalışırken çırpınıyordu. Odanın ancak yarısını görebiliyordu, her şey harabeye dönmüştü. Tek ses onun dehşetle aldığı nefeslerdi. Ev sessizliğe gömülmüştü.

Helena, koridorda uzaklardan gelen ayak seslerini duyana kadar bir ömür geçmiş gibi geldi. Kapı eğilip açıldı ve ardından Ferron önünde diz çökerek Aurelia'nm korkunç görüntüsünü örttü. Bileklerindeki demir eriyip çözülürken Helena onun üzerine yığıldı.

Göğsü bastırılmış bir panikle kasılıp duruyordu.

Ferron yüzünü yukarı kaldırdı ve ifadesi dehşete boğuldu. Derin nefesler alarak yanağına dokunup yüzünü kavradı.

"Gözün yuvadan çıkmış, aklarında derin bir delik var," dedi titreyen sesiyle. "Bunu nasıl düzelteceğim?"

Helena sersemlemiş hâlde ona baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp Ferron'ın parmaklarının üzerinden aktı. Nefesi gitgide hızlanıyordu.

Bu sorunun cevabmı bilmesi gerekiyordu ama hatırlayamıyordu. Sadece Aurelia'nın demir pençesinin gözünü deldiği yeri hissedebiliyordu.

Ferron onu omuzlarından sıkıca tuttu. "Bana bak. Sakin kalmanı ve bana nasıl düzelteceğimi aşama aşama söylemeni istiyorum. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Ninova

Helena boğuk bir hıçkırığı bastırdı.

Düşün, Helena. O bir şifacıydı. Birinin gözü yaralanmıştı. Görme becerisini korumak istiyorsa hızlı ve etkili çalışması gerekirdi. *Odaklan.*

"G-g-gözakı delinmesinde," dedi titreyen sesiyle, zihnini zorlayarak tekniği hatırlamaya çalışarak. Daha önce hiç kimseye şifa öğretmediğinden bunu acemi bir yaşam büyücüsüne nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Hem zaten nafileydi. Ferron belki dokuları onarabilirdi ama görme becerisini geri kazandıramazdı. Biz gözü yine de kör kalacaktı. Helena yıkıldı.

Ferron onu daha sıkı kavrayarak dik tuttu. "Hadi. Ne yapacağını biliyorsun. Söyle bana."

Helena yutkundu. "Rezonans çok yakın olmalı," dedi fısıltıdan farksız bir sesle. "En derinden başlar ve dokuyu çevresindekine birebir kopyalarsın; cilt gibi kendi kendine örülemez. Her katmanı tek tek tamamen yenilemelisin. Tabaka tabaka."

Sırf bu cevap bile bilgili bir şifacı için caydırıcı olurdu. Basit onarımlar tamamdı da dokuyu örmek inanılmaz teknik ve beyin uyuşturacak kadar tekrar gerektiren bir işti; derinin yavaş yavaş sıyrıldığını izlemek gibiydi. İnsanın beyni kaşınırdı ama süreç boyunca odağı bozmamak şarttı.

Ferron ise bundan bihaberdi.

Elini Helena'nınkinin üzerine yerleştirdi, parmakları onunkiyle hizalandı ve parmak uçlarında hissettiği Ferron'ın rezonansı bileklerine ulaşınca kesildi.

"Göster bana."

Helena'nın bilekleri morarmıştı. Parmaklarını oynatırken kemiklerine acı şokları vurdu. Acıyı yok sayıp uzun zamandır kayıp olan sezgisel hisse odaklandı ve Ferron'ın rezonansının parmaklarına aktığı noktada gözünü duyumsadı.

Transmutasyon her zaman bağı kuran o ilk dokunuşla başlardı. Bağ kurulduğunda da simyacı, parmaklarının kanalı manipüle etmesini sağlardı.

Helena'nın parmakları, Ferron'ın parmaklarını temkinli hareketlerle yönlendirdi ve görünmez enerji tellerini kırılgan bir doku ağına ördü.

Ferron onun hareketlerini taklit ederken gümüş gözleri neredeyse parlıyordu.

Helena gözünün ortasından bir çekiş hissetti.

İnledi ve sabit kalmaya çalıştı.

Bir iğnenin delikten geçirilmesi, ipliğin çekilmesi gibi bir histi bu, tekrar tekrar tekrar.

Bütün iradesini kullanarak geri çekilmemeye, rezonansa odaklanmaya, karmaşık onarımı yaratmaya çalıştı.

Yara küçüktü ama süreç bitmek bilmedi. Helena'nın parmakları krampla kasılıp pes ettiğinde ve çekildiğinde bile Ferron durmadı. Bu his çığlık atmak istemesine neden oluyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ferron sonunda, ona nefeslenme fırsatı vermeden.

Helena derin nefes aldı.

"Ç-çıkmış göz için," dedi hissettiğinden daha sakin bir sesle, "dikkatle yerine yerleştirmen lazım yoksa optik siniri... daha fazla zorlarsın."

Bu hareket bir kadranı çevirmek gibiydi. Gözü mide bulandırıcı bir pop sesiyle yuvasına geri girdi ve yerleşti.

Helena gözünü yavaşça kırptı. Acıyordu; bu kadar süre açıkta kalmaktan kuruyup yapışmıştı.

"N-ne kadar görebiliyorsun?" diye sordu Ferron. Helena'nın başını yukarı kaldırdı; parmaklarım çenesine bastırmıştı. Başparmağı yanağındaki Aurelia'nın açtığı kesikten geçti.

Helena ona baktı ve sağ gözünü eliyle kapadı. Ferron'ın yüzü birkaç santim ötede olmasına rağmen sadece karanlık bir bulanıklıktan ibaretti.

"Göremiyorum..." Sesi kesildi, göğsü sıkıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için elini gözünden çekip ağzına kapadı.

"Başka ne yapmalıyım? Nasıl düzeltebilirim?" Ferron omuzlarım kavrayıp onun yığılmasına izin vermedi.

Helena başını iki yana sallayıp ellerini şakaklarına bastırdı. "Optik sinir muhtemelen hasar gördü. Ben... yardım edemem... çok geç..."

Ferron'm parmakları göz yuvasının çevresine bastırdı; Helena rezonansın sinirden beyne doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Bedeni bu his karşısında şiddetle sarsıldı ama Ferron onu sabit tuttu. Gözüyle beyni arasında saklı hasarı bulup onarırken ısı ve o dayanılmaz kaşındırıcı yenilenme sürecini hissetti. Sıktığı dişlerinin arasından hayvansı bir inilti koptu.

Ferron elini çekip Helena baktı. Görüntü şimdi daha aydınlıktı ama kalın puslu bir camın ardından bakıyormuş gibiydi.

"Şimdi?" Ferron'ın sesi boğuktu.

"Saçların açık renk. Galiba... gözlerini ve ağzını biraz seçebiliyorum..."

"Güzel, ilerleme kaydediyoruz o zaman. Şimdi ne yapmalı?"

Daha fazlasını mı yapmak istiyordu?

"Hımm... Atropin damlaları, güzelavrat otundan. Gözbebeğini büyütür, iyileşme süresince zorlanmasını engeller."

"Getirin," dedi Ferron, o Helena'yla ilgilenirken yerlerinde öylece duran hizmetçilere. Biri canlanıp koridorda koşarak uzaklaştı.

"Şimdi Aurelia'yla ilgilenmeliyim," dedi Ferron. "Burada bekle."

Helena başıyla onaylayıp geriye yaslandı.

Bulanık görüşünün arasından Ferron'ın karısına döndüğünü gördü.

Aurelia'ya dolanmış metale dokunması bile gerekmedi. Elinin küçük bir hareketiyle dolanmış demir çözülüp kayarak zemine ve duvarlara döndü.

Ferron eğilip iki parmağını Aurelia'nın boynuna bastırdı.

Helena dengesiz görüşü yüzünden Aurelia'mn ne kadar yaralı olduğunu kestiremezken Ferron tıpkı bir yapboz yapar gibi kemikleri yerine oturtmaya, çıkıkları düzeltmeye başladı.

Elini Aurelia'nın göğsüne koydu ve Helena onun yeni bir köle yaratmasını izlemeyi bekledi. Ama bunun yerine Aurelia çığlık attı ve gözleri korkudan açılmış hâlde yerden fırladı.

"Ne? Sen nasıl..." Aurelia tükürükler saçıyor, elleri göğsüne ve yanlarına savrulup vücudunu yokluyordu. "Nasıl? Nasıl *buradasın*?"

"Burası *benim* evim." Ferron'ın sesindeki öfke her kelimede hissediliyordu.

"Ama sen... sen şehirdeydin!" Aurelia en çok bundan dolayı delirmiş gibi görünüyordu.

Ferron'ın ona yaptıklarını hatırlamıyor muydu? Yoksa sadece idrak edemeyeceği kadar ağır mıydı?

"Evet, şehirdeydim. Beni bir törenin ortasında kalkıp gelmek zorunda bırakarak epey zahmet verdin."

"Ama... nasıl..." Aurelia, Helena'nın odasının yıkıntılarına baktı.

"Kölelerin uzaktan kontrol edebildiğim tek şey olduğunu mu sandın? Burası benim evim ve ailemin demiri."

Helena ona şok içinde baktı. Söylediği şey imkânsızdı.

Demiri uzaktan dönüştürmek mümkün değildi, hele de bu şekilde.

Ferron'ın rezonansı Helena'nın gördüğü her şeyin ötesinde olabilirdi ama yine de şehirden Spirefell'in içini böyle bir hassasiyetle yönetemezdi. Körlemesine hareket ediyormuş gibi olurdu, ne yaptığını bilemezdi, tabii...

Köşedeki göze baktı.

Hayır. Onunla bile imkânsızdı. Transmutasyon hedefinden uzaklaştıkça harcanan güç katlanırdı. Aynı evin farklı bir kanadında bile olsa bu kadar güç kullanmak onu öldürür, çöken bir yıldız gibi dağıtırdı.

Fabrikalarda transmutasyon dizilimleri fazla güçlü olduğunda bazen böyle olurdu. Simyacılar çözünüp giderdi.

"Bu imkânsız," dedi Aurelia, Helena'nın düşüncelerini yineleyerek.

"Kocanı bir günde iki kere küçümsemek? İyi bir eşin yapmaması gereken bir şey."

"Ah, buraya benim için mi geldin? Hayır, onun için buradasın." Parmağını Helena'ya doğrulttu. "Neredeyse beni öldürüyordun ve Erik Lancaster'ı da onun yüzünden öldürdün!"

"Evet, öldürdüm. Nedenini biliyor musun? Çünkü o, Sonsuz Alev Tarikatı'nın son üyesi, yani önemli. Senin asla olamayacağın kadar. Lancaster'ın hayal edemeyeceği kadar. Benim görevim onun zihnini sağlam tutmak. Baban sana eğitim verirken gözlerin beyne doğrudan bağlanan bir siniri olduğunu söylemiş miydi? Sence onları öylece sökersen ne olur?"

Aurelia dehşetle Helena'ya baktı.

Ferron soğuk, vurdumduymaz sesiyle konuşmaya devam etti. "Sana karşı sabırlı olmaya çalıştım, Aurelia. Uygunsuz davranışlarını ve küçük oyunlarını bile isteye görmezden geldim ama bana süsten başka hiçbir faydan olmadığını hatırla istersen. Eğer bir daha onun yanma yaklaşırsan ya da onunla konuşursan, hatta bu kanada adımını atarsan, seni öldürürüm. Hem de yavaş yavaş, belki bir iki akşam sürecek şekilde. Bu bir tehdit değil. Bir söz. Şimdi kaybol gözümün önünden."

Aurelia telaşla toparlanıp korku ve acıyla çarpılmış yüzüyle topallayarak odadan kaçtı.

Ferron derin nefesler alarak doğruldu, ardından Helena'ya döndü. Gözleri hâlâ gümüş gibi parlıyordu.

Yavaşça yaklaşıp Helena'nın önünde diz çöktü, yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini inceledi. "Gözbebeklerin farklı boyutlarda," dedi. "Bir uzman çağıracağım. Yapılacak başka bir şey var mı görelim."

Helena ona baktı. Bitkin görünüyordu, solgun teninde parlak gözleri dikkat çekiyordu ama belki de Helena'nın bulanık görüşünden dolayı böyle görünüyordu.

"Sen evde miydin... yani tüm bunlar olurken?" Odanın dağılmış hâlini işaret etti.

Ferron etrafa baktı. "Hayır. Olsaydım daha temiz halledebilirdim. Mülkün sınırına gelmiştim."

"Nasıl..."

Ferron yorgun yorgun gülümsedi. "Bu yetenek Artemon Bennet'tan gelen bir hediye, gerçi o zaman bunun ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Asıl amaç ceza vermekti."

Helena kaşlarını çattı. Bir insanın rezonansını ta o mesafeden demiri kontrol edebilecek kadar güçlendirebilecek ne yapılabileceğini bilmiyordu.

"Böyle bir şey nasıl..."

"Şu anda bunu tartışmak istemiyorum," diye sözünü kesti Ferron.

Kısa bir sessizlik oldu. Helena yine de bir şey söylemesi gerektiğini hissetti.

"Gözümü düzeltebileceğimi nereden biliyordun?"

"Sen bir şifacıydın."

"Evet ama..." Sesi azalarak kesildi. Cevaptan neden tatmin olmadığını açıklayamıyordu.

"Sen şifayı nereden öğrendin?" diye sordu, Ferron'ın sırf yönlendirmelerini kolayca taklit edebilmesini değil, Aurelia'yla nasıl uğraştığını ve kendi başına sinir onarımını yaptığını hatırlayarak.

"Yani, savaş vardı malum ve ben bir generaldim. Birkaç şey öğrendim."

Helena'nın şakaklarında, dengesiz görüşünden kaynaklı bir ağrı yeşeriyordu.

"Şey, senin... aslında senin doğuştan yeteneğin var. Başka bir hayatta şifacı olabilirdin."

"Hayatın büyük ironilerinden biri," dedi Ferron kapıya bakarak. Çenesi kasılmıştı.

Hizmetçi elinde saha hekimlerinin taşıdığı türden, omza çapraz asılıp belden bağlanan bir çantayla geldi.

Ferron çantayı alıp ceplerini karıştırmaya başladı. Helena şişelerin şıngırtılarını duydu.

"Sadece atropin mi?" diye sordu Ferron elindeki şişeye bakarak.

Helena başını iki yana salladı. "Bir çay kaşığı tuzlu suda seyreltilmiş beş damla atropin."

Daha fazla şıngırtı, şişe kapağı açma ve dökme sesi geldi, ardından Ferron cebine bir şey koyup çantayı kapadı. Hizmetçi hemen geri aldı.

Helena doğrulmaya çalıştı.

"Benim... yatmam gerek, yoksa akar," dedi. Dengesi bozulmuştu ve elleri kolları titriyor, ağırlığını taşıyamıyordu. Tekrar yere çöktü. Belki orada yatardı.

Bir el dirseğinden tutup onu ayağa kaldırdı.

"Sen yerde yatarken üzerinde eğilmeyeceğim," dedi Ferron sinirli bir sesle. Onu yatağa götürmek yerine koridordan geçirerek başka bir odaya yönlendirdi.

Buranın havası bayat, yatağı çıplaktı. Ferron bir kanepenin toz örtüsünü çekip Helena'yı düz yatırdı.

Elinde şişeyle üzerine eğildi. Ferron'ın yüzü Helena'nın her göz kırpışında bulanıklaşıyordu. Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık.

"Kaç damla?"

"İki damla, günde iki kez, iki gün boyunca. Sonra bir hafta da güzelavrat otu kompresi."

Ferron yaklaşıp gözüne antropinden iki damla damlattı. Helena akmasın diye gözlerini kapadı.

Ferron'ın parmakları yanağına dokundu ve Helena oradaki kesiğin kaybolduğunu hissetti. "Hizmetçiler bu odayı hazırlar."

Ferron'ın uzaklaşan adımlarını saydı ve görebilmek için sol gözünü kapadı.

Kapıdan çıkarken Ferron sendeleyerek kapı pervazına tutundu ve ayakta durabilene kadar yavaş yavaş doğruldu.

Helena tekrar gözlerini kapadı ve evin ağır sessizliğini dinledi.

Ağlama. Ağlama, dedi kendine.

Hizmetçilerin gelip şilteyi döndürüşünü ve yatağı temiz çarşaflarla hazırlayışını dinledi. Açılan radyatörler tıslayarak odayı ısıtmaya başladı. Helena'nın birkaç eşyası getirilip yeni gardırobuna yerleştirildi. Örtülü bırakılan perdelerin arasından çok az ışık sızıyordu.

Hepsi gidince Helena yatağa gitti ve uyumaya çalıştı.

Birkaç saat sonra Ferron, yanında sayısız aletle dolu bir çanta taşıyan yaşlı bir adamla beraber geri döndü.

"Uyarayım, gözakı delinmeleri pek fena şeylerdir," dedi Helena'ya bakan adam, hırıltılı sesiyle. "Yapılacak pek bir şey yoktur. Gözü kurtarabilirsek şanslı sayılırız. Bantlar getirdim; biraz para harcamaya razıysanız iş görecek cam gözlerim de var."

Kâhyanın getirdiği sandalyeye pat diye oturdu.

"Onarmaya çalışmak için yaşam büyüsü kullanmanızı mı söyledi?" diye sordu, duvara yaslanıp yarı açık gözleriyle izleyen Ferron'a.

Ferron tek kelime etmeden başıyla onayladı.

Göz doktoru eğildi, Helena'nın gözünü araladı ve çeşitli mekanik aletleri tutarak yarayı incelerken gözkapağını geriye doğru çekti.

Uzun süre sessiz kaldı.

"Bu... oldukça olağanüstü bir iş," dedi sonunda şaşkınlıkla. "Yaşam büyüsü mü dediniz? Pekâlâ."

Geri oturup Helena'ya baktı ve çenesini ovuşturmaya başladı. "Bunu nerede öğrendin?"

"Ben şifacıydım," dedi Helena.

Doktor şaşkın bir homurtu çıkardı. "Ama sen..." Elleriyle onu işaret etti. "Böyle tıbbi yöntemleri nereden bilebilirsin?"

"Babam Khem'de eğitim almış bir cerrahtı, Etras'a taşınmadan önce."

"Khem mi? Gerçekten mi? Orada doktor var mı?"

Helena başını bir kez öne doğru salladı.

"Ne tuhaf. Hiç Khemli birini tanımamıştım. Ta alt kıtadan buralara gelmiş, öyle mi? Deniz..." Ürperdi. "Dağlar kadar dalgalarla? Ben almayayım. Yaz aylarında bile çok tehlikeli bir güzergâh olduğu söylenir. Kıyı bölgelerde yaşamayı düşünemiyorum. Tüm o şeylerden uzakta, karada olduğun için minnettarsındır herhalde."

Helena ona baktı.

Adam Helena'nın gözünü merceklerle inceledi, kendi kendine mırıldanarak bir sürü vidayı çevirdi ve yüzüne küçük bir ışık tuttuktan sonra tekrar yerine oturdu. "Sanırım tam iyileşme ihtimalin var."

Ferron'a baktı. "Onu ışıktan uzak tutun, karışımı günde iki kez uygulayın; büyük ihtimalle çok az bir bozukluk kalacak."

Doktor ayağa kalkıp eşyalarını toplarken Helena tek gözüyle onu izledi. Adam Ferron'a dönüp kibirle ceketini düzeltti.

"Söylemeliyim ki olağanüstü bir şifacınız var. Olanları ilk anlattığınızda gözü kurtarma şansı yok diye düşünmüştüm. Hastanede birkaç yaşam büyücüsü var ve faydadan çok zararları dokunuyor. Daima doktorlardan daha iyi bildiklerini sanıyorlar, oysa sadece belirtileri söyleyip bedenin nasıl işlediğiyle hiç ilgilenmiyorlar. İşe yaramazlar."

Doktor tekrar Helena'ya baktı. Gözleri bileklerindeki kelepçelere takıldı.

"Ne yazık," dedi kendi kendine. "Boşa giden böylesi bir yetenek."

Ferron homurdandı. Doktor kızararak ona döndü. "Ve siz, efendim. Bu kadar hassas iyileştirmeyi taklit ederek başarmışsınız. Çok etkileyici. Hastanede çalışmalısınız."

"Öyle diyorlar," dedi Ferron yapmacık bir gülümsemeyle. "Lobide birini öldürdükten sonra hâlâ beni işe alırlar mı dersiniz?"

Adamın beti benzi attı. "Şey... demek istediğim..."

"Başka bir şey yoksa size yolcu edeyim," dedi Ferron ve odadan çıktı.

Elena sol gözünün üzerinde bir göz bandı takıyordu. Ferron belli ki Helena'nın yakınında güzelavrat otunu hizmetkârların eline bırakmaya güvenmediğinden atropin damlalarını uygulamak için tam zamanında bizzat geliyordu. Göz damlalarına ihtiyacı kalmayınca da güzelavrat otundan yapılmış serin kompresler getirildi.

Tam bant takmayı bırakmıştı ki Stroud geri döndü.

"Epey talihsiz bir ay geçirdiğini duydum," dedi, Helena alışkanlıkla muayene için soyunurken.

Helena'nın görüşü hâlâ dengesizdi; Stroud muayeneye başladığında her şey bulanıklaşıp kayıyordu. Stroud dosyasına bir şeyler not etti, sonra Helena'yı yatırdı ve bir dakikadan uzun süre karnını ve alt karnını yoğurdu.

"Mükemmel," dedi Stroud sonunda. Geri çekilip birkaç not daha aldı. "Nihayet hazırsın."

Helena tavana boş boş bakıyordu; ona ne demek istediğini sorarak onu memnun edip etmemeyi tarttı. Stroud durmuş bekliyordu ve sonunda Helena pes etti.

"Neye hazırım?"

"Üremeye programıma katılmaya."

Helena anlamayarak baktı.

"Bahsetmemiş miydim?" Stroud başını kendinden memnun bir edayla eğdi. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Helena yavaşça gözlerini kırptı. Düzensiz görüşü, sanki gerçekliğin kendisi hizadan çıkmış gibi onu sendeletiyordu. "Ben kısırlaştırılmıştım."

"Evet, biliyorum." Stroud sadece başını salladı. "Tüplerin bağlanışını tamamen geri almayı başaran ilk yaşam büyücüsü olabilirim."

Oda yana yatacak gibi oldu. "Hayır. Demişlerdi ki bu..."

"Eh, işimizi zorlaştırmaya çalışmışlar tabii. Programdaki fazladan birkaç kız üzerinde defalarca pratik yapmak zorunda kaldım. Merak etme, kayıp sayılmaz. Her rezonans kopyalamaya değmez ve yedekte birkaç tane olması iyi oluyor; bazı babalar dağarcıkları için yer olmamasını pek hoş karşılamıyorlar."

Helena'nın boğazı kasıldı. "Ne?"

"Her neyse, emin olana dek bir şey söylemek istemedim. Fark edeceğini sanmıştım. Demek herkesin dediği kadar zeki değilmişsin."

Helena doğrulup kaçmaya çalıştı ama Stroud gevşek bir dokunuşla uzuvlarını felç etti.

"Yüce Ölüm Büyücüsü senin bir ruh büyücüsü olduğuna ikna olmuş durumda. Eğer haklıysa, böyle bir kızı heba edemeyiz. Ne kadar nadir olduklarının farkında mısın? Hem de tam ihtiyacımız olan kritik anda karşımızdasın."

Helena'nın bedeni titredi. "Ben sanmıştım ki... aktarım..."

"Ha, demek şimdi aktarım için işbirliği yapmak istiyorsun?" Stroud güldü. "Merak etme, yine de sonrasında anılarını geri almaya çalışacağız. Sadece bir süreliğine öncelikleri değiştiriyoruz."

Stroud kapıda bekleyen hizmetçiye döndü. "Yüce İnfazcı, konuşalım."

Helena kıpırdayamadan yatıyordu. Ferron buna izin vermezdi. Aylarca aktarım üzerinde çalışmıştı; Stroud gelip her şeyi altüst edemezdi.

Nefesini toparlamaya çalıştı. Hiperventilasyona girerse Stroud muhtemelen ona yatıştırıcı verir ya da tamamen bayıltırdı. Ya kendini yeniden Merkez'de, birinin kapıdan girmesini beklerken...

Görüşü yeniden dalgalandı; dehşet, böcekler gibi üzerine tırmanıyordu.

Ne yapacaktı? Anılarının bir hamilelikten daha değerli olduğunu mu savunacaktı?

Seçmek zorunda kalırsa hangisi daha kötüydü? Ferron'ın Sonsuz Alev'in sırlarını çekip almasına razı olup işbirliği yapmak mı yoksa Morrough'nun kendi aktarımı için ihtiyaç duyduğu çocuğu doğurması adına kendini tecavüze teslim etmek mi?

Aktarıma direnmekten vazgeçse, Ferron'la işbirliği yapsa bile sonrasında onu zorla hamile bırakmayacaklar mıydı?

"Beni çağırmışsın," dedi Ferron içeri girerken. Sesi sinirden keskinleşmişti.

"Yüce İnfazcı, evet, Marino'nun kısırlaştırmasını geri çevirebildiğimi bildirmek istedim. Yüce Ölüm Büyücüsü onun üremeye yeniden hız kazandırma programına transferini istiyor," dedi Stroud.

Ferron'ın yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı ama tuhaf bir hareketsizlik çöktü üzerine.

"Ne yaptın?" dedi sonunda.

Stroud gururla Helena'nın karnına elini koydu. "Ruh büyücülerinin ne kadar nadir bulunduğunu biliyorsunuz. Eğer gerçekten öyleyse, onu kullanmamak israf olur. Son birkaç ayı geri alma prosedürü üzerinde deneyler yaparak geçirdim ve nihayet tamamladım. Aslında dikkatsiz davranmışlar; rahmi de almalıydılar, gerçi alsalardı da yerine yenisini koyardım. Seçim yapabileceğim pek çok sağlıklı denek var. Bennet'la birlikte kimeralara yaptıklarımızla kıyaslayınca nispeten önemsiz bir işlemdi."

"Bundan bahsetmemiştin." Ferron'ın sesi tehlikeli bir tona bürünmüştü.

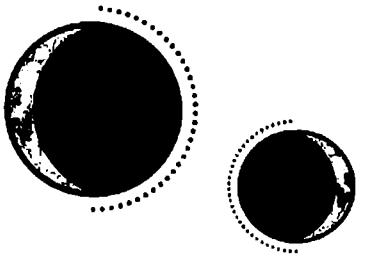
"Program sizin yetki alanınızda değil ve siz onun ne kadar kırılgan olduğundan o kadar sık söz ediyorsunuz ki emin olana kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm. Ancak Yüce Ölüm Büyücüsü derhal programa alınmasını istiyor. Çocuk sahibi olduktan sonra aktarım çalışmalarına dönülecek. O zaman işbirliğine çok daha yatkın olacağını düşünüyorum." Başını eğip Helena'ya baktı. "Öyle olmayacak mı?"

Ferron sessiz kaldı.

"Şimdi, onu Merkez'e geri götürebilirim. Oldukça uzun bir umut vadeden baba listemiz var ve Marino'nun böylesine sıradışı bir repertuarı varken neredeyse herkesle eşleştirebiliriz." Stroud doğrudan Ferron'a baktı. "Ancak..." Sesi yaz deresi gibi dolambaçlı akıyordu. "Rezonans söz konusu olduğunda, diğerlerinden belirgin biçimde ayrılan bir aday var."

"Sadede gel." Ferron'ın sesi duygusuzdu ama altında cinayet çınlıyordu.

Stroud kibirle doğruldu. "Artık çocuk sahibi olma vaktiniz geldi. Ailenizi ilgilendiren mesele demir olabilir ama bunun için bir eşiniz var. Diğer ruh büyücümüz siz olduğunuzdan, Marino'yla ilk denemeyi yapması için Yüce Ölüm Büyücüsü sizi seçti. Hamile kalırsa ruh büyüsü belirtilerini arayacağız. Annenin durumuyla ilgili belirtileri tam olarak bilelim diye baban çok yardımcı oldu; hangi semptomlara bakacağımızı biliyoruz. Yine de zaman çizelgemiz bu kadar daralmışken Yüce Ölüm Büyücüsü alternatifleri cepte tutmayı uygun buluyor. Sonuç elde etmek için iki ayınız var yoksa Merkez'e gönderilecek ve diğer adaylarla şansımızı deneyeceğiz."

18. BÖLÜM

Helena'nın etrafındaki her şey bulanıklaştı. Ferron soğuk bir ifadeyle izin isteyip odadan çıktıktan sonra Stroud felci kaldırdı ama Helena yine de hareket etmedi.

Sessiz odada duyulan tek ses, Stroud'un kaleminin kâğıt üzerindeki kulak tırmalayan hışırtısıydı.

Helena'nın ağzı kurumuştu ve yutkunmakta zorlandı, aniden başına gelenleri tersine çevirmenin yolunu bulmaya çalışıyordu.

Parmaklarını gerip keten çarşafların üzerinde kıpırdatarak dış dünyadan bir şeylere odaklanmaya çabaladı. Boğazından yarı sızlanan bir nefes kaçtı.

Çığlık atabileceğini düşündü. Sadece çığlık atmayı ve hiç durmamayı.

"Ne oldu?" diye sordu Stroud, Helena'nın dosyasından başını kaldırarak.

Helena ona baktı.

"Aktarıma ara verildiğine sevinirsin sanmıştım. Direnme biçimine bakılırsa yıl bitmeden karaciğer yetmezliği geçirmen kaçınılmazdı." Stroud dosyaya gelişigüzel vurdu. "Ben programımdaki simyacılar konusunda çok titizim. Savaş bize ne kıymetli soylara mal oldu. Böyle önemli bir şeye hâlâ katkıda bulunabildiğin için minnettar olmalısın."

"Bana tecavüz edilmesine önayak olacaksın ve bunun için minnettar olmamı mı bekliyorsun?" Helena'nın sesi ölü gibiydi, sanki çok uzaklardan geliyordu.

Stroud'un yüzü ekşidi. "Sana hayatının bir anlam ifade etmesi için fırsat veriyorum."

Helena'nın aklını yitirmemesini sağlayan tek şey öfkesiydi. "Bu kadar harika bir şeyse neden kendin gönüllü olmuyorsun acaba?"

Stroud donakaldı ve yüz hatlarını karartan şimşek gibi bir öfke çaktı. Helena saldırıya hazırlandı ama Stroud sımsıkı bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırıp neredeyse şefkatli bir tavırla Helena'ya doğru eğildi.

"Yüce İnfazcı bir yılı aşkındır evli ama ortada hâlâ çocuk yok. Efendimiz, Ferron'ın ilk adayın olmasında ısrarcı ama bundan bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Bennet'ın ona yaptıklarından sonra artık insan sayılır mı, emin değilim. O denedikten sonra Merkez'e döneceksin ve sıradakini seçme yetkisi bende olacak. Ne kadar sürerse sürsün."

Helena'nın kanı buz kesti.

Stroud parmağının ucuyla Helena'nın çenesine dokundu. "Bunu düşününce, dilini tutmayı öğrensen iyi olur. Dilini ağzında tutmana izin vermek gibi bir zorunluluğum yok."

Stroud gidene kadar Helena bir daha sesini çıkarmadı. İçinde zehir gibi kabaran bir dehşet organlarını kemiriyor, ciğerlerini yakıyordu. Evde dolanıp kilitli olmayan her kapıdan geçti ve ne olursa olsun bir şey bulabilmek için odaları çılgınca karıştırdı. Mutlaka bir şey olmalıydı.

Ferron ertesi akşama kadar ortalıkta görünmedi. Geldiğinde yüzü sertti ama gözleri üzerinde durmuyordu, sanki artık Helena'ya bakmaya tahammül edemiyordu.

Helena'nın elleri istemsizce tekrar tekrar seğirmeye, sinirleri sızlamaya başladı.

"Bu gece değil," dedi Ferron aniden. "Bana söylenene göre" – hâlâ ona bakmıyordu– "üç gün daha doğurgan olmayacaksın."

Helena şaşırmadı...

O bir katil ve bir ölüm büyücüsüydü. Bundan daha iyi olacağını düşünmek için Helena'nın ne sebebi vardı ki?

Ama nedense, mantıksızca, onun... güvenli olduğunu sanmıştı.

Aptal.

"Buraya gel," dedi Ferron sonunda.

Helena bakışlarını Ferron'ın ceket ve gömleğinin düğmelerine dikerek mekanik adımlarla yürüdü. Ferron elini uzatıp deri eldivenli elini Helena'nm çenesine bastırarak göz göze gelene kadar yüzünü yukarı kaldırdı.

"Ne kadar görebiliyorsun?" diye sordu, karşılaştırma yapmak için bir o gözüne bir diğerine bakarak.

Helena güldü.

En son ne zaman güldüğüne dair bir fikri yoktu. Bir ömür önce. Ama bu soru komikti. Hatta gülünçtü.

Hayatındaki bütün iyi şeyler yok edilmiş, geriye sadece acı kalana kadar her teselli parçası sökülüp alınmıştı. Akla gelen her biçimde hapsedilmiş ve aşağılanmıştı, şimdi de bu son zulmü ona yapacaktı ama hâlâ Helena'nın *görme yetisini* için endişeleniyordu.

Öyle çok güldü ki sonunda ağlamaya başladı. Yarı feryat ederek öne arkaya sallana sallana ağlarken Ferron orada öylece durdu.

İçindekiler tükenene, geriye sadece boş bir kabuk kalana kadar ağladı. Var olmaktan bıkmıştı.

"Daha iyi misin?"

Boğazı yanarken yutkundu. "Hayır."

Ferron'ın parmakları kasıldı ve Helena onun ellerini yumruk yapıp arkasına sakladığını gördü. O hareketi tanıyordu.

Ferron'a baktığında solgunluğunu ve çenesindeki bitkinliği fark etti.

Eh, hiç değilse ikisi de acı çekiyordu.

"Bu kez ne için işkence gördün?" diye sordu ifadesizce, aklını herhangi bir şeye yöneltebildiği için rahatlayarak.

Ferron hımladı. "Birkaç şey için. Sık sık hatırlatıldığı üzere, ben daima hayal kırıklığıyım ve şimdi de halk, geniş kolektif zekâsıyla, benim Yüce İnfazcı olduğumu keşfetmiş bulunuyor."

Haber Helena'nın ilgisini çekti. "Lancaster'ı öldürdüğün için mi?"

"Bunun da payı vardır diye düşünüyorum. Tabii Aurelia'nın küçük krizi de pek yardımcı olmadı. Aniden gitmek zorunda

kaldım, oysa Yüce İnfazcı'nın orada bulunması gerekiyordu. Uluslararası gazeteler bu tür teorileri yazmakta daha az çekingen olduğundan sonuçta söylenti yayıldı. Yakında Yüce Ölüm Büyücüsü'nün vârisi olarak halkın karşısına çıkarılacağım." Dişlerini sıkarak sırıttı. "Önceki anonimlik hep benim güvenliğim içindi anlayacağın."

"Elbette," dedi Helena. "Yani sadece biraz işkence gördün."

"Önemsiz bir şey," dedi Ferron ama iki eli de arkasındaydı.

Sanki çıkıp gidecekmiş gibi kıpırdandı. Helena onun yanında yöresinde bulunmak istemese de diğer seçeneği düşünceleriyle baş başa kalmaktı.

"Lancaster'ı niye öldürdün?" diye sordu.

"Görevimi tehlikeye attı. Resmî bir infaz yapacaktım ama meşguldüm, aradan çıksın istedim."

"Bu yüzden gidip hastanenin ortasında adamı öldürdün yani, öyle mi?" dedi Helena, ona kuşkuyla bakarak.

"Aslında odasında öldürecektim ama kaçmaya kalktı." Omuz silkti. "Ben de pratik davranmak zorunda kaldım."

Lancaster'ın karnı açık yatarken Ferron'ın cesedini deştiği görüntü Helena'nın zihnine kazınmıştı.

Ferron boynunu döndürdü. "Başka sorun yoksa şu konuyu halledelim. Kanepe mi, yatak mı?"

Kelimeler Helena'nın omurgasına demir bir çubuk gibi saplandı ve Ferron'ın hafızasını kontrol etmeyi kastettiğini anlaması biraz zaman aldı.

Bunun bitmiş olduğunu sanmıştı. "Ben sanmıştım ki..."

Ne sanmıştı? Artık tutsak olmadığını, bedenine karşılık zihninin azat edileceğini mi? Söyleyeceklerini yuttu ve kanepeye geçti.

Ferron ifadesiz yüzüyle peşinden gelip elini uzattı ve parmak uçlarım Helena'nın alnına hafifçe değdirip rezonansını kafatasından içeri akıttı.

Durduğunda, Helena kendini içe çökmüş hissetti. Son günleri tekrar yaşamak dişlerini çatlayacak raddeye gelene kadar sıkmasına sebep olmuştu.

Kanepede iki büklüm yatarken Stroud'un tehdidi kafasında yankılanıyordu.

Yüzünü kanepe kumaşına bastırıp eskimişlikle tozun kokusunu içine çekti ve dünyayı dışarıda bırakmaya çalıştı. Ferron tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Helena'nın gözü artık ışığa dayanabilecek kadar iyileşmişti, bu yüzden perdeleri araladı. Yeni odasının manzarası dağlar yerine avluya bakıyordu. Dışarıda dünya değişmiş, ilkbaharın ilk işaretleri görünmeye başlamıştı. Alışık olduğu solgun grilik yerini otların ve dalların arasında beliren renk noktalarına bırakmıştı.

Birkaç hafta önce olsa bu manzara ona teselli verirdi ama artık içindeki boşluk öyle büyüktü ki güzellik bile dehşete dönüşüyordu.

İki gün. Düşünceleri, kaçmak için kendi uzuvlarını kemirmeye hazır kapana kısılmış bir hayvan gibi dönüp duruyordu.

Savaşta tecavüz her zaman bir ihtimaldi. Laboratuvarlardaki esirler hakkında hikâyeler, Direniş topraklarından yakalanan kadınların başına gelebileceklerle ilgili uyarılar hep vardı. Ama hamile bırakmak amacıyla yapılan tecavüz, Helena'nın hâlâ zihninde kavrayamadığı türde bir niyetti.

Hamilelik konusundaki deneyimleri hiç hoş değildi.

Savaş sırasında önleyici yöntemler genelde yetersizdi. Zaman zaman, genç kızlar gergin gergin Başhemşire Pace'le görüşmek için hastaneye gelirdi. Çoğu zaman iş orada biterdi ama bazen de gelmeye devam ederlerdi.

Helena tek çocuktu. Eczacı olan annesi genellikle gebelikleri önlerdi. Gerisini köy ebeleri üstlenirdi. Anneler ancak işler ters gittiğinde Helena'nın babası gibi cerrahlara giderdi. Helena'nm büyürken gördüğü bebeklerin çoğu ya sakat ya ölümcül derecede hasta ya da ölü doğmuştu.

Savaş sırasında da bu düzen devam etmişti. Bir şifacı olarak Helena'ya ancak bebekler çok erken doğduğunda, yanlış pozisyonda sıkıştığında ya da kıtlıktan dolayı süt bulunamadığında

başvuruluyordu. Bir şey yapıp yapamayacağı sorulurdu. Çoğu zaman yapamazdı. Bebekler küçücük, kırılgan olurdu ve yaşam büyüsü bile her şeyi düzeltemezdi.

Annelerin dağılışına, içlerinde depremlerin yakıp yıkmasına şahit olurdu. Bazen feryat ederlerdi. Diğerleri suskun kalırdı ve çoğu zaman sonunda bu çok daha kötü olurdu.

Helena bu asla kendi başına gelmeyecek diye şükrediyordu. Asla evlenmeyecek, asla çocuk sahibi olmayacak, böylece onları kaybetme acısını yaşamayacaktı.

Güvende olduğunu sandığı tek konu buydu.

Yatağında uyuyamadan dönüp durdu. Lumitya, altı ayda bir gerçekleşen Yükseliş'ine yaklaşıyor, neredeyse dolunay gibi geceyi gümüş ışığıyla yıkıyordu. Kapkara gölgelere karşı keskin bir ışık. Havada neredeyse sürekli bir rezonans hissediliyordu.

Helena elini vücuduna Ferron'ın Lancaster'ın karnına soktuğu kadar kolay sokabilmeyi dileyerek parmaklarını esnetti. Organlarını hiç düşünmeden oracıkta söküp atardı.

Bedeninin zorla suça ortak edilmesi onu hasta ediyordu ama hamile kalmama ihtimali de dehşetten donakalmasına neden oluyordu. Stroud'un tehdidi zihninde yankılanıp duruyordu.

Tecavüzüne direnmek ya da o kadar kötü olmasın diye boyun eğmek arasında seçim yapmak zorunda kalmak öyle bir suçluluk hissi doğuruyordu ki zihni parçalanacak gibiydi. Eğer varılacak yer kaçınılmazsa seçebileceği tek şey yolculuğun ne kadar korkunç olacağıydı.

Gece, derisini zımpara gibi aşındırıp acıtarak yaklaştı.

Ferron odasına girdiğinde, Helena'nın nefesi kesildi ve az kalsın gözyaşlarına boğulacaktı.

Ferron onu görür görmez dönüp çıkacakmış gibi oldu.

Helena elini uzatmaya kalktı, sonra hızla geri çekip yumruk yaptı. Bu hareket Ferron'ı durdurmaya yetti.

Gözleri, sanki hâlâ kendi içinde tartışıyormuş gibi Helena ile kapı arasında gidip geldi.

Ya Ferron yapmayı reddeder ve onu Stroud'a verirse?

Oda dönmeye başladı. Helena'nın elleri çoktan uyuşmuştu.

Ferron giderse ona izin verecekti. Merkez'e gidecekti. Bu suça daha fazla ortak olmayacaktı.

Ferron'ın ifadesini okuyamıyordu. Donuktu, sanki orada değilmiş gibi.

Sonunda Ferron arkasını döndü. Helena onun çizgiyi burada çekişine gülse mi ağlasa mı bilemedi. Reddettiği tek emrin bu oluşuna. Ne de olsa artık herkes onun Yüce İnfazcı olduğunu biliyordu; Morrough onu öldüremezdi.

Ferron cebinden küçük bir teneke kutu çıkarıp içinden aldığı bir şeyi dilinin altına koydu.

"Yatağa," dedi sonunda, Helena'ya bakmadan.

Helena kımıldamadı.

Ferron donuk gözlerle ona döndü.

"Bekle..." Helena sanki onu durdurabilirmiş gibi ellerini kaldırdı. "Beni öldürsen?" dedi, sesi titriyordu. "Şimdi yapabilirsin. Artık herkesin senin Yüce İnfazcı olduğunu bildiğini söyledin. Morrough, benim yüzümden seni öldüremez. Ben hiç kimseyim."

Ferron dikkat kesildi. Bir an durup düşündü ve gözlerinden söylediklerini tarttığı görülüyordu.

Helena'nın nabzı hızlandı.

"İstersen kendim yapabilirim, böylece anlamaz da," diye önerdi. "Sadece bana... bir şey ver yeter. Kolay ya da hızlı olmasma gerek yok; küçük bir şey bile olabilir. Bir an için onu yalnız bıraktım dersin ve..."

Yanlış bir şey söylediğini ânında anladı. Ferron'ın ifadesi sertleşti, gözleri yine ifadesini yitirdi ve bakışları Helena'nın içinden geçti.

"Yatağa," dedi bu kez sıktığı dişlerinin arasından.

Helena'nın kolları yanına düştü. Döndü ve bedeniyle bağlantısı kopmuş gibi ağır ağır yürüdü. Sırf bir şey hissedebilmek için dudağının içini gitgide daha sert ısırdı. Yattığında dilinde kan tadı vardı ama bedeni hâlâ uyuşuktu.

Bir süre sonra Ferron yaklaştı. Sadece paltosunu çıkarmıştı.

O yaklaştıkça Helena kasıldı ve dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

Ferron'ın ifadesi taş gibiydi; yatağın ucunda duruyor, başlığa bakıyordu.

"Gözlerini kapa," dedi.

Helena kendini itaat etmeye zorladı ve nefes almaya odaklandı. *Düşünme.* Odada onun kokusunu alabiliyordu; ardıç, metal ve evin çürüyen havası.

Sağ tarafında şilte çöktü. Helena'nın nefesi tekledi ve hızlandı.

"Sakın... gözlerini açma."

Gözlerini daha sıkı yumdu. Eteği kalçalarına itilip iç çamaşırları sıyrılınca zaman bir an dondu. Kalbi sanki duruverdi.

Ferron'ın nefes alışını duydu. Varlığını havadan bile hissediyordu.

"Nefes al," dedi sol kulağının yanında.

Bacaklarının arasında sıcak, kaygan bir dokunuş hissetti. İrkildi, sonra bunun yağ olduğunu fark etti.

Ferron'ın ağırlığı kalçalarına bastırdığında hırıltılı bir nefes aldı. Gözlerini öyle sıkı kapamıştı ki zonklamaya başlamışlardı.

Boğazından boğuk bir inilti kaçtı.

Gözlerini daha da sıkı yumdu. Zihni çırpınıyor, bir kaçış yolu arıyordu. Tankta stazdayken, bilinci uçurumun kenarında sallanırken, kendini uzaklaştırmayı öğrenmişti.

Öyle hayatta kalmıştı. Dayanmayı öğrenmişti.

Ama şimdi o kaçış işe yaramıyordu.

Bilincini olduğu yere mıhlamışlar gibi bedenine hapsolmuştu.

Nefesini tutmamaya, çığlık atmamaya ve onu itmeye çalışmamaya uğraşırken, *Bu Merkez'den daha iyi*, diye hatırlattı kendine.

Göğsü kasıldı. Gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu.

Merkez'den daha iyi.

Ya bu işe yaramazsa? Ya Stroud, Ferron konusunda haklıysa, hamile kalması mümkün bile değilse ama Helena yine de boyun eğmişse? Ya tüm bunlar boşunaysa?

Panikle nefesi kesildi ve istemsizce çekildi, tam o sırada da Ferron irkildi ve durdu.

Bir anda yok olmuş gibi gidiverdi.

Helena gözlerini açtı ve onu hiçbir yerde göremedi. Banyodan şiddetli kusma sesleri geliyordu.

Bir süre sonra sifonun çekildiğini ve ardından musluğun dakikalarca aktığını duydu.

Helena eteklerini aşağı çekebilmeyi başardı ama ötesine gücü yetmedi. Bedeni uyuşmuştu.

Bitti, deyip durdu kendine, sakinleşmeye çalışıyor ancak titremesini durduramıyordu. Tırnakları avucunda hilal şeklinde izler oymuştu.

Ferron banyodan çıktığında, sanki daha fazla koruyamamış gibi yüzündeki gergin ifade silinmişti. Yüzü çökmüş, gözleri kızarmıştı.

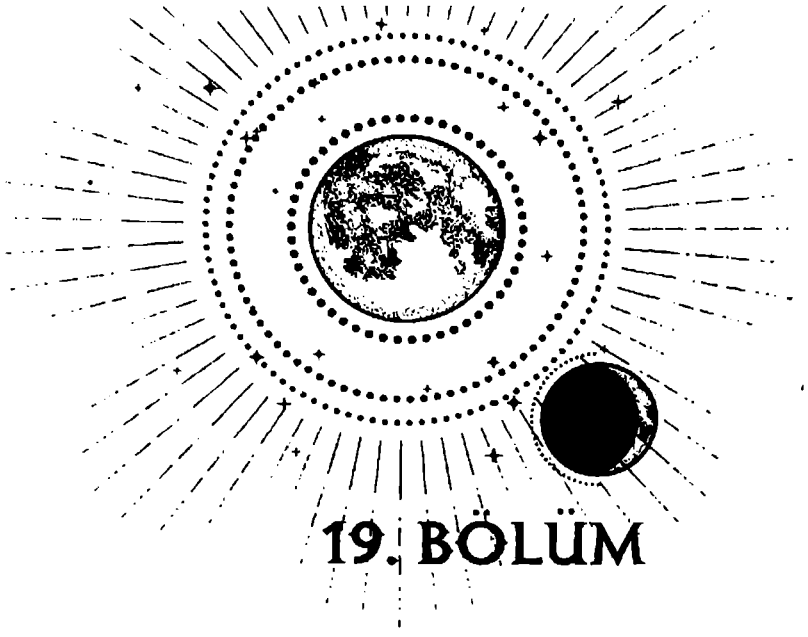
Tuhaf derecede ölümlü görünüyordu. Helena öyle görünmemesini dilerdi.

Başını çevirdi.

Ferron sessizce hareket etti, paltosunu aldı ve çıktı.

Helena bedenini hissetmemeye çalışarak yavaşça doğruldu.

Banyoya gitti, duşu açtı ve üstünü çıkarmadan altına girip kıvrıldı. Su soğuyana kadar da orada kaldı.

19. BÖLÜM

Ertesi gün Helena kendini dışarı çıkmaya zorladı. Temiz hava almaya, evin bunaltıcı ağırlığından kaçmaya can atıyordu. Kapıya vardığında ılık bir ilkbahar esintisi yüzüne çarptı, ciğerlerini toprak ve tomurcuklanan çiçeklerin kokusuyla doldurdu. Kuru otların arasından minik çiğdem ve kardelen kümelerinin başlarını çıkardıkları gördü. Evi kaplayan kararmış sarmaşıkların uçları yeşil beneklerle kaplanmıştı ve gökyüzünde süzülen kuş sürüleri cıvıldaşıyordu.

Güzeldi ve bu ihanet gibi geldi.

Dünya artık güzel olmamalıydı. Ölü ve soğuk olmalı, Helena'nın hayatının ıstırabını sonsuza dek yansıtmalıydı. Oysa dünya ilerlemiş, mevsim değişmişti ama o yerinde saymıştı. Kışta, ölüm mevsiminde sonsuza dek hapsolmuştu.

Eve geri girdi.

Öğleden sonra odasının kapısı açıldığında, Ferron yerine Stroud'u görünce içi rahatladı.

Stroud keyifli görünüyordu. "Bir uğrayıp ilk seferde bir hasar olup olmadığına bakayım dedim. Enfeksiyon kapmanı istemeyiz. Kan var mıydı?"

Helena bakmamıştı ama yavaşça başını iki yana salladı.

Stroud'un gözleri merakla aşağı yukarı kaydı. "Eh, yirmiden büyüksün. Her zaman olmaz."

Stroud elini pelvisinin üzerine koyduğunda Helena onun rezonansına tepki vermemeye çalıştı ama en mahrem bölgelerinden geçen dalgayı hissedince istemsizce ürperdi.

Nihova

"Hamile olup olmadığını daha birkaç hafta anlayamayabiliriz ama çok geçmeden öğreniriz. Erken tespitte bayağı ustalaştım." Alt karın bölgesinde bir şey düzeltiliyormuş gibi aşırı tedirgin edici bir his oldu ve Helena keskin bir nefes aldı. "Evet, kesinlikle doğru aralık bu. Seni mümkün olduğunca hazır hâle getirdim."

Stroud durduğunda Helena'nm tüyleri diken diken oldu.

"Ee, nasıldı?"

"Korkunç," dedi Helena başka tarafa bakarak.

Stroud yapmacık bir merhamet sesi çıkardı. "Şaşırtıcı değil. Çok gerginsin."

Çenesi titreyen Helena pencereye doğru baktı.

Stroud'un dudakları lastik gibi gerildi ve dosyayı bıraktı. Parmaklarını Helena'nın ismi ve ön sayfada damgalı iki mahkûm numarası üzerinde gelişigüzel gezdirdi.

"Simya Kulesi'nde okudum ben. Tabii senin zamanından çok önceydi. Dağarcığım ve rezonans seviyelerim yükselmeye devam edeceğim kadar *iyi* değildi ama beni fen bölümüne transfer edip tıp asistanı olarak çalışmama izin verdiler. Yaşam büyüsünü ilk kez orada duydum. Yıllar sonra elimin altındaki gücü fark edip onu ustalıkla kullanma mücadelesine başladım. Savaşı atlatan birkaç yaşam büyücüsünden biri olacağım hiç aklıma gelmezdi."

Helena, Stroud'un bunu neden anlattığını anlayamadı.

Stroud çantasını karıştırdı ve bir şişe hap çıkarıp tabletlerden birini ikiye böldü. "Ağzını aç."

"Neden?" diye sordu Helena, çenesini kilitleyerek.

Stroud cevap vermedi; sadece yaklaşıp parmakları ve rezonansıyla Helena'nın ağzını açtırdı, ufalanan parçayı zorla ağzına koydu ve erimeye başlarken onu yutmasını sağladı. Helena tadını boğazından inerken tanıdı.

"Artemon Bennet benim gibileri kurtardı. Yeteneklerimizi açık açık sınama ve onlarla gurur duyma fırsatı verdi." Stroud hâlâ Helena'nın çenesini tutuyordu ve parmakları tenine gömülmüştü.

Helena, Stroud'un fizyolojisiyle oynadığını, onu ayarladığını hissedebiliyordu. Bu, Ferron'ın onu eve alıştırırken yaptığı şeyden

tamamen farklıydı. Zihninden fizyolojik olarak kopmuş hissetmek yerine, derisinin ısındığını ve yüzeyden başlayıp yavaşça derinlere doğru ilerlediğini fark etti.

Stroud konuşmaya devam etti. "Kusursuz biri demiyorum; Bennet diğer ruh büyücülerinin onun dehasını takdir edemeyecek kadar dar kafalı olduğunu düşünürdü." Açık renk kaşları kalktı. "Ama ben ona sorgusuz sualsiz hizmet ettim ve yanında kalmak için kişisel hırslarımdan vazgeçtim. Bu yüzden hâlâ buradayım, herkes beni *daima* küçümsese bile."

Helena uzaklaşmaya çalıştı ama Stroud'un rezonansı motor sinirlerini boğmuştu. Alt karnında nabız gibi bir gerginlik atmaya başladı ve derisi öylesine hassaslaştı ki canı yanıyordu.

"İşte." Stroud onu bırakıp yatağa yanlamasına devrilmesine izin verdi. "Artık bundan daha çok zevk alacaksın."

Helena, Stroud onu yatağa sırtüstü yatırıp bacaklarını ayırdığı sırada felç olmuş hâlde, direnemeden veya bağırmadan öylece kaldı.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Çıkarken Yüce İnfazcı'ya hazır olduğunu söylerim," dedi Stroud giderken.

Helena saatler gibi gelen bir süre boyunca kemiklerine işlemiş bir arzuyla bekledi. Bedeni hareket etmek, dokunulmak, sürtünmek için çığlık atıyor; arzu derisinin altında resmen kıvranıyordu.

Ferron nihayet geldiğinde Helena hareket edebilseydi, kapının kapanışının titreşimiyle ürperirdi ama orada öylece yattı ve bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmesi için gözlerini yalvarır gibi ona dikti.

Ancak Ferron ona bakmıyordu. Paltosunu çıkarıp kanepeye atarken ondan öteye, içinden geçiyormuş gibi boş gözlerle arada bir yere bakıyordu.

Helena onun hareket edişini izledi; gözleri aniden acıkmış gibi onu oluşturan tüm ayrıntıları kaydetmeye odaklandı. Beklemek onun içini boşaltmış, ardında gitgide büyüyen bir ıstırap çukuru bırakmıştı.

Ferron'm ellerinin sıcak olduğunu biliyordu.

İçi titredi.

Düşünmeyi kes.

Gözlerini yumdu ama hissettiği ihtiyaç iradesini aşındırıyordu.

Yatak oynadı. Helena'nın sırtından bir ürperti indi. Etekleri itilip yukarı çekildi, kumaşın uyluklarına değmesi sertçe nefes almasına sebep oldu. Verebildiği tek tepki buydu.

"Nefes al," dedi Ferron önceki geceki gibi.

Önceki güne göre Ferron'ın daha fazla fakındaydı ama şimdi istekleri tersine dönmüştü. Neredeyse ağırlığını bile hissedemiyordu. Yukarı doğru kalkmak, kafasının içinde bitmek bilmeyen bir çığlık dönerken kendini ona daha da bastırmak istiyordu. Gözleri aniden açıldı ve ona baktı.

Sanki daha önce gerçekten hiç bakmamış gibi hissetti.

Aralarında her zaman keskin ve temkinli bir mesafe olmuştu. Onu incelerken hep zaaflarını aramıştı. Onu bir insan ya da sıcakkanlı bir varlık olarak hiç görmemişti.

Şimdi çok insani görünüyordu. Helena adamın ona dokunmasını *istedi*. Parmağını çenesine bastırışını, ellerinin onda nasıl bir his bıraktığını hatırladı. O kadar arzuladı ki teni acıdı. Geçen gece kaçmak için her şeyi yapabileceği ağırlığı... şimdi istiyordu.

Gözyaşları şakaklarında sıcak bir iz bırakarak aktı.

Ferron'ın gözleri bir an için yüzüne takıldı, sonra tekrar başka tarafa çevrildi. Hareketsiz kalıp yeniden Helena'ya baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Helena anlamasını dileyerek gözlerini dikip ona baktı.

Ferron çekilip eldiveninin tekini çıkardı. Şimdi bile ellerine geçirmişti onları.

Dokunuşu varla yok arasıydı ama yetti. Felç eridi gitti.

Helena yeniden titreyip hareket edebilir hâle geldi ve bedeni kasılıp kesik kesik nefesler alırken ânında ağlayarak yanına kıvrılıp bacaklarını sıkıca kapadı.

"Sana ne yaptı?"

Helena ona bakamadı.

"Daha iyi olsun diyeymiş." Sesi kontrolsüzce titriyordu. "Ben... şikâyet etmiştim de. Verdiğin hapların etkisi ne kadar sürüyor?"

"Sekiz saat."

"Bana yarım verdi." Zorlanarak nefes aldı. "Başka bir şeyle... değiştirebilir misin?"

"Etkisi bitene kadar olmaz," dedi. "Kendi kendine geçmesi gerekiyor."

Helena başını sallayarak onayladı. Öyle olduğunu tahmin etse de yanılmış olmayı ummuştu.

Bir nefes daha almaya çalıştı.

"Biz... geçene kadar... bekleyebilir miyiz?" Sesi boğuk çıkıyordu.

Bir sessizlik oldu.

"Bu işi halledip gitmem gerekiyor. Yarın geceye kadar dönmeyeceğim."

Helena aklını toparlamaya çalışarak öylece yattı. Artık mantıklı düşünüp düşünmediğinden emin olamıyordu.

Bu ya da belki hamile kalamamak. Hallettiği onca kazara hamilelik vakasına rağmen çocukların her zaman öyle kolay gelmediğini biliyordu. Ebeveynlerinin yıllarını almıştı ve sonunda vazgeçtiklerinde o gelmişti. Bir mucize demişlerdi.

İki ay geçtikten sonra Merkez'e, Stroud'un yanına gidecekti ve...

Kafayı yiyecekti. Bunu yapamazdı. Böyle bir seçim... Böyle iki şey arasında seçim yapmak zorunda kalması hiç adil edildi. Hiç iyi seçenek yoktu, kırk katır mı kırk satır mı misali ne seçerse seçsin kendinden sonsuza kadar nefret edecekti.

Stroud'un yapabileceği en zalimce şeydi bu.

"Sadece... yap gitsin," dedi sırtüstü dönerek. Ona bakmayı reddediyordu.

Zihnini uzaklaştırma umuduyla başının üzerindeki sayvana baktı. Uzun bir duraksamanın ardından yatak hareket etti.

İkinci seferin ilkinden daha kötü olabileceğini hiç düşünmemişti ama bin kat daha kötüydü. Şimdi bedeni Ferron'ı *istiyordu*.

Gözlerini kapamaya çalıştı ama huzursuzdu. Kapalı tutamıyordu. Gözleri kırpışarak açıldı ve Ferron'a tekrar baktı, daha önce umurunda olmayan tüm ayrıntıları inceledi: çıkık elmacıkkemikleri, gözleri, ince dudakları, çenesinin keskin çizgileri, gömleğinin yakasında kaybolan solgun boynu. Yanına sokulup tenini solumak, başka bir bedenin sıcaklığını *hissetmek* istiyordu.

Bedenini kaskatı tutmaya çalışırken, "Çabuk ol," dedi Helena dişlerini sıkarak.

Yağa gerek yoktu ama Ferron yine de kullandı. Omurgası titreyen Helena sırtını gerip yatak başlığını görene kadar büküldü; yüzünü ellerine gömdü, avucunu var gücüyle ısırdı ve mahvolduğunu hissetti.

Ferron hareket ettiğinde boğazında iniltiler düğümlendi. Parmakları bükülüp parçalayacak gibi çarşafa sarıldı.

Dehşetten midesi bulandı. Varlığının her zerresinden –sürekli korkan, zayıf ve şimdi de arzulayan o bir türlü üstesinden gelemediği fiziksel durumundan– nefret ediyordu ve hiçbirinden kaçamıyordu. Belki de Matias en başından beri haklıydı; Helena doğası gereği güçsüzdü.

Kendini bedeninden söküp atabilmeyi diledi. Nihayet insanlığı kalmayana kadar kıtır kıtır doğramayı ve yanışını seyretmeyi.

Bedeni istemsizce kasıldı. Ferron hırıltılı bir nefes aldı ve ses Helena'nın içine işledi. Ağırlığı üzerine bastırdığında Helena umutsuz bir hıçkırıkla dağıldı.

Ferron birkaç kez daha gidip geldi ve kederli bir iniltiyle sarsıldı.

Bir an sonra sanki mümkün olduğunca çabuk kaçmak ister gibi gitmişti bile.

Helena o kapıdan çıkmadan önce ancak gözlerini açacak fırsat bulabilmişti.

Kapının çarpılarak kapanmasından hemen önce yüzünü şöyle bir gördü. Ferron'ın rengi atmıştı ve bayılacak gibi görünüyordu.

Gitmişti. Oda boş ve Helena yalnız kalmıştı.

Yan yatıp cenin pozisyonu aldı ve ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Derisinin altında yanan o çaresiz arzu, hissettiği

korkunç dehşetin büyüklüğüyle bir süreliğine körelmişti. Kendini banyoya sürükledi, içinde çıkabilecek bir şey kalmayana kadar kustu.

Seksi bilirdi. Etras'ta yaşamın bir parçasıydı bu –doğum ve ölüm gibi– ama Kuzey'de hisler farklıydı, bu konu sıkı sıkıya kapalı kapılar ardında tutulurdu.

Erkekler eğlence bölgelerine gittiklerinde başları derde girebilirdi ama bu bastırılamaz aç doğaları, canlılıklarının göstergesi kabul edilirdi. Bu yüzden de cezalar genellikle hafif, eylemin kendisinden çok yakalanmanın sonucu olurdu. Kızlar için beklentiler farklıydı; Paladya toplumunun geleneksel sınırlarının ötesine geçebilenler için bile. Lumitya bakire bir tanrıçaydı, saf ve ışıl ışıl. Kendilerini onun kültüne adayan ve sunduğu fırsatlardan yararlanan kadınların da aynı şekilde olması beklenirdi.

Helena'nın Enstitü'deki yaşamı bursunun etrafında dönüyordu ki bu da akademik başarısına bağlı olmasının yanı sıra bir de ahlak şartı içeriyordu. İlahi tehditlerden çok dünyevi sonuçlardan korktuğundan, buna herhangi bir inanca olduğundan çok daha sıkı riayet etmişti. Korkusu, en ufak bir arzu kıvılcımını bile boğuverirdi.

Günün birinde borçlarını ödeyip, kendisinden beklenenleri tamamlayıp kendi hedeflerine ulaştığında sevilmek isteyeceğini düşünürdü bazen. İstenmenin ne demek olduğunu bilmek...

Şimdiyse tek bildiği bu hastalıklı utançtı.

İlacın etkisi nihayet geçtiğinde, Helena başka şeyler düşünmeye çalışarak yatıyordu ama aklını verebileceği fazla bir şey kalmamıştı. Kafasında dönen tek soru, nasıl olup da kendini böylesine labirent gibi bir komplonun parçası olarak bulduğuydu.

Morrough ve Stroud'un niyetlerini, onda ne bulduklarını iyi kötü anlayabiliyordu ama hangi açıdan bakarsa baksın, Ferron'ın bu işteki amacını kafasında oturtamıyordu, hem de en son düşünmek istediği kişi o olmasına rağmen. Siyasi motivasyonlarını

Ninova

sorgulamak, onu bir insan olarak düşünmekten daha katlanılırdı en azından.

Ferron'ın, Yüce İnfazcı olduğunun açığa çıkışını bizzat ayarlamış olduğundan emindi. Hafifletici sebepler olabilirdi ama yayılmasını istemeseydi söylentiyi bastırabilirdi. Paladya ve çevresindeki ülkelerin, Yüce İnfazcı'nın Kaine Ferron olduğunu bilmesini istemişti.

Neden? Acaba Morrough'nun cezalarından kurtulmak için miydi? Yoksa yerinin doldurulmasını zorlaştırmak için mi? Mutlaka bundan fazlası olmalıydı.

Yeni Paladya şu anda düşmanlarla çevrilmişti.

Nehrin doğusunda Novis monarşisinin Holdfastlarla köklü bağları vardı: Luc'un annesi Kraliçe'nin uzaktan kuzeniydi. Novis'in Lonca Meclisi'ni tanıması olası görünmüyordu. Batıdaki Hevgoss'un çevre ülkeleri gizlice kışkırtarak krizler çıkarma ve sonra "müdahale" bahanesiyle hükümetleri kendi denetimlerine alma konusunda uzun bir geçmişi vardı.

Sonsuz Alev başından beri Morrough'nun Hevgoss'un piyonu olduğundan şüphelenmişti ama görünüşe göre, belki de Helena yüzünden, o ilişki de bozulmuştu.

Paladya'nın ekonomisi ve meşruiyeti simyaya bağlıydı, savaş da hem nüfusu hem endüstriyi kırıp geçirmişti. Doğal kaynaklar ve yüzyılların simya bilgisi hâlâ varlığını sürdürüyordu ama ülke zayıftı ve kurtlar dört bir yandan yaklaşıyordu. Girişken komşuları yalnızca Ölmeyenler'e duyulan korku uzak tutuyordu ama artık o efsane yıkılmıştı. Morrough neredeyse tamamen ortadan çekildiğinden geriye kalan tek gerçek güç Yüce İnfazcı'ydı.

Belki de Ferron gizlice Hevgoss'la görüşüp Morrough'yu devirmeye çalışıyordu.

Yüce İnfazcı ne kadar korkutucu olursa olsun, Ferronlar köklü bir aileydi ve servetlerini kazanmadan önce bile Paladya tarihinin bir parçası sayılırlardı. Ölmeyenler hâkimiyetlerini bütünüyle korkuyla ayakta tutuyordu ve Paladya'da bundan hâlâ fayda sağlayanlar ise Spirefell'in balo salonuna sığacak kadar azdı. Hayal kırıklığı

doruğa ulaşmak üzereydi. Bir kez dağılmaya görsün, halk tanıdık birini, gurur duyabilecekleri güçlü birini isteyecekti.

Bütün dünya Ferron çeliğinin devrimsel gücünü biliyordu. Sanayi çağını o başlatmıştı.

Bu noktada, Ferron Morrough'yu tahttan indirirse Paladyalılar onu kurtarıcı olarak bile görebilirdi. Suçlarının çoğunu Morrough'ya yükleyebilir, sadece işine gelenleri üstüne alabilirdi.

Helena'nın bildiği kadarıyla Ferron'm rakibi yoktu. Greenfinch sadece bir kuklaydı, Lonca Meclisi ise maskaralığın daniskası. Ferron, Morrough'nun tek gerçek dayanağıydı.

Morrough'nun ona bu kadar işkence etmesini de açıklardı bu: Kendi ölümsüzlüğünün çöküşüne duyduğu öfke. Ferron'a ölümcül derecede ve alternatifi olmaksızın bağımlıydı.

Helena yine de bir şeyleri gözden kaçırdığı hissinden kurtulamıyordu.

Bu planda *onun* yeri neydi?

Artık ne tip entrikalar dönüyorsa, onun da bir rolü olmalıydı. Ferron, Helena'nm güvenliğine takmıştı. Öyle görünmemeye çalışsa da onun iyi olması için muazzam çaba harcıyordu.

Kendisini öldürmesini istediğinde Ferron'ın tereddüdünü düşündü Helena. Ferron bunu ciddi ciddi *tartmıştı.* Neden? Helena planının gerekli bir parçasıysa onu öldürmek nasıl seçenekler dahilinde olabilirdi ki? Ama değilse de onca çaba nedendi?

Gece çöktükten sonra Ferron geri geldi. Odaya girdiğinde birbirlerine baktılar ama ikisi de konuşmadı.

Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Ferron arkasını döndü, dilinin altına bir tablet koydu ve tekrar döndüğünde bakışları Helena'nın içinden geçip gitti.

Helena yatıyor ve gözlerini sayvandan ayırmıyordu.

Yatak yaylandığında kıpırdamadı. Etekleri beline kadar itilince ses çıkarmadı. Ferron bacaklarının arasına geçtiğinde gözlerini öyle inatla yukarıya dikti ki görüşü bulanıklaştı.

Ferron içine girdiğinde boğuk bir nefes verdi ve yüzünü duvara çevirdi. Azapla için için kıvranıyordu.

Bedeniyse bunu zaten bekliyordu. İlaç onu eve alıştırdığı gibi bedenini de buna alıştırmıştı.

Bu öyle derin bir ihanetti ki.

Onu üzerinden atmayı düşündü. Ferron onu zorlayıp yerine mıhlasa ya da felç etseydi belki kendinden daha az nefret ederdi.

Ama canının yanmasından öyle bıkmıştı ki kımıldamadı.

Bittiğinde Ferron tek kelime etmeden çıktı. Helena da onun yüzüne bakmadı.

Sonraki beş gün boyunca kapı kapalı, ev sessiz kaldı. Nihayet bitmişti ama Helena biraz bile rahatlamamıştı.

Aklını kaçırmak üzereydi. Kaygıdan parçalandığını, çözülüp gittiğini, içinde bulunduğu kafes tarafından tüketildiğini hissediyordu.

Ya işe yaradıysa? Ya yaramadıysa?

Hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu.

Gün uzayıp akşam gelip çattığında Helena giderek huzursuzlandı ancak hava önce kararıp ardından yakıcı parlaklığa döndüğünde sebebini anladı.

Lumitya tam Yükseliş'ine ulaşmıştı. Dışarıdaki dünya, simsiyah gökyüzünün ortasında gündüz kadar parlak bir gümüş ışıkla kaplanmıştı. Her yıldız, her gezegen silinmişti. Gökte yarı yükselen Luna, onun yanında kırık bir çömlek parçası gibi görünüyordu.

Lumitya'nın yavaş yörüngesi, onun yılda yalnızca iki kez –ilkbaharda ve sonbaharda– dolunay hâline gelmesini sağlıyordu. Yaz ve kış aylarındaysa Düşüş'e giriyordu.

Yükseliş dönemi, simyacılar üzerinde yoğun bir etki yaratırdı.

Rezonansı düşük olanlar için yılın transmutasyon yapabildikleri tek zamanı Yükseliş'ti; güçlü yetenekleri olan simyacılarsa parlaklığı karşısında serseme dönerdi. Halk buna ay-sarhoşluğu derdi.

Yükseliş'in özellikle Paladyalılar üzerinde güçlü bir etkisi vardı. İnanç'a göre, Paladya'nın tanrılarla derin bağının işaretiydi bu. Luc ve Lila kendilerinden geçer, doğru düzgün yürüyemezlerdi. Helena'ysa –bir yabancı, bir inançsız gibi– hep kaygı duymuş, üzerine çöken ağır bir korku hissiyle ezilmişti.

O akşam yemek gelmedi.

Mahkûm tutulduğu aylar boyunca ilk kez yemek getirilmemişti ona.

Ters giden bir şeyler vardı. Yükseliş olsa bile ölüköleler ortalıkta olur, en azından kısmen aktif kalırlardı. Avluya baktığında ön kapıların yanında dikilen, heykel gibi kıpırtısız iki ölüköleyi gördü. Ama kapısının dışında adım sesleri duyulmuyordu. Odadan çıktığında da kimseyi göremedi.

Helena, Lumitya'nın gümüş ışığının aydınlattığı yolda antreye doğru ilerlerken her an bir ölükölenin ortaya çıkmasını bekliyordu. Gölgeler mürekkep kadar karaydı ve kenarları parlak beyaz ışıkla keskinleşmişti.

Antre boştu ve beyaz mermer ay ışığında parlıyordu. Zemindeki ejderha ouroborosu pulları varmış gibi parıldıyor, koyu gövdesi beyaz mermerin içinde ışıldıyordu.

Lumitya'nın ağırlığı eziciydi. Helena'nın rezonansı kanında şakıyor, sanki onu bastıran etkisizleştirmeyi aşmaya çalışıyor, daracık bir kafeste sıkışmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Etrafa bakınıp hareket belirtisi aradı. Ölükölelerin bilinçli kontrol edilmesine gerek yoktu. Araştırmalara göre, emir verildikten sonra sonsuza dek bu emri tekrarlayabiliyorlardı. Ferron Yükseliş sarhoşu olsa bile normal işlevlerini sürdürmeleri gerekirdi.

Tabii Ferron ölmemişse...

Olduğu yerde kalakaldı. Sonsuz Alev, Yükseliş sırasmda onun sersemleyişini fırsat bilip öldürmeye gelmiş olabilir miydi? Partideki Ölmeyenler, katilin ardında cesetten başka bir iz bırakmadan girip çıkan bir hayalete benzediğini söylemişti.

Helena etrafa daha yavaş göz gezdirdi. Ön kapıya giderken gümüş-beyaz ve siyahlık görüşünü bulandırdı.

Titreyen parmaklarıyla kapı kolunu yokladı. Açılmadı. Kolun altındaki kilidi çevirdi ama boşa döndü. Koluna saplanan acıyı umursamadan var gücüyle çekti ve kapıyı sarsmaya çalıştı ama kapı yine yerinden kıpırdamadı. Mühürlenmişti.

Göğsü sıkıştı ama kendini bir sonraki dış kapıya gitmeye zorladı.

O da kilitliydi.

Evde ilerleyip tüm kapıların kilitli olduğunu gördükçe nefesi hızlandı.

Ferron, Spirefell'in bir köşesinde ölmüş olabilir miydi? Ayağı onun cesedine mi takılacaktı? Her odaya girerken gölgelerden sızan kanı görmeye hazırladı kendini.

Gerçi Sonsuz Alev böyle bir durumda Helena'yı burada bırakmazdı. Şayet buraya geldilerse, bir kapıyı ya da pencereyi muhakkak açık bırakırlardı. Ona en azından bu kadarını verirlerdi.

Sadece o yeri bulması gerekiyordu.

Başka bir kapıyı denedi. Şiddetli acı elini uyuşturana kadar çekiştirip durdu.

Aramaya devam ettikçe daha da çok ikna oluyordu. Ferron ölmüştü. Bu evde tek başına kapana kısılmıştı.

Yakında Stroud gelip onu alacaktı. Merkez'e götürülecek ve hamile değilse bir başkasını bulup ona tecavüz etmesini sağlayacaktı.

Kolları uyuşuyor, başı dönüyordu. İkinci kata çıkıp ilk koridora yöneldi. Buradan hep kaçınmıştı çünkü hem Ferron'ın hem Aurelia'nın odaları o taraftaydı.

Ferron öldüyse bunu kendi gözleriyle görmeliydi. Bilmek zorundaydı yoksa Ferron'm ruhu ona musallat olurdu.

Soldaki ilk kapıya ulaştı ve durup nefes almaya, kapı kolunu tutabilmek için elinin titremesini durdurmaya çalıştı.

Kapı sessizce açıldı.

Oda gölgelere boğulmuştu. Ay ışığı pencerelerden gümüş bir nehir gibi akıyordu. Gözü yatağa gitti. Boştu.

Kapıda dururken odadaki hava değişti.

Hızla masaya doğru döndü. Büyük oranda gölgede kalıyordu ve kenarı şişelerle kaplıydı. Sonra bir gölge hareket etti ve ay ışığı Ferron'ın yüzüne vurdu; soluk renkteki saçı ve teni ışıldıyordu.

"Helena," dedi yumuşak bir sesle.

Helena onu görünce içine dolan hissin rahatlama mı korku mu olduğunu bilemeyerek donakaldı.

Ferron, Helena'ya hiç adıyla hitap etmemişti. Spirefell'de geçirdiği bunca ay boyunca ona sadece "mahkûm" demişti. Stroud ona Marino diyordu ama Ferron hiçbir şey demiyordu. Adının söylendiğini duymayalı çok olmuştu.

"Ben..." Kendini aptal gibi hissetti. "Öldüğünü sandım."

Çıkıp gitmeliydi ama Ferron o kadar insanüstü görünüyordu ki gözlerini ondan ayıramadı. İfadesi mutlak bir umutsuzluktu ama Helena'ya bakarken gözlerinde açlık belirdi.

Yavaşça ayağa kalktı.

Hareketlerinde alışılmadık bir gevşeklik vardı. Helena bakışlarını masaya çevirdi ve nihayet anladı.

Ferron sarhoştu. Hem Lumitya'nın etkisi altındaydı hem de gerçek anlamda kendinden geçmişti. Onun iyileşme seviyesi düşünüldüğünde muhtemelen böyle bir kombinasyona ihtiyaç duyuyordu.

Üzerine doğru ilerleyince Helena geri çekilmeye çalıştı ama sırtı duvara dayandı ve artık ne kaçacak bir yeri kalmıştı ne de aralarında bir mesafe.

Ferron solgun elini kaldırdı ve parmakları Helena'nın boynuna dolandı.

Gözleri kararmış, gümüş bir ışıltıyla çevrelenmişti. Helena'nm nabzı elinin altında atarken Ferron gözlerini ondan ayırmadı.

Hizmetkârların ortadan kaybolmasına şaşmamak lazımdı. Belki de böyle gecelerde herkes ondan saklanması gerektiğini biliyordu. Helena dışında.

"Ah, Marino." Başparmağı Helena'nm boynunda, çenesinin altındaki yarada ilerledi. "Bana bunca acı çektireceğini bilseydim seni asla almazdım."

İç çekti ve başı ona gitgide yaklaşırken Helena adamın nefesinden içki kokusunu aldı. Ne demek istediğine, özür dilemesi gerekip gerekmediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Ama artık yanmayı hak ediyorum galiba. Acaba sen de yanacak mısın?"

Yüzü o kadar yakındaydı ki kelimeler Helena'nın dudaklarına döküldü ve Ferron dudaklarına yapıştı.

20. BÖLÜM

Cezalandırır gibi bir öpüştü bu.

Dudakları buluşur buluşmaz Ferron, Helena'yı kendine çekti. Öpüşmelerindeki tutku arttıkça boynundaki el saçlarına kaydı, buklelerine dolaşıp sıkıca kavradı ve onu yiyip bitirmek istercesine başını geriye çekti. Ferron onu canını yakacak ama kanatmayacak kadar şiddetle öpmeye devam etti. Sanki boğazından aşağıya bir fırtına akıyordu.

Helena nefes nefese kaldığında Ferron dudaklarından ayrılıp çenesini, boynunu öpmeye koyuldu. Diğer eli beline dolandı.

Helena şoktan donakalmıştı. Onun o sahiplenen ellerinde gevşemiş ve sersemlemişti.

Ferron düğmeleri kopana kadar elbisesini çekiştirdi. Helena'nın sırtı duvara yaslandı. Ferron'ın dizi bacaklarının arasına bastırarak eteğini yukarıda tutuyordu. O sırada elleri hızla çalışıyor, Helena'nın belden yukarısı çıplak kalana kadar kumaşı yırtmaya devam ediyordu.

Soğuk hava Helena'nm tenini bir an ısırsa da Ferron'ın elleri ve ağzının sıcaklığı onu sildi geçti. Vücudu ürpererek sarsıldı. Ferron'm yüzü boynuna gömülmüştü, dudakları kulağının altına bastırıyor, boynundan omzuna doğru öpe öpe ilerliyordu ve bir noktaya geldiğinde Helena... inledi.

Bu ses, sessizliği paramparça etti.

İkisi de donup kaldı. Ferron kendini hızla geri çekti.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş olan Helena ona baktı. Ay ışığı pencereden akıyor, duvara yaslanmış, yarı çıplak, uyarılmış hâlini gümüşten bir yol gibi damgalıyordu.

Ferron'ın gözleri dehşetle açılmış, açık renk saçları yüzüne düşmüştü. Ona bakarken gözleri sanki içten ışıyormuş gibi bir parıltı belirdi. Yüzünü ovuşturup saçlarını geri attı, çenesi kasıldı, daha ağzını açmadan yüzünde alaycı bir ifade yayıldı.

Ama bir şey diyemeden Helena'dan bir korku feryadı koptu. Elbisesini üzerine çekmeye çalışırken parmakları birbirine dolanıyordu. Ancak yırtılmış ve düğmeleri kopmuş olduğundan Helena kumaşı kavradı, kollarıyla kendini örtmeye çalıştı ve kapıya ulaşana kadar geriledi.

Demin ne yaptığını idrak etmek dizlerinin boşalmasına neden olurken evin içinde var gücüyle koştu.

Ferron'a karşılık vermişti.

Adam gelip onu öpmüştü ve Helena da ona izin vermişti. O an onu itip uzaklaştırmak aklına bile gelmemişti. Bunun yerine kendini kucaklanmanın sıcaklığına bırakmıştı.

Spirefell'de kapana kısılmışken en ufak bir şefkat işaretine, en küçük bir inceliğe tutunuyordu.

Ama bu şefkat değildi.

Ferron şefkatli falan değildi; sadece zalim değildi, o kadar. Olabileceği kadar canavar değildi.

Helena'nın parçalanan zihni içinse zulmün yokluğu bile bir teselli demekti. Muhtaç kalbi için yeterliydi.

Odasına kaçtı, lanet olası parlak gümüş ışıkta yırtılmış elbiseyi çıkardı ve sanki yaptığı şeyi gizleyebilirmiş gibi üzerine yeni kıyafetler geçirdi.

Helena bundan daha iyiydi. Göğsüne sarıldı ve tenine irade kazıyabilirmiş gibi tırnakları derisine gömüldü.

"Ben çok... üzgünüm, Luc." Sesi suçlulukla boğulmuştu.

Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Aklının, savaşı başlatan adamın ilgisini istemesi için onu kandırmasına izin veremezdi. Ferron'ın verdiği zarar muazzamdı. Her

şey. Tamamı. Hepsi onun suçuydu ama Helena boşlukta parçalandığını, hayatında acıdan başka –ölü ya da kayıp olmayan– bir şeye muhtaç olduğunu hissedebiliyordu.

Fakat yapamazdı.

Bedeninin ihanetinin verdiği dehşetle yaşamaya dayanabilirdi ama zihninin ona ihanet etmesine izin veremezdi.

Zihnini kendi elleriyle parçalardı daha iyi.

Pencereden dışarı, kapalı avluya, kaçınılmaz hapishanesine bakarken titreyen elini soğuk cama ve demir parmaklıklara bastırdı ve artık orada olmayan güce uzandı. Hiçbir şey yoktu.

Her şey gibi o da gitmişti.

Kederli hıçkırıklara boğuldu ve ardından gerilip başım bütün gücüyle cama ve demire vurdu.

Tekrar vurdu.

Ve tekrar.

Gözlerine kan akıyordu ama durmadı.

Bir kol beline dolandı ve bir el, bileklerini kavrayıp onu pencereden uzaklaştırdı. Camdan aşağı kırmızı bir iz süzülüyordu.

Karşı koydu, saplanan acıyı umursamadan ellerini kurtarmaya çalıştı, ayak parmaklarını zemindeki demirlere geçirip kurtulmaya uğraştı.

"Yapma... Yapma." Ferron'm sesi kulağındaydı.

Yüzüne kanlar akarken görüşü kızıla kesmişti ve çığlık atıyordu. Bastırdığı bütün suçluluk ve acı onu yutmuştu. Dünyayı parçalayabilecekmiş gibi feryat etti.

Bitsin istiyordu.

Kimseye ihanet edemezdi. Luc'a. Lila'ya. Soren'e. Başhemşire Pace'e. Babasına...

"Yapamam..." Tekrar doğrulup kurtulmaya çalıştı ve pencereye uzanırken boş havayı pençeledi.

Ferron bileklerini bıraktı ve ardından avucunu Helena'nın alnına bastırdı.

"Hayır!"

Çok geçti. Rezonansı içinden aktı. Helena bir duvar halısıymış gibi. Ferron duygularının ipliklerini buldu ve onları söktü.

Onu uyutmadı ya da felç etmedi. Ondan çok daha kötü, çok daha vahşiydi. Hissettiği her şeyi aldığını, zihnini boşlukla baş etmeye çalışırken darmadağm bıraktığını hissetti.

Bu etki haplarınkine benziyordu ama Ferron bu kez Helena'yı bedeni duygularını yitirene kadar, o artık yitip gitmiş duyguların verdiği bütün itki kaybolana kadar sadece rezonansını kullanarak tuttu.

Helena'nın mücadele isteği çekildi. Ferron'ın kollarına yığılıp kaldı. Yüzünden aşağıya kan akıyor, çenesinden damlıyordu. Aktıkça Ferron'ın eli de lekelendi. Alnındaki yarıkları iyileştirirken sadece parmak uçlarını kullandı. Helena onun rezonansını kafatasının içinde hissediyordu.

"Hafif çatlak," dedi Ferron ve kalan acı da kaybolunca Helena'yı nihayet bıraktı.

Helena bomboş ve kaybolmuş hâlde durdu. Ferron duygularını öylesine kökünden sökmüştü ki sanki derin bir kuyunun dibine ulaşmaya çalışıyordu.

Kanlı pencereye baktı ve ikinci kez denemeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? Ferron onu bomboş bırakana kadar aynı şeyi yine yapardı. Aşınmış bir heykel olana kadar.

Ferron onu kendine çevirdi. Gözleri hâlâ gümüşi bir parıltı saçıyordu. "Neden?"

Helena donuk gözlerle ona baktı; başı hâlâ zonkluyordu. En azından bir şey canını yakıyordu.

"Ne neden?" dedi.

"Aniden bu kadar ileri gitme ihtiyacı neden?" Arkasında bir hareket oldu. Ölükölelerden biri odaya girdi, elleri doluydu ve kapıyı açık bırakmıştı. Yaşlı kadındı ama bir an için üzerinde garip bir canlılık belirmişti sanki.

Helena'nm alıştığı gibi katı ve boş değildi, bir liç gibi hareket ediyordu.

Helena'nın bakışları altında yavaşlayıp mekanikleşti; bir kâse ve bezle gelip Helena'nın yüzünü silmeye başladı.

"Niye olmasın?" dedi Helena ölü gibi bir sesle. "Başımdan beri kendimi öldürmeye çalışıyorum. Bunu biliyorsun."

Ferron gözlerini kıstı. "Bunun seni öldürmeyeceğini sen de benim kadar biliyorsun."

Helena cevap vermedi.

"Eğer bana söylemeyeceksen, kendim bakarım," dedi Ferron yanıt alamayınca.

Helena irkildi ve gözlerinin kenarındaki kanı silmeye çalışan elden kaçınmaya çalışırken yüzünü yana çevirdi.

Ağzını birkaç kez açıp kapadıktan sonra konuşabildi. "Sanırım bende bir sorun var," dedi sonunda.

E yani, dercesine yandan bir bakış attı Ferron.

"Belki bir hayatta kalma içgüdüsü ya da" –bedeni utançtan öyle kasılmıştı ki kelimler onu boğuyordu– "bir savunma mekanizmasıdır."

Gözlerini kaçırdı. "Enstitü'de bir araştırma önermesi okumuştum. Yazar, denekleri... üstlerine duygusal olarak bağlamayı denemeyi öneriyordu."

Sesi titreyip kısılacak gibi oldu.

"Yöntemleriyle, deneklerin aktif biçimde itaatkâr hâle geleceğine inanıyordu. Yeterince güçlü bir bağımlılık duygusuyla şartlanırlarsa, gördükleri her... zararı mantığa oturtup meşrulaştıracaklarına, onları kontrol eden kişiyle duygusal bir bağ kuracaklarına hatta onlara birtakım hisler besleyeceklerine inanıyordu. Bir çeşit hayatta kalma içgüdüsü olarak."

Bayılacak gibi oldu. Ferron'ın gözlerinin ağırlığını üzerinde hissediyordu.

"Sadece bir önermeydi, doğruluk payı var mı bilmiyorum ama son zamanlarda hiç aklımdan çıkmıyor," dedi zorlanan sesiyle.

Karşıdaki kanlı pencereye baktı. "Sana karşı bir an için bile herhangi bir his beslemektense hayatımın kalanını Merkez'de tecavüze uğrayarak geçirmeyi tercih ederim."

Odadaki hava dondu.

"Pekâlâ," dedi Ferron uzun bir sessizlikten sonra, "şanslıysan hamilesindir ve ikisinden de kurtulursun. Kendi hâline bırakılırsın."

Arkasını döndü ve Helena'nın kararlılığı paramparça oldu. Eli ileri atıldı ve Ferron'ın paltosunu yakalayıp onu durdurdu.

Bedeni titriyordu ama bırakamadı. Daha sıkı kavradı. Yalnız kalmak istemiyordu, buna katlanamazdı.

Ferron'ın eli kalkıp omzuna kondu ve bu kadarı yetti. Helena dağıldı ve ona sokuldu. Ferron'ın parmaklarını kolunda zar zor hissediyordu ama artık nefes alınak ciğerlerinden geçirilen bir halat yanığı gibi acıtmıyordu. Başını onun göğsüne bıraktı.

Etrafındaki boşluğun hep soğuk, boş ve dipsiz olmasından öyle yorulmuştu ki.

Ferron aniden başını çevirdi ve Helena'yı iterek kendinden uzaklaştırdı. Helena geriye doğru sendeleyip yatağa düştü. Ferron'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzünde gerilmiş bir ifade vardı. Bakışları odanın içiyle açık kapı arasında hızla gidip geliyordu.

Sonra yumuşak, acı bir kahkaha attı.

"Ah, sen de amma zavallısın, değil mi?" dedi. "Hayatta kalma mı? Cidden mi?"

Helena ne demek istediğini anlamadı.

Ferron yine güldü. "*Senin* birdenbire hayatta kalmayı önemsediğine inanmamı mı bekliyorsun? Direniş'teki herkes davaları uğruna ölmeye bu kadar can atarken? Ama sen farklısın yani? Aylarca ikimiz için görkemli bir cinayet-intihar düşledikten sonra hem de?"

Karşısında çömeldi ve Helena onun yüzünü hiç bu kadar vahşi görmemişti. Gözlerinde saf bir kötülük parlıyordu. "Hayır, seni içten içe kemiren şey hayatta kalmak ya da beni memnun etmeye yönelik bilinçdışı bir içgüdü değil. Katlanamadığın şey yalnızlık. Kurtaracak kimsesi kalmamış, Sonsuz Alev'in yalnız küçük şifacısı. Kimsenin sana ihtiyacı yok ve kimse seni istemiyor."

Köpek dişleri uzamış gibi Helena'ya sırıttı. "Hepsi bu. Yalnızlığa katlanamıyorsun. Onları sevmene izin veren herkes için her şeyi yaparsın." Kaşını kaldırdı. "Savaş da bu değil miydi? Savaşmak

istiyordun ama senin ne olduğunu anladıklarında, Ilva Holdfast senin Holdfast'ın kurbanlık koyunu olmaya daha uygun olduğuna karar verdi. Holdfast daha cephe yüzü görmeden senin kalemini kırdılar."

"O... öyle... olmadı." Helena'nın elleri yumruk olmuştu; avucundaki delikler parmaklarının altında yanıyordu.

"Tam da öyle oldu. Biliyor musun, Şahin Matias'ın odaları neredeyse tamamen sağlam kaldı. Eğitimin sırasında Ilva'dan gelmiş bir yığın mektup vardı orada. Ilva tek yapması gerekenin, Holdfast'ın hayatını başının üstünde sallandırmak olduğunu biliyordu; sen de o ne isterse yapardın." Başını geriye eğdi. "Arkadaşların için her şeyi yapardın: Zor kararları alır, bedelini gık demeden öder, savaş uğruna kendini satardm. Ama söylesene... gerçekten merak ediyorum: Holdfast, senin için buna değecek ne yaptı?"

Helena yanan gözlerle ona baktı. "Luc benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı."

"Ee?"

Helena titrek bir nefes alıp başka tarafa baktı. "Babam Enstitü'de okuyabileyim diye her şeyinden vazgeçti ama... şey... zordu. Onun ne kadar zor olduğunu bilmesini istemiyordum." Boğazına taş oturmuştu sanki. "Ama ben... başarısız olmaktan çok korkuyordum ve... kimseyi tanımıyordum. Luc herkesle arkadaş olabilirdi ama beni seçti. O olmasaydı kimsem olmayacaktı."

"Peki şimdi durum ne?" dedi Ferron paltosunu düzeltip Helena'nm parmaklarının buruşturduğu yerlerin kırışıklıklarını dağıtarak. "Ben senin yedek Holdfast'ın mıyım yani? Seninle konuşma hatasına düşen herkesin paçasma mı yapışıyorsun?"

Helena geri çekilip büzüldü ama Ferron bitirmemişti. "O zaman çok net olayım. Seni istemiyorum. *Hiç* istemedim. Ben senin *arkadaşın* değilim. Seninle işimin bitmesinden daha çok istediğim bir şey yok."

Arkasını döndü ve çıktı.

Stroud iki hafta sonra geri geldiğinde Helena muayene sırasında tek kelime etmeden oturdu. Zaman öyle donuk bir pus içinde geçmişti ki günlerin farkında bile olmamıştı. Bir hayalet gibi, dünya etrafında akıp giderken Helena zamanda donup kalmıştı.

"Oldukça solgun görünüyorsun," dedi Stroud dudakları alayla kıvrılarak. "Yüce İnfazcı'nın çabaları nasıl ilerledi?"

Helena'nın boğazı düğümlendi ve hiçbir şey söylemedi. Yalnızca kucağına bakıyor, ince keten kumaşı parmaklarının arasında döndürüyordu.

"Uzan," dedi Stroud çantasını komodinin üzerine bırakarak.

Helena'nın eteğini yukarı çekti, soğuk elini karnının en alt kısmına koydu. "Söylemek için erken olabilir ama bazen anlayabiliyorum. Senin durumunda da ne kadar erken öğrenirsek o kadar iyi."

Helena'nın başı kalbinin her atışında zonkluyordu.

Rezonansı derinlere daldıkça Stroud'un kaşları çatılıp yüzünde derin çizgiler oluşturdu. Sonra yüzüne bir şaşkınlık dalgası yayıldı. "Hamilesin."

Helena önce hiçbir şey hissetmedi. Kelimeler soyuttu. Kavramsaldı.

Sonra bir kılıç gibi içinden geçti.

Ancak içinden herhangi bir duygu yükselmiyordu; Ferron onları söküp almıştı ve içi hâlâ boştu.

Böylece içine düştü.

Buz gibi suyun altına zorla çekilmiş gibiydi: Hava yoktu, yalnızca dört bir yandan onu ezen sonsuz bir basınç vardı. Kalbi öyle atmaya başladı ki kulaklarında yalnızca kanının uğultusu kaldı.

Stroud hâlâ konuşuyordu. Helena kelimeleri seçemiyordu.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Onun hatasıydı. İtaat etmişti, direnmemişti.

Stroud hâlâ ona bir şeyler söylüyor, daha da yüksek sesle konuşuyordu. Kelimeler boğuldu ve sesler yuvarlanıp anlaşılmaz hâle geldi.

Oda bulanıklaştı, kararmaya yüz tuttu. Helena'nın tıkanan boğazı onu boğuyordu sanki. Göğsüne keskin bir sancı saplandı ve içini yırtar gibi oldu.

Hayır. Lütfen. Hayır.

Stroud uzanıp parmaklarını Helena'nın boynuna bastırdı ve Helena haykırmaya başladı.

Ferron'layken olanlar gibi feryatlar değildi bunlar, tavşanın ölürken çıkardığı kesik çığlıklar gibiydi. Keskin, hızlı, tekrar eden. İçinden taşıyorlardı.

Stroud afallamış görünüyordu. Helena'nın yüzüne tokadı yapıştırdı.

Ama Helena'nın çığlıkları kesilmedi.

Her şey birbirine karışıyor, görüşünün kenarları siliniyordu.

Ferron önünde, elleri Helena'nın omuzlarındaydı.

"Sakinleş." Sesi sertti ama elleri değildi. Dünya aralarındaki daracık alana inene kadar Helena'yı kendine çekti. "Nefes al."

Uyuşukluğun içinden ona ulaşacak kadar sert sıktı omuzlarını.

"Hadi ama. Nefes almak zorundasın."

Helena hırıltılı bir nefes almayı başardı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Hayır..." Sesi kesik kesik çıkıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen. *Hayır!*"

"Tek yapman gereken nefes almak. Nefes al," dedi yüzü kararan Ferron. Çenesindeki kaslar taş kesilmişti.

Helena'yı bırakmadan Stroud'a döndü.

"Onun nöbetlere yatkın olduğunu biliyorsun. Böyle bir şeyi ona pat diye söyleyemezsin," dedi alçak sesle.

Stroud doğruldu. "Onun gölgelerden korktuğunu söylemiştiniz. Sürekli yeni şeyler ekleyecekse, bir liste yapıp duvara asmalısınız." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini devirdi. "Hamile kalma çabalarının sona ermesine sevinmesi gerekmez mi?"

"Hayır. Bunu senin de bilmen gerekirdi. Ona kasıtlı olarak işkence ettiğini düşünmeye başlıyorum. Neden peki?"

"Etmiyorum," dedi Stroud fazla hızlı bir şekilde.

Ferron'ın gözleri kısıldı. "Dürüst ol. Cevapları alma şeklim hoşuna gitmez."

Stroud'un rengi attı ve mesafeyi tartar gibi gözleri kapıya kaydı. "Yüce Ölüm Büyücüsü, Batı Limanı Laboratuvarı'nı bombalayanın o olduğunu söyledi. Kazanmıştık. Zafer günümüzdü ve o... o Bennet'ı öldürdü! Onun yıllarca süren çalışmaları. Benim çalışmalarım. Tüm deneylerimiz. Hepsini yok etti."

Uzun bir sessizlik oldu ve Ferron'ın gözleri ince çizgilere döndü.

"Bennet'ın anısına saplantılı bağlılığını takdir ediyorum ama mahkûm hatırlamadığında psikolojik olarak işkence etmenin hiçbir faydası yok. Ne programın ne de rütben, sana *benim* tutsağımdan şahsi intikam alma yetkisi vermez."

Helena'yı bırakıp Stroud'a döndü ve eldivenlerini çıkardı. "Onunla uğraşan aptallara katlanamadığımı unuttuğunu görüyorum. Onun ortamını korumak için hatırı sayılır bir masraf yaptım ve çaba harcadım. Laboratuvar patladığında dışarıda olman kendini bir halt sanmana sebep olmuş olsa da. Senin iyi kötü bir kıdem almanın tek sebebi, işe uygun olan diğer herkesin ölmüş olması. Bilakis ona minnettar olmalısın. Başka biri sağ kalsaydı, sen bugün bir hiç olurdun."

Stroud bembeyaz kesildi ve burun delikleri öfkeyle genişledi. "Ben Bennet'ın yanında çalıştım. Benim nüfus artırma programım..."

"Maskaralık. Yüce Ölüm Büyücüsü'nün amaçlarını gerçekleştirmesi ve sadıklarının bitmeyen iştahını gidermesi için uydurulmuş bir kılıf." Ferron hıhladı. "Hayatta kalmanın tek nedeni, abartılmış bir laboratuvar asistanı olmandı. Yeni denekler getirmek için gönderiliyordun. Shiseo olmasaydı, Merkez'i yönetirken gösterecek hiçbir şeyin olmayacaktı. O gittiğinden beri ne kadar az şey yaptığım fark edilmiyor mu sanıyorsun? Nüfus artırma programını başlatmaya bu kadar hevesli olmana şaşmamalı."

Ferron'ın sesi, Aurelia'yı ezdiği zamanki gibi keskin ve acımasızdı. "Sen görevimi gasp etmekle tehdit ettikten sonra, küçük projen hakkında araştırma yaptım. Gazetelere bu kadar

övündüğüne göre ortaya koyacak olağanüstü verilerin olması gerekirdi. Ben de bir zamanlar akademisyendim. Bana kontrollerinden bahsetmek ister misin? Ya da istatistiklerinden, tarihsel verilerinden? Nereye baksam yalnızca doğrulanmamış gazete anekdotları bulabiliyorum."

"Her şey... h-hâlâ başlangıç aşamasında..." Stroud kekeledi ve yüzü bembeyaz kesilmişken yanakları kızarmıştı. "Ben meşru..."

"Senin 'programın' bir piyesten ibaret." Ferron'ın sesi alçak ve tehditkâr bir tona büründü. "Laboratuvar asistanların senden daha kalifiye. Sahip olduğun tek özel yetenek yaşam büyüsü ve o konuda da senden çok daha yetkinim."

Kapının yanında duran kâhyaya bir işaret verdi. "Stroud'a kapıyı göster ve ben bizzat eşlik etmedikçe bir daha bu eve girmesine izin verme."

Stroud öfkeyle homurdandı, Yüce Ölüm Büyücüsü'yle konuşacağına dair bir şeyler mırıldandı ama dosyalarını toplarken elleri feci hâlde titriyordu. Kapı kapandıktan sonra Ferron tekrar Helena'ya döndü.

Helena ona bakmasa da bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Elini uzatınca Helena gerildi. Ferron yüzüne dokunmadı; bunun yerine parmakları Helena'nın ense köküne kaydı ve kafatasının oyuntusunu buldu.

Helena işte o zaman başını kaldırdı ama Ferron'ın yüzünde hiçbir duygu olmadığını gördü. Mermerden yontulmuş gibiydi.

"Şu an bilinçli olmana güvenmiyorum," dedi.

Rezonansı bir iğne ucu gibi hafifçe işledi.

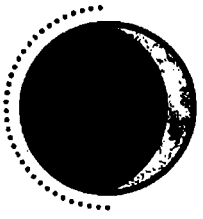
Ağırlık kara bir dalga gibi Helena'nın üzerine çöküp onu aşağıya sürükledi.

"Hayır..." diye boğuldu Helena, neye karşı çıktığını bilmeden. Her şeye.

Ama dünya elinden kayıp gitti. Bacaklarının yatağa kaldırıldığını, üzerine yorgan çekildiğini silik bir bilinçle fark etti.

"*Çok üzgünüm.*"

Ninova

21. BÖLÜM

Yeniden uyanmak çaba gerektirdi. Oda loş ve ağırdı; Helena'nın görüşü bulanık ve dağılmıştı. Epeydir baygın yatıyormuş gibi hissediyordu. Ağzı kupkuruydu.

Başını çevirince Ferron'ın hizmetçiyle birlikte orada olduğunu gördü. Alçak sesle, hızlı hızlı, karmaşık bir şeyi anlatır gibi konuşuyordu.

Başı dönünce gözleri kapandı.

Yeniden açıldığında Ferron ona bakıyordu, ölüköleyse odanın öbür tarafındaydı.

Artık paniği geçtiğinden, onu görünce Helena'nın midesi kalktı. Ferron yaklaşırken gözlerini sımsıkı kapayıp kendini korumaya alarak dertop oldu.

"Kendine zarar vermen ya da düşük yapmana veya kürtaj gerekmesine yol açacak herhangi bir şey yapman yasak," dedi Ferron. "Artık sürekli gözetim altında olacaksın; bu yeni bulduğun çaresizlik seni yaratıcı fikirlere sürüklerse diye önlem olarak."

Sözleri sertti ama sesi daha çok yorgun geliyordu.

Helena hiçbir şey söylemeyip Ferron'ın gitmesini bekledi.

Korumak ister gibi karnına sarılmıştı. Orada şimdilik neredeyse hiçbir şey olmadığını biliyordu ama eninde sonunda olacaktı ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Günlerce yataktan kalkmayınca Ferron yeniden geldi.

Ninova

"Dokuz ay boyunca yatağa yapışıp kalamazsın," dedi, Helena onu görmezden gelince. "Yemek yemen ve dışarı çıkman gerek."

Helena onu yok saydı.

"Senin için bir şey getirdim," dedi sonunda Ferron.

Yorganın üzerine ağır bir şey bırakıldı. Helena göz ucuyla baktı.

Yanında kalın bir kitap duruyordu: *Anne Sağlığı: Gebeliğin Bilim ve Fizyolojisine Derinlemesine Bir Bakış.*

Helena başını çevirdi. "Neden?"

"Çünkü merak ettiğin her şeyi öğrenmezsen beynini köreltecesin." Teslim olmuş gibiydi.

Kısa bir sessizlik oldu; belli ki bir tepki beklemişti.

"Yarın yataktan kalkmanı bekliyorum," dedi ve çıktı.

Ayak sesleri nihayet duyulmaz olunca Helena kitaba uzandı. Neredeyse yataktan atacaktı ama sonra tereddüt etti ve alıp göğsüne bastırdı.

Ertesi gün yataktan kalkıp ışığın en güçlü vurduğu pencerenin yanına geçti. Kitap o kadar yeniydi ki deri sırtı kapağı kaldırınca gıcırdıyordu, sayfaları da hâlâ mürekkep ve makine yağı kokuyordu.

Ev hanımlarına yönelik, açıklamaları basitleştiren, teknik ve tıbbi terimlerden kaçman bir rehber değil, bir tıp kitabıydı.

Ferron geri döndüğünde Helena birkaç bölüm okumuştu bile.

Kitabını sıkıca kavradı ama Ferron sadece onu incelemekle yetindi.

"En son ne zaman dışarı çıktın?" diye sordu.

Helena başını eğdi. "Ben... çıkmıştım..."

Ölükölelerin ne kadar süre bilgi saklayabildiğini ya da zamanı takip edip edemediklerini bilmiyordu. Yalan söylese Ferron anlar mıydı?

"Geçen hafta," dedi.

"Hayır, çıkmadın. Haftalardır dışarıya adımını atmadın."

Helena kitabına bakmaya devam etti ve kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar gözünü bile kırpmadı. Dışarı

çıkmak istemiyordu. Baharı görmek, dünyanın canlanışını koklamak istemiyordu.

"Ayakkabılarını giy."

Helena kitabını göğsüne bastırarak ayağa kalktı. Ferron sabırsızca iç çekti.

"Onu getiremezsin; neredeyse iki buçuk kilo var."

Helena kitaba daha da sıkı sarıldı. Ayakkabıları ve eldivenleri dışında tek eşyası oydu.

Ferron migreni tutmuş gibi şakaklarını ovaladı.

"Kitabını kimse çalmayacak," dedi sabrını korumakta zorlanır gibi. Eliyle etrafı işaret etti. "Kim çalacak ki? Çalarlarsa yenisini alırım. Bırak onu."

Helena kitabı dikkatle masanın üzerine koydu ve parmakları kapağında bir an daha oyalandıktan sonra gidip botlarını aldı.

Avlu baharla yeniden doğmuştu. Çimenler çıkmış, ağaçlar kırmızı tomurcuklarla kaplanmıştı. Evi saran sarmaşıkların taze yeşil yaprakları önceki korkunç görüntüyü kırıyordu.

Helena güzel olduğunu inkâr edemezdi ama her ayrıntı kirli ve zehirli geliyordu.

Ferron hiçbir şey söylemese de onunla avluda birkaç tur attı, sonra da odasına geri getirdi.

Tam çıkarken Helena kendini konuşmaya zorladı.

"Ferron." Sesi titriyordu.

Ferron çoktan koridora çıkmıştı ama durdu ve yavaşça geri döndü. Yüzü ifadesiz, gözleri tetikteydi.

"Ferron," dedi Helena yine, fısıltıdan biraz yüksekçe çıkan sesiyle. Çenesi kontrolsüzce titriyordu, yatağın direğine tutunup kendini sabitlemeye çalıştı. "Ben... senden hiçbir şey istemeyeceğim..."

Ferron'ın ifadesi donup buz kesti ve Helena'nın içinde bir şey kırıldı ama yine de devam etti.

"Bana istediğini yapabilirsin. Senden asla merhamet dilenmeyeceğim ama lütfen... bunu yapma..."

Ferron kılı kıpırdamadan dikilip kaldı.

"Onun... bu bebeğin... yarısı senin olacak. Onların eline bırakma..." dedi çatlayan sesiyle. "Ne istersen yaparım... Ben... ben..."

Karşılığında verecek hiçbir şeyi yoktu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu ve nefes alamaz hâle gelince sesi boğuldu. Göğsünü tırmaladı, akciğerlerini hava almaya zorlamak için debelendi.

Ferron'ın gözleri bir an titredi ve odaya girip kapıyı kapadı. Helena'nın yanına geldi ve omuzlarından kavrayıp o nefes almaya çabalarken resmen onu ayakta tuttu.

"Kimse bebeğine zarar vermeyecek," dedi gözlerinin içine bakarak.

Helena rahatlayarak hızlı bir nefes aldı. Ondan duymayı en çok istediği söz buydu.

Başını eğince saçları önüne düşüp yüzünü kapadı.

"Gerçekten mi?" Sesinde çaresizlik vardı.

"Ona hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Sakinleş."

Ne boş bir vaat. Yalvarmanın anlamı yoktu. Ferron'ın ona yalan söylemek, onu ikna etmek için ne gerekiyorsa vadetmek, anlamsız güvencelerle onu sakin ve uysal tutmak için her türlü sebebi vardı.

Helena kendini kurtarıp geri çekildi.

"Her şeyi söylersin, değil mi?" dedi titrek bir sesle. "Sanırım 'ortamımı korumak' için gereken her şeyi yaparsın."

Kollarını kendine dolayarak yere çöktü.

"Benden uzak dur," dedi. "Yalnızca seni görmek zorunda kalmayacaksam egzersiz yapar ve yemek yerim."

Ertesi gün, kendini artık her ne bulursa onunla zehirleme niyetiyle tek başına dışarı çıktı. Bahar bunun için iyi bir zamandı. Bu kadar ot bürümüş bir bahçede, bir yerlerde beyaz harbak bulunabilirdi. Ellerindeki ve kollarındaki acıyı umursamadan yatakların arasında emekleyerek her yeri taradı ama düşüğe sebep olacak ya da onu zehirleyecek hiçbir şey yoktu.

Gördüğüne emin olduğu çiğdemlerle kardelenler bile kaybolmuştu ve yerlerindeki toprak gevşekti. Parmaklarıyla eşeledi ama geride tek bir soğan bile bırakılmamıştı.

Gözden kaçmış bir filiz bulurum umuduyla her gün dışarı çıkıp aradı ama bu sırada baş ağrıları ve mide bulantıları başladı. Kafatasının arkasındaki o ezici ağrı saat başı yayılıyordu sanki. Haftalar geçtikçe öyle şiddetlendi ki okuyamaz oldu; görüşü bir acı halesi içinde yüzüyordu.

Ağır kış perdeleri kapalı tutuluyor, ışığın tamamı kesiliyordu. Gitgide daha az yiyordu. Ne zaman ki iki gün boyunca ne yiyip içebildi ne de yataktan kalkabildi, işte o zaman Ferron yeniden göründü.

"Yiyeceğini söylemiştin," dedi.

Helena dalga geçercesine güldü ama başı öyle zonkladı ki sanki biri kafatasına bir metal çubuk çakmıştı. Görüşü kan kırmızısına döndü. Geçene kadar da nefes almakta zorlanarak inledi.

"Yenebilir gelen bir şey bulsam dahi muhtemelen midemde tutamam," dedi hırıltılı bir sesle. "Gebeliğin erken döneminde mide bulantısı olağandışı değil. Geçecek. İstatistiksel olasılıklara göre bundan ölmem pek mümkün değil."

Sözleri Ferron'ı şaşırtmış gibi onun kasıldığını ve havanın değiştiğini hissetti.

"Annem neredeyse ölüyordu," dedi.

Helena bu yorumdan çıkarması gereken bir şey varmış gibi hissetti ama başı o kadar ağrıyordu ki hiç merak edemedi.

Ferron gitmedi. Helena bitap düşüp uykuya daldığında hâlâ yatağın yanındaydı.

Birkaç gün sonra Stroud'u getirdi.

"Ruh büyüsünün Bedel'inin şimdiden kendini göstermeye başladığını düşünemiyorum," diyordu odaya girerken yüksek sesle. "Genelde son aylara kadar gelişmez. Ancak o bir şifacıydı. Belki sandığımızdan daha az canı kalmıştır."

Helena'ya neredeyse hiç bakmadan yanına geldi. Yorganı üzerinden attı ve geceliğini pat diye karnına kadar sıyırdı.

Helena irkildi ve Ferron başını çevirdi.

Ninova

"Şimdi, hâlâ erken ama sanırım..." Stroud çantasını karıştırıp bir rezonans ekranı çıkardı.

Sol elinde ekranı tutarken sağ elini Helena'nın alt karnına koydu. Rezonansı Helena'nın derisinden süzüldü ve camın içindeki gaz belirsiz şekillere dönüştü. Negatif alanda, pırpır edercesine hızla atan küçücük bir şey vardı.

Helena bakakaldı.

"İşte," dedi Stroud memnun bir sesle. "Vârisiniz..." Hatasını fark etti. "Şey, soyunuz desek daha doğru sanırım."

Ferron'ın yüzü kül rengine döndü.

Stroud elini çekti. "Her şey normal görünüyor, saptayabildiğim bir düzensizlik yok. Beynini son zamanlarda kontrol ettiniz mi?"

Ferron başını iki yana salladı.

Stroud dilini şaklattı ama başıyla onayladı. "Geçirdiği nöbetleri düşününce, bu kadar kırılgan bir evrede bir şeyleri kurcalamamak en iyisi." Elini Helena'nın başına koyup çok hafif bir rezonans dalgası gönderdi. Helena acıdan ikildi. "Eğer gerçekten bir ruh büyücüsüyse, baş ağrılarının sebebinin kendisi olduğunu düşünüyorum, yani yapacak pek bir şey yok. Hatta belki anılarının geri gelmesini tetikleyebilir."

Ferron'ın gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Stroud yorganı Helena'nın üzerine geri çekti. "Yüce Ölüm Büyücüsü haklıysa, anıları rezonansını kendi içine döndürerek saklıyor. Bu da enerjisinin çoğunu bunu sürdürmeye harcadığı anlamına gelir. Bu pek de verimli yapılamayacağından halsizliğini de açıklayabilir. Şimdi hamile. İkisini birden sürdürecek gücü yok, hele ki bu embriyo bir ruh büyücüsüyse. Dediğine göre Yüce Ölüm Büyücüsü'nün gücü o kadar büyükmüş ki daha rahimdeyken annesinin hayatını son damlasına kadar emmiş ve yakılmak için odunların üzerindeyken onun cesedinden doğmuş. Marino'ya iyi baktığımızdan emin olmalıyız. Şanslıysak, Bedel'e yenik düşmeden önce hem bebeğe hem anılara kavuşuruz."

"Bunu şimdiye kadar söylemek aklına gelmedi mi?" Ferron'ın sözleri jilet kadar ince ve keskindi.

Ninova

Stroud omzunu silkti. "Elimde teoriyi geliştirecek yeterince veri yok sonuçta." Ona imalı bir bakış attı. "Babanıza sormalısınız. Malum, uzmanımız kendisi."

Ferron'ın yüzünden okunamayan bir şey geçti. "Yerinde olsam bu konuda onun işbirliğine bel bağlamazdım."

"Eh, serum taktırabilirim ama elimden başka bir şey gelmez."

Stroud çıktı ama Ferron odada kaldı.

Helena gözlerini kapadı. Artık anlıyordu: Onun ölmesi bekleniyordu ve hepsi bunu biliyordu. Tek umudu, bunun gebeliğin olumlu sonuçlanamayacağı kadar erken bir dönemde olmasıydı.

Rezonans ekranındaki o titreşen negatif alan zihninde dans ediyordu.

Göğsü sıkıştı ve kalbi sanki koşuyormuşçasma hızla çarpmaya başladı.

Şilte yaylandı. Serin parmaklar yanağına dokundu, saçlarını geriye itti ve alnında durdu.

Birkaç gün sonra bir doktor geldi ve sol koluna serum takıldı. Günleri cam şişeden damla damla akan serum ve ilaçların bitmeyen ritmiyle yönetilir oldu.

Sabah bulantıları azalmış gibiydi ama baş ağrıları geçmiyor, hatta daha da kötüleşiyordu. Helena hareket etmekte zorlanıyordu. Sayısız doktor tarafından kurcalanıp muayene edildi ama işe yarar bir öneri sunan olmadı.

Onlar gittikten sonra Ferron yatağın kenarına oturur, Helena'nın saçlarını severdi. Bazen elini tutar, dalgın dalgın parmaklarını okşardı. İlk yaptığında parmaklarıyla oynadığını sanmış ama sonra bunun bir masaj olduğunu anlamıştı.

Hep avuçlarından başlar, bileklerini bükmemeye ya da kelepçelere dokunmamaya özen göstererek yavaş yavaş parmak uçlarına doğru boğum boğum ilerlerdi. Kasılmaları azalttığından Helena onun bunu yapmasına izin verse de kendi kendine pek hoşuna gitmediğini iddia ediyordu.

Zayıfladıkça kelepçeler bileklerine giren tüpleri görebileceği kadar gevşedi. En çok başında duran ölüköle hizmetçinin telaşı

o kadar arttı ki Helena onun ölüköle olduğundan şüphe etmeye başladı.

Kadın, Helena'nın etrafında dört dönüyor, ona sessizce nane ve zencefil çayları, duru et suları, küçük kızarmış ekmekler uzatıyor; onu süngerle yıkıyor, saçlarını dolaşmasın diye dikkatle tarayıp gevşek bir örgüyle topluyordu. Bakım işlerinde bir hanımın hizmetçisinden beklenmeyecek kadar deneyimliydi.

Ferron da üzerine titriyordu. Avlanmak ve Morrough'nun hâlâ vermeye devam ettiği görevleri yerine getirmek için ara sıra gitmesi gerekiyordu ama yine de sıklıkla Helena'nm odasına uğruyordu. Bazen pislik içinde içeri girer, temizlenmeden önce Helena'nm hâlâ hayatta olduğundan emin olurdu.

Konuşmaz ya da gözlerine bakmazdı ama sürekli oradaydı. Bazen orada saatlerce oturur, Helena'yı kayıp gitmekten alıkoyabilirmiş gibi elini tutardı.

Helena'nm bilinci neredeyse kapalıyken Stroud yine geldi. Şimdiden böylesine bir Bedel ödenmesinin beklemediğine, suçun Helena'nın beynindeki transmutasyonda olduğuna ve bebeğin yaşaması için çok erken olduğuna dair yorumlarda bulundu.

Yine Atreus'un adı geçti.

Helena odasının ay ışığıyla dolduğu bir rüya gördü ama ışık pencerelerden değil Ferron'dan geliyordu. Gözleri o ürpertici gümüş ışıltıyla yanarken yine yanında oturuyor, elini tutuyordu ama bu kez Helena'nın avucu Ferron'ın göğsüne bastırılmıştı ve kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Bir şey olması gerektiğini düşünmeden edemedi ama hiçbir şey olmadı. Bileklerindeki ölü his dipsiz bir çukur gibiydi.

Kendini bir kum saati gibi hissetti ve son taneler nihayet dökülüyordu. Her şey bitmek üzereydi. Kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Birden yukarı çekilip sıkıca kucaklanırken oda birden ters döndü.

"Kal... lütfen... kal."

Işık çoğaldı ve üzerine çok garip bir his çöktü; göğsünün içinde bir parıltı, daha önce hiç yaşamamış olduğuna emin olsa da

Ninova

tanıdık bir sıcaklık. İçinde gerildikçe gerilen bir telin kopmak üzere oluşunun verdiği duygu yavaşça silindi.

Gözlerini kapadı, zorlanarak bir nefes aldı ve rüya hiçliğe karıştı.

Helena sıçrayarak uyandı ve içi panikle doldu. Yatakta doğrulmaya çalışınca oda dönmeye başladı ve kendi de sendeledi. Toparlandı, kolundaki iğneyi söküp attı ve yataktan paldır küldür indi.

Yapması gereken önemli bir şey vardı...

Bacakları yere değer değmez neredeyse dizleri boşaldı. Sendelese de kendini zorlayarak ayakta kaldı. Kollarına ağrı saplandı ama aldırmadı.

Bir şey yapması gerekiyordu.

Ama neydi?

Hatırlayamıyordu.

Bekliyordu. Hazır olması gerekiyordu...

Bilgi uzanamayacağı bir noktada dans ediyordu ama hissedebiliyordu.

Sakın kırılma.

Söz vermişti...

Ne? Neye söz vermişti? *Düşün, Helena.*

Artık hatırlaması *gerekiyordu.* Ellerini şakaklarına bastırdı.

Gözlerinin önünde kırmızı lekeler dönüyordu. Acı büyüdükçe büyüdü ve onu aşan bir şeye dönüştü.

Ferron karşısında belirdi. "Ne..."

Helena deli gözlerle ona baktı. "Bekliyorum... Bekleyeceğime söz verdim..."

Beynine bir sancı saplandı ve dünya ikiye yarıldı.

Görüşü yeniden netleştiğinde Ferron hâlâ oradaydı ama gözleri donuk griye dönmüş, saçları gölgelerle kararmıştı; Helena'ya doğru atıldı.

Helena refleksle geri çekildi, parmakları kımıldıyor, bir şey bulmaya çalışıyordu...

Ferron kayboldu.

Oda paramparça oldu.

Karşısında Ilva Holdfast oturuyordu, ifadesi gergindi. "*Savaşı kaybediyoruz.*"

Helena cevap veremeden Ilva gitmişti. Helena düşüyordu.

Hayır... düşmüyordu.

Ferron onu boğazından yakalamış, yere çarpıyordu. Gözleri ince çizgilere dönüşmüştü.

Ağzına soğuk su doldu.

Her şey karanlık ve buz gibiydi. Suya batmıştı. Luc'u görebiliyordu. Kendi boğazını tırmalıyor, parmakları derisini yırtıyordu.

Kısacık kesilmiş saçlarıyla Lila duvarın dibine kıvrılmış, ağlıyordu. "*Bir hata yaptım.*"

"*Karşılığında, soğuk kalbimi ısıtacak bir şey hak etmişimdir elbette.*"

Bir duvara yaslanmışken sert bir öpücük.

"*Kendini satmayı başardığın için memnun görünüyorsun.*"

Başhemşire Pace orada durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu. "*Sonsuz Alev'in kaybettiği için hicap duyacağı tek kişi Lila Bayard değil.*"

"*Sen benimsin. Kendini bana adadın.*" Kulağına hırlanan sözler.

Jan Crowther, canlı, gözleri öfkeden kısılmış: "*Sonsuz Alev'i kurtarmaktansa mahvetmen çok daha olası.*"

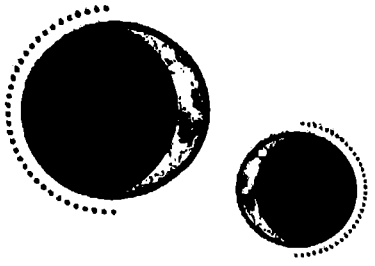
Helena'nın ağlayan hâli. "*Özür dilerim. Özür dilerim. Bunu sana yaptığım için çok özür dilerim.*"

Her şey parça parça üstüne çökerken Ferron yeniden belirdi, yüzü bembeyaz öfkeyle parlıyor, gözleri o doğaüstü gümüş ışıkla yanıyordu.

"*Seni uyarmıştım. Sana bir şey olursa Sonsuz Alev'i kendi elimle yakıp kül ederim. Bu bir tehdit değil. Bir söz. Hayatta kalmanı, Holdfast kadar Direniş için de zorunlu say. Eğer ölürsen her birini tek tek öldürürüm.*"

Düşüyordu sanki. Geçmiş, zincirlerini koparıp zihnine hücum etti ve onu bütünüyle yuttu.

İKİNCİ KISIM

22. BÖLÜM

Dört Yıl Önce
Gündönümü Arifesi, 1785 PS

Doğu Adası'nın üst platosunda, Simya Enstitüsü'ne çok uzak olmayan bir yerde, Paladya adalarındaki az sayıdaki müstakil evden biri yükseliyordu.

Bayard ailesinin görkemli eski evi Solis Splendour, kentin göğe uzanan mimarisinden sağ çıkan ender yapılardandı. Kentin çoğu birbirine eklemlenen kulelere dönüşüp göğe tırmanırken, Bayardlar özgün evlerini özgün arazisinde korumuştu. Kent ve taze zenginler tepelerinde yükseliyordu ama Solis Splendour, Simya Enstitüsü ile Kule'nin gölgesinde serpilmekten memnun olduğundan yükselmeye hiç çalışmamıştı.

Bayardlar, Enstitü için öyle demirbaşlardı ki Helena bazen onların aile malikânelerinin ne kadar yakın olduğunu ve ne kadar varlıklı olduklarını unutuyordu.

Solis Splendour savaş sırasında, pek bakım görmemiş hâliyle bile güzeldi ve büyüklüğüyle baş döndürüyordu, bir nekahet eviyken bile. Geniş odalarının çoğu, Karargâh yaralılarla dolmasın diye, cepheye dönemeyecek kadar ağır yaralanmış insanlara ayrılmıştı. Rhea Bayard, kocası bu odaların kalıcı sakinlerden biri olmadan önce bile bu bakım imkânını sunuyordu.

Helena ön kapıya çıkan basamakların dibinde durup kapıyı çalacak gücü toplamaya çalıştı. Hava o kadar soğuktu ki burnu

Ninova

uyuşmuş, ince deri eldivenlerinin içindeki parmak uçları zonklamaya başlamıştı. Daha kışın ilk günüydü ama soğuk aylardır insanın iliğini kemiğini donduruyordu.

Kış gündönümü daha parlak günleri müjdelerdi ama günler uzayıp ısınsa da beş yıllık savaşın ardından bir şeylerin düzeleceğine inanmak zordu.

Dışarıda daha fazla oyalanamayacak kadar üşüyünce basamakları çıktı ve tereddütle kapıyı çaldı.

Kapı ânında açıldı ve Lila ile Soren'in amcası Sebastian Bayard kapıda belirdi. Uzun boylu, çevik yapılı, teni ve saçları birbirine karışacak kadar soluk bir adamdı. Adamın renkli tek yanı sürekli olmayan bir şeyi arar gibi duran açık mavi gözleriydi.

Eskiden Principatus Apollo'nun başşövalyesiydi; şimdi yedekteyken bile efendisini bekleyen bir köpek kadar trajik biçimde tetikteydi.

"Helena," dedi Sebastian, onu içeri buyur ederek, "geldiğine memnun olduk. Rhea geleceğini umuyordu."

İçeri adım atarken midesi düğümlenen Helena paltosunu çıkardı ama eldivenlerini bıraktı.

Sessiz, solgun yüzlü ama gözleri parıldayan bir grup çocuk koşuşturarak önlerinden geçti. Öylesine küçüktüler ki bazısı savaşsız bir gün dahi görmemişti. Ayak altında dolaşmamaya, kendi kendilerini kollamaya alışkındılar ama gündönümü onlar için sihirli bir vakitti.

Ön odalar hâlâ kullanılıyordu ve insanlarla doluydu; bazıları tekerlekli sandalyede, koltuk değnekli ya da sargılar içindeydi. Bazıları da bedenen sağlam olsa da ruhen yaralıydı. Gramofondan yayılan neşeli müzik ve içerideki sıcak, loş ışıkla parti havası uyuşmuyordu; sesler ve sohbetler alçak ve hüzünlüydü.

"İşte geldi." Lila odanın uzak ucunda oturduğu yerden kalkarken sesi uğultuyu deldi. Açık renk saçları her zamanki gibi örülüp başının tepesinde taç gibi toplanmıştı; bu da onu olduğundan da uzun gösteriyordu. Lila salondan sekerek geçer ve parıldayan

protez bacağıyla sandalyelerin, masaların etrafından ustalıkla dolanırken gruplar ayrılıp ona yol verdi.

Bu hiç onluk olmayan bir gösterişti ama Helena, Lila'nın, sakatlığından fazlasıyla toparlandığını ve yeniden cepheye dönmeye hazır olduğunu kanıtlamak için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

Karar üç gün sonra Konsey'de verilecekti. Kurul toplanacak; şifacı ve protezin titanyum tabanının geliştirilmesinde yer almış simyacılardan biri olarak Helena da Lila'nın başşövalye görevine dönecek durumda olup olmadığı konusunda görüş bildirecekti.

Lila'nm buz mavisi gözleri Helena'nın yüzünü hızla taradı. "Donmuş gibi duruyorsun. Gel buraya. Luc ateşi halletti, biraz için ısınsın."

Lila'nın ayrıldığı grubun yanma döndüler; hepsi aynı birliğin üyeleriydi. Şöminenin çevresinde toplanmışlardı ve ortada, tanrının seçtiği Principatusları Luc oturuyor, bir okul çocuğu gibi kambur durmuş, parmak uçlarıyla alevleri dürtüklüyordu. Parmağını bir şaklatışıyla alevler değişik şekiller alıyor, kütüklerin üzerinde akrobatlar misali dans ediyor ve alevlerin yaydığı ışık onu altınlara boyuyordu.

Luc birkaç kız hariç neredeyse hepsinden enine boyuna daha küçüktü. Lila'nm ikiz kardeşi Soren bile, bir şövalyeye göre küçük sayılmasına rağmen, Luc'tan epey uzundu.

Ateş büyücülerinin genelde narin oldukları söylenirdi. Alaycı olanlar ise, Principatus'un kendisinden kısa biriyle evlenmesi beklendiğinden boylarının nesilden nesle azalmasıyla ilgisi olduğunu ima ederdi.

Helena, Luc'un annesi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu, ne kadar uzun ya da kısa olduğunu bile. Luc, onu hatırlayamayacak kadar küçükken, mahvına sebep olan bir hastalıktan ölmüştü.

"Helena'ya yer açın," dedi Lila, onu öne iterek. "Hel, sana sıcak şarap getireyim, hemen ısınırsın."

Lila yine kayboldu.

"Lila'yı hiç bu kadar yardımsever görmemiştim," dedi çocuklardan biri yüzünde alaycı bir sırıtışla.

Ninova

Helena onun adını tam bilmiyordu. Yenilerden biriydi. Bir savunma uzmanı. Selefi, Blackthorne'a karşı verilen ve Lila'nın bacağını kaybettiği çatışmada ölmüştü.

"Kes sesini, Alister," dedi Luc ve Luc'un hemen arkasında oturan Soren aynı anda.

Luc'un gözlerinde bir kıvılcım çakarken Soren uğursuz bir gölge gibi uzamıştı sanki. Herkes Alister'a ters ters baktı.

Alister kıpırdandı ve kendini sırıtmaya zorladı. "Şakaydı. Hangimiz cepheye dönüş için kurul beklesek öyle davranırdık. Hem niye endişelendiğini hiç anlamıyordum. Bir kolunu da kaybetse çoğumuzdan daha iyi dövüşür."

Soren gevşeyip gözlerini devirdi ama Luc taş kesilmiş gibi ateşe dikti gözlerini.

Penny Fabien bacaklarını yana çekti, Helena'ya bakıp Luc'un yanındaki boşluğa vurdu ama Helena tereddüt etti.

Oraya otururşa, birkaç gün içinde Ilva Holdfast, "sadece ufak bir sohbet" için Helena'yı çağırır ve konuşma boyunca işlerin şu aralar ne kadar kırılgan olduğuna dair cümleler kurar; fedakârlığın gerekliliğinden, bazen birini önemsemenin ondan uzak durmak anlamına geldiğinden söz ederdi. Sadakatten, Sonsuz Alev üyelerinin nesillerdir Holdfastları izlediğinden. Principatus'un belli standartları olduğundan ve Luc'un başkalarını onlardan çok önemsiyor gibi görünmesinin davaya vuracağı darbelerden.

Helena başını iki yana sallayıp Lila'yı bulmakla ilgili bir şeyler geveleyerek uzaklaştı.

Yandaki oda daha sakindi ve daha ağır yaralılarla doluydu. Ona hiç aldırmadılar.

Aralarında eski general Titus Bayard da vardı.

Kendisi hiç şövalye olmamışsa da kardeşinden daha uzun, daha yapılıydı ve alnı kırış kırıştı. Luc'un hayatının çoğunda, Sonsuz Alev'in askeri komutanlığını yapmış, yeni üyeleri eğitmiş, onaylamış, kendi çocukları dahil pozisyonlarını ve cephe atamalarını belirlemişti.

Şimdi kocaman elleriyle aynı dikkat ve özenle yavaş yavaş bir yün yumağı sarıyordu.

"Merhaba Titus," dedi Helena alçak, dengeli bir sesle ve adamın yanında diz çöktü. "Ben Şifacı Marino, beni hatırlıyor musun?"

Onu duyduğuna dair hiç emare yoktu. Sadece Rhea'yı dinler olmuştu.

"Beynine bakmama izin verir misin? Can acıtmaz, sadece küçük bir dokunuş."

Kararsız bir homurtu çıktı. Helena bir eldivenini sıyırdı ve şakaktan başlayıp saçlarının içine kaybolan geniş yaranın üzerinde parmaklarını gezdirdi. Rezonansı parmak uçlarından ağ gibi çözülüp yayıldı, doku ve kemiğin içinden beyne süzüldü ve umutsuzca bir değişim emaresi aradı.

Her şey aynıydı.

Titus'un fiziksel olarak neredeyse hiçbir sorunu yoktu. Beyninde bile, etkinlik düşüklüğü dışında kayda değer bir anormallik seçilmiyordu. Her vardiyasında itinayla onardığı doku onun hayatını kurtarmış ama onu kendi zihninin içine hapsetmişti. Onu oradan nasıl çıkaracağını bilmiyordu Helena. Hâlâ içerideyse tabii.

Adamın saçlarını düzelterek izi yeniden gizlerken, "Çok güçlüsün," diye mırıldandı.

Titus dikkatini yumaktan bir an için ayırıp gülümsedi. Göz göze geldiler ve Helena'nın göğsünde aynı sızı depreşti. Ona, *Özür dilerim. Seni kurtarmaya çalışıyordum. Bunu yapmak istememiştim,* deme arzusu.

"Helena."

Midesi korkuyla büzülürken Rhea Bayard'a döndü. Titus'un karısı uzun boylu, kuzgunvari yüz hatları olan bir kadındı; her yanı uzun ve keskindi, Soren'in miras aldığı koyu yeşil gözleri vardı. Söylentilere göre Enstitü'deyken bir simyacıydı, hem de iyilerindendi ama evlenip çocuk sahibi olmak için elini eteğini çekmişti.

"Öyle sessiz geldin ki fark etmedim. Titus'u gördün mü?" Rhea gülümsüyordu ama gergin bir tebessümdü.

Davet geldiğinde Helena neden çağrıldığını biliyordu. Rhea, Helena'nın bir gün Titus'u iyileştirmenin yolunu bulacağı umuduyla yaşıyordu. Herkes vazgeçtikten sonra bile onu sık sık

hastaneye getirmeye devam etmişti; zaman ve gelişen yeni bilimsel yöntemlerle Helena'nın yeteneklerinden birinin bir çare bulabileceğine inanıyordu.

Helena, Titus'u iyileştirmeyi başaramadığı için Rhea'nın onu suçlamasından korkmuştu ama bitmek bilmez inancı daha ağır geliyordu bazen.

"Evet, az önce," dedi Helena, Rhea'nın aslında sorduğu bu olmasa da. "Ona çok iyi bakmışsınız."

Helena başka bir şey demeyince Rhea'nın gülümsemesi soldu. Gözlerini yere indirip parmaklarını birbirine doladı.

"İyi. İyi. Evet. Bunu duymak güzel." Boğazını temizledi ve raftan bir paket alıp ona uzattı. "Geldiğine sevindim. İlk eğlenceyi kaçırdın ama bu senin için."

Helena uzatılan hediyeye bakarken yüzü yanmaya başladı. "Ah ama ben... hediye olacağını... düşünemedim. Elim boş geldim..."

"Çocuklarımı hayatta tutuyorsun. Ödeştik diyelim."

Helena ipi çözüp paketi açtı. Paketin içinde, simya sembollerini andıran kabartmalı desenler işlenmiş yeşil bir el örgüsü kazak vardı. "Ah. Bu çok güzel. Çok fazla, böyle bir şeyi alamam."

Helena'nın şaşkınlığı Rhea'yı memnun etmiş gibiydi. "Renklerinden emin değildim, titanyum dışında rezonansını da pek bilmiyorum ama Lila kırsalı sevdiğini söyledi, ben de yeşilin uygun olduğunu düşündüm."

"Çok zamanınızı almış olmalı."

Rhea iç çekti. "Örgü ellerimi oyalıyor. Ailem Novis'in ovalarından; oralarda koyun boldur. Annem mektuplarının yanında hep yün yollar; Titus'u alıp yanlarına taşınmam için beni ikna etmeye çalışıyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Titus koyunları severdi. Ama ikizler burada. Hem gidersek Titus için bir çare bulma ihtimalimiz kalmaz."

Helena parmaklarını desenlerin üzerinde gergince gezdirdi. "Biraz daha araştırırım, yeni bir şey bulabilir miyim bakarım."

"Teşekkür ederim..." dedi Rhea ama lafı kesildi. "Titus, hayır! Öyle yapmıyoruz."

Rhea, Titus'un birinin koltuk değneğini kapmasını engellemeye çalışırken Helena izledi.

Genellikle nazik olsa da bazen öfke nöbetleri geçiren ve onun neredeyse iki katı olan kocası Titus'la boğuşmaya başlayan Rhea, "Helena, Sebastian'ı bulabilir misin?" dedi sesinde zorlama bir neşeyle.

Helena odadan odaya koşturup Sebastian'ı aramaya başladı. Adam kapının önündeki küçük girişteydi ve herkesten kaçınmak için karşılama komitesi rolüne soyunmuştu.

Helena daha ağzını açmadan Sebastian anlamış gibiydi. "Titus?"

Ânında gitti. Helena da elindeki kazakla kalakaldı. Kaçıp gitme fırsatı hemen önündeydi. Sıvıştığını kimseler fark etmezdi.

"Şimdiden gidiyor musun?"

Suçlu suçlu etrafına bakındı ve Luc'un elinde iki kupa şarapla karşısında durduğunu gördü.

"Yakında vardiyam başlayacak," dedi, bunun doğru olmasına minnettar bir şekilde. Luc hep onun berbat bir yalancı olduğunu söylerdi. Yüzünün aşırı dürüst olduğunu söylemişti bir keresinde.

Luc'un kaşları çatıldı. "Bugün peş peşe vardiya mı verdiler?"

"Genelde öyle olmuyor ama gündönümünde herkes izin istiyor," dedi. "Güneyde pek âdetimiz olmadığını bildikleri için planım olmayacağını varsayıyorlar ve... haklılar. Onlarınki gibi bir çevrem yok."

Luc kaşlarını kaldırdı. "Ben çevren değil miyim?"

Helena zar zor gülümsedi. "Elbette öylesin ama meşgulsün. Herkes seni istiyor."

Luc kapı yanındaki dar banka çöküp kupalardan birini uzattı. "Kal. Daha geleli on dakika bile olmadı."

Luc'un nerede olduğunun her zaman merak edildiğini bilerek fark eden var mı diye öteki odalara göz attı Helena. Soren ve Lila yanı başında değillerse, bu sadece nerede olduğunu bildikleri ve ona istediği alanı tanıdıkları içindi.

Lila'nın yan odadan yükselen sesini duyabiliyordu; ilk Ölüm Büyüsü Savaşı'nda Orion'un Ölüm Büyücüsü'ne karşı olan büyük

mücadelesini anlatıyordu. Çocuklar dağıldıkları köşelerden çıkıp dinlemek için toplanıyordu.

Lila'nın çocuklar üzerinde tuhaf bir cazibesi vardı; üzerinde kana bulanmış zırhı varken bile bebekler onun kucağına gitmeye çalışırdı. O da onları kucağına alır ve hemen sonra miğfer vizörüyle cee-eee oynardı.

Soren de yüzünde yüz bin kere dinlediği hikâyeye duyduğu o meşum ciddiyetle kapı eşiğinde dikiliyordu. Bir an Helena'yla göz göze geldi, sonra ikisini de görmemiş gibi yaptı.

Bu karşılaşma belli ki planlıydı.

Ilva'nın olası azarına razı olan Helena kupayı alırken, "Özledim seni," dedi Luc. Sonra dirseğiyle onu dürttü. "Seni ne zaman arasam ya meşgulsün ya da bir yerlere kaçıyorsun."

Helena kupayı daha sıkı kavradı. "Eh, benim işim seninki bittiğinde başlıyor. Bu yüzden olsa gerek," dedi. "Ama ihtiyacın olduğunda hep buradayım."

Şarabını yudumladı. Sıcak ama ekşimişti ve baharatı ancak koklatmışlardı; kıtlık tüm stokları yiyip bitiriyordu.

"Aynısı senin için de geçerli. Şifacı olman mola veremeyeceğin anlamına gelmiyor. Fazla vardiya yazıyorlarsa bana söyle. Düzelttiririm."

Başını iki yana salladı. "Merak etme, Ilva bana göz kulak oluyor."

Ilva, Helena'yı kıymetli bir varlık olarak görüyordu. Sonsuz Alev'in tek şifacısıydı; onu kaybedemezlerdi ama kullanmamazlık da edemezlerdi. Daha fazla kaybı kaldıramazlardı çünkü.

"İyi. En azından bir kişiyi dert etmeyeceğimi bilmek güzel," dedi Luc ve gözkapakları bir an kapanırken yorgunluğu yüzüne yansıdı.

Lila'nın tok ve dramatik sesi yükseldi. "Ölüler onları dört bir yandan kuşatmıştı. Orion ve sadık şövalyeleri sırt sırta durmuştu. Her yer kapkaranlıktı ve tek ışık kaynağı Orion'un ellerindeki ateşti..."

Luc iç çekti. "Lila'yı onaylayacaksın, değil mi?"

Helena kupasına baktı. "Hazır. Onaylamamak için bir neden yok. Hem bu işte en iyisi o, yani seni hayatta tutmakta."

Yan odadan bir dizi çocuk nefesini tuttu; Lila, şövalyelerin dalga dalga gelen ölükölelerle dövüştüğünü, Orion'un ise Ölüm Büyücüsü'yle tek başına savaştığını anlatıyordu.

"Ya ben onaylanmasını istemezsem?" dedi Luc, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu.

Helena ona baktı. Bu kez gözlerini kaçıran çenesini inatla öne uzatmış olan Luc'tu.

"Yemin ettiğinde," dedi, "madem beni korumak için hep yanımda olacak, ben de onu koruyabilirim diye düşünmüştüm." Başparmağındaki ateşleme yüzüğünü kupanın kenarına sürttü. "Ama yapamıyorum... her zaman olmuyor. O da işi gözümün önünde parçalanmakmış gibi davranıyor. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı ve güya sorun yok" –kaşları çatıldı– "çünkü savaşı ben kazanacağım ve ödeşeceğiz. Orion gibi. Ama bunu nasıl yapacağımı *bilmiyorum*. O darbe üstüne darbe alırken güya ben de buna izin vermeye devam edeceğim."

Yutkundu.

Onun omuzlarında çok fazla insan, çok fazla hayat duruyordu. Herkes izliyor, Lila'nın şu anda çocuklara anlattığı mucizenin bir benzerini ondan bekliyordu.

Luc'un başarısızlık hissi, içinden geçen bir fay hattı gibiydi ve her an kırılmayı bekliyordu. Her ölüm ve Lila ile Soren'in her yarası da üzerine ekleniyordu.

Luc tekrar konuştu. "Herkes sürekli, *Neredeyse başardık* ve *Daha kötü olmadan daha iyi olmaz* ve *Bu bir sınav,* deyip duruyor ve ben de onları haklı çıkarmalıyım... ama ya yapamazsam? Ya durum bu yüzden böyleyse?"

Helena'ya baktı; yüzünde asla hissetmemesi gereken suçluluk ve şüphe vardı. Principatus sarsılmaz olmalıydı; inancın vücut bulmuş hâli, Sol'ün yeryüzündeki temsilcisi.

Herkes onun için her an ölmeye hazır gidiyordu savaşa; nasıl olur da kendinden şüphe ederek onların inancına ihanet ederdi?

"Her yerde kutsal beyaz alevler yükseldi ve her bir ölüköleyi yuttu," diye gürledi Lila.

Helena'nın yanında oturan Luc, omuzlarında yüzyılların mirasıyla kalakalmış bir yetimdi ve savaşı tek başına nasıl kazanacağına dair başkalarından fazla bilgisi yoktu.

Helena başını iki yana salladı. "Luc, ben sırf birileri öyle dedi diye sana inanıyor değilim. Buradayım çünkü senden daha cesur, daha iyi yürekli kimse yok. İnsanların umduğu tüm iyi şeyler sende var. Bizi kandırdığın için burada değiliz." Eldivenli parmaklarıyla bileğine bir an dokundu. "Sana inanıyoruz çünkü sen yeterli değilsen kimse değildir."

Luc başını iki yana salladı. "Orion öyleydi. Tüm atalarım öyleydi. Onların hiçbirinde böyle olmadı. Bir ölüm büyücüsü çıkar, onlar da durdururdu. Bu kadar basit. Ben her şeyi denedim ama yapamıyorum..."

"Onların savaşları bundan daha kolaydı," dedi Helena kararlılıkla. "Hiçbiri bunun gibi değildi; Orion'unki hariç belki ama o bile daha basitti. Lila'nın dediği gibi, vadileri dağlara dek uzanan ateşle doldurup her şeyi yakabiliyordu. Hadi sen de bunu yaptın diyelim ama şehirde binlerce insan var. Orion ömründe sadece bir ölüm büyücüsüyle savaştı. Bu savaşı onlardan birinin daha iyi vereceğine dair veri yok elimizde. Elinden geleni yapıyorsun; tanrılar bunu görmüyorsa kör olmalılar..."

"Öyle deme," diye sözünü kesti Luc. "Yardımcı olmuyor."

Helena'nın ağzı kapandı ve başka ne diyeceğini bilemedi; ne dese olmuyordu.

"Ölüm Büyücüsü'nün durduğu yerde sadece kül kalmıştı," dedi Lila doruğa ulaşmış sesiyle.

"Ölüm Büyücüsü'nün adı neydi?" diye cıvıldadı küçük bir ses.

"Kimse bilmiyor," dedi Lila gizemli bir tavırla. "Bilenleri öldürmüştü. Nerede kalmıştım? Evet, Orion'un bütün bedeni hâlâ kutsal güneş ateşiyle kaplıydı ve ateş büyüsünü kullanarak o ateşi alıp bir mangala koydu."

"Büyük ateş dalgaları şövalyelerle Orion hariç her şeyi yaktı demiştin demin," diye böldü küçük ses bir kez daha.

Gülüşmeler ve susturmalar birbirine karıştı.

"Şey, işe bakın ki büyük ateş dalgaları demir mangalı yakamamıştı," dedi Lila sahte bir ciddiyetle. "Orion kutsal ateşi içine koydu; şövalyelerinin ve doğan güneşin önünde, kendisi ve soyundan gelenler nefes aldığı sürece o ateşin sönmeyeceğine ve alevlerin nerede yeşerirse yeşersin ölüm büyüsünün yozlaşmasını yakıp yok edeceğine dair yemin etti ve..."

"Ben bir taş vardı diye hatırlıyorum," diye yineledi küçük ses, susturmalara başkaldırarak. "Babam anlatınca, *onun* versiyonunda taş oluyor."

"Ama bu versiyonda taş yok," dedi Lila çabucak, hikâyeyi bitirmeye çalışarak. "Neyse..."

"Taşlısını daha çok seviyorum," diye ekledi başka bir minik ses.

Helena kupayı bıraktı ve Lila'nın çocuklarla aile tarihine dair didişmesiyle dikkati dağılan Luc'a baktı.

"Luc, artık gitmem gerek," dedi. "Ama umudunu yitirme. Biz hep yanındayız. Daha aydınlık günler geliyor."

Luc solgun bir gülümseme ve isteksiz bir baş sallayışla karşılık verdi. "Biliyorum."

Helena dışarı çıktığında aysız gökyüzü, kış yıldızlarıyla parlıyordu. Sertçe verdiği nefes sis gibi yükselerek yıldızları örttü.

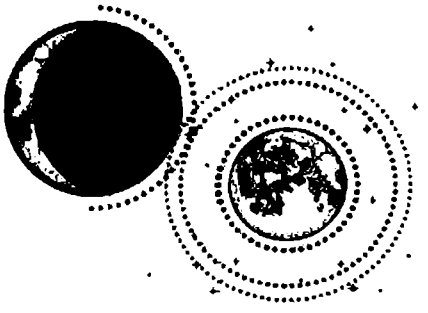
İlerideki Simya Kulesi'ne baktı; Orion Holdfast'ın Sonsuz Alevi onu hâlâ ve daima aydınlatıyordu.

Artık o sözü tutacak ve ateşi canlı tutacak tek Holdfast Luc'tu ama beş yılın ardından savaş yıpratma mücadelesine dönmüştü. Şifa, ateş ya da şövalye sayısı ne olursa olsun, durmaksızın çoğalan ölüköle ordusuna yetmiyordu.

Işığa baktıkça yüreği sıkıştı ve düşüncelere daldı: Ya sönerse? Ya Luc, kimse onu kaderinden kurtaramadığı için Holdfastların sonuncusu olursa?

Ellerine baktı, eldivenin içinde parmaklarını kıvırıp yavaşça açtı ve derin bir nefes aldı.

"Onun için her şeyi yapacağına söz vermiştin."

23. BÖLÜM

Şubat 1786

Helena'nın çenesi kilitlenmişti; dişlerini sıkarken parmakları havada bükülüyor, elinden kayıp gitmeye yüz tutan o zayıf bağlantıyı çekiştirip duruyordu.

Sağ eline kramp girmişti ve tendonu boyunca dirseğine kadar keskin bir ağrı saplanıyordu ama bağlantıyı koparıp elini bir an için bile dinlendirmeye kalksa hastası ölürdü.

"Hadi," diye fısıldadı; parmakları havada dönüyor, vazgeçmeyi reddediyordu. "Nerede bu?"

Tek ihtiyacı çaresizliğini dillendirmesiymiş gibi aradığını birden buluverdi: Basıncın biriktiği iç kanama.

"Yakaladım seni. Yakaladım işte," dedi Helena oh çekerek. Parmakları artık hızlanmıştı; dokuyu yönlendiriyor, atardamarı onarıyor, kanı çekip önündeki asıl işe –yarılmış göğüs kafesine– odaklanıyordu.

Bir eliyle akciğer için rejeneratif dokuyu dönüştürürken öbür eliyle kalp atımını sürdürüyordu ki ters giden başka şeyler de olduğunu anlayıverdi. Artık rezonansı ölümün eli kulağında olduğunu haykırmayı nihayet bırakmıştı.

Sağ elini bir kez germeye kendine izin verdikten sonra paramparça kemikleri yeni akciğerlerin üstüne yönlendirdi ve kırık yerleri kaynatıp eksikleri yeniden büyüttü. Parçalanmış deriyi yerine

Ninova

itip elinden geldiğince onardı. Sonunda ellerini iyileşmiş göğse koydu, havayla doldurdu, nefes aldırdı ve derin bir iç çekti.

Önünde hâlâ haftalarca sürecek nekahet dönemi vardı, Solis Splendour'da en az bir ay. Akciğer dokusu yeni ve narin, onardığı kemikler kırılgandı ama savaşacak kadar yaşayacaktı.

Artık çocuğun ölmeyeceğini bildiğinden yüzüne bakabildi; serumunu kontrol etti ve sonra yerini yeniden sağlıkçılara devretmek için işaret etti.

Hastası gencecikti. Çoğu kişinin yüzünü bilirdi ama onu ilk kez görüyordu. Yeni katılmış ya da henüz reşit olmuş olmalıydı. Yok, reşit olamazdı. On dördünde bile yok gibiydi.

Düşünecek vakit yoktu. Ellerini yıkayıp antiseptiğe daldırmalı ve müdahale şeridi takılı bir sonraki yatağa geçmeliydi.

Sağlıkçılar ve hemşireler ona yer açmak için dağılırken, *Yüzüne bakma*, diye hatırlattı kendine.

Ne zamandır görevde olduğunu kestiremiyordu. Bir gün? İki? Söylemek zordu.

Başta çoğunlukla muharebe yaraları gelmişti; kesikler ve deşikler, bıçak yaraları, kırıklar. Sonra yanıklar başlamıştı; kömürleşmiş uzuvlar, kavrulmuş akciğerler, kömür karası kabuk bağlayıp kan sızdıran deriler.

Hastane kızarmış et, kan, bağırsak yaralarının pis kokusu ve dezenfekte etmek için kullandıkları lavanta yağı gibi kokuyordu.

Helena eskiden lavanta kokusunu severdi.

Son hastasını kaybetti. Organlar daha Helena onarmaya yetişemeden hızla çökmüştü. O kadar yorgundu ki elleri rezonansının her kıvrılışında kontrolsüzce titriyordu. Yeterince hızlı değildi.

Rezonansı geri tepip göğsünün ortasına inen bir enerji patlaması gibi vurdu. Ürpertici bir soğuk içinden geçip dağıldı.

Gitti.

Olduğu yerde sendeleyen Helena zar zor nefes alıyor ve çığlık atmak istiyordu. Bir dakikası daha olsaydı...

Doğruldu, titreyen ellerle geri çekildi ve kendine engel olamadan hastanın yüzüne baktı.

Ninova

Ceset o kadar yanmıştı ki erkek mi kız mı anlayamıyordu. Müthiş derecede ufaktı. Etrafına bakınıp yeni şerit aradı ama bulamadı.

En yakın duvara doğru kaskatı yürüdü ve dizleri boşaldı. Ağzı kupkuruydu ve bir hastabakıcı durup ona bir bardak su uzatınca titrek ellerle aldı.

Parlak mavi gözleriyle gençlerden biriydi. İşini hâlâ hevesle yapacak kadar yeni.

Helena bardağı kavrayıp acil koğuşunu boş gözlerle seyretti: Sıra sıra yatak, yerde kana bulanmış giysi, sargı, çarşaf yığınları. Aynı kanı yüzünde ve saçında hissedebiliyordu. Yalnızca elleri görece temizdi. Günde en az bir kere sadece onları yıkıyordu çünkü.

Elini göğsüne bastırıp kirli üniformasının altındaki güneştaşı tılsımını buldu. Kumaş kandan öyle sertleşmişti ki tılsımı sıkarken neredeyse çatırdadı.

"Saatler önce molaya çıkmış olmalıydın."

Başını kaldırınca yanında Başhemşire Pace'in durduğunu gördü. Bir elinde temizimsi bir bezle Helena'nın alnını siliyor, ötekinde de kenarı kırık bir kupa tutuyordu.

Önlüğüne en az Helena'nınki kadar kan sıçramıştı ve griye çalan saç tutamları, kızarıp şişmiş yüzüne yapışmıştı.

"Sizi de molada görmedim." Helena'nın sesi bile yorgunluktan titriyordu.

Pace, Paladya Merkez Hastanesi'nden önce bile sağlıkçıydı. Ulusal tıbbi lisans yasaları çıkmadan önce ebe olduğu söylenirdi. Kadınların sertifika için simya yetkinliği alması gerekince, Pace simyacı olmadığından hemşire olmuştu.

Helena oturdu; sürekli tekrarlayan kıvırmalardan dolayı ellerindeki eklemler sızlıyordu. Göğsünün içinde bir halat ha koptu ha kopacaktı. Ayaklarım yeniden hissetmeye başlama fikri bile içini ürpertiyordu.

"Git dinlen," dedi Başhemşire Pace.

Helena başını iki yana salladı; gözleri yeni yaralıların getirileceği kapıya mıhlanmıştı. "Acil bir durum olursa burada olmalıyım. Maier hâlâ ameliyatta mı?"

Maier, Paladya'nın gördüğü en mahir simyasal cerrahlardandı. Novis'teki bir hastaneden ayrılıp Direniş'e katılmış, Ölmeyenler tüm sahra hastanelerini ve klinikleri yok ettikten sonra bu hastaneyi ayakta tutmuştu.

Dâhi bir cerrahtı ve çok çalışkandı ama bir yandan da huysuzdu ve kadınları sevmezdi. Savaş hastanesinin çoğunu kadınların yürüttüğü düşünülürse talihsiz bir durumdu bu. Novis'ten getirdiği birkaç erkek asistanı dışındakilerle pek işi olmaz; hastanenin idaresiyle sağlıkçı, hemşire ve hastabakıcı mevzularını idare etmeyi Pace'e bırakırdı.

"Marino, burada bir sürü mahir sağlıkçı var. Zaten gereğinden uzun çalıştın, git dinlen."

Helena üzeri çarşafla örtülü bir sedyenin krematoryuma doğru götürülüşünü izledi. "Şu anda uyumak istemiyorum. Rüyamda burada olduğumu görürüm."

Pace iç çekti. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum ama bir toplantı yapılıyor. Konsey hastaneden rapor istedi. Gitmek istersen diye."

Yorgunluk Helena'nın zihnini öyle böyle puslandırmamıştı ama harekât odasına rapor verme fikri onu uyuşturdu.

Her şeyin rakamlara ve ilgi bölgelerine indirgendiği o odaya gitmekten nefret ediyordu. Orada ölüler sadece sayıydı.

"Sayılar *geldi* mi ki?" diye sordu.

"Şimdilik ön rapor var." Pace bir dosya alıp ona uzattı.

Helena harekât odasına girdiğinde toplantı çoktan başlamıştı. Direniş Karargâhı, bir zamanlar Holdfast Simya ve Bilim Enstitüsü'nün binasındaydı. Harekât odası da aslında fakülte kurul salonuyken şimdi bir nevi divan salonuna dönüştürülmüştü. Bir duvarda şehrin tamamını, iki ana adayı ve dağlara dayanan anakara kıyısını gösteren katmanlı bir harita uzanıyordu; katlar ve su bölgeleri işaretlenmişti.

Çoğu siyaha ya da kırmızıya boyanmıştı; Doğu Adası'nın üst yarısını saran mavi bölgeyi çevreleyen kan dalgaları gitgide daralıyordu. Mavi denizin ortasında da altın parıltısıyla Enstitü duruyordu.

Beşler Konseyi uzun mermer masanın ardındaki kürsüde oturuyordu. İki sandalye boştu. En sağda Şahin Matias oturuyordu, yanında da göğsünde kocaman bir güneştaşı iğne taşıyan, zayıf ve gri saçlı Vekil Ilva Holdfast vardı.

Tam ortadaki onur koltuğu boştu. Helena, Luc'u haftalardır görmemişti. Hâlâ savaşta mıydı?

Dördüncü koltuk da boştu ve sahibi elinde uzun bir asayla haritanın başında duruyordu. General Althorne, asasını haritanın çeşitli bölgelerine dokundurdukça siyah alanlar kırmızıya dönüyor, aktif muharebe sahaları işaretleniyordu.

En soldaysa gözleri odayı tarayan, Althorne'dansa dinleyenleri izleyen Jan Crowther oturuyordu.

Diğer herkes iki yana ayrılmış sandalye sıralarında oturuyordu. Helena arkalarda kaldı. Katılanların hepsi tertemizken Helena'nın üstü başı kan ve başka sıvılarla kaplıydı.

"Üst ticaret bölgesinde ilerleyişimizi sürdürürsek avantajımızı pekiştirebiliriz..." diyordu Althorne, limanlara yakın binaları işaret ederek.

"Dur, Althorne," diye söz aldı Ilva. "Sonunda hastane raporumuz geldi."

Tüm gözler Helena'ya çevrildi ve onu görenlerin kaşları kalktı. Gelmeden önce üstünü başını temizlemeliydi. Buraya gelirken çok acil olduğunu düşünmüştü.

"Marino, söz sende."

Helena yutkunup elindeki dosyaya baktı. Göğsü sıkışarak odanın ortasında duran ve çevresine ışınlar saçan güneş mozaiğinin işlendiği yere doğru yürüdü. Konuşmacılar bu mozaiğin tam merkezinde durmalıydı.

"Bunlar sadece ilk tahminler," dedi. Sesi pek de gür çıkmamasına rağmen odanın her köşesine ulaştı. Durduğu nokta en ufak sesi

bile yakalayıp tavandaki kademeli mimari sayesinde yükseltecek şekilde tasarlanmıştı.

"Tahminler de bize yeter," dedi Ilva.

Helena dosyayı açtı. Sayılar üstüne çöktü ve sesli okudukça uzayıp bükülüyorlardı sanki. Tahmini kayıplar, kalıcı olarak savaştan çekileceklerin ve tekrar cepheye dönebileceklerin tahmini oranları. Sonuncu hariç hepsi fazla büyük sayılardı.

Rapor uzun bir sessizlikle karşılandı.

Althorne boğazını temizledi. "Son raporda bu tahminler artar mı azalır mı dersiniz?"

"Artar," dedi Helena donuk bir sesle. "Hastane protokol gereği triyaj yaptı ve yaşama ihtimali en yüksek hastalara öncelik verildi ama ön raporlar genelde temkinli hazırlanır."

Kaygılı mırıltılar yayıldı.

"Teşekkürler, Marino," dedi Ilva. Başıyla haritayı işaret ederken sesinde bir gerginlik vardı. "Althorne, devam edebilirsin."

"Bekleyin," dedi Helena. Gözlerini dosyadan kaldırıp Luc'un olması gereken sandalyeye diktiğinde kalbi deli gibi atıyordu. Bir şey. Bir şey. Herhangi bir şey. "Geçen hafta hastane envanter raporumla birlikte Konsey'e bir öneri sundum. Ondan birkaç hafta önce de. Hiç yanıt alamadım."

Gergin bir sessizlik oldu. Helena devam etti.

"Biliyorum... Bunu düşünmek zor ama bence Direniş üyelerine, savaşta öldükleri takdirde bedenlerini davaya bağışlama seçeneği sunmalıyız," dedi. "Cesetleri yakmak yerine, onları..." Bir an tereddüt etti, devamını söylerse asla geri alamayacağını biliyordu. "...canlandırıp hayattaki savaşçılarımızı korumak için piyade olarak saflara sürebiliriz. Sadece yazılı izinleri varsa gerçekleşir..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Ilva sözünü keserek.

"Bu ihanettir!" diyen başka bir ses yükseldi.

Helena başını kaldırdı ve ona öfkeyle bakan Şahin Matias'la göz göze geldi.

"Karşımızda durmuş, doğal döngüye bu şekilde saygısızlık edilmesini nasıl önerebilirsin? İşte bu yüzden yaşam büyücülerine asla,

bir an bile güvenilemez! Hepsi doğuştan yozlaşmış. Bu ülkenin savaşa sürüklenme sebebi budur. Bir anlık hoşgörü görmeyegörsünler, o yoz doğaları yayıldıkça yayılır." Başını eğip arkasında oturan Konsey üyelerine döndü. "Bana bağlı birinin böylesi bir küfrü dile getirmesinden utanç duyuyorum. Konsey'in affını diliyorum. Halledilecek, zincire vurulacak, tüm yetkileri elinden alınacak..."

"Biz şu an ölülerle ve Ölmeyenler'le savaşıyoruz," dedi Helena. Dinlemeyeceklerini biliyordu ama bu şekilde devam ederse Sonsuz Alev'in asla kazanamayacağını artık anlamış olmalılardı. "Hayattayken rıza göstermeyenlere yapılmaz. Askerlerimiz dava uğruna ölmeye hazır, neden onlara en azından savaşmaya devam edip yaşayanları koruma şansı vermeyelim?"

"*Sen* savaş hakkında ne biliyorsun acaba?"

Soru arkasından gelmişti. Helena dönüp baktı ama o kadar çok kişi ona öfkeyle bakıyordu ki hangisinin konuştuğunu ayırt edemedi.

"Bu önerin, Sonsuz Alev'in kurulduğu andan beri temsil ettiği her şeye aykırı," dedi Ilva buz gibi bir sesle. "Askerlerimizin ruhlarını lanetlemeyi mi teklif ediyorsun? Yemin ettin, Marino. Seni yanlış mı değerlendirdim? Becerilerin insanlığını mı unutturuyor sana?"

"Hayır!" dedi Helena, hayal kırıklığıyla çatallanmış bir sesle. Ellerindeki dosya sıkılmaktan büzüşüp kalmıştı. "Davaya sadığım. Yeminim, hayatı korumak ve ölüm büyüsüne karşı ne pahasına olursa olsun savaşmaktır. Bu önerim de yeminime aykırı değil. Sonsuz Alev için ben ruhumu feda ederdim. Belki etmek isteyen başkaları da vardır. Bunu soramaz mıyız?"

Şahin Matias ayağa fırladı. Ufak tefek, kadidi çıkmış bir adamdı ve kürsünün üstünden atlayıp Helena'nın boğazına sarılacak gibi görünüyordu. "Bizzat Orion Holdfast tarafından kurulan Sonsuz Alev Yoldaşlığı, Sol'ün yaşam ve ölümün doğal döngüsü ilkelerine bağlıdır. Göklerin kutsamasını bahşeden ve ona zafer getiren şey Orion'un cesareti ve hayatını feda etmesiydi. Ölüm büyüsünün her türlü kullanımı bu döngünün ihlalidir. Düşüncelerin ve sözlerin Sonsuz Alev'e ve tarihin ta kendisine bir kara lekedir!"

"Şu an biz kimi kurtarıyoruz?" dedi Helena sesini yükselterek. "Daha kaç kişi kaybedeceğiz..."

Mermer masaya bir tokat indi ve tavanda yankılandı. Helena'nın sözleri boğulurken oda ölüm sessizliğine büründü.

Jan Crowther elini kürsüden çekip kısık gözlerle Helena'yı süzdü.

"Marino, fikirlerin artık bu kurulda tanınmıyor," dedi Ilva sonunda. Sesi soğuk ve ölçülüydü. "Fakat senin... histerik olduğun aşikâr. Aklın başında olmadığından seni aforoz etmeyeceğiz." Konuşurken, karşı çıkmak üzere görünen Matias'a dik dik baktı. "Hizmet ettiğin yıllara hürmeten bu taşkınlık kayıtlardan silinecek." Dua ediyormuş gibi bir an gözlerini kapadı. "Çok şükür ki Principatus Lucien bu ihanetine şahit olmadı. Başhemşire Pace'e söyle, bundan sonra hastane raporlarını o sunacak. Çıkabilirsin."

Ilva, Helena'ya bir daha bakmadan tekrar haritaya döndü. Bir eli yatıştırmak için Matias'ın kolundaydı. "Konumuza dönelim. Althorne, devam edebilirsin."

Helena harekât odasından çıkarken Althorne'un sesi uzak bir uğultuya dönüştü.

Helena dışarıdaki koridorda durup üstüne başına baktı.

Hastaneden çıkarken giydiği temiz eldivenler dışında baştan aşağı kan içindeydi.

Dosya parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve elleriyle ağzını kapayıp göğsü sarsılırken acı bir iniltiyi bastırmaya çalıştı.

Omzuna ağır bir el kondu. "Burada olmaz. Kutsal ateş adına, tam bir ahmaksın."

Körlemesine sürüklendi; bitişikteki koridora götürülene kadar da bırakılmadı. Duvara yaslandı, yere kaydı ve kafasının içi tamamen boşalmış gibi hissedene dek dizlerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Başını kaldırıp bir adım ötede duvara yaslanmış, çukurlaşmış gözleriyle onu izleyen Soren'e baktı.

O burada olduğuna göre Luc da dönmüş demekti. Yorgunluktan bitmiş olmalıydı ki toplantı onsuz yapılıyordu.

Soren başını iki yana salladı. "Raporunu vermeden önce ağlamalıydın. Ilva'nın seni akıl sağlığın geçici olarak bozulmuş diye affetmesine güvenmediysen tabii."

"Kapa çeneni," dedi Helena daha da küçülerek. Kesik kesik nefes alıyordu.

"Madem ciddiye alınmak istiyordun, en azından üstünü başını temizleseydin."

"Kapa... çeneni," dedi yeniden.

"İşe yaramayacağını biliyordun," dedi Soren kollarını kavuşturarak. "Bilmeliydin. Milyon yıl da geçse askerlerimizin üzerinde ölüm büyüsü kullanmayı onaylamazlar. Ya da askerlerimiz olmayanlarda. Aklma başka fikirler de gelirse diye söylüyorum."

Helena dizlerini göğsüne bastırdı. "Hastanede neler yaşandığına dair hiçbir fikrin yok."

"Hayır, yok," dedi Soren düz bir sesle, "içeridekilerin de yok. O yüzden bu kılıkla onlara bağırıp çağırmanın fikirlerini değiştireceğini nereden çıkardın anlamıyorum."

Helena tartışamayacak kadar yorgundu.

"Senin sorunun ne, biliyor musun?"

Helena konuşmadı. O istese de istemese de Soren söyleyeceğini söyleyecekti nasılsa. Luc'ta eksik olan tüm o keskin kenarlar ve uyanıklık onda hep vardı.

"Tanrılara inancın yok."

"Var," dedi Helena hemen.

"Hayır, yok. Sen sadece onların muhtemelen var olduklarını düşünüyorsun ama bu inanç değil. Onlara güvenmiyorsun."

"Neden güveneyim ki? Güvenilmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadılar," dedi Helena boğuk bir sesle. "Her şeyi denedim, Soren. İnanmaya çalışıyorum ama asla yetmiyor. Hadi diyelim gerçekten inandım, şayet seni, herkesi kurtarmanın bedeli ruhumsa" –tıkandı– "bu bir bedel değil. Sadece bir pazarlık."

Soren onunla yüz yüze gelmek için çömeldi. "Önemi yok ki. Asla kabul etmeyecekler. Kimse etmeyecek. Sadece kendine zarar veriyorsun."

Helena yere baktı. "O zaman kaybedeceğiz," dedi donuk bir sesle. "Ben de seni tekrar tekrar toparlayacağım, ta ki bir gün gözlerimin önünde ölene dek. Ama *yine de* kazanamayacağız."

Soren derin bir iç çekti. "Kimse sana söylemedi galiba ama bu muharebe aslında bizim için bayağı bayağı zaferdi."

Bu haber ona bir şeyler hissettirmeliydi ama Helena'nın içi bomboştu. "Siz ister kazanın ister kaybedin, ben sadece bedelini görüyorum."

"Bilmek istersin diye düşündüm çünkü Luc bunun şansın döndüğünün işareti olduğuna inanıyor."

Helena'nın göğsü içe çöktü sanki.

"Bunu Luc'un elinden alma. Lütfen."

Helen susup başıyla onayladı. Soren elini omzuna koydu. Başka bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ama vazgeçip ayağa kalktı.

"Birkaç gün daha buradayız. Görüşürüz. Şimdi git de yıkan ve biraz uyu. İhtiyacın var."

Uzaklaştı.

Helena ise çaresizliğinin ağırhğı altında kımıldayamayarak duvar dibinde kaldı.

"Marino."

Soğuk bir ses Helena'yı birden uyandırdı.

Gözleri ânında açıldı ve karşısında, iki elini bastonuna gevşekçe dayamış Ilva Holdfast'ı buldu. Helena hâlâ Soren'in bıraktığı yerde, duvara büzülmüş hâldeydi.

"Özel konuşalım," dedi Ilva. Sesi düz ve duygusuzdu.

Helena kaskatı kesilmiş hâlde doğrulurken midesi çalkalandı.

Ilva'nın hemen üst kattaki ofisine çıktılar ve Ilva cebinden küçük bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

Helena, Ilva'nın rezonanstan mahrum oluşunu hiç gizlemeyişine, bu utanılacak ya da özür dilenecek bir şeymiş gibi davranmayışına hep hayranlık duymuştu. Çoğu kişide ölçülebilir düzeyde rezonans olmasa da simyanın dünyasına bir kez girince yokluğu insanı irkiltebiliyordu. Lonca aileleri her şeyi simyalarına bağlar, gelecekleri ve servetleri geleneksel rezonanslarını sürdürmeye dayanırdı. Çocuklarının yetenekleri konusunda feci düzeyde batıl inançlıydılar ve ailede bir Noksan olmasının soylarının zayıflığına işaret ettiği varsayılırdı.

Ama Holdfastlar Ilva'yı asla saklamaya çalışmamıştı. Rezonansın bir üstünlük göstergesi olmadığını, Sol'ün dilediği kişilere bahşedebileceğini söylerdi İnanç.

Holdfastlar Ilva'ya herhangi bir Holdfast kadar fırsat sunmuştu. Bilim alanında okuyan ilk kadınlardan olmuş, sonra ilgisinin başka yerde olduğuna karar vermiş ve ilk simyacı-olmayan kadın olarak kardeşi Helios –Luc'un büyükbabası– Principatus olduğunda Sonsuz Alev'e katılmıştı.

Şimdi Luc'un ailesinden geriye kalan tek üyeydi ve Luc onu vekil yapmış, yokluğunda adına karar verme yetkisini ona devretmişti.

Helena odaya girince durakladı.

Jan Crowther, Ilva'nın masasının karşısındaki iki sandalyeden birinde oturuyordu.

Sade giyimli, küllü kahverengi saçları geriye taranmış, tığ gibi bir adamdı. Kırmızı alev ateş büyücüsü olan Crowther, sağ kolu felç kalana kadar Sonsuz Alev'in komşu ülkelerdeki ölüm büyüsü karşıtı seferlerinde savaşmıştı.

Toplantılarda pek konuşmazdı. Lojistik, erzak, tayın, sivillerin görevlendirilmesi gibi işleri yönetirdi. Helena onun niye burada olduğunu bilmiyordu; eğer azarlanacaksa, Şahin Matias'ın bulunması daha mantıklı olurdu.

"Otur," dedi Ilva. Kendi de dosyalarla dolu masanın arkasına geçti.

Helena, Crowther'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Öyle yorgundu ki dik durmakta dahi zorlanıyordu.

"Seninle şöyle rahatça sohbet edememek kaderimde var sanırım," dedi Ilva.

Helena bir şey demedi. Ilva nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu.

"Savaşı kaybediyoruz," dedi Ilva nihayet.

Helena gözlerini kırpıştırdı ve oda bir anda netleşti. Gözleri Ilva ile sussa da onun tepkisini gözleyen Crowther arasında gidip geldi.

Ne diyeceğini bilemedi. Çoğu insan Direniş'in kazanacağını varsayıyordu. Er ya da geç. Sonsuz Alev hep zafere ulaşırdı. İyilikle kötülüğün savaşında sonunda hep iyilik kazanırdı.

"Biliyorum," diyebildi nihayet Helena.

Ilva başını eğdi ve bakışı Helena'nın içinden geçti. "Luc... olağanüstü. Hep dediğim gibi, Holdfastların en iyisi o. İnsan yeterince uzun yaşayınca, büyük işlere muktedir olanların gerçek anlamda iyi çıkmasının ne kadar nadir görülen bir şey olduğunu öğreniyor ama Luc o nadir birkaç kişiden biri işte. Böyle birini korumaya çalışmak korkunç bir yük." Ilva gözlerini bir an için kapayınca yaşı yüzündeki her bir çizgiye yansıdı. "Principatus'un vekili olmayı beklemiyordum. Apollo olsaydı ne yapardı diye düşünüp duruyorum. Ya da kardeşim, babam? Ama ne fayda. Hiçbiri Luc gibi değildi. O kadar içten ki canımı yakıyor." Elini kalbine bastırdı ve doğrudan Helena'ya baktı. "En azından o teklifi Luc varken sunmamış olduğuna şükrediyorum."

Helena dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi; Ilva, onun Luc'u incitmesinden değil, ikna etmesinden korkuyordu. Luc ona güvenir, anlaşmasalar bile fikrine değer verirdi.

Ama bunu Luc'un karşısında söyleseydi ve o da dinleseydi, herkes Helena'yı kulaklarına zehir fısıldayan bir yılan, altın vârislerini yozlaştıran kişi olarak görecekti.

"Söylediğim şeyin arkasındayım."

Crowther tıslayan bir nefes verdi ve sağ elinin parmakları seğirdi. Helena'nın gözü parmaklarındaki ateşleme yüzüklerine takıldı.

"İmkânsız olduğunu biliyorsun," dedi Ilva.

Ninova

Helena omuz silkti. "Kaybederken bile mi?"

"Evet, o zaman bile," dedi Crowther dişlerini sıkarak.

"Yardım etmek istediğini biliyorum," dedi Ilva, "ama yalnız kendimiz için değil, Paladya'nın ruhu için savaşıyoruz. Principatus olarak Luc atalarının ilkelerini böyle çiğnetmez." Masanın üzerinde kenetli duran ellerine baktı. "Yine de ülke bu savaş yüzünden tükendi. Ölüm büyüsüne duyulan ahlaki öfke zamanla köreldi. Şehirde senin gibi, oğulları yerine ölükölelerin savaşmasını tercih edecek çok insan var. Ölmeyenler yiyecek, asker ya da halklarından fedakârlık istemiyor ve bu da Lonca Meclisi'nin kendini halktan yanaymış gibi göstermesine yol açıyor."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Helena.

Ilva dudaklarını büzüp derin bir nefes aldı. "Kaine Ferron'ı hatırlıyor musun?"

Helena alaycı bir kahkahayı zor bastırdı. Kaine Ferron'ı herkes hatırlardı. Luc'un babasını, kalbini Simya Kulesi'nin dibinde sökerek öldürmüştü.

Ferron o zaman on altı yaşında, sıradan bir öğrenciydi ve sonra birden Paladya tarihinin en korkunç suçunu işlemişti.

Soruşturmada katilin o olduğunu söyleyen tanıklar olmasına karşın hiçbir zaman tutuklanmamış ya da yargılanmamıştı çünkü ortadan kaybolmuştu.

Sonraları birkaç raporda muhtemel Ölmeyenler'den biri olarak geçse de o zamandan bu yana pek bir bilgi edinilememişti.

"Evet, Ferron'ı hatırlıyorum," dedi Helena, Ilva'nın cevap beklediğini fark ederek.

"Kaine Ferron, Direniş için casusluk yapmayı teklif etti," dedi Crowther.

Helena'nın başı birden ona döndü. "Ne?"

Crowther'ın üstdudağı kıvrıldı. "Annesinin intikamını almak içinmiş." Başını yana eğdi. "Enid Ferron'un bir yıl önce ailenin şehir konutunda huzur içinde öldüğü düşünülürse tuhaf bir motivasyon. Bu ona hatırlatılınca, sunacağı hizmetler karşılığında birkaç... şartı olduğunu kabul etti."

Helena ona beklentiyle bakmaya devam etti ama konuşan Ilva oldu.

"Savaştaki tüm eylemleri için tamamen affını istiyor."

Bariz ama söz konusu bile olamayacak bir talepti. Luc babasının katilini asla affetmezdi.

Ilva'nın ses tonunda, affın tek talep olmadığına dair bir şey vardı.

"Ve?"

"Seni istiyor, Marino," dedi Crowther. "Hem şimdi hem de savaştan sonra."

Crowther bunu umursamazca söylemişti ama Ilva'nın dudakları bembeyaz kesildi.

Helena yanlış anladığını düşünerek bir ona bir diğerine baktı ama odada çıt çıkmıyordu.

"Bilgisi bizim için paha biçilmez," dedi Ilva, Helena'nın gözlerine bakmadan.

Konuşmanın bir "değer" hesabına dönmesine hiç hazır olmayan Helena başını yavaşça iki yana salladı.

Crowther ile Ilva, birbirlerinden ikisini aynı anda göremeyeceği kadar uzak oturuyordu. Bu yüzden gözleri ikisi arasında gidip geliyordu; Ilva gözlerini kaçırıyor, Crowther onu ifadesiz bir merakla inceliyordu.

Helena'nın sesi ilk iki denemesinde çıkmadı, ancak üçüncüde konuşabildi. "Ama... neden ben... Ferron'ın benim kim olduğumu bildiğini bile sanmıyorum."

Crowther sürüngenimsi bir yavaşlıkla göz kırptı. "Akademik alanda rekabet hâlinde değil miydiniz?"

"E-evet, teknik olarak öyle ama... ulusal sınav puanlarıydı sadece. Biz hiç... hiç konuşmadık. O loncalıydı ve nasıl olduklarını bilirsiniz. Ben de... ben..."

Otuz altı saatlik hastane vardiyası zihnini öyle köreltmişti ki Ilva'nın onu ofisine azarlamak için getirmediğini ancak o an idrak etti.

Bakışları yine aralarında gidip geldi. "Benden istediğiniz..."

"Bu bilgiye *ihtiyacımız* var," dedi Crowther. "Casuslarımız var ama Ferron'm sunabileceği bilgileri elde edecek seviyede değiller.

Aylardır toplamaya uğraştığımız istihbarata doğrudan erişim elde ederiz." Başını yana eğip Helena'yı inceledi. "Bugün kişisel bedeli düşünmeden bu savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa yapılmalı diye ateşli bir savunma yaptığını düşününce..." Gülümsedi. "İlgilenebileceğini düşündük."

Helena'mn ağzı o kadar kurumuştu ki yutkunmakta zorlandı. Sözleri boğazına takıldı.

"Seni zorlamayacağız," dedi Ilva hemen. "Sadece kabul edersen. Hayır *diyebilirsin*."

"Evet," dedi Crowther yine o ince, boş gülümsemeyle. "Ferron özellikle gönüllü olman gerektiğini belirtti."

Bu bir sınav olmalıydı. Bunu yapamazlardı; bunca şeyden sonra...

Ilva onu *satmazdı*.

"Düşünmek için bir günün var," dedi Ilva.

"Ama tarafların tümü için şimdi cevap vermeni tercih ederiz," diye ekledi Crowther iğneleyerek.

Ilva'nın parmakları kıvrılıp yumruk oldu. "Düşünecek zamanı olmalı, Jan."

Bu cümle her şeyi gerçek kıldı.

Ilva, Helena'dan geri dönüşü olmayan kararlar isterken ona asla düşünme payı bırakmazdı. Helena göbeğinin altındaki, artık zar zor seçilen kesik izini hisseder gibi oldu. Bedeli ne olursa olsun Luc için en iyisini yapan ve her zaman soğukkanlı olan Ilva, sonunda vicdanını zorlayan bir seçeneğe denk gelmişti.

Demek sınav değildi.

"Düşünmeme gerek yok," dedi Helena. "Kaybettiğimizi söylüyorsunuz ve tek seçeneğimiz bu. O hâlde ben... yaparım." Konuşurken yüzünden kanın çekildiğini, başının dönüp bedeninin kendini bıraktığını hissedebiliyordu.

Ilva önce ona, sonra Crowther'a baktı ve başım sertçe sallayarak onayladı. "Pekâlâ."

Konuşma sırasında Helena'nın parmakları bir noktada uyuşmuştu. Sertçe yutkunup kendini konuşmaya zorladı. "Peki nasıl açıklayacaksınız... ben gidince yani?"

Ilva boğazını temizledi. "Ah, gitmeyeceksin ki. En azından hemen. İlk aşamada Direniş ile Ferron arasında bağlantı olacaksın. Onunla... Ne demişti?"

"Haftada iki," dedi Crowther.

"Evet. Dört günde bir gidip onunla bağlantı kuracak ve verdiği bilgileri Crowther'a ileteceksin; o da Konsey'in gerekli üyelerine ve komutanlara ulaştıracak. Geri kalan zamanda burada kalacaksın ve işler normal düzeninde sürecek."

"Anlıyorum," diyebildi Helena.

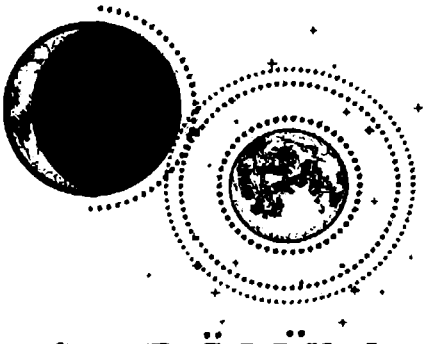
İçinin rahatlaması gerekirdi belki ama hiçbir şey hissetmiyordu. Oda daralıyordu ve Crowther ile Ilva uzun bir teleskopun öteki ucundaydı sanki. Sesleri bile uzaktan geliyordu.

"Anlaşmanın hassasiyeti gereği hiçbir resmî kayıt tutulmayacak ya da hiçbir şekilde kabul edilmeyecek," dedi Crowther. "Ve kesinlikle Luc'un ya da herhangi bir arkadaşının, herhangi bir tanıdığının haberi olmayacak. Anladın mı, Marino?"

"Evet." Kulakları çınlıyordu.

Crowther şüphe uyandırmamak için gerektiğinde kendini iyileştir gibi bir şey daha söyledi. Helena kelimelerin hepsini seçemiyordu.

Sadece başıyla onayladı ve bir kez daha, "Evet," dedi.

24. BÖLÜM

Şubat 1786

Helena, Simya Kulesi'nin en üst katlarına ulaştığında şafak sökü yordu. Holdfast ailesinin bir zamanlar şehirdeki ikametgâhı olan bu katlar artık Luc'un, şövalyelerin ve birkaç simyacının odaları olarak kullanılıyordu.

Koridorun köşesinden dönerken ilerideki kapı açıldı ve Luc dışarı çıktı.

"Hel!" Yüzü bir an parladı, sonra aniden durdu. "Ne oldu?"

Helena, yüzünü böyle kolay okumasına şaşırarak ona bakakaldı ama sonra Luc'un kıyafetlerine baktığını fark etti.

Aşağı baktı. Hâlâ kurumuş kanla kaplıydı.

Soren ve Lila da tam teçhizatlı hâlde Luc'un arkasındaki odadan çıktı. Apollo'ya olanlardan sonra, şövalyeler Principatus için herhangi bir yerin güvenli olduğuna inanma hatasına bir daha düşmezlerdi.

"Benim kanım değil," dedi Helena. "Hastane vardiyası. Yeni çıktım da."

"Oh, çok şükür." Aklında başka bir şey olduğu belli olan Luc, Helena'nın omuzlarını kavradı. "Haberleri duydun mu?"

Sesi çoşkulu, gözleri ışıl ışıldı.

Helena onu en son ne zaman böyle gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Çatışmada ticaret bölgesini geri aldık, yani yaz gelmeden limanlara da ulaşırız gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Sesine biraz olsun coşku katmaya çalıştı.

Soren bu çatışmanın başarı sayıldığını söylememiş olsaydı, sesi tamamen kuşkucu çıkardı. Stratejik açıdan önemli olduğunu biliyordu. Şehir savaşı tehlikelerle ve karmaşık lojistikle doluydu. Şehrin seviye, bölge ve alanlarının hepsi delik deşik olmuştu. Saldırı her yönden gelebilirdi. Bu kadar büyük bir bölgeyi almak kayda değer bir başarıydı.

Ama onca ölü varken bu çatışma nasıl zafer sayılabilirdi ki?

Çünkü liman demek yiyecek, kaynak ve tıbbi malzeme demekti. Aylardır kıt kanaat pay edilen her şey. Novis'ten kaçak sokulan malzemeler kıtlığı ancak ucu ucuna bastırıyordu. Limanlar yazdan önce ellerine geçerse, ihtiyaç duydukları miktarlara ulaşabilirlerdi.

"Yeni bir numara bulduk," dedi ve tekrar gülümsedi. "Liçlerle Ölmeyenler'i yaktıktan sonra bazen bulduğumuz şu lumityum parçalarını biliyorsun ya? Onu çıkardın mı hepsi ölüyor. Tüm ölüköleleri de."

Helena şaşkınlıkla bakakaldı. "Bunu nasıl çözdünüz?"

Ölmeyenler'i kalıcı olarak savaş dışı bırakmanın tek güvenilir yolu, yenilenme fırsatı bulamayacakları kadar hızlı ve yüksek derecelerde yakmaktı ama alev almışken bile Ölmeyenler ve ölüköleler genellikle en yakın savaşçı kümesine dalardı.

Bu yüzden yanıkları hep bu kadar çok oluyordu.

"Kulağımıza bir söylenti çalınınca denemeye değer dedik. İlkini Lila indirdi." Luc sırıtıp omzunun üzerinden başıyla onu işaret etti. "Kutlamaya çıkıyoruz. Birkaç kişi. Sen de temizlenip gelmek ister misin?"

Vermesi gereken *hayır* cevabı boğazına düğümlendi. Düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu. Luc'u mutlu görmek o kadar güzel olurdu ki.

"Ben..." diyecekti ki Soren'in yüzünü gördü ve Soren başını belli belirsiz sallayarak uyardı.

Kelimeleri yuttu. Elbette gidemezdi. Daha demin Konsey'in önünde yaptıklarını nasıl bu kadar çabuk unutmuştu?

Ninova

İnsanlar onu Luc'un yakınında görürse, emredilse bile unutmazlardı.

"Gelemem," dedi Helena.

Luc'un yüzü düştü. "Hiç değilse azıcık gelsen?" dedi ve eskiden Helena'yı ödevlerinin başından kaçırırken takındığı o entrikacı gülümsemeyi denedi. "Öyle çok kalmana gerek yok."

Soren araya girdi. "Bırak uyusun, Luc. Büyük ihtimalle hastanede bizim savaştığımızdan daha uzun kaldı."

Luc onu duymazdan geldi. "Kahvaltı," dedi çenesini inatla kasarak. "En azından kahvaltı. Yemekhaneye hiç inmiyorsun. Git yıkan. Bekleriz."

"Hayır. Gerçekten gelemem," dedi Helena. "Uyumam lazım. Belki bir dahaki sefere, olur mu?"

Sesi titriyordu.

Luc'un yüzü yine düştü. "Peki madem, gerçekten istemiyorsan." Bir adım geri çekildi ve zoraki gülümsedi. "Ama ben sözümü aldım. Bir dahaki sefere."

Helena'nın normalde tertipli olan odası üzerinden kasırga geçmiş gibiydi. Lila bütün gücüyle geri dönmüştü; bu da bir köşede birikmiş kirli kıyafetler, ateşe dayanıklı amiantos iç zırhlar ve pedler, öte yanda ise Lila'nın dağınık yatağına saçılmış zırh parçaları, silahlar, kılıflar ve koşum takımları demekti.

Görünüşte soğukkanlı, keskin bakışlı, yetenekli bir şövalye izlenimi veren Lila, kapalı kapılar ardında kaosun vücut bulmuş hâliydi. Görevde değilken huzursuzdu, yerinde duramaz ve ilgisini çekmeyen hiçbir işi tamamlayamazdı. Her şeyi ortalıkta bırakması da cabasıydı. Haftalardır uzakta olsa bile Helena tuhaf köşelerde Lila'ya ait parçalar bulurdu. Çoğunlukla pedler, pullu zırh parçaları ya da iniş tertibatına ait küçük dişliler olurdu ve Helena bunların önemli olmadığını ummak zorunda kalırdı.

Bir an yorgun gözlerle bu dağınıklığa baktı, sonra Lila'nın tuvalet masasında kendi yansımasını görünce irkildi.

Baştan aşağı kurumuş kana bulanmıştı. Üniformasının çamaşır suyuyla bile temizleneceğinden emin değildi. Yalnızca amiantos kumaşların ateşe atılarak beyazlatılabilmesi ne yazıktı.

Kendini zorlayarak Lila'nın tuvalet masasının önüne oturdu ve saçındaki tokaları çıkarıp örgülerini açtı, ardından duş almak için soyunmaya başladı. Üniformasının altına gizlediği güneştaşı tılsımı alırken sıcak olduğunu fark etti. Helena durup onu avucunda sıktı ve boğazı düğümlenerek altın güneş ışınları ile ortasındaki kırmızımsı taşın ışıltısını inceledi.

Sekiz yerine yedi ışınla güneş hariç yedi gezegeni simgeleyen, merkezde ise hepsinin kaynağı olan güneşi barındıran Holdfast Güneş Arması.

Ona bu tılsımı kente dönüp de resmî şifacı yemini etmesinin ardından Ilva vermişti.

Özel bir tören yapılmıştı. Ilva, Luc'un Helena'nın onun adına verdiği sözlerden haberi olmasını istemediğinden yalnızca Vekil Ilva ve Şahin Matias'ın tanık olduğu, Sonsuz Alev'in ışığı altında sessizce edilen gayriresmî bir yemin. Luc onu korumak adına şövalyelerinin ettiği geleneksel yeminlerden bile rahatsızdı. Onun uğruna kimsenin ölmesini istemiyordu ve şövalyeler gibi yemin etmelerinden hoşlanmıyordu.

Helena da aynı sözü vermişti.

Çoğu şifacı, mesleğini hiçbir bedel ödemeden onyıllarca sürdürebilirdi ama ölümü aldatacak denli ağır yaraları karşılığını ödemeden iyileştiremezdin. Buna Bedel denirdi.

Ölümcül bir yarayı iyileştirmek ya da ölüyü diriltmek, yaşam özünden –hayatın kendisinden– bir damla isterdi. İş ne kadar büyükse bedeli de o kadar ağır olurdu. Şifa en pahalıya patlayandı; bu yüzden de İnanç şifayı arındırıcı bir eylem sayar ve buna izin verirken yaşam büyüsünün diğer tüm türlerini yasaklardı.

Şifacı olmak Helena'nın ömrünü iki ucundan yanan bir mum gibi yavaş yavaş tüketecekti. Ne zaman olacağı bilinmez ama günün birinde rezonansı solup tükenecek, Helena da onunla birlikte yok

Ninova

olacaktı. Şifa verirken kimi zaman bunu hissedebiliyordu, tıpkı kum saatinin içindeki taneler parmaklarından hastasına akıyormuş gibi.

Ne kadar kaldığını bilmiyordu; tek bildiği şey harcadığıydı.

Yemin töreninden sonra Matias gidince Ilva, Helena'yı durdurmuş ve boynuna bir tılsım takıp üniformasının yakasından sokuşturmuştu.

"Bir şifacının kutsal bir tılsım takması gelenektir," demişti Ilva. "Bu arma yalnızca Holdfastlar ve onların şövalyeleri tarafından taşınır ama bence sende de olmalı."

Şimdi Helena orada durmuş, içi bomboş ve buz kesmiş hâlde tılsıma bakıyordu. Çıkıntılı güneş ışınları derisini yaracak kadar avucuna batıp cildinde daire şeklinde izler bırakıyordu. Işınlar avucuna gömülene kadar sıktı ve kanı altının üzerine aktı.

Helena ellerindeki acıyla uyandı; kemiklerine kadar işleyen bir ağrı avuçlarından parmak uçlarına yayılıyordu. Tekrarlayan zorlanma yaralanmaları simyacılarda çok yaygındı. Sağ avucundaki kasları gevşetmek için yüzünü buruşturarak ovmaya başladı. Tılsımdan kalan dairesel kesikler yeniden açılmıştı ve bileğine doğru kan sızıyordu. Aslında onları iyileştirmeliydi –kan zehirlenmesi hastanede büyük riskti– ama bunun yerine, sızı kesilene dek öylece bakakaldı.

Sonunda giyindi, saçlarını ördü ve hastanenin yolunu tuttu ama iki gün vardiyası olmadığını öğrendi. Bu haber onu rahatlatmalıydı fakat düşünceleriyle baş başa kalmak istediği en son şeydi.

Gönülsüzce hastaneden ayrıldı ve ertelediği işleri aklında sıralamaya başladı. Önce hastane envanterini kontrol edecek, sonra...

Köşeyi dönerken Crowther'ı koridorda, Orion Holdfast'ın freskini incelerken buldu.

Enstitü'nün her köşesi çeşitli simyasal sanat eserleriyle süslenmişti ama o fresk Helena'nın favorisiydi. En kötü vardiyalarından sonra ya da Luc uzun süre geri dönmediğinde sık sık kendini onun önünde bulurdu.

Çoğu Holdfast Principatuslarının tasvirlerinde, muhtemelen onları daha asil ve ilahi göstermek için soğuk ya da ilgisiz yüz ifadeleri olurdu. Ama bu resimde Orion'un yüzünde bir yumuşaklık, belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Luc'a benzemesine sebep olan bir şeydi bu.

Güneş ışınları Orion'un arkasında bir hale gibi yayılıyordu ve başında parlak bir taç vardı. Alevli kılıcı Ölüm Büyücüsü'nün kafatasına saplanmış hâlde yanında dururken avuçlarının içinde parlak ışık dolu büyük bir küre tutuyordu.

Helena ne zaman onun önünde dursa, bir gün Luc'un da böyle resmedileceğini hayal ederdi.

"Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi Crowther, ona yandan bakarak.

Jan Crowther, Enstitü'ye katıldığında Helena henüz on beş yaşındaydı ama onun hakkında pek az şey biliyordu. Kuzeydoğudaki topraklarda bir ölüm büyücüsü tarafından yetim bırakıldıktan sonra tıpkı kendisi gibi burslu bir öğrenci olarak Paladya'ya getirilmişti. Enstitü'de okumuş, Sonsuz Alev'e katılmış ve haçlı seferlerinde savaşmış, orada da yaralanmıştı. Fakülteye katıldığında, öğrenciler nadir görülen bir ateş büyücüsü olduğu için Luc'u eğitmesini beklemişlerdi ama Luc'un Crowther'la hiç işi olmamıştı. Daha bir yılını doldurmadan gitmiş fakat Principatus Apollo suikasta kurban gittikten hemen sonra geri dönmüştü.

Crowther dönüp Helena'ya baktı. Sağ kolu bir askıyla gövdesine sıkıca bağlanmıştı. Sol elinde hâlâ ateşleme yüzükleri vardı ama Helena onun yüzükleri kullandığını hiç görmemişti.

"Ofisimde konuşalım," dedi Simya Kulesi'nin bulunduğu tarafı işaret ederek. Helena bir şey demedi. Birlikte asansöre bindiler, fakülte katlarından birine çıktılar ve üzerinde adamın isminin yazılı olduğu kapının önünde durdular.

Elini metal panele sürünce kapı çıt deyip açıldı.

Ofisin epey kullanıldığı belli oluyordu. Bir duvar Paladya'nın, komşu ülkelerin ve diğer kıtaların haritalarıyla kaplıydı. Köşeye eski püskü bir kanepe atılmıştı.

Adım atacak yer kalmamış gibiydi.

"Otur," dedi Crowther masasına geçerek. Odadaki tek pencere tam arkasında olduğundan yüzü gölgede kalıyordu. "Ferron ailesinin tarihi hakkında ne biliyorsun?"

Helena, Crowther'ın ifadesini seçmeye çalışmak yerine kucağına baktı.

"Yalnızca genel şeyleri," dedi. "Erken dönem lonca ailelerinden biriydiler. Rezonansları çoğunlukla çelik alaşımlarına yönelik. Demir madenleri var ve birkaç nesil önce sanayi tipi çelik üretim metotları geliştirdiler. Günümüzde Paladya'daki altyapının çoğu Ferron çeliğinden yapılmıştır."

Crowther'ın silueti başıyla onayladı. "Ferron ailesi Paladya'dan bile eskidir denebilir. Havza daha taşkın ovasıyken demir simyacısıydılar; ilk rezonanslarını ve tekniklerini bataklık demirini bulup işleyerek geliştirdiler."

Helena bu bilginin neden önemli olduğunu bilmiyordu ama Ferronlar hakkında her bilgi faydalı olabilirdi.

"Ben Kaine Ferron'ın Enstitü'deki akademik danışmanıydım."

Helena ona baktı. "Onu tanıyor muydunuz? Sizce casusluk teklifinde samimi mi?"

Crowther iç çekti ve parmak uçlarını masaya bastırınca eklemleri içe döndü. "Ferron olağanüstü bir yalancı ve kişiliğini göstermekten kaçman bir öğrenciydi. Bu kurumdan nefret ettiğini düşünüyorum. Konuşmalarımız nezaket düzeyini hiç geçmezdi."

"Neden?"

"Neden mi? Bence gayet bariz. Ferronlar hırslıdır. Kendileri hakkındaki abartılmış fikirlerini gizlemeye bile çalışmazlar. Servetleriyle satın aldıkları armayı hiç gördün mü?"

Helena hatırlamaya çalıştı. "Kertenkele miydi?"

"Hayır." Crowther ona bir kâğıt uzattı.

Helena kâğıdı alıp baktı. Kendi kuyruğunu uzun dişleriyle parçalayan, mükemmel bir daire şeklinde kıvrılmış bir ejderha. Sağ üstte de dikenli kanatları bükülmüş gövdenin üzerine uzanıyordu.

"Bir ouroboros," dedi Helena, bir aile armasından ne tür kişilik çıkarımları yapılabileceğinden şüphe duyarak. Crowther sessiz kalınca ona tahmin yürütmek düştü: "Khem simyasında, yılan ouroboros sonsuzluğu ya da yeniden doğuşu simgeler. Belki Ferronlar da servetlerini öyle görüyordur. Ama Cetus'un yazmalarına göre açgözlülük ve kendini yok etme sembolü olarak da kullanılırdı. Belki bu yüzden yılan yerine ejderhayı seçmişlerdir. Her halükârda mitolojik bir yaratık alışılmadık bir seçim."

Kâğıdı geri uzattı.

"Tekrar. Bak."

Helena, Crowther'ın ne görmesini istediğinden emin olamayarak iç çekti.

"Gerekirse gözlerini kıs."

Helena gözlerini kısıp resmi bulanıklaştırdı. "Ah." Aptal gibi hissetti. "Ejderhayı seçmişler çünkü kanatları onu demir sembolüne benzetiyor."

"Evet," dedi Crowther. Sesindeki küçümsemeyi duyunca Helena çenesini sıktı. "Ailenin kendini nasıl gördüğü çok şey anlatır. Dairede hiyerarşi olmaz ama bu armanın asıl unsuru demir." Crowther parmaklarını masaya vurdu. "Demir asla soylu bir metal olmayacak ama Ferron çeliğinin Paladya'yı Holdfast altını kadar inşa ettiği inkâr edilemez. Holdfastlar beş yüz yıldan fazladır ilahi haklarıyla hüküm sürüyor ama dünyanın geri kalanı bizim teknolojik keşiflerimize yetişiyor. Bütün bu savaş da geçmiş idealler ile bugünün gerçekleri arasındaki gerilim yüzünden zaten."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Gölgedeki Crowther'ın gözleri parladı.

"Diyorum ki zaman bu ülkeye ilahi olan nedir ve artık bunun bir önemi var mı diye sorgulama fırsatı verdi. Principatus'umuz altın simyası yapabiliyor ve kutsal ateşi kullanabiliyor. Olağanüstü nadir iki yetenek. Bir zamanlar bu yeterli bir mucizeydi. Ama dünya değişirken Principatus değişmedi. Morrough ölüleri diriltebiliyor ve ölümsüzlük verebiliyor. Ferronlar sıradan demirlerini

zirvesi görünmeyen servet dağlarına çevirdi. Böyle bir dünyada ateşin ya da altının ne anlamı var ki?"

Helena bir Konsey üyesinden bu sözleri duyduğu için kalakaldı.

"Madem böyle düşünüyorsunuz, neden hâlâ buradasınız?"

"Çünkü ben ölüm büyücülerinin kökünün kazındığını görmek istiyorum. Sonsuz Alev'in amacı ve Principatus tacının sebebi de budur. Ölüm büyücülerinin buraya yuvalanmalarına izin vereceğime, şehri yakıp kül etmeyi yeğlerim," dedi Crowther dişlerini göstererek. "Sonsuz Alev dünyayı ölüm büyücülerinden arındırmaya adandığı sürece ben de ona sadık kalacağım."

Sözleri ürperticiydi.

"Öyleyse Ferron'ın teklifini kabul etmek taviz vermek demek, diğer ölüm büyücülerini durdurmak için biriyle işbirliği yapmak yani."

"Hem o hem de başka seçeneğimiz kalmadığı için," dedi Crowther elini sallayarak.

Helena kendi alternatifini hatırlatmadı. "Yine de bu anlaşmanın elle tutulur bir amacı olduğundan emin olmak isterim. Ben Direniş'in elindeki tek şifacıyım ve eğer Ferron..." Ferron'm neler yapabileceğini söylemeye dili varmadı. "Söylediklerinize bakılırsa Ferron'ın Sonsuz Alev'e yardım etmek için hiçbir nedeni yok. Ona güvenmenin nasıl bir kazancı olacak anlamıyorum."

Crowther gülüp geçti. "Eminim Ilva kafanı nasıl da önemli biri olduğunla ilgili tatlı masallarla doldurmuştur ama yerin kolayca doldurulabilir. Şimdiden birkaç adayı değerlendiriyoruz bile."

Oda bir anda bulanıklaştı ve Helena karnına tekme yemiş gibi hissetti.

Crowther'ın silueti gülümsediğini görebileceği kadar aydınlandı. "Kaine'in teklifinin samimiyetine neden inandığıma gelince; davamızla ilgilenmediğini ve bize bağlı olmadığını bildiğim *için* içtenliğine inanıyorum. Ferronlar yüzyıldır soylarını didikleyip duruyor ve kendilerini Holdfastların gasp ettiği hayali bir hükümdarlık hakkına inandırıyor. Morrough ortaya çıktığında hizmet edecekleri yeni birini aramıyorlardı; onu kendi amaçlarına ulaşmanın aracı,

Principatus'u onlar adına zorlayıp zayıflatacak dışarıdan bir müttefik olarak gördüler. Fakat şimdi Morrough çok avantajlı konumda. Ferron teraziyi dengeleyene kadar bize yardım ederek Ölmeyenler'i sabote etme riskini alıyor."

"Çünkü Sonsuz Alev ile Ölmeyenler birbirini yok ederse, o zaman..."

"Bu şehri yeniden inşa edebilecek gücü elinde bulunduran aileden başka kim bu külleri yönetebilir ki?"

Helena stratejiyi çözmeye başlayarak dikleşti. "Yani eninde sonunda bize ihanet edecek ama ancak biz Ölmeyenler için gerçek bir tehdit hâline geldiğimizde."

"Evet."

Helena midesindeki düğümü yok sayarak yavaşça başını salladı.

"Sadık olmayacak ama sırf gururundan dolayı harika bir casus olacak. Direniş'in son bir yılda başardığından fazlasını bizim için bir günde yaptı bile."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Crowther, Helena'ya otbiçen örümceğini hatırlatan uzun parmaklarını hafifçe salladı. "Teklifini yapıp şartlarını koyarken, samimiyetinin kanıtı olarak bize Ölmeyenler'i ve liçleri ateş kullanmadan öldürmenin yolunu söyledi."

"Lumityum," dedi Helena, Luc'un "söylenti" diye anlattığı şeyi hatırlayarak.

"Evet. Onun 'muska' dediği şeyin zayıflığı, Ferron'ın sunabileceği bilginin sadece küçük bir örneği. Yakın gelecekte bizim için çok faydalı bir anlaşma olacak gibi görünüyor."

Peki ya faydası kalmadığında? O zaman Helena'nm başına ne gelecekti?

"Ne var ki... Ferron'm kırıntılarını kabul etmekle ilgilenmiyorum. Bundan *faydalanacağız*."

Helena öne eğildi. "Nasıl?"

Crowther kaşlarmı kaldırdı ve dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Çünkü seni istemekle hata yaptı."

Helena'nın kalbi tekledi.

"Casusluk yapmasının sebebinin annesi olduğuna inanmamızı istedi. Ben o yalanı yemeyince de doğaçlama yapmak zorunda kaldı ve seni istediği bahanesini uydurdu. Bence büyük falso."

Helena'nın eli kasıldı ve avucundaki kesikler yeniden kanayıp eldivenin içine yapıştı. "Neden?"

Crowther öne eğilince ince yüzü gölgelerden çıktı.

"Garip bir istek değil mi sence de? Neden Kaine Ferron, demir loncasının vârisi, Helena Marino'yu istesin?"

Helena başını iki yana salladı.

"Her şeyi isteyebilirdi, vicdan meselesi diyebilirdi, dağ gibi altın talep edebilirdi ama onun yerine... *seni* istedi? Mantıksız bir seçim." Crowther parmaklarını düşünceli bir ritimle masaya vurdu. "Belki de bilinçaltındaki bir saplantının işaretidir."

Gözleri Helena'yı ölçüp biçti. "Saplantı bir zayıflıktır ve zayıflık da bizim için fırsattır. Önceden konuştuğumuz gibi, sen haftada iki kez Ferron'a gideceksin ve mektuplarını bana güvenle getireceksin. Bu ziyaretlerde de *ne* isterse yapacaksın."

"*Biliyorum.*"

"Ayrıca onu inceleyeceksin. Artık işin her şeyi fark etmek. Zayıflıklarını, gizli arzularını keşfet. O sözümona çok akıllı kafanı kullan. Gücü elinde tuttuğunu sanmasına izin ver ama yavaş yavaş senden isteyemeyeceği şeyleri ister hâle getir. Artık bundan her ne çıkarı varsa, onu tüketecek bir takıntıya çevirmeni istiyorum."

Helena hayretle ona baktı. "Bunu nasıl yapacağım konusunda en ufak fikrim yok."

"Eh, o zaman onun üzerinde avantajın olması iyi oldu."

Helena ne yapacağını bilemeyerek Crowther'a baktı.

"Ferron senin yaşam büyün keşfedildiğinde çoktan gitmişti. Senin ne olduğunu bilmiyor. Yeteneklerinle, senin hakkında ne hissetmesini istiyorsan hissettirebilirsin. Onu kendine bağla."

Helena donakaldı. "Ben yaşam büyümü *asla* böyle bir şey için..."

"Ama kullanabilirsin, değil mi?" Crowther'ın yüzü sertleşti ve koyu renk gözleri kısıldı. Konuşmanın başından beri asıl varmak

istediği nokta buydu. "Senin işin, Marino, Ferron'a diz çöktürmek için ne gerekiyorsa yapmak. Senden başka hiçbir şey istemeyecek hâle gelene kadar o lanetli yeteneklerini kullanacaksın."

Helena'nın boğazı düğümlendi ve yüzü alev aldı. "Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum..."

"Öyleyse mümkün kıl. Yoksa sen sadece Ilva'nın gördüğü o uysal kuzu musun?"

Helena irkildi.

"Tek istediğin kurban olmaksa, buyur git. Ya da benim yolumu seç ve Kaine Ferron senin efendin değil, hedefin olsun. Görevin ondan olabildiğince çok bilgi koparmak, ta ki *biz* ona artık ihtiyaç duymayana dek." Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Seçim senin."

Crowther sonunda onu saldığında Helena kendini sanki üç günlük bir hastane vardiyasından daha çıkmış gibi bitap hissetti. Crowther ilk irtibatları için tarih ve yer "bildireceğini," o zamana kadar da her zamanki gibi davranması gerektiğini söylemişti.

Kütüphane arşivine gidip Principatus Apollo'nun suikastından sonra basılan eski gazeteleri buldu. Ferron'ın da bir resmi eklenmişti. Suikasttan yalnızca bir hafta önce çekilmiş öğrenci portresi.

Siyah beyaz fotoğraftaki çocuğa baktı.

Üzerinde öğrenci üniforması, başı dik tutan o sert beyaz yaka, ceketindeyse lonca işaretleri olan demir ve çeliği simgeleyen rozetler vardı. Lonca öğrencileri yalnızca kendi lonca metallerini takarken, Helena sanki yeterince göze batmıyormuş gibi tüm yetkin olduğu metalleri gösteren iğnelerin olduğu bir kuşak takmak zorunda kalmıştı.

Saçları koyu, teni ve gözleri ise kuzeyli gibi açık renkliydi ve yüzünde fotoğrafın ne için kullanılacağını o anda biliyormuş gibi gergin ama hafif gururlu bir meydan okuma vardı.

Onu inceledi, ayrıntıları aklına kazıdı ve üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmişken şimdi nasıl biri olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Okuyacak gazete kalmayınca birkaç tıp kitabının yanı sıra insan davranışı ve zihin üzerine çalışmalarla kuram kitapları ödünç aldı.

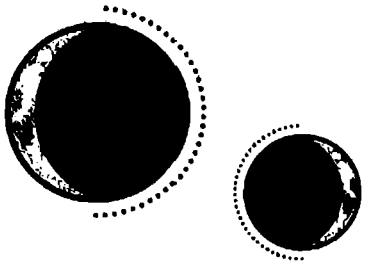
Crowther'ın istediği gibi onu duygusal ve fiziksel olarak yaşam büyüsüyle kendine bağlaması için bir sebep bulamadı ki bu yapılabileceği anlamına da gelmiyordu. Yalnızca teoride mümkün bir şeydi.

Çok bariz bir şey olamazdı; bedensel bir koşullanma yerleşene dek yalnızca kalp atışını ayarlayıp bazı hormonları ve uyarana verilen tepkileri harekete geçirecek bir şey belki. Yaşam büyüsünü kullanmak, eski davranış deneylerindeki yolu kısaltmak olacaktı.

Yıllarca şifa verdiği için, manipülasyon bariz olmadığı sürece, üzerinde rezonans kullanıldığını çoğu insanın fark edemeyeceğini biliyordu. İnsanların yaşam büyüsünden bu kadar korkmasının sebeplerinden biri de buydu: Bir şeylerin haberleri olmadan yapılabilmesi fikri.

Fakat Ferron bunu sezdiği anda onu gözünü kırpmadan öldürürdü.

Demek ki bu, Ferron'ı yakından tanımayı, bedenini ve duygularını okuyabilmeyi gerektiren, yavaş ilerleyecek bir süreç olacaktı. Uyandıracağı hisler doğal görünmeliydi. Çaresi kalmayana kadar içine yayılacak bir zehir gibi sinsi.

25. BÖLÜM

Şubat 1786

Seçilen irtibat noktası, Karargâh'ın kuzeyindeki fabrika yerleşkesinde bulunan Karakol'du. Karakol, hidroelektrik barajının hemen altındaki nehrin üzerinde inşa edilen ve fırtına mevsimlerinde bile taşkın suların çok üzerinde duracak kadar yüksek sütunlar üzerinde olsa da barajın ürettiği elektrikten doğrudan faydalanabilecek kadar yakına kurulmuş devasa bir uydu yapısıydı.

Savaş başladığında buradaki fabrikalar kapatılmıştı ve iki taraf da bölgeyi silah üretimi için ele geçirmeye çalışırken Karakol yerle bir olmuştu. Yıkım o kadar büyüktü ki sonunda tamamen işlevsiz hâle gelmişti. Stratejik önemi azalınca da her iki taraf da orayı elde tutmayı gereksiz bulmuştu ve buradaki çatışmalar barajı tehlikeye atabileceğinden tamamen terk edilmişti.

Hiç kimse elektriksiz ya da sular altında kalmış bir Paladya istemiyordu.

Helena savaştan önce bile Karakol'un gördüğü en çirkin şeylerden biri olduğunu düşünüyordu; muhteşem bir doğanın ortasında kara bir leke. Çirkinlik abidesi olmasının dışında, Karakol gökyüzünü kara dumanla doldurmuş, suyu zehirlemiş, çevresindeki bataklıkları Yükseliş dönemlerindeki taşkınlarla alt bölgelere yayılan çürümüş çamurla dolu bir cehenneme çevirmişti.

Helena oranın yakınına bile uğramamıştı.

Ninova

Belirlenen günün akşamında üniformasını çıkardı ve güneştaşı tılsımı da dahil tüm eşyalarını sandığına derli toplu yerleştirdi. Baktıkça içini kaldıran tılsımı o toplantıdan beri takmıyordu zaten.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeyen sivil kıyafetlerini giydi. Koyu renk saçlarını gizleyecek şekilde kapüşonunu çekti ve artık kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Sadece savaşa dahil olmamaya çalışan biriydi işte. Ölmeyenler genellikle sivillere bulaşmazdı; ölüköleye dönüştürmek için savaş eğitimi ve kendi silahları olan Direniş askerlerini tercih ederlerdi.

Güzergâh basitti. Karargâh'tan kuzeye doğru yürüyüp köprüyü geçmesi ve ardından anakaraya çıkması yeterliydi. Adanın kuzey ucu bir plato üzerine kurulu olduğundan, şehrin katmanları arasında dolanmasına gerek kalmadı. Yoldaki kapı kapalıydı. Yaya geçidindeki nöbetçiler Crowther'ın verdiği belgeleri ve kimliği kontrol ettikten sonra geçmesine izin verdi.

Henüz taşkın mevsimi bile olmamasına rağmen aşağıdaki nehir köpürüyordu; dağlardaki fırtınaların suyuydu bu.

Anakaraya ulaştıktan sonra baraja giden yolu takip etti, ardından ikinci bir köprüyü kullanarak tekrar suyun üzerinden geçti ve Karakol'a vardı. İçerideki kalabalığı görünce şaşırdı. Tesis terk edilmiş olsa da simyacı olmayan ve iki taraftan da korkan fakir siviller buraya sığınmıştı: Savaşın uzağında kalabilen ama dağların kara kışının çökmediği tek yerdi burası.

Karakol labirent ve şehrin karışımı gibiydi. Devasa metal ve beton duvarlar insana kendini kapana kısılmış hissettiriyordu. Fabrikalar ancak simya yoluyla mümkün olabilecek bir tahribata uğramıştı. Karmaşık makineleri yok etmek için tuhaf transmutasyonlar ve simyalar kullanılmıştı. İşçi konutlarıysa daha sağlamdı ve şimdi tamamen doluydu. Helena'nın gitmesi gereken binanın girişinde, mozaik kapı çerçevesine işlenmiş bir demir simyası sembolü vardı.

Nereye gittiğini biliyormuş gibi davranarak içeri girdi.

Yukarıda bir cam tavan vardı ama artık tamamı yerde duruyordu. Odaların çok azının kapısı vardı. İkinci kata çıktı, sola döndü

ve dördüncü kapının önünde durdu. Yanındaki kapı numarası kazınmıştı.

Eldivenlerini çıkardı ve fazla ses çıkarmamaya çalışarak sertçe kapıyı çaldı.

Yanıt gelmedi. Beklerken haritayı kontrol etti. Belki de erken gelmişti.

Bekleyecekti. Orada öylece dururken dışarıdan sakin görünse de kalbinin her atışmda kanında fırtınalar kopuyordu.

Kapı aniden savrularak açıldı ve elektrikli bir fenerin sarı ışığı sahanlığa döküldü. Eşikte Kaine Ferron duruyordu.

Bir gün bile yaşlanmamış gibi gazetedeki portresiyle aynı görünüyordu. Beş yıl geçmişti ama zaman ona dokunmamıştı.

Daha on yedisinde bile göstermiyordu. Hızlı büyüme döneminden yeni çıkmış gibi hâlâ canlı bir duruşu vardı. Koyu saçları bile Enstitü'deki zamanlarıyla aynı biçimde taranmıştı, o yıllardan doğrudan buraya atlamış gibi.

Griye çalan ela gözlerinin tonuna denk, taş grisi bir üniforma giymişti. Bu, Ölmeyenler'in orta-üst rütbeli üyelerinin üniformasıydı. Rütbe yükseldikçe renk koyulaşırdı. Generallerse tamamen siyah giyerdi.

O ürkütücü genç yüzüyle Ferron ilgisizce Helena'ya baktı.

Durum zaten rezaletti ama Helena'yı en hazırlıksız yakalayan şey, onun bu kadar genç görünmesiydi.

Aralarına mesafe koyarak olduğu yerde duruyordu ki Ferron sonunda harekete geçti, kapıyı hafifçe aralayıp kendisine sürtünmeden geçemeyeceği kadar yer açtı.

Helena içeri girdiğinde kalbi boğazmda atıyordu.

Eşiği geçerken, odayı inceleme isteği ve gözünü Kaine'den bir an bile ayırma korkusu arasında kaldı.

Gözleri bir anlık refleksle odayı tarayıp mümkün olduğunca çok ayrıntıyı aklına kazıdı. Basit ve boş bir yerdi. Kirli duvarlar ve çatlamış fayans zemin, tahta bir masa ve iki sandalyeden ibaret mobilyalar. Ne yatak ne de kanepe vardı. Helena korksun mu rahatlasın mı bilemedi.

Vücudu kontrolsüzce titremeye başlamanın eşiğindeydi. Kulağında uğuldayan kanın sesinden kapının kapanışını bile zar zor duydu.

Helena bu denli korktuğunu ele vermemek için Kaine'in o ilgisiz ifadesini taklit etmeye çalışarak ona döndü. Kaine'in parmakları kapının yüzeyine neredeyse dokunmadan geçti ama içeride bir mekanizma tıkırdadı ve ardından gelen kilit sesiyle artık kapana kısılmıştı.

Kaine ona döner dönmez Helena konuştu.

"Ferron, anladığım kadarıyla Direniş'e yardım etmek istiyorsun." Kendi sesi bile uzaklardan geliyordu. Zihnindeki çarklar dönüyor, aklı hızla çalışıyordu.

Ferron kaç kişiyi öldürmüştü? Ölmeyenler'den olduğu belliydi ve üzerinden çok yıl geçmişti. Kaç ölüköleyi kontrol ediyordu? Neden onu istemişti? Neden onu istesindi ki? Eğer Ferron ona zarar verirse, sokağa çıkma yasağı başlamadan önce kendini tamamen iyileştirebilir miydi yoksa gece boyunca Karakol'da mahsur mu kalırdı?

Sorular beyninde birbirine giriyor, korku damarlarında parazit gibi sürünüyordu. Kemiklerinin arasına yerleştiğini, iradesindeki her çatlağa girip yuvalandığını hissedebiliyordu.

"Koşulları anladın mı?" dedi Kaine, başını eğip onu süzerken. Yüzü hâlâ genç olabilirdi ama gözleri değildi.

Helena gözlerini onunkilere dikti. "Mutlak af. Ve ben. Vereceğin bilgilerin karşılığında."

"Hem şimdi hem de savaş bittikten sonra," dedi Kaine, gözlerinde sinsi bir parıltıyla.

Helena tepki vermeyi reddetti. Hastanede geçirdiği yıllarda duygularını bastırıp sadece işini yapmayı öğrenmişti.

"Evet," dedi duygusuz bir sesle. "Seninim."

Ferron bedenini alabilirdi ama aklı ve duyguları ona aitti. Eğer onları da istiyorsa çok daha fazla çabalaması gerekecekti.

Yaklaş, Ferron. Zayıf yanlarımı bulmaya öyle kafayı tak ki benim seninkileri bulduğumu fark etme.

Ferron'm dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o anda gerçek yaşı ortaya çıktı. Fiziksel olarak değişmemişti ama zamanın acımasızca sertleştirdiği bir ifade yüzeye çıkınca o genç görünümü geçici olarak silmişti.

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

"İstersen."

Ferron bir an için sırıttı; bu ifadesi bir duygudan çok yüzünü ortasından yaran bir yara izine benziyordu. "O zaman yemin et. Gerçekten ant içermiş gibi söylediğini duymak istiyorum."

Helena kendine durup düşünme fırsatı tanımadan elini kalbine koydu. "Beş tanrının ruhları ve kendi ruhum üzerine yemin ederim, Kaine Ferron, yaşadığım sürece seninim."

Geçmişte ettiği diğer yeminler, ancak bu sözleri söyledikten sonra aklına geldi. Vadettiği tüm o birbiriyle çelişen şeyler. Bir şekilde orta yolu bulmak zorunda kalacaktı.

Sözlerini tamamlarken Kaine ona doğru bir adım attı.

Gözlerinde kurbanını inceleyen bir avcının merakı vardı.

Ferron ona dokunamadan Helena lafa girdi: "Biz kazanana kadar, benim... Direniş'teki diğer görevlerimi bozacak hiçbir şey yapamazsın. Geri döndüğümde... dikkat çekmemem gerek."

Kaine durup kaşını kaldırdı. "Anlıyorum... Bu iş bitene dek seni hayatta tutmam gerekecek." İç çekti. "Eh, en azından dört gözle bekleyecek bir şeyimiz oldu." Ona doğru eğilip yüzünü Helena'nın yüzüne yaklaştırdı. "Gerçek eğlenceyi sonraya saklarız."

"Ben de senin yemin etmeni istiyorum," dedi Helena. Bu kez sesinin titremesini engelleyememişti.

Kaine kalbinin olması gereken yere elini koydu. Helena, Ölmeyenler'in gerçekten kalbi olup olmadığından emin değildi.

"Yemin ederim ki," dedi Kaine abartılı bir edayla, nefesi Helena'nın boynuna değdi, "tanrılar ve *ruhum* üzerine," dedi gülerek, "görevini bozmayacağım."

Helena başını kaldırdı; bu kadar kolay boyun eğmesinden şüphe duyduğundan gözlerini kısmıştı. Bunun boş bir yemin olduğunu biliyordu ama neden oyunu sürdürüyordu ki? Avantaj

tamamen Ferron'daydı ve bunu sömürmek yerine karşılıklı anlaşmışlar gibi davranıyordu.

Helena'nın kuşkucu hâlini fark eden Kaine doğruldu ve Helena onu gözden kaçırmamaya çalışırken cık cıklayarak etrafında dolanmaya başladı. Gözleri eğleniyormuşçasına parlıyordu.

"Ah be, benden şüpheleniyorsun, değil mi? Dur tahmin edeyim: Tüm bunların bir numara olduğunu, istediğimi elde eder etmez fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsun."

Helena taş kesildi.

"Evet, tam olarak bunu düşünüyorsun." Duraksadı. "Peki şuna ne dersin? Samimiyetimin bir nişanesi olarak sana dokunmayacağım. Henüz." Bakışları tembelce aşağı kaydı. "Sonuçta, gönüllü olman gerektiğini söylemiştim ve sen hiç de istekli *durmuyorsun*."

Helena aslında rahatlamalıydı ama aksine bu teklif onu dehşete düşürmüştü. İstediği bu değildi ki. Görevine hemen başlaması gerekiyordu; geciktirirse, daha ona kancayı takamadan Kaine ilgisini yitirebilirdi. Ama *niyetini* açığa çıkarmadan bunu nasıl söyleyecekti?

Kaine, Helena'nın bu teklif karşısındaki huzursuzluğunu fark etti ve ağzının kenarı vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu arada da benden aldığın bilgilerle koşa koşa o çok kıymetli Sonsuz Alev'ine dönmene izin vereceğim ve seninle eğlenmenin başka yollarım bulacağım artık."

İstediği korkunç şey her neyse ona rıza göstermek zaten korkunçtu ama dehşetle beklemek çok daha kötüydü.

Elini arkasına sakladı ve tırnakları avucuna saplanana kadar yumruğunu sıktı, iyileşmeye yüz tutan eski kesikler açıldı açılacak gibi olup yeniden sızlamaya başladı.

"Sen... çok cömertsin," dedi Helena sesine uysal bir ton verebildiğini umarak.

"Evet, cömerdimdir. Ancak." Ferron onu ölçüp biçiyormuş gibi duruyordu. "Bana en azından *bir şeyler* vermen gerektiğini düşünüyorum." Gülümsemesi bir yılandan farksızdı. "Sonuçta seni elde edebilmek için kıymetli bilgiler verdim. Karşılığında, soğuk kalbimi ısıtacak bir şey hak etmişimdir elbette."

Helena'nın içi çekildi ve dengesi bozuldu.

"Ne... ne istiyorsun?" dedi donuk bir sesle.

Helena muhtemel seçenekleri hesaplamaya çalıştı ama ihtimallerin altında boğuluyordu. Erkeklerin iyilik olarak gördüğü türden şeyleri düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Hiç de hevesli görünmüyorsun." Dudaklarım büzerek yalandan üzülmüş gibi yaptı ama öyle genç görünüyordu ki Helena neredeyse geriye kaçacaktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Helena sıktığı dişlerinin arasından. "Söyle de yapayım."

Kaine bir kahkaha patlattı. "Tanrım, Marino," dedi. "Gerçekten *umutsuzsun*."

"Buradayım. Bu kadarının bariz olduğunu sanıyordum," dedi Helena ölü gibi bir sesle. Artık yüzüne bakamıyordu.

"Pekâlâ, minnettarlık konusunda yaratıcılıktan tamamen yoksun olduğuna göre, beni gerçekten istiyormuşsun gibi öp," dedi ve sonradan aklma gelmiş gibi ekledi, "performansına göre ne kadar bilgi veresim olduğuna karar vereceğim."

Bir öpücük mü? Sadece öpücük mü? Beklediğinden iyiydi ama ona yaklaşmak bile istemiyordu.

Helena'yı kışkırtıyordu, orası kesindi. Kapıyı çaldığı andan beri yaptığı her şey, Helena'yı diken üstünde tutmak içindi.

Bu öpücüğün maksadı da buydu. Onu küçük düşürmek ve Ferron'a içerlemesini kesin olarak sağlamak, onunla bir araya geldiği zamanlarda başka aşağılanmalar da olacağına inandırmak içindi. Kaine, Helena'nm ondan nefret etmesini bekliyordu ki duyguları dikkatini dağıtsın da acısını körüklemek için onu manipüle etmek kolay olsun.

Bu bir oyundu. *Bunların* hiçbiri gerçek değildi. Helena bir oyuncaktı, taktik niyetine talep listesine eklediği bir şeydi sadece. Asıl planının bir parçası değildi.

Helena bunu unutmamalıydı.

Ona doğru bir adım attı.

Ferron fazlasıyla derli topluydu; manikürlü tırnaklarından yaşını göstermeyen yüzüne kadar her şey, derisinin altında saklanan canavarı gizliyordu.

Gözbebekleri büzülmüştü, bakışlarıysa ilgisiz ve donuktu.

Helena parmak uçlarında titreşimini hissedene dek rezonansını topladı ve onu örümcek ağı kadar hafif bir düzeye indirdi.

Henüz onu manipüle etmeyecekti –bunun için çok erkendi– ama bu öpücük ona dokunmak, nasıl hissettirdiğini keşfetmek için bir fırsattı. Bir de kendisi hakkında ne *hissettiğini* anlamak için. Bu ona bir başlangıç noktası verecekti.

Kollarını onun boynuna dolarken çıplak ellerinin tenine değmemesine dikkat etti. Parmak uçları, Ferron'ın koyu renk yün paltosunun üzerinden ilerleyip onu kendine çekti.

Ferron ona yaklaşırken başını eğleniyormuşçasına hafifçe eğdi.

Dudakları neredeyse birbirine değecekken Helena tereddüt etti. Bir yanı onun Luc'un babasını öldürürken yaptığı gibi elini göğsüne daldırıp kalbini yerinden sökmesini bekliyordu.

Titredi ve Ferron'm da bunu hissettiğini biliyordu.

Nefesi ardıç gibi kokuyordu: bibersi, keskin ve taze kesilmiş.

Ferron'ın gözleri yeniden boş bakmaya başlamış, ona bakarken yarı yarıya kapanmıştı. Helena adamın ona baktığında ne gördüğünü merak etti.

Katiller de insandır, diye hatırlattı kendine. Hem o yalnızca bir çocuktu.

Bu yüzden onu yavaş ve tatlı tatlı öptü, gerçekten hoşlandığı birini öperken kendini nasıl hayal ediyorsa öyle yani. Kışkırtıcı ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışmadı. Çekingenliğini saklamadı. Tıpkı bir ilk öpücük gibi çünkü gerçekten de ilk öpücüğüydü.

Ferron'ı öperken parmak uçlarıyla ensesine dokundu, parmakları saçlarının arasından yukarı kayıp kafatası boyunca ilerledi ve sonra rezonansını tüy gibi derisinin altına sızdırdı.

Ferron insan değildi.

Ölmeyenler'in doğaya aykırı olduklarını biliyordu ama onun bu kadar anormal bir his yaymasına hiç hazır değildi.

Tıpkı başkalarının haritasını çıkarırken olduğu gibi onu da hissedebiliyordu; kalp atışını, sinirleri, damarları, enerji akışını, bir bedenin iç içe geçmiş tüm katmanlarını hissedebiliyordu ama her şey yanlış geliyordu. Bir insandan çok, bir aynanın yansımasına dokunmaya benziyordu.

Ferron fiziksel olarak oradaydı. Teknik olarak yaşıyordu da. Fakat zihninin kavramayı reddettiği düzeyde sabitti.

Buna odaklanamazdı. Dikkatini yapması gereken şeye, yani onu öpmeye vermeliydi. Ancak ağzından çok fizyolojisi ilgisini çekiyordu.

Ellerinden birini aşağı kaydırıp avucunu Ferron'ın yüzüne bastırdı ve daha doğrudan temas kurmak için onu kendine doğru çekti. Odağı kaysa da Ferron'ın bedeni onu büyülüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dayanamayıp biraz daha yaklaştı.

Ferron'ın kalp atışının temposu değişti, sonra bir kez daha değişti.

Helena bir anda yaptığı şeyin fiziksel gerçekliğini hatırladı: Bir kolu onun boynuna dolanmıştı, bir eli yüzündeydi, boy farkını dengelemek için bedeni ona doğru bükülmüştü.

Ferron aniden geri çekildi.

Helena bocaladı ama hemen ellerini indirdi ve hızlı nefes almamaya ya da hissettiği kadar şaşkın görünmemeye çalıştı. Rezonansını fark etmiş miydi? Yüzünde şüphe ya da öfke izleri aradı.

Ferron'ın gözleri kararmıştı ve dağılıp alnına düşmüş saçlarıyla eskisine göre çok daha az derli toplu görünüyordu.

"Pekâlâ." Gözlerini kırpıp başını iki yana salladı. "Bu kesinlikle... bir şeydi." Eldivenli başparmağını dudaklarının üzerinden geçirdi.

"Gerçekten sürprizlerle dolusun," diye ekledi bir an sonra, öncekine kıyasla çok daha kısık bir sesle.

Helena buna ne diyeceğini bilemediğinden aklına ilk geleni söyleyiverdi. "Bunu her kıza söyler misin?"

Ferron hafifçe güldü ve saçlarını geriye itip yüzünden çekti. "Hayır, söylüyorum diyemem."

Kısa bir sessizlik oldu.

Muhtemelen Helena'nın onu ısırmasını beklemişti.

Yüzü ateş gibi yanıyordu. Keşke yapsaydı ama Ferron'ın fizyolojisi fazlasıyla ilgi çekiciydi. Böyle bir şeyle karşılaşıp görmezden gelemezdi.

Ferron boğazını temizledi. "Sana bir şey vereceğim." Cebine uzanıp ona bir şey fırlattı.

Helena refleksle yakaladı ve dikkatle inceledi. Kararmış bir gümüş yüzüktü; gümüş rezonansı dağarcığının asil kollarından biri sayılmayacak kadar zayıf olsa da sadece görüntüsünden değil, rezonansından da tanımıştı. Yine de bu yüzük transmutasyon yoluyla değil, elde dövülerek yapılmıştı; üzerindeki çekiç izleri, neredeyse geometrik bir desenle pul pul işlenmişti.

Bir demir simyacısında bulunması tuhaftı.

"İlişkimizin bir sembolü," dedi Ferron ve Helena ona bakınca sağ elini kaldırarak işaretparmağındaki uyumlu yüzüğü gösterdi. "İçlerinde ayna bağı var. Benimkine bir şey yaptığımda sen de hissedeceksin. Eğer buluşmamız gerekirse yüzüğü bir an ısıtacağım. Acilse de iki kez. İki kez yanarsa çok çabuk gelmeni tavsiye ederim."

Helena yüzüğü inceledi. Ayna bağı hastanedeki çağrı bileklikleriyle aynı prensiple çalışıyordu. Oldukça nadir bir transmutasyon biçimiydi. Çok az simyacı bunu yapabilirdi. Bu da her bir parçayı çok değerli kılıyordu ama ancak eşleşen parça hâlâ mevcutsa işe yarıyorlardı.

Sonsuz Alev böyle bir şeyi takanların kaydını tutma konusunda disiplinli davranırdı.

Transmutasyon için baskın olmayan sol elinin işaretparmağına takmaya çalıştı ama yüzük küçük geldi. Pes edip sol yüzükparmağına geçirdi.

"Gümüş rezonansım vasat düzeyde ama sıcaklık değişimini algılayabilirim sanırım. Ben de seni aynı şekilde mi çağırıyorum?" diye sordu.

"Hayır," dedi Ferron sertçe. Sesi beklenmedik bir öfkeyle titriyordu. "*Sen* beni çağıramazsın. Yüzüğü bir kez bile yakarsan bu anlaşma biter. Ben köpek değilim. Eğer beni istiyorsan, buraya

gelir beklersin ya da bir not bırakırsın. Ben de vaktim olduğunda ilgilenirim."

O alaycı sakinliğin ardından gelen bu sertlik sarsıcıydı. Crowther haklıydı: Ferron kimse tarafından yönetilmek istemiyordu. Onun aradığı şey güçtü.

"İyi de her zaman hemen gelemem," dedi Helena. "Tuhaf zamanlarda ortadan kaybolmam fark edilebilir. Acil durumlar dışında belli bir düzene uymamız daha iyi olur."

"Peki."

"Her salı ve cumartesi şafaktan önce tıbbi malzeme almak için dışarı çıkıyorum. Biraz geç dönsem kimse fark etmez. Sana da uyar mı? İstersen başka günler de seçebiliriz."

Ferron başını yavaşça sallayarak onayladı. "Uyar. Bir sebepten dolayı gelemezsem akşam tekrar gelirsin."

"Ya ben gelemezsem?" diye sordu Helena, Ferron'ın yüzükleri basit sinyaller dışında kullanmaya neden bu kadar karşı olduğunu anlayamayarak. Karakol'un yolu boş yere tepilecek kadar kısa değildi.

"Bir yolunu bulurum," dedi Ferron. Dudağını hafifçe bükerek ona baktı. Sonra paltosuna uzanıp iki zarf çıkardı ve birini seçip Helena'ya uzattı.

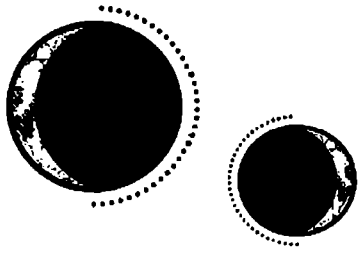
"İlk taksitim," dedi.

Helena zarfı aldı. Üzerinde Aurelia Ingram yazıyordu.

"Şifre Crowther'da var," dedi Ferron, Helena zarfı incelerken. "Hepsini bir anda kullanmayacak kadar akıllıdır umarım."

"Hizmetin, Direniş'in en sıkı korunan sırlarından biri olacak. Seni tehlikeye atabilecek hiçbir şey yapmayacağız."

Ferron başını hafifçe sallayarak onayladı. "O hâlde salı görüşürüz. Şimdi çık artık ve farklı bir güzergâhtan gittiğine emin ol."

26. BÖLÜM

Şubat 1786

"Rezonansında bir tuhaflık vardı da ne demek?" dedi Crowther, Helena olan biteni anlatmayı bitirdiğinde. Ana kapıdan girer girmez onu ofisine çağırtmıştı.

Helena kollarını göğsünde kavuşturup kendine sarıldı.

"Ölmeyen olduğu için diye düşünüyorum. Beklediğimden farklıydı. Onu dönüştürebilir miyim emin değilim. Öğrenci portresindeki hâliyle bire bir aynı görünüyor, belki de değişemiyordur. Mümkün gibi gelmedi ve mümkün olsa bile bunu fark ettirmeden yapabileceğimden hiç emin değilim."

"Bir denek yardımcı olur mu?"

Helena ona dehşete düşerek baktı. "Ne? Hayır."

"Etkili olurdu ama, değil mi?"

"Hayır," dedi yine. "Ben bir şifacıyım, yeminlerim var..."

"Hayır, değilsin," diye kestirip attı Crowther, sanki gerçekten de makasla kesip atarmış gibi bir hışırtı vardı sesinde. "Ne bu odada ne de bu görevdeyken öylesin. Bir şifacı benim işime yaramaz. Benim gerekeni yapacak bir yaşam büyücüsüne ihtiyacım var. Kahramanlık başkalarının toplum için sahnelediği bir gösteridir. İstihbarat işi, yani bizim işimiz, insanları sırlarına ulaşmak için gerektiği şekilde parçalamaktır. Artık sen de bu işin içindesin."

Helena ona dik dik baktı. "Fizyolojik kısmı nasıl halledeceğimi biliyorum, asıl sorun yenileme. Elinde bir Ölmeyen yoksa denek kullanmak bir işe yaramaz."

Crowther arkasına yaslanıp suratını ekşitti. "Şu an yok ama gerekirse bulunabilir." Gözlerini kıstı. "Şu yüzüğü sana o mu verdi?"

Helena yüzüğü parmağından çıkarıp masanın üzerinden ona doğru itti. "Bağlı. Acil durumlarda beni çağırmak için kullanacakmış. Tersini yapmam hâlinde anlaşmanın bozulacağını açıkça söyledi. Haklıymışsın, gerçekten inanılmaz gururlu. Sırf benim onu çağırmam düşüncesiyle bile deliye döndü."

Crowther yüzüğü parmakları arasında döndürüp inceledi. "Bu gümüş mü?"

"Evet."

Başını yukarı aşağı salladı. "Muhtemelen annesinden kalmıştır. Enstitü'de gümüş simyacısıydı. Öyle çok soylu sayılmazlardı ama yeteneği fena değildi. Atreus bir dönem ona fena tutulmuştu."

"Onları tanıyor muydun?" diye sordu Helena, Crowther'a merakla bakarak.

"Uzaktan. Loncaların burslu öğrencilerle ilgili tavrı o zaman da farklı değildi. Herkes bunun geçici bir heves olduğunu sanmıştı. Bir Ferron, rezonansının dışına pek çıkmazdı. Atreus'un onunla mecburiyetten gizli saklı evlenmesi infial yaratmıştı. Atreus gibi hırslı bir adamın bu bağa nasıl katlandığını hayal bile edemiyorum ama karısını terk etmenin yol açacağı sosyal ve dini tepkiyi göze alamazdı."

Metalurjiyle ilgilenen herkes gümüşle demirin uyumsuz metaller olduğunu bilirdi. İkisinden alaşım yapılamazdı. Gümüş asil bir metaldi ve bu durum, servet açısmdan değilse de mevki olarak kadının konumunun kocasımn üstünde olmasını sağlardı.

"Demek Kaine evlilik dışıydı?" diye sordu Helena temkinli bir sesle.

Crowther başını iki yana salladı. "Hayır, daha sonra doğdu. Enid... zorluklar yaşadı. Rezonansların talihsiz kombinasyonundan olsa gerek düşükler yaptı. Enid hamileyken hastaneye

getirildiğinde, doktorlar çocuğun yaşam büyüsü belirtileri taşıdığını düşünüyordu. Ferronlar doğacak çocukları hakkında uyarıldı ve tavsiyeler verildi ama Atreus çaresizce bir vâris istiyordu. Kırsaldaki malikânelerine çekildiler. Birkaç ay sonra Atreus'un gebeliği yönetmek için yaşam büyücüleri tuttuğu ortaya çıktı ve birkaç haftalığına tutuklandı. Serbest bırakıldığında Kaine doğmuştu."

Crowther yüzüğü masaya bıraktı.

"O günden sonra kırsal malikânelerinde *sessiz sakin* bir hayat sürdüler. Doğum Enid için öyle travmatik geçmişti ki bir daha topluma karışmadı. Atreus da ondan pek söz etmezdi. Loncalar arasında Kaine'in bir Noksan olduğuna ve ailenin bunu gizlemeye çalıştığına dair söylentiler yayıldı. Zamanla bu söylentiler öyle yaygınlaştı ki Atreus'un oğlunu lonca çevresine tanıtmaktan başka seçeneği kalmadı ama oğlanı sıkı sıkıya kontrol altında tutuyordu. Zincirlenmiş bir köpek gibi. En ufak bir yaşam büyüsü belirtisi görülseydi, Sonsuz Alev müdahale ederdi. Atreus bir vâris uğruna o kadar bedel ödemişti ki onu kaybetmeyi göze alamazdı. Oğlunu Enstitü'ye yazdırması da epey şaşırtıcı olmuştu ama başka ne yapabilirdi ki? Kaine yeteneklerine dair söylentileri çürütemez ve sertifikasını alamazsa, aile loncalar üzerindeki denetimini tamamen kaybedecekti."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Helena yüzüğü yeniden parmağına takarken.

Crowther kaşını kaldırdı. "Sence beni neden fakülteye alıp Kaine Ferron'ın akademik danışmanı yaptılar?"

Helena'nın gözleri kocaman açıldı. "Belirtiler var mı diye onu izliyordun."

Crowther kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Evet, gözlemlemem istenen öğrencilerden biriydi. Ne yazık ki daha sonra şehirdeki söylentileri araştırmakla görevlendirildim. Burada olsaydım, babasının idamından sonra geri döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini fark ederdim. Belki de her şey çok farklı olurdu."

Helena ertesi hafta apartmandaki mekâna vardığında eldivenlerini çıkardı ve kapıya elini bastırıp durduktan sonra rezonansını kullanarak içerideki mekanizmayı hissetmeye çalıştı. Oda içeriden ve dışarıdan terk edilmiş gibi görünse de kapının karmaşık bir kilitle donatıldığını anlayabiliyordu.

En iyi kilitler, genellikle sahibinin rezonansına özel olarak tasarlanan metal ile nadir bileşiklerin bir karışımı olurdu ve kör noktalar yaratmak maksadıyla içine bazı etkisiz metaller de katılırdı. Bu kilidi açabilmek için, simyacının mekanizmanın nasıl çalıştığını hissedebilmesi ve hangi parçaya müdahale edeceğini bilmesi gerekirdi.

Helena parmaklarını panelden ayırmadan kapıyı tıklattı. Dönme hareketlerini takip ediyordu ve kilit desenine o kadar odaklanmıştı ki aniden dışarı fırlayan solgun bir elin bileğini yakalayıp onu içeri çekmesine hazırlıksız yakalandı.

Kapı arkasından hızla kapandı ve Ferron onu duvara dayadı.

Dokunmama sözü de böylece uçup gitmişti.

Helena'ya doğru eğildi ve avucunu boynunun yanına bastırırken parmak uçları omurgasının çıkıntılarını takip etti. Ferron'ın başı ona yaklaşırken Helena kendini başını kaldırmaya zorladı.

Nefes almaya çalıştı ama kıpırdayamadı. Ne olduğunu fark edince kalbi tekledi.

Ferron geri çekilip boş ve duygusuz gözlerle onu inceledi.

Ferron'ın ona tam olarak ne yaptığını çözmeye çalışırken ciğerleri yanmaya başlamıştı bile. Şifacı olarak deneyimliydi ama daha önce kimse onun üzerinde yaşam büyüsü kullanmamıştı.

Ferron bir omzundan bastırarak onu duvara yaslı tutarken başını yana eğdi. "Kendini koruma içgüdün hiç mi yok? Sırf bu binada seni elli kez öldürebilirdim."

Helena cevap veremedi. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. En azından kalbi hâlâ atıyor, içeride göğsünü dövüyordu. Bakışlarındaki korku yüzüne tamamen yansımış olacak ki Ferron kıkırdadı.

"Merak etme, senden faydalanmayacağım," diye fısıldadı kulağına.

Parmaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan ciğerlerindeki felci kaldırdı ama *sadece* ciğerlerindekini.

Helena dişlerinin arasından boğuk bir nefes aldı çünkü çığlık atmaya en yakın şey buydu.

Vücudunu onun kontrolünden kurtaramıyor, kendi rezonansına bile ulaşamıyordu. Ferron onu öpecekmiş gibi yaparak tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Şimdi sana ilginç bir şey göstereceğim. Bunun özel yeteneklerimden biri olduğu söylenir." Boşta kalan eliyle Helena'nın alnına bastırıp görüşünü tamamen kapadı.

Rezonansı kafatasını delen bir iğne gibi zihnine saplanmadan önce tek uyarı buydu.

Helena'nın bedeni irkildi.

Onu hissedebiliyordu. Ferron'ın rezonansı şimşek gibi bilincinin tam ortasına çarptı ve anıları eski bir projektördeki gibi gözlerinin önüne serilmeye başladı.

Sanki anılarını yeniden yaşıyordu: Omuzları duvara yaslı, Ferron'ın bedeni üzerine eğilmiş, yüzünü yukarı kaldırmıştı; sonra zaman geri sardı, elini kapıya bastırdığı âna döndü; ardından dar sokakların klostrofobik sıkışıklığında mekâna yürüyordu.

Ferron anılarında derinlere indi; Helena, tıbbi çantasını omzuna takan kendini izledi.

Ferron zihnini *okuyabiliyordu.*

Bunun olmasına izin veremezdi.

Kurtulmaya, bilincini onun denetiminden çekip almaya çabaladı.

Ferron daha da derine daldı.

Boş bir kimya laboratuvarında birkaç nadir bileşiği bir iksire dönüştürüyordu. Ayna bağını bozmamaya dikkat ederek yüzüğünü bu iksirle kapladı.

Ferron aniden onu bıraktı ve felç etkisi yok oldu.

Helena'nın dizleri boşaldı ve duvarın dibine yığıldı. Başındaki zonklama o kadar şiddetliydi ki doğru düzgün göremiyordu bile.

"Yüzüğüme ne yaptın?" diye sordu Ferron tepesinde dikilirken.

"Sen *bana* ne yaptın?" diye titrek bir sesle karşılık verdi Helena.

"Artemon Bennet'tan öğrendiğim bir numara," dedi Ferron ondan uzaklaşırken. "O buna ruh büyüsü diyor. Direniş savaşçılarını canlı ele geçirdiğimizde hafızalarını incelemek bizim için alışıldık bir şey. Yani bir gün yakalanırsan, aynı şeyin sana da yapılması mümkün. Bu da seni benim için bir risk hâline getiriyor."

Helena gözlerini kapayıp kendini toparlamaya çalıştı. Sonsuz Alev böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Böyle bir şeye karşı ne tür bir savunma geliştirilebilirdi ki?

"Şimdi, tekrar soruyorum." Ferron'ın sesi buz kesmişti. "Yüzüğüme ne yaptın? O nerede?"

Helena yutkundu ve sesinin titremesini bastırmaya çalıştı. "Yüzeyine bağlanmış bir iksir. Işığı kırıyor ve özellikle aramıyorsan fark edilmesini zorlaştırıyor."

Ferron çömeldi ve Helena'nın sol elini kaldırıp başparmağım parmaklarından geçirerek yüzüğü buldu. Gözlerini kıstı. Helena'nın elini sağa sola eğdi.

Kaşları kalktı.

Helena onun yüzüğü yeniden görebildiğini anlamıştı.

Ferron uzun bir süre sessiz kaldı. "Hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Tam olarak geliştirilmedi."

Ferron, Helena'yla göz göze gelince kaşını kaldırdı. "Senin mi?"

Helena başmı isteksizce sallayarak onayladı. "Lisans projelerimden biriydi. Daha büyük nesnelerde pek işe yaramadı gerçi. Işık kırılması düzensizleşiyor."

Ferron ayağa kalkıp Helena'yı da çekti.

Helena artık onun dokunuşuyla neler yapabileceğini bildiğinden ötürü geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"Senin beceriksizliğin yüzünden kimliğimin açığa çıkmasına izin veremem," dedi Ferron.

Helena, hayatında ilk kez biri tarafından beceriksiz olarak nitelendirilmişti ve bu onu öfkelendirdi. "Zihin okumaya bağışıklığın olmasının bir savaş ganimetinden beklenen bir özellik olduğunu bilmiyordum."

"Bu zihin okuma değil," dedi Ferron küçümseyen bir bakışla. "Yaptığım şey beyninde ufak bir manipülasyondu. Sana sanki içeri girip düşüncelerini birebir izliyormuşum gibi gelmiş olabilir ama anıları tekrar tekrar oynatmadığım sürece yalnızca kesitler görürüm, çoğu da gürültüde kaybolur. Ancak senin odaklandığın şeyler yeterince netleşir. Eğer bir gün yakalanırsan, sorgulayan kişinin seni aslında olduğundan fazlasını gördüğüne inandırmasına izin verme."

"Peki sen ne gördün?" diye sordu Helena anlamaya çalışarak.

Ferron sırıttı. "Çoğunlukla dehşetini. Korkutarak dikkatini dağıtmak seni savunmasız kıldı. Karşı koyabilecek kadar toparlanamadın. Sonrası bulanıktı. İki net nokta vardı: Kapıyı analiz ettiğin an ve yüzük. Onlara o kadar odaklanmıştın ki başka hiçbir şey düşünmediğinden diğer anıların bulanıklaştı. Zihin, önceliklerini ele vermekte çok iyidir."

Yani sorgucular her şeyi değil, sadece önemli şeyleri görebiliyordu. Aman ne hoş.

"Peki kendimi nasıl koruyacağım?" Bu soruyu ona sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Bunu nasıl önlememi bekliyorsun?"

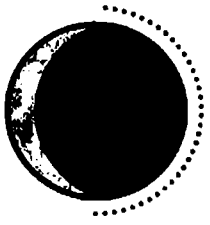
"Bir sorgucu, değerli bir bilgi elde edene kadar durmaz. Yakalanırsan bunu durdurmanın bir yolu yok ama seni zayıf zannederlerse dikkatli bakmazlar. Gerçekten önemli olan şeyleri saklayabilmek için yeterince değerli ama gözden çıkarılabilir bir sır vermen gerekir."

Bacaklarının onu taşıyacağından emin olmadığı için hâlâ duvara yaslanan Helena bunu düşündü.

"Düşün. Bir şey seç. Diyelim ki ben Sonsuz Alev ya da Holdfast hakkında bilgi arıyorum. En büyük sırrınmış gibi neyi feda edebilirsin? Zihne rezonansla bu şekilde nüfuz etmek, birinin evini ateşe vermek gibidir. Zihin içgüdüsel olarak en önemli şeyleri korumak için kaçar. Sen kendini tersini yapacak şekilde eğitmelisin. Önemli olmayan şeye odaklan. Ve unutma, onların gördüğünü düşündüğün şey –sen dikkat çekmediğin ya da onlar aşırı titiz davranmadığı sürece– sadece bir kesitten ibarettir. Ona odaklanma."

Helena başını yavaşça sallayarak onayladı. "Pekâlâ."

"Önümüzdeki hafta seni tekrar test edeceğim. Hazır ol."

27. BÖLÜM

Şubat 1786

Helena, Ferron'ın yapabildiklerini anlattığında Crowther onu Sonsuz Alev'in tüm toplantılarından men etmiş ve Luc'un nerede olduğuna dair her türlü bilgiden uzak tutmuştu.

Herkes bunun, hakkında söylentiler dolanan o gizemli "sinir krizi" yüzünden olduğunu sanıyordu. Crowther için bu gayet elverişli bir bahaneydi ama Helena'nın eskisinden de fazla dışlanmasına sebep olmuştu.

Ferron bir sonraki sefer onu kapıdan içeri girmesine fırsat vermeden üzerine saldırarak değil de sakince davet ederek karşıladığında Helena rahatladı.

Apartman kasvetliydi. Belli ki fabrikalar çalışırken bile işçilerin konforunu düşünen yoktu.

"Hazır mısın?" diye sordu Ferron, ona doğru bir adım atıp siyah deri eldivenini çıkarırken.

Helena çıplak ellerini yumruk yaptı ve avuç içindeki yaranın dokusunu hissederek başıyla onayladı.

Ferron onu bu kez onu felç etmedi. Sadece avucunu alnına bastırdı. Helena'nın nefesi kesiliverdi.

Gözleri öyle şiddetle geriye devrildi ki optik sinirlerinin gerildiğini hissetti.

Başına gelecekleri bildiği hâlde zihni paniğe kapılıp doğrudan hiç odaklanmak istemediği yerlere döndü.

Ninova

Crowther'ın ofisi. O gölgeli yüzü.

Kendini zorlayarak dikkatini o görüntüden uzaklaştırdı.

Luc.

Crowther dikkat dağıtmak için son katıldığı Sonsuz Alev toplantısını kullanmasına izin vermişti.

Toplantıda, Ölmeyenler'i ve liçleri yok etmenin yeni yöntemleri tartışılmış, ele geçirilen muskaların ne yapılacağı konuşulmuştu. Luc'un birliği birkaç tane getirmişti.

Zihnindeki rezonans aniden kesildi ve Helena düşünceleri zihninde fır döner ve gözlerini yeniden odaklamaya çalışırken sendeledi.

Ferron'ın sesinin uzaktan, "Beklediğimden iyiydi," dediğini duydu. "Ne yazık ki bu sadece bir kere olmayacak."

Rezonansı yeniden içinden geçti.

Bu sefer çok daha kötüydü, eski bir yaranın açılıp daha derin yırtılması gibi. Düşünmek çok daha zordu.

Ferron sonunda onu bıraktığında kafatası ikiye yarılacakmış gibi hissediyordu Helena.

Gözleri yaşlarla doldu ve dudağını var gücüyle ısırdı; nefes almaya çalışırken göğsü kasılıyordu.

Oda dönüyor, silikleşiyordu. Sendeleyince körlemesine duvara tutundu.

"Bunu iç." Eline bir şişe tutuşturuldu. "Yoksa bayılırsın."

Ferron'ın onu zehirlemesinden şüphelenerek şişeyi ağzına götürdü ama zehirlese bile umursayacak hâlde değildi. Kafasında davullar çalıyordu.

Ağzını uyuşturan acı bir sıvı dilinden aktı. Ferron'ın baş ağrısına karşı verdiği şeyin laudanum olduğunu fark ettiğinde neredeyse şişeye geri tükürüyordu. Kuzey'de afyonun ne kadar kıt olduğunu hiç mi bilmiyordu?

Ama ilaç zaten ağzında olduğundan mecburen yuttu.

Gözlerini yeniden açtığında odanın hatları yumuşamıştı. Gözlerini kırpıştırdıkça Ferron dahil her şey yumuşamış göründü.

"Bu sana da oldu mu?" diye sordu ağırlaşan diliyle. Ferron bir Ölmeyen'di; onların başı ağrır mıydı ki? Ya da uyurlar mıydı?

"Birden fazla kez," dedi Ferron. "Eğitimim zorlu geçti."

Helena başını yukarı aşağı salladı. Savaştan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi çok tuhaftı. Yine de görünüşünden fazlasına bakınca üzerinde bir huzursuzluk, tehlikeli bir dinginlik hissediliyordu.

"Neden?" diye sordu Helena.

Ferron burnunun üzerinden ona baktı ve bakışları sertleşti. "Babamdan daha iyi mi çıkacağım yoksa sorguda onun gibi çözülecek miyim diye görmek için."

Helena, Atreus Ferron'ın yakalandıktan sonra neler yaşadığını hiç düşünmemişti. Herkes onun suçunu itiraf ettiğini biliyordu; Helena da bunun kendi isteğiyle olduğunu varsaymıştı.

"Bu... Principatus Apollo'yu öldürmeden önce miydi?"

Ferron'ın yüzü gerildi ve ağzı çarpıldı. "Bir itiraf mı istiyorsun? Sana yaptığım her şeyi anlatayım mı?"

Helena onun alay eden gözlerine baktı. "İster misin?"

Yüzündeki öfke bir anlığına şaşkınlıkla yumuşadı. Ferron yapayalnızdı.

Helena öyle olduğunu tahmin ediyordu. Crowther ona Ferron'ın ebeveynlerinin evliliğiyle ilgili gerçekleri anlattığından beri ona dair Enstitü yıllarından kalma puslu anılarını tekrar gözden geçirmişti. Hiç arkadaşı olduğunu hatırlamıyordu. Diğer lonca öğrencileriyle görüşür konuşurdu ama hiçbiriyle öyle çok zaman geçirmezdi. Birileriyle yakınlaşmış olsaydı, cinayetten sonra sorgulamalardan kurtulamazlardı. Dönemlerindeki öğrencilerin hepsi, "Geçen yıl oda arkadaşımdı ama pek konuşmazdı," ya da "Alaşımlar dersinde partner olmuştuk ama o ödevleri tek başına yapardı," gibi şeyler söylemişti.

Eğer çocukluğundan beri aile hırslarıyla yetişmiş, sürekli zayıflık ya da yaşam büyüsü belirtileri için gözlenmişse büyük ihtimalle kimseye güvenme lüksü olmamıştı. Şimdi savaştaykense riskler daha da artmıştı.

İntikam ve güç arzularıyla yanıp tutuşan ölümsüzlerin arasında yaşıyordu. Kimseye güvenmeyi göze alamazdı ki.

Ninova

"Neden sana bir şey anlatmak isteyeyim ki?" dedi Ferron sertçe, ondan uzaklaşırken.

Helena ısrar etmedi. Bilmek istemiyordu.

Sadece birilerine anlatmak isteyeceğini fark etmesini istiyordu...

...ve ona anlatmak istemesini.

Bu, Helena'yı onun için duygusal olarak değerli kılardı. Onu ilginç bulmasını ve sonunda da gardım indirmesini sağlardı.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu Helena bir süre sonra, onu etkilemek umuduyla.

Ama Ferron ayağa kalktı. "Eskiden Bennet bana bunu yaparken bir yandan işkence ederlerdi. Adına da alıştırma derlerdi. Hani yakalanırsam hazır olayım diye." Ağzı alayla büküldü. "Ama bahaneydi. O bundan zevk alıyordu. Bir zihin çığlık çığlığayken onun içinde olmanın verdiği histen. Eğer yakalanırsan sana da aynısını yapacak."

Helena'nın cevabını beklemeden ona bir zarf fırlattı ve arkasını dönüp çıkarken zarf yere düştü.

Ilva Holdfast ile Şahin Matias peşlerinde dört kızla birlikte geldiklerinde Helena acil koğuşunda çalışıyordu.

"Şifacı Marino, burada tek şifacı olarak gereğinden fazla yük altında olduğunu fark ettik," dedi Ilva tamamen okunmaz bir yüz ifadesiyle. Bu sırada Matias, kutsal görevden bahsediyor ve çağrıyı yineliyor, bir yandan da dört kızın boynuna güneştaşı tılsımlar takıyordu. "Şahin Matias, bu dördünün ilahi olarak seçildiğine kanaat getirdi. Onlarla uzun mülakatlar yaparak inançlarının samimiyetini ve ruhlarının saflığını doğruladı. Senin kutsal görevinse onlar Sol'ün lütfunu iletmeyi öğrenirken onlara rehberlik etmek olacak."

Bir sessizlik oldu. Helena ne söyleyeceğini bilemedi. Sessizlik uzayıp rahatsız edici bir hâl alınca, kendini zorlayarak başını sessizce salladı. Crowther şifacı olarak yerini doldurabilecek başkaları

olduğunu söylemişti ama Helena dört kişi birden görmeyi beklemiyordu.

Matias yeni şifacı fikrine hep karşı çıkmıştı. Görünen o ki Helena'nın o meşhur öfke patlaması, onu bile Helena'dansa artık kaç şifacı gerekiyorsa gelsin diyecek raddeye getirmişti.

Kızlar onun acemileri sayılacaktı ama bütün eğitimi Helena'nın üstlenmesi beklenmiyordu. Başhemşire Pace de yeni gelenlere temel tıbbi eğitimi vermekle görevlendirilmişti. Helena bu sürecin kendisinin açıkça kullandığı ama Matias'ın yıllarca karşı çıktığı, tıp ile şifayı birleştiren o hibrit sistemi yaratacağını söylememeyi tercih etti.

Başhemşire Pace acemilerle çoktan hastanenin güvenlik protokollerinin üstünden geçiyor, her hastanın tedaviye alınmadan önce yeniden canlanma belirtisi açısından kontrol edilmesi gerektiğini vurguluyordu. Özellikle yakın zamanda ölenlerde bunu tespit etmek zor olabiliyordu ama her hasta önce kabuldeki muhafızlar, sonra da bir sağlık görevlisi tarafından iki kez kontrol edilmeydi. Çift kontrol işareti taşımayan hastalara son derece dikkatli yaklaşılmalıydı çünkü onlar bir ölüköle ya da daha da tehlikelisi, bir liç olabilirdi.

Helena konuşmayı dinlememeye çalışırken boğazının yanındaki yara izine dokunmamak için kendini zorladı. Bu uyarıyı o kadar çok duymuştu ki artık sayısını unutmuştu ama her seferinde, yüzünü bir kova buzlu suya bastırıp çığlık atmak istiyordu.

Yeni şifacılar geldiği için mutlu olması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine her bir kızı dikkatle incelerken içi buruldu.

Onun yerini alacaklardı çünkü artık onun şifacı olarak görevi, Ferron'm malı olma sıfatının gerisinde kalmıştı.

Bu bilgi içine yanan bir köz gibi oturdu.

Kızlardan biri öne çıkıp elini uzattı ama Helena'nm eldivenli ellerini fark edince duraksadı ve beceriksiz bir reverans yaptı.

"Sen Marino'sun, biliyorum. Onlar da Marta Rumly, Claire Reibeck ve Anne Stoffle. Ben de Elain Boyle."

Daha bir hafta geçmeden Helena tüm acemilerinden yaka silkmişti. Şifacılığın sanıldığı gibi görkemli bir mertebe olmadığını fark ettiklerinde yeni görevlerine uyum sağlayamamışlardı.

Claire ve Anne rezonans kanalı oluşturmayı bile denemiyordu. Marta ellerini kirletmeyi sevmiyordu. Elain Boyle öğrenmeye hevesliydi ama sürekli ölü hastaları iyileştirmeye çalışıyordu.

Hepsi de bir şeyi nasıl yapacaklarını "hissedebildikleri" için doğal olarak doğru yaptıklarını sanma yanılgısına düşüyordu ve düzeltildiklerinde de yanıt aramak yerine gagalarını açmış, yiyecek bekleyen kuş yavruları gibi pasifleşiyor, birinin doğru bilgiyi ağızlarına tıkmasını bekliyorlardı. Sorumluluk almak ve cevapları kendileri aramak akıllarına bile gelmiyor, ne öğreneceklerini ve ne yapacaklarını her zaman birinin söylemesini bekliyorlardı.

Helena Karakol'a döndüğünde bile onlara içerleyişini bastıramamıştı. Ferron bu dikkat dağınıklığını fark etmiş olacak ki Helena'nın çenesini yakaladı ve başını kaldırıp göz göze gelmelerini sağladı.

Helena zihninin işgal edileceği beklentisiyle gerilmişti ama bu sefer rezonansının örümcek ağı kadar ince bir titreşim gibi sinirlerinden geçtiğini hissetti. Ne yapıyordu...

Avucu Helena'nın alnına bastırılmıştı ve gözlerini yeniden odaklamaya fırsat bulamadan zihni paramparça oldu ve tek yapabildiği, düşüncelerini acemilerinden uzaklaştırmak ve hayatının Ferron'ın ilgisini çekmeyecek gündelik rutinlerine odaklanmaktı. Ferron'ın gözünde, günlerini envanter saymak, formları incelemek ve ellerini yıkamakla geçiriyordu.

Sonunda bittiğinde Ferron yüzünde okunmaz bir ifadeyle Helena'yı inceledi. Uzaklaşmak yerine daha da yaklaştı.

Helena'nın bedeni kaskatı kesildi ve kendini onun yüzüne bakmaya zorladı ki dokunuşun yakınlığına odaklanmasın. Ferron'ın çıplak parmakları çenesine hafifçe dokundu ve başını geriye eğip boğazını açıkta bıraktı.

Helena tekrar rezonansını hissetti.

Rezonansı fark edip etmediğini görmek için onu sınıyor muydu?

"Rezonans dağarcığın nasıldı, hatırlatsana?" dedi Ferron nazikçe.

"Geniş," dedi Helena yalan söylememesi gerektiğini bilerek; sonuçta Ferron'ın Lonca Meclisi'nin göçmenlik kayıtlarına erişimi olabilirdi. "Enstitü beni bu yüzden kabul etti. Sadece birkaç nadir bileşende başarısız olmuştum ama rezonans yelpazem geniştir."

Ferron başını yana eğdi; ürkütücü biçimde yakın duruyordu. "Peki neye yönelmek istiyordun?"

"Karar vermemiştim."

Ferron çenesini sıkıca kavradı. "Lisans eğitiminin ikinci yılındaydın. Nasıl karar vermemiş olabilirsin?"

"Luc seyahate çıkmak istiyordu ve ona eşlik etmem için beni de davet etti. Sonra seçerim diye düşünmüştüm."

Ferron'ın eli birden düştü ve rezonans da onunla birlikte yok oldu.

"Elbette. Kendini çok özel sanmış olmalısın, Holdfast'ın küçük gözdesi olarak yani." Cebinden bir zarf çıkarıp yan bakışla ona uzattı. "Bir de şu hâline bak."

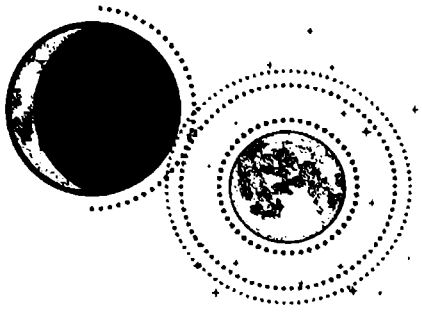
Helena zarfı alırken avucundaki yara izleri sızladı.

Zarfın üzerinde her zamanki isim yazıyordu. "Aurelia Ingram kim?"

Ferron eliyle geçiştirdi. "Hiç kimse." Sonra güldü. "Babamın... ben daha dokuz yaşındayken evlenmem için anlaştığı biri. Lonca hâlâ o evliliği zorluyor. Zamanından evvel yanıp kül olursam diye endişeliler de."

"Ama sen..." Bu kelimeyi sohbet arasında kullanmak tuhaf geldiği için Helena duraksadı. "...ölümsüzsün."

"Bir bakıma." Gözlerini devirdi. "Ama yine de bedenimi kaybedebilirim. Ne olur ne olmaz diye benden bir vâris istiyorlar. Nişanlım yakın zamanda reşit oldu ama onu bir kez görmeye gittim ve yetti de arttı. Ona yazmayı hep aklımdan geçiriyorum ama nedense," başını iki yana salladı, "hepsi bir şekilde kayboluyor."

28. BÖLÜM

Mart 1786

Helena bundan nefret etse de Ferron'ın eğitimlerinin işe yaradığını kabul etmeliydi. Gerçi onun istediği şekilde olmamıştı.

Zihninin tekrar tekrar işgal edilişi onda kendi zihinsel haritasına dair yeni bir farkındalık yaratmıştı. Bu his, ilk kez bir yaşam büyücüsü olduğunu fark ettiği âna benziyordu, rezonansı hiç tanımadığı bambaşka noktalara uzanabiliyordu sanki.

Ferron'ın rezonansının zihninin içinden geçişi, Helena'ya kendi içinde yönlendirebileceği bir enerjinin varlığını fark ettirmişti.

Bu gücü hep vardı da hiç fark etmemiş miydi yoksa Ferron'ın sözünü ettiği ruh büyüsü mü uyanmıştı, emin değildi. Soracak hâli de yoktu.

Ferron'ın gözünde Helena yalnızca odaklanmayı öğreniyordu.

Oysa Helena rezonansını, odaklanmasına yardımcı olacak şekilde kullanabileceğini keşfetmişti; düşüncelerini geri itiyor, zihnini tercih ettiği yollara yönlendiriyordu. Başta bunu yalnızca Ferron'la görüşmeleri sırasında deniyordu ama çok geçmeden içini kemiren tüm duygularla düşünceleri bastırmak için Karargâh'ta da sürekli uygulamaya başlamıştı.

Yeni bir testten sonra Ferron ondan uzaklaşıp kirli pencerelerin birinden dışarı baktı. Görülecek pek bir şey yoktu; Karakol tıklım tıklımdı ama adalar yönünde gümüşi bir gökyüzü seçilebiliyordu.

Ferron gözlerini oraya dikmişti. Beyaz, bulutlu gökyüzü dumanla kirlenmişti.

Ferron ona baktı. "Karargâh'tan hep duman yükseliyor. Krematoryumdan, değil mi?"

Helena sessiz kaldı ama adamın tahmini doğruydu. Durmaksızın ölüleri yakıyorlardı.

"Kaç askeriniz kaldı?"

Helena'nm ağzı kurudu. Bu, Sonsuz Alev'in en büyük korkularından biriydi: Ölmeyenler'in, Direniş'in ne kadar tükenmiş olduğunu fark etmesi. Tek bir amansız saldırının köklerini kurutmaya yetebileceğini.

Helena bir şey demedi.

Ferron pencereden gelen loş ışıkta bir siluet gibi duruyordu. "Daha ne kadar dayanabileceğinizi düşünüyorsun?"

İşte buna yanıt verebilirdi. "Hiç kimse kalmayana kadar. Bizim için teslim olmak diye bir şey yok."

"Bildiğim iyi oldu," dedi alçak sesle ve tekrar dumanı izlemeye döndü.

Hastane aylardır resmen sürünüyordu, malzeme sıkıntısı o kadar ciddi boyutlara ulaşmıştı ki Novis'ten kaçak yollarla getirilen malzemeler geldiği gibi buharlaşıyordu.

"Gazlı bezimiz hiç kalmadı, geçen hafta da afyon reçinesinin sonunu kullandık," dedi Pace, Helena'yla birlikte neredeyse boşalmış olan malzeme odasında dururken. "Konsey, yeni şifacıları bu eksikliği telafi etmek için kullanmak istiyor ama onlara güvenmek şimdilik imkânsız."

Savaş olmasa bile afyon her zaman kıttı. İkiz ayların gelgitleri, yılın çoğunda Ortus bölgeleriyle deniz ticaretini kesiyordu; yalnızca yazın çekilme döneminde, yani Lumitya Düşüş'teyken deniz sakinleştiğinde mümkün oluyordu. Yılın geri kalanında ise kervanlar denizi tamamen dolanmak zorundaydı ki bu yolculuk yarım yıl sürebiliyor ve maliyetleri fahiş boyutlara çıkarıyordu.

Sonsuz Alev'in ihtiyaçları afyonla da bitmiyordu. Daha fazla yiyeceğe, ilaca, giysiye ve sargıya ihtiyaçları vardı. Metallerden ya da dönüştürülebilir malzemelerden yapılmayan her şeye muhtaçlardı. Eğer Direniş yaz ticaret dönemi başlamadan önce limanların kontrolünü geri alamazsa, gelecek kışa kalmadan açlık yüzünden teslim olmaları kaçınılmazdı.

"Bir süreliğine taşkınlar biraz hafifleyecek," dedi Helena. "Şehrin dışındaki bataklıklarda yosun bulabilirim, bu da gazlı bez sıkıntısını hafifletir. Bu mevsimde bol söğüt de var."

Pace boş raflara bakarak başını yukarı aşağı salladı. "Hiç yoktan iyidir."

Steril sargı bezi olmadan yaralar iltihaplanacak, iyileşme süresi uzayacak, bulaşıcı hastalık riski artacaktı. Beş şifacının ağrı kesici müdahalesi bile, başka şifalara ayıracakları zamandan çalıyordu.

Helena sabahın erken saatlerinde bataklıklara doğru yola çıkarken, ortak alanda Luc ve Lila'nın baştan ayağa silahlanmış hâlde antrenman yaptıklarını gördü. Döndüklerinden haberi bile yoktu.

Son günlerde Pace'in ofisindeki kamp yatağında uyuyordu. Hastaların ağrıları genellikle geceleri kötüleşirdi.

Bir an durup onları izlemeye koyuldu.

Luc elindeki devasa alevli kılıcı iki küçük ateş kılıcına dönüştürdüğü geleneksel Holdfast tarzında dövüşmeyi tercih ediyordu. Ateş simyasında olağanüstüydü. Güneş kadar parlak beyaz alevler etrafında kanat gibi yayılıyor, mavi gözleri safir gibi parlatıyordu ve yüzündeki yorgunluk bile onu daha dünyevi değil, daha ruhani gösteriyordu.

Gücü gerçekten de bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu.

Helena gerçeği bilmeseydi buna inanabilirdi ama muhtemelen bunun nasıl işlediğini Luc'tan daha iyi biliyordu. Luc'un ateş büyüsüne karşı doğuştan bir yeteneği olsa da iş bilime gelince sabırsız ve ilgisizdi. Öğrencilik yıllarında ödevlerinin kuramsal kısımlarını hep Helena'ya açıklatırdı.

Ateş büyüsü, metal transmutasyonundan çok daha karmaşıktı. Bir ateş büyücüsü savaşta hızla karar verebilmeli ve rüzgâr, kapalı

alan, hedef uzaklığı, oksijen seviyesi gibi değişkenleri hızla değerlendirip hesaplayabilmeliydi.

Helena, Luc'un parmaklarını dikkatle izledi; hangi teknikleri ve dizilim kaynaklarını kullandığını zihninde çözmeye çalıştı. O kadar hızlıydı ki zar zor takip edebiliyordu.

Çünkü sıradan atışların ne ölükölelere ne de Ölmeyenler'e bir etkisi oluyordu; savaşın çoğu ya yakın temasla ya da yakıcı ateşle yapılıyordu.

"Hel!" Sesi sabah sessizliğini yararak yankılanırken Luc durup kıza el salladı.

Helena yaklaşırken Luc gülümsedi. Tepeden tırnağa beyazlar içindeydi, kıyafetlerinin yanmaması için yalnızca amiantos zırhının alt katmanını giymişti. Yüzü ısıdan parlıyordu. "Nasıldım?"

Helena dudaklarını büzdü.

Luc güldü. "Dürüst olabilirsin."

Helena kaşlarını çattı. "Oksijeni fazla kullanıyorsun. Kötü bir alışkanlık. Kapalı bir alanda tehlikeli olabilir," dedi.

Luc alnını sildi. "Biliyorum, menzilimi uzatmaya çalışıyorum ama hava miktarındaki kontrolümü yitirmeden kararlılığı koruyamıyorum."

Helena dudağının iç tarafını ısırdı. "Hangi formülü kullanıyorsun?"

Luc yüzünü buruşturdu. "Bilmem, uzun zamandır dizilim yazmadım. Kafamdan yapıyorum. İçimden geldiği gibi yani."

"Gerçekten yazarsan çözebilirsin belki," dedi Helena, ona imalı bir bakış atarak.

Luc'un gözleri kurnazca parladı. "Ee, bakacaksan yazarım belki. Zaten biraz ara vereceğiz ve duyduğuma göre artık acemilerin de varmış, yani bahanen kalmadı. Sonraki sefer geldi. Hayır dersen bir şeyleri yakarım."

Helena üfledi. "Aslında ben de tam..."

Tepelerindeki gökyüzü bir anda çatırdayan bir gürültüyle alev aldı ve sözleri yutuldu.

"Pardon, ne diyordun?" diye sordu Luc.

"Gelmelisin, Hel," dedi Lila yüzünü bir havluyla silerken. "Luc haftalardır yeni bir şey denediğini söylüyor ama neden bahsettiğini hiçbirimiz anlamadık."

Helena'nm kalbi hızlandı ve bir cesaret gülümsedi. "O hâlde yardım etmem şart sanırım."

"Sanırımmış," diye homurdandı Luc, kolunu Helena'nın omzuna dolayıp onu yanlarına çekerken. "Sevinmen gerek. Ben çok sevimliyimdir."

Helena güldü.

Luc'un neden bu kadar neşeli olduğunu bilmiyordu ama hoşuna gitmişti bu. Eğer böyle anlar yaşanacaksa, Kaine Ferron küçük bir bedeldi.

"Marino."

Crowther'ın sesi sırtına saplanan bir bıçak gibiydi.

Helena irkildi ve olduğu yerde kalakaldı.

Crowther koridorda hemen arkalarında duruyordu. "Marino, dün gece teslim ettiğin hastane stok raporunu görüşmemiz gerek," dedi ters yönü işaret ederek.

Luc alışılmadık derecede soğuk bir sesle hemen lafa girdi. "Eminim biraz bekleyebilir, Jan. Hel'e bir konuda ihtiyacım var."

"Özür dilerim, Principatus ama bekleyemez," dedi Crowther. Sesi yumuşaktı ama gözleri Helena'yı delip geçiyordu. "Oldukça acil bir konu."

Helena konuşacak oldu ama Luc omzunu sıktı ve dişlerini gösteren bir gülümsemeyle araya girdi. "Üzgünüm. Ona ihtiyacım var."

Crowther kaşlarını kaldırdı. "Yaralı mısınız?"

Luc'un bedeni gerildi. "Hayır. Bana ateş büyüsüyle ilgili bir konuda yardımcı olacak."

Crowther'ın tavrı bir anda değişip tıpkı pençesini çıkaran bir kedi gibi keskinleşti ama başmı eğdi. "Eğer ateş büyüsüyle ilgili yardıma ihtiyacınız varsa, seve seve danışmanlık yaparım. Aileniz tarafından bizzat eğitildim."

"Bunu kesinlikle aklımda tutarım," dedi Luc sahte bir nezaketle.

"Daima Principatus'un hizmetindeyim," dedi Crowther başını eğerek. "Bu yüzden Marino'nun benimle gelmesinde ısrar etmeliyim. Envanter önemsiz gibi görünebilir ama hastanenin tam donanımlı olması, askerlerimiz için hayat memat meselesi." Bakışlarını sırasıyla Lila, Soren ve sonra da Alister'a çevirdi; sanki Luc'un Helena'yı yanına almayı seçerek onların hayatlarını tehlikeye attığını ima ediyordu.

Luc bir şey demedi. Helena onun gitgide içerleyişini, havada yükselen gerilimi hissedebiliyordu.

Bu tür bir restleşme sadece Direniş'e zarar verirdi. Eğer Luc, Crowther'a olan nefretinden dolayı ondan gelen bilgi akışını engellerse, Ferron'ın casusluğu da hiçbir işe yaramazdı.

"Ama o haklı, gitmem gerek. Üzgünüm, Luc," dedi Helena ondan uzaklaşarak. Arkasına dönüp baktı. "Bir dahaki sefere."

Lila'nın kaşları çatılmıştı ama sessizliğini korudu. Bu tür durumlarda bir şövalyenin söz hakkı yoktu. Soren bezgin ama şaşırmamış görünüyordu ve Lila bunu fark edince ikizine keskin bir bakış attı.

Luc zoraki bir gülümseme takındı. "Elbette. Ben sözümü aldım."

Luc ve diğerleri uzaklaşıp da Helena'yı Crowther'la yalnız bıraktığında, adamın o sahte dostane ifadesi bir anda silindi.

"Senin artık yalnızca koşullu izni bulunan, ölüm büyüsü yanlısı biri olduğun biliniyor. Ilva'nın geçmişte sana tanıdığı her türlü ayrıcalığın, seni rehabilite etme zahmetine değeceğini kanıtlayana kadar elinden alındığını varsay."

Bataklıklara doğru giderken Crowther'ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Nehrin üzerinde ağır bir sis vardı ve soğuğu iliğine kemiğine işliyordu ama ne kan ya da çürüme kokusu ne de ciğerlerini dolduran duman vardı burada. Savaştan önce bile, şehirde dışarıda olmak asla gerçekten dışarıda olmak gibi gelmemişti.

Bataklıklar iyice traverslerle dolmuştu ve o yüzden de nehir kıyısı boyunca etrafı aramak zorunda kalmıştı. Barajın hemen alt kısmında, geniş bir söğüt korusu uzanıyordu.

Söğüt kabuğu, öz suyu akmaya başlamadan önce toplanmalıydı. Etkisi laudanum kadar güçlü olmasa da ağrıyı hafifletmeye, iltihabı azaltmaya, ateşi düşürmeye ve yaraları dezenfekte etmeye yardımcı olurdu. Antiseptik stokları da tehlikeli biçimde azalmıştı.

Helena ne var ne yok toplayıp soyduğu dalları arkasında bıraktı. Düşünmeyi gerektirmeyen ve mekanik bir işti bu.

Crowther'ın ondan ne beklediğini hiç bilmiyordu. Ferron'la nasıl ilerleme kaydedebileceğine dair en ufak fikri yoktu. Görevin korkunç ama düz olacağını sanmıştı; oysa Ferron, ona hiç fırsat tanımıyordu.

Kalın bir söğüt dalını hasat bıçağının ucuyla yararak beyaz ağacın içini açtı ve kabuğu tek hamlede sıyırdı.

Uzaktaki bir taşkın kapısının açılma sesi, suyun uğultusu arasında neredeyse kayboldu. Bir menteşenin gıcırtısı havayı yardı, kış otlarının arasındaki kuşlar panikle havalandı.

Helena içgüdüsel olarak yere kapandı.

Soğuk çamur giysilerine işlerken karşı kıyıya baktı. Hava ağardıkça sis yükseliyordu; bataklıkların ve nehir kanallarının ötesinde, Batı Adası'nın en uç kısmını belli belirsiz gördü. Tehlikede olduğunu sanmıyordu ama öylece ortada durmaması gerektiğinin de farkındaydı.

Taşkın kapıları, Batı Adası'nın altındaki devasa taşkın katedrallerine bağlanan karmaşık bir tünel ağma açılıyordu. Helena birkaç ölükölenin zincirlerle bağladıkları bir sandığı sürükleyerek açılan kapıdan dışarı çıkmasını seyretti.

Ölükölelerin arkasından, siyah ya da koyu gri üniformalı birkaç kişi belirdi.

Bir adam elini savurdu ve ölüköleler aynı anda sandığın üzerindeki uzun sürgüleri çekip yan kapaklardan birini açtı.

İçeriden bir yaratık sürünerek çıkarken Helena dehşetle izledi.

Bir köpekten büyüktü ve şekli tutmasa da domuz gibi pembeydi. Kedimsi bacakları ve uzun, basık bir gövdesi vardı fakat en grotesk kısmı başıydı. Sürüngenimsi. Yassıydı ve burun kısmı o kadar uzundu ki ilerlerken zorlanıyordu. Üst ve alt çenesinden kavisli, dev dişler fırlamıştı.

Helena'nın ağzı kurudu. Ne olduğunu biliyordu ama bu imkânsızdı.

Yapay insanlar gibi, kimeralar da Cetus'un bilimden önceki simya mitlerinden biriydi.

Ama gözleriyle gördüğünü inkâr edemezdi.

Siyahlı adamlardan biri tekrar elini salladı ve bir ölüköle yaratığın önüne çıktı.

Bir an dişleri parladıktan sonra o çirkin vücut imkânsız bir hızla saldırdı.

Ölüköle yere düştü ve yaratık kancamsı dişleriyle gri deriyi söküp attı. Ölüköle nihayet başı kopana kadar ayağa kalkmaya çalışıp durdu.

Helena titreyen parmaklarıyla çantasının kayışlarını bağladı ve görülmemeye çalışarak yavaşça geriye sürünmeye başladı.

Karşı kıyıdaki adamlar toplanmış, yaratığın ölüköleyi parçalamasını soğukkanlılıkla izlerken aralarında konuşuyorlardı. Sonra hep birlikte geri dönüp taşkın kapısından tünele girdiler ve canavarı solgun ve çirkin bir nöbetçi gibi kıyıda çömelmiş hâlde arkalarında bıraktılar.

Helena onun kıyı boyunca sendeleyerek kısa, orantısız adımlarla dolanışını izledi. Yaratık hareket etmekte zorlanıyor ve hep kıyıda kalmaya dikkat ederek sudan kaçınıyordu.

Kimeranın yüzüp yüzemediğini öğrenmeye hiç niyeti olmadığından Helena sürünmeye devam etti. Ellerinin rengi soğuktan mora çalan bir griye dönmüştü. Ellerini ovuşturdu ve parmak uçlarını biraz ısıtabilmek için rezonansını kullanmaya çalıştı.

Köprüyü geçip kontrol noktasını görebilecek kadar yaklaşmıştı ki bir anda elini kavrayan yakıcı bir sıcaklık hissetti ve çığlık atmanın eşiğinden döndü.

Sıcaklık hemen kayboldu.

Eline bakınca ne olduğunu anlayıverdi. Sol yüzükparmağınm etrafındaki deri kızarmıştı ve elini eğince yüzük bir anlığına görünüp tekrar kayboldu.

Ardından tekrar yandı.

Helena neredeyse parmağından söküp atacaktı onu. Soğuktan donmuş ellerinde o ısı dayanılmazdı.

Piç herif. Sinirlerinin hasar gördüğünü düşünmüyorsa yüzüğü o kadar ısıtmasına hiç gerek yoktu.

Muhtemelen kimera hakkında bilgi vermek için çağırıyordu onu, oysa Helena zaten durumdan haberdardı. Çantası ağırdı, Helena donuyordu ve tek istediği Karargâh'a geri dönmekti.

Ama Ferron onun bunu bildiğini bilemezdi. İstemeye istemeye geri döndü ve Karakol'a gitti.

Oraya ilk varan Helena oldu. Öyle olacağını biliyordu ama yine de bu kadar üşümüşken beklemek zorunda kalmak canını sıkmıştı. Kapıyı zor bela açabildi.

Pelerininin ardından ceketini de çıkardı, kollarını sıkarak bataklık suyunu akıttı ve ardından gömleğinin kol kumaşını burarak biraz olsun kurulamaya çalıştı. Her hareketinde botlarından vıcık vıcık sesler yükseliyordu ve ayak parmaklarını hissedemiyordu.

Sonunda kapı açıldı ve Ferron göründü; Helena'ya bakarken gözleri hemen kısıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri Helena'nın yere akıttığı çamurlu suyu takip ederken.

"Islaktım."

Adam bir an için rahatsız olmuş göründü ama Helena'nm umurunda değildi artık. Ceketini silkince kumaş havada şakladı. "Demek kimerelar. Birden fazla mı var?" Cevap gelmeyince başını kaldırıp baktı.

Ferron'm kaşları çatılmıştı. "Haberdarsın," dedi. Sesinden rahatsızlık akıyordu.

Helena başıyla onayladı. "Gördüm."

Ferron'm yüzünden tarif edilemez bir ifade geçti. "Gördün mü? Nasıl?"

"O şeyi saldıklarında bataklıktaydım."

"Sen o çorak *arazide* miydin?"

Helena o tabirden hep nefret etmişti.

"Evet. Tıbbi malzeme toplamaya gitmiştim. Orada çok şey bulunuyor, yani" –tereddüt etti– "acil durumlar için iyi. Peki yalnızca bir kimera mı var?"

Ferron konuyu değiştirmesine izin vermedi. "Bunu sık yapar mısın?"

"Mevsime bağlı. Taşkın dönemlerinde fazla bir şey toplanmıyor ama..." Ferron'ın şok olmuş yüzünü görünce sustu.

Sabırsızca iç çekti. "Bunu her salı ve cumartesi yaptığımı söylemiştim zaten. Bugün fazladan bir şeyler toplayayım diye gitmiştim."

"Hayır..." dedi Ferron yavaşça. Sesi tehlikeli bir hâl almıştı. Duruşu hâlâ rahattı ama ses tonu onu ele veriyordu. "Tıbbi malzeme alıyorum demiştin. Şehirde bir kaçakçıyla buluştuğunu sanmıştım."

"Sonsuz Alev beni neden bir kaçakçıyla buluşmaya göndersin? Malzeme stoklarını genişletmek için tıbbi bitkiler topluyorum."

Ferron ona doğru elini savurdu. "Tek başına mı?"

"Herhalde," dedi Helena. "Bu yüzden işimi bitirince buluşabiliyoruz. Bunu nasıl fark etmedin? Sürekli anılarımı kurcalıyorsun."

"Zihnin sandığın kadar ilgi çekici değil. Buraya gelirken yaptığın önemsiz şeylere neden dikkat edeyim?"

Onun ne kadar hazırlıksız yakalandığını görmek neredeyse komikti.

"Crowther'a şehirden çıkman için başka bir bahane bulmasını söyle," dedi sonunda. "Buraya gelecek, sonra da aynen geri döneceksin. Birkaç ot için bataklıkta sürüneceksin diye ifşa olma riskini göze alamam."

Helena öfkeden kalakaldı. "Sen... bunu yapamazsın."

Ferron'ın yüzü sertleşti ve sonunda yerinden kımıldayıp üstüne yürüdü. "Aslında yapabilirim. Unuttun mu? Sen bana aitsin."

"Evet," dedi Helena inadına geri çekilmeyerek; bugün yeterince eğilip bükülmüştü zaten. "Ama bana, Sonsuz Alev'deki görevlerime karışmayacağına dair söz verdin. Şifalı bitki toplamaya çıkmak da *işimin* bir parçası. Bunu yıllardır yapıyorum. Yaptığım şeyi kontrol etmek istiyorsan, savaşı kazanana kadar bekleyeceksin."

Ferron birkaç saniye boyunca ona dik dik baktı ve Helena arkasından iş çevirip Crowther'la temasa geçerek onu engellemesinden korktu.

Crowther dediğini yapardı. Bunu biliyordu. Yeter ki Ferron memnun olsun.

Kalbi göğsünde deli gibi atarken blöfünü fark etmemesi için dua etti.

Ferron sonunda geri çekildi; bakışları çelik gibiydi. "Peki. O zaman söyle bakalım, orada nasıl korunuyorsun? Yanında ne tür silahlar taşıyorsun? Kimeralarda işe yarayıp yaramayacaklarını görmek istiyorum."

Ferron eldivenli elini uzattı. Helena bakakaldı. Soğuktan uyuşmuş ellerine rağmen ensesine kadar bir sıcaklık yayıldı ve boğazında bir yumru oluştu.

Yutkundu. "Yani... öyle bir şey değil," dedi ve yanından geçmeye çalıştı.

"Nasıl bir şey değil?"

"Bana... silah verilmedi. Yetkinliğimi kazanamadan savaş alanından çekilmiştim. Sadece Karargâh'ta çalışınca sana..." Kıyafetlerini işaret etti. "Sivil olarak toplama yapıyorum."

Ferron'ın kaşları kalktı. "Şehirde ve o çorak arazide bir başına ve silahsız mı geziyorsun?"

Helena huzursuzca kıpırdandı. Bu şekilde söyleyince kulağa gerçekten kötü geliyordu. Yaşam büyüsü vardı ama ona söyleyemezdi. Ayrıca bu geziler resmî onaylı da değildi.

Pace biliyordu. Crowther da. Ama asıl amiri Matias bilmiyordu. Helena ona bir bahaneyle ilaç yapmasını yasaklama imkânı vermek istememişti.

Durumu daha makul göstermeye çalıştı. "Bana bir silah verilseydi yakalanmam beni daha da büyük bir tehlikeye sokardı."

"Ciddi olamazsın," dedi Ferron inanamayan bir sesle.

"Bir hasat bıçağım var." Kaldırıp gösterdi.

Ferron yavaşça göz kırptı. "Peki o şeyle ne yapabileceğini sanıyorsun?"

Helena çenesini kaldırdı. "Enstitü'de hepimiz temel dövüş eğitimi aldık. Hâlâ biçimleri hatırlıyorum; transmutasyon olsun olmasın işe yararlar."

Ferron onu baştan aşağı süzdü. "En son ne zaman antrenman yaptın?"

Gözlerini kaçırdı. "Bilmem. Böyle şeylerin hesabını tutmuyorum." Bıçağı çantasına geri koysa da parmakları kullanılmaktan pürüzsüzleşmiş sapın üzerinde kaldı. "Oldukça meşgulüm."

"Pekâlâ, o zaman sıradaki işimiz belli," dedi Ferron iç çekerek. "Benim için en büyük tehlike zihnin sanmıştım ama meğerse sen ayaklı bir zaafmışsın. Bu kadar vakit harcadıktan sonra yeni bir aracı eğitmekle uğraşamam."

Helena iç geçirdi. "Hiç gerek yok. Kimse beni rahatsız etmiyor ki."

Ferron kaşını kaldırdı. "Orada sadece bir kimera olacağını mı sanıyorsun? Bennet bu proje üzerinde yıllardır çalışıyor. Artık çözümü bulduğuna göre, yakında çorak alanlar ve alt bölgeler bu yaratıklarla dolup taşacak. Senin gördüğün, ilk prototiplerden biriydi."

"O hâlde nasıl öldürüleceklerini söyle," dedi Helena sertçe. "Sırf sizin gibi psikopatlar her yere canavar saldı diye yiyecek ve ilaçtan vazgeçmeyeceğiz."

Zaten onu bir sürü işe koşuyorlardı, bir de dövüş eğitimi fikrine katlanamayacaktı.

"Tabii ki üzerinde çalışıyorum," dedi Ferron dişlerinin arasından. "Seni buraya çağırma nedenim buydu, tetikte olun diye. Oraya gidiyorsan eğitim almak zorundasın."

Helena öfkeyle iç çekip kapıya döndü. "O hâlde Karargâh'ta çalışırım."

Kapının kilidini açarken Ferron tekrar konuştu.

"Benim seni eğitmemi istemiyorsun yani?" Sesi kaygan ve tehlikeliydi. "Neden? Zamanımızı senden isteyebileceğim diğer

aktivitelerle doldurmaktansa eğitimle geçirmeyi tercih edersin diye düşünmüştüm."

Helena ânında durup arkasına baktı. Ferron onu köşeye sıkıştırıyordu.

Yaşam büyüsünden haberdar olmasa da demek ki onu baştan çıkarmasının beklendiğini fark etmişti. Kahretsin.

"İyi peki," dedi dişlerini sıkarak. "Sen eğitebilirsin."

Ferron'ın seçeceği fiziksel eğitimin halihazırda uyguladığı zihinsel işkencesinden beter olacağını biliyordu. Dövüş eğitimi, saplantılı bir arzu uyandırmak için pek de uygun bir yol sayılmazdı.

Şiddetli bir arzu daha muhtemeldi.

Kafasında donuk, zonklayan bir ağrı vardı. Luc'un ondan uzaklaştığını, erişemeyeceği bir yere çekildiğini hissediyordu. Hayatındaki bütün ışık sönüyordu.

"Amma huysuz görünüyorsun." Ferron'ın alaycı sesi onu gerçekliğe çekti. Gözleri parladı. "Sanki senden başka şey değil de benimle yatmanı istedim. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Helena'nın öfkesi gitgide kabarıyordu. "Yatağını hep böyle para verip mi doldurursun?"

Sadece bir tahmindi ama Ferron tam da o tipti. Rezonans temelli evlilik geleneği olan lonca aileleri, başkalarının yatağına da girmeleriyle ünlüydü. Loncalar arası evlilikler, Batı Adası'ndaki ipek eğlence evlerinden farksız birer iş anlaşmasıydı.

Ferron'ın gözleri parladı. "Profesyonellikten keyif aldığımı kabul etmeliyim," dedi omuz silkerek. "Net sınırlar. Beklenti yok. Umursuyormuş gibi yapmam da gerekmiyor." Son cümleyi söylerken, sanki umursamak denen şey dünyanın en iğrenç kavramıymış gibi dudaklarını bükmüştü.

"Tabii. Tam senlik."

"Kesinlikle," dedi Ferron incecik bir gülümsemeyle.

Helena onu incitebilmeyi, bunu gerçekten hissedebileceği bir şekilde yapabilmeyi diledi.

Ferron hiç çaba göstermeden, hakkında hiçbir şey bilmeden bile canını fena yakabiliyordu. Yalnızca adını söyleyip onu bir mala dönüştürmüş, gönlüne göre boynuna demirden bir zincir takmıştı.

"Onlarla konuşup trajik hayat hikâyeni anlatıyor musun? Yoksa işini görüp hemen kaçıyor musun?" diye sordu Helena alayla.

Ferron'ın gözleri parladı.

"Göstereyim ister misin?" dedi buz kadar keskin ve soğuk bir sesle.

Helena onun gözlerine baktı ve çenesini kaldırdı. "Yapmazsın ki."

Ferron'ın ifadesi sertleşti. Devam ederse onu kışkırtabileceğini biliyordu Helena.

Sonunda olup biterdi de Crowther ve Ilva'nın dokunulup dokunulmadığına dair meraklı bakışlarına katlanmak zorunda kalmazdı. Dehşetten buz keserek yatıp ne zaman olacağını tahmin etmeye çalıştığı geceler de sona ererdi. Beklemekten bıkıp usanmıştı. Sürekli merak etmekten. Tıpkı bir kılıcın düşmesini bekler gibi.

Konuşmaya devam etti. "Senin için fazla gerçek olurdu, değil mi? Tanıdığın biriyle olursa. Bence bu yüzden yapmadın. O net sınırlarını bozacağımdan o kadar korkuyorsun ki eğitim bahanesini uyduruyorsun."

Ferron'ın çenesindeki kas seğirdi.

"Beni mi sınıyorsun, Marino?" Sesi bir bıçağın düz kenarı kadar soğuktu.

Helena gözünü kırpmadı. "Evet. Sınıyorum."

İşte. Şimdi yapmıştı.

Ferron o buz gibi pis odanın içinde ağır adımlarla ilerledi ve Helena'nın kalbi hızlanmak yerine yavaşladı. O eğilip göz hizasına geldiğinde yankılanırcasına ağırlaştı.

"Soyun."

Tek söylediği buydu.

Helena hareket edemedi.

Ne isterse yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Yaptığı anlaşma böyleydi. Ayrıca bitsin gitsin istemişti ama bedeni onu dinlemiyordu.

Olduğu yerde dondu kaldı. Daire çatlak fayanslı zemini ve tek bir tahta masasıyla boş bir odadan ibaretti. Ferron'ın her hareketi, ondan biraz sonra gelecek zulmün habercisiydi.

"Şimdi anlıyorum." Kurt gibi sırıttı. Tüm dişleri görünüyordu. "Bu seni öldürüyordu, değil mi? Merak. Hemen yaparım biter sanıyordun. Beklemek, ne zaman yapacağımı tahmin etmeye çalışmak seninle yatmamdan daha çok canını sıkıyor. İşte, dileğin gerçekleşti. Soyun, Marino."

Helena zar zor yutkundu. Kulaklarının uğultusundan düşüncelerini bile duyamıyordu.

Ferron tahrik bile olmamıştı. Bunu anlayabiliyordu. Sadece ona bir ders vermek istiyordu.

Crowther yanılmıştı. Ferron'a karşı elini güçlendirebilmek için o kadar çaresizdi ki kendini yavaş yavaş saplantı hikâyesine inandırmıştı ama öyle bir şey yoktu. Ferron, sadece Crowther'ın onun hakkında inanmak istediği şeyi göstermişti.

Bu görev tamamen boşunaydı.

Helena'nın çenesi kontrolsüzce titremeye başladı. "Beni arzulamıyorsun bile. O hâlde neden beni istedin?"

Ferron güldü. "Doğru, seni istemiyorum ama sana sahip olmak hiç eskimez. *Yaşadığın sürece.* Ne söz ama. Bakalım seni ne kadar pişman edeceğim." Dişleri yine parladı. "Soyun, Marino. Ne için ödeme yaptığımı görelim artık."

Gömleğinin ilk düğmesini çözmek için yukarı uzandığında Helena'nın elleri titredi.

"Seni tahrik eden şey güç, değil mi?" Kendini sonraki düğmeye geçmeye zorlarken sesi öfkeden titriyordu. "Bir şeyler hissedebilmen için insanlara acı çektirmen gerekiyor. Ama artık o bile yetmediğinden yeni yollar bulman, kurbanlarının çektikleri acıdan kendilerinin mesul olmasına sebep olman gerekiyor. Onları önem verdikleri şeylerle vuruyor ve fiziksel acı vermek yerine onları köleleştiriyorsun." Suratına güldü. "Sırf ölümsüzsün diye bizden üstün olduğunu sanıyorsun ama için çoktan ölmüş senin."

Bu cesaret atağının muhtemelen Ferron'ın hoşuna gideceğini biliyordu ama bir kez olsun söylemek istemişti. Ferron sözlerine gülmedi gerçi; yüzündeki kötücül ifade yavaş yavaş silindi.

Orada durmuş Helena'ya bakarken yüzündeki kan çekildikçe çekildi.

Sonra binanın içindeki metal bir şey inledi ve hava uğuldadı. Helena, Ferron'ın rezonansını ve kontrolsüz bir enerji dalgasının odayı bozduğunu *hissedebiliyordu*. Bu, simyacıların neden bu kadar tehlikeli olduğunun bir örneğiydi. Kontrollerini kaybettiklerinde rezonansları bedenlerinin ötesine taşardı. Bu bir savaş tekniğiydi ama dengesiz ve kontrolsüz kullanıldığında dağarcıklarındaki her şeyi yok edebilirdi.

Üstelik Ferron bir yaşam büyücüsüydü. Bu da Helena'nın onun dağarcığında olduğu anlamına geliyordu. Rezonansını kemiklerinde hissedebiliyordu.

Teni titreşti. Kalbinden yankılanan bir uğultu geçti.

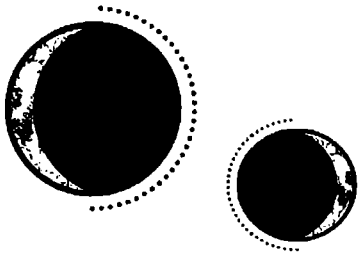
Ferron'ın yüzü saf öfke kesildi. "Çık dışarı!"

Helena bir anda yok oluvereceği korkusundan hareket edemedi.

Ferron hırlayıp arkasını döndü ve kapı yamuldu. Sanki canlıymış gibi kıvranıp ikiye yarılırken metal ve mekanizmanın çatırtıları duyuldu.

"*Çık dışarı!*"

Helena bir daha tekrarlatmadı. Kapıdan fırladı, yıkıntının üzerinden atlayarak geçti ve merdivenden o kadar hızla indi ki sahanlıktaki duvara çarptı. Kendini toparlayıp ayağa kalktı ve Karakol'dan kaçtı.

29. BÖLÜM

Mart 1786

Bataklıkta gördüklerini rapor etmesi için Ilva'nın odasına götürülürken Helena hâlâ nefes nefeseydi ve yan tarafında bıçak saplanmış gibi bir acı vardı.

Ilva masasına geçmiş, parmaklarının arasında bir dolma kalem tutarken Helena nefes nefese bilgileri aktarıyordu.

Helena bitirdiğinde, "Kimeraların transmutasyon açısından mümkün olmadığını sanıyordum," dedi Ilva sakince.

"Bana da öyle öğretildi," dedi Helena.

"Ferron daha fazla sayıda olacaklarını mı söylüyor bir de?" Ilva'nın yüz ifadesini okumak güçtü.

Helena adını duyunca neredeyse irkilse de başını sallayarak onayladı. "Bu daha başlangıç, dedi."

Ilva alçak sesle hımladı ve açık renk gözleri uzaklara daldı.

Luc cephedeyken, Principatus olarak diğer sorumluluklarını Ilva'ya devrediyor, kadının onu korumak için ne gerekirse yapacağının, her kararı acımasızca alabildiğinin farkına varmıyordu.

Helena eskiden Ilva'nın bu yönünü severdi. Ilva ilk kez kendisiyle ilgileniyor göründüğünde, Helena kendini iltifata boğulmuş hissetmiş, ikisini de aynı davada yakın görmüştü çünkü ikisi de Luc uğruna zor kararları almaya tamamen razıydı.

Ortak olduklarını sanmıştı.

"Ferron'la işler nasıl gidiyor?" diye sordu Ilva, Helena ayağa kalkmaya yeltenmişken.

Helena irkilip geri çöktü ve avucundaki delik izlerine tırnaklarını bastırdı. "Ferron epey... değişken."

Ilva yine hımladı. Teklifi ilk sunduğunda yüzünde beliren gergin ifade kaybolmuştu. Artık seçimiyle barışık görünüyordu.

"Umarım yeni şifacılar odaklanmana imkân tanır."

Helena'nın boğazı düğümlendi ve şifacıların onun rahat etmesi için var olduğuna dair ima karşısında parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek elini sıktı.

"Eminim çok faydaları dokunacaktır," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Yalnız... başlangıç eğitimi fazlasıyla zaman alıyor."

Ilva'nın göz kenarındaki kırışıklıklarda gerilim çizgileri belirdi.

"Hastane stoklarındaki darlığı elbette biliyorsunuzdur. Normalde boş zamanım olduğunda envanteri tamamlamaya yardım etmeye çalışıyorum..."

"Ah evet, Pace bahsetmişti..." dedi Ilva ağır ağır. "Babanın alt bölgede o... küçük ecza dükkânı vardı, değil mi?"

Helena şaşkınlıkla başını sallayarak onayladı. Babasının tıbbi lisansı Paladya'da resmen tanınmadığı için eczacılar pek de yasal sayılmazdı. Savaş öncesi Paladya'da tıp da her şey gibi sanayileşmiş, modernleşmiş ve ruhsata bağlanmıştı; bu durum sahtekârları ayıklasa da fiyatları şişirme eğilimindeydi. Üst bölgelerde önemsiz görülen bir tutar, su varoşlarında bir aylık hatta bir yıllık kazanca denk olabilirdi.

Ruhsatsız bir tentür, gerçeğinin yarısı kadar bile etkili olmayabilirdi ama en azından hastayı ve ailesini borçlular hapishanesine göndermiyordu.

"Doktordu, değil mi?" Ilva samimi bir merakla baktı.

"Evet. Khem'de eğitim aldı, cerrahi ve tıp alanında. Annemle birlikte, ben doğmadan önce köyümüzde bir ameliyathane ve eczane işletiyorlardı."

Ilva başını eğdi. "Bu yüzden mi bu kadar kimya okudun? Bursunu her yıl onaylayan kuruldaydım. Transkriptlerini incelerken

merak ederdik. Dağarcığını düşününce tuhaf bir tercihti. Bunu yazları ona yardım etmek için kullanıyordun, değil mi?"

Helena donakaldı. Reşit olmadan, ruhsatsız bir kimyager olarak kaçak bir eczanede çalışmak Enstitü'nün öğrenci disiplinine hiç uymuyordu.

Ilva elini umursamazca salladı. "Hepsi geçmişte kaldı, Marino. Altı yıl önceden kalma bir iş kanunu ihlali için şu an sınır dışı edilmeyeceksin. Tüm bu becerilerin Sol'ün inayetinin bir örneği aslında."

Ağzı ekşiyen Helena ellerine baktı. "Teşekkür ederim." Yutkundu. "Şey, eksiklikler konusunda elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. Söğütten salisin çıkarıyordum; Novis'ten yenisi gelene kadar birkaç şey için geçici bir çözüm olabilir." Sesi kaskatıydı. "Mesele şu ki söğüt kabuğunun hasat edilmesi için en uygun mevsim ilkbahar başıdır. Birkaç haftaya eriyen karlar ve Yükseliş'le bataklıklar taşacak; bu yüzden şimdi ne kadar ilerleyebilirsem o kadar iyi ama çalışırken çağrılırsam miktar bozulabilir. Bize tıbbi malzemeye mal olur. Acaba biraz kimya bilgisi olan ve ben çağrılınca sadece sonlandırma kısmına yardım edebilecek biri var mı? Ya da malzemeleri götürüp kendisi işleyecek?"

Ilva'nın başı neredeyse mekanik biçimde yana eğildi; dudakları isteksiz bir gülümsemeyle geriye çekilirken yüzü gerildi. "Helena..."

"Şu an elimizde sadece bu olduğuna göre, kaynağı ziyan etmek yazık olur," diye hızla ekledi.

Ilva durup Helena'nın sözlerini tarttı. "Birkaç hafta önce çok farklı bir konuşma yapabilirdik ama şimdi bunu kimseden isteyemem. Kimyagerlerimizin zaten ağır görevleri var; ayrıca Şahin Matias'ın bu ek işlerden habersiz olduğunu sanıyorum. Resmî olarak sana atanacak biri için mutlaka bilgilendirilmesi gerekir."

"Elbette."

"Aslında..." Ilva aniden öne eğildi. "Geri alıyorum. Az önce aklıma ilgilenebilecek biri geldi. Shiseo. Geçen gün karşılaştım."

Helena ona bakıp kaşlarını çattı. "Kim?"

"Ah, o bir Doğulu, Uzak Doğulu. Hatta ta İmparatorluk'tan geliyor. Yeni İmparator tahta çıktıktan sonra siyasi sığınma talebiyle Paladya'ya gelmiş." Ilva çenesine parmağıyla vurdu. "Bir tür metalurji uzmanı sanırım. Apollo yabancı simyayı sevdiğinden o geldiği için çok heyecanlanmıştı, Luc için böyle temasların iyi olduğunu söylerdi. Hâlâ burada. Çok iyi eğitimli olduğunu duydum. Paladya kimyasal tıbbını gözlemlemekten keyif alabilir."

"Dökümhanede çalışmıyor mu?" diye sordu Helena kafası karışarak. Metalurjistler aşırı değerliydi.

Ilva'nın yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. "Hayır. Bir Doğuluyu Athanor Ocağı'nın yanına yaklaştırmayız, Marino." Kendi kendine başını salladı. "Evet, sorun etmez bence. Birlikte iyi çalışabilirsiniz."

Helena'nın aklında Uzak Doğulu bir metalurjist hiç yoktu. Bir başka acemi istemiyordu; yardım istiyordu, hayatındaki bir şeyin az da olsa kolaylaşmasını.

"Peki, gönüllüyse sorabiliriz."

Ilva hımladı ve yine dalıp gitti. "Çok güzel. Pekâlâ, şimdi gidebilirsin, Marino. Anlaşılan bu kimeralar hakkında keşifçiler göndermem ve Konsey'i toplantıya çağırmam gerekecek."

Helena laboratuvarına gidip çantasını boşalttı; tüm söğüt kabuklarını ve bataklık yosununu yıkayıp kurumaya bıraktı. Kule'deki odasına temizlenmeye çıktığında Lila'nın dönüşünün izleri her yere saçılmıştı.

Helena küveti doldurup boynuna kadar suya gömüldü. Artık yalnız olduğuna göre Ferron'ı düşünebilirdi. Kendi pervasız aptallığını ve Ferron'ın buna verdiği tepkiyi.

Helena'ya zarar vermemişti.

Helena böyle bir şeyi ne kadar beklediğinin farkında bile değildi. Onu herhangi bir şekilde, bilerek ya da bilmeyerek, kışkırttığı takdirde ölümün ya da ağır bir sakatlığın kaçınılmaz olacağını varsaymıştı.

Ölümsüzler'in zalim ve sadist olduğunu herkes bilirdi. Savaş alanında yol açtıkları anlamsız vahşetlere dair sayısız hikâye

dolaşırdı ortalıkta. Dokunulmazlıkla korundukları için, yapabilecekleri dehşetlerden zevk alıyorlardı.

Helena, Ferron'ın da diğerleri gibi olacağını sanmıştı.

Ama onun ne olduğundan emin değildi artık.

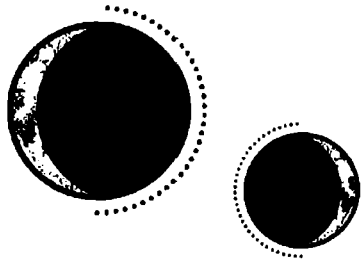
Ferron çok öfkeliydi. Helena'nın şimdiye dek kimsede görmediği kadar hem de ama onu kovmuştu. Canını hiç yakmamıştı.

Yüzü de suyun altına gömülene dek battı.

Neden yapmamıştı? Sonuçta Ferron Sonsuz Alev'i umursamıyordu. Onu tutan neydi? Ferron şiddete karşı değildi ki. Bir adamın kalbini kendi elleriyle sökmüştü.

Söylediklerini aklından geçirdi.

Yüzündeki o şok... Helena ona nasıl biri olduğunu söyleyene kadar kendisi de fark etmemiş gibi.

30. BÖLÜM

Nisan 1786

Bir sonraki salı gelmeden Helena standart bir simyasal bıçak için başvuruda bulundu ve onay aldı. Kimeralar yüzünden hasat işini atlayıp doğrudan Karakol'a yöneldi ve barajın oraya dönerken bataklığa özlem dolu bir bakış attı.

Şehrin dışında, çoğu Batı Adası kıyılarında olmak üzere ondan fazla kimera görülmüştü. Henüz bildirilen ölüm olmamıştı ama şehirde ve Karakol'da mahsur kalan birçok insan yiyecek için hâlâ nehre bağımlıydı. Birinin ölmesi an meselesiydi.

Birkaç birlik av ekiplerine bölünmüştü. Tahmin edileceği üzere Luc hemen birliğini gönüllü yazdırmıştı.

Binanın içindeki kapı değiştirilmişti. İçeri girerken bunun iyiye işaret olduğunu umdu Helena.

Koşarak kaçarken arkasında bıraktığı pelerin ve ceketi masanın üzerinde, özenle katlanmış hâlde duruyordu.

Ferron ortalıkta yoktu.

Helena odada gezinerek etrafı incelemeye başladı. Bir mutfak kalıntısı vardı; arka taraftaki bir kapıysa çatlamış ve üzerine dökülmüş kimyasallar yüzünden lekelenmiş lavabosuyla kirli bir banyoya açılıyordu. En azından bir banyosu vardı. Alt bölgelerdeki bazı meskenler o kadar eskiydi ki bu kadarı bile yoktu.

Helena oturdu. Avuçlarını sıkarken rezonansını kullanarak artan huzursuzluğunu bastırmaya ve zihninin endişeyle dönüp

Ninova

durmasını engellemeye çalıştı. Her şey yolundaydı, Ferron sadece gecikmişti.

Dakikalar ağır ağır geçti.

Olanları ne Crowther'a ne de Ilva'ya anlatmıştı. Kısa bir görüşmeymiş gibi göstermişti: Ferron onu kimeralar konusunda uyarmış, o da alelacele geri dönmüştü ve başka hiçbir şeyden söz etmemişti.

Ama Ferron gelmezse Crowther'a anlatmak ve neyin ters gittiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Göğsü öyle sıkıştı ki nefes alamaz oldu.

On dakika geçtiğinde Ferron'ın gelmeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı ama çantasını omzuna taktığı sırada kapı tıklayarak açıldı ve Ferron içeri girdi.

Onu hâlâ orada beklerken bulduğuna şaşırmış gibi görünmüyordu.

Kapıyı kapadı ve önünde dikildi; yüz ifadesi okunmaz, bedeni tekinsiz düzeyde hareketsizdi. Duruşundaki boşluk aşırı tuhaftı.

Helena, Paladya'ya taşındığından beri beden diline fazlasıyla güvenmeye başlamıştı. Etras halkı kültürel olarak dışavurumcuydu; sözcükler, yüz ifadeleri ve jestler iletişimin doğal parçalarıydı. Kuzeylilerse sinsiydi ve genellikle söylemediklerini anlatmakta ustaydılar.

Helena'yı Luc'a çeken de bu olmuştu: Luc öyle değildi, kastetmediği şeyleri söylemiyordu. Helena diğer Paladyalılarla konuştuğunda ağızlarından çıkanlardan çok bedenlerinin ne anlattığını okumayı öğrenmişti.

Ancak Ferron'ın bedeni hiçbir şey söylemiyordu. Elini göstermeyen bir kumarbazı anımsatıyordu ona. Şu anda ne hissettiğini gösteren hiçbir ipucu vermiyordu.

"Üzgünüm," dedi Helena gergin sessizliği bozarak. "Geçen hafta öyle konuşmamam gerekirdi. Kendimi kaybettim. Telafi etmek için... ne istersen yaparım."

Ferron gözlerindeki kısa bir titreşim dışında hiç tepki vermedi.

"Önemli değil," dedi sonunda. Sesi herhangi bir duygudan yoksundu. "Gönüllü olmanı istediğimi söylediğimde hayır deme

hakkının olduğunu da kastediyordum. Ama bir dahaki sefere beni kışkırtmak yerine doğrudan söylemeyi dene."

Helena ona şaşkınlıkla bakakaldı. Ilva ve Crowther ona şartları açıkladığından beri, bir kez gönüllü oluşunun geri alınamaz olduğunu varsaymıştı.

O andan sonra olacak her şeyi başından kabul ettiğini.

Ona inanmıyordu. Ferron, pişman olduğunu görmek için sabırsızlandığını söylemişti. Bu da fikrini değiştirebileceği ya da istenen şeyi reddedebileceği anlamını taşımıyordu. Hayır, Ferron anlaşmanın şartlarını kendi çıkarına göre değiştiriyordu.

Helena'nın gözleri kuşkuyla kısıldı.

Kuşkucu tavrı Ferron'ı sinirlendirmişe benziyordu. Yüzünden rahatsız olmuş bir ifade geçti.

Helena gözlerini kaçırdı, onu bir kez daha kışkırtmamak en iyisiydi. Zamanla kesin fikrini değiştirir, sınırları kendi lehine yeniden tanımlardı ama şu anda, belli ki hâlâ bir çeşit ahlaki değeri olduğuna ve bazı şeylerden üstün olduğuna inanmak istiyordu.

Helena da ona inanmış gibi başını salladı.

"Artık bir simya bıçağım var," dedi, konuyu değiştirmenin Ferron'ın dikkatini dağıtacağını umarak.

Ferron eldivenli elini uzattı. "Göreyim."

Bıçağı dikkatle aldı; eldivenleri tenine değmemişti bile. Artık Helena'nm varlığının her ayrıntısının fazlasında farkında görünüyordu.

Bıçağı inceleyip dengesini test etti. Eldivenlerine rağmen bıçak yüzeyi kıvrıldı, iç çekirdeğin etrafında spiral bir hareketle döndü.

Bıçağı düzken saplamak, dönüştürmek ve sonra devasa bir yara açarak geri çekmek için tasarlanmıştı bu. Yara ne kadar büyükse, bir Ölmeyen'in iyileşmesi o kadar uzun sürer ve ölüköleler de o kadar çabuk devre dışı kalırdı. Bıçak ayrıca farklı uzunluklara da dönüştürülebilirdi ama bu ustalık ve bıçağın parçalanmasını engellemek için alaşımın özelliklerini bilmeyi gerektirirdi.

Bıçak standart üretim olduğundan, rezonansı artırmak için lumityum alaşımlarıyla dövülmüştü. Böylece çelik rezonansı zayıf

Ninova

olan simyacılar bile dönüştürebilirdi. Helena'nın doğal rezonansı buna ihtiyaç duymuyordu, hatta aksine metalde bir dengesizlik hissi yaratıyordu ama alışacağını söylemişlerdi.

"Bıçak kullanma konusunda eğitimin var mı?" diye sordu sonunda Ferron.

Helena bunu sormamasını ummuştu. "Hayır."

"O hâlde daha uzun bir şey senin için daha uygun olurdu." Ferron bıçağı elinde döndürdü ve çevik bir hareketle yakaladı; bıçak keskin bir ıslık sesiyle kıvrılarak kavisli bir şekil aldı. "Eğer bir şey sana bu kadar yaklaşabiliyorsa zaten ölmüşsün demektir."

Direniş savaşçı olmayan birine temel ekipman dışında bir silah vermezdi. "Ama... daha büyük bir silah daha çok dikkat çeker. Durdurulma ihtimalim artar."

Ferron'ın tek yanıtı kısa bir, "Hımm," oldu ve bıçağı yeniden eski hâline dönüştürdü.

"Kimeralarla ilgili yeni bir haber var mı?"

Ferron bıçağı geri verdi. "Dördü öldü bile. Soğuğa pek dayanamıyorlar." Dudaklarında eğleniyormuş gibi büküldü. "Bennet kafayı yedi."

"Hayvanlar nereden geliyor?" Crowther ona bunu sormasım tembihlemişti.

"Adam eline ne geçerse onu kullanıyor. Evciller en kolay erişilenler ama büyük yırtıcılar daha elverişli. Dağlara birkaç av seferi düzenlendiğini duydum. Ayrıca bir de hayvanat bahçesi vardı."

"Bataklıklarda ölmeleri için bu kadar zahmete girmeleri garip."

Ferron omuz silkti. Gözleri ondan kaçınmak için odanın neredeyse her köşesine bakıyordu. "Başka işe yaradıkları da yok. Kontrol edilemiyorlar. Söylentilere göre Yüce Ölüm Büyücüsü, projenin potansiyeli ve harcanan kaynaklar konusunda kandırıldığını düşünüyormuş."

Bir zarf çıkardı ama doğrudan Helena'ya vermek yerine masanın üzerine koydu ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Sonraki birkaç buluşmada da aynı rutin tekrarlandı. Ferron geliyor, bazen birkaç soruya yanıt veriyor, ardından da gidiyordu. Bazen orada beş dakika bile kalmıyordu.

Eğitimden bir daha hiç söz açılmadı. Helena her defasında Crowther'a ilerleme kaydedemediğini itiraf etmek zorunda kalıyordu. Ferron'ın verdiği bilgiler hâlâ işe yarıyordu ama Helena bir postacıdan ibaretti.

O sırada diğer şifacıların eğitimine ve artık gayriresmî bir yardımcısının olduğu laboratuvardaki çalışmalara devam ediyordu. Shiseo minyon, kel kafalı, koyu renk gözlü bir adamdı. Kuzey lehçesini okuyup anlayabiliyor ama çok az konuşuyordu.

Kimyasal tıp tekniklerini hızla kavramıştı ancak bunu kendine saklıyor ve Helena'yla mesafesini dikkatle koruyarak gölge gibi dolaşıyordu. Helena minnet duyması gerektiğini biliyordu –sonuçta bu yardımı kendi istemişti– ama artık acemileri ve şimdi de bir laboratuvar asistanı varken bu konforların ona sunulmasının yegâne sebebinin Ferron'a öncelik verme mecburiyeti olduğunun hatırlatılmadığı tek bir yer bile kalmamıştı.

Geriye kalan her şey sadece bir gösteriden, başarısız olduğu bir görevi örtmek için sahnelenen bir tiyatrodan ibaretti artık.

Ferron yine geç kalmıştı. Sık sık geç kalıyordu ama onu bu kadar uzun süre beklettiği hiç olmamıştı. Eli boş dönme fikri Helena'yı korkutuyordu ama en azından bu yolculuk tamamen boşa gitmemişti.

Hasat işine yeniden başlamıştı. Kimeraların çoğu ölmüştü ve bütün bahar hasadını kaçırmak ona neredeyse suç gibi geliyordu. Nehir yükseliyor, taşkın duvarları Lumitya'nın Yükseliş evresini gösteriyor, dağ rüzgârı artık buz gibi esmiyordu ki bu da karların yakında eriyip havzayı dolduracağı, bataklıkların yaz başına kadar su altında kalacağı anlamına geliyordu.

Çantasını açtı ve topladıklarını ayıklamaya başladı; odaklanmak için gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Son zamanlarda çok yorgundu. Hastanedeki vardiyalar bazen o kadar yorucu oluyordu ki kendini odasına zar zor atıyordu.

Bunun kendini şifa konusunda fazla zorlamasından kaynaklandığını biliyordu ama yıllardır hep bu şekilde şifa dağıtmıştı

Ninova

ve daha önce hiç sorun yaşamamıştı. Sebebini anlayamıyordu. Bedel böyle aniden vurmazdı ama başka bir açıklama da bulamıyordu.

Topladığı ot demetlerine boş gözlerle baktı. Sonunda öne eğilip başını kollarına dayadı. Gözleri kapandı.

Kapıdaki mekanizmanın tıkırtısı onu birden uyandırdı. Hemen doğruluverdi. Ne kadar zamandır uyuyordu?

Kapı dişlisinin dönme sesi duyuldu ama kilit açılmadı. Sonra kısa bir duraksama oldu.

Helena dişlinin yeniden dönmeye başladığını duyunca ayağa fırladı, bu kez zorla açılmaya çalışılıyormuş gibi yavaşça gıcırdamıştı.

Bıçağını bulmak için çantasını karıştırdı. Parmakları kabzanın etrafını sarmıştı ki kapı içeri doğru açıldı. Kapının ortasından aşağıya doğru uzanan kırmızı bir çizgi vardı; tepesinde ise kanlı bir el izi.

Kapı eşiğinde Ferron sendeliyordu.

Yüzü ölümcül düzeyde beyazdı, gözleri ise odağını kaybetmişti.

Bıçak Helena'nın parmaklarının arasından kaydı. "Ne oldu sana?"

Ferron onun orada olmasının şaşkınlığıyla baktı. "B-bir şey yok." Kapıdan ayrılırken sağ elini savuştururcasına sallayınca yere daha fazla kan sıçradı. Koridor boyunca kan izleri vardı.

"Sen... yaralı mısın?" Yarı soru yarı tespitti bu. Ferron'ın *yaralanabileceğini* bilmiyordu. Ölmeyenler ânında iyileşmez miydi? Nasıl bu kadar kan kaybedebilirdi?

Yaranın ne kadar ciddi olduğunu görmek istediğinden Ferron'ın pelerininin tokasını çözmek için uzandı.

Ferron onu itip geri çekildi. "Ne yapıyorsun?" Artık gurur falan kalmamıştı ve dövülmeyi bekleyen bir sokak köpeği gibi hareket ediyor, gözakları parlıyordu.

Ona dokunduğundan Helena'nın parmakları da kana bulanmıştı. "Yaralısın."

Ferron sendeledi ve aşağı baktı. "Geçer..." Dili dolandı. "Sadece... biraz zaman..."

Duvara yaslandı. Sol kolundan oluk oluk kan akmaya devam ediyor, yerde bir birikinti oluşturuyordu. Manzara Helena'nm kanını dondurdu.

Kan kaybı ölümcüldü. Direniş'te en çok ölüm kan kaybından olurdu. Kanamayı düzgün ve etkili biçimde durdurmak herkesin öğrenmesi gereken temel becerilerden biriydi. Çok fazla kan kaybedilirse plazma artırıcılar bile işe yaramazdı.

Ferron ne kadar kan kaybedebilirdi? Ölümsüz olsun olmasın, onun da bir sınırı olmalıydı.

Avuçlarını göstererek ellerini kaldırdı ve teskin edici bir sesle konuştu. "Ben bir... sağlıkçıyım, Ferron. Bırak da yardım edeyim."

Ferron'ın sersemlemiş bakışları ona döndü. Söylediklerini kavramak için zamana ihtiyacı varmış gibi bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Helena, bir adım yaklaşarak.

Kan hâlâ akılalmaz biçimde akıyordu.

Sonunda Ferron başını iki yana salladı. "Sadece kolumu kaybettim."

Bunu kanıtlamak istercesine pelerinini çözdü. Hem o hem de gri ceketi yere düştü. Altında yanmış kumaş parçaları ve sol kolunun olması gereken yerde korkunç bir kan seli vardı.

Ferron sendeledi ve gözleri odağını kaybetti. "Geri çıkacak. Ama biraz... zaman alıyor."

Helena daha önce bir Ölmeyen'in yenilenmesini hiç canlı canlı görmemişti. Savaşçılar bunun dehşet verici ve hızlı olduğunu söylerdi; kemiklerin fırlayıp uzadığı, kasların ve tendonların sardığı, çiğ etin üstünde soluk bir derinin küf gibi bittiği anlatılırdı.

Hastanede aylarca rejeneratif dokular üzerine çalışmıştı ama birinin bütün bir uzvu yeniden çıkarabileceğine inanması zordu.

Bir keresinde bir hastanın parmaklarını yeniden oluşturmayı denemişti ama gereken kendiliğinden rejenerasyon miktarı çok fazlaydı. Şifa, doğası gereği sınırlıydı. Ölmeyenler'inse sınırı yok gibiydi.

Ferron'm kolu kopmuş görünüyordu. Helena ona doğru bir adım attı ama Ferron yeniden kasıldı. Helena da zihni fır dönerek

olduğu yerde kaldı. Belki önce konuşmak işe yarardı. Sorulara yanıt veriyordu en azından.

"Yenilenmenin hemen gerçekleştiğini sanıyordum."

"Bazen... daha uzun sürer," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Sonra gidip bir sandalyeye çöktü. Başı geriye düştü. "Çok fazla hasar..."

"Daha fazlası mı vardı?"

Ferron'm yüzü acıdan gerildi ama ona bakarken ifadesi gergin bir gülümsemeye dönüştü. "Yeni bir bölgenin komutasını aldım..."

Sesi kısılıp gitti. Birkaç kez göz kırpıştırdı ve kendini toparlamaya çalışır gibi doğruldu. "Önceki komutan... o bölgeye fazlasıyla bağlıymış." Omzunu dengesizce silkti. "Annesine... birkaç hakaret ettim. Sonra karısı ve bir at hakkında bazı nahoş imalarda bulundum." Başı tekrar geriye düştü. "Pek hoşuna gitmedi. Ölene kadar düello ettik. Bizim ölebilmemiz ne kadar mümkünse yani. Ben kazandım, dolayısıyla şimdi onun bölgesi bana ait."

Son kelimeleri iyice birbirine girdi. Ağzının içinde bir şeyler geveliyordu.

Sert bir kahkaha atınca Helena irkildi.

"Ama adam bir ateş büyücüsüydü. Yanıkların yanında kol hiçbir şey kalıyordu. Onlar... daha fenaydı. Artık geçti. Genelde..." Kendini işaret etti. "Ama ben..."

Ne olduğunu söyleyemeden sesi tamamen kesildi.

Kronik acı ve kan kaybının Ferron'ı bu kadar konuşturacağı Helena'nm hiç aklına gelmezdi. Ama haftalardır ondan bu kadar çok kelimeyi bir arada duymamıştı.

Ferron'm gözleri odağını tekrar kaybetti. Nefesi sığlaşmış, neredeyse kesilmişti. Şoka giriyordu.

"Neden buradasın? Gelmek zorunda değildin." Helena kendini yine itilmeye hazırlayarak bir adım daha attı.

Ferron yavaşça göz kırptı ve başını kaldırıp ona baktı. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisin maviliğini neredeyse yutmuştu.

"Marino..." Ferron sanki bu gayet barizmiş gibi iç geçirdi. Dudakları neredeyse kıpırdamıyor, ağzının içinden konuşuyordu.

"Buradan çıkınca üç gün boyunca adımı bile hatırlamayacak kadar içmeyi planlıyorum. Bir haritam olacaktı... bir yerde." Tek koluyla üstünü yoklamaya başladı ve giysilerinin paramparça olduğunu ancak o zaman fark etti. "Siktir..."

Helena cesaretini toplayıp yaklaştı.

"Ferron," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle, "tıp deneyimim var. Seni muayene edeceğim ve yapabileceğim bir şey var mı bakacağım."

Ferron onu duymuyor gibiydi ama direnmedi. Helena nabzını kontrol ediyormuş gibi yaparak parmaklarını boynuna bastırdı, temkinli bir şekilde rezonansını kullanarak içinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Fakat onu rezonansıyla ilk hissettiğindeki hâlinden bin kat daha insanlık dışıydı. O kadar çok kan kaybediyordu ki çoktan ölmüş olmalıydı ama göğsünün derinliklerinde bir enerji kaynağı titriyor, o ölemeden bedenini yeniliyordu.

Lumityum muskası. O olmalıydı. Ölmeyenler'in gücünün kaynağı.

Yine de Ferron'ın vücudu ölmeye çabalıyordu.

Helena yeni rejenerasyon dokusunu tanıyabildi. Ferron'ın bütün vücudu bununla kaplıydı. Gövdesinin ve yüzünün büyük kısmı kemiğe kadar yeniden oluşmuştu. Hatta bazı organları bile yeniydi.

Fakat asıl sorun durmak bilmeyen kan kaybıydı. Beden, onun kaybettiği kanın çok küçük bir kısmını bile üretemezdi. Ferron'ın vücudu, sırf o tekrar yere saçabilsin diye yoktan kan var etmek için kendi kaynaklarını tüketiyordu. Yok edici bir kısır döngüydü bu. Bedeni daha fazla kan üretmeye o kadar odaklanmıştı ki kolunu yeniden oluşturup kanamayı durdurmak için gereken enerjiyi harcayamıyordu.

Görünen o ki bu anormal yenilenme yeteneğinin bir yerinde pıhtılaşma kavramı tamamen kaybolmuştu.

Helena derin bir nefes aldı ve elinden geldiğince kararlı bir sesle konuştu:

"İtiraf etmem gerekir ki tedavi edeceğim ilk ölümsüzsün ama gerçekten bu kadar kan kaybetmeyi bırakman gerekiyor." Ferron'm gömleğinin kalan parçalarını çekince kıyafet komple elinde kaldı.

Kanamayı durdurmanın yenilenmeyi sekteye uğratacağını sanmıyordu.

"Hadi seni masaya alalım," dedi ve Ferron'ın sağlam kolunu omzuna atarak onu ayağa kaldırdı. İyi ki uzun boyluydu yoksa bu kendini bırakmışlıkla onu kaldırıp sırtüstü yatıramazdı. Ferron'ın gözleri kapandı ve göğsü zar zor inip kalkarken tepki vermez oldu.

Bilincinin yerinde olduğunu hiç sanmasa da emin olmak için bir sağlıkçının yapacaklarını yaptı. Ellerinin topuklarını Ferron'ın omzuna bastırırken rezonansını kullanarak toplardamar ve atardamarları daralttı.

Sırf bununla bile bu kadar hızlı stabil hâle gelişi inanılmazdı.

Ölümüne kanaması kesilir kesilmez kolu hemen yenilenmeye başladı. Helena kemiğin ucunun patlayarak dışarı fırlayışını, hızla uzayışını, kasların etrafını sarışını; biseps, dirsek, radius ve ulnanın şekillenişini büyülenmişçesine izledi.

İzlerken rezonansını biraz daha serbest bırakıp onu, her neyse artık, hissetmeye çalışmadan edemedi. Nasıl işlediğini kavramak istiyordu. Ferron'm bedeni daha şimdiden ölümün kıyısındaymış gibi davranmayı kesmişti.

Ferron'm elindeki kemikler yeniden açıldı, damarlar ve kas dokusu onların etrafına örüldü ve işlem tamamlandığında kolunu kaybetmiş olduğun hayatta anlaşılmazdı.

Helena atardamarları ve toplardamarları yeniden açarak kanın yeni dokulardan hızla geçmesine izin verirken ellerinin Ferron'm omzundaki baskısını hafifçe azalttı. Kolundaki kaslar hızla yerleşik doku hâline geldi.

Helena daha önce yeni doku üretmenin ötesine geçmeyi hiç düşünmemişti ama Ferron'ın bedeninin eski hâline dönüşünü hissederken, bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Temel yenilenmeyle yetinmek zorunda değildi aslında.

Ferron'ın göğsünün içinden yayılan güç sönerek zar zor hissedilir oldu. Belli belirsiz bir lumityum düğümü. Bu kadar büyük bir kuvvetin karşısında çok küçük geliyordu.

Daha derine inmeye cesaret edemedi ama ellerini de çekmedi.

Ferron'm yarı çıplak hâliyle yanında olduğunu pek çok biçimde hayal etmişti ama şifa ya da tıbbi müdahale aklının ucundan geçmemişti, yine de onu öpmekten çok daha tercih edilesi bir durumdu bu.

Bu tür fiziksel temas onun için rahattı.

Ferron'ın kalp atışı düzene girerken onu dikkatle izledi; kan kaybı halloldukça teninin rengi yavaş yavaş dönüyordu.

Ferron en iyi tabirle bile sırık gibiydi. Üzerinde gram yağ yoktu. Kaburgalarını, göğüs kemiğinin çıkıntısını, kemikli omuzlarını görebiliyordu. Kolları bacakları uzun, dirsekleri çıkıntılıydı. Böyle soyunmuşken çok genç görünüyordu.

Ferron'ın böyle fazla kırılgan görünmemek için her zaman en az üç kat üniforma giymesine şaşmamak lazımdı.

Helena'nın parmakları istemsizce onun bozulmamış teninde gezindi.

Ebediyen on altı yaşında bir bedene hapsolmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Bilincini yitirmiş tüm hastalarını dikizleyip okşar mısın yoksa bu ayrıcalık bana mı ait?" Ferron'ın sesi, bir kova buzlu su kadar beklenmedikti.

Helena irkilip ellerini hızla geri çekerken kalbi boğazında atıyordu ve yüzü alev almıştı.

Ona o şekilde dokunmak için bir bahanesi olmasa da, "Öyle bir şey yapmıyordum!" dedi tizleşmiş bir sesle. "Sadece vücut yağ oranını merak ettim."

"Kesin öyledir," dedi Ferron. Sonra yüzünde sinsi bir gülümsemeyle kalkıp oturdu.

Helena'nın yüzü öyle kızarmıştı ki o an bütün binayı ısıtabilirdi.

"Seni dikizlemiyordum," dedi sertçe. "Pek de yetişkin gibi görünmüyorsun. Ben oğlan çocuklarından hoşlanmam."

Ferron'ın sırıtışı ânında silindi. Helena'ya uzun uzun baktı ve ardından ayağa kalktı. "Hatırladığım kadarıyla," dedi nihayet, çatlayan sesiyle, "senden bakmanı istememiştim."

Gidip yanıp kül olmamış tek kıyafeti olan pelerinini yerden aldı ve üstüne geçirdi. Her yerine kan bulaştı.

"Üzgünüm, benim maksadım..."

"Maksadının ne olduğu fazlasıyla açık," dedi buz gibi bir tonla. Çenesi kasılmıştı.

"Ferron," dedi Helena. Aklına aniden bir fikir gelmişti ve şimdiye kadar neden sormadığını düşündü. "Ölmeyen yapılmak... senin için bir ceza mıydı?"

Ferron bomboş bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Ölümsüzlük nasıl ceza olabilir ki? Bunu herkes ister."

Helena Karargâh'a döndüğünde Ferron'ı aklından bir türlü çıkaramıyordu. Yalnızca cevabı değil, yaşadıkları da kafasında dönüp duruyordu.

Ferron aylardır onun gözünde kansız, ruhsuz bir varlıktı. Bir insan değil, katlanması gereken bir kötülük ve aşması gereken bir engeldi. Onu yaralı ve arkasına saklandığı üniformasının korumasından sıyrılmış hâlde görmek Ferron'a bakışını değiştirmişti.

Hazırlıklı olmadığı bir kırılganlık vardı onda.

O kadar insana benziyordu ki o an... Ancak Helena onu insan olarak düşünmekten hiç hoşlanmıyordu.

Ölmeyen. Katil. Casus. Hedef. Araç.

Ferron'ı böyle görmeliydi.

Canı yanabilecek biri olarak değil. Kan kaybını anlamayan ve açıklamalar geveleyen biri olarak değil. Uzatılan bir eli bile saldırı sanan biri olarak değil.

Çok uzun zamandır tek gördüğü şey onun gururu ve öfkesiydi. Ama şimdi, yüzeyin altında çırpınan korkunç trajik bir şey olduğunu ne yazık ki hissedebiliyordu.

Bu hissi acilen bastırmalıydı.

Kaine Ferron düşmandı. Bu savaş onun yüzündendi. Luc'un babasını öldürmüştü.

Helena ellerindeki kanı yıkayıp hastanedeki vardiyasına hazırlanıyordu ki izin günü olduğunu hatırladı. Yatağına oturdu ve notlarına bakıp içindeki çelişkili, karmaşık duyguları bir mantığa oturtmaya çalıştı.

Kapı açıldı ve üzerinde talim zırhıyla Lila içeri girdi. Helena'yı görünce durdu.

"Buradasın."

Helena defterini kapattı. "Pace bugün vardiyamı acemilerimden birine verdi. Tek başına nasıl idare edeceklerini görmek istiyor." Dudaklarını büzdü. "Benim orada olmam yasak çünkü dik dik bakıp insanları geriyormuşum."

Lila başını aşağı yukarı salladı, silahını duvara dayadı, örgüsünü düzeltti ve Helena'yı irkilten bir anilikle boynunu iki yana çevirerek kıtlattı.

"Dik dik bakıyorsun gerçekten," dedi Lila zırhının tokasını çözerken. "Şuranda bir sürü kırışık olacak." Kaşlarının arasını işaret etti.

Helena gözlerini devirdi ve defteri sandığına koyarken parmakları tılsıma değdi. Alışılmadık biçimde sıcaktı. Tanıdık bir ısı. Neredeyse alacaktı ama bunun yerine elini çevirip avuç içindeki yara izlerine baktı.

"Pek endişelendiğim bir şey değil," dedi alçak sesle.

"Hel... sen iyi misin?"

Helena başını kaldırdı. "Evet. Neden?"

Lila kıpırdandı ve çözdüğü zırh parçası şakırdadı. Zırhı her zaman üzerindeydi. Hatta o olmadan çıplak hissettiğini söyleyerek geceleri bile hafif örgülü bir setle uyurdu ama Helena bunun aslında, Principatus Apollo'nun şövalyesi olan amcası Sebastian'la aynı hatayı yapmaktan, Luc için güvenli bir yer olduğuna inanmaktan korkmasından kaynaklandığını biliyordu.

"Son zamanlarda bir tuhafsın. Yeni şifacılara sevineceğini sanmıştım, belki biraz rahatlarsın demiştim ama sen..." Lila tereddüt etti. "İçine kapandın. Sürekli ortadan kayboluyorsun. Luc fark etti."

"Endişeleniyorum sadece," dedi Helena. "Kimeraları öldürmeyi başarabildiniz ını?"

"Hayır. Dün dışarı çıktık ama acayip hızlılar. Birini köşeye sıkıştırdım ama berbat kokuyordu. Grilerden bile beterdi. Öldürebilirdim ama tanrılar aşkına, doğru düzgün göremiyordum bile ve sonra..." Başını iki yana salladı. "Neden kimeralardan bahsediyoruz ki?"

Helena gözlerini kaçırdı.

"Sikerler," Lila ofladı. "Konuyu değiştirip kafamı dağıtma. Kimeralardan konuşmak istemiyorum." Her adımda protez bacağı tıklayarak yürüdü ve Helena'nın yanında dikildi. "Ortalarda yoksun *ve* son zamanlarda toplantılara da katılmıyorsun. Nihayet dün Soren'den olanları duydum. İyi iş gerçekten, bu kadar sırrı saklamak yani."

Helena kaskatı kesildi. "Luc biliyor mu?"

"Hayır."

Helena derin bir nefes verdi. "Konuşmak istemiyorum."

Lila bir süre sustu. "Luc'la benim orada olmadığımız günü seçmen de gözümden kaçmadı."

"Yine de söylerdim," dedi Helena tırnak etleriyle oynayarak. Tırnaklarının kenarlarındaki deri sürekli yıkamaktan çatlayıp yıpranmıştı ve tırnaklarının arasında hâlâ Ferron'm kanı vardı. "Yine de Luc'un orada olmamasına memnunum. Arada kalmasını istemedim. Reddedeceklerini biliyordum zaten. Ama... söylemem gerekiyordu. Soren sizin için o muharebenin iyi geçtiğini söyledi ama biz hastanede... Her şeyimiz bitti. Yataklar, sargılar, laudanum ve antiseptik... Yaralılar da geldikçe geliyordu ve ben... bir fark yaratamadım."

Lila, Helena'nın yatağının kenarına oturdu. "Sen..." Lila gözlerini kaçırdı ve kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi göründü. "Artık... pek iyi değil misin? Bu yüzden mi konuştun ve bu yüzden mi şimdi bir sürü acemi var?"

Bir sessizlik oldu. Helena, Lila'ya sertçe baktı ama Lila kemerini açmakla meşguldü ve onunla göz göze gelmedi. Lila'nm Bedel'i biliyor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bunu düşünmek bile fazla ağırdı.

"Hayır. İyiyim. Acemiler Matias'm benden kurtulma umudu yüzünden."

"Ah, iyi. Yani kötü ama mantıklı," dedi Lila ve boğazım temizledi. "Onlar konusunda mutlu olmaman mantıklı o zaman."

Helena gergin bir kahkaha attı. Ama aralarındaki o ince, tedirgin hava dağılmadı. Sonra yine Lila konuştu.

"Biliyorsun, benimle... her şeyi konuşabilirsin. İstersen yani."

"Hayır," dedi Helena hemen. "Konuşmaya ihtiyacım yok. Anlamı da yok zaten. Üstelik sık sık hatırlattıkları gibi, ben savaşçı değilim. Savaşın ne olduğuna dair bir şey bilmiyorum. Yani... söyleyecek neyim var ki?"

Lila kıpırdanınca protez bacağı takırdadı ve "Bence hastane, cepheden daha kötü," dedi.

Helena kalakaldı.

"Bacağım yüzünden orada yatarken fark ettim." Kaşlarını çatmış, uzaklara bakıyordu. "Cephede... her şey o kadar net ki. Kurallar basit. Bazen kazanırsın. Bazen kaybedersin. Bazen yara alırsın. Sen de karşılık verirsin. Çok kötüyse toparlanmak birkaç gününü alır. Ama..." Aşağıya baktı; parmakları protezinin uyluğuna bağlandığı yerde dolaşıyordu. "...hastanede her savaş kaybetmek gibi. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Helena'ya baktı. "Orada gördüğün tek şey en kötüsü."

Helena bir şey demedi.

Lila iç çekti ve zırhının kalan parçalarını da çözerek Helena'nın yatağının üzerine bıraktı. "Soren bana ne söylediğini anlatınca... Katılmıyorum ama anlıyorum."

Helena cevap vermedi.

Lila dirseğiyle onu hafifçe dürttükten sonra ayağa kalktı. "Acemiler sadece Matias'm oyunları olsa bile daha çok izin kullanmandan memnunum. Buna ihtiyacın vardı bence... her şeyden biraz uzaklaşmaya."

31. BÖLÜM

Nisan 1786

Helena kapıyı açtığında Ferron onu bekliyordu. Oda temizlenmişti; zemin, masa, sandalyeler, hepsi pırıl pırıldı. Kandan iz yoktu.

Helena içeri girerken Ferron'ın ağzı sıkıca kapanıp bir çizgi hâlini aldı.

Helena kapıyı kaparken Ferron pelerinini omzundan attı. "Nasıl dövüştüğünü görelim bakalım, Marino."

Ferron o kadar hızlı hamle yaptı ki bedeni âdeta bulanıklaştı.

Helena'nın bıçağına uzanacak zamanı bile olmadı. Çantasını Ferron'ın kafasına doğru savurdu.

Bu ona bir an kazandırsa da Ferron onu havada yakaladı, kayışı Helena'nın parmaklarından kopardı ve çantayı odanın öbür ucuna fırlattı.

Helena uzaklaşırken çam şişelerin kırıldığını duydu. Kaçacak yer yoktu.

Kapı kilidi açılmayacak kadar karmaşıktı.

Diğer tarafına geçtiği masayı aralarında kalkan olarak kullanmaya çalıştı.

Ferron masaya bir tekme savurdu. Bacakları fayansın üzerinde sürtünerek Helena'ya doğru uçunca o da atladı. Masa duvara öyle bir çarptı ki üstü parçalandı.

Helena yere çarptı ve sol eli büküldü; bileğindeki kemik taş zemine çarparak çatladı. Kolunda bir acı patladı.

Elini göğsüne bastırdı ve ayağa kalkmaya çabaladı.

"Ferron, dur!"

Ferron durmadı. Onu gırtlağından tuttuğu gibi duvara çarptı ve gırtlağını sıkmaya başladı. Ferron'ın yüzünde tek bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Helena sağlam eliyle tırnaklarını iyice bastırarak Ferron'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Dizini kasıklarına geçirdi ama Ferron bir tekmeyle ayaklarını yerden keserek onu yere yapıştırdı.

Darbe Helena'nın ciğerlerindeki havayı söküp aldı. Gözlerinin önünde yıldızlar çakmaya başladı.

Ferron dizini göğsünün ortasına bastırdı ve kemikleri gıcırdayana kadar abandı. "Ee?"

Helena nefes alamıyor, ciğerleri kasılıyordu. Altından kurtulmak için çırpındı ve ulaşabildiği her yerine tutunarak Ferron'ı itmeye çalıştı.

Ferron elini yakaladı; gözleri tehditkâr bir ifadeyle parlıyordu. Helena elini çekmeye çalıştı ama Ferron daha da sıktı. Sağ koluna bir acı yayıldı, tarakkemikleri birbirine sürtünüyordu.

"Elimi kırma! Ellerime... zarar veremezsin!" Kelimeleri panikle haykırmıştı.

Ferron daha da yaklaştı. "O zaman kendini benden *kurtar*."

Her iki kolu da alev alev yanıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Göğsü her an ezilebilirdi. Bir kez daha debelenmeye kalkarsa sağ elindeki tüm kemiklerin kırılacağından emindi.

Bütün bedeni gevşedi.

Ferron sanki birden yeniden atağa geçmesini bekliyormuş gibi birkaç saniye daha onu öylece tuttu. Bir an için yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra ifadesi yeniden sertleşti.

"Zavallısın," dedi ve göğsüne biraz daha ağırlık verdi. Helena'nın gözleri yaşardı ama ses çıkarmadı. "Sana ne istersem yapabilirim, aklının alamayacağı kadar canını yakabilirim ve beni durduramazsın. Rezonansıma bile gerek yok. Çıplak ellerimle de yapabilirim. İşte o kadar *zayıfsın*."

Dudak büktü ve Helena'yı bıraktı. Elleri kan içindeydi ama Helena'nın tırnaklarıyla kazıyarak açtığı izler şimdiden yok olmuştu. Ayağa kalktı, mendilini çıkarıp kanı sildi ve üstünü başını düzeltti.

Helena yerde, soluğu kesilmiş hâlde kalakaldı. Omurgası ve başının arkası zonkluyordu. Sağ elini kullanarak oturur pozisyona geçmeye çalıştığında neredeyse çığlık atacaktı.

Ellerinin her yanına acı yayılıyordu. Tırnaklarının altı kan ve deriyle doluydu ve parmak uçları lekelenmişti.

Sol bileği şimdiden şişmeye başlamıştı. Sağ eli de daha iyi sayılmazdı: Parmaklarını yumruk yapmak için kıvırmaya çalıştığında acı dirseğine kadar bir hale gibi fırladı.

"Bilgin olsun," dedi sesini zorla sabit tutmaya çalışarak, "bu yaptığın işime engel olmaya giriyor. Canımı yakmak istediysen" –çenesi istemsizce titredi– "bunu ellerime yapamazsın."

Hayır diyebileceğini iddia etmek de buraya kadarmış.

Ferron hiçbir şey demedi, yalnızca yürüyüp pelerinini aldı ve Helena'ya tekrar bakmadan üstüne geçirdi.

Helena olduğu yerde kaldı. Bunun olabileceğini hep biliyordu ama Ferron onu kandırıp sahte bir güven hissine kapılmasına sebep olmuştu. Gardım düşürmesini beklemiş ve sonunda ona zarar vermişti.

Bunu en başta yapsaydı daha az zalimce olurdu.

"Sebebini öğrenebilecek miyim?" diye sordu. Gözlerini hâlâ boş boş zemine dikmişti ve her nefes alışında kaburgaları sızlıyordu. "Ben... b-bir şey mi yaptım?"

"Varlığın, Marino. Bence bu yeterli bir sebep."

Buna verecek bir karşılığı yoktu. Yavaşça doğruldu. "Bugün bilgi getirdin mi?"

Ferron ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır. Hepsi buydu."

Helena tek kelime etmeden çantasını aldı ve kayışı dikkatlice koluna geçirdi. Omzuna kadar kaldırmayı başaramadı. İçeride kırık camlar şıngırdadı.

Geçen haftadan sonra acil durum kiti eklemiş, Ferron bir kez daha yaralanırsa diye hazırlıklı olmak istemişti. Boşa giden ilaçlar neredeyse kaburgalarındaki acı kadar içini sızlatıyordu. Ayrıca kırılan camlar ve dökülen içerik o gün topladığı her şeyi de kirletmişti. Boşa giden onca saat.

Kapıya gitti ve açabilmek için parmaklarını esnetmeye çalıştı ama hissettiği tek şey acıydı.

"Acaba" –bu kez sesi ona ihanet ederek titredi– "kapıyı açar mısın?"

Elleri dışında bir yerini incitmiş olsaydı, Karargâh'a dönmeden önce Crowther'ın verdiği talimatları izleyip morlukları gizlemek kolay olurdu ama onun ötesi için plan yapmamışlardı.

Karakol'dan çıktıktan sonra Helena baraj boyunca dolanıp durdu. Elleri olmadan işlevsizdi. Bu dağılmış hâliyle Karargâh'a dönerse, yanıtlayamayacağı sorulara maruz kalabilirdi.

Sonunda çaresizce setin aşağısına inip bataklığa doğru süründü. Elleri olmadan beceriksizce hareket ediyor, hızla çamura bulanıyordu. Tekrar sert zemine tırmandığında sırılsıklam olmuştu ve çamur içindeydi; yüzünü ve boynunu çamura bulayıp morlukları örtmeye çalıştı.

Kontrol noktasına geldiğinde onu tanıdılar ve hâline acıdıkları için fazla soru sormadılar. Karargâh'a ulaştığındaysa asansörü kullanamayacak durumda olduğu için hastaneye gitmek zorunda kaldı.

"Ne oldu?" Başhemşire Pace onu karşılamak için kapıda bekliyordu.

"Bataklığa düştüm," dedi Helena göz teması kurmadan. "Bileklerimi burktum."

"İkisini birden mi?"

Helena başını kaldırmadan onayladı.

Pace bir an kımıldamadan durdu ama sonra toparlandı. "Hadi seni şu çamurlu kıyafetlerden kurtaralım ve ne yapılması

Ninova

gerekiyormuş, bir bakalım." Helena'yı genellikle Sonsuz Alev'in yüksek rütbeli üyeleri için ayrılmış özel odalardan birine götürdü ve yollarına çıkan herkesi uzaklaştırdı.

Helena, Pace'in profesyonelliğini daima takdir etmişti. Her durum karşısında sarsılmaz bir duruşu vardı. Helena'nm elleri o kadar şişmiş ve soğuktu ki düğmeleri ya da tokaları açacak takati yoktu. Pace, Helena'yı soyarken önlüğüne, kollarına ve ellerine bulaşan tüm o çamura rağmen tek kelime etmedi.

Helena özür dilemeye kalkınca Pace ıslak bir bez sıkarak kayıtsızca, "O kadar kanın ardından bir değişiklik oldu," dedi. "Hadi seni biraz temizleyelim ve hasarın durumuna bakalım. Ellerin için en iyi seçeneğimiz Elain."

Helena gerildi ama yapabileceği bir şey yoktu. Morluklar görünür hâle gelince, Pace bileklerini düşerek burkmadığını hemen anlayacaktı ve Elain en yetenekli acemi olsa da tam bir dedikoducuydu.

Pace, Helena'nın boğazını temizleyip de oradaki morluklar kaçınılmaz olarak belirginleştiği anda durdu. Helena ne söyleyeceğini bulamadan kapı çaldı.

Pace dudaklarını birbirine bastırarak kapıya gitti ve vücudunu hastane koridorunu kapatacak şekilde konumlandırdı.

"Ne oldu, Purnell?" dedi Pace.

Kısık bir ses yanıt verdi: "Size mesaj var. Acil dediler."

Pace bir şey aldı ve kapıyı kapattı. Kâğıdı açtı, okudu ve Helena'ya doğru yürürken yırttı.

"Seni odana göndermem için emir aldım. Hemen," dedi yanakları öfkeyle kıpkırmızı kesilen Pace. "Ama önce seni biraz daha temizleyebilirim bence."

Temizlendikten sonra Helena hipotermi geçiriyormuş gibi sarınıp sarmalandı ve Pace onu Simya Kulesi'ne kadar bizzat götürdü. Asma köprüye çıktıklarında Crowther onları bekliyordu. Pace, onu görür görmez irkildi.

"Başhemşire Pace," dedi Crowther. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Pace'in yanaklarındaki kılcal damarlar çatlamış gibiydi. "Marino'nun iyi bakıldığından emin olmak istedim."

Crowther'ın gözü seğirdi. "Elbette." Helena'ya döndü. "Anladığım kadarıyla şifa gerektirecek bir durumdasın?"

Helena bu soruyu düşünüp duruyordu. "Sol elim tedavi edilirse kalan kısmını kendim halledebilirim diye düşünüyorum."

"Birini gönderirim. O zamana kadar ortalarda görünme. Başhemşire, artık gidebilirsiniz." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Pace hastaneye dönmek yerine odasına kadar Helena'ya eşlik etti ve Helena yatağına girdikten sonra bile yanında kaldı.

"Biliyor musun, ebelik yaptığım dönemde birkaç şifacı tanırdım," dedi Pace sonunda, yatağın ucuna oturup odaya göz gezdirirken. "Şehirde eğitim almış doktorlar dağ köylerinde çalışmayı pek sevmezdi. Tanıdıklarım da kendilerine şifacı demezdi, daha çok sezgilerine güvendiklerini düşünürlerdi. Genelde vücutları anlama konusunda iyi olduklarına inanan yaşlı kadınlardı. Dağlardan bir şifacı gelecek dediklerinde benim yaşlarımda birini beklemiştim." Sonunda Helena'ya baktı. "Sen çok gençsin. Ne kadar genç olduğunun farkında bile değilsin. Daha değerini bile anlamadığın şeylerden vazgeçiyorsun."

Helena'nın duyguları karman çorman olmuştu. "Kimse bana... kabul etmediğim bir şeyi dayatmıyor."

"Peki hiç hayır dedin mi?" diye sordu Pace. Helena daha yanıt veremeden devam etti: "Sence Crowther gibi bir adam bunu fark etmemiş midir?"

Pace belki daha fazlasını da söyleyecekti ama kapı açıldı ve genç bir kızla beraber Crowther göründü.

"Hastaneye dönebilirsiniz, Başhemşire," dedi Crowther imalı bir tavırla kapıyı açık tutarak.

Pace, Helena'nın dizine hafifçe vurup ayağa kalktı ve geçerken Crowther'a dik dik baktı. Crowther kapıyı sıkıca kapadıktan sonra Helena'ya döndü.

"Bu Ivy. Sol elini tekrar işler hâle getirmek için gerekenleri yapacak."

Kız öne çıktı. Bir geyik gibi tedirgin ama çevik hareketleri vardı. Gözleriyse keskin ve tilki gibiydi. On beş yaşlarında görünse de Helena o kadar olduğunu bile sanmıyordu. Bu kadar genç bir yaşam büyücüsünün varlığını hiç duymamıştı. Pace'in dediği gibi, bu yetenek genelde daha geç yaşta ortaya çıkardı.

Savaş herkesi bir şekilde erken yaşlandırmıştı.

Helena sol bileğini işaret edip basit terimlerle ne düşündüğünü, ne yapılması gerektiğini ve nelere dikkat etmesi gerektiğini açıklarken Ivy tek kelime etmedi. Helena hayatı boyunca kendinden başka kimse tarafından iyileştirilmemişti ve Ivy elini uzatıp koluna dokunduğunda Helena, Crowther'a panikle birkaç kez baktı.

Kızın yaşam büyüsü yeteneği şaşırtıcı derecede ustalıklıydı ama rezonansı hiç de yumuşak değildi.

Helena'nın bileğindeki ağrı ve şişlik hızla yok olduktan sonra Ivy bileğindeki çatlağı arayıp buldu. Dakikalar içinde Helena parmaklarını neredeyse ağrısız hareket ettirebiliyor ve rezonansını yeniden hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi elini olabildiğince çabuk geri çekerek.

Ivy'nin eli yanına düştü. Gözlerinde garip bir merak parıltısıyla Helena'ya baktı. "Ablam seni seviyor."

"Öyle mi? Hastanede mi çalışıyor?"

"Ivy," dedi Crowther sertçe, "şimdi çık. Bu konuyla ilgili de kimseye tek kelime etme."

Ivy ilgisiz bir baş hareketiyle çıkıp gitti.

Crowther kapıyı yeniden kapattı. Helena kızın kim olduğunu sormak istiyordu ama konuşmaktan bıkmıştı ve dikkatini sağ eline çevirdi. Sinirlerini dirsekten itibaren bloke etti ve dikkatli bir muayeneye başladı.

"Ne oldu?"

"Sanırım Ferron geçen hafta konusunda kızgındı," dedi Helena. Crowther'a bakmak zorunda kalmayacağı bir şey bulduğuna

memnundu. "Ne kadar gururlu olduğunu biliyorsun. Ona yardım etmiş olmamdan hoşlanmadı sanırım. Daha içeri adım atmama kalmadan nasıl dövüştüğümü görmek istediğini söyledi."

Başını kaldırdığında, Crowther'ın dudaklarının ince bir çizgiye dönüşüp kaybolduğunu fark etti.

"Yaşam büyünü açığa vurdun mu?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim."

Crowther başını yukarı aşağı salladı ama hâlâ şüpheli görünüyordu.

"O kız kimdi?" diye sordu Helena.

"Yetim," dedi Crowther. "Kenar mahallelerde bulduk." Sinirli bir ses çıkardı. "Üşüttüğünü söyleyeceksin. Birkaç gün izin al. Ama bir daha bu hâlde Karargâh'a dönmeni istemiyorum. Biraz uzakta gizli bir yer var; orada kıyafet ve temel malzemeler bulunur. İleride böyle bir durum olursa oraya gideceksin. Buraya gelmediğin görülünce seni ilk orada arayacaklar."

Helena başını yavaşça sallayarak onayladı. Sağ elindeki şişlik sonunda yeterince azaldığından sol elinde Ivy'nin yaptığı iyileştirmeyi kontrol edebildi.

Ellerinin tamamen iyileşmesini beklemek dışında yapacak hiçbir şeyi yoktu. Birkaç gün izinli olmak gereğinden fazla temkinli bir hareketti ama tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi. Ellerinde sinir hasarı oluşursa neredeyse tamamen işlevsiz kalabilirdi.

Zamanını sandığının içini karıştırarak geçirdi. İçinde, Enstitü'deki derslerinden kalma eski defterlerden başka pek bir şey yoktu. Eşyalarının çoğu Etras'ta kalmıştı çünkü Enstitü'nün yurtları küçüktü ve kıyafet kuralları katıydı. Küçük bir kutunun içinde, Helena'nın Enstitü'ye başlamadan hemen önce babasıyla çekilmiş bir teneke fotoğrafı duruyordu. On yaşındaydı ve üniforması üzerindeydi; yüzü heyecanla ışıldıyordu. Babasının Paladya'da lisansı olmamasına rağmen, fotoğraf için beyaz tıbbi önlüğünü giymişti. Kızını getirdiğinde profesyonel görünmek istemişti.

Helena kutuyu kapattı ve tılsımı eline alıp avucundaki yara izlerine hizaladı.

Elinde hâlâ tılsımı tutarken pencereye yürüdü, ardından çatıya atladı. Luc ona, Kule fenerinin altındaki hafif eğimli çatıya pencerelerden nasıl çıkılacağını göstermişti.

Sonsuz Alev'in ateşi tepesinde parlıyor ve ölümcül düşüşle arasında yalnızca alçak bir demir parmaklık duruyordu.

Zihnini kısa süreliğine kapatabilmeyi diledi. Yönlendirme tekniği ancak biraz boşluk yaratabiliyordu ama acısı her seferinde tekrar içeri sızıyordu.

Beyaz alevlerin ışığında parlayan güneş amblemine baktı. Onu çatıdan aşağı bırakmak, yok olana kadar düşmesini izlemek istedi.

Ona ne zaman baksa, yüklediği anlamlardan ötürü utanç duyuyordu.

Zincirin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi ama son anda durdu.

Hayır. Bu tılsım Ilva'yı temsil etmiyordu, Luc'u temsil ediyordu. Ilva bunu suistimal etmişti ama bu, Luc'un suçu değildi. Helena bunu Luc için yapıyordu ve o buna değerdi.

Zinciri yeniden boynuna takıp giysisinin altına sakladı ve altın kalbinin üzerinde ısınırken oturup şehri izledi.

Helena sonraki hafta Karakol'a döndüğünde bazı önlemler alınmıştı. Terk edilmiş bir bodrumda yer alan bırakma noktası geçici bir sığınak işlevi görecekti. Eğer kendi kendini iyileştiremeyecek kadar ağır yaralanırsa oraya gidecekti. İçeride temel tıbbi malzemeler ve bir kısa dalga telsiz vardı. Şifreli bir mesaj gönderilirse Ivy'yi yollayacaklardı.

Ferron gecikmişti. Yine. Sık sık geç kalıyordu ama Helena bu kez bekleyemeyecek kadar gergindi. Çantasını omzuna asıyordu ki kapı açıldı.

Ferron içeri girip kapıyı kaparken Helena irkildi. Kapının kilit sesiyle birlikte kalbi sıkıştı.

"Geciktim," dedi Ferron.

Helena konuşabilmek için önce odaklanıp nefes almak zorunda kaldı. "Bu hafta da... antrenman mı yapacağız?"

"Hayır," dedi hemen. "Hayır. Sana bunu bir daha yapmayacağım."

Helena başını hızlıca salladı ama artık ona inanmaması gerektiğini biliyordu. Ferron her seferinde anlaşmanın şartlarını işine geldiği gibi yeniden tanımlıyordu.

Onu temkinli gözlerle izledi.

Ferron bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra durup yumruğunu sıktı.

"Ne var?" diye patladı Helena, ona dik dik bakarak. Sonraki hamlesini beklemekten bıkmıştı.

Ferron gözlerini kaçırıp yere baktı.

"Seni incitmek istememiştim," dedi.

Helena kuru bir kahkaha attı. "Eh, bir gün yapacağını biliyordum zaten."

Ferron başını kaldırdığında gözlerinde anlık bir öfke parladı.

Helena, Ferron'ı artık anlamaya başlamıştı. Kendini diğer Ölmeyenler'den üstün görüyordu. Onlarla aynı kefeye konulmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden de zaman zaman geri adım atıyor ve sanki Helena'nın bu anlaşmada bir iradesi varmış gibi davranıyordu. Ama ne kadar inkâr ederse etsin, o da diğerleriyle aynı hamurdan yoğrulmuştu.

Helena ona dik dik baktı. "Geçen hafta ben çalışamayacak durumda olduğum için biri ölseydi, günahı senin boynunaydı."

Ferron alayla homurdandı. "Bunu umursamam mı gerekiyor?"

"İnsan olsaydın evet."

Ferron'm çenesi kasıldı. "Madem bugün dürüst oluyoruz, öz savunma konusunda berbatsın. Beklediğimden bile kötüsün. Ki bu çok şey anlatıyor çünkü zaten beklentim yerlerdeydi. En azından tüm sağlıkçılarını az çok çatışmaya hazırlıklı tutarlar sanıyordum."

"Hastane korunuyor. Bu, tüm personeli eğitip dövüş antrenmanları yaptırmaktan daha pratik."

Ferron'ın buna katılmadığını görebiliyordu.

"İyi de şu anda hastanede değilsin." Etrafında ağır ağır dolandı. "Çok cılızsın. Hiç kasın yok. Bu hâlinle sana ne öğretebilirim bilmiyorum. Sana önce biraz kalistenik çalıştırmam gerekecek."

Helena'nın Enstitü'de en sevmediği ders kalistenikti. "Spor yapsam bile ellerime zarar verecek hiçbir şey yaptıramazsın."

Ferron duraksadı. "Yaralanırsan, seni iyileştiririm."

Helena'nın başı döndü. Hiç aklına gelmemişti ama isterse arkasında iz bırakmadan onu tekrar tekrar incitip iyileştirebilirdi.

Ferron bir zarf çıkarıp uzattı ama Helena almaya çalıştığında elinden bırakmadı ve dikkatle yüzüne baktı. "Yiyecek sıkıntısı mı var?"

Helena cevap vermedi; zarfı tutmaya devam edip onun bırakmasını bekledi. Crowther çok netti: Ferron, Helena'dan asla istihbarat almayacaktı.

Ferron'ın ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Güney bölgesine ait taşıma bilgileri muhtemelen yiyecek sevkiyatına ait. Eğer el koymayı başarırlarsa, Crowther'a tayınlarını artırmasını söyle."

Bir hafta sonra, keşif ekiplerinden biri bir kimera yakalamayı ve öldürmeyi başardı. Gerçi kıstırdıklarında öldü ölecek durumda olduğunu da itiraf ettiler.

Ceset inceleme için geri getirildi ve biraz tartışmadan sonra, onu parçalayıp analiz etme görevi Helena'ya verildi.

Kimeralar yaşam büyüsüyle yaratılmıştı, dolayısıyla süreci anlayabilmek için bir yaşam büyücüsü gerekiyordu. Sonsuz Alev'in görevi düşmanlarının uygulamalarını incelemekti.

Kalıntılar, kimera ölür ölmez çürümenin erken evresine girmiş gibi şimdiden feci kokuyordu. Yaratım sürecinde derisi soyulmuş, canlı canlı kesilmişti; kasları fileto gibi dilimlenip başka canlıların parçalarıyla karıştırılmıştı. Organlarının birkaçı tamamen değiştirilmişti. Kafatası bir sürüngene aitti ama içi oyulmuş ve içine daha büyük bir memeli beyni yerleştirilmişti.

Ölüm büyüsüyle yaratılmamıştı; hayvanları canlandırma geçmişte defalarca denenmiş ama hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Kimera yaratıldığı sırada canlıydı ama Helena onun nasıl hayatta tutulduğunu hayal bile edemiyordu.

Helena çalışırken Shiseo yanında durmuş, ihtiyaç duyduğu aletleri uzatıyordu. Neden onun asistanı gibi çalışmayı kabul ettiğini anlamıyordu. Bu işe göre fazla eğitimliydi; metalurji bilgisinin genişliği birçok ustaya taş çıkarırdı. Ilva'nın talebi açıkça bir hakaretti.

Helena raporu yazarken, Shiseo daha önce tartıştıkları metal katkılı tentürler için bileşik dizilimler çizerek oyalandı. Gümüş, bakır ve demirin hepsinin tıbbi kullanımları vardı ve bazı özütlerin etkisini artırabiliyordu.

"Shiseo," dedi Helena başını kaldırarak, "kendi çalışma alanın var mı?"

Shiseo duraksadı. "Hayır. Aslında belki Enstitü'de ders vermem düşünüldüğünde olacaktı ama..." Başını iki yana salladı.

Helena yerinde kıpırdandı. Onun bu pozisyonu neden kabul ettiğini ancak şimdi fark ettiği için kendini garip hissetti. "Bunu daha önce söylemen gerekirdi. Kendi projelerin üzerinde çalışmak istersen bu alanı kullanabilirsin."

Shiseo başını hafifçe eğerek belli belirsiz gülümsedi ama Helena onun bu teklifi kabul etmeyeceğini hemen anladı.

Belki yanılıyordu. Ilva onu bu göreve mecbur mu kılmıştı acaba? Elbette. Shiseo siyasi sığınma talebiyle gelmişti ve Ilva da bu borcu tahsil etmişti. Onun neden bu kadar dikkatli ve alttan alan biri olduğunu açıklıyordu bu durum. Helena kendini suçlu hissetti ama ona ihtiyacı vardı.

"Ama uyarayım, teknik olarak bu laboratuvarı çaldım," dedi Helena başını kaldırarak. "Yani, burası hep buradaydı ve kimse kullanmıyordu ama ben öylece gelip yerleştim ve kimseden izin almadan bir şeyler yapmaya başladım." Omuz silkti. "Herkes bir başkasının izin verdiğini varsayıyor. Yani eğer... usulsüz laboratuvarlardan hoşlanmıyorsan, anlarım. Ama ilgilendiğin şeyler için burayı kullanmakta serbestsin."

Ninova

Shiseo ona o ifadesiz, temkinli yüzüyle baktı ve sonra göz kenarları hafifçe kırıştı. "Belki ilgimi çeken birkaç şey vardır."

Sonraki haftalarda Ferron'ın temasları düzensizleşti. Helena onun talimatlarına sadık kalarak kalistenik egzersizlerini yapmayı sürdürüyordu ama Ferron çoğu zaman hiç gelmiyordu. Bazen masaya bir zarf bırakılmış oluyordu; bazen de Helena saatlerce bekliyor ve sonunda eli boş dönüyordu. Yüzüğü tuhaf zamanlarda yanıyor, Helena alelacele Karakol'a gidiyordu ama vardığında ya bir mektup ya da bir harita buluyor, Ferron'sa çoktan gitmiş oluyordu.

Verdiği bilgiler faydalı görünüyordu ama Helena, Crowther'ın ondan yavaş yavaş vazgeçtiğini, ona üstünü çoktan çizmiş gibi davrandığım görebiliyordu.

Dolayısıyla o gün dairenin kapısını açtığında Ferron'ı onu beklerken bulunca irkildi.

Ferron masasının başında oturuyordu; elinde bir gümüş sikke vardı ve gelişigüzel çeviriyor, havaya atıp tutuyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Ferron ona bakmadan konuştu. "Yüce Ölüm Büyücüsü önümüzdeki hafta ülke dışında olacak. Hevgoss'a gidiyor. Bunun için oldukça kapsamlı hazırlıklar yapıldı. Ölmeyenler'in neredeyse üçte biri onunla birlikte gidecek. Bu seyahat gizli tutuldu, çok az kişi biliyor."

Bir sessizlik oldu.

Ferron sikkesini cebine koydu. "Daha önce hiç böyle ayrılmamıştı. Eğer Direniş böyle bir açık bekliyorsa, işte fırsat. Ölmeyenler'in her biri bütün övgüyü ve zaferi kendisi almak isteyeceğinden doğru düzgün koordine olamazlar."

"Senin de onlarla birlikte gideceğini varsayıyorum," dedi Helena çünkü elbette şehri yanıp kül olmaya bırakacak ve parsayı toplamaya dönecekti.

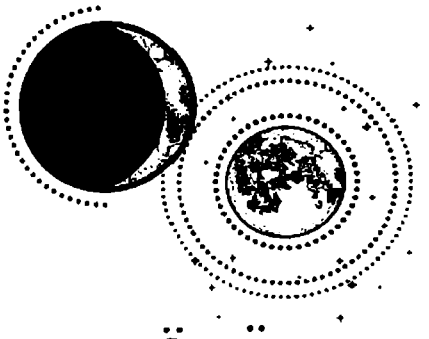
En başından beri bunu hedefliyordu. Bu onun uzun vadeli planıydı. Direniş onun tuzağma adım adım yürüyordu ve Helena'nın

bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü böyle bir fırsatı değerlendirmeyeceklerse hemen teslim olmaları daha iyiydi. Yıl sonuna kadar dayanamazlardı.

Ferron hiçbir şey demedi.

"Başka bir şey var mı?"

Ferron başını iki yana salladı, ardından ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve kapıyı açmadan önce durdu. "Sanırım önümüzdeki birkaç haftayı atlayabiliriz. Gelebileceğimi sanmıyorum."

32. BÖLÜM

Mayıs 1786

Morrough ve o kadar çok Ölmeyen'in gideceği haberi Sonsuz Alev'in uzun zamandır beklediği fırsattı. Makine gibi hareket geçen Direniş saldırı hazırlıklarını hızla başlattı.

Crowther son birkaç aydır haritalar, devriyeler ve nöbet rotasyonları hakkında bilgiler, komuta zincirleri ve kimlerin ilk çağrılacağı, Direniş saldırırsa nasıl karşılık verileceği gibi Ferron'dan gelen istihbaratı çeşitli kaynaklara atfederek yayıyordu.

Birlikler savaşa canla başla hazırdı.

Fakat Helena'nın içinde büyüyen, her geçen an daha da yayılan bir korku vardı. Ya bu bir tuzaksa? Ya Ferron yalan söylemişse ve verdiği bilgilerin içinde bir ağ sakladıysa? Onun ne kadar tuhaf davrandığını aklından çıkaramıyordu.

Hastane, umut ile korku arasında gidip gelen, gergin bir bekleyiş içindeydi. Sonra sirenler çalmaya ve kamyonlar gelmeye başladı; cesetler aktı, hastaneyi doldurup koridorlara taştı. Yaralılar için hiç yer kalmamıştı.

Savaşın yıkımı hastaneyi doldururken Helena ne kadar çaresizce suçlu hissettiğini aklına yazdı, o kadar. Çalışmak zorundaydı.

Senin yüzünden. Bilmeliydin. Ferron bir canavar. Doğuştan hain, tıpkı babası gibi. Hiç bu kadar şifa uygulamak zorunda kalmamıştı; öyle harıl harıl çalışıyordu ki tılsım boynunda neredeyse tenini yakacak kadar ısınmıştı. İki acemi şifacı rezonansları tükenince yere yığıldı.

Birileri ona kaybetmediklerini söyleyene kadar en az bir gün geçmişti. Saldırı başarısız olmamış, muhteşem bir zaferle sonuçlanmıştı. Direniş limanları ele geçirmiş, Doğu Adası'nın büyük kısmını geri almışlardı. Güneybatı köşesinde hâlâ çatışmalar vardı ama adanın tamamını alacaklarını umuyorlardı.

Doğrulamış olsalar da Helena hâlâ inanamıyordu. Yaralıların ardı arkası kesilmiyordu.

Direniş muhaliflerle dolu hapishaneler bulmuştu. Limanlara yakın en büyük binalardan biri bir laboratuvardı. Direniş yıllardır görmediği tıbbi malzemeler ve cihazlarla dolu kamyonlar getirmişti. Gerçek anestetikler ve antiseptikler. Kasalarca afyon reçinesi. Gazlı bezler ve taze sargılar.

Ama hastaneyi dolduran sevinç laboratuvardan kurbanlar gelmeye başlayınca yok oldu. Yıllardır yılmadan çalışan sağlıkçılar ve hemşireler, gelen kurbanların karşısında sinir krizi geçirip görevden alınmak zorunda kaldılar.

Laboratuvarda sadece hayvanlarla kimeralar yapılmıyordu. Gelen kurbanlar akılalmaz deneylere tabi tutulmuş, tanınmaz hâle gelmişti. Bedenleri sistematik olarak parçalanmış ve yeniden birleştirilmişti. Sayıları o kadar fazlaydı ki.

Onları tedavi etmeye çalışmak Helena'ya düştü. Cerrahlar ne yapacağını bilemez hâle gelmişti, acemilerinse içleri kaldırmıyordu. Helena'nın elinden de bir şey gelmiyordu. Ne denediyse denesin hepsi öldü.

Akıncıları için bu İlhak çarçabuk bitmişti. Ölmeyenler'in yıllarca yavaş yavaş oyduğu şey, tek bir koordineli hamleyle geri alınmıştı. Asrın askeri zaferi olarak görülüyordu.

Hastane içinse bitmek bilmeyen bir kâbustu.

Morrough'nun geri döndüğüne dair haberlerin peşinden suçun kime kalacağı üzerine komuta kademesinde büyük bir sarsıntı yaşandığına dair söylentiler duyulmaya başlandı. Ardından limanları geri almak için karşı saldırılar başladı.

Ortalık ancak haftalar sonra biraz olsun yatıştı, hastanede vardiyalar yavaş yavaş eski düzenine döndü ve daha fazla acemi şifacı

getirildi. Crowther ile Ilva, hangi kızlarda potansiyel rezonans olduğunu kızların kendileri bile farkına varmadan anlıyor gibiydi.

Helena sonunda o kadar tükenmişti ki birkaç gün boyunca neredeyse hiç konuşamadı. Sanki insan olmayı unutmuştu.

Pace, onu malzeme odasında mekanik hareketlerle envanter çıkarırken bulunca onu hastaneden kovdu ve acil bir durum olmadıkça en az dört gün geri gelmemesini emretti.

Helena eski programına dönmekten başka ne yapacağını bilemedi. Bu yüzden salı geldiğinde şafakta kalktı, çantasını aldı ve şehirden çıktı. Bahar taşkınları çekilmiş ve bataklıklar çiçeklenmişti.

Havada sürüler hâlinde uçuşan, kanatları ışıldayan böcek kümeleri vardı. Güneş dağların doğu yamacını aydınlatıp altın rengine boyuyordu. Rüzgâr artık kuru sazları sallamıyor, bataklık otlarını hışırdatıyordu. Hava kuş sesleriyle doluydu. Bataklık hayatla dolup taşıyor, yeniden doğuyordu sanki. Helena saatlerce hasat etse bile hâlâ bir dolu kalırdı. Sadece en değerli olduğunu düşündükleriyle yetindi ve ellerini alg yeşili bir gölette yıkadıktan sonra Karakol'a doğru yola koyuldu.

Ferron'ı düşünecek vakti olmamıştı ama en azından mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol etmesi gerekiyordu sanırım. Saldırıdan beri Crowther'dan da hiç talimat almamıştı.

Kapı açılır açılmaz onu gördü. Ferron masaya yaslanmıştı. Omuzları çökmüş, kolları cansızca iki yanında sallanıyordu.

Helena kapıdan girerken, "Berbat görünüyorsun," dedi Ferron.

Helena duruverdi. "Sen daha beter görünüyorsun."

Ferron zoraki bir gülüşle karşılık verdi. "Öyle mi?"

Helena şoktan cevap veremedi.

Ferron'ın yüzü çökmüştü, sanki kalan son kilosunu da vermişti; kafatasının kemikleri derisinin altından ayan beyan görünüyor gibiydi.

O bir...

...cesede benziyordu.

Helena'nın yüreği ağzına geldi.

Ferron'ın teni kâğıt gibi solmuş, gözleri çökmüştü. Koyu renk saçları yüzüne düşüyordu. Kirliydi ve arapsaçına dönmüştü.

Sanki onu son gördüğünden beri haftalardır ne yemiş, ne uyumuş ne de yıkanmıştı.

"Sen... şey misin... öldün mü?" diye sormaya zorladı kendini Helena. Acaba öldürülmüştü de kendi bedeninde bir liçe mi çevrilmişti? Böyle bir şey mümkün müydü?

Ferron gülümseyince altdudağı çatladı ve çenesinden aşağı ince bir yol kan süzüldü. Yara ânında iyileşti. "Öyle mi sandın? Hayır. Hâlâ... hayattayım."

"Ne oldu?"

Helena yaklaştı ama ona dokunmaya cesaret edemedi. Sanki elini uzatsa toz olup dağılacaktı.

Ferron sığ bir nefes aldı. "Yüce Ölüm Büyücüsü'nün limanlar konusunda pek memnun kalmadığını fark etmişsindir." Yığılır gibi oldu ve başı öne düştü ama hemen doğruldu. Yüzü acıyla buruşmuştu. "Yetkili komutana... yazık oldu."

Helena'nın başı döndü. Hayır... bu mümkün değildi. Ferron, Morrough ve diğerleriyle birlikte Hevgoss'a gitmişti.

Helena başını iki yana salladı. "Ama sen oranın komutanı değildin. Oraya... başka biri komuta ediyordu..."

İsmini hatırlayamıyordu ama başkasıydı. Ferron yetkili olsa hatırlardı. Rütbesi öyle bir pozisyon için yeterince yüksek değildi.

"Komutada yakın zamanda bir değişiklik oldu," dedi Ferron. Sesinde bir boğukluk vardı. "Fark etmez. İşe yaradı mı? Saldırı? Adayı aldınız tabii ama..." Yutkundu. "Elinizde tutabilecek misiniz? Hâlâ yeterince adamınız var mı?"

Helena ona hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu ama Ferron'm acı çektiği o kadar barizdi ki kendini tutamadı.

"Beklediğimizden bile fazla," dedi.

Ferron tekrar yutkundu ve belli belirsiz başını salladı. "İyi." Gözleri bir an kapandı. "Hiç yoktan iyidir herhalde."

Düzensiz bir nefes aldı. "Gitmem gerek. Sadece... bilmek istedim... Bu yolculuğu bir daha yapamayacağım."

Ninova

Doğrulmaya çalıştı ama yığıldı. Sandalyeyi yakalayıp üzerine çöktü. Boğuk, neredeyse çığlığa benzeyen bir nefes sesi çıktı ağzından. Yeniden ayağa kalkmayı denedi ama kollarına ağırlık veremiyor gibiydi. Solunumu gitgide düzensizleşiyordu.

"Ferron, sana ne oldu? Neyin var?" Helena'nın sesi keskinleşti ve ne yapacağını bilemeyerek tepesine dikildi.

Ferron gözlerini kapadı. Sığ nefesler alıyordu. "Defol git, Marino."

Helena yaralı bir hayvana yaklaşır gibi temkinli adımlarla, ellerini açıp havada tutarak ilerledi.

"Ferron... yaralı olduğunu biliyorum. Belki yardımcı olabilirim," dedi elinden geldiğince yumuşak bir sesle.

Ferron boğuk bir kahkaha attı. "*Yapabileceğin* hiçbir şey yok."

"Bırak deneyeyim." Artık o kadar yaklaşmıştı ki Ferron'ın boynundaki mavi olması gerekirken neredeyse zehir siyahına dönmüş damarları görebiliyordu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ferron'ın gözleri birden açıldı ve yüzü öfkeyle aydınlandı.

"Umursuyormuşsun gibi yapma," dedi tükürür gibi. "Bunun olacağını bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Helena başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Bilseydim daha önce gelirdim."

Ferron'ın bu hâli, hızlı gerçekleşen bir çöküşe benzemiyordu. Bu noktaya yavaş yavaş, haftalar geçtikçe gelmiş olmalıydı.

Eğer söyledikleri doğruysa, saldırı sırasında gerçekten limanların komutası ondaysa, verdiği tüm bilgiler kendi sonunu hazırlamıştı demekti.

"Lütfen." Helena elini uzattı. "Bırak da yardım etmeyi deneyeyim."

"Bataklık otların bunu düzeltemez," dedi Ferron. Dişlerini sıkarak yine ayağa kalkmaya yeltendi. "Senin gibi bir sağlıkçının elinden bir bok gelmez."

Helena yutkundu.

"Eğer gerçekten bir sağlıkçı olsaydım dediğin doğruydu." Parmak uçlarıyla Ferron'ın yüzüne dokundurdu ve rezonansını saklamadı.

Bunun görevini sabote etmek anlamına geldiğini biliyordu ama Ferron ölürse görev zaten güme gideceğinden bir önemi yoktu. Rezonansı Ferron'ın vücuduna bağlanınca neredeyse elini çekecekti. Göğsündeki tılsım o kadar güçlü bir enerji yayıyordu ki Helena'nın Ferron'a değen sinirlerini yaktı yakacaktı. Ferron'ın her hücresi bundan etkileniyordu.

Ferron ölüyordu. Tekrar tekrar. Bedeni sınırlarını o kadar zorlamıştı ki çöküyor ve her defasında yenilenip bir kez daha çöküyordu. Aynı anda hem ölüydü hem diri çünkü çöküşe mahkûm bir yenilenmenin kısır döngüsü içinde sıkışıp kalmıştı.

Ferron yanan oymuş gibi irkilip geri çekildi. "Seni sinsi sürtük. Kolumu kaybettiğimde rezonansını hissettiğime emindim."

Helena onun suçlayan bakışlarından kaçınarak elini indirdi. "Sana söylememem emredilmişti."

"Peki şimdi?" Ferron'ın gözleri kısılıp çizgi hâlini aldı.

"Artık bir önemi yok. Bir şey yapmazsam öleceksin."

"O kadar şanslı olduğumu sanmıyorum," dedi Ferron donuk bir sesle.

Helena elini uzatıp koluna hafifçe dokundu. "Ferron, sırtına ne oldu?"

Ferron'ın gözleri konuşacak hâli kalmamış gibi kapandı. Göz kapaklarında bile siyah damarları görebiliyordu Helena.

"Buyur bak," dedi sonunda, "madem bu kadar kararlısın."

Helena yavaşça ve dikkatlice pelerinini çözüp kaldırdı. Ferron irkildi ama ses çıkarmadı. Gömleğinin düğmelerini çözerken bayat ve çürümüş yaraların kokusu etrafa yayıldı. Arkasına geçip elinden geldiğince nazik hareketlerle gömleğini omuzlarından sıyırdı.

Altında hiçbir bandaj yoktu. Ferron'ın bütün sırtı çürüyen bir yara gibiydi ve omuzlarından kaburgalarına kadar cerrahi olarak yarılmıştı.

Derisine bir simya dizilimi kazınmıştı.

Ferron nefes aldığında, Helena üzerleri çiziklerle dolu kaburgalarının beyazlığını gördü.

Omuzlarındaki kesikler en fenasıydı. Sadece kemiğe kadar değil, kemiğin *içine* kadar iniyordu. Kürekkemiklerine lumityum alaşımı kaynaklanmış, dizilimin bozulmadan ve sürekli etkin kalması için kemikle bütünleşmişti.

Ferron'ın ne kadar güçlü bir yenilenme yeteneği olursa olsun, bu çapta bir hasarla başa çıkması mümkün değildi.

Dizilimler bazen yalnızca açıklayıcı amaçlarla, bir süreci kaydetmek ya da görsel olarak hesaplamak için kullanılırdı ama basit rezonans manipülasyonlarıyla halledilemeyecek kadar karmaşık işlemlerde ya da dengesiz olmaya teşne organik bileşenlerle çalışırken, transmutasyon ve simya amacıyla da kullanılırlardı. Tebeşirle veya kömürle çizilir ya da bir yüzeye oyulurlardı. Ama Helena, Ferron'a yapılan gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

"Neden..." Sesi kısıldı. "Sana bunu neden yaptılar?"

"Yani..." dedi Ferron yavaşça. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. "Bana ne yapılacağıyla ilgili birçok fikir vardı... Başarısızlığım için... her türlü ceza tartışıldı. Bennet laboratuvarını, tüm o deneklerini ve deneylerini kaybettiği için çok öfkeliydi. Epeydir bir Ölmeyen üzerinde deney yapmak istiyordu. En büyük kaybı o yaşadığı için beni cezalandırma hakkının da ona ait olduğunu söyledi."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra ekledi: "Yüce Ölüm Büyücüsü hayatta kalırsam affedileceğimi söyledi."

Helena gözlerini yaradan ayıramıyordu. Kesiklerin etrafındaki deri, kan zehirlenmesi belirtileri gösteriyordu. Enfeksiyon teninin altında yayılıyor, kana sızıyordu.

Dizilimin olduğu bölgeye dokunmaya cesaret edemeyen Helena elini Ferron'm koluna koydu. Ferron temastan irkildi. Bedeni hâlâ kendini yenilemeye, bu dizilimi oluşturan yaraları iyileştirmeye çalışıyordu. Sinirler hâlâ sağlamdı. Tarif edilemez düzeyde acı çekiyor olmalıydı.

Helena nereden başlayacağını bilmiyordu ama öylece durup bakamazdı. İçe doğru ilerleyebilmek için önce bölgeyi uyuşturmaya çalıştı ama uzun süre dayanmadı. Canlı doku yeterince uyuşur

uyuşmaz, Ferron'ın yenilenmesi devreye girip işlemi tersine çevirdi. Onu bir an için dahi acıdan kurtaramıyordu.

Olabildiğince dikkatli çalışırken, omzuna kaynaştırılmış metalin bir lumityum-titanyum alaşımı olduğunu hissetti. Rezonansı o kadar keskindi ki Helena bunu dişlerinde bile hissedebiliyordu. Ferron'ın vücuduna bu metal kaynatılmışken nasıl hâlâ aklını yitirmediğini anlayamıyordu.

Bu durum Helena'nm yeteneklerinin çok ötesindeydi, şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha fazlaydı.

"Bunu iyileştiremiyorum, çok üzgünüm."

Ferron kuru bir kahkaha attı. "Biliyorum."

"Ama..." Helena yutkundu, hâlâ düşünüyor gibiydi. "...belki sınırlayabilirim ve sana yaptığı baskıyı azaltabilirim. Böylece... hayatta kalmak için bir şansın olur. Şart buydu, değil mi? Hayatta kalırsan sana başka bir şey yapmayacaklar."

Ferron tepki vermedi.

Helena onun sol omzundan başlayarak rezonansıyla damarları takip etti; parmak uçları tenine neredeyse değecek kadar yakındı ve kan zehirlenmesini kesiklere doğru çekti. Sırtından aşağı, neredeyse siyah renkte irin ve kan akmaya başladı. Helena bunların diğer yaralara karışmasını engellemek için bir mendilin köşesiyle mümkün olduğunca nazikçe temizledi.

Ferron'ın bütün bedeni titredi ve ağzından sessiz bir inilti kaçtı.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı dişlerinin arasından.

"Bu kesikler seni zehirliyor. Ölüyorsun ve bedenin bulabildiği her yerden kaynak çekerek seni sürekli yenileyip hayata döndürmeye çalışıyor ama artık kullanacak bir yer kalmadı. Tıpkı kolunu kaybettiğin zamanki gibi. Kanamayı durdurmadan yenilenememiştin. İyileşmek istiyorsan önce bu enfeksiyonu halletmemiz lazım, sonra geriye doğru çalışabiliriz."

Ferron başını öne bıraktı, düzensiz nefesler veriyordu. "Bayılmışken fizyolojimin her ayrıntısını öğrenmen ne güzel olmuş."

"Evet, öyle oldu," dedi Helena sertçe ve daha fazla zehir çıkardı.

Ninova

Ferron dişlerinin arasından inleyerek mendil sırtına değdikçe ellerini tekrar tekrar kasıp gevşetti.

Kolu koparıldığı zaman bile ses çıkarmamıştı.

Elleri havada asılı kalan Helena durdu.

"Yatıştırıcılar sende işe yarar mı?"

"Hayır," dedi donuk bir sesle. "Her şeyin etkisi hemen geçiyor. Doğru düzgün sarhoş bile olamıyorum."

Helena dikkatlice Ferron'ın kafatasının köküne dokundu.

"Genelde acıyı lokal olarak bloke ederim ama beyninde bir yer var. Eğer orayı uyarırsam seni uyutabilirim. Hiçbir şey hissetmezsin. Bedenin bunu dış müdahale olarak algılamamalı çünkü bir şeyi engellemiyorum. Denememi ister misin?"

"Sen bunu..." Sesi boğuldu. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Sanırım yapabilirim."

Bir süre sessiz kaldı. Helena, onun düzensiz nefes alıp verişleriyle kaburgalarının inip kalkışını izledi.

"Dene o zaman," dedi sonunda. "Beni öldürmeni engelleyen hiçbir şey yoktu zaten."

Helena bu yorumu duymazdan geldi. "O zaman uzanman gerek."

Masa ortasından çatlamış olmasına rağmen hâlâ yeterince sağlamdı; Helena da pelerini sererek yalapşap bir yatak oluşturdu. Ferron'ı ayağa kaldırırken Helena'nın omzuna tutunan elleri titriyordu. Ağırlığını Helena'ya vererek kısık bir iniltiyle doğruldu ve masaya neredeyse yığılıverdi.

Helena parmaklarını Ferron'ın saçlarının arasına geçirip kafatasının arkasındaki çıkıntının hemen altındaki çukura ulaştı.

Sadece ufak bir enerji yönlendirmesiyle Ferron'ın bütün bedenine yayılan uyuşukluğu hissetti ve adam bilincini kaybederek uykuya daldı.

Ferron her dokunuşta irkilmediği için Helena artık daha rahat çalışabilmeye başladı. Enfeksiyonu dışarı çekip temizledi ama tek düşünebildiği şey bu yaranın ne kadar eski olduğuydu.

Buraya daha önce gelmeliydi. Bu onun hatasıydı: Ferron'm şehri kaderine terk edeceğini varsaymış ve onu zihninden atmıştı.

Onlara ihanet etmesinden o kadar korkmuştu ki etmezse olacakları hiç düşünmemişti.

Ne yapacağına karar veremeyerek titreyen ellerini temizlenmiş yaraların üzerinde tuttu. Metali kemiğinden söküp çıkarmak istiyordu ama titanyum kemikle kaynamıştı.

Tılsımını sıkıp içinde bir nebze olsun güven hissi aradı.

Bu yaralar sadece bir kesik ve metal transmutasyonundan ibaret değildi. Dizilim hâlâ aktifti; içinden geçen rezonansı hissedebiliyordu. Aktif bir dizilimi değiştirmek son derece tehlikeliydi. Uzuv kaybına mal olabilecek türden bir şeydi.

Buna teşebbüs etmek ikisini de öldürebilirdi.

Helena, Ferron'ın hayatta kalmasını sağlayacak bir yol bulmak zorundaydı ama dizilim onun içine işlenmişti ve muskadan yayılan enerjiyi kendine çekerek onu yenilemek yerine bu enerjiyi dizilimin yollarına yönlendiriyordu.

Etrafında sınırlayıcı bir daire yoktu. Sürekli aktifti ve semboller laboratuvarda olduğu gibi harici bir hedefe değil, doğrudan *Ferron'a* etki ediyordu. Güç yönlendiriliyor, mutasyona uğratılıyor ve sonra ona geri yükleniyordu.

Bu normal bir insanı öldürürdü ama Ferron öyle kolay ölmüyordu... fakat değişemiyordu da. Helena, Ölmeyenler'in nasıl "ölümsüz" olduğunu anlamaya başlamıştı. Ferron yaşsız değildi; bedeni zamana hapsolmuştu ve yenilenmesi onu tam olarak olduğu gibi tutuyordu. Ne yaşla ne de yaralanarak değişebiliyordu. Ama bu dizilim, onu değiştirmek için tasarlanmıştı. Mutasyona uğramış bu güç yalnızca dönüşüm amacıyla vardı ve bu çelişki Ferron'ı sırtındaki dizilimin çok daha ötesine geçen yollarla öldürüyordu.

O bir sınavdaydı, hatta sınavın ta *kendisiydi* ve ya korkunç bir şekilde ölecek ya da tamamen bu paradokstan sağ çıkabilecek bir şeye dönüşecekti.

Helena sembolleri inceleyip ne işe yaradıklarını anlamaya çalıştı.

Bir kişiye etki edecek şekilde tasarlanmış bir dizilim hiç görmemişti ama simya yazımı konusunda oldukça bilgiliydi.

Temel tasarım sekiz gezegene karşılık gelen klasik bir göksel yıldızdı. Paladya halkı beşli ve sekizli dizilimleri severdi. Bildiği tek istisna ateş büyüsü için olan Holdfast Güneş Arması'ydı. Onda yedili dizilim kullanılıyordu.

Ferron'ın derisine oyulmuş bu yazımın kullanımı, edebi bir kavramı simya formülüyle anlatmak gibiydi. Simyacıların özellikle ders kitaplarında bilgiyi sadece eğitimlilerin anlayabileceği şekilde sembollerle yazması duyulmamış bir şey değildi ama bu yöntemin çalışan bir dizilimde uygulandığını daha önce hiç görmemişti. Sekiz ucun her birinde, farklı kavramları temsil eden sembol kombinasyonları vardı. Helena anlamlarını yavaş yavaş çözdü.

Hesapçı, Sinsi, Sadık, Kararlı, Gaddar, Hatasız, Tereddütsüz ve Yılmaz.

Bir insan üzerindeki dizilimin tipik bir transmutasyon formülü olmaması mantıklıydı ama nitelikleri bir insana kazıma fikri dehşet vericiydi. İşlerse, Ferron'ı bu sekiz bileşik özelliğe indirger ve muhtemelen ondan geriye kalan her şeyi silip atardı.

En azından metal kemiklerine kaynatılana dek iyileşmeye devam etmiş olmalıydı. Kesikler dizilimi devamlı kılmak için birbirine bağlanmıştı. Onu bayıltmayı teklif ettiğinde verdiği tepkiye bakılırsa, muhtemelen süreç boyunca bilinci yerindeydi.

Helena'nın parmakları titredi ve elini onun elinin üzerine koydu. Derisi soğuk ve kâğıt kadar inceydi.

Yaraları kapamak istiyordu ama kesiklerden yayılan parazitlenme çok fazlaydı. Yeni dokuyu öldürürdü.

Onu yeniden sağlığına kavuşturabilirse, bedeni belki onunla birlikte çalışıp yaraları kapatmaya uğraşabilirdi ama bu zaman alacaktı. Ferron'ın bu hâle gelmesi ne kadar sürmüşse, en az o kadar.

Yaşam büyüsünü kullanarak ölü dokuyu uzaklaştırdı ve sonra yeniden doldurduğu sağlık kitini bulmak için çantasına gitti. Bir koşu Karargâh'a mı gitse diye düşündü ama çok uzun sürerdi.

O sabah topladıklarını ayıklayıp hangisinin işine yarayacağını düşündü.

Sakinleştiriciler ve transmutasyonel müdahaleler işe yaramıyordu ama yerel tedavilerin hâlâ etkisi olabilirdi. En azından enfeksiyonu önleyebilirlerdi. Transdermal, uzun salımmlı bir merhem yapmıştı. Shiseo bu konuda kesin laf söyleyecekti.

Söğüt kabuğuyla hazırladığı bir merhemi çıkarırken dudağını ısırdı ve kapakta parmaklarıyla ritim tutarak keşke afyonlu bir şeyler olsaydı diye düşündü. Şimdilik idare ederdi ve Helena gelene kadar yaraları temiz tutardı.

Bütün kavanozu kullanarak kesikleri analjezikle kapladı ve sonra her birinin üzerine gazlı bez koydu, yaraları asidik tutup enfeksiyonu önlemek için üstlerine kurutulmuş bataklık yosunu serpti ve sırtını bandajlarla sardı.

Onu uyandırması gerektiğini biliyordu fakat Ferron resmen bitmişti. Biraz dinlenmek ona iyi gelirdi.

Çekinerek elini uzatıp koyu saçlarını yüzünden itti. Yüz hatları çökmüş; yanakları, şakakları ve gözleri çukurlaşmış, o tuhaf gençliğinden eser kalmamıştı.

Ferron paramparça görünüyordu.

Göğsünde kabaran duygu fırtınasını bastırmaya çabalarken tırnaklarıyla oynayıp yapacak başka bir şey arandı. Ona içerlemeye, onu kendisine ve herkese karşı bir tehdit olarak görmeye çok alışmıştı.

Gümüş sikkeyi çevirerek Sonsuz Alev'in saldırmak için ihtiyaç duyduğu şeyi söyleyişini düşündü. Cezalandırılacağını biliyordu.

Bilinci yarı kapalıyken geveledeği, başka bir komutanı kışkırtıp yeni bir bölgenin kontrolünü aldığını ima eden sözleri: Helena onları kibrine ve aptallığına bağlayıp bir kenara itmişti. Oysa Ferron başmdan beri buna hazırlanıyordu.

Bir tuzak kurabilirdi. Aylarca Sonsuz Alev'e yanlış bilgi kırıntıları verip kusursuz bir sabotaj gerçekleştirebilirdi. Bunun yerine onların bir yılda elde edebileceklerini hayal dahi edemedikleri kadarını vermişti; hem de bedel ödeyeceğini bile bile.

Üstelik Helena'nın bunu bildiğini sanmıştı. Bu fikir Helena'yı içten içe yiyordu. Onu bu duruma terk ettiğini düşünmesi.

Ferron'ın şakaklarına dokundu ve iyice eğilip yüzünü inceledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Artık onu daha fazla bilinci kapalı tutacak bahanesi kalmayınca parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve acı hemen üstüne çökmesin diye onu olabildiğince yavaş uyandırdı.

Ferron kendine gelirken Helena yakınındaki elini tuttu ve omzunu oynatmamaya dikkat ederek avucundan başlayıp parmak uçlarına doğru yavaş yavaş masaj yaptı; her boğumu tek tek gezerek rezonansını kasılmış her noktayı bulacak şekilde yönlendirdi.

Babası eskiden, Paladya'dan önce bile onun ellerine böyle masaj yapardı. Her gece. Bir simyacının elleri bir cerrahınkiler gibidir, derdi, o ellerle ilgilenmek gerekir.

Ferron'ın buna ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bu sadece Helena için anlamlıydı ama elinden gelen tek şey buydu.

Ferron'ın bilinci yerine gelir gelmez gerilimin bedeninde dalga dalga yayıldığını hissetti. Gözleri şak diye açıldı ve gözbebekleri acıyla kısıldı. Parmakları Helena'nınkine karşı seğirdi ama kıpırdamadan yatınca Helena parmaklarının üzerinde çalışmayı sürdürdü.

Ferron'ın gözleri henüz tam odaklanmıyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu sonunda.

Helena dudaklarını ıslattı. "İltihaplanmış kanı çektim ve ölü dokuyu uzaklaştırdım, sonra kesiklere analjezik bir merhem sürdüm ve seni bandajladım. En etkili tedavi olmadığının farkındayım ama Karargâh'ta daha iyisini yapana kadar iş görür diye düşünüyorum. Ke-kesikleri henüz kapatamıyorum ama belki zamanla, sen güçlendiğinde... Önce biraz toparlanabilirsen."

Ferron elini çekti ve Helena konuşurken yavaşça doğruldu. Hareket etmek onun için işkence olmalıydı ama gıkını çıkarmadı. Gerçi masadan inerken neredeyse bayılacak gibi sendeledi.

"Önemli değil," dedi gömleğine uzanırken. "Beni iyileştirmek senin işin değil."

"Yaraların takip edilmesi ve enfeksiyon ya da kötüleşme olup olmadığına bakılması lazım. Bandajların da en az günde bir kez değiştirilmesi gerek," diyerek öne çıkıp yolunu kesti.

"Tüh," dedi Ferron sadece.

"Ferron." Helena elinden gömleğini aldı. "Buna alışık değilsin biliyorum ama tıbbi bakıma ihtiyacın var. Her şeyi olduğu gibi bırakırsan gibi muhtemelen öleceksin... ya da belki daha fenası olacak."

Ferron hırıltılı bir kahkaha attı. "Marino, amaç bu ya. Bennet bunu işe yarayacağını sanarak mı yaptı zannediyorsun?"

"Ama ben sana yardım edebilirim," dedi Helena çaresizce; ona gömleğini giydirirken ne kadar faydalı olabileceğini göstermeye çalıştı. "Bak. Bir laboratuvarım var. Kimyasal tıpta iyiyim. Sana bir merhem yapacağım, bölgesel olacağından kesiklerde işe yarar. Her gün gelip bandajlarını değiştireceğim ve bir terslik olmadığından emin olacağım."

"Gerçekten bunlara vaktin var mı?" Yüz ifadesi alaycıydı.

"Zaman yaratırım. Her gün gelirim. Lütfen."

Şaşırmış gibiydi. "Peki," dedi başka tarafa bakarak. "Akşam saat sekiz. Ama eğer beni buraya gelmeye mecbur bırakır da gelmezsen, bir daha asla gelmem."

"Geleceğim," diye söz verdi. "Her akşam sekizde."

İzin kâğıtlarına ihtiyacı olabilirdi ama Crowther'a yazdırırdı. Ya da kendisi sahte evrak düzenlerdi.

Ferron'ın gömleğinin düğmelerini iliklerken, parmakları tam boğazının altındaki çukura geldiğinde durdu. Kemikleri derisinin altından seçiliyordu ve o koyu renkli damarlar hâlâ gözle görülüyordu. "Çok üzgünüm, Kaine."

O kadar tükenmişti ki yüzündeki ifade neredeyse bomboştu ama kaşını hafifçe kaldırdı. O kadar çabaya etkisi epey azdı.

"Şayet iyileştirmek seni bu kadar laubali yapacaksa, hayır demeliydim." Neredeyse eski hâli gibi konuşuyordu.

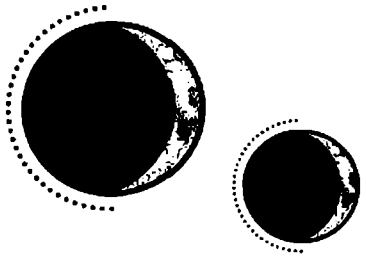
Helena omuz silkti ve Ferron'ın pelerinini yerden aldı ama sırtına yük olacağını düşünerek tereddüt etti. "Sana Kaine demem mi gerekiyordu? Soyadlarıyla devam etmek tuhaf geldi. Ömrümüzün geri kalanında birbirimizin çevresinde olacağız ya hani."

Ferron gözlerini devirip iç çekti. "Bana ne dediğin umurumda değil ama ben hiçbir şeyi değiştirmiyorum."

"Güzel. O hâlde artık Kaine."

Onun hakkında farklı düşünmek zorundaydı. Onu Ferron olarak görürken çok fazla yanlış varsayımda bulunmuştu.

"Şu an bazı şeylerden geri kalmış olabilirim ama Bennet'ın yeni laboratuvarının nerede olduğunu biliyorum." Gülümsemesi gergindi. "Su kenarlarını sever. Biri de Batı Adası tersanesinin yanındaki depolarda. Bir dahaki sefere harita getiririm."

33. BÖLÜM

Haziran 1786

Helena, Karakol'a tıbbi yardım götürdüğünü belirten yeni seyahat belgelerini yanına alarak geç kalmamak için akşamüstü erkenden yola çıktı.

Gerçek amacının bu olmaması içini kemiriyordu. Karakol her geçen gün kalabalıklaşıyordu ama Direniş sınırlı kaynaklarını etrafa saçacak durumda değildi.

Binaya vardığında onlarca insanın içeride ateşin başına üşüşmüş olduğunu gördü.

Ne yapacağını bilemeyerek olduğu yerde durdu.

Ferron'ın o yarasıyla fark edilmeden buraya gelmesi imkânsızdı. Biri onu tanıyabilirdi. Zaten normalde nasıl görülmeden gelmeyi becerebildiğini de hiç bilmiyordu.

Tam kalabalığın çevresinden dolanıp merdivenlere giden bir yol ararken duvar dibine yığılmış bir figür ayağa kalktı. Yüzünü örten kapüşonu bir an geriye kaydı ve bir ölükölenin balmumu gibi yüzü göründü.

Helena geriye doğru sendeledi.

Bu bir adamdı. Yüzünün yarısını kaplayan karman çorman bir sakalı ve süt beyazı gözlerini neredeyse tamamen gizleyen kalın kaşları vardı. Oldukça ustalıklı bir iş çıkarılarak yeniden canlandırılmıştı. Gözlerindeki bulutlanma ve cildindeki hafif parlaklık dışında çürüme belirtisi göstermiyordu.

Ölükölelerin saldırgan olduğunu o kadar sık duymuştu ki saklanıp bekleyebileceklerini hiç düşünmemişti.

Ölüköle ona doğru ilerlerken yüreği ağzına geldi. Şakaklarındaki damar atmaya başladı ve boynunun yan tarafında bir acı...

Bunu düşünme.

Ölüköle durdu ve kolunu sıyırdı. Derisine boyanmış olan simge, dairenin kapısında gördüğü stilize demir sembolünün aynısıydı.

Bu ölüköle Ferron'a aitti. Ferron'm bir ölüm büyücüsü olduğunu neredeyse unutmuştu. Kol geri çekilirken ölüköle sola işaret etti.

Ölükölenin Ferron'a ait olduğunu bilmek, Helena'nın gönüllü olarak Karakol'un derinliklerine doğru onu takip etmesini kolaylaştırmıyordu.

Kalbi göğsünde çarparken duvara gizlenmiş bir kapıya ulaştılar. Ölüköle küçük bir anahtar çıkarıp kapıyı açınca fabrikalardan birinin merkezine inen metal bir merdiven ortaya çıktı.

Tavanda titreyerek yanan loş elektrik lambaları vardı. Önce dar bir koridordan geçerek bir kazan dairesine girdiler, ardından başka kilitli bir kapıdan geçip daha geniş bir koridora ulaştılar. İleride büyük bir kapı vardı ve yaklaştıklarında içeriden açıldı. Bu kapı, bir banka kasasına aitmiş gibi neredeyse Helena'nın kolu kadar kalındı.

Kapının ardında ihtişamlı mobilyalarla ve üzerinden ışıltılı kristaller sarkan avizeler dolu büyük bir oda vardı ve Ferron içki içiyordu.

Odanın gösterişi grotesk bir hava yayıyordu.

Duvarlar ağır, lüks perdelerle ve fresklerle kaplıydı. Bir duvar boyunca alkol şişeleri ve karaflar dizilmişti. Odanın bir köşesi süslü yan sehpalar, büyük bir kanepe ve sandalyelerle donatılmış bir oturma alanına ayrılmıştı. Diğer uçta ise maun bir masa ve uzun bir şezlong vardı. Her şey öylesine gösterişliydi ki imalatı bir servete mal olmuş olmalıydı.

"İşte geldin," dedi Ferron, Helena'nın dikkatini dağıtarak. Üzerinde sadece bir pantolon ve önü yarıya kadar açık beyaz bir gömlek vardı.

Onu hep tepeden tırnağa giyinik, üniformasının ardına saklanırken görmeye alışkındı. İki kez üstünü soymuştu ama ikisi de tıbbi nedenlerle olmuştu.

Bu oda ise kesinlikle profesyonel bir alan gibi gelmiyordu ona. Ferron –Kaine, diye düzeltti zihninde– ne kadar perişan görünse de tuhaf biçimde etkileyiciydi de. Helena sanki onu ilk kez gerçek ortamında görüyordu.

"Burası da ne?" diye sordu Helena temkinli adımlarla içeri girerken.

Ölüköle içeri girmek yerine geri çekilip kapıyı kapadı ve kapı ağır bir metalik gürültüyle yerine oturdu.

"Bir panik odası," dedi Ferron. "Büyükbabam birkaç onyıl önce bir grev sırasında yaptırmış. Acil durumlar için."

"Büyükbabanın servetini gayet makul şeylere harcadığı düşünülürse ona neden zarar vermek istemişler hiç anlamadım," dedi Helena, tavandaki üç kristal avizeye bakarak.

"Gerçekten de büyük bir gizem," dedi Ferron. Kadehindeki birkaç parmak içkiyi tek yudumda bitirdi.

Helena ona yan gözle baktı. "Aslında, amacın kendini uyuşturmaksa aynı miktarda ağrı kesici de alabilirdin."

"Hiç zevki yok," dedi Ferron, titreyen eliyle kadehini yeniden doldururken. "Alkol sadece birkaç dakikalığına uyuşturuyor. Gerçekten sarhoş olmak istediğimde zehir tercih ederim. Genelde daha uzun sürer ve bazılarının oldukça ilginç yan etkileri var. Ama senin hoşuna gitmez diye düşündüm." İç çekti. "Şu anda Karakol'un ortamı ve bir daha mutfak masasına yatmak istemediğim düşünüldüğünde, bu mekân bana daha mantıklı geldi."

Helena başıyla onayladı; genellikle buluştukları yer burası değil diye alınsın mı sevinsin mi bilememişti. Başta böyle bir yere gelseydi büyük ihtimalle paniklerdi.

İnce ayaklı yan sehpaların birini sürükleyip çekti ve cilalı yüzeyin çizilmesini umursamadan malzemelerini çıkardı.

Ferron ikinci içkisini de kafasına dikti ve ardından bir sandalyeye ters oturup gömleğinin düğmelerini çözdü. Helena yardım

Ninova

edemeden Ferron omuzlarını bükerek gömleğini çıkardı ve acıdan inleyişini saklamaya çalıştı.

"Biraz daha toparladın mı?" diye sordu Helena çıplak elini Ferron'ın koluna koyarak. Adam irkildi. Cildi anormal derecede soğuktu. Ateşi yoktu gerçi ve Helena bunun iyiye işaret olmasını umdu.

Ferron cevap vermedi.

Helena ellerini karbolik asitle temizledi. Sonra sargıları olabildiğince yavaş ve dikkatli hareketlerle açmaya başladı. En sonunda yaraların üzerinde sadece gazlı bez kalmıştı. Serumla ıslatıp kaldırmaya çalıştı ama yapışmıştı. Kaine irkilince bedeni sarsıldı.

"Siktir! Yapma!" Sandalyenin arkasını tutan elleri bembeyaz kesilmişti.

Helena elini hemen geri çekti. "Gazlı bezi almam gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Alnını sandalyeye yasladı, zor nefes alıyordu.

Cevap Helena için yeterince açıktı.

Kaine yine titredi. "Siktir."

"Üzgünüm."

"Kes sesini!"

Helena bir şey demeden öylece durdu ve nefesi normale dönene dek bekledi.

"Peki," dedi Kaine dişlerinin arasından. "Devam et."

"Seni tekrar bayıltmamı ister misin?" diye sordu Helena.

Ferron başını kaldırıp ona baktı. Gözleri boştu. Yüzü yorgunluktan lekelenmiş gibiydi. "Bunun bir anlamı var mı ki?"

Helena gözlerini kaçırmadı. Bunu düzeltebilirdi. Hayatında ilk kez doğru bir şey yaptığı için acı çekmesine ve ölüp gitmesine izin vermeyecekti.

"Lütfen, bırak da deneyeyim."

Ferron'ın gözlerinde inanmaz bir ifade belirdi. Dudakları kıpırdandı ama sonra başını çevirdi ve alnını tekrar sandalyeye dayadı.

"Peki," dedi pes etmişçesine.

Helena parmaklarını kafatasının köküne götürdü. Kısa bir rezonans müdahalesiyle Ferron'm bedeni gevşedi.

Helena gazlı bezleri çıkardı ve yaraları temizledi, ardından bütün sırtını serum ve karbolik asitle yıkadı. En azından Direniş'in artık yeterli malzemesi vardı da onu doğru düzgün tedavi edebiliyordu.

Rezonansını kullanarak Ferron'ın sırtındaki dizilimi dikkatle inceledi ve ona ne yapıldığını anlamak için yavaş yavaş uğraştı. Laboratuvarda işini bitirdikten sonra kütüphaneye gitmiş ve alakalı bilgiler var mı diye dizilimleri araştırmıştı. Hiçbir şey yoktu. Daha önce kimse canlı bir insana aktif bir dizilim kazımamıştı.

Ferron'ın bedeninin öldüğünü rezonansında hissedebiliyordu. Soğukluğun tekrarlayan, kısa kısa titreşimleri. O dizilim yalnızca muskadan güç çekmekle kalmıyor, Ferron'm vücudundaki tüm kaynakları tüketiyordu.

Vücudunda bu yıkımı dengeleyebilecek kadar kaynak olmadığından her saniye daha da kötüye gidiyordu.

Helena elini Ferron'ın koluna bastırdı ve rezonansını kullanarak onu biraz olsun ısıtmaya çalıştı. Keşke daha önce fark etseydi. Keşke onu çağırmış olsaydı. O zaman belki daha fazlasını yapabilirdi...

Çok geç kalmıştı.

Orada öylece durup ona baktı; boğazı öyle düğümlenmişti ki yutkunamadı bile. Durumu Crowther'a bildirmişti ama adamın umurunda olmamıştı. Ne Kaine'in durumu ne de Helena'nın yaşam büyüsünü açık etmesi. Sadece belgeleri vermiş ve ondan ne öğrenebiliyorsa öğrenmesini söylemişti. Eğer durumu kurtarılamayacak gibiyse muskayı alıp dönmesini de eklemişti. Ferron liç olursa işlerine yaramazdı.

Ya kurtar ya öldür.

Helena durup dizilime bakmaya devam etti, gömleğinin üzerinden tılsımı yakalayıp sıktı ve sivri köşeleri avucundaki eski yaralara battı.

Onu öldüremezdi. Ferron ona güvenirken olmazdı. Onlara yardım ederken.

Bir ay önce belki bunu yapabilirdi ama artık olmazdı.

Direniş'in ona hâlâ ihtiyacı vardı. Kazandıkları her şey ve ele geçirdikleri tüm topraklar Kaine sayesindeydi ve savaş hâlâ kazanılmamıştı. Onu kurtarmalıydı.

Boynundaki tılsımı çıkarıp başparmaklarıyla yüzeyini ovuşturdu.

Tekrar takmaya başladıktan sonra, artık eskisi kadar yorgun hissetmediğini, yaşam büyüsünün onu fiziksel olarak tüketmediğini fark etmişti.

Güneştaşı tılsımlarının özel olduğunu, Sol'ün ışığını ve gücünü taşıdığını biliyordu ama bunca yıldır bu kadar fark yarattığım fark etmemişti. Ona zaman kazandırdığını. Onu bu âna getirdiğini.

Eğer bunu yapabiliyorsa belki Kaine'i de kurtarabilirdi. Dengeleri biraz olsun lehine çevirebilir, ona hayatta kalma şansı tanıyabilirdi.

Eğer Ferron ölürse, Helena'ya ne olacağı da pek önemli değildi. Artık başka şifacılar vardı ve limanlar geri alındığından beri onun ilaçlarına da pek ihtiyaç duyulmuyordu.

Yerine kolayca başka biri konabilirdi. Oysa Kaine öyle değildi.

Helena, altın rezonansı pek güçlü olmasa da tılsımın üzerindeki altın ışınları eğip bükmeye çalıştı. Kaine, Holdfast arması taşıyan bir şey takmayı asla kabul etmezdi ama biraz daha sıradan bir şey gibi görünürse...

Metal büküldü ve taş yuvasından çıkıp yere düştü.

Yere çarptığı gibi de kırıldı.

Kırmızı parçalar dört bir yana savrulurken Helena dehşetle bakakaldı. Yerde kalan yalnızca gümüşümsü, beyaz bir şeydi.

Çömelip ona uzandı. Cıva gibi bir sıvıydı bu, yerde sıvı metalden bir gölcük oluşturmuştu ama inci gibi parlıyor, biraz ışıldıyordu. Helena ona dokunduğunda katılaşıp soğudu.

Avucuna aldığında yeniden eridi. Rezonansını bile kullanmadan içinden yayılan ılık enerji uğultusunu hissedebiliyordu, sanki teninin altına sızıyordu. Ama o şey hareket edince bu his kesiliyor, yeniden taş gibi katılaşıyordu.

Helena bir süre büyülenmiş gibi izledi. Uğultu sanki bir rüyanın içindeymiş gibi artıyordu. Her şey gerçek gibiydi ama detaylara odaklandıkça bulanıklaşıyordu.

O metalde, Ferron'm göğsündeki muska gibi yakan bir enerji vardı. Daha yumuşak ama bir şekilde tanıdık. Eski bir dost gibi.

Şifacı sezgisi diye bir şey olduğuna, yaşam büyüsünün ister ilahi ister içgüdüsel olsun, insan fizyolojisine dair bir bilgiyle bağ kurduğu iddiasına hiç prim vermezdi ama elindeki bu nesnenin Ferron'ı iyileştirebileceğinden emindi. Yapacaktı.

Elinde o şeyle Ferron'ın yanına gitti. Yaralarını ezmemeye dikkat ederek, boştaki eliyle onu biraz geriye çekti. O şeyi derisine değdirdiğinde bu sefer erimek yerine katı kaldı ama Helena'nm avucunun içindeyken hâlâ sıcak ve sıvıydı.

Elini Kaine'in kalbinin üstüne bastırdı ve rezonansını kullandı. Sanki elini kaynar suya sokmuştu. Sinirlerine sıcaklık yayıldı.

Taş katıydı ama rezonansmı Kaine'e doğru gönderdiğinde avucunda ısınıp kayboldu.

Elini geri çektiği anda gümüşümsü ışığın Kaine'in teninden içeri süzüldüğünü gördü.

Ferron'ın vücudu bir anlığına sanki içten içe parladı.

Işık içinden geçerken kemiklerinin, damarlarının, kalbinin siluetleri görünür oldu sonra söndü.

Helena bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. O uğultu gitmişti, oda sessizdi ve geriye sadece kırılmış kırmızı cam parçaları ile şekli bozulmuş güneş arması kalmıştı.

Halüsinasyon gördüğünden şüphelenerek Ferron'm göğsüne dikkatle dokundu. Birkaç dakikadır yaşananlar gerçek gibi gelmiyordu.

Demin ne yaptığından emin olamayarak rezonansıyla tekrar baktı. O tanıdık ölülük ve enerji hâlâ aynıydı. Görünürde bir değişiklik yoktu... belki biraz daha sıcak olması hariç?

Onu sandalyede öne doğru yatırdı ve elleri titreyerek etrafa bakındı. Hissetmediği bir sakinlikle cam parçalarını süpürdü ve bir tüpün içine döküp çantasına yerleştirdi. Kendini tüm bunların

yaşandığına mı yaşanmadığına mı ikna etsin bilemiyordu. İki seçenek de mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Geri dönüp Ferron'ı bir hasta gibi yeniden muayene etti. Rezonansına göre, biraz daha sıcak olması dışında görünür bir farklılık yoktu; dokunduğunda ani soğukluklar rezonansını dağıtmıyordu. Fakat içinde hâlâ kalbinin yakınlarında yanıp parlayan tılsımdan ve sırtındaki lumityum diziliminden başka bir şey yoktu.

Gözlerini kapadı ve artık orada olmadığını unutarak refleksle yine kolyesine uzandı. Bekleyip ne olduğunu görmesi gerekiyordu artık.

Shiseo'yla birlikte yaptığı merhemi sürmeye başladı. Uyuştursun diye morfin kullanmışlar, etkisi uzun sürsün diye petrol jeli ve balmumuyla karıştırmışlar, ayrıca enfeksiyona karşı da bakır ve bal eklemişlerdi.

Yaralarını sardıktan sonra tılsımını geri taktı ve boşluğu düzetmeye çalışıp gömleğinin altına gizledi. Tenine değen altın artık soğuktu.

Kaine'i uyandırırken gerginlikten kasılmış elini tuttu ve yavaş yavaş eklemlerini yumuşatmaya çalıştı. Kendine geldiğini hissetti ama Kaine birkaç dakika ne kımıldadı ne de konuştu. Sonunda elini çekip ayağa kalktı ve bir şey demeden gömleğine uzandı.

Helena giyinmesine yardım etti ve gömleğin düğmelerini iliklerken onu izlediğini hissetti. Taşın kaybolduğu yere bakmamaya çalıştı.

Ancak yakasına geldiğinde başını kaldırdı. Kaine'in gözleri daha net bakıyordu. Daha uyanık görünüyordu ama Helena bunun sadece ayılmış olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Yarın gece yine geleceğim," dedi Helena.

Ertesi gün, Ferron'ın teni artık o bariz gri tonda değildi. Hâlâ kemikleri sayılıyordu, yüzü acıdan kasılmıştı ama renginin dışında teni biraz daha sıcaktı. Tekrar bayıltılmayı reddetti. Helena onun kendisinden şüphelendiğini ve tam olarak ne yaptığını öğrenmek istediğini hissediyordu ama Ferron sormazdı ve Helena da anlatacak değildi.

Ferron iyileşmiyor ya da yenilenmiyordu; sadece hızla ölmeyi kesmişti. Vücudunun bir şekilde dizilime alışmasına bel bağlayan daha uzun bir yol vardı önünde.

Helena nazik olmaya çalışıyordu ama yaraları temizlerken Ferron sandalyesinin arkasını parmakları bembeyaz kesilecek kadar sıkı kavramıştı ve her dokunuşunda irkiliyordu. Helena hızlı çalışıyor, ona dokunmadan önce her seferinde uyarıyor, her adımı tek tek açıklıyor ve tünelin sonunda ışık olduğunu görmesi için çabalıyordu.

Ferron hâlâ her dokunuşunda irkiliyordu.

Helena her gece aynı rutini tekrar ederek Karakol'a geri döndü. Çoğu gece Kaine onunla hiç konuşmuyordu. Her zaman biraz sarhoştu ve Helena'nın geri gelip durmasına niyeyse uyuz oluyor gibi görünüyordu. Beş gün sonra muska, tükenmiş bir pil gibi enerji yaymayı kesmişti ve Helena aşırı zorlanmadan kaynaklanan agresif çürümenin yavaşladığını fark etti.

Bir haftayı aşkın sessiz tedaviden sonra, Helena ellerini yıkarken Ferron aniden konuştu. "Yüce Ölüm Büyücüsü birini istiyor."

Helena durdu. "Kimi?"

"Hevgoss'taki cezaevlerinden birinde görevli bir gardiyanı."

"Neden?"

"Hâlâ istenmeyen biriyim, bu yüzden ne döndüğünün ayrıntılarını bilmiyorum. Görünüşe göre Morrough bir noktada Hevgoss'un askeri elitlerine ölümsüzlüğün anahtarını vadetmiş. Onlarca yıl geçmesine rağmen onların istediği şekilde bir şey sunamamış. Lonca Meclisi'ni desteklemelerinin nedeni, Yüce Ölüm Büyücüsü'nün onları, Paladya'yı ele geçirirse bunu gerçekleştirebileceğine ikna etmesiymiş. Ama son başarısızlıktan sonra bu ittifak çatırdamaya başlamış ve şimdi Morrough, Hevgoss'un haberi olmadan şu gardiyanı ele geçirmeye kafayı taktı. Birkaç aday gizlice peşine düşmüş, onu yakalamaya çalışıyorlar. Sonsuz Alev daha fazla ayrıntı istiyorsa peşlerine birini takmalı."

"Neden Ölümsüzler gönderilmiyor?" diye sordu Helena.

"Bizi göndermek daha zahmetli. Özel hazırlıklar gerekiyor ve kalabileceğimiz süre de sınırlı."

Helena duraksadı. "Neden?"

Ferron'ın sorudan rahatsız olduğu belliydi. "Çünkü biz Morrough'ya bağlıyız."

Helena'nın elleri havada kalakaldı. "Yani şey" –bunu söylemenin kibar bir yolu yoktu– "ölüköleler gibi misiniz?"

Ferron yan gözle onu süzdü.

Ölükölelerin ölüm büyücülerinden uzaklaştıkça yeniden "ölmeye" başladıkları bilinen bir gerçekti. Çoğu ölüm büyücüsü onları en fazla birkaç kilometre uzağa yollayabilirdi. Ölmeyenlerin canlandırmaları epey güçlüydü; Paladya'daki ölüköleler rahat rahat dolaşıyordu ve sınırlarını kimse bilmiyordu ama muhtemelen ülke sınırlarını aşamazlardı.

Ölmeyenler için de mesafe sınırı olması aralarında paralellikler olduğunu gösteriyordu.

"Evet," dedi Kaine istemeye istemeye.

"Ama Morrough ayrıldığında herkesi yanında götürmedi. Sen buradaydın. O nasıl işliyor?" diye sordu Helena, hâlâ taze ve ham olan yaralara merhem sürerken.

"Her zaman ona bağlı değiliz." İç çekti. "Bizi yaparken... kemiklerinden parçalar kullanıyor. Sağ kolunun dış kemiğinden bir parçayı bende kullandı. Onlara tefilin diyor. Bizi fiziksel olarak değişmez kılan şey bu. Muskalarda da onun bir parçası kullanılıyor." Göğsünü işaret etti. "Bazen tefilinleri çıkarıyor veya yeni bir kemik büyütüyor ya da bir ölüköleden yedeğini alıyor. Yola çıkarken arkasında birilerini bırakabilmek için böyle yapmıştı. Bunu sık yapmayı sevmez ama tefilinleri bırakmadan giderse bağ kopar ve biz... ölürüz."

"Kendi kemiklerini mi kullanıyor?" Helena bu kısmı aşamamıştı.

Ferron başıyla onayladı. "Evet. O bize kendinden bir parça veriyor, biz de ona kendimizi tamamen veriyoruz."

O susunca Helena işine devam etti ama kafasında düşünceler dönüp duruyordu. Sonunda Ferron tekrar konuştu.

"Savaş başladığında bazıları kaçmayı denedi. Bu işin Holdfastları devirmekle sınırlı kalmayacağını fark ettiklerinde yani. Yüce Ölüm Büyücüsü cesetlerini geri getirdi. Her bir tefilinden yeni birer muska yaptı ve cesetlere yerleştirdi. Sanırım siz öyle olanlara liç diyorsunuz. İşte o zaman 'Ölmeyen' olmanın ne anlama geldiğini anladık."

"Kendi tefilinini çalsan ne olur?"

Ferron sessizce güldü. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyorsan Morrough'nun yakınında hiç bulunmamışsındır. Rezonansıyla odaları doldurabilir. Ama diyelim ki bir şekilde çaldın, bir süre sonra dağılmaya başlıyorlar. Bu bozulma Ölmeyenleri hemen öldürmez ama... akılları yavaş yavaş gider."

Ferron'ın Sonsuz Alev'e neden ihtiyaç duyduğunu açıklıyordu bu; Morrough'yu yok etmeleri için onlara güveniyordu.

"Crowther'a bildiririm," dedi Helena işini bitirirken.

Helena, Doğu Adası'na giden köprünün yarısında durup arkasındaki baraja ve dağlara baktı. Lumitya zayıf bir hilal şeklindeydi, yaz Düşüş'üne yaklaşıyor olsa da her şeyi altın ışığıyla kaplamaya devam ediyordu.

Birkaç hafta sonra yaz medleri tamamen çekilecek, denizler arası geçiş mümkün hâle gelecekti ve bir aylık ticaret seli denizden akıp karanın içlerine dolacaktı. Direniş limanları tam da yıllık ticaret sezonu öncesinde güvence altına almıştı.

Helena durup siyah ve gümüşe boyanmış bu çarpıcı dünyaya baktı.

Kaybolmuş hissediyordu. Kaine'in yarası, Helena'nın mesafeli duruşunu kemiriyordu. Odağını kaybettiğini hissediyordu. Şimdi Kaine iyileşme belirtileri göstermeye başlamışken görevini unutamazdı.

Onun dikkatini çek. Kendine sadık kıl. Ya da saplantılı hâle getir. Hangisi daha kolay olursa. Verdiği bilgiler ne kadar değerli olursa olsun, kendi keyfine göre hizmet ettiği sürece hâlâ bir engeldi.

Ninova

Ölmeyen. Katil. Casus. Hedef. Araç.

Kafasında bu listeyi tekrar etti ama içi boş geliyordu.

Crowther'm Kaine için öne sürdüğü motivasyonlar, üzerine oturmayan ve Kaine'in arkasına saklandığı bir maske gibiydi. Helena bir simyacıydı; bir şeyin doğasını anlamadan manipüle etme ya da değiştirme alışkanlığı yoktu.

Köprüyü geçip Karargâh'a doğru yürüdü ama bir yağmur bahçesi dikkati çekti. Yanından sayısız kez geçmiş ama hiç durup bakmamıştı. Bu gece bir şey onu oraya çekiyordu. Bir zamanlar güzeldi herhalde ama şimdi kaderine terk edilmişti. Derenin ortasında tanrıça Luna'ya adanmış bir sunak vardı.

Paladya'da Luna'ya dair işaretlere nadiren rastlanırdı. Tanrılardan birini açıkça görmezden gelmek tehlikeli sayılsa da Luna yalnızca Beşli'nin bir parçası olarak tanınırdı.

Paladya'da Luna değişken ve gösteriş düşkünü, gelgitler kadar hain olarak görülürdü. İnanç'a göre, Sol kendi kalbinden Lumitya'yı doğurmuş ve insanlık karanlıktan korkmasın diye onu gökyüzüne koymuştu. Lumitya'nın üstün parlaklığını kıskanan Luna da dünyayı boğmaya yemin etmişti. Lumitya korkunç bir göksel savaşta Luna'yla yüzleşmişti ve dünyaya ateşler yağmıştı. Savaşın ardından, Büyük Afet'in yarattığı yıkımı tamir etmek için Lumitya göğe yerleşmiş ve insanlığa simyayı bahşetmişti. Yenilgiyi kabul etmeyen Luna ise öfkesini denizleri köpürterek göstermeye devam etmişti ve bitmek bilmeyen kıskançlığı yüzünden gökyüzünü tek başına yönettiği zamanlar dışında deniz asla tam anlamıyla durulmazdı.

Binlerce yıl sonra bile Lumitya'nm göz kamaştırıcı güzelliği ve kudreti karşısında Luna hâlâ küçük, önemsiz, âdeta hor görülen bir figür olarak kalmıştı.

Luna'nın heykeli öylesine yıpranmıştı ki artık hatları neredeyse silinmişti ve geriye sadece belli belirsiz bir siluet kalmıştı.

Helena, Paladya'ya ilk geldiğinde, halkın Luna'ya yaklaşımı onu oldukça sarsmıştı. Paladya'nın Sol'e ve Lumitya'ya bağlılığını biliyordu ama dine dair yaklaşımları büsbütün başkaydı.

Etras adalarında simya için pek az metal vardı ve denizle içli dışlı olmaları Etraslıların Lumitya'yı gelgitlerin sertliğinden sorumlu tutmalarına neden olmuştu. Onların efsanelerinde, Lumitya dünyayı mahvetmeye yemin etmiş zalim bir istilacıydı; Luna ise kendini onun önüne atmıştı. Bu hareketi Luna'yı öyle derinden yaralamıştı ki gökten düşmenin kıyısına gelmişti ve denizler yataklarından fırlayıp onu yakalamaya çalışmıştı. Bu fedakârlık karşısında etkilenen Lumitya susup zulmünü kesmişti ve Luna'nın gece nöbetine katılmıştı. Ama denizler unutmamıştı: Hâlâ Lumitya dolunaya dönüştüğünde kabarır, onun yokluğunda çekilirlerdi.

Bu sebeple Etras'ta Luna sadece denizlerin tanrıçası değil, koruyucu tanrıçaydı. Bir anneydi.

Helena dere kenarından düz bir taş aldı.

Etras'ta Luna'ya dua etmek için kıyıda her biri dalgaların taşıdığı bir dua olan taşlar üst üste yığılırdı.

Burada taşları alıp götürecek bir gelgit yoktu ama ritüelin sakinleştirici yönünü hep sevmişti. Düzgün bir yığın oluşturdu: İlk taş Luc için; sonra Lila, Soren, Başhemşire Pace, hastanedeki sağlıkçılarla şifacılar ve acemiler, Shiseo, Ilva (gönülsüzce), Sonsuz Alev ve Direniş için.

Kule tehlike arz edecek kadar sallanmaya başlayana dek uzadı.

Elinde son bir taş vardı. Tereddüt etti.

Yığını yıkarsa her şey boşuna olurdu. Bir an taşı aldığı yere geri bırakmayı düşündü.

Ama yerleştirdi.

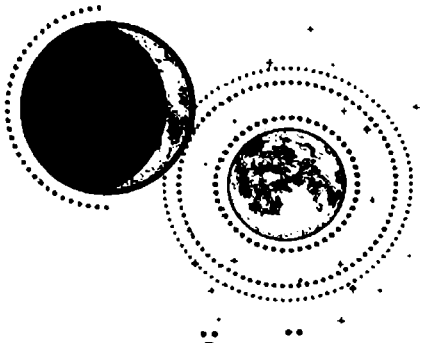
Kaine Ferron'ın ölümünden ben sorumlu olmayayım.

Yığın sallanıp yıkılacak gibi oldu. Sonra durdu.

Helena'nın boğazı düğümlendi ve göğsündeki ağırlık hafifledi; sanki evren ona mümkün olduğunu söylüyordu.

Bir Güney ritüelinin Kuzey'de yeri yoktu ama savaş için her şeyini feda etmişti ve yine de yetmemişti.

Elinde sadece batıl inançlar kalmıştı.

34. BÖLÜM

Temmuz 1786

Helena, Kaine'in sırtını tedavi ederken gümüş çizgileri fark etti. Şakaklarının hemen yanında, koyu saçlarının arasında neredeyse görünmeyecek kadar ince, gümüş-beyaz parıltılar vardı.

Durup incelemek için eğildi. "Bu yeni mi başladı?"

Kaine elini kaldırıp o bölgeyi yokladı. "Bu sabah fark ettim."

"Değişemediğini sanıyordum."

"Eh, ben artık bir deneyim," dedi kuru bir sesle. "Ne olacağını bildikleri yok. İnsanlar bu yüzden deney yapar."

Helena biraz daha yaklaştı, kendini sadece saçlarının kırlaştığına ve bunun tam da taşın parıltısıyla aynı tonda *olmadığına* inandırmaya çalışıyordu.

Kaine başını çevirip yüzünü ona dönünce aralarında sadece bir nefeslik mesafe kaldı. "Müsaade edersen?"

Helena'nın yanakları kızardı ve hızla geri çekildi. "Pardon."

Bandajları sararken Kaine tekrar konuştu. "Görünüşe göre bana bir kimera hediye ediliyor."

"Hediye mi?"

Bunu öyle sıradan bir tavırla söylemişti ki duyan da canlı canlı çürüyen saldırgan bir yaratık değil de istemediği bir evcil hayvan verilmiş sanırdı.

"Şimdiye kadarki kimeraların hepsi vahşiydi ama eğitilebilir bir kimera fena olmazdı." Ayağa kalktı. "Aramızda böyle bir şeyi

yetiştirecek 'kaynağı bulunanlara' birer kimera 'veriliyor.' Bu da bir sınav elbette."

Helena onun etrafından dolanıp gömleğini giymesine yardım etti. Gözlerinin altındaki koyu morluklar neredeyse tamamen silinmişti. "Ama hâlâ yaralısın. Kollarını kaldıracak hâlin yokken böyle bir şeyi evcilleştirmeni beklemeleri haksızlık."

Kaine ona küçümseyerek tepeden baktı. "Bu seni şaşırtabilir Marino ama Yüce Ölüm Büyücüsü adaletle pek ilgilenmez. Ona göre, yaşamak için gereken zekâ ve iradeden yoksun olan herkes acı çekip ölmelidir. Tercihen onu eğlendirecek şekilde."

Helena karşısındaki adamın onun sinirini bozmaya çalıştığını biliyordu. "Ne tür bir kimera olacağını biliyor musun?"

"'Eğitilecek' dendiğine göre bir kısmı köpektir herhalde. Ama Bennet'ın gözdesi değilim. Ne vereceklerse en kötüsü olacağına eminim."

Eğitilebilir bir kimera fikri ürkütücüydü. Sayıları gitgide artıyordu. Çabuk ölüyorlardı ama geride bıraktıkları ölümler de artıyordu.

"Onu... öldürebilir misin?"

Kaine kaşını kaldırdı. "Bana verilen ve sınavım olan hediyeyi öldürmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Helena'nın içi aynı anda hem buz kesti hem de alev aldı ve nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Zaten yaralıydı. Ona güvenip de verdikleri kimera ölürse kesinlikle cezalandırılırdı ama...

Kaine, Helena'nın çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdı ve bakışlarını onunkilere kilitledi. Gözlerinde solgun bir gümüş parıltısı vardı. "Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Ben..." diye kekeledi Helena. "Onu kendime sadık hâle getirebilir miyim diye bakardım."

"Ya yapamazsan? Bir canavar sana sadık olamıyorsa o zaman ne yaparsın?"

Yüzleri hâlâ çok yakındı. Kalbi fazla hızlı atan Helena'nın boğazı düğümlendi.

"Transmutasyon hatalarını arardım," dedi. "Birleştirmeler çok iyi değil, bu yüzden zorlayıp çürümeyi hızlandırabileceğin hatalar vardır. Böyle bir durumda onu doğrudan öldürmene gerek olmaz, sadece... kaçınılmaz olanı hızlandırırsın."

Kaine biraz daha eğilince Helena onun nefesini teninde hissetti. Bir an için onu öpeceğini sandı.

"Ne kadar da pragmatiksin." Sözleri Helena'nın dudaklarına değdi.

Ferron aniden kadının çenesini bıraktı ve gözleri parlayarak geri çekildi.

Helena'mn yanakları hâlâ yanıyordu ve ona tekrar bakmamaya çalışarak tüm malzemelerini toplamaya koyuldu.

Tam çıkarken Kaine arkasından seslendi.

"Ölme, Marino. Belki seni özlerim."

Vanya Gettlich küçücük gözlü, koca burunlu ve sivri kulaklı, güdük bir kocakarıydı. Bu görünüşünün, Direniş'in en iyi iz sürücülerinden biri olmasının sırrı olduğunu söylerdi. Kimse çirkin bir kadını fark etmezdi.

İz sürücüler genelde uzun yaşamazdı. Birkaç ay bile etkileyiciydi. Çoğu içinse bu süre çok daha kısaydı. Ama Vanya yıllardır iz sürüyordu; düşman hattına girip çıkıyor, kimsenin cesaret edemediği bilgileri ve sırları toplayıp getiriyordu.

Fakat kaybolduğunda, herkes bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu. Kayıp olarak işaretlendikten iki hafta sonra da artık ölü kabul edilmişti.

Bu yüzden, devriyelerden biri telsizle onu bulduklarını bildirdikten sonra Helena acilen kapıya çağrıldığında büyük bir şok yaşamıştı. Gettlich fena yaralanmıştı. Ölüköle olmadığı doğrulanmıştı ama kadının cesedini kullanarak Karargâh'a sızmaya çalışan bir liçin varlığını kestirmeleri daha zordu.

Muskadan iz var mı diye kontrol edildiğinde, vücuduna yayılmış düzensiz metal izlerine rastladılar ve aralarında tespit edilebilir miktarda lumityum da vardı.

Kurallarda istisnalara yer yoktu. Vücudunda lumityum taşıyan biri tamamen dizginlenmeden Karargâh'a adım atamazdı.

Gettlich bağlanırken çığlıklar atıyor, yalvarıyor, kendisi olduğunu söylüyordu ama Helena ona başka türlü davranamazdı.

Tam öne doğru bir adım atmıştı ki kapılar savrularak açıldı ve onu durdurmaya kalkan olursa hepsini yere sereceğini söyleyerek muhafızlara tehditler savuran Luc içeri girdi.

Silahlarını çoktan çıkarmış olduğu hâlde yüzünden tereddüt damlayan Lila da yanmdaydı. Tehlikeyi umursamayan Luc, Gettlich'in üzerine eğildi.

"Gettlich," dedi boğuk sesiyle. "Çok üzgünüm."

Kadın bunu duyunca sakinleşti. Luc'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Gettlich, Luc'un özürlerini susturup ona şapşal oğlan dedi. Helena sessizce çalışırken Gettlich son raporunu vermeye başladı.

Batı Limanı yakınlarındaki yeni laboratuvarı araştırırken yakalanmıştı. Ölmeyenler onu denek olarak kullanmış, simyasını bastırmayı denemişlerdi. Günlerce damarlarına metal enjekte etmişlerdi. Organları iflas etmeye başlayınca da deney başarısız ilan edilmişti.

Onu ortadan kaldırmakla görevlendirilen muhafızlarsa ölmek üzere olan tutsaktan faydalanmaya karar vermişti. İşlerini gizlice halledebilmek için onu binadan çıkarmışlardı ve işlerini bitirdikten sonra da onu ölüme terk etmişlerdi.

Gettlich tüm bunları Luc'a anlatırken Helena da söylediklerini doğruluyordu. Kanındaki metal Helena'nın rezonansına öyle müdahale ediyordu ki onu parazitlendiriyordu. Kolları ve bacakları kelepçelerden dolayı eskimeye yüz tutmuş morluklarla doluydu. Belden aşağısı kana bulanmıştı. Kanındaki metal zehirlenmesi onu zaten öldürecekti ama işini önce iç kanama bitirecek gibiydi.

Helena'nın yaşam büyüsüne karışan metal o kadar yoğundu ki yapabileceği bir şey kalmamıştı. Luc her yalvardığında başını iki yana sallamak zorunda kalıyordu.

Elinden gelen tek şey laudanum vermekti. Her şey sona erene kadar onu biraz rahatlatmak.

Gettlich'in kalbi, Luc her konuştuğunda yeniden çırpınıyordu. Luc, Sonsuz Alev'in onu asla unutmayacağını, canını yakan herkesi bulup onlardan hesap soracağını söylüyordu. Hepsine bu yaptıklarını ödetecekti.

Konsey en sonunda Luc birliğini toplayıp laboratuvarı bulmaya kalkmasın diye onu odasına kilitlemek zorunda kaldı. Gettlichler köklü bir aileydi. Luc, Vanya'yı ezelden beri tanıyordu.

Ölüm şekli yüzünden geleneksel yas ve yakma törenleri askıya alındı. Ceset hâlâ sedyeye bağlanmış ve üzerine bir çarşaf örtülmüş hâlde güvenli bir odaya yerleştirilmişti.

Helena, Şahin Matias'ın kocaman bir güneş tablosu haricinde herhangi bir süsü püsü bulunmayan ofisine çağrıldı. Helena, Matias'ın bulunduğu her odada üşüdüğünü hissederdi.

"Konsey, Gettlich'e otopsi yapılması gerektiğine karar verdi," dedi Matias lafı dolandırmadan. Helena'ya bakarken yüzünü ekşitmişti. "Otopsiyi senin yapman uygun görüldü."

"Bu alanda eğitimim..."

"Bu konuda kitaplar var. Cerrah Maier'den isteyebilirsin," dedi Matias elini savurarak.

"O zaman Maier'in yapması gerekm–"

"Gettlich'in durumunun son derece rahatsız edici olduğu söylendi. Sen zaten görmüşsün, tekrar görsen de bir şey olmaz," dedi Matias bir kez daha sözünü keserek. "İstenmeyen bir harekette bulunmaman için süreç boyunca izleneceksin." Sulanmış mavi gözleri kısıldı. "Cesede uygunsuz herhangi bir müdahalede bulunduğundan şüphelenilirse ellerini kestirir ve ruhunu da yerin karanlık ateşlerine attırırım. Anlatabildim mi?"

Helena'ya dik dik baktı; konuşurken ağzında tükürük iplikçikleri birikiyordu. Matias bedensel ihtiyaçları aşılması gereken zayıflıklar olarak gördüğünden sadece hayatta kalmaya yetecek kadar su içerdi. İnançlılar arasında yaygın bir düşünceydi bu ama Matias bunu herkesten daha uç noktalara taşıyordu.

Helena orada öylece dikilirken midesi korkudan düğüm düğüm olmuştu. Daha önce hiç otopsi yapmamıştı.

Gettlich, Helena'nın ilk hocalarından biriydi ve ona temel simya öğretmişti. Helena onu tanıyordu.

Ama Matias'tan gelen hiçbir şey rica sayılmazdı. Onun sözü Helena için kanun gibiydi.

Başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Otopsi yarın, Sol tepedeyken yapılacak." Matias yine dilini şaklattı. "Git de kendini arındır."

Helena odadan çıktı, kafası bomboştu ama yapabileceği bir şey yoktu. Luc'u bu işe karıştıramazdı. O zaten Vanya'nın ölümüyle yıkılmış durumdaydı ve otopsi yapılmasını istemezdi ama Konsey haklıydı: Ona ne yapıldığını öğrenmek zorundaydılar.

Karakol'a gitme zamanı gelene kadar otopsi yöntemlerini araştırarak zaman geçirdi. Korkunun etkisiyle neredeyse koınada gibiydi ve kaçabildiği bir rutini olduğu için minnettardı.

Ferron her zamanki yerindeydi ve parmağında bir kupa sallanıyordu ama odadaki tüm mobilyalar bir kenara yığılmıştı. Yüz ifadesi donuk, gözkapakları yarı kapalıydı ama kirpiklerinin arkasında neredeyse gümüş bir ışıltı parlıyordu.

Helena sormadı. Aklı zaten doluydu.

Ferron'ın yine o hâllerinden birinde olduğu çok açıktı. Keskin bir tavrı vardı ve geldiğinde Helena'ya bakışı bile bir tuhaftı. O tipik içerlemiş hâlinden farklıydı.

Helena anlamamış gibi yapıp tek kelime etmeden bandajları söktü ve yaraları inceledi. Rengi neredeyse normale dönmüş gibiydi ve herhangi bir çürüme ya da enfeksiyon belirtisi görünmüyordu. Sadece sembollerin çevresindeki alanda küçük ölü doku izleri vardı.

Yaklaşık bir hafta sonra kesikleri kapamayı deneyebilirdi. Öldürsün öldürmesin, açık bir yara onun için hâlâ sürdürülebilir değildi. Ferron her ne kadar rutinlerinin ardına saklanıyor olsa da Helena onun her hareketinde acı çektiğini biliyordu. Kaine casusluk görevine dönemezse Crowther ya da Ilva'nın yardımları daha fazla devam etmezdi.

Elini onun omzuna koydu. Kaine kıpırdandı ama irkilmedi.

Helena bandajlarını sarmayı bitirip gömleğini giymesine yardım ettikten sonra "Tamamsın," dedi alçak sesle.

Kaine tek kelime etmeden kalktı ve kendine bir içki daha doldurdu.

Helena çantasını toplayıp kapıya yöneldi. Normalde ölüköle kapıyı hemen açardı ama bu gece açılmadı.

Bir süre bekledi ama sonra arkasına döndü ve barın yanında duran Kaine'e baktı. "Eğitimini tamamlayamamıştık, değil mi Marino?"

Helena'nm ağzı kurudu. Oda bir anda gözüne çok gerçek göründü.

Kaine'in iyileşmeye başlar başlamaz iplerin *onun elinde* olduğunu hatırlatmak zorunda hissedeceğini biliyordu. Başkalarının yanında savunmasız hissetmekten nefret eden bir adamdı o. Helena'ya haddini bildirme ihtiyacı duyuyordu.

Helena bunu başından beri biliyordu ve gelecekteki dertlerinin arasına kaldırmıştı.

Bir adım geriledi.

"Buraya gel."

Başını iki yana salladı. "Benim yarın... bir işlemim var. B-bu gece bana zarar veremezsin."

Ferron durdu ve suratındaki ifade kararırken bardağı öyle bir sıktı ki eklemleri bembeyaz kesildi. "Beni tam bir canavar olarak gördüğünün farkındayım," dedi öfkeyle. "Ama genelde sözümde dururum. Sana zarar vermeyi planlamıyorum. Buraya gel. Ne bildiğini görmek için bana saldırmaya çalışmanı istiyorum."

"Ne?" Helena ona inanamayarak baktı.

"Geceleri dışarıda dolaşıyorsun, hem de Direniş bölgesinin dışında." Sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Savunma konusunda berbat olduğunu çoktan gördük. Bir de saldırını görelim. Buraya. Gel."

Helena boşaltılmış odaya şaşkın şakın baktı. "Sen yaralıyken sana saldırmayacağım."

Kaine ona kafası karışarak baktı. "Ölecek değilim ya."

Helena ona aklını mı kaçırdın diye çıkışmak istiyordu ama temkinli olmaya karar verdi. "Bak, Ferron –Kaine– endişeni takdir ediyorum ama ben bir yaşam büyücüsüyüm. Bir şey olmaz."

"Gerçekten mi?"

Helena kesin bir baş hareketiyle onayladı. "Evet. Savunmada pek iyi olmayabilirim ama kendi yöntemlerim var. Dövüş yeteneğim senin endişe etmek gereken bir şey değil. Ama" –derin bir nefes aldı– "yine de düşündüğün için teşekkür ederim."

"Sanırım haklısın," dedi yavaşça. Gözleri odağını kaybediyordu.

Helena arkasında kapının açıldığını duydu ve gitmeden önce ona kısa bir selam verdi.

Ama kapının eşiğinde karşısında onu tek bir ölüköle beklemiyordu, koridor onlarla doluydu. Kimisi yaşlı ve gri, kimisi hâlâ taze yaralarıyla yeni ölmüş en az bir düzine ölüköle vardı karşısında.

Kanı çekildi.

"Merak etme, hepsi bana ait," dediğini duydu Ferron'ın. "Hadi o zaman, yaşam büyüsüyle nasıl dövüştüğünü görelim."

Bir şeyler daha söyledi ama Helena artık onu duymuyordu. Gözleri, odaya girip üzerine doğru ilerleyen ölükölelere takılıp kalmıştı. Yüzleri ifadesizdi.

Çok fazlaydılar.

Hepsi ona doğru geliyordu. Köşeye sıkışmıştı. Onu köşeye sıkıştırmışlardı. Kaçamayacaktı.

Onu ablukaya alacaklardı.

"Yaşam büyücüsü olduğunu iddia ediyorsun. Göster bana."

Helena onun sözlerini zar zor durdu.

Burası hastane değil. Hastanede değilsin, dedi kendine ama her nefes alışında göğsü daha da sıkışıyordu. Gerilemeyi başardı.

Onları uzaklaştırmak ister gibi elini kaldırdı ama eli deli gibi titriyordu.

"Marino." Kaine'in sesi sinirli çıkıyordu. "Kölelerden benden korktuğundan daha mı çok korkuyorsun? Alındım açıkçası."

"F-Ferron, onları geri çağır," dedi Helena sesi titreyerek. Gözlerini bir türlü ölükölelerden ayıramıyordu.

"Hayır. Nasıl dövüştüğünü görmek istiyorum."

"Ben dövüşmek istemiyorum," dedi Helena daha da gerileyerek. "Durdur şunu. Bana hayır diyebileceğimi söylemiştin. Hayır diyorum."

Sesi yükseliyordu.

"Onlar sadece ceset. Kendini koruyabileceğini söyledin. Göster o zaman!"

Midesi düğümlendi. Bacakları neredeyse tutmuyordu.

"Gönder onları." Helena'nın sesi titredi.

"Hallettiklerini yakarım." Tüm bu olanlar komikmiş gibi sesi neşeli çıkıyordu. "Hadi bakalım. Neler yapabildiğini göster."

Ölükköleler yarım daire şeklinde açılıp onu köşeye sıkıştırdı. Sırtı duvara çarptı.

"Ferron!" Helena'nın sesi histerinin eşiğindeymiş gibi tiz çıkıyordu. "Onları geri çağır. Bunu yapmak istemiyorum!"

"Savaştayız." Sesi tepesine binmekte olan bedenlerin arkasında bir yerden geliyordu. "İstemek diye bir şey yok; ya yaşarsın ya ölürsün."

Helena iyice gerileyip kendini olabildiğince küçülttü. Sanki görünmez parmaklar çoktan gırtlağına sarılmış gibi boğuluyordu. Az sonra boğazını keseceklerdi.

Çığlık attı ve ellerini ileri uzattı.

Her şey kırmızıya döndü.

Her şey.

Gözlerini kırpıştırdı ama görebildiği tek şey, yüzünden aşağı süzülen pıhtılaşmış kandı. Derisini kaplıyor, kirpiklerini yapıştırıyordu. Artık ortada ölüköle falan yoktu, sadece vücut parçaları kalmıştı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve çantasının kayışını kavrayarak duvarda kayıp yere çöktü.

Ağzında kanın tadı vardı. Havayı çürümenin ağır kokusu kaplamıştı. Hâlâ boğuluyor, nefes almaya çalıştıkça kan ve çürüme kokusundan tıkanıyordu.

İki sert el omuzlarını kavradı.

Rezonansını dışa doğru savurdu ama karşısındaki güç onu öyle şiddetle geri itti ki kafasının içinde bir top patlamış gibi oldu.

Görüşü beyaza kesti ve gözleri tekrar seçmeye başladığında karşısında Ferron'ın yüzü belirdi ama şimdi parlıyordu. Gözleri gümüşe dönmüştü.

"O neydi be, Marino?"

Helena'nın başı zonkluyordu ve dili bir türlü dönmüyordu. Dizlerinin üzerinde, gözünü Ferron'ın yaşayan yüzüne dikmiş hâlde öylece kaldı.

"Ben demiştim... Bunu istemedim," dedi nihayet. Ardından yüzü buruştu ve gözyaşlarına boğuldu.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Galiba seni biraz hafife almışım." Ferron bir mendil çıkardı ve kirpiklerinde pıhtılaşmış kan kalmayana kadar yüzünü sildi.

Helena orada uyuşmuş hâlde oturmaya devam etti. Ferron onu yerden kaldırdı ve kolları pes edecek gibi olsa da banyoya kadar sürükledi.

Kapıyı itip onu içeri soktu ve duşta suyu açtı. Sonra bir dolabı açıp birkaç havlu ve temiz kıyafet çıkardı.

"Temizlen," dedi.

Helena başını eğip kendine baktı. Üstü başı iç organlarla kaplanmıştı. Hastaneden bile kötü kokuyordu. Tüm o çürümüşlük. Boğazı kasıldı.

Kıyafetleriyle duşa girdi. Parmakları titreyerek üstünü çıkarmaya ve ıslak katmanları soymaya zorladı kendini.

Ferron sanki içindeki iltihaplı bir yarayı bulmuş ve parmaklarını içine sokmuştu. Suyun altında sarılıp sarmalanmışken duştan zar zor çıkabildi.

Saçlarını kurutup yavaşça yeniden örer ve her bir teli yerine sabitlerken sadece kaçınılmaz olanı geciktirdiğini biliyordu. Sonra Ferron'ın bıraktığı kıyafetlere baktı. Ona aitlerdi. Bir pantolon ve bir gömlek.

Burada mı yaşıyordu? Yavaş yavaş giyindi.

Orada durmuş, tanıdık düğmeleri iliklerken şoku hafifledi ve öfkeyle yanan zihni kendine geldi.

Banyodan çıkarken kendini kan ve parçalanmış cesetlerle dolu o kâbusa hazırlamıştı ama oda temizlenmişti. Banyoda düşündüğünden daha uzun kalmış olmalıydı.

Yerler silinmişti. Mobilyalar bile eski yerlerine konmuştu. Koku hâlâ havadaydı ama gözle görülür hiçbir iz kalmamıştı.

Ferron sandalyeye ters oturmuş, migreni tutmuş gibi bir elinin parmaklarını alnına bastırmıştı.

Helena öyle olduğunu umdu.

Ferron başını kaldırdı ve elini yavaşça indirdi.

"Vay vay vay," dedi ağır ağır, kelimelerini itinayla seçerek. Gözlerindeki o tuhaf gümüş parıltı hâlâ duruyordu. "Sürprizlerle dolusun."

Onun bu pişkin duruşu Helena'nın öfkesini daha da körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Bara gitti ve oldukça süslü görünen bir şişeden kendine bolca içki doldurdu.

Bir yudum aldı. Sert ve acıydı. Keşke başka bir şey seçseydim, diye düşündü; genelde şarabı tercih ederdi ama Ferron'da yok gibi görünüyordu. Muhtemelen onun damak zevkine göre yeterince sert değildi.

Kendini hazırladı ve dilindeki hissi, alkolün boğazını yakıp boş midesine inişini hiç umursamadan kalanını tek dikişte içti.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve bardağını tekrar doldurup aynı hızla içti.

Bir an önce sarhoş olmak istiyordu. Parmaklarını döndürüp rezonansıyla kendi bedenini hissederek sindirim sistemine alkolü biraz daha hızlı emmesi ve kana karıştırması komutu verdi. Yoksa duvardaki bütün şişeleri Ferron'ın kafasına fırlatacaktı.

Gözlerini kapadı ve kendini o sıcak, bulanık rahatlama hissine teslim etti.

Nadiren içki içerdi ve şimdi nedenini hatırlamıştı. Böyle hissetmek, gerçek hislerinden çok daha iyiydi: Her daim açıkta kalmış bir sinir gibi hissetmekten.

Bardağını kavrayıp biraz daha doldurdu.

"Bence bu kadar yeter," dedi Ferron arkasından. "Karaciğerinin yenilendiğini sanmıyorum."

Aslında Helena'nın niyeti sadece biraz ek yapmaktı ama o sözleri duyunca şişeyi baş aşağı çevirip kalanı bardağa boşalttı. İçki taşarak halıya döküldü.

"Siktir git," dedi.

"Küfredebildiğimi bilmiyordum," dedi Kaine. Eğlenmiş gibiydi.

Helena'nın çenesi kasıldı ve üç farklı dilde daha siktirip gitmesini söyledi.

Ferron kaşını kaldırdı. "Şimdi seni daha mı ciddiye almalıyım?"

"Senden nefret ediyorum."

Ferron boğuk bir kahkaha attı. "Farkındayım."

Helena içkisine baktı. Gitmek istiyordu –yorgundu, huzursuzdu ve dengesi tamamen şaşmıştı– ama kapı yine kapalıydı. Belli ki Ferron onu burada tutmayı planlıyordu. Gidip kanepenin ucuna, ondan olabildiğine uzağa oturdu.

"Senden nefret ediyorum," dedi yeniden.

"Ben de senden nefret ediyorum."

Alkol dilini çözmüştü. "Bu savaş senin suçun. Ölen herkes. Hepsi senin boynuna. Şimdi de, sırf senin yüzünden, savaş bitse bile elimde hiçbir şey kalmayacak."

"Bunu umursamam mı gerekiyor? Sence hayatını mahvetmek yaptığım en kötü şey mi?"

Helena gözlerini kaçırdı.

"Yaşam büyücüsü olduğunu ne zaman fark ettin?" diye sordu Ferron.

Bu konuşma için yeterince sarhoş değildi. Biraz daha içti. Yarın feci derecede akşamdan kalma olacaktı.

"Bunu daha önce merak etmeliydim, değil mi?"

Helena bir şey demeyince Ferron konuşmaya devam etti.

"Yaşam büyüsü genellikle geç ortaya çıkan bir yetenektir. Yetişkinliğin ortalarında. Gençlerdeyse çoğu kez bir travmanın ardından tetiklenir. O kölelere yaptığın şey karşısında hiç şaşırmadın.

Bu da bana, bunun ilk kez olmadığını söylüyor. Peki ne oldu? Seni bir bomba gibi patlatan şey neydi?"

Helena başını arkaya yaslayıp tavana baktı. Bu kadar sarhoşken içindeki her şey yumuşuyordu.

"Başlarda bilindik savaş kurallarının geçerli olduğunu düşünüyorduk. İnsanlar cepheden geçmek zorunda kalmasınlar diye sahra hastaneleri kurduk."

"Katliamlar."

Helena başıyla onayladı.

Hastane katliamları savaşın ilk büyük vahşetiydi. Apollo'nun suikastı sarsıcı olmuştu ama savaşın geri dönülemez biçimde gerçek hâle geldiği an oydu.

Ölmeyenler hiçbir kural tanımıyordu. Bu, "onurlu" bir savaş değildi. Morrough insanların ya korkmasını ya ölmesini istiyordu.

Lonca Meclisi hastanelerin aslında Sonsuz Alev'in gizli askeri üsleri olduğunu söyleyerek bu saldırıları savunmuştu ve komşu ülkeler de bu yalana inanmayı tercih etmişti çünkü bu, Paladya'nın savaşına karışmaktan daha kolaydı.

"Babam Khemli bir cerrahtı. Paladya'da elle cerrahi eski moda sayıldığından iş bulamadı." Helena zorlanarak yutkundu ve odanın uzak bir noktasına baktı. "Savaş başlayınca Etras'a dönmek istedi ama ben Luc'a kalacağıma dair söz vermiştim. Ben gitmeyince babam da gitmedi. Direniş sahra hastaneleri kuruyordu. Orada çalışması... benim fikrimdi. Güvende olacağını ve insanlar yeteneğini görürse, savaş bittiğinde... bir şansı olacağını sanmıştım."

Kadehinden bir yudum daha aldı. Oda hafifçe dönüyordu.

"Ben savaş doktoru olacaktım, bu yüzden eğitim sırasında hastanede gönüllüydü. O gün... zehirlenme sanmıştık. Yüksek ateşle bir sürü kişi gelmişti. Ateşlerini düşüremiyorduk. Bir tanesi gitgide ısınıyor, 'Çıkarın onu!' diye bağırıyordu... ve sonunda saldırganlaştı. Babam beni birini bulmaya yolladı ve geri döndüğümde hasta ölmüştü. O sırada ölüm sebebini bulmaya çalışıyorlardı ki hasta birden doğrulup oturdu." Helena hıçkırdı. "Ölmeyenler'in yeniden canlandığını biliyorduk ama liçlerden henüz haberdar değildik."

Helena'nın sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

"Kapıları kapadılar ve içeridekileri öldürüp yeniden diriltmeye başladılar. Yarattıkları sayesinde de daha hızlı öldürdüler." Yutkundu. "Hastane böyle bir şeye hazırlıklı değildi. Babam... o hiç... ölüköleleri sadece duymuştu. Bunlar meslektaşlarıydı. Hastalarıydı. Ona artık insan olmadıklarını söyledim ama onu yakaladıklarında yine de savaşmadı."

Uzanıp bir an için avucunu boğazına bastırdı; parmağı kıvrıldı ve sol kulağının altından başlayıp gırtlağına doğru inen incecik yara izini izledi.

"Çok nazik biriydi. Sana sarıldığında sesi göğsünde yankılanırdı. Bana asla zarar vermezdi..."

"Raporlarda hayatta kalan olmadığı yazıyordu." Ferron'ın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Beni hemen bulamadılar," dedi Helena boğuk sesiyle.

Elindeki bardağı sıktı. "Tüm sahra hastaneleri. Bir günde. Hemşireleri, doktorları, cerrahları, tüm hastaları, herkesi öldürdüler. Bir de liçleri öğrendik. Bir de benim ne olduğumu."

"Hastanelere sızan liçlerin başarısız bir deney olduğu söylendi bana," dedi Ferron alçak sesle. "Morrough ve Bennet, muskaları yaşayan bedenlerin içine yerleştirirlerse Ölmeyenler'in o bedeni ele geçirip yaşamaya devam edip edemeyeceğini deniyormuş. Ama konak bedenler hep şoka girmiş."

"Ah..." diyebildi Helena sadece. Sarhoşluk onu vurmuştu; kelimeleri toparlamak bile zor geliyordu ama Gettlich'in yüzü gözünün önündeyken kendini zorlayıp konuştu. "Şu anda ne üzerinde çalıştıklarını biliyor musun?"

Ferron'ın gözleri kısıldı. "Şimdilerde bana sadece söylentiler ulaşıyor. Neden sordun?"

Helena bakışlarını kaçırdı. "Öylesine."

"Peki seni neden şifacı yaptılar?"

Helena gözlerini kırpıştırdı. "Şifa etkilidir. Haftalar, hatta aylar sürebilecek iyileşmeleri yaşam büyüsüyle birkaç dakikada ya da

Ninova

saatte tamamlayabilirsin. İnsanları kurtarabilecek birine ihtiyaçları vardı."

Ferron gülüp geçti.

Helena'nın öfkesi yeniden alevlendi. "Birini kurtarmanın, sizin parçaladığınız insanları düzeltmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun." Ona dik dik baktı. "Umarım bir gün denemek zorunda kalırsın. Değersiz gördüğün şeyi de o zaman anlarsın."

Ferron gözlerini kaçırdı.

Helena, içinde garip bir tatmin kıvılcımı hissetti.

Uzun bir sessizlik oldu. Ferron düşüncelerine gömülmüş gibiydi ve Helena da o kadar sarhoştu ki doğru dürüst göremiyordu. Gözlerini kapadı ve içi geçti. Tekrar açtığında Ferron'm ona baktığını gördü.

Karşılık verdi ama şimdi onun farklı göründüğünü düşünüyordu.

Daha yaşlı. Belki de Helena çok sarhoştu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, baş dönmesiyle boğuşarak. "Dizilimi hissediyor musun? Seni etkilediğini anlayabiliyor musun?"

"Evet," dedi Ferron hafifçe başını sallayarak. "Değişebileceğimi sanmıyordum ama bu... soğuk dövülmek gibi. Yavaş yavaş yeni bir hâle dönüştürülüyorum. Asıl benliğimi ortadan kaldırmıyor ama bazı şeyleri artık daha az hissediyorum. Acımasız ve odaklı olmak kolaylaştı, isteklerimle içgüdülerimi ayırmak zorlaştı."

Helena gözlerini kıstı. "Peki neden o tasarım? Bennet seni neye dönüştürmeye çalışıyordu?"

"Onu ben tasarladım," dedi Ferron alçak sesle.

Bu bilgi Helena'nın sarhoşluğunu dağıttı. Doğrulup oturdu.

"Bu benim cezamdı," dedi Ferron. "Beni öldüreceğini sanmıştım ama eğer hayatta kalırsam neye dönüşeceğime onların karar vermesini istemedim. Bu yüzden dizilimi ben tasarlamak istedim, kefaretimin bir kanıtı olarak."

Helena öne eğilip onu inceledi. Hayal görmüyordu, Ferron gerçekten değişiyordu. Bir metamorfoza tanık olmak gibiydi.

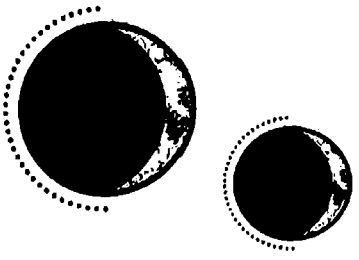
Dizilimin etkisi, iyileşmesindeki gecikme ve bedeninin yıpranmasıyla birleşerek onu daha kolay şekillendirilebilir kılıyordu.

Yüz hatları belirginleşmişti; hâlâ hastalığın izleriyle solgundu ama çocuksuluk silinmişti. Gerçekten bir yetişkine benziyordu.

Helena başını yana eğdi. Eğer kim olduğunu bilmeden onu görseydi, onu oldukça yakışıklı bulabilirdi.

Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki gözlerini kırpıştırırken oda bulanıklaştı.

Ayağa fırladı. "Geri dönmem gerekiyor; kontrol noktaları birazdan kapanacak."

35. BÖLÜM

Temmuz 1786

Ertesi sabah Helena dayanılmaz bir akşamdan kalmalıkla uyandı ve yataktan çıkmadı; midesi öyle fena bulanıyordu ki biri ona otopsi yapacağını hatırlatmaya gelene kadar uyuduğu için suçlu bile hissedemedi.

Görevi hatırlatılınca kusacak gibi oldu ama ertelemesi mümkün değildi. Ayakta dururken midesi bulanmasın diye birkaç dakika boyunca kendi bedenini dönüştürmekle uğraştı.

Otopsi, Simya Kulesi'nin ameliyathane salonunda yapılacaktı. Şahin Matias ve krematoryumu yöneten birkaç Alev Muhafızı da bedenin kutsallığını ihlal edecek bir şey yapmadığından emin olmak için orada bulunacaktı.

Helena metal aletlerin yoğun ışık altında parlayarak onu ve Gettlich'in bedenini aydınlattığı, izleyicilerin ise gölgede kaldığı masanın önünde dururken ağzı kupkuru olmuştu.

Örtüyü çekerken bedeninden ayrıldığını hissetti.

"Başlayabilir miyim?" diye sordu karanlığa.

"Başla," dedi Matias'ın sesi.

Tanıdığı birinin bedenini kesip açmak, organlarını tek tek çıkarıp incelerken maruz kaldığı işkenceleri ayrıntılarıyla anlatmak çok korkunç bir şeydi. Deney hakkında rezonans yoluyla hissedebildiği ya da hissedemediği şeyleri anlatmak.

Çalışırken ona bakmak zorunda kalmasın diye yüzünü örtebilmeyi diledi ama ölüye saygı göstermek gerekiyordu.

Otopsi bittiğinde iki Alev Muhafızı gölgelerden çıktı ve bedeni dikkatlice uzaklaştırdı. Ruhu dünyaya bağlı tutabilecek hiçbir kalıntı kalmaması için her parçanın yakılması şarttı.

Onu bulan muhafız harekât odasında toplananlara Gettlich'in nasıl bulunduğunu ve neler söylediğini bildirirken Helena da dinledi. Ardından Luc, kadının anlattığı her şeyi boş bir ses tonuyla tekrarladı.

General Althorne, Batı Limanı'ndaki laboratuvarın yerini gösterdi. Ferron'ın verdiği bilgilerden biriydi bu. Önceki laboratuvardan çok daha iyi korunuyordu ve bina, saldırıya karşı dayanıklı olacak şekilde güçlendirilmişti. Oraya ulaşmak zordu, üstelik düşman topraklarının bu kadar içine girmek fazla asker kaybetme riski taşıyordu.

"Konsey, Şifacı Marino'yu dinleyecek," dedi Matias. Helena "histerik patlaması"ndan bu yana Sonsuz Alev karşısında ilk kez konuşacaktı. Söz verileceğini bilmiyordu. Matias raporu kendisi de sunabilirdi.

Helena öne çıkarken Ilva'nın bakışları Crowther'a kaydı.

Helena dudaklarını ıslattı. "Yaptığım... incelemeye göre, Gettlich'in Luc'a... yani Principatus'a verdiği bilgilerin doğru olduğunu söyleyebilirim. Büyük olasılıkla rezonansını etkisiz hâle getirmek için yapılan başarısız bir girişimdi. Vücutta, bazıları beyne yakın, çoğuysa kollar boyunca olmak üzere çok sayıda enjeksiyon izi vardı. Çeşitli metaller mikropartiküllere indirgenmiş ve taşıyıcı bir sıvıyla birlikte kaslara enjekte edilmiş. Rezonansla tam olarak analiz edemedim; repertuarımın ötesinde bileşikler içeriyor gibiydi. Elimden geldiğince örnekler çıkardım ve metalurjistlere teslim ettim. Simya yetenekleri baskılamada bu yöntem etkili olmuş mu belirlemek mümkün değildi ancak ölümünden önce şifa uygulayarak onu rahatlatmaya çalışırken zorlandığımı söyleyebilirim."

"Böyle bir şey nasıl işe yarayabilir?" diye sordu Ilva, parmak uçlarıyla önündeki masada dalgın daireler çizerken.

Helena derin bir nefes aldı, söylediği için cezalandırılmayacağını umdu. "Benim teorim, enjeksiyonların amacının Gettlich'in

Ninova

rezonansını içeriden bozmak olduğu yönünde. Bu mikropartikülleri beynine ve ellerine yakın bölgelere yerleştirilerek vücudu dışındaki metalleri algılama yetisini perdelemeyi amaçlamışlar. Enjeksiyon sayısına bakılırsa rezonansım kullanamaz hâle gelene kadar da vermeye devam etmişler ama o noktada metal miktarı zaten zehirli seviyeye ulaşmış."

"Başarılı olmuş olma ihtimalleri nedir?" diye sordu Althorne o tok sesiyle.

"Bunu söyleyemem," dedi Helena.

"Benim merak ettiğim," dedi Şahin Matias, Ilva'nın yanındaki yerinden, "böyle bir deneyin amacının ne olduğu. Rezonansı bastırmak ne işlerine yarayacak?"

"Bilmiyorum," dedi Helena.

"Sen bir yaşam büyücüsüsün," diye vurguladı Matias. "Böyle bir şeyin senin türün için nasıl faydalı olabileceğine dair bir fikrin olmalı."

Althorne Batı Limanı Laboratuvarı'na yapılacak baskın ihtimalini reddettiğinden beri sandalyesine gömülmüş oturan Luc o anda birden dikleşti. "Ne demek istiyorsunuz?"

Matias dilini şaklatıp ince burun deliklerinin altına bir mendil bastırdı. "Gayet alakalı bir soru. Şifacı Marino" –bu unvanı bir hakaret gibi söyledi– "sorumlularla aynı yetenekleri taşıyor. Bu nedenle de bizim aklımıza gelmeyecek fikirleri olabilir."

Luc'un gözlerinde tehlikeli parıltılar belirdi. "Helena bir şifacı. Hayatını bizim davamıza adadı. Herkes kadar sadıktır. Bunun sorumlularıyla alakası bile yok."

Matias, Luc'a karşılık vermek yerine bakışlarını yeniden Helena'ya çevirdi. "Şifacı Marino, bu otopsiden önce bir transmutasyon diseksiyonu gerçekleştirdiniz, değil mi?"

Helena başıyla onayladı ve eldivenlerinin içinde parmaklarını kıvırdı. "Konsey'in talebi üzerine..."

"Evet ya da hayır sorusuydu," dedi sertçe Matias.

"Evet."

"Ve o diseksiyon sırasında, başka hiçbir tıp görevlisinin yapamayacağı biçimde, kimera yaratımını incelemek ve tersine

çevirmek için transmutasyon yeteneklerinizi kullandınız, öyle değil mi?"

"Öyle yapmam söylendi..."

"Evet mi hayır mı?"

"Evet."

Matias zafer kazanmış bir tavırla yeniden Luc'a döndü. "O hâlde sorum geçerliliğini koruyor. Şifacı Marino, bir yaşam büyücüsü olarak, simya yetenekleri bastırılmış insanların hangi amaçla kullanılabileceğini düşünüyorsunuz?"

Oda bulanıklaştı ve Helena'nın gözlerinin önünde yalnızca Gettlich vardı; kesilip açılmış bedeni, enjeksiyon izlerinin etrafı morarmış ve griye dönmüş kolları; şırıngalardan kalan delikler. Bilinçaltında bunun nasıl yapıldığını, tekniğin maksadını çözmeye çalışıyor ve içgüdüsel olarak geliştirebilecek noktaları düşünüyordu çünkü yıllarca her türden simyaya böyle bakmayı öğrenmişti. İşkenceye bile.

Bu teorileri dile getirirse, ne olduğunu kanıtlamış olurdu. Susarsa da önemli bilgileri saklayarak Sonsuz Alev'i tehlikeye atabilirdi.

"Mahkûmları kontrol etmek için kullanılabilir," dedi Crowther, Helena ağzını açamadan. "Ya da silah olarak uyarlamayı deniyorlardır. Belki de deneyleri sırasında insan denekleri daha kolay yönetmenin bir yoludur. Çok sayıda ihtimal var, Şahin."

Matias, Crowther'a öfkeyle baktı. Salondan mırıldanmalar yükseldi. Crowther toplantılarda neredeyse hiç konuşmazdı.

Helena tutuk bir baş selamı verdi. "Simyanın bastırılması pek çok farklı amaçla kullanılabilir ama şu anda bu yöntemin güvenilir biçimde işe yaradığına dair hiçbir kanıt yok. Sadece denediklerini biliyoruz."

"Biz yine de bu olasılığa hazırlıklı olalım ama bu bilgiyi halkla paylaşmayalım," dedi Ilva. "Asla gerçekleşmeyebilecek bir şeyin korkusuyla kargaşa çıkmasına gerek yok. Ve Matias." Tepeden bakarak gözlerini Şahin'e dikti. "Bu Konsey'e, Şifacı Marino'nun yaptığı işin ve taşıdığı unvanın İnanç ve Principatus'un onayıyla verildiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Helena yerine dönerken Matias suratsız ifadesiyle başını yukarı aşağı salladı.

Şahin Matias'ın onu Sonsuz Alev'den, hatta belki Direniş'ten tamamen uzaklaştırmak istemesi şaşırtıcı ya da inanılmaz değildi. Acemi şifacıların varlığı sağ olsun, Helena bir zamanlar olduğu kadar vazgeçilmez de değildi. Bu durumun önündeki tek engel muhtemelen Luc'tu.

Konsey teoride beş eşit oydan oluşuyordu ama Luc'un nüfuzu, diğer dördünün toplamından fazlaydı. Oylamada onu geçebilirlerdi ama aleni biçimde veto etmeye hiç cesaret etmemişlerdi.

Bunun yerine onu karanlıkta bırakmayı tercih ediyorlardı.

Luc'un doğru olana dair sarsılmaz bir sezgisi vardı ve kararlarını hep vicdanıyla veriyordu ama bu yüzden Konsey'in çoğu tartışmasının dışında bırakılıyor, cepheye yönlendirilerek siyasetle lekelenmemiş bir figür olarak korunuyordu.

Helena, bir yanında Ilva ve Matias, diğer yanında Althorne ve Crowther'm oturduğu Luc'u izledi. İpleri göremeyen bir kukla gibiydi.

Keşke onu bundan kurtarabilseydi ama biliyordu ki Luc kendi başına kalırsa ilk fırsatta kendini feda ederdi.

Toplantı sona erdiğinde Crowther, Helena'ya başıyla onu takip etmesini işaret etti.

"Matias bana sorun çıkaracak mı?" diye sordu Helena yalnız kaldıklarında.

"Evet," dedi Crowther, birlikte Simya Kulesi'ni birbirine bağlayan köprüden geçerken.

Asansöre girdiler fakat yukarıdaki ofisine çıkmak yerine Crowther bir anahtar taktı ve asansör aşağı inmeye başladı.

"Senin gitmeni istiyor ve bunu başarmak için adımlar atmaya da başladı."

Helena güçlükle yutkundu. "Buna izin verecek misiniz?"

Crowther ona yan gözle baktı. "Müdahale etmeye değecek bir şey yapıyor musun ki? Bildiğim kadarıyla son birkaç haftadır tek yaptığın, sınırlı afyon stoklarımızı Ferron'a harcamak."

Asansör hâlâ aşağı iniyordu. Zemin katı geçtiler. Helena'nm midesi de sanki onunla birlikte düşüyordu.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Ne kadar işe yaradığını görmeye," dedi Crowther sadece. O sırada asansör sarsılarak durdu ve kapılar önlerinde uzanan karanlık koridora açıldı.

Helena yeraltında mekânlar olduğunu biliyordu. Birkaç kez depolardan bir şey almak için inmişti. Kule'nin inşa edildiği plato taştandı ve yüzyıllar boyunca oyulmuştu. Crowther'ın onu neden buraya getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Adam önden yürüdü, bir çıkıntının üzerinden bir elektrik feneri aldı, yaktı ve felçli kolu gövdesine bağlayan kayışla arasına sıkıştırarak ağır bir kapının kilidini çevirdi. Kapı bir odaya değil, aşağıya, zifiri karanlığa uzanan bir merdiven boşluğuna açıldı. Karanlıktan rutubet kokusu yükseliyordu.

Helena durakladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Zaman zaman tıbbi bakıma ihtiyaç duyan... özel tutsaklarım oluyor. Ivy her zaman istediğim hassasiyetle çalışmıyor. Gel hadi, Marino, gerçekten ne kadar çabaya değersin bir bakalım."

Helena, Direniş'in mahkûmları hakkında çok şey bilmiyordu ama onları mahzen gibi bir yere kapatmamaları gerektiğini biliyordu. Kule'nin altında sadece Enstitü'nün deposu olamayacak kadar ayrıntılı harabeler, tüneller ve yeraltı odaları vardı. Çoğu, tanımadığı mahkûmlarla dolu hücrelere dönüştürülmüştü.

Savaşta yanık yaralarının yaygın olduğunu da biliyordu ama muharebe ateş büyücülüğü kaba bir silahtı. Sinir uçlarının en yoğun olduğu hassas bölgeleri hedef alan özenli yaralar değil, geniş yanıklar bırakırdı.

Bunun uygulanacağı kişiyi bağlamak gerekirdi ve ateş büyücüsü de çok deneyimli olmalıydı.

Helena ne kadar süredir karanlıkta olduğunu kestiremedi; Crowther'ın elinde tuttuğu elektrik fenerinin sallanan ışığında sadece kirli bedenlerin ve kömür karası etin anlık görüntülerini yakalayabiliyordu. Karanlıkta el yordamıyla uzanıp bedenleri buldu ve dokunarak iyileştirdi.

Bu suçmuş gibi geliyordu. Onları rahatlatıyordu ama niçin? Zulüm devam etsin diye mi?

Ölü dokuları temizledi, dokuyu yeniden oluşturdu, açık yaraları kapadı, kırıkları iyileştirdi ve birçok elde her kemiğin itinayla kırıldığını fark etti.

Crowther onu buraya getirerek nasıl bir gözdağı veriyordu?

"Ben... Ferron'ı gelecek haftaya kadar iyileştirebilirim," dedi daha sonra asansörde, sesinin titrememesine dikkat ederek. Soğuktan donmuştu ve ışık gözlerini acıtıyordu. Suç ortağı. Suç ortağı. Suç ortağı. Kelimeler kafasında yankılanıp duruyordu. "Halledeceğim."

Crowther bir şey demedi; ince, örümceksi parmakları felçli önkolunun üzerinde boş boş tıklıyordu.

Helena hızla konuşarak bastırdı. "Sanırım... normal bir şekilde yenilenmeye başladı. Dizilimle uğraşmak zor olacak ama yapabilirim. Uzun vadede bu bir avantaj olabilir. Yaralanma onu duygusal olarak daha savunmasız bıraktı."

Crowther'ın parmakları durdu. "Bunu sadakatle karıştırma."

Ciğerlerinde bir ürperti dolaştı.

"Karıştırmıyorum. Henüz bir koz sayılmadığının farkındayım ama... dizilim onu etkiliyor. Onu istediği şeylerden vazgeçirmenin zorlaştığını söyledi. Bundan faydalanabilirim."

"Kendini kandırıyorsun."

Bu görevi Helena'ya bizzat *o* vermişken neden birdenbire şüpheci davranır olmuştu?

Crowther ona baktı. "Kaine Ferron hâlâ Ölmeyenler arasında en genç olanı. Bunca zamandır onun kadar genç biri olmadı."

Asansörde o kadar yakınında duruyordu ki konuşurken arka azı dişlerindeki metal dolguları görebiliyordu Helena. "Ânında kullanılması gerekirdi. Savaşta babasız kalmış, yüklü bir serveti olan bir çocuk. Yine de yükselmeyi başardı. Arkadaşı yok, âşığı yok, tercih ettiği belli bir fahişesi bile yok. Hesapçı ve değişken biri, ayrıca diğer herkesin delilik sayacağı riskleri alıyor."

"Biliyoru–"

"Hayır, bilmiyorsun. Bilseydin stratejindeki hatayı fark ederdin. O öyle biri değil, bir insan bile değil ve sen onunla güvene dayalı bir ilişki kurmuyorsun. O bir hayvan."

Helena, Crowther'a şaşkınlıkla baktı. Asansör durdu, kapılar açıldı ve Helena dışarı adım atarken neredeyse düşüyordu. "Ama siz bana..."

"Ben sana *yaşam büyüsü* kullan dedim," diye hırladı Crowther. "Sense doğru fırsatı beklediğini, aksi hâlde çok bariz olacağını söyleyip durdun. Şimdi de bu dizilimi, bu yaralanmayı kendi başarısızlığına çözüm olarak görüyorsun."

"Onun asıl hedeflerinden daha öncelikli olduğunu siz söylediniz. Ben de onu yapıyorum."

Crowther'ın kaşları çatıldı; Helena'yı kolundan yakalayıp ofisine doğru sürükledi ve ancak kapılar kapandığında cevap verdi.

"Ben sana yaşam büyüsüyle onu kendine bağlamanı söyledim." Crowther'ın sesi buz kesmişti. "Senin yaptığınsa onu kendine muhtaç kılmak, sana ihtiyacı olduğunu düşünmesini sağlamak. Bu bambaşka bir şey. O dizilimi kapatabiliyor musun? Etkisini kontrol edebiliyor musun? Hayır, yapamıyorsun. Ben geri dönüşsüz bir şey istemedim, yaşam büyüsüyle kontrol edilen bir saplantı istedim."

"Ama yaşam büyüsü öyle işlemiyor," diye patladı Helena. "İnsan duygularını bir düğmeye basarak açıp kapatamazsınız, istediğiniz kozu elde edecek şekilde olmaz. Bu sihir değil."

Crowther masasına geçerken ona dik dik baktı. "Kontrol edemediğim bir araca ihtiyacım yok. Bu yöntemle başarırsan, muhtemelen Sonsuz Alev'i kurtarmak yerine mahvedersin. Ferron ailesi hırslarından beslenir. Asil ailelere hep içerlemişlerdir. Şimdi

Paladya onların çeliğiyle ayakta ve bu yüzden buranın artık kendilerine ait olduğuna inanıyorlar. İsterlerse ele geçirirler, isterlerse de yok ederler. Ama paylaşmazlar. Kendilerine ait sandıkları şeylere *takıntılıdırlar*. Bunu yaparsan Kaine Ferron seni asla bırakmaz ve *kimsenin* gölgesinde kalmaya da razı olmaz."

Helena'nın içine bir korku saplandı ama omuzlarını dikleştirdi ve Crowther'ın bakışına karşılık verdi. Geri adım atmadı çünkü gidebileceği bir yer kalmamıştı. Tüm köprüleri çoktan yanmıştı. Bunu yapan da Crowther'ın ta kendisiydi.

"Beni ona siz verdiniz," dedi öfke dolu bir sesle. "Hem şimdi hem savaş sonrasında. Şartlar bunlardı. Ya Ferron ya da yenilgi dediniz ve ben de onu seçtim. Beni ne zaman bırakması bekleniyordu ki?"

Titrek bir nefes aldı. "Onun için misyonun ta kendisi olmamı söylediniz. Şu anda değişebiliyor, üstelik belki de hayatımda ilk ve tek kez. Eğer yaptığım şeyin fazla tehlikeli olduğunu düşünüyorsanız, bana başka bir seçenek sunun çünkü size istediğinizi vermenin tek yolu bu."

Crowther'ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu ama adam hiçbir şey söylemedi.

Helena'dan ne beklemişti? Yaşam büyüsünün, Ferron'm ona ihtiyaç duymadan kafayı takmasını sağlayabileceğine mi inanmıştı gerçekten? Açıp kapatabildiği bir musluk gibi? Yaşam büyüsünün ne olduğunu kimse anlamıyor muydu?

Crowther oturup ona bakmaya devam etti ve Helena, o stratejisini değiştirir ve ne yapacağını tartarken parçaların yer değiştirdiğini görebiliyordu. Adam birkaç dakika daha sessiz kalınca Helena sonunda pes edip çıktı.

Kule'nin koridorları yaz sıcağında bunaltıcı derecede dar ve havasızdı. Helena nefes alamıyordu.

Bir gökyüzü köprüsüne çıktı.

Aşağıda Luc ve Lila kendi birliklerine karşı dövüşürlerken Soren onların duruşlarını eleştiriyordu. Küçük bir kalabalık toplanmış, onları izliyordu.

Ilva'yı birazcık tanıyorsa, muhtemelen Luc'un Batı Limanı Laboratuvarı konusunda endişelenmesini önlemek için Soren ya da Lila'yı onu oyalamakla görevlendirmişti.

Muharebe simyası öylesine güzel olabiliyordu ki amacının şiddet olduğunu ve ardında sadece bitmek bilmez bir çirkinlik bıraktığını insana unutturabiliyordu.

Aşağıdan yükselen tezahüratları dinlerken kalbi sızlayan Helena onları izledi.

Arkadaşları için her şeyi yapabileceğini düşünmüştü her zaman. Takdir edilmeye ihtiyacı yoktu; gerekli olanı yaptığını bilmek yeterdi. Pragmatizm kahramanlığın bütün ışıltısını ondan çalmıştı ve Helena kendi kendine, bunun yeterli olduğunu söyleyip duruyordu...

Ama o kadar yalnızdı ki.

Parmakları boş tılsımı kavradı ve ucundaki sivri noktalar avucuna battı. İçinde, artık hiç kaybolmayan o sönük boşluk duygusu vardı. Yavaş yavaş büyüyen, bir türlü iyileştiremediği bir yara.

Artık kendini düzeltemiyordu ve kimsenin de onun parçalanmakta olduğunu fark etmeye niyeti yok gibiydi.

Tamamen yalnızsın ve savaş bittiğinde yine yalnız olacaksın.

Aşağıdaki figürler bulanıklaşıp hepsi altın ve gümüşten halelere dönüşürken Helena gözlerini kırpıştırdı.

O gece Helena dizilimi yeni bir acelecilikle inceledi. Artık tanıdık bir manzaraydı ama biraz durup baktığında, korkunç denecek kadar nefes kesiciydi. Bunu tasarlamak için titiz bir simyacı olmak gerekiyordu.

Ki Ferron da bir suikastçıya dönüşmeden önce tam olarak öyle biriydi.

Kendi derisine kazınacağını bile bile böylesine karmaşık bir şeyi tasarlamayı hayal bile edemiyordu.

"Yakında yaraları kapatabileceğimi düşünüyorum," dedi Helena.

Ferron epey uzun bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten mi?"

Sesinde hiçbir tını yoktu; Helena tepkisini okuyamıyordu.

"Yöntem deneysel olacak," dedi Helena merhemi sürerken. "Ama artık rejenerasyonunun nasıl işlediğini ve benim rezonansımla nasıl kesiştiğini biliyorum. Yalnız bir şey var..."

Ferron gerildi. Helena sırtının hafifçe kasılışını, kesiklerin genişleyişini izledi.

"Ne?"

"Düşüş. Rezonans en düşük seviyesinde olacak. Bu, omuzlarındaki alaşımın içindeki lumityumla çalışmayı kolaylaştırır ama dizilimi, onun etkisi azalmışken tamamlamak güvenli mi, emin değilim."

"Fark etmemeli ama düşük seviyede daha yavaş iyileşirim."

"Sorun değil. Tercihen daha bile iyi."

Helena kapıya varmıştı ki arkadan Ferron'ın sesi geldi. "Marino."

Helena dönüp baktı.

"Bennet'ın simya bastırma üzerine denemeler yaptığına dair bir söylenti var."

Belki Ferron bir şeyler biliyordur, belki Crowther'a Kaine'in hâlâ işe yarar olduğunu kanıtlayacak yeni bir bilgi götürebilir diye, "Neden?" diye sordu Helena.

Ferron omuz silkmedi ama ifadesi o yönde değişti. "Kimbilir."

Helena kapıdan uzaklaştı. "Bir keresinde Morrough'nun Hevgoss'un istediği ölümsüzlüğün anahtarının Paladya olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Sence Cennet Taşı'nı arıyor olabilir mi?"

Ferron doldurduğu içkiyi bıraktı. "Yani Yüce Ölüm Büyücüsü'nün var olmayan sihirli bir küreyi çalmak için mi buraya geldiğini düşünüyorsun?"

Helena'nın yüzü kızardı. O taş bir peri masalıydı. Sol'ün kutsamasının fiziksel bir nesne olduğu inancı, Orion Holdfast'ın erken dönem resimlerinin yanlış yorumlanmasından ibaretti. O dönemde bölge ne bilimseldi ne de okuryazardı; halk yalnızca imgeleri biliyordu.

Tarihi kayıtlar çoktan düzeltilmişti ama efsaneler dolanmaya devam ediyordu. Helena da yıllarca taşın gerçekten var olduğuna inanmıştı, ta ki Luc onu utana sıkıla düzeltinceye kadar.

"Hayır," dedi hemen. "Gerçek olmadığını biliyorum. Sadece Morrough'nun hikâyeleri duyup gerçek olduğuna inanmış olabileceğini düşündüm. Sonuçta, Sol'ün onu bir taş yapmasına engel bir sebep yok."

Ferron dalga geçercesine güldü. "Sen Sol'e mi inanıyorsun?"

Helena yerinde kıpırdandı ve çantasının askısını kavradı. "Evet, yani, burada inandıkları şekilde değil belki ama... sen inanmıyor musun? Yani... hiç mi?"

Ferron'ın dudağı alayla kıvrıldı. "Hiç."

36. BÖLÜM

Temmuz 1786

Günlük şifa ziyaretlerinin sona ermek üzere olduğunu fark edince Helena işine karşı tuhaf bir gurur hissetti. Başta tam bir iyileşmenin mümkün olduğundan hiç emin değildi ama artık Kaine'in o zayıf, iskelet gibi hâli tamamen kaybolmuştu. Biri onu giyinik hâlde görse, yaralı olduğunu anlamazdı bile.

Düşüş geldiğinde Crowther hâlâ bir haber ya da emir göndermemişti. Kaine'i iyileştirme kararı ve bundan doğacak sonuçlar tamamen Helena'nm omuzlarındaydı.

Gerekli malzemeleri çantasına koydu ve son kez hazırladığını umduğu uyuşturucu merhemin son rötuşlarını yaparken kapı çaldı.

Başını çevirdiğinde içeri Luc girdi.

"Bir laboratuvarın olduğunu bilmiyordum," dedi durup küçük odaya göz gezdirerek. Bir zamanlar dağınık bir çalışma tezgâhından ibaret olan yer şimdi kaplar, mataralar ve raflara dizilmiş imbikler ve su kabaklarıyla gerçek bir simyacı atölyesine dönüşmüştü.

"Hastanedeki malzeme sıkıntısı sırasında gedikleri kapamaya yardımcı olmak istedim," dedi Helena ve Luc'la gelen biri var mı diye kontrol etmek için göz ucuyla kapıya baktı.

Eskiden Luc'un laboratuvarına geldiğini, işlerini gördüğünü ve onun için yaptıklarının farkına vardığmı hayal ederdi oysa şimdi mutlu olmak yerine duyduğu tek şey endişeydi.

Bu gece geç kalamazdı.

Ninova

Luc gülümsedi ama bu rol yaparken takındığı o geniş gülümsemelerdendi. "Sol her zaman verir, değil mi? Neden bana söylemedin?"

"Hiç... konusu açılmadı sanırım," dedi Helena, merhem kavanozunu elinde evirip çevirerek.

Luc'un gülümsemesi silindi. "Eh, sanırım bilmediğim çok şey var, değil mi?"

Helena'nm bedeni gerildi.

Luc ona bakmıyordu. "Şahin Matias'ı görmeye gittim. Toplantıda senin hakkında öyle konuşmaması gerektiğini söylemek istedim, sonuçta sadece verilen emirleri uygulamıştın. Ama o bana senin aylar önce kınama aldığını söyledi. Sana güvenmemesinin ve yeni şifacıların getirilmesinin nedeni de buymuş. Çünkü sen ölü askerlerimiz üzerinde ölüm büyüsü kullanmayı önermişsin."

Kuru bir kahkaha attı. "Görünüşe göre bunu benim dışımda *herkes* biliyormuş."

Helena'nın ağzı kurudu. "Lila'ya kızma," dedi. "O da orada değildi."

Luc'un çenesi kasıldı. "Olmadığını biliyorum. Ama o da öğrenmiş. Ona Soren söylemiş fakat bana kimse söylemedi. Sen söyleyebilirdin."

Helena gözlerini kırpıştırdı. "Sana inanmadığımı düşüneceğinden korktuğum için söylemedim çünkü inanıyorum. Sadece... bunun bitmesini istiyorum."

"Hel..." Luc başını eğip parmaklarındaki ateşleme yüzükleriyle oynadı. "Bu senin savaşın değil."

Helena irkildi. "Benim savaşım değil de ne demek? En başından beri buradayım. Sana söz verdim..." Başını iki yana salladı. "Bunu Lila'ya asla söylemezdin. Başkasına da."

Luc acı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır, söylemezdim çünkü iyilikle kötülük arasındaki savaşta işlerin düzelmeden önce daima kötüleştiğini herkes biliyor. Bizim görevimiz yolumuzdan sapmamak ve kolay olana boyun eğmemek."

Helena'nın boğazı düğümlendi ve incindiği için gözleri yanarken bir adım geri attı. Kolay derken?

"Bak, niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Yardım etmeye çalışıyordun ve ortada bir çözüm varken bizim onu elimizin tersiyle ittiğimizi düşündün ama biz... *Ben* farklı bir standartla yargılanıyorum. Sol bizden daha fazlasını bekliyor. Ve... bunun bir parçası olmak istiyorsan, buna inanman gerek."

Helena artık Matias'ın planını görebiliyordu: Onu uzaklaştırmanın daha iyi, daha merhametli olduğuna Luc'u inandırmak. Helena'nm buraya ait olmadığını, onun gibilerin Kuzey İnancı'nı, kuzeyin geleneklerini anlayamayacağını düşündürtmek. Böylece Luc onu gönderirse bunu ona bir ceza değil, ondan vazgeçerek yapılan bir fedakârlık olarak görecekti.

"Üzgünüm," dedi Helena. "Yanılmışım, artık biliyorum bunu. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Luc derin bir nefes verdi. "Hayır, asıl ben üzgünüm. Hepsi benim hatam. Seni burada hep tek başına bırakıyorum ve idare edebileceğini varsayıyorum. Bu haksızlık. Bunu düzelteceğim." Başını yukarı aşağı salladı. "Bu akşamdan başlıyorum. Düşüş yüzünden birliğin görevi yok. Sana o dizilimi göstereyim mi? Biraz arayı kapatırız ve sen... ne istersen onu yaparız. Burada sen de hangi deli dâhilikler peşinde olduğunu bana gösterirsin." Yine o yamuk gülümsemesini takındı. "Ne dersin?"

Elini uzattı.

"Bu gece çalışmam gerek," dedi Helena. Sesi neredeyse fısıltı kadar küçülmüştü. "Düşüş simya açısından önemli... bazı konularda."

"Ah. Doğru... şey..." Zorla gülümsedi. "Bir dahaki sefere, o hâlde."

Helena başını onaylarcasına salladı ve zorlama bir tebessümle karşılık verdi. Gözleri saate kaydı ve Karakol'a kadar olan mesafeyi, en hızlı nasıl gidebileceğini hesapladı. Koşsa bile, kontrol noktasında sıra olmasa bile vaktinde yetişemeyecekti.

Luc hâlâ orada durmuş, belli ki fikrini değiştirmesini umuyordu.

Helena mahcup bir tavırla arkasını döndü ve bir şeyleri ölçmeye başlayıp sanki onu tamamen unutmuş gibi davrandı ama Luc sessizce odadan çıkana kadar acı verici bir dakika daha geçti.

Kapı kapanmadan hemen önce Lila'nın, "Üzgünüm, Luc," diyen sesini duydu.

Helena öylece kalakaldı ve çıktığını görmesinler diye, merdivenlere ya da asansöre varmalarının ne kadar süreceğini hesaplayarak bekledi. Beklerken de bu konuşmayı zihninin derinliklerine itti ve yüreğini parçalamasına izin vermemeye çalıştı.

Köprüye vardığında koşmaya başladı. Yine de on dakika gecikmişti.

Nefes nefese içeri daldığında Kaine kaşını kaldırdı.

"Sonunda beni ekmeye karar verdin sandım," dedi.

Helena dizlerini tutarak nefesini toplamaya çalıştı. "Birisi... konuşmak istedi. Hemen... çıkamadım."

Yan tarafında korkunç bir kramp vardı. Elini üzerine bastırıp kasları yatıştırmaya çalıştı. Ciğerleri yanıyordu.

Hâlâ nefesini dengeleyememişken işe koyuldu. Omzuna asılı tıbbi çantasından ve kemerine takılı ceplerden malzemeleri çıkardı.

"O çantanda her zaman bu kadar çok şey mi taşırsın?" diye sordu Kaine izlerken.

"Genelde boş olur ve bataklığa gittiğimde doldururum." Ona daha dikkatli baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kaine düşünür gibi başını hafifçe yana eğdi. "Yenilenmem şu an daha yavaş ve dizilim artık bilincime sokulan bir vida gibi gelmiyor. Harika."

Amber renkli içkisinden bir yudum aldı ve Helena onun biraz sarhoş olduğunu fark etti. Yavaş yenileniyordu demek.

"Bu iyi çünkü bunun için seni bayıltmasam daha iyi bence," dedi. "Yeni dokunun yırtılmadığımdan ya da sertleşerek kaynamadığından emin olalım diye çalışırken hareket etmeni isteyeceğim yoksa hep öyle yenilenip durabilir." Derin bir nefes aldı. "Bu muhtemelen canını çok acıtacak."

"Bana bunu ne kadar sık söylediklerine inanmazsın."

"Ciddiyim." Elleri sterilize etti. "Bu gece içmen aslında iyi olmuş."

Sol omzundan başlayıp iki parmağını kesiklerden birinin çok yakınına bastırdı. Kaine kasıldı ama artık uzun zamandır onun dokunuşuyla irkilmiyordu.

Yaranın kenarları taze kesilmiş gibi görünüyordu. Lumityumun etkisi Düşüş nedeniyle zayıflamıştı.

Kaine'in kolunu kaybettiği zamanki yenilenme biçimini temel alarak yaptığı tahminlerle, Helena yaşam büyüsünün onun iyileşme sürecini yeniden yönlendirebileceğine inanıyordu ama çok dikkatli ilerlemesi gerekiyordu. En ufak bir hatada o hâline saplanıp kalabilirdi.

Çalışmadığı bölgeye kalın bir tabaka afyon merhemi sürdü.

"Hazır mısın?"

Kaine başıyla onayladı.

Helena, titanyum-lumityum alaşımının kemiğe kaynaştığı küçük bir bölgeden başladı ve metalin üzerindeki kesiği kapatacak kadar doku üretti. Fazla yaralı doku istemiyordu ama tamamen de silemezdi.

Doku oluştuktan sonra canlı kaldı. Ferron'ın yenilenme becerisi sonunda dizilimin enerjisine dayanabilecek kadar güçlenmişti.

Helena ondan omzunu tamamen döndürmesini, germesini, bükmesini ve esnetmesini istedi. Diğer kesikler yeniden kanamaya başladı. Helena irkildi.

Yeni oluşan yara dokusu gerilip yırtılacak gibi oldu. Dokunun bileşimini değiştirip esnekliğini artırmaya çalıştı ama yenilenme inatçıydı.

Bistürisini alıp o kısmı kesti ve tam da korktuğu gibi doku hemen yenilenmeye başladı. İyileşen dokuyu yeniden kesip baştan başlarken kendi rezonansını kullanarak onun yenilenmesini bastırmak zorunda kaldı.

Kaine hiçbir şey söylemedi ama nefesi sığlaşmıştı ve rezonansı havada uğulduyordu.

Helena ilk dizilim noktasını bitirdiğinde, Kaine onu tamamen içselleştirmiş gibi artık oradaki lumityumu hissedemedi.

İkinci noktayı tamamladıktan sonra Kaine sonunda dayanamadı.

"Bir dakika." Ayağa kalkıp bara giderken sesi titriyordu. Eline geçen ilk şişeyi aldı ve doğrudan kafasına dikti.

Helena alnındaki teri bir bezle sildi ve kalbinin nasıl güm güm attığını ancak o zaman fark etti.

Kaine boğazından tuttuğu bir şişe ve diğer elinin parmaklarına sıkıştırdığı iki taneyle daha geri döndü, sandalyeye çöktü ve alnını arkalığa yasladı.

Gecenin geri kalanında da çevresinde yığınla şişe birikene kadar içmeye devam etti. Bu kadarı çoğu insanı öldürürdü. Helena'nın ellerine kramp girmeye başlamıştı. Her ara verdiğinde parmaklarını ovup yeniden çalışmaya zorluyordu. Kaine de kalkıp bir şişe daha getiriyordu.

Nihayet bittiğinde Helena kalan kanı silip bakır bazlı bir merhem sürdü.

Yaraların hepsi kızgın, iltihaplı bir kırmızıya dönmüştü ama tüm kesikler nihayet kapanmıştı.

"Bitti." Helena sanki dağların tepesindeymiş de hava seyrelmiş gibi başının döndüğünü hissediyordu.

Kaine bir şey demeden elindeki şişeyi bitirdi.

Helena dönüp kanla lekelenmiş ketenleri ve kirli aletleri görünce yüzünü buruşturdu. Limanlar açık olsa da hâlâ bandaj sıkıntısı vardı.

Aletleri silip temizledi ve her şeyi toparladı. Döndüğünde Kaine ayağa kalkmıştı. Hareket ettikçe omuzlarını oynatıp esnetiyordu. İlk başta küçük hareketlerdi ama giderek arttı ve kollarını başının üzerine kaldırınca sırtı gerilmiş bir yay gibi kavislendi. Edepsizce inledi ve yüzüne bir rahatlama yayıldı.

Derin bir nefes alırken Kaine'in kolları yanına düştü; omuzlarını döndürürken bastırılmış bir iç çekiş daha geldi ve Helena bunu kendi sinir uçlarında hissetti.

Yorgunluk ve rahatlamadan başı dönerken çantasını kaptı. "Pekâlâ, ben artık gideyim."

Kaine ânında döndü. Gözleri kararmıştı ama o daha önce birkaç kez gördüğü gümüşi parıltı da oradaydı.

Hareketleri eskiden olduğu gibi gevşek ve tembeldi ama artık birkaç ay önce olduğu o oğlandan bambaşka görünüyordu. Yalnızca şakaklarındaki gümüş teller ya da acının yüz hatlarını sertleştirmesi yüzünden değildi. Yaşlanmış gibiydi, bedeni sanki birkaç ayda zaman atlamıştı.

"Hemen kaçmaya neden bu kadar heveslisin?" dedi.

Helena köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordu. Kaine'in yaralanmasına, o acıyı bastırmak için harcadığı o sonsuz enerjiye *ne kadar* alıştığını fark etmemişti.

Üzerindeki dikkati yakıcıydı.

"Bekleyenin mi var?" diye sordu, Helena kapıya doğru usulca yanaşmaya çalışırken.

Bu soru Helena'yı hazırlıksız yakaladı. Gözlerini kırpıştırdı ve boğazında bir yumru yükseldi.

"Yok," dedi.

Kaine sırıttı. "Benim de yok. O hâlde kutlama için içelim. Ne istersin?"

Bara yönelip kalan şişeleri gözden geçirdi.

"Bir kere yetti bence..."

Bir şişe alıp kokladı ve ışığa tutarak inceledi. "Bu."

Elinde karafla ona doğru geldi ve Helena neredeyse içgüdüsel olarak kaçacaktı. Kaine sarhoştu. Alkolün ve iyileşmenin verdiği coşkunlukla dibine kadar sarhoştu.

Hareketleri, bir zamanlar hayvanat bahçesinde gördüğü panteri hatırlattı Helena'ya. Kaine'in üzerinde ne sargı vardı ne de gömlek. Çok fazla çıplaklık vardı ve artık o teni iyileştirmek için üzerinde çalışmadığı için de her şey ayan beyan ortadaydı.

Helena duvara doğru geriledi. "Yapmasam..."

"Kal," dedi Kaine sessizce ve başını eğip o kadar yakınına girdi ki Helena nefesini saçlarında hissetti. "Biliyor musun, Marino, sende içimdeki en kötü kararları kışkırtan bir şey var. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de..."

Kaçan bir tutam bukleyi kulağının arkasına yerleştirirken sustu ve parmağı Helena'nın çene hattında ilerledi.

Helena kalması gerektiğini biliyordu. Görevi için, böyle anlarda Kaine'le kalmak onun işiydi. Onu iyileştirmenin amacı buydu. Ama o kadar öngörülmezdi ki; şimdi keyfi yerindeydi ama bunun ne kadar süreceği bilinmezdi.

Dizginleri bırakmışken Kaine Ferron nasıl biriydi?

Helena'nın boğazı düğümlendi ve boğulacak gibi oldu. Gitmek istiyordu.

Kaine başparmağını Helena'nın çenesinin altına koyup kararan gözlerini onunkilere dikerek başını kaldırdı.

"Eşsiz bir zihnin var. İçine girmemişken bile o gözlerinin arkasında nasıl çalıştığını görebiliyorum."

Helena'nın nabzı uğuldadı. Kaine karafı ellerine bıraktı. Helena aşağı bakıp onu geri uzatmaya kalkıştığında Kaine yüzünü iki eliyle kavradı ve yukarı çevirip gözlerine baktı.

Küllü ela gözleri gitmiş, yerini gümüşi bir ışıltı almıştı.

Bu sıradan bir transmutasyon değildi; Kaine Ferron tamamen başka bir şeye evriliyordu. Helena çıplak elleriyle o süreci tamamlamış, amacını yalnızca Kaine'in bildiği bir şeyin gerçekleşmesine yardımcı olmuştu.

"Kal," dedi Kaine keyif dolu, davetkâr bir sesle. Yüzü fazla yakındı. "Benimle bir içki iç."

Eskisi gibi keskin ve tedbirli olmak yerine, içinde boğulabileceği bir şey gibiydi şimdi.

"Sadece... bir tane," dedi Helena, hafiften titreyen bir sesle.

Kaine gülümsedi. Helena'nın ondan gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu.

"Bir tane," dedi.

Parmağını karafın altına yerleştirip kaldırdı ve Helena'nın dudaklarına götürmesini izledi.

37. BÖLÜM

Temmuz 1786

Alkol Helena'nın boğazından aşağı yaka yaka indi ve dilinde odun dumanını andıran bir tat bıraktı.

Karafı neden aralarında döndürdüklerini anlamadan ona geri uzattı.

Tek yudumla bile alkolün onu gevşettiğini hissedebiliyordu ve Kaine eliyle kanepeyi işaret etti. Helena gergince en uzak köşesine kıvrıldı.

Kaine karafı ona doğru itti ve Helena itiraz etmeye çalışınca yanına kaydı; bedeni yaklaşıyor, Helena'nın kalbinin uçuşa geçmesine neden oluyordu.

"Yetişmen lazım."

Şişenin içindeki miktara kuşkuyla bakarak, "Benim karaciğerim yenilenmiyor," diye itiraz etti Helena ve içmeyi kabul ettiği "bir tane"nin aslında bütün bir şişe olduğunu fark etti.

Kanepe Kaine'in bu kadar yakın oturmasını gerektirmeyecek kadar uzundu ama aralarında birkaç santim ya var ya yoktu. Bir yudum daha alıp şişeyi geri vermeye çalıştı ama bir kedinin atılmadan önceki meraklı tavrıyla onu izleyen Kaine karafı almadı.

"Ağlamaya başlarsam bunu yaptığına pişman olursun." Alkolün çoktan yüzüne vurduğunu hissedebiliyordu. "Sarhoşken duygusallaşıyorum."

Kaine'in kaşları çatıldı. "Ağlamanı gerektirecek bir şey mi var?"

Ninova

Helena aşağı baktı ve başparmağıyla karafın üzerindeki kabartma deseni okşadı. "Her zaman bir şey vardır."

Kaine yerinde kıpırdandı; alanını işaretleyen bir kedi gibi omuzlarını kanepenin sırtına sürttü. İnlerken gözleri kapandı. "Bir şeye yaslanmayı ne kadar sevdiğimi fark etmemişim."

"İstersen seni kanepeyle yalnız bırakayım?" dedi Helena köşeye biraz daha sıkışarak.

Kaine birden durup gözlerini açtı ve ona uzandı. "Gitme."

Sıcaklık Helena'nın saç diplerine kadar yayıldı. Gözlerini kaçırıp bir yudum daha aldı.

"Çok daha iyi hissettiğini biliyorum ama önümüzdeki birkaç gün dikkatli olman gerekiyor," dedi yudumların arasında. "Sanırım her şeyi doğru yaptım ve yara dokusu yırtılmayacak ama Düşüş bitince işler değişebilir. Tuhaflık hissedersen beni çağırabilirsin. Emin olalım diye gelirim."

Kaine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kendini sorumlu hissetmediğin biri var mı?"

Helena bakışlarını kaçırdı ve kafasının içinde kolayı seçtiğini söyleyen Luc'un sesini bastırmaya çalıştı. "Bu benim işim," dedi sessizce.

"Teşekkür ederim, Marino."

Helena yutkunup gözlerini yerden kaldırdı. "Hâlâ mı Helena değil?"

Kaine gözlerini kaçırıp derin bir nefes verdi.

"Helena." Ağzına nasıl oturduğunu denermiş gibi ağır ağır, uzata uzata söylemişti.

Helena ona gülümsedi. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş."

Kaine ona gülümsemeden öylece baktı ve Helena odağını bozmamaya çalıştı ama Kaine hem üstsüz hem de çok yakınındaydı. Gözleri istemsizce aşağı kayıyordu. Bakmamaya çalışıyordu ama genellikle çıplak insanları yalnızca ölüyken görürdü.

Oysa Kaine... fazlasıyla canlıydı.

Nefesi hızlandı. Yeniden gözlerini dikip bakmakla suçlanmamak için bakışlarını kaçırdı ama Kaine bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Hâlâ onu inceliyordu.

Helena onun ne kadar sarhoş olduğunu kestiremiyordu ama kendisi fena sarhoş hissetmeye başlamıştı. Başını zor tutar olmuştu ve aynı anda hem ağlamak hem de kahkaha atmak istiyordu.

"Üstüne bir gömlek giysen iyi olur," dedi sesi çatlayarak. "Üşüyorsundur."

Göz açıp kapayıncaya kadar eli onun elindeydi ve Kaine, Helena'nın parmaklarını kendi göğsüne bastırdı.

"Üşümüş müyüm?"

Helena'nm dili tutuldu ve başını iki yana salladı. Kaine'in teni avucunun altında sıcaktı. Kaine artık onun dokunuşundan kaçınmıyor, aksine daha da yaslanıyordu.

"İnanmıyorsan rezonansını kullan."

Helena'nın omurgasından bir ürperti geçti.

Parmakları onun tenine değerken, "Sanırım iyisin," diyebildi.

Kaine düzensiz bir nefes aldı ve Helena o titremeyi avucunun altında hissetti. Kaine'in eli hâlâ elinin üzerindeydi ama artık onu orada tutmuyordu.

Helena başını kaldırdı ve onu yakışıklı bulduğunu fark etti.

Önceleri çok gençti ve vahşiydi, kabuğundan yeni çıkmış ve önüne geleni sokan bir yılan gibiydi. Sonra solgundu, ölüyordu ve öfke doluydu.

Ama şimdi üzerinde bir dinginlik vardı. Yüz hatları belirginleşmişti. Koyu saçlarının arasındaki gümüş-beyaz teller onu olduğundan da yaşlı gösteriyordu.

Onunla bağdaştırdığı soğukluk çok eskilerde kalmıştı; teni de yanağında hissettiği nefesi de sıcaktı. Sarhoş hâlde parmaklarının altında onun kalp atışlarını hissederken, ondan korkmaktan ne zaman vazgeçtiğini hatırlayamıyordu.

"Ne yalan söyleyeyim," dedi Kaine bir itirafta bulanacakmış gibi alçak sesle, "biri bana günün birinde bu kadar tatlılaşacağım söyleseydi, asla yanma yaklaşmazdım. Seni yeniden gördüğümde hazırlıksız yakalandım."

Helena'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Mezarlıktaki bir gül gibisin," dedi Kaine acı bir gülümsemeyle. "Savaş olmasa neye dönüşebileceğini merak ediyorum."

"Ben bunu hiç... düşünmedim."

Kaine başını yukarı aşağı salladı. "Hiç şaşırmadım." Elini uzatıp kulağının arkasındaki bukleyi yakaladı. "Saçlarını hatırlıyorum. Hâlâ aynı mı?"

Helena'nın yanakları kızardı. O kadar şey arasından Kaine bunu mu hatırlıyordu yani.

"Ne yazık ki," dedi.

"Yani senin gibi," dedi Kaine bukleyi parmağına dolayarak, "olduğu yerde hapsolmuş ama altında hâlâ aynı."

Söyledikleri Helena'yı gafil avlayınca ona bakakaldı, gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. Kaine'in gözleri büyüdü.

"Tanrılar aşkına, Marino, ağlama," dedi telaşla.

"Özür dilerim," dedi Helena elini kurtarıp yüzünü silerken. "Ben sadece... gerçekten çok sarhoşum."

Aralarındaki o an, güneşle beraber buharlaşan sis gibi dağıldı. Birden kendini çok savunmasız hisseden Helena gözlerini birkaç kez sildi.

Başını kaldırdığında Kaine kaşlarını çatmış, başka tarafa bakıyordu.

Helena onun duygularını bu kadar gösterdiğini hiç görmemişti. Orada oturmuşlarken nihayet sonunda gerçek Kaine'i görmüş gibi hissediyordu. Başta üzgün görünüyordu ama izledikçe gözlerine acının boşluğu ve yüzüne de karanlık yayıldı.

Helena ne yaptığını bilemeden ona uzandı. Onu düşüncelerinin sürüklediği o karanlıktan çekip almak istiyordu. Sol elini ellerinin arasına aldı ve Kaine karşı koymayınca Helena başparmaklarını onun avuç içine bastırdı. Eklemleri kıvrılıp gevşeyene kadar bastırmaya devam etti ve parmak uçlarından bileklerine kadar masaj yaptı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Kaine bir süre sonra.

"Babam eskiden bana yapardı," dedi Helena başını kaldırmadan. "Simyacılar cerrah gibidir, ellerine iyi bakmak zorundadır, derdi."

"Peki *sen* neden bana yapıyorsun?"

Helena'nın parmakları bir an durdu; Kaine'in avucundaki çizgilere baktı. "Annem ben yedi yaşındayken öldü. Uzun süredir hastaydı. Aslında hayatım boyunca. Bir sabah onu uyandırmaya gittim ve... buz gibiydi. Gece sessizce ölüverdi, ne bir uyarı ne bir veda. O günden sonra uyumaktan korkmaya başladım. Ölmekten değil, babamın ya da benim öylece ölüvermemizden ve birbirimizi tek başına bırakmamızdan korkuyordum. Bu yüzden ben uyuyana kadar elimi tutardı, sırf yanımda olduğunu bileyim diye. Sen de biraz yalnız görünüyordun, bu yüzden düşündüm ki..." Başını iki yana salladı ve elini bıraktı. "Bilmiyorum. Önemli değil. Üzgünüm."

Oturup gergince parmaklarını çekiştirmeye başladı. Biraz daha kalırsa kontrol noktası kapanacak ve gece şehrin dışında mahsur kalacaktı. Tam müsaade istemek için ağzını açmıştı ki Kaine konuştu.

"Benim için bir şey yapar mısın?" Kaine bunu alçak sesle sormuştu.

Helena başını kaldırdı. Kaine'in ifadesi yeniden gevşemişti ve alnına düşen saçları yüz hatlarını yumuşatmıştı.

Helena onu hızla inceledi. "Ne istiyorsun?"

Kaine başını yana eğdi. "Saçlarını açar mısın? Görmek istiyorum."

Helena şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

Kaine gözlerini ondan ayırmadan başının keskin bir hareketiyle onayladı.

Helena beceriksizce uzanıp tokaları çıkardı. İki örgüsü omuzlarına düştü ve bağlarını çözüp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek örgüleri açtı. Kafa derisindeki gerginlik dağılırken elleri kucağına düştü. Kaine'in tepkisini görmek istemiyordu; yüzü ve boynu yanıyordu.

"İşte. O meşhur yelem."

Kaine gördüklerini sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi bir süre sessizce baktı. "Bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim."

Helena tokaları avucunda sıktı ve bir cesaret başını kaldırdı. "Ağırlığı sağ olsun, daha kolay kontrol ediliyor."

Kaine başka bir şey söylemedi; büyülenmiş gibi bakmakla yetindi.

Helena'nın yüzü kızardı. Saçlarını açmak, insanlar uygunsuz ya da acınası bulduğu için saklamaya alıştığı, kendine dair çok özel bir şeyi açığa vurmak gibiydi. Böyle bir tepkiye hiç hazır değildi.

Kaine öne eğildi ve parmaklarını şakak hizasından geçirip saçlarının arasına daldırdı. İfadesi merak doluydu. Helena adamın dokunuşuyla, ona bu kadar yakın oluşuyla ürperdi.

"Beklediğimden yumuşakmış," dedi Kaine. Gözleri hayranlık doluydu.

Helena ne diyeceğini bilemedi.

Kaine'in eli boynuna kaydı ve parmakları ensesindeki buklelere karıştı. Nefesi hızlanmıştı.

Artık saçlarına bakmıyordu; gözleri Helena'nın yüzünde ve dudaklarmdaydı; yaklaştıkça bakışlarında gümüş bir ışıltı parlıyordu.

"Seni öpmemi istemiyorsan söylemenin tam sırası," dedi.

O kadar yakındı ki Helena onun nefesindeki alkolün sıcaklığını hissedebiliyordu.

Kaine'den başka her şey rüya gibi bulanıklaşmıştı.

Helena günbegün kendisini ezen ve verebileceğinden çok daha fazlasını alan hayatının ağırlığını hissedebiliyordu ama Kaine'i de hissediyordu, sıcaklığını ve saçlarına dolanan parmaklarını.

Beklediğinden çok daha nazikti. Helena'ya onu gerçekten görüyormuş gibi bakıyordu.

Üstelik bunu isteyip istemediğini soruyordu.

Helena onu öptü.

Bu kez gerçekten.

Dudakları buluşur buluşmaz Kaine ipleri eline aldı. Helena onun içinde bir şeyin kilidini açmış gibi bir kolunu kadının beline

dolayıp vücutları tamamen birbirine yapışana kadar onu kendine çekti ve Helena kendini Kaine'in kucağında buldu.

Helena'nın elleri de onun omuzlarındaydı ve parmak uçları dizilimin dış hattında geziniyordu. Kaine onu yiyip bitirmek istiyormuş gibi daha da tutkuyla öptü. Dudakları ayrılınca Kaine, Helena'nın sırtını eğdi ve nefesiyle dilinin sıcaklığı onun çıplak boynuna kaydı.

Parmaklarıyla Helena'nın haritasını çıkarıyor, bir haritacı gibi köprücükkemiklerinin kıvrımını, tenindeki her bir çukur ve çıkıntıyı keşfediyordu.

Helena'yı kendine o kadar çekti ki aralarındaki tek engel, kumaşın ince katmanlarıydı; eteği kalçalarına toplanmıştı. Kaine'in elleri Helena'nın belini kavradı ve başparmakları kaburgalarını okşadı.

Helena onun çenesini okşadı ve avucu yanağına değince Kaine yüzünü eline bastırdı, gözleri kapandı ve dokunulmaya açmış gibi derin bir nefes verdi.

Elleri Helena'nın sırtına kayıp omurgası boyunca ilerledi ve Helena bir kedi gibi gerinip ona yaslandı. Dokunuşu Helena'nın içinde bir kıvılcım yaktı ve bir dalgaya kapılmışçasına başını döndürdü.

Helena birinin ona dokunmasını ne kadar istediğinin hiç farkında değildi. Buna nasıl da aç olduğunun.

Kollarını Kaine'in omuzlarına dolayıp iyice yapıştı; kalbi öyle şiddetle atıyordu ki sesini duyabiliyordu. Dokunuşuyla birlikte içinden şiddetli bir haz geçti ve göğsü kasıldı. Kaine'in parmakları Helena'nın gömleğinin düğmelerindeydi ve onları birer birer çözüyordu. Aralarındaki katmanlar kayıp gidiyordu.

Bu âna kadar, Helena yakınlık eksikliğini hiç fark etmemişti. Şimdi uyanmıştı ve hep boşluk sandığı o arzu derisinin altından tırmalayarak çıkmaya çalışıyordu.

İnsanların sevişmekten zevk aldığını biliyordu ama o bunu hep bir sefa düşkünlüğü olarak görmüştü. Aslında bir açlık olduğunu hiç bilmiyordu.

Kendisinin de açlıktan öldüğünü.

Aralarındaki her boşluğu silmek istercesine kendini Kaine'e daha da bastırdı; sürekli yalnız olmaktan çok yorulmuştu. Parçalanmaktan, işlevlerine indirgenmekten. Şifacı. Simyacı. Aracı. Araç.

Fahişe.

Gözleri yandı ve düşüncelerini susturmak, kendini düşüncelerinin ona yetişemeyeceği bir yerde kaybetmek için gözlerini kapadı ama yine de onu yakaladılar ve teninde Kaine'in parmaklarının değmediği yerlere sızdılar. Kafasının içinde suçlayıcı, alaycı bir koro gibi fısıldıyorlardı.

Bu bir görevdi. Bir işti. Yapmaya gönderildiği bir şey. Bu kadar istekli oluşu Helena hakkında ne söylüyordu? Arzulanmaya bu kadar aç oluşu?

Kaine'in dişleri çenesinin kemiğinden geçti ve dokunuşu öyle bir sızıyı uyandırdı ki neredeyse Helena'yı ikiye bölecekti.

Kaine boynunun yanını ısırdığında Helena nefesi kesilerek inledi ve parmakları kıvrılıp onun tenine gömüldü. Kaine onu döndürüp kanepede altına aldı; sıcaklığı ve ağırlığı onu sarmalarken kendini ona bastırdı.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Kaine neden birden Helena'yı bu şekilde ister olmuştu?

Gerçek, göğsüne inen bir darbe gibi vurdu: İstemiyordu.

Kaine sarhoştu. Ve artık acı çekmiyordu.

Aylarca süren ıstıraptan sonra, zevke ve fiziksel rahatlamaya açtı.

Helena da elinin altındaydı işte. Sarhoş, uysal, tüketilmeye hazır.

Aç bir kurt önüne çıkan her şeyi yerdi.

Kaine'e baktı; nefes alamaz hâle gelene kadar kaburgaları ciğerlerinin çevresinde daraldı da daraldı. Geri çekilirken utanç şakaklarından başlayarak onu yaktı.

Kaine dondu ve ardından başını kaldırdı. Bir an Helena'ya bakakaldıktan sonra ellerini çekti ve üzerinden kalktı.

"Artık gitme vaktin geldi sanırım," dedi.

Ninova

38. BÖLÜM

Temmuz 1786

Helena doğrulup oturdu ama gitmeye yeltenmedi. Gözyaşlarını bastırmaya çalışarak kanepede onun yanında öylece oturdu. Saate bakınca içini çaresizlik kapladı.

"Kontrol noktaları kapandı artık," dedi. "Sabaha kadar şehre giremem."

Kaine iç çekti, arkasına yaslandı ve ondan başka tarafa baktı.

Helena kollarını kendine doladı, gömleğini kapamaya ve titreyen parmaklarıyla düğmelerini iliklemeye uğraştı. Ağlamamaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordu sonunda Kaine.

Helena elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Çünkü yalnızım ve seni öptüm ama sen benden hoşlanmıyorsun bile."

Kaine ona baktı ve sonra başını geriye atıp gözlerini tavana dikti.

"Seni neden öptüğümü sanıyorsun?" diye sordu sonunda gerilmiş sesiyle.

"Çünkü buradaydım."

Kaine yeniden ona döndü. "Peki sen beni neden öptün?"

Helena, Tellus'un dünyayı dokuyarak yarattığı odanın karşısındaki duvar halısına baktı.

"Çünkü bana işe yaramayan yanlarımın da var olmaya hakkı olduğunu hissettirdin. Yalnızca yapabildiklerimden ibaret değilmişim gibi."

Karaf yerde öylece duruyordu. Helena eğilip karafı aldı. İçinde az bir şey kalmıştı. Hepsini içerse duygularını hissedemeyecek kadar sarhoş olabileceğini umdu.

Kaine onu içerken izledi ve sonra geriye yaslanıp kolunu gözlerinin üzerine attı. Helena tekrar baktığında kolu kaymıştı ve Kaine uyuyakalmıştı.

Uzun süre onu izledi; nelerin değiştiğini çözmeye çalışarak yüz hatlarını inceledi ama kendi gözleri de kapanmak üzereydi.

Kalkmalıydı. Masanın yanındaki şezlonga geçmeliydi.

Görüşü karardı. Bir dakikalığına gözlerini dinlendirecekti. Sonra giderdi...

Uyandığında hâlâ kanepedeydi, Kaine de yanındaydı ama nasıl olduysa sarmaş dolaş olmuşlardı. Yüzü onun göğsüne yaslanmıştı; Kaine'in dirseği Helena'nın kaburgalarına batıyor, çenesi başının tepesine dayanıyordu.

Kanepeden düşmemiş olmaları bir mucizeydi.

Helena hemen hareket etmedi; kafası ikiye yarılacak gibiydi. Ani bir hareket yaparsa o dumanlı, aşırı pahalı viskinin hepsinin aynen geri çıkacağını düşünüyordu.

Yavaşça elini yüzüne götürdü ve mide bulantısını hafifletmek için yaşam büyüsünü kullandı, sonra da yavaşça kalktı.

Kaine kımıldamadı bile. Tamamen baygın gibiydi. Muhtemelen ilkbahardan beri doğru dürüst uyumamıştı.

Helena çantasını aldı, ağır kapıya gidip yavaşça araladı ve arkasına bile bakmadan kaçtı.

Barajın üzerinde bir kez, köprüyü geçerken nehrin üzerine eğilip bir kez daha kustu. Ama rahatlamak yerine kendini daha kötü hissetti.

Kendini tekmelemek isteyerek yavaş adımlarla Karargâh'a doğru yürüdü. Kaine Ferron'ı öpmüştü. Hem de sahte, görev gereği değil de gerçekten ve Kaine de karşılık vermişti. Sonraki adıma

geçmesi için mükemmel bir fırsat olabilirdi ama Helena her şeyi mahvetmişti.

Kaine, Crowther ve Ilva'nın hayal bile edemeyeceği şekilde kendini Helena'ya altın tepsiyle sunmuştu. Helena ise yaşananların gerçek olmadığını bildiği ve gerçek olmasını istediği için kendi kendini sabote etmişti.

Bir güle benzetilmenin ve tatlı bulunmanın, kimsenin hoşlanmadığı yanlarının bir başkasında arzu uyandırdığını görmenin büyüsüne kapılmıştı.

Anlaşılan Ferron'm onu baştan çıkarması için bu kadarı yetiyordu.

Bunu düşününce bile Helena'nın içi buz kesti; utanç dolu mide bulantısı onu boğacak gibi oldu.

"Hel." Soren'in sesi, Karargâh'ın kapısından içeri girerken düşüncelerini böldü. Soren muhafızların arasında oturuyordu.

Helena bir an düşüncelerinden sıyrılamayarak boş gözlerle ona baktı; konuşamayacak kadar akşamdan kalmaydı.

"İyi misin?" diye sordu. "Saçlarına ne oldu?"

Helena soruyu bir an anlayamadı, ta ki elini kaldırıp kafasına dokunana ve açık bıraktığı saçlarının dolanıp omuzlarına döküldüğünü hatırlayana kadar.

"Çalılıklar," diye yalan söyledi hemen.

Soren kaşlarını çattı ve derin bakışlarıyla onu inceledi. "Dışarıdayken dikkatli olman lazım, hele ki Düşüş sırasında."

"Gün doğduktan sonra çıktım," dedi Helena aradan sıyrılmaya çalışarak. "Biraz bitki topladım. İşlemem gerekiyor."

Soren hâlâ ona bakıyordu. "Biliyor musun, saçının böyle olduğunu unutmuşum. Şimdilerde ördüğün hâliyle çok güzel görünüyor."

"Evet," dedi Helena zoraki bir gülümsemeyle. Gözleri yanıyordu. "En iyisi hep örülü tutmak. Böyle olunca kendimle ne yapacağımı bilemiyorum."

Doğrudan odasına gidip duşa girdi; Kaine'in ellerinin fiziksel hatırasını silmek için kendini deli gibi keseledi. Su çok sıcaktı ve

derisini haşlayacak dereceye gelene kadar daha da ısıttı, sonra da teni soyulana kadar suyun altında durdu.

Ağlamıyordu. Bu sadece suyun sesiydi. Yüzünden akan yalnızca suydu.

Hızla havluya sarınıp saçlarını yüzünü gerecek kadar sıkı iki örgü hâline getirdi. Örgüleri ensesinde topladı ve yerlerine sabitlerken firketeler kafa derisine battı.

Bitirene ve hiçbir başıboş bukle kalmayana kadar da aynaya bakmadı.

Bir hastabakıcı dibinde bitiverdiğinde Helena hastane stoğunu yeniliyor, bir kutuya birkaç flakon plazma genişletici şişesi yerleştiriyordu.

"Crowther onunla asansörde buluşmanı istiyor, derhal," dedi kız, Helena'ya bakmadan.

Helena hızla ona döndü. Kızın yumuşak hatları ve derin bakışlı gözleri vardı; Helena onu daha önce gördüğüne emindi ama o kadar silik biriydi ki hafızasında ancak o kadar yer edebilmişti.

Tabii ki Crowther'ın her yerde gözü vardı, hastanede bile. Yine de Helena'yı huzursuz etti bu durum.

"Sen kimsin?" dedi, kız uzaklaşmak üzereyken.

"Kimse."

"Adın ne?" Helena listede kime dikkat etmesi gerektiğini bilmek istiyordu.

Kız başını kaldırdı, soruya sevinmiş gibi görünüyordu. "Purnell."

Purnell. Helena bu ismi daha önce duyduğunu düşünüyordu ama nerede olduğunu hatırlayamadı. Başını dalgın dalgın sallayarak onayladı. "Pekâlâ, gidebilirsin."

Hastabakıcı hemen uzaklaştı.

Helena stokları tamamladıktan sonra ayakları geri geri giderek Kule'ye doğru yöneldi.

Crowther onu bekliyordu. Asansör aşağı indi.

Tünellere vardıklarında, kapının yanında çömelmiş bir oğlan vardı. Gözlerini kısıp bakınca onun saçlarını bir şapkanın altına

toplamış Ivy olduğunu fark etti, Crowther'ın diğer yaşam büyücüsü. Sokak serserisi gibi görünüyordu.

Ivy ayağa kalkıp kapıyı hızlı açtı. İçeride bir sandalyeye bağlı ve başı öne düşmüş, sığ nefesler alan biri vardı sadece.

"Bu kim?" diye sordu Helena. Kaçıp gitmek istiyordu. Yeraltının nemli havası ve bayat kan kokusu midesini bulandırmıştı.

"Hevgoss'a gönderilen Adaylar'dan biri," dedi Crowther. "Yakaladık ve geri getirdik ama zorluk çıkarıyor. Sonsuz hayatın tadına bakmaya epey hevesli. Hayatta kalabileceğinden daha fazla zorlanması gerekiyor."

Helena feci yanıklar bekliyordu ama karşısında yaşam büyüsü buldu.

Görülür hiçbir işkence belirtisi yoktu. Ne bir kesik ne de yaralanma. Bunun yerine omuriliğindeki kortikospinal yol sıkıştırılmış, onu felç etmiş ama duyu sinirlerini sağlam bırakılmıştı.

Böylece her şeyi hissedecekti.

Ivy yaşam büyüsüyle katmanlarını tek tek sıyırarak derisini yüzmüştü. Her bir katmanın arasına kan dolmuştu. Adamın bazı bölgeleri kaslara dek soyulmuştu.

Savaşta yaralanmış insanları iyileştirmek bir şeydi ama işkenceyi iyileştirmek bambaşka bir dehşetti.

Ölüm büyüsüne karşı olan savaşta ruh ihlal edilmediği sürece fiziksel ihlalin hiç de aşırı olmadığını düşünüyordu Crowther. İnanç ve Sonsuz Alev doktrinlerine göre ölüm büyücülerinin ya da ölüm büyücüsü olma yolundaki adayların işkence görmesinde sakınca yoktu; et nihayetinde ateşe verilecek değersiz bir maddeydi sonuçta. Bu insanların sivil halka ve Direniş'e yaptıkları şeyler, Crowther'ın onlara yaptıklarından çok daha kötüydü.

Helena ayağının üzerinde çalışırken mahkûm ayıldı.

"Seni tanıyorum," dedi başını kaldırıp. Sessiz harflere bastıra bastıra ağır bir Kuzey aksanıyla konuşuyordu.

Helena ona baktı. Buğday sarısı saçları ve gür bir sakalı vardı.

"Sen Holdfast'ın küçük yabancı sürtüğüsün."

Helena onu duymazdan gelerek gözlerini kaçırdı ve konuşmadan işini bitirmeye odaklandı. Artık hâline daha az üzülüyordu.

"Sana bir sır vereyim," diye mırıldandı mahkûm, Helena elleriyle ilgilenmeyi bitirirken. "Bu savaşı kaybedeceksiniz. Hiç kimse Ölmeyenler'i durduramaz. Onlar yeni tanrılar. Bir gün ben de onlardan biri olacağım. Lancasterları herkes duyacak."

Helena adamın yüzüne tekrar baktı. Onu hatırlamıştı; Enstitü'deydi ve diplomasını alınca hemen ayrılmıştı. Bir lonca ailesi. Nikeldi sanırım.

"Ölmeyen olunca, o küçük orospuyu öyle yavaş öldüreceğim ki bitireyim diye bana yalvaracak. Bana yaptıklarının on mislini ona yaşatacağım. Sonra da onu geri getireceğim." Dişlerini gösterdi.

Helena'nın çenesi kasıldı ve odaklanmaya çabaladı. Hastaları uyanık bırakması gerekiyordu. Crowther onların uyanıp kendilerini iyileşmiş bulmalarını değil, Helena'nın işi bitince başlarına ne geleceğini düşünmelerini istiyordu.

Helena işini bitirince ayağa kalktı ve tek kelime etmeden çıktı.

Ivy ile Crowther odaya geri girdiler ve kapı kapandı. Çığlıklar kapıyı titretiyor ve yeraltı koridorunda yankılanıyordu.

Helena daha uzaklaşıp kurtulmaya çalıştı ama çığlıklar peşini bırakmadı.

Tünellerde kaybolmayı umursamadan körlemesine dolaştı. Tüneller döndü dolandı ve yeşil cam apliklerle aydınlanmış büyük bir odaya açıldı. Buraya onlarca başka tünel bağlanıyordu. Duvarlar karmaşık ama solmuş fresklerle kaplıydı. Neredeyse terk edilmiş bir kiliseyi andırıyordu.

Kule'nin altına gömülmüş böyle bir yerin varlığından habersizdi. Tüm tüneller çığlıkları taşıyor ve büyütüyor gibiydi. Burada iğrenç, uğursuz bir hava vardı.

Uzaklaşmak istediğinden başka bir tünele girdi ama hangisini seçerse seçsin aynı odaya çıkıyor gibi görünüyordu. Sanki kendisinden ve dönüştüğü kişiden asla kaçamayacağını ona hatırlatıyordu. Savaş onu bu hâle getirmişti işte.

Sonunda dönüp yavaşça çığlıklara doğru yürüdü; artık kendisinden kaçmaktan yorulmuştu.

İşkence edilmiş bedenlerin üzerinden atlayacak, kendini satacak ve kazanmalarını sağlayacaksa Kaine Ferron'ın kalbini sökecekti.

Lancaster sonunda çözülene kadar Helena'yı iki kez daha çağırdılar. Üçüncü seferde Helena onun aklının başında olduğunu düşünmüyordu artık.

Hemen yandaki odada neler olup bittiğini duymamak için kulaklarını tıkayıp yeraltı geçitlerinde beklerken, önceki geceyi bir kez daha gözden geçirmişti.

Üzerinden biraz geçmişken yaptığı hatalar felaket gibi gelmiyordu gözüne.

Kaine'in ona karşı bir çeşit zaafı olduğu doğruydu. Sonuçta *onun* kalmasını istemişti.

Yine de hissettiği arzu ya da ilgi kıvılcımı çok cılız bir şeydi. Fazla beslenirse sönerdi. Orada kesmeleri iyi olmuştu. Kaine'in orada bir başına kalıp neler olabileceğini düşünmesi iyiydi.

Kaine'in tahmin ettiğinden daha derin arzularla yanıp tutuşuyor olduğundan şüpheleniyordu Helena. Yani iş, o kıvılcımı onun kontrol edemeyeceği bir şeye dönüştürmekte yatıyordu.

Kaine başka bir şeyin etkili olmayacağı kadar hesapçıydı. Ya varlığının Kaine'in arzularına ulaşma ihtimalini güçlendirdiğini bilerek onu olduğu gibi bir tehdit olarak bırakacak ya da hırsını ve takıntılı doğasını kendisine yöneltecekti.

Yasak olanın her zaman daha çekici olduğunu söylerlerdi.

Hele bir de Helena'nın da onu arzulaması... o kadar istekli oluşu.

Başparmağının tırnağını gergince kemirdi.

Böylesi daha iyiydi. Herkes Helena'nın berbat bir yalancı olduğunu söylerdi zaten.

Kapı açıldı ve Ivy çıktı. Helena ona baktı. "Yine mi?"

Ivy başını iki yana sallayıp kapıyı kapadı. "Crowther hâlâ üzerinde çalışıyor."

Helena'nın yanına çömelip parmağını yerdeki toprakta dalgın dalgın gezdirmeye başladı. Helena havayı sarmaya başlayan yanmış et kokusunu yok saymaya çalışarak tek kelime etmeden onu izledi.

"Aslında," dedi Helena dayanamayarak, "insanlardan bilgi almak için başka yollar da var hani. Onlara işkence etmek zorunda değilsin."

Ivy başını kaldırdı ve dik bakan gözleri parladı. "Canlarını yakmayı seviyorum. İşin en güzel kısmı o. Geri kalanı sıkıcı."

"Ah."

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonunda Ivy konuştu. "Yaşam büyüsü anıları yok edebilir mi? Hiç hatırlamasın diye birine bir şeyi unutturabilir mi?"

Helena merakla ona baktı. "Unutmak istediğin bir şey mi var?"

Ivy başını iki yana sallayıp tünelin içine doğru baktı ve yüzü tuhaf biçimde seğirdi. "Ablam, bir şeyleri hatırlamıyor. Başhemşire buna, yani hatırlamayışına füg dedi ama belki bir gün hepsi geri gelir."

"Hatırlamasını istemiyor musun?" diye sordu Helena.

Ivy sertçe başını salladı. "Hayır." Helena'ya bakıp güldü. "Benim kötü olduğumu düşünüyorsun. Ama eğer hatırlarsa, tamamen delirir."

Kapı açıldı ve yanmış et kokusu etrafa yayıldı. "Marino. İşimiz bitti."

Crowther, Lancaster'a sentetik bir şey enjekte etmişti. Adam deli gibi halüsinasyonlar görüyordu. Dilini ısırıp neredeyse koparmıştı ve Helena tekrar birleştirmek için onu felç etmek zorunda kaldı. Vücudu tamamen yanmıştı ama Crowther sinirleri öldürmeyecek kadar dikkatliydi daima.

Lancaster bir şeyler geveliyordu. Zihninde Helena ile Ivy iç içe geçmiş gibiydi. Bir anda şiddetle debeleniyor, yaklaşınca elini ısırmaya kalkıyor, damarlarına eritilmiş metal döküp gözlerini üzüm gibi patlatmakla tehdit ediyordu. Bir an sonra Helena'ya yaslanmaya çalışıp derin hırıltılı nefeslerle ona "tatlı şey" diye sesleniyor,

Ölmeyen olduğunda onu tıpkı Holdfast gibi bir tasma ve zincirle evcil hayvanı yapacağını mırıldanıyordu.

Sonra Ivy olduğunu düşünüp onu yemekle tehdit ediyordu. Parçalara bölmekle. Yanlış birleştirmekle. Akla gelebilecek her şekilde ırzına geçmekle.

Helena işini bitirince ona temas eden her zerresinin üzerindeki deriyi yüzmek istedi.

Odadan çıkınca, "Niye onu öldürmüyorsunuz?" diye sordu Crowther'a. Tüyleri hâlâ diken dikendi.

Adam bunu eğlenceli bulmuş gibiydi. "Neden?"

"İstediğinizi aldınız. Erzak israfı o."

Crowther başını iki yana salladı. "Aradığı muhafızı bulana kadar onu tutacağız. Morrough'nun Hevgoss'taki bu Wagner'ı ortaya çıkarma kararlılığı ciddi bir önem arz ediyor. Lancaster son derece sadık bir Aday. Hevgoss'la bir gün temasımız olursa delil olarak işe yarayabilir. Onu merak etme. Daha önce hiç mahkûm kaybetmedim."

"Gidebilir miyim o zaman?" dedi boğuk sesiyle Helena. Kıyafetleri Lancaster'ın kanıyla lekelenmişti.

"Evet, ben de sana eşlik edeceğim," dedi Crowther. "Ferron'ı iyileştirdin mi? Başarılı oldu mu?"

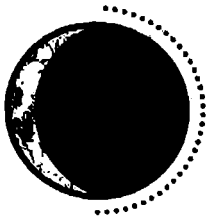
Helena ona bakmadan dalgın bir baş hareketiyle onayladı. Crowther bundan memnun olmuş olmamış hiç umurunda değildi; umursayacak enerjisi kalmamıştı. "Evet. Prosedür başarılıydı."

Merdivenden çıkarken bir duraksama oldu. Crowther çıkışı kapadı ve Helena'yı süzmeye başladı. "Bütün gece dışarıda olduğunu ve... dağınık hâlde döndüğünü duydum."

Helena'nm midesi kasıldı. "Beklediğimden uzun sürdü. Sokağa çıkma yasağı yüzünden kontrol noktaları kapalıydı. Orada uyumak zorunda kaldım."

Crowther bekledi ama Helena başka bir şey söylemedi.

Adamın gözleri kısıldı. "O zaman git hadi."

39. BÖLÜM

Temmuz 1786

Helena o akşam Karakol'a geri döndüğünde fabrikanın duvarındaki kapıyı kilitli buldu; anahtarı getiren ölüköle de ortalıkta yoktu.

Ana binaya gitti ama oradaki daire de soğuk ve boştu. Sırf emin olmak için biraz oyalandı.

Ertesi akşam da durum aynıydı.

Kendine bunun iyiye işaret olduğunu söyledi. İyileşme başarılı olmuştu. Yine de birdenbire akşamlarının yeniden kendine kalması garip geliyordu.

Onca saati birdenbire tamamen keyfine göre geçirebileceğini düşünene kadar merhemler hazırlamaya ve buraya gidip gelmeye ne kadar zaman harcadığını hiç fark etmemişti Helena.

Salı günü hasat için dışarı çıktı ve sonra tekrar binaya yöneldi.

Yolun yarısına bile gelememişti ki gölgelerin içinden bir ölüköle çıkıp önünü kesti. Helena'nm midesi buruldu. Bu sefer karşısına çıkan her zamanki adam değil, bir kadındı. Solgun bileğinin iç kısmındaki demir sembolünü gösterdi ve sonra bir zarf uzattı.

Helena zarfı alınca ölüköle arkasını dönüp gitti.

Helena genellikle mektupları açmazdı ama bu kez mührü kırıp içindekileri çıkardı ve bir emir ya da mesaj aradı.

Sadece şifreli bir istihbarat raporuydu.

Cumartesi günü de aynı şey tekrarlandı.

Ninova

Kaine'in bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti ama aslında bilgilerin iletilmesi yüz yüze görüşmeyi gerektirmiyordu.

Helena yeni kazandığı boş vakitlerinde laboratuvarda artık meslektaştan öte eşlikçisi hâline gelen Shiseo'yla birlikte çalışmaya başladı.

Şifa, tıp ve tedaviden ayrı bir alan sayıldığından her zaman birbirini tamamlamazlardı. Birçok yatıştırıcı yaşam büyüsünü bastırıyordu ve bu da karşı çalışmaları ve etrafından dolanmaları gerektirdiğinden iyileştirme sürecini gereksiz yere karmaşıklaştırıyordu. Kaine'e Matias'ın gözetiminden uzakta şifa uygulamak Helena'ya yaşam büyüsüne özel kimyasal tıp formülleri düşünme özgürlüğü vermişti.

Önce kan yenilenmesi ve kemik onarımı gibi konuları destekleyecek toniklerle başladı ancak asıl isteği, bedenin iç kimyasını düzenleyerek yaşam büyüsünün etkilerini sürdürmeyi sağlayacak bir şey geliştirmekti. Shiseo'yla birlikte yüksükotundan glikozit, güzelavrat otundan alkaloid sentezlediler ve adım adım ilerlediler.

Kendine has bir alan yaratmak onun için teselli olmuştu çünkü Elain Boyle artık açık ara en çok tercih edilen şifacıydı. Helena onun bu kadar kolay sevilen bir şifacı olmasının iyi bir şey olduğunu kendine telkin etmeye çalışıyordu. Kimse Elain eldivenlerini unuttuğunda irkilmez ya da ters ters bakmazdı ama Elain'in bu sosyal becerileri onu şifacı olarak zayıflatıyordu. Herkesi memnun etmeye çalışıyordu ve yöntemlerine de yansıyordu bu. Sezgilerini eğitimine tercih ediyor ve asıl sebeplerdense semptomları iyileştiriyordu.

Elain nöbetteyken gerekli bir ateş bile asla doğal seyrini tamamlayamazdı. Hastalar kendilerini daha iyi *hissediyordu* ama daha sık enfeksiyon kapıyor ve daha geç iyileşiyorlardı.

Ağustos sonlarında, Basilius Blackthorne Doğu Adası'nın güney ucunu geri almaya çalıştı. Blackthorne, herkesin korktuğu Ölmeyenler'den biriydi. Çoğu Ölmeyen'in aksine miğfer takmaz, kimliğini gizlemeye çabalamazdı. Savaşı kazansa da kaybetse de

arkasında bıraktığı yıkım korkunç olurdu. Savaş meydanında kurbanlarını yemesiyle tanınırdı.

Günler süren çarpışmaların ardından, saldırının başarısız olduğu anlaşılınca Blackthorne kendi ordusunu ateşe vermiş ve onları Direniş topraklarına kadar sürmüştü. Henüz yağmur mevsimi başlamadığından her şey aşırı kuruydu. Alevler hızla yayılıp Doğu ve Batı adalarını ayıran ırmağın kollarını aşarak kentin geniş bir bölümünü yuttu. Güney ufku, kor gibi kızıl bir ışıkla parlıyordu.

Hastane, yanık ve akciğer hasarı geçiren savaşçılar ve sivillerle dolup taştı.

Şifacılar o kadar uzun süre hastanede görev yaptı ki Helena günlerin hesabını şaşırdı. Ne kadar yorulduğunu ancak harekât odasında raporları dinlerken ve Ilva düşmanın kayıplarını öğrenmelerinin en az bir günü bulacağını söylediğini işittiğinde fark etti.

Bir hafta geçip gitmişti bile. Gitmesi gerekiyordu.

Ertesi sabah kalktığında oda döner gibi oldu. Lila yatağmda battaniyeye sarınmış hâlde mışıl mışıl uyuyordu. Birliği duman yüzünden is içinde dönmüştü. Luc yangının Karargâh'a kadar ilerlemesini engellemişti ama onun ateş büyüsünün bile cehenneme karşı yapabileceklerinin bir sınırı vardı.

Yorgunluktan başı zonklayan Helena giyinip dışarı çıktı.

Şehre uğursuz bir sessizlik hâkimdi; sanki kuşlar bile ötmekten korkuyordu. Duman şehri bir kefen gibi örtmüştü.

Karakol bile sessizdi ama Helena buna aldırmadı; tek derdi Kaine'in mesajını alıp hemen geri dönebilmek için ölüköleyi bulmaktı.

Bir köşeyi döndüğünde karşısında dört ölüköle buldu. O kadar yorgundu ki birkaç saniye orada öylece dikilip Kaine'in neden dördünü birden gönderdiğini anlamaya çalıştı.

Kaine'e ait olmadıkları çok sonra kafasına dank etti. Bunlar sıradan savaş ölüköleleriydi.

Ânında geldiği yoldan dönmeye başladı ve ancak o zaman Karakol'un etrafındaki kampların mahvolduğunu fark etti. Ölmeyenler Karakol'u geri almıştı ve Helena kendi ayaklarıyla oraya gitmişti.

Dönüp kaçmaya başladı ama bir başka ölüköle grubuyla burun burna geldi.

Tekrar geri çekilip binalarla fabrikaların oluşturduğu labirentte döne döne kaçmak zorunda kaldı. Yeniden canlandırılmamış bir cesede takıldı.

Ne zaman bir gruptan kurtulsa bir başkasına rastlıyordu.

Ölüköleler genelde hızlı hareket etmezdi ama buna gerek de yoktu. Onu kapıdan, köprüden, Karakol'dan çıkabileceği tek yoldan uzağa sürüyorlardı.

Dar bir sokakta köşeye sıkıştığında eldivenlerini çıkarıp duvara doğru geriledi. Geçit o kadar dardı ki aynı anda sadece birkaçı yaklaşabiliyordu.

İlerlemeye başladılar.

Bazılarının elinde silahlar vardı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi.

Menziline girdiklerinde Helena ellerini öne uzattı ve gözlerini içgüdüsel olarak kapayarak rezonansını dışa itti.

Rezonansı bir an için parladı ve sonra bir ampul teli gibi sönüp gitti.

Gözlerini açtığında kalan ölüköleleri yaklaştığını zar zor seçebiliyordu ve sanki bir damarını yırtmış gibi içten içe yaralandığını hissediyordu.

Tükenme, yeteneklerinin sınırlarını sık sık zorlayan savunma simyacıları arasında yaygındı. Şifacılarda da aynı durum görülürdü. Çok sık olmaya başladı mı da...

Helena kendini odaklanmaya zorladı.

Her yerde kana bulanmıştı ama iki ölüköle hâlâ üzerine geliyordu.

Çantasının dibindeki bıçağını aramaya başladı ve onu son anda bulabildi.

En yakındaki ölüköleni boğazını hedef aldı. Doğrudan omuriliğe. Rezonansı tükenmiş olduğu için bıçağı dönüştürememişti ama bileğini büküp sola doğru çekti. Baş korkunç bir sesle savruldu ve beden de peşinden düştü. Helena'nın bacağında yakıcı bir acı patladı.

Helena birine doğru atılırken diğeri ona metal bir çubukla saldırmıştı.

Gövdesini ıskalamış ama baldırını delip geçmişti.

Helena düştü düşecekti ve beceriksiz hamlelerle saldırıyordu. Ölüköle çubuğu geri çıkaramasın diye birkaç parmağını koparmayı becerdi.

Baldırındaki kaslar yırtılırken aklmda sadece çubuğu çekip çıkarmak vardı ama bunu yaparsa kan kaybından öleceğini biliyordu. Sert metal oynadı ve Helena çığlık atmamak için gömleğinin kolunu ısırdı.

Ölüköle hâlâ geliyordu. Bir elindeki parmakların çoğu gitmişti ama hâlâ vurabiliyordu ve Helena ölükölelerin en tehlikeli yerinin çoğu zaman dişleri olduğunu çok iyi biliyordu.

Bıçağını daha sıkı kavradı ve ölükölenin ona saldırmasını bekledi. Menziline girince uzattığı elini yakaladı ama rezonansının yokluğu içindeki bir boşluk gibiydi. Dişleri yüzüne doğru atıldı ve Helena bıçağını doğrudan ölükölenin çenesine sapladı.

Bir şey başının yanına çarpıp onu sendeletti.

Ölükölenin kolu ellerinden kurtuldu. Kırık tırnaklar tenini tırmaladı.

Gözlerinde pıhtılaşmış, koyu kan vardı.

Öne doğru atıldı. Sol bacağı tutmadı ama kazandığı ivme, bıçağı ölükölenin kafatasının tepesine gömmesine yetti. Morumsu kan yüzüne sıçrarken ölüköle devrildi.

Helena orada nefes nefese kalakaldı ve yüzünü temizlemeye çalıştı. Burnunda sadece kan kokusu vardı.

Nerede olduğunu kestirebilmek için şehrin kulelerini görmeye çalıştı. Köprü çok uzaktaydı ama bina yakınlarındaydı.

Önce oraya sığınacak ve sonra bir plan yapacaktı. Sol bacağına ağırlık vermemeye çalışarak duvara yaslandı. Ayağım sürümek bile işkenceydi.

Binaya ulaştı ve merdivenleri sürünerek çıktı ancak sahanlığa vardığında kapının rezonans kilitli olduğunu hatırladı. İçeri giremezdi.

Oraya da emekleyerek ulaştı ve içinde birkaç damla olsun rezonans kalmış gibi yine de elini kilide bastırdı. Oysa tükenişin toparlanmasının günler alacağını gayet iyi biliyordu.

Rutine fazla alışıp dikkatsiz davrandığı için kendine söverek geri oturdu. Başı dönüyordu ama yorgunluktan mı yoksa kan kaybından mı olduğundan emin değildi.

Koridordaki en temiz yeri buldu ve kendini bacağına bakmaya zorladı. Kan baldırını ve ayağını kaplamış, arkasında belirgin bir iz bırakmıştı. Neyse ki ölüköleler hareket etmeyen bir şeyi fark edecek kadar dikkatli değildi genellikle.

Görüşü bulanıklaştı; acı, düşünme yetisini daraltıyordu.

Atardamara denk geldiğini düşünmüyordu. Çubuğu çıkarıp çıkarmamayı düşündü ama bu kadar büyük bir yarayı saracak malzemesi yoktu.

Kontrol noktasına ulaşabilse onu Karargâh'a götürürlerdi ama kimse onu Karakol'da aramaya gelmezdi.

Çantasını karıştırdı.

Öncelik, çubuğu sabitlemek ve kanamayı azaltmak için baskı uygulamaktı. Sonra bir plan düşünebilirdi.

Bacağım bandajlarken bir civanperçemi dalını dişlerinin arasına aldı.

Daha bitiremeden yaradan kan sızmaya başlamıştı ve zihninin dağıldığını hissediyordu.

Odaklanmaya, başı öne düşerken tetikte kalmaya çalıştı.

Uyanık kal. Uyanık kalmak zorundasın.

Görüşü uzadı. Bacakları sanki tünelin sonunda bir yerlerdeymiş gibi uzaklaştı ve sonra her şey kararda.

"Ne yapıyorsun?"

Helena irkildi ve bacağı istemsizce kasılınca acı yıldırım gibi patladı.

Kaine yoktan var olmuş gibi tepesinde dikiliyordu.

En azından onun Kaine olduğunu düşünüyordu. Görüşü hâlâ bulanıktı ve Kaine'in varlığı bütün mekânı yutmuş gibiydi. Yüzü netleştiğinde, Helena'ya buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Onu görünce Helena'nın kalbi bir an duracak gibi oldu.

"Bugün salı," diyebildi zorla.

"Ne oldu?"

Zayıf bir el hareketiyle hâlâ baldırında olan metal çubuğu işaret etti.

Kaine neredeyse bakmadı bile. "Evet, fark ettim. Kabul etmeliyim ki adanmışlığın takdire şayan. Bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmezdim."

Helena anlamayarak ona baktı.

"Crowther'a söyle, bu oyunlara ayıracak vaktim yok. Bir daha böyle bir şey denersen, anlaşmayı unutabilir." Kaine arkasını dönüp gitti.

Helena onun gidişini izlerken içinin bomboş kaldığını hissetti ve Kaine'in onun kendine zarar verdiğini düşündüğünü fark etti.

Adam merdivenlerin başında durdu, kan izine baktı ve sonra tekrar ona döndü.

"Kalk." Sıktığı dişlerinin arasından konuşmuştu.

Helena başını iki yana salladı. "Rezonansımın geri dönmesini bekliyorum."

Kaine'in başı ânında yukarı döndü. "Ne?"

Helena yere baktı. "Yangınlar... çok fazlaydı... Bugün çok yorgundum. Fark etmedim... Daha önce hiç tükenmemiştim. Bu yüzden... bekliyorum."

Kaine tekrar yaklaştı ve önünde çömeldi. Gözleri kısılmıştı. Saçlarındaki kırlar şimdi çok daha belirgindi.

"Marino, sana hastanede ne tür yaşam büyüleri yaptırıyorlar?"

"Yaralısına göre değişiyor." Başı dönüyordu ve bilinci sanki bedeninden ayrılıp yukarı süzülüyordu.

Kaine yüzünün önünde parmaklarını şaklattı.

"Odaklan," dedi. "Yaptığın şifayı anlat. Yalnızca fiziksel yaralara transmutasyon mu uyguluyorsun yoksa insanları hayatta tutmak için kendi yaşam gücünü mü kullanıyorsun?"

"Değişiyor..." diye tekrarladı Helena. Gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Kaine'in gözleri parladı ve Helena büyülenmiş gibi

onlara bakakaldı. "Üç aşamalı triyaj protokolü uyguluyoruz. Savaşçılarımızı kaybetmeyi göze alamayız. Özellikle de simyacıları."

Kaine'in çenesi kasıldı. "Bunu Holdfast gibiler için sakladıklarını sanırdım."

Koridor, Helena'nm gözünde yeniden uzayıp bir tünele dönüştü.

"Luc tek başına kazanamaz," dedi.

Ferron bir anda dibinde biterek ona uzandı. Onu yerden kaldırırken acının Helena'nın vücudunu alev gibi dolaşmasına neden oldu. Helena çığlık atarak bayıldı.

Gözlerini tekrar açtığında dairedeydi; sırtüstü yatıyordu ve yaralı bacağı bir sandalyeyle yukarıya kaldırılmıştı. Aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissetti.

Aşırı derecede susamıştı.

Kaine metal çubuğun baldırından geçtiği yere dikkatle bakıyordu.

"Bunu nasıl iyileştiririm?"

Helena gözlerini kırpıştırdı; tavan tepesinde dönüyor gibiydi.

Düşün, Helena. Daha önce başkalarına şifa öğrettin. "İlk önce bölgeyi uyuşturmak gerek ama bende bunun için yeterince kan yok..."

Kelimeleri birbirine dolandı. Serum ve plazma genişleticilerin yetersizliğini açıklamak için çok fazla kelimeyi toparlamak gerekiyordu. Kaine bir bölgenin nasıl uyuşturulacağım biliyor muydu ki? Yeni şifacılarla çalışırken rezonansını onlarınkiyle beraber kullanıp yönlendirirdi ki neyi hissetmeleri gerektiğini anlasınlar.

Çok susamıştı.

Başmı iki yana salladı. "Sanmıyorum... bu... yeni başlayanlar için zor... sinirler..."

Kaine'in yüzünde rahatsız olmuş bir ifade belirdi. "Bir keresinde seni felç etmiştim. Sinirlere gayet aşinayım." Eldivensiz eli Helena'nm dizinin hemen altına bastırdı. "Burası mı?"

Helena başıyla onayladı ve Kaine'in rezonansını hissettiği anda bacağı uyuştu. Birkaç kez derin nefes aldı, acı kafasını bulandırmadığından artık o kadar güçsüz hissetmiyordu.

"Iıı..." dedi yutkunarak, "çubuğu çekmeden önce hasarı tespit etmelisin. Sinirler, damarlar... Atardamara geldiğini düşünmüyorum ama kontrol etmelisin. Kemikte çatlak olabilir. Kan akışını hissetmek kolay. Damarları geçici olarak kapa ama... çok uzun sürmesin."

Kaine bir şey demeden çıplak parmaklarını Helena'nın baldırına bastırdı ve gözleri odağını kaybetti. Helena onun ne yaptığını hissedemiyordu ki bu normalde onu tedirgin ederdi ama şu anda buna takılacak kadar aklı başında değildi.

Kaine elini çubuğun üzerine koydu. Uyuşmuş olmasına rağmen, metalin dokularına sürtünmesini bekleyen Helena kasıldı.

Ama Kaine çubuğu çekmek yerine dönüştürdü. Metal elinde dalgalandı, hiç zarar vermeden küçülerek yaranın içinden kayboldu. Yere birkaç damla kan sıçradı o kadar. Kaine çubuğu bırakıp yarayı enine boyuna inceledi.

"Metalden iz kalmadı. Temizlemeli miyim?"

Helena başıyla onayladı; çubuk çıkmış ve acı gitmiş olmasına rağmen titremeye başlamıştı. "Çantamda karbolik solüsyondan kalanlar var..."

Kaine çantayı karıştırıp şişeyi buldu.

O hiç konuşmadan şişenin kapağını açıp sessizce yaraya dökerken, "İyi ki seni iyileştirmişim," dedi Helena. Sıvı, su gibi akıp zeminde biriken kana karıştı.

Ardından Kaine yarayı kapamaya başladı. Helena, yalnızca en temel yenilemeleri yapması, fiziksel kaynaklarının daha fazlasına yetmeyeceği konusunda onu uyardı.

Baldırındaki delik yavaş yavaş kapanarak yerini hassas, tahriş olmuş yeni dokuya bıraktı ve Kaine sinir blokajını kısmen kaldırdı. Helena tekrar acıyla sarsıldı. Daha fazla şifaya ihtiyacı olacaktı ama bu kadarı geri dönmesine yeterdi.

Ayağını döndürmeye çalışsa da kaslar henüz tam kaynamamıştı. Gerçi topallaya topallaya da giderdi.

"Teşekkür ederim."

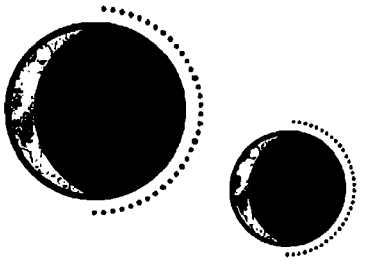
Kaine karşılık vermedi ve mendiliyle ellerini silip eldivenlerini yeniden taktı. Helena ayağa kalkıp ağırlığını sol bacağına

verirken sabırsızlığı ayan beyan anlaşılıyordu. Üzerinde sert bir hava vardı.

Helena'nın başı hâlâ dönüyordu ama daha az sarsak hissediyordu.

Kapıya dokundu ama eksik bir diş gibi rezonansının yerinde hâlâ yeller esiyordu. O daha bir şey diyemeden içeriden mekanizmaların tıkırtısını duydu ve kapı açıldı.

Ferron'ın hemen arkasında olduğunu düşünerek dönüp baktı ama o hâlâ odanın diğer ucundaydı.

40. BÖLÜM

Eylül 1786

Karakol kaybedilmiş olmasına rağmen Helena ertesi hafta yine oraya gitti. Ölüköleler devriye geziyor olsa da buluşmak için oradan daha güvenli bir yer yoktu. Şehrin diğer kısımlarında, uzun süreli hafızalarıyla her geçişinde evraklarını inceleyecek canlı muhafızlar tarafından tutulan kontrol noktaları vardı. Helena düşman topraklarına elini kolunu sallaya sallaya girip çıkamayacak kadar yabancı görünüyordu.

Ölmeyenler'in hâkimiyetinde olmasına rağmen Karakol'da yalnızca az sayıda ölüköle kol geziyordu ki toplantıda yarı uyur durumda olmasaydı bunu zaten biliyor olurdu.

Rezonansının geri dönmesi birkaç gün sürdüğü için kendini iyileştiremediğinden, üzerine bastıkça bacağı hâlâ ağrıyordu. Yeniden oluşan kas dokusunun tamamen bütünleşmesi zaman alıyordu ama kalıcı bir hasar kalmamıştı.

Elinde sımsıkı kavradığı bıçakla Karakol'da dikkatle ilerledi ama yalnızca uzakta birkaç ölüköle gördü. Hiçbiri yanına gelip mektup getirmedi. Kaine'in Karakol'u kullanmaya devam etme konusundaki notunu alıp almadığını merak etti.

Tam ayrılmak üzereydi ki yüzüğünün yandığını hissetti. Hemen binaya yöneldi.

Helena oraya vardığında Kaine masada oturuyordu. Onu hep sandalyenin ucuna tünemiş hâlde görmeye alıştığı için doğru düzgün oturduğunu görmek şaşırtıcıydı.

Kaine'in gözleri yine bir yerlerinde kanama olmasını bekliyormuş gibi Helena'yı baştan ayağa süzdü.

"Sanırım artık seni eğitmenin vakti geldi," dedi Kaine, kapı Helena'nın arkasından kapanırken.

Helena hiçbir şey söylemedi. İçinde o kadar çok duygu vardı ki hepsini hissedemiyordu bile.

Yani Kaine bir aydır ortalarda olmayışına dair herhangi bir açıklama bile yapmadan öylece dönmüştü. Hem de Helena başarısız ilan edilmiş ve kritik kaynakları ekmeğini yiyemedikleri bir kumarda kaybetmekle suçlanmışken.

Her dört günde bir gelen şifreli mektuplar kesilmese de Kaine yalnızca paylaşmak istediği bilgileri ilettiğinden Crowther iyice acımasızlaşmıştı. Hiçbir şey isteyemiyorlardı. Ne alacakları tamamen Ferron'ın keyfine kalmıştı, ne kadar süreceği de öyle.

Kaine Ferron'a güvenmek, her an ayaklarının altında kırılabileceğini bildikleri siyah buzun üzerinde yürümek gibiydi.

Helena konuşmamak için elini yumruk yaptı ve avuç içindeki eski delikleri hissetti.

Kaine başını geriye yasladı. Koyu renk saçlarına karışan gümüş tellerle neredeyse ışıldıyordu. "Ne zamandır şifa uyguluyorsun?"

Helena durup kafasında bir hesap yaptı. "Beş yılı biraz geçti."

Kaine'in bakışları yakıcı bir yoğunlukla üstünde gezindi. "Bedel'den haberdarsındır sanırım."

Helena başıyla onayladı.

"Daha önce hiç böyle tükenmiş miydin?"

Helena başını iki yana salladı. "Hayır, ilk kez oldu." Parmakları, kıyafetlerinin altında asılı duran boş tılsımın üzerine gitti. "Eskiden... daha iyi idare ederdim."

"Hiç değilse bu da bir şeydir." Ayağa kalktı. "Bu sana nasıl açıklandı? Sanırım Şahin ya da Holdfastlardan biri anlatmıştır."

Helena gözlerini kaçırıp pencereden dışarı baktı. "Yaşam büyüsü, rezonansın yozlaşmış bir biçimidir ve rezonansın enerjisi kadar yaşam gücünü de kullanabilir. İçindeki yaşam tükenmiş bir ruhun bir başkasının hayatını çalarak kendini ayakta tutmaya

çalışmasıyla oluşur. Böyle ruhlar ancak fedakârlıkla arınabilir. Bedel de... kefarettir. Çalınanı geri vermektir."

Kaine'in dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Doğru. Annenin sen küçükken öldüğünü söylemiştin."

Buz kesen Helena sessizce başını sallayarak onayladı. Ilva daha babasının ölümünün şokunu atlatamamışken Helena'yı o zamanlar Örümcekkuşu olan Matias'a yollamıştı.

İki ebeveyninin de ölmüş olmasının sorumlusunun Helena olduğunu söyleyen de oydu.

Annesinin bir çeşit tükeniş olarak teşhis edilen gizemli hastalığı aslmda Bedel'di. Annesi yaşam büyücüsü olduğu için değil, Helena'nın kusurlu, yozlaşmış varlığı daha rahme düştüğü andan itibaren yedi yıldır annesinin yaşamını içten içe emdiği için. Yaşam büyücülerinin doğaları gereği birer parazit olduklarını, tövbe edip arınmazlarsa yeraltında sonsuz ateşte çürüyüp yanacaklarını söylemişti.

Bunu düşünmek bile Helena'nın başmı zonklatmaya yetti. Yıllarca annesinin etrafında pervane olmuş, babasının varını yoğunu pahalı malzemelere harcayarak çaresizce karısını tedavi etmeye çahşmasmı izlemişti ama meğer suçlu ondan başkası değildi.

"Yani..." dedi Ferron yavaşça, ağır adımlarla ona doğru yürürken, "yaşam gücünü kullanıp... kurtarman söylenen herkesi kurtararak kefaret mi ödüyorsun?"

Helena onun susmasını diledi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Tam önünde durmuştu. "Bana elini ver."

Helena tereddütle sol elini uzattı.

Kaine elini tuttu ve Helena daha kendini hazırlamaya fırsat bulamadan rezonansı kolundan göğsüne doğru aktı ve ardından içinde bir şeylerin çekildiğini hissetti.

Hücrelerine kadar sarsılmıştı. Kaine'in rezonansı içine takılmış ve ruhunu söküp almaya çalışırmış gibi bütün vücudu öne savruldu. Ama daha hareket edemeden, geri tepen enerji bağlantıyı kesti

ve Ferron'ın rezonansı kemikleri kırabilecek bir hızla aynen geri döndü.

Kaine elini bırakırken Helena onun parmaklarının yandığını hissetti. Neredeyse geriye doğru savrulacaktı.

"Ne yaptın sen?" Dili dolanıyordu. İki büklüm oldu. Kustu kusacaktı.

Kaine yanmış gibi ellerini esnetti. "Yaşam gücünü zorla çekmeye çalıştım. Bir şey fark ettin mi?"

Helena bütün vücudundan geçen o berbat çekme hissini silmeye çalışarak elini göğsüne bastırdı. "Bu... acıttı?"

"İşe yaramadı," dedi Kaine. "Bu şekilde zorla almak mümkün değil. O kadar kolay olsaydı..." Dalga geçercesine güldü. Burun kıvırdı. "Morrough bu kadar zahmete girmezdi. Şimdi de sen dene."

Helena adamın ona uzanan elinden uzaklaştı. "Hayır, ben almayayım. Ne demek istediğini anladım."

Kaine'in ifadesi sertleşti. "Anlamanı istemiyorum, inanmanı istiyorum. İşlemediğin suçlardan dolayı duyduğun suçlulukla ve acı çekmeyi hak ettiğin inancıyla hareket ediyorsun ki bu da seni benim için bir zafiyete dönüştürüyor."

Elbette hepsi kendi çıkarı içindi. Her zamanki gibi.

"Elimi tut," dedi.

Helena isteksizce elini kavradı.

"Kullandığın zaman yaşam gücünün nasıl bir his bıraktığını biliyorsun. Benimkini hisset."

Helena ona imalı bir bakış attı. "Sen pek normal sayılmazsın."

Rezonansıyla ona uzanmaya odaklandı ve yalnızca bedenini değil, içindeki yaşam kıvılcımını da algılamaya çalıştı. Ama bu bir kıvılcım değildi küçük bir güneşti.

Resmen Yükseliş'teki Lumitya'ya fırlatılmak gibiydi, dişleriyle kemiklerine kazman soğuk ve yakıcı bir yanık gibi.

Helena bunu yok saymaya çalıştı. Çekmek. Nasıl yapılacağını bilmiyordu ki. Şifa esnasmda yaşam gücü kullanımı tam tersi yönde işlerdi; ittirmen ve vermen gerekirdi ama Ferron yaparken nasıl hissettiğini bildiğinden o hissi taklit etmeye çalıştı.

Rezonansıyla o yakıcı sıcaklığa doğru uzandı ve çekmeye çalıştı. Ânında geri savruldu.

Rezonansı, parmaklarının ucundan kaçan bir paket lastiği gibi geri sekti. Helena onu bırakırken Kaine'in yüzünde eğleniyormuş gibi tuhaf bir ifade belirdi.

Helena yutkunarak gözlerini kapayıp açtı. "Ama eğer bu... bu doğruysa, o zaman annem neden öldü? Ben almadıysam yani?"

Kaine derin bir nefes verdi. "Ben doğmadan önce babam annem için bir tedavi aramıştı. Bir yaşam büyücüsü, annemde düşük seviyede yaşam büyüsü olduğunu düşünmüş ve yaşam gücünü kullanmanın gerekli olmadığını fark etmemiş." Helena'ya bakamıyordu. "Belki seninkinde de benzer bir durum vardı."

Bu sözleri duyunca Helena üzerinden koca bir yükün kısmen de olsa kalktığını hissetti. Annesinin ölümü hâlâ onun yüzünden olabilirdi ama en azından onun eliyle olmamıştı. Buna inansa mı bilemeyerek titrek bir nefes aldı. Kaine ona neden böyle bir şeyi söylesindi ki? Neden onun duyduğu suçluluğu umursasmdı?

"Yaşam gücü tuhaf bir şey," dedi Ferron ondan uzaklaşarak. "Ölüm büyüsü ya da şifa için çok fazla gerekmez. Öyle olsaydı, ölüm büyücüleri bu kadar tehlikeli olmazdı ve sen de şifacı olarak bir hafta içinde tükenirdin. Ama asıl ilginç olan şu: Ben bir ölüköle olsaydım, yaşam gücümü söküp alabilirdin. Çünkü yeniden canlandırma bedenle tam bir bağ kurmaz, sadece cesedi aktif hâle getirir. Bennet yaşayan bedenler arasında ruh aktarımı yapabilmek için her şeyini verirdi ama bu onları hep öldürüyor." Kaşını kaldırdı. "Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

Kaine elini hafifçe savurdu ve ta odanın öte ucunda olmasına rağmen kilit dönerek kapı açıldı. İçeriye bir ölüköle girerken Helena dehşetle baktı.

"Ferron!" deyip gerilemeye başladı ama sert bir şeye çarptı. Kaine arkasına geçmişti ve Helena yaklaşan ölüköleden kaçmaya çalışırken onu omuzlarından yakalayıp yerinde tuttu.

Kalbi göğsünü döverken Helena onu tekmelemeye çalıştı. "Bırak! Bırak beni!"

"Onu patlatmayacaksın ve ona saldırmayacaksın. Sana uzandığında onu canlandıran yaşam gücünü çekeceksin."

"Delirdin mi sen?" Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama Kaine onun bileğini kavradı ve elini ileri uzatıp avucunu ölükölenin göğsüne bastırdı.

Bir adamdı. Kırklarında görünüyordu. Yeniden canlandırılmadan önce birkaç gündür ölü olmalıydı. Görünür bir ölüm nedeni yoktu ama Helena kokusunu alabiliyordu. Muhtemelen giysilerinin altında bir yerlerde saklıydı. Gözleri boş, akları sararmış, derisi gergindi.

"Enerjiyi hisset," dedi Ferron alçak sesle. Sıcak elleri Helena'nın omuzlarmdaydı ve onu hem destekliyor hem de olduğu yerde tutuyordu.

Helena daha önce hiçbir ölüköleye böyle rezonansla dokunmamış, yaşamla ölümün birbirine geçmesinin yarattığı o uyumsuzluğu hiç deneyimlememişti. Göğsünde ağır aksak atan bir kalp vardı, damarlarında oksijensiz kan ağır ağır akıyordu. Orada hayat yoktu, sadece enerji vardı.

Canlılarda bir titreşim olurdu ama ölüköle ölüydü. Tıpkı bir hayvan cesedine sürekli elektrik verip sinir sistemini çalıştırmak gibiydi.

"Hissediyor musun?" diye sordu Ferron.

Helena başını titrekçe sallayarak onayladı.

"Al o zaman."

Helena gözlerini sımsıkı yumup çekti. Gevşek toprağa kök salmış bir bitki gibiydi. Enerji yerinden koptu ve bir güç dalgası Helena'nın kolundan yukarı doğru fırladı.

Sanki Helena olduğu yerde infilak etmiş ve sonra yeniden birleşmiş gibi dünya gümüş-beyaz bir renge büründü.

Ölüköle yere düşerken boğuk bir pat sesi duydu.

Gözlerini açtığında Kaine ölükölenin yanma çömelmişti.

Kaine cesedin eline şöyle bir dokunur dokunmaz ölüköle doğrulup oturdu, ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gitti.

Kaine, Helena'ya baktı. "Bir daha ölüköleler sana saldırırsa, enerjini onları yok etmeye harcama. Sadece yeniden canlandırmayı sök al." Gözlerini kaçırdı. "Belki de Bedel'i senden uzak tutar."

Helena bir şey demedi. Derisinin altında sinirleri hâlâ uğulduyordu.

"Yaşam büyücülerinin böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum," dedi düşüncelerini toparlamaya çalışarak.

"Çoğunun yapabileceğini sanmıyorum," dedi Kaine doğrulurken. "Bu sadece ruh büyücülerinin yapabildiği bir şey."

Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki Helena ne demek istediğini ancak birkaç saniye sonra kavradı. Gözlerini dikip Kaine'e baktı.

"Bunu nasıl fark ettin?" dedi.

Kaine'in dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Sadece bir tahmindi."

Helena'nın yüzü kızardı.

"Hafıza numarasını fazla çabuk kaptığını düşünmüştüm." Dikleşti. "Artık basit bir transmutasyon yaptın diye yere yığılma riskin kalmadığına göre nasıl savaştığını görmek istiyorum."

Helena'nın içi çekildi. Adamın ona yönelteceği sert eleştirileri şimdiden hissediyordu.

"Uzun zaman oldu," dedi bıçağını bulmak için çantasını karıştırarak. Ta dibindeydi ve Helena onu bulmak için birkaç demet ot ve yosununu çıkarıp kenara koymak zorunda kaldı. "Zaten pek uzman sayılmam. Akademik eğitim almıştım, biliyorsun."

"Ben de öyleydim," dedi Kaine, gözkapaklarının altından tembel bir ifadeyle onu izlerken ama Helena kirpiklerinin arasında o gümüş parıltıyı görebiliyordu. "O bıçağı üzerinde taşımalısın. Her seferinde çantanda bulmak için debelenerek zaman kaybedemezsin ve ayrıca en az iki bıçağın olmalı."

"İki bıçak, yaşam büyüsü kullanmamı engeller."

Kaşlarını kaldırdı. "Kölelerle dövüşüyorsan, evet ama rakibin bir Ölmeyen ya da bir kimeraysa hiç de öyle değil."

Helena başını kaldırdı. "Yine de yaşam büyüsü kullanamaz mıyım?"

"Onlara dokunacak kadar *yaklaşırsan*, seni çoktan öldürmüş olurlar. Sen kendini yenileyemezsin. Hayatta kalmak için mesafeni koruman lazım."

Helena elindeki bıçağa baktı. Rahatsız edici derecede ağırdı ama standart malzemeler hep böyleydi. "Bir bıçak bana zaten normalden daha fazla menzil sağlamaz ve etrafta silahlı dolaşırsam daha kolay fark edilirim. Sivil sanılmak daha güvenli. Ölüköleler genelde sivilleri rahat bırakır."

"Artık değil. Bu yıl kayıplar artınca ve Doğu Adası tamamen Sonsuz Alev'in kontrolüne girince, artık sivil falan kalmadı. Doğu Adası'ndan ya da herhangi bir yerden doğru belgeleri taşımayan kim olursa olsun düşman sayılıyor ve öyle muamele görüyor."

Helena'mn ağzı kurudu. "Herkes mi?"

"Erkek, kadın ya da çocuk. Sonsuz Alev sürekli toprak kaybederken Ölmeyenler müsamaha gösterebiliyordu ama artık asıl hedef yok etmek."

Helena dövüş düzenlerini biliyordu. Akademik olarak.

Alıştırmasını da yapmıştı ama çok uzun zaman önceydi.

Kaine onun şimdiye dek gördüğü en beceriksiz savaşçı olduğunu düşünüyor gibiydi. Kısa bir gözlemin ardından onu birinci sınıf düzenlerinden başlattı ve mükemmel hâle gelinceye dek defalarca tekrarlattı.

Ruh büyüsü konusunda nispeten medeni davrandığından, Helena onun savaş konusundaki acımasızlığına hiç hazırlıklı değildi. Tamamen vahşiydi. Üzerine mobilyalar fırlatırken odada kovalandığı eğitimden ancak biraz daha tercih edilesiydi.

"Bunun beni birilerinden kurtarabileceğinden şüpheliyim," dedi Helena bir hafta sonra, ter içinde kalmıştı. Yüzüncü kez bıçağı başının üzerine kaldırıp rezonansını kanalize ederek bıçağın uzunluğunu ve eğrisini değiştirirken kolu titriyordu.

"Temel şeylerde uzmanlaşmazsan hiçbir şeyden sağ çıkamazsın." Sırtına bir bot indi.

Helena kesik bir çığlık attı ve bir ayağını öne uzatıp duvara yüzüstü yapışmaktan son anda kurtuldu. Dönüp Kaine'e bakarken bıçağı içgüdüsel olarak kıvrıldı.

Omurgası zonkluyordu. Kaine biraz daha sert vursaydı kırılabilirdi.

"Ne halt ediyorsun, Ferron?"

"Aa, bakıyorum da soyada döndük," dedi Kaine soğuk soğuk.

"Bu. Canımı. Yaktı," dedi Helena sıktığı dişlerinin arasından. Sırtına nazikçe dokundu ve rezonansı şişliği daha başlamadan önledi.

"O zaman gardını al." Gözleri parladı. "Seni sınava hazırlamıyorum. Dövüşün amacının kim daha iyi transmutasyon uyguluyor diye bakmak olduğunu mu sanıyordun? Ne geleceğini asla bilemezsin. Rezonansını saldırıyı tahmin etmek için kullan. Sana vuracak kadar yaklaşmama izin verirsen, vururum. Devam et hadi."

Helena hareket etmeyi reddederek başını iki yana salladı.

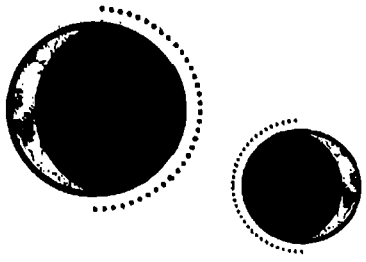
Kaine'in yüzü karardı. "Devam et dedim."

"Ben senin gibi *değilim*," dedi Helena zehir zemberek bir sesle. "Bana ders vermek için canımı yakarsan, toparlanmak için zamana ihtiyaç duyarım. Ayrıca yorgunken daha çok hata yaparım. Burada kalıp senin için önemsiz bir yaralanmanın beni felç edebileceğini hatırlamayı becerene kadar ne kadar canımı yakabileceksin diye beklemeyeceğim. Az önce beni felç etmediğin için şanslıydın."

Kaine'in dudakları bembeyaz kesildi. Helena arkasını döndü ve bıçağı kınına sokup çantasına tıkıştırdı.

"Bu bir dövüş eğitimi değil," dedi Kaine, Helena kapıya vardığında. "Kendini savunmayı öğrenmezsen öleceksin. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Her ne haltsa, sen berbat bir öğretmensin," dedi Helena kapıyı açarken. Sonra da kapıyı çarpıp çıktı.

41. BÖLÜM

Ekim 1786

Savaş hep ağır ilerliyordu ama sonbahar geldiğinde resmen sürünmeye başlamıştı. İki tarafın da artık neredeyse eşit miktarda toprağı vardı. Limanlar Sonsuz Alev'in gücünde fark yaratmıştı ama zafer için hâlâ temiz bir yol açamamışlardı. Batı Adası, Doğu'dan bile daha dikti. Kuleler ve binalar öyle iç içe geçip kenetlenmişti ki kitlesel kayıpları göze almadan orayı geri almak neredeyse imkânsızdı.

Mevcut denge tamamen Kaine sayesindeydi ama bu kırılgan bir beraberlikti çünkü bir gün yardım etmeyi keser mi ya da daha kötüsü, onlara ihanet eder mi bilmiyorlardı.

Kaine'in yeniden ortaya çıkmasıyla, Ilva ve Crowther'ın baskısı ona katlanmıştı ama Helena'nın nasıl ilerleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kaine öfkeliydi ve Helena'nın yanında sürekli tetikteydi. Helena'nın canını tekrar yakmamaya dikkat ettiği aşikâr olsa da eğitim metotları pek fırsat tanımıyordu.

Kaine'in keskin bakışları altında Helena rezonansını çevresine yaymayı ve yaklaşan saldırıları önceden hissetmeyi öğrenmişti.

"Nihayet," dedi Kaine, Helena sonunda ışık hızında gelen bir darbeyi biçimini bozmadan engelleyip hemen ardından karşı saldırıya geçtiğinde.

Bu, Helena'nın ondan aldığı övgüye en yakın şeydi.

Helena nefes nefese duvara yaslandı. Önkollarındaki ve pazularındaki kaslar, tekrar tekrar yaptığı metal transmutasyonlarından

dolayı bakıra dönmüştü ve zonkluyordu. Rezonansı sinirlerinin içinde sızlıyor, beyninde yankılanan bir uğultu dişlerini takırdatıyordu.

Lila'nın her görevden sonra o kadar gergin olmasına şaşmamak lazımdı.

Helena ellerini esnetti.

"Daha iyi bir bıçağa ihtiyacın var; bu alaşım yanlış. Seni yavaşlatıyor."

Helena bakışlarını kaçırdı. Dışarıda yağmur yağıyor, su damlaları pencerelerden süzülüyordu. O kadar sıcaklamıştı ki dışarı çıkıp o serin sonbahar yağmurunun altında kendini yıkamak istedi.

"Başka bir şey için yeterli rütbem yok," dedi.

Direniş metalurjiştlerinin elinde yıllar sürecek kadar birikmiş proje vardı: aletler, silahlar, halat sistemleri, zırhlar, protezler... Savaş ilerledikçe yeni silahlar icat etmelerinin beklenmesi de cabasıydı. Enstitü yeni metalurjistler yetiştiremediğinden, mevcut ustalar paha biçilmezdi. Bu zanaatı ögrenmesi gereken yeni nesil de ya cephedeydi ya da ölmüştü. Direniş'te herkes standart malzemeyle idare ediyordu. Bununla savaşamayan biri, bir simyacı olarak savaşamazdı.

Kişiye özel silahlar, savaş simyacıların rüyasıydı: Sahibinin rezonansına ve savaş tarzına kusursuz uyum sağlayan silahlar. Değişken, son derece hafif, transmutasyon için neredeyse hiç enerji gerektirmeyen silahlar. Ayrıca onlara karşı savunma yapmak da çok daha zordu.

"Rütben yok da ne demek? Sonsuz Alev üyesi değil misin?"

"Evet," dedi Helena alçak sesle.

"Ben pakete bu da dahildir diye düşünmüştüm: Hayatını o saçma dini ideallere adarsın ve karşılığında değerli bir silah alırsın."

Helena ayakkabılarına baktı.

Bu geleneksel olarak Sonsuz Alev Yoldaşlığı'na katılmanın bir parçasıydı. Kişinin korumaya ant içtiği idealleri savunacakları silahlar yemin töreninin ardından verilirdi. Derin bir sembolik anlam taşırlardı.

Ancak Helena, örgüte Principatus Apollo'nun ölümünden hemen sonra katılmıştı. O dönemde pek çok kişi de öyle yapmıştı. Helena on altı yaşındaydı ve temel eğitimine yeni başlamıştı. Savaşa doğrudan katılacak yeni üyelerin silah ihtiyaçları daha acildi. Helena ona hangi tür silahın uygun olacağı bile bilmiyordu.

Şifacı olduğunda da bu konu tamamen unutulmuştu. Silahlar savaşanlar içindi. O savaşçı değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Neredeyse hiç kullanmayacağım özel bir silahtan daha acil ihtiyaçlar var," dedi.

"Artık bunu acil bir ihtiyaç olarak düşün. Altı yıl olmuş. Herhalde zamanı gelmiştir," dedi Kaine. "Holdfast'ın kaç kılıcı, kaç zırhı var?"

Helena kasıldı. "Luc ön saflarda savaşıyor."

Kaine dudak bükerek gülüp geçti. "Ateşle. Kendine düzgün bir bıçak al."

Helena aynı bıçakla geri döndü.

Bıçağım çektiğinde Kaine odanın diğer ucundaydı. İmkânsız bir hızla hemen karşısında bitti. Bıçağı elinden çekip aldı.

"Neden hâlâ bu var elinde?" diye tısladı. "Yeni bir tane almanı söylemiştim."

Helena bıçağını geri almaya çalıştı. "Böyle bir isteği aniden gündeme getiremem. İnsanlara ne zaman sınanacakları haftalar önce haber veriliyor. Bir anda öncelik kazanmam dikkat çeker." Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve alacağı cevabı kelimesi kelimesine tekrarladı: "'Talebiniz reddedilmiştir. Fazla soru doğurur.'"

Ferron onu boğmak ister gibi baktı. Bıçağı pencereden fırlatacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra derin bir nefes aldı.

"Öyleyse bana rezonans alaşımını söyle," dedi bıçağı masaya çarparak.

"Ne?"

Bakışları sertleşti. "En azından bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Evet... ama..." Şaşkına dönmüştü.

"Ne?"

Sonsuz Alev dışında ısmarlama silahlar inanılmaz pahalıydı. O tip silahlara sahip olmanın büyük bir onur olması da bundandı. Üstelik savaş sırasında, çoğu metalurjist savaşa katılmamış ya da kıymetli yeteneklerini de beraberinde götürerek Paladya'yı büsbütün terk etmişken.

Kaine sonunda gözlerini kaçırana kadar Helena ona öylece bakakaldı. "Bunu sırtımı iyileştirdiğin için bir teşekkür sayabilirsin."

Helena fırsatı kaçırmadı. "Şey... yara dokusu tam oturdu mu? Kontrol etmek için geri gelmiştim... ama sen..."

"İyi işte," dedi Kaine sertçe. Kasılmıştı. Başını çevirdiği için Helena onun yalnızca çenesini görebiliyordu. "Neredeyse hiç hissetmiyorum."

Helena derin bir nefes verdi. "İyi. Bir şey ters gitti de onun için gelmedin sanmıştım..."

Kaine birden ona döndü. "Bu seni hiç ilgilendirmiyor."

Helena irkildi. "Ben sadece..."

"Siktir git, Marino." Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Ben senin evcil hayvanın değilim. Sana ihtiyacım yok."

Helena cevap veremeden Kaine iç cebinden bir zarf çıkarıp masaya, bıçağın yanma fırlattı ve çıkıp gitti.

Helena bıçağını çantasının dış cebine sıkıştırıp yola koyuldu. İlk kontrol noktasını geçene kadar tetikteydi, ardından yağmuru umursamadan yavaş yavaş yürüdü.

Kaine dizilim hakkında ne demişti? Davranışlarını değiştirmediğini, yalnızca yeni nitelikler eklediğini. Acımasız olmayı kolaylaştırırken dürtülerini ve arzularını bastırmasını zorlaştırdığını.

Helena o kadar çok akşamı dizilime bakarak geçirmişti ki gözlerini kapadığında hâlâ onu görebiliyordu.

Hesapçı, Sinsi, Sadık, Kararlı, Gaddar, Hatasız, Tereddütsüz ve Yılmaz.

Kaine'in neye koşullandırıldığı belirsiz bırakıldığından karar tamamen ona kalıyordu. Kendine o boşluğu bırakmakla akıllılık ettiğini düşünüyordu kesin.

Oysa bunu kullanan Helena'ydı.

Kaine'in silah talebini reddetme kararı bir kumardı. Ilva ve Crowther, hayır denince Kaine'in ne yapacağını görmek istemişti. Bahaneleri makuldü ama seçimin kendisi bir sınavdı. Kaine'i elini göstermesi için köşeye sıkıştırıyorlardı ve o da tam olarak bunu yapmıştı.

Helena ilerleme kaydediyordu.

Gurur duyması gerekirdi fakat hissettiği tek şey ihanet ve bunun getirdiği tehlikeydi.

Gözlerini kırptığında kendini yağmur bahçesinde dolanırken buldu. Dere kabarmış, kıyılardan taşmıştı. Su, Luna'nın kaidesinin etrafından akıyordu ama buna rağmen, aylar sonra bile Helena'nın inşa ettiği dua kulesi dimdik ayaktaydı. Helena'nın tüm duaları reddedilmişti.

Uzandı. Az kalsın kuleyi kendi elleriyle devirecekti.

Yağmur yüzüne vururken başını kaldırıp tepesindeki binalara baktı. Şehrin bazen bu denli güzelleşebilmesi hâlâ onu şaşırtıyordu.

Sağanak altında bile binalar parıldıyordu.

Terk edilmiş sunağa tekrar baktı.

Hayatta kal, deyip duruyordu Kaine. Yegâne amaç. Helena da artık kazanmak için değil, kaçmak için savaşmayı öğreniyordu. Bir av hayvanıymış gibi.

İş Kaine'le ikisine kalırsa öleceğini biliyordu. Yetenekleri ne kadar benzese de cinayet kesinlikle Kaine'in alanıydı.

Aralarındaki farkı acı acı gülümseyerek düşündü.

Helena'nın anıt sayacı başarısızlıklarının sayısal ifadesiydi. Kurtaramadığı hayatlar, eksik kalışları.

Kaine içinse bu güç göstergesiydi. Kurbanları, hatta Principatus Apollo bile, onun ne kadar değerli olduğunun altını çiziyordu.

Onlar birbirinin zıddı ve tamamlayıcısıydı.

Birbirlerinin etrafında yavaş yavaş dolaşan, kaçınılmaz biçimde birbirlerini hem çeken hem de iten bir şifacı ile bir katil.

Direniş adanın kontrolünü yeniden ele geçirirken üsleri genişledi. Karargâh hâlâ en savunulabilir noktaydı ama birlikleri ve ikmali adanın bir ucundan öbürüne göndermek zaman ve kaynak israfıydı. Limanlara yakın ikincil bir üs ve ikincil bir hastane kurulmuştu. Başhemşire Pace orayı yönetmekle görevlendirilmişti.

Bu da Luc daha az geri dönecek demekti. Hatta Crowther bile sık sık gidiyordu.

Helena raporunu Karargâh'tan hiç ayrılmayan Ilva'ya sundu.

"Ee?" diye sordu Ilva, Helena ofise girince.

"Bana alaşımımı sordu," dedi Helena, oturup zarfı masanın üzerine koyarken. "Halledeceğini söyledi."

Ilva başını kaldırdı; soluk mavi gözlerinde güneş gibi bir ışık vardı. "Öyle mi?"

Helena altı toprakla kaplı görünen tırnaklarına baktı. Elleri de otlarla haşır neşir olmaktan yeşile çalıyordu. "Onu iyileştirdiğim için teşekkür niyetine olduğunu söyledi."

"Eminim öyledir." Ilva'nın sesinde ince bir alay vardı.

Helena dudağını ısırdı. Tüm konuşmalarını ve etkileşimlerini, Kaine'in sözlerini, ifadelerini ve söylemediklerini anlatmak zorunda kaldığı bu tür bilgilendirmelerden nefret ediyordu. Ilva ya da Crowther, Kaine'in zayıflıklarını belirleyip Helena'yı daha net bir hedefle geri gönderebilsinler diye onu duygusal olarak parçalamaları için ortaya dökmekten.

"Başka?"

Helena başını kaldırdığında Ilva'nın onu dikkatle incelediğini gördü. Kaine onu tekrar çalıştırmaya başladığından beri soğuk tavır yumuşamıştı. Artık Helena'nın işe yarama potansiyeli olduğundan vakit harcamaya değer olmuştu.

"Gidişata bakılırsa Ferron'ın beni öldürme ihtimalini göz ardı etmemeliyiz."

Ilva dikleşti ve ince dudakları tamamen kayboldu. "Seni geri çekelim mi istiyorsun, Marino?"

Sesi bir anda keskinleşmişti.

Helena başını iki yana sallarken göğsü sıkıştı.

"Hayır. Bilgiye ihtiyacımız var. Ben sadece... önceliklerimi bilmek istiyorum. Elain muhtemelen benim halefim olmak için en uygun isim ama hâlâ öğrenmesi gereken bir sürü temel tıbbi bilgi var ve yapmaktan korktuğu daha gelişmiş şifa tekniklerini saymıyorum bile. Yeterince azimli değil. Onu daha çok zorlayabileyim diye Konsey'in onu benim resmî alternatifim olarak ataması gerektiğini düşünüyorum."

"Jan'le konuşacağım ve hastane raporlarını inceleyeceğim. Sen de hangi alanlarda en az yedek personel olduğunu gösteren bir liste hazırlarsan faydalı olur."

"Pekâlâ." Helena'nın sesi mekanik ve cansızdı. Aklına bir fikir geldi. "Shiseo... o bir metalurjist. Rezonansım için uygun alaşımı test etmesini isteyebilir miyim?"

Ilva öksürdü. "Nasıl istersen."

Helena gitmek için ayaklandı.

Tam kapıya varmıştı ki Ilva alçak sesle, "Helena," diye seslendi.

Helena durup arkasına baktı. Ilva'nın ifadesi okunmuyordu.

"Şu anda Ferron'la ilgili stratejin ne, söylesene?"

Yorgun hisseden Helena duraksadı. Yorgun olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu bile. Ağırlığını vererek kapıya yaslandı.

"Sanırım... beni istiyor. Dizilimi tedavi etmek aramızda bir şeyleri değiştirdi ama ne yaptığımı biliyor." Zorlanarak yutkundu. "Takıntılı biri. Hep öyleydi muhtemelen ama dizilim bunu daha da kötüleştiriyor. İşler planladığımız gibi giderse bu işimize gelir. Çünkü o zaman Sonsuz Alev'i asla terk etmez. Onun için gönüllülük her şey demek ve benimkinin Sonsuz Alev'in kurtuluşuna bağlı olduğunu biliyor. Ama... ne kadar ileri gidebileceğini gördükçe, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye de kalkabilir. Buna ben de dahil olabilirim."

Hâlâ Helena'yı izleyen Ilva bir şey demedi.

Helena kendini derisi yüzülmüş ve gözlem altında tutuluyormuş gibi çıplak hissetti. "Belki de fazla kuruntu yapıyorum."

Ilva masasına baktı ve cam bir kâğıt ağırlığını eline alıp çevirmeye başladı. "Beklediğimden çok daha fazlasını yaptın."

Bunun Helena'ya kendini daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

Helena orada dururken bir şey hissetmesi gerektiğini düşündü ama kalbi sanki göğsünde içe çöküyor, günbegün küçülüp katılaşıyor gibiydi. Eskiden hiç tükenmeden verecek çok şeyi olduğunu düşünürdü, şimdiyse kendini devrilmiş bir sürahi, son damlayı bekleyen sabırsız bir kap gibi hissediyordu.

"Ben..." dedi ve sustu. Parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Bence o yalnız."

Ilva dikleşti ve oturduğu yerde birkaç santim yükseldi. "Umarım ona bağlanmıyorsundur, Helena. Sonsuz Alev senin göreve bağh kalmana güveniyor. Eğer görevin aksayacaksa söylemelisin."

Helena söylediğine ânında pişman olarak başını iki yana salladı. "Asla. Daima Sonsuz Alev'e sadığım."

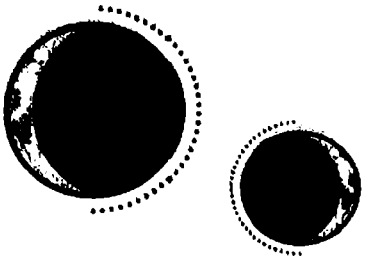
Ilva'nın yüzündeki temkinli ifade değişmedi. "Biliyorsun," dedi yavaşça, "Luc ve birliğini en tehlikeli çatışmalardan uzak tutabilmem, hangilerinin tehlikeli olduğunu bilmemize bağlı."

Helena'mn yüreği ağzında atmaya başladı. "Biliyorum," dedi sessizce. "Elimden geleni yapıyorum. Luc'u riske atacak hiçbir şey yapmam."

Ilva'nın sert duruşu biraz yumuşadı. "Pekâlâ. Gidebilirsin." Dosyalarına dönerken çıksın diye eliyle işaret etti.

Helena arkasını döndü ve sonra gülüverdi. "Fark ettim de, başarılı olursam, Ferron'ı tıpkı Luc'u kullanarak beni kontrol ettiğin gibi kontrol edebileceksin. Düşününce onun adına üzüldüm."

Ilva ona bakmadı. "Eh, o bunu senden daha çok hak ediyor."

42. BÖLÜM

Ekim 1786

Helena, Shiseo'dan silah alaşımını bulmak için rezonansını test etmesini istediğinde adam bu talebe şaşırmış gibiydi.

İmbikteki sıcaklığı ayarlarken başını kaldırıp, "Bilmiyor musun?" diye sordu.

"Bir türlü fırsat bulamadım," dedi Helena, isteğini olabildiğince sıradan göstermeye çalışarak. Shiseo mükemmel bir çalışma arkadaşıydı ama son derece ketumdu. İşle alakalı olmadığı sürece kendinden ya da Doğu İmparatorluğu'ndan asla bahsetmezdi.

"Vaktin yoksa hiç sorun değil," dedi Helena. "Sadece merak ettim."

Shiseo yavaşça gözlerini kırptı. Onun yüzünü okumak Kaine'inkini okumaktan bile zordu. "Sen nereliydin bu arada?"

Helena derin bir nefes verdi ve parmakları okuduğu tıp kitabının sayfalarında gezdirdi. Kalbin uyarılması gereken acil durumlar için enjekte edilebilecek bir ilaç fikri vardı aklında ama nasıl bir formül geliştirmesi gerektiğinden emin değildi.

"Etraslıyım. Güneyde. Denizin ötesinde. İki kıta arasındaki hilal biçimli adalar zinciri. Oradan pek simyacı çıkmıyor çünkü metal yok denecek kadar az, lumityum ise hiç yok."

"Bu yüzden mi Paladya'ya geldin?"

Helena başını kaldırmadan onayladı. "Babam dağarcığımın... orada harcanamayacak kadar özel olduğunu düşünüyordu."

Shiseo gizemli bir edayla hımladı ve başını onaylarcasına salladı. "Test için takımımı getiririm ama ben de bir ricada bulunabilir miyim?"

Helena dikleşti ve ona merakla baktı. "Elbette."

"Birkaç ay önceki o kadının kanındaki metaller. Onları duydum. Tanımlamayı deneyebilir miyim?"

Gettlich'ten bahsedilince Helena'nın ağzı kurudu. Shiseo'nun olaydan haberdar olduğunu bile bilmiyordu; hele o bedenden çıkan kanda bir sıradışılık olduğunu fark edebilecek kadar şey duyduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Birçok metalurjist kan örneklerindeki metal ve bileşik izlerini tanımlamaya çalışmış ama başarısız olmuştu.

Shiseo'nun yüz ifadesi hiç değişmemişti; her zamanki o nazik ifadesini takınmıştı. "Bazılarının hâlâ tanımlanamadığını duydum."

"Bir örnek isterim."

Shiseo laboratuvara döndüğünde, içinde her biri Helena'nın okuyamadığı bir dille etiketlenmiş saf bileşikler ve metallerle dolu cam şişeciklerin olduğu küçük bir kutu getirmişti.

Onları sırayla dizdi. "Bunlar," dedi en yakındakileri işaret ederek, "Paladya'da yaygın olan metaller. Bunlarsa," ikinci ve üçüncü sıradakileri gösterdi, "biraz daha nadir. Göreceğiz."

İçindekileri tek tek çıkardı ve Shiseo süre tutarken Helena rezonansını kullanarak onları içi boş kürelere dönüştürdü. Sonra Shiseo kendi şaşırtıcı derecede geniş dağarcığını kullanarak küreleri dörde böldü, şekillerin düzenliliğini ve Helena'nın dağıtımının eşitliğini inceleyip her bir özelliği bir çizelgede not etti.

Bazı metallerin derecelendirmesi diğerlerinden düşükse, simyacının rezonansıyla uyumlu bir alaşım elde etmek için gerekli lumityum salınım düzeyini hesaplayan bir formül vardı.

"Dağarcığın ilginç," dedi alçak sesle, üçüncü sıradaki şişelerden birine uzanırken. "Çok sıradışı. Detaylara iyi dikkat etmişsin. Metalurjist olmamana şaşırdım açıkçası."

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi Helena, başka bir metali derecelendirmesi için uzatırken. "Ne seçersem seçeyim birileri

Ninova

hep hayal kırıklığına uğruyordu. Herkes..." Parmaklarını oynatmaya başladı ancak durup ellerini kucağında kavuşturdu. "Herkes benden çok şey bekledi ve sanırım ben ne istediğimi hiç bilemedim." Omuz silkti. "Sanırım iyi de oldu, sonuçta pek bir önemi olmadı."

Shiseo cevap vermedi. Notlarını inceledikten sonra karşısında durmuş, birbirine kenetlediği ellerine bakan Helena'ya göz gezdirdi. "Çelik bir silah sana uymaz bence," dedi.

"Ne?" Rezonansı çelik ve demire karşı çok iyiydi. Çelik bir alaşımın ona uygun olmaması için hiçbir sebep yoktu ki çoğu metalurjist de onu kullanırdı. Paladya'daki hemen hemen her silah çelikten yapılmıştı.

"Titanyumla olağanüstü iş çıkarıyorsun. Bir keresinde titanyum loncaustasıyla tanışmıştım ve onun işi bile bu kadar kusursuz değildi." Sonra nikel çalışmalarından bir parçayı alıp onu da inceledi. "Hiç nikel-titanyum alaşımı denedin mi?"

Helena başını iki yana salladı.

"Senin için daha iyi bir silah olurdu. Çok hafif. Çelikle gücünü boşa harcarsın."

"Bu silah için değil," dedi Helena çabucak. "Sadece... merak işte."

Shiseo dilini şaklattı. "Peki... eğer gerçekten bir silah isteseydin, nikel ve titanyum kullanmanı önerirdim. Paladyalıların yaptıklarıyla kendini sınırlama."

Demir loncasının veliahtı olan Kaine Ferron'ın ona içinde demir olmayan bir rezonans alaşımı verdiğini hayal edemiyordu. Titanyum ve nikel muhtemelen onun dağarcığında bile yoktu. Ondan algılayamayacağı ve dönüştüremeyeceği bir silah istemiş olacaktı. Bunu tehdit olarak görebilirdi.

Biraz yalvarmanın ardından Shiseo nihayet çelik bir alaşımı da yazmayı kabul etti.

Helena neredeyse titanyum alaşımını çöpe atıyordu ama Crowther onu da dahil etmesini emretti. Kaine'in ne yapacağını görmek istiyordu.

Elain hiçbir yeni eğitimden geçmedi.

Helena ekstra eğitim seansları ve haftalık bir tedarik gezisi eklemeye çalıştığında Elain, Şahin Matias'a aşırı çalıştırıldığına ve eczacı olmayı kesinlikle kabul etmediğine dair resmî bir şikâyette bulundu. Elbette Matias sadece Elain'in tarafını tutmakla kalmadı, Helena'nm nasıl ve neden eczacı olduğunu, ayrıca buna kimin onay verdiğini de öğrenmek istedi.

Helena'nm laboratuvar çalışmaları ertelendi ve bir de baktı ki laboratuvarı artık onun değil Shiseo'nundu. Ilva, Helena'yı laboratuvar asistanı olarak kaydettirip onu Shiseo için bataklıktan malzeme tedarik etme görevlerine atamıştı.

Bunlar hep teknik ayrıntılardı ve kimyasal tıptan men edilmekten iyiydi ama yine de darbe yemiş gibi hissediyordu.

Tek tesellisi beklediği ısmarlama bıçaktı. Alaşım kâğıtlarını Kaine'e vermişti ve o da hiç yorum yapmadan almıştı.

Beklentilerini dizginlemek zordu. Herhangi bir araç ya da silah kullandığında, kendi rezonansına göre yapılmış bir şeyi tutmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Lila silahlarına çocukları gibi davranır, onlara isim verir, şımartır, saatlerce bakım yapar ve onları kusursuz durumda tutardı. Protezi ve zırhı için de aynı şey geçerliydi. Kişiye özel oldukları için onun bir uzantısı gibilerdi.

Fakat Kaine bıçakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Helena, onu her gördüğünde hazin bir hayal kırıklığına kapılmamak için bu fikri bastırmaya başladı.

Kaine nihayet onun yöntemlerinin "kabul edilebilir" olduğuna karar verip yeteneklerine uygun saldırılara ve tekniklere geçti.

"Hâlâ yanlış yapıyorsun," dedi ayağa kalkıp Helena'nın üzerine giderken. "Amaç tendonları hedef almak. Alttan başlarsın. Öne sol aşil, sonra sağ uyluğun iç kısmı; rakibin düşer ve bıçağın boğazdan girip kafatasını deler. O zaman da yumruğunu göğsüne sokar ve muskayı çekersin."

Tekrar gösterdi ama Helena bıçağı düşürmeye devam etti. Saldırı karmaşık değildi ama sağ eli işin sonunda insan transmutasyonu yapacağı için bıçağı güçsüz eliyle kullanmak zorundaydı.

Baskın olmayan elini kullanırken iki saniye içinde üç transmutasyon şekli yapmak koordinasyonun sınırlarını zorluyordu.

Kaine arkasına geçti. Onu görememek, ne kadar yakın olduğunun aşırı fark etmesine neden oluyordu.

Bir duraksamanın ardından Kaine'in elleri ellerini sardı; parmakları bileklerinin içine sürtünüyordu ve Helena'nın sırtı onun göğsüne yaslanmıştı.

Helena rezonansıyla onu hissedebiliyordu ve doğrudan ona dokunmuyor olmasına rağmen, sürekli akan rezonansı onu o kadar heyecanlandırmıştı ki çevresinde bir enerji halkası oluşmuştu. Kaine'i engellemeye çalıştı ama dikkati o kadar dağılmıştı ki yalnızca bıçağına odaklanabiliyordu.

Kaine onu alçak bir hamleye yönlendirirken kolları birbirine sürtündü ve Helena sol elini bir tendona doğru itti, bıçağını dönüştürerek büktü ve sonra hızlı bir bilek hareketiyle düz kenarlı bir bıçakla karşı uyluğun arka kaslarını yakaladı. Aynı yukarı çekme hareketiyle bıçak beyne maksimum hasar verecek acımasız bir çubuk hâline geldi.

Ardından Kaine diğer elini boş havaya doğru acımasızca ittirti. Helena rezonansının da etkisiyle kemiği delip geçecek ve muskayı bulacaktı.

"Tek bir hareket," dedi Kaine kulağının dibinde. Helena'nın içi titredi. Kalbinin sesinden Kaine'in sözlerini zar zor duyuyordu. "Hızlı ol. Mümkün olduğunca çok noktaya vur. Tendonlar onları yavaşlatmanın en iyi yoludur. Beyne saplanan bir bıçak onları en azından birkaç saniyeliğine bayıltır ve daha uzun süre sersemlemiş tutar. Ama darbeyi kaçırırsan ölürsün."

Kaine hareketi bir kez daha yavaşça gösterip sonra bir yıldırım gibi akıcı ve hızlı olacak şekilde karşı hamleyi sergiledi.

"Şimdi *hissediyor* musun?" diye sordu alçak bir sesle ve Helena'nın kulağının dibindeki sıcak nefesi saçlarına değip onun odağını tamamen kaybetmesine neden oldu.

Helena onun yardım falan etmediğini düşünüyordu. Kaine ne zaman yakınlarında olsa içinde büyüyen yoğun bir baskı vardı; yüzeye hızla yüzmeye çalışıp asla erişemiyormuş gibi bir çaresizlik.

Titrek bir baş sallayışla onayladı ve Kaine'in elleri bileklerinden kayıp gitti.

"Tekrar yap."

Kule çanı çaldığında hava titreşti. Saldırı alarmı ya da harekete geçme çağrısı. Savaşçılar dışarı çıksın ve hastane hazırlansın diye.

Helena hastaneye doğru koştururken koridordaki sirenler kafasını parçalayacak kadar yüksek bir uğultuyla çalmaya başladı.

Helena önlüğünü bağlarken, "Ne biliyoruz?" diye sordu. Eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkadı ve sterilize etti.

Her ne olduysa ansızın gerçekleşmişti. Normalde bir yerlerde önemli bir mücadele başladığında Karargâh'a haber ulaşırdı ve hastane hazırlanırdı. Bu sefer sirenler direkt alarma geçmişti.

"Henüz bir şey yok," dedi Pace sağlıkçıları yönlendirirken. Birkaç gün önce diğer hastaneden bitap durumda dönmüştü ama durmadan çalışıyordu.

Hastabakıcılar ve hemşireler her şeyin hazır olduğundan emin olmak için koşturuyordu.

Çan hâlâ çalıyordu.

"Ben ana kapılara gidip neler olduğunu öğreneceğim," dedi sonunda Helena.

Avluya çıktığında artık sesle arasında bariyer görevi gören duvarlar da olmayınca Kule çanının çalışı dişlerini takırdattı ve alçak ritmi içini titretti.

Kapılara ulaştığında gürültü nihayet kesildi. Orada onlarca asker ve muhafız emir bekliyordu. Hatta herkes kadar merakta olan Crowther bile dolanıp duruyordu.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Helena bir muhafıza.

"Pusu," dedi adam, gözleri yolun karşısına kilitlenmişti. "Fazlasını bilmiyoruz. İki ekip dışarı çıktı. Bütün bildiğim bu. Başka haber gelmedi."

Kapıların ardında bir karışıklık oldu.

Derken Helena, Luc'un öfke dolu sesini duydu. "Bırakın! Bırakın beni!"

Ardından başka sesler geldi. "Dikkat!" ve "Tutun onu!" bağırışları, ardından da alev saldırısının yakma sesi.

"*Bırakın beni!*"

Helena içgüdüsel olarak öne atıldı ve onunla birlikte aşağı yukarı on kişi daha aynını yaptı.

Bir ateş patlaması esnasında Helena kapı kulübesinden çıktı ve neredeyse on kişinin Luc'u canla başla Karargâh'a sürüklemeye çalıştığını gördü. Soren, Sebastian, Althorne ve Luc'un biriminden birkaç kişi daha kollarına ve bacaklarına sarılmış, onu yere mıhlamaya uğraşıyordu.

Luc silahsızlandırılmıştı ama ateşleme yüzüklerini parmaklarından sökemediler. Alev kıvılcımlandı, Crowther öne atılınca da ânında kayboldu. Adam sol elini havada savurmuş ve yumruğunu sıktığında alevler sönmüştü.

"Marino, indir onu!" diye bağırdı Crowther.

"Onu orada bıraktınız! *Bırakın beni!*" Luc'un içinden beyaz ateş patladı; öfkeyle beslenen vahşi ve kontrolsüz alevler dört bir yana savruldu. Luc ayağa fırladı.

Bir metal dili ileri atıldı, Althorne'un kolu geriye savruldu, Luc yere düştü ve birkaç kişi yeniden üzerine atıldı. Alev bir kez daha patlayıp yok oldu.

"Marino!" diye hırladı Crowther.

Luc vahşice öne atıldı, tek elini kurtardı ve alev duvarı dört bir yana yayıldı. Crowther'a tosladı ve adam duvara çarpıp boğuk bir çatırtıyla yere yığıldı.

Herkes donakaldı. Luc bile.

"Ben öyle yapmak istemedim..." Hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. "Bırakın beni..."

Helena ona doğru uzandı.

"Lila'yı aldılar," dedi Luc, Helena'nın elini hiç tereddüt etmeden kavrarken.

Helena elini sıktı ve rezonansı Luc'un kolundan yukarı aktı. İhanet Luc'un gözlerinde bir an parladı ve sonra bilinci kapandı.

Onu yere bastıran adamlar dikkatle çekildi. Helena yanında dizlerinin üstüne çöktü ve başının arkasındaki o küçük oyukta parmaklarını gezdirip uyanmayacağından emin oldu.

Luc yara bere içindeydi ve her tarafı kanla kaplıydı. Tırnaklarının yarısı yoktu.

Soren ayağa kalkmadı; Helena'nın yanına çöküp kaldı. Tek gözü mosmordu.

"Onu içeri götürün ve bilincini kapalı tutun," diyordu Althorne. "Bayard'a ne olduğunu öğrenene kadar o çocuğun uyanmasını istemiyorum. Birileri Crowther'ı hastaneye götürsün."

Althorne'un yüzünün bir yanı fena morarmıştı ve yanağında, tırmalanmış gibi bir yara izi uzanıyordu. Askerlerden birkaçı Luc'u dikkatle kaldırıp içeri taşıdı.

Helena hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

Lila'yı yakalamışlardı. Bundan sonra ne olacak olursa olsun, iması bile korkunçtu.

Lila'nın bir ölüköle olarak geri gönderilmesi, savaş becerisinin artık Sonsuz Alev'in aleyhine dönmesi. Luc'a karşı. Ya da bir laboratuvarda, deney için kullanılması.

"Müsaadenizle gidebilir miyim?" dedi Soren. Sesi kısıktı ama hislerinden dolayı titriyordu. İçinden bir şey oyulup alınmış gibi bir ifadeyle bakıyordu Althorne'a.

Althorne koca elini Soren'in dar omzuna koydu. "Lila kurtarılana kadar başşövalye sensin. Seni de kaybedemeyiz."

"İkizimi aldılar," dedi Soren adaya bakarken. "Onun bedenini geri getirmeliyim."

"Üç ekip peşlerinde. Kurtarılabiliyorsa ya da bulunabiliyorsa, yapacaklardır. Şimdi bilgilendirme ve hazırlık yapmamız gerek.

Sen de Principatus'unu korumalısın. Kız kardeşinin nerede olmanı isteyeceğini biliyorsun."

Crowther için bir sedye geldi ve Helena da onun peşinden gitti.

Hastanede, Elain çoktan Luc'un tepesinde bitmişti; küçük yaralarını iyileştiriyor ve onu uyandırsa mı diye soruyordu. Bundan açıkça men edildi.

Helena, Crowther'a odaklandı. O yumuşak yüzlü hastabakıcı, Purnell, yardım etmek için koştu. Crowther'ın yüzünde bir kesik vardı ama felçli kolu darbenin çoğunu karşılayarak dirseğinden kırılmıştı.

Helena sinir blokajını uygulamaya başladığında kolun neden felçli olduğunu fark etti. Geçmişte, humerus kemiği kırıldığında radyal sinir de kesilmişti. Aradaki boşluk küçüktü; herhangi bir şifacı o bağlantıyı onarabilirdi.

Artık eski bir yaraydı ve sinirin kasla bağlantısı ölmüştü. Helena işlevlerin ne kadarının geri getirilebileceğinden emin değildi ama hiç yoktan iyiydi herhalde. Bugün göstermişti ki Direniş'in ateş simyacılarına çaresizce ihtiyacı vardı.

Kırık dirseği onarırken aynı anda siniri de yeniden bağladı.

Tam bitirmişti ki dışarıdan bağrışmalar yükseldi.

"Onu aldılar! Bayard'ı! İçeri getiriyorlar!"

Bir savaş ekibi sedyeyle birlikte hastaneye resmen dalıverdi. Kanla kaplı sarı saçlar bir anlığına göründü. Karmaşanın içinde Pace'in sesi yankılandı.

Helena sesleri zar zor duyuyordu. Sağlıkçılar Lila'yı sedyeden hastane yatağına aktarırken içgüdüsel olarak ona doğru ilerledi. Aralarından biri Lila'nın boynunun yan tarafına gazlı bez bastırıyordu.

Başka yaralar.

Öncelik.

Marino, onu iyileştir. Ne gerekiyorsa yap.

Son emrin kimden geldiğini bile hatırlamıyordu. Zaten fark etmezdi. Söylenmesine gerek yoktu.

Lila kanlar içindeydi ve Helena daha dokunmadan bile kırıkları görebiliyordu. Zırhını delip geçmiş büyük yarıklar göğsünün sağ tarafını baştan aşağı sarmıştı.

Rezonansı Lila'nın bedenine değdiği anda hissetti.

Biri ölümü kandırmadıkça Lila ölecekti. Hem de çok yakında.

Sağ akciğeri defalarca ısırılarak delinmişti. Göğüs boşluğunda kan birikiyordu. Böbrekleri hasar görmüş ve karaciğeri delinmişti. Kaburgaları paramparçaydı. Çok kan kaybetmişti.

Hâlâ hayatta olması bile bir mucizeydi.

Helena'nın rezonansını nazikçe kullanacak zamanı yoktu. Helena bir sürü iç hasarı durdurmaya çalışıyordu ama her şey çok hızlı ilerliyordu ve aynı anda yapılması gereken çok şey vardı. Sağlıkçılar dağılmış zırhını hızla kesip çıkarıyor ve herkes birbirinin yoluna çıkmamaya çalışarak uğraşıp didiniyordu.

Kurtarma ekibinin tamamı ağır yaralıydı.

"Komutan Blackthorne'du," dedi biri. "Psikopat herif."

Helena arkasındaki harala güreleyi duyuyordu ama Lila'dan başka kimse için endişelenecek hâli yoktu.

Lila ölürse, Luc da ölürdü. Belki hemen değil; bir daha savaşmasa yaşardı tabii ama suçluluk ve yas onu günbegün, parça parça öldürürdü.

"Sakın öleyim deme," dedi Helena, rezonansına yaşam gücünü yükleyip Lila'nın kalbini atmaya ve onu hayatta kalmaya zorlayarak. "Sakın! Elain. Elain'e ihtiyacım var! Bir de sağlıkçı! Herkes nerede?"

Elain kanla kaplı elleriyle göründü. "Ben zaten..."

"Umurumda değil," diye kestirip attı Helena. "Başının olduğu tarafta dur. Nefesini düzenlemene ihtiyacım var ve kalbinin durmasına izin verme! Anladın mı beni? Şifa için iki elime de ihtiyacım var ve ben çalışırken onun nefes aldığından ve kalbinin attığından emin olmam lazım."

Elain'in belli belirsiz rezonansının Lila'nın nabzını ve zar zor aldığı nefeslerini üstlendiğini hissetmeyi bekledi ve Lila'nın zırhının son parçaları da önünden çekilince Helena rahatça çalışmaya başladı.

Bir sağlıkçı dirseğinin dibinde belirdi. Helena başını sallayarak onu gördüğünü gösterdi.

"Dolaptaki kan yenileyici tonikten dört şişe istiyorum. Lila'yı boğmadan onları içirin."

"Bunu yapmamamız..."

"Bana daha fazla kan lazım! Eğer yenisini üretemezsem bu şifa onu öldürür ve tonikler olmadan yaparsam başka bir organ çöker. Yeterince elim yok. Şunu hemen yap!"

Çok yoğun ve hassas bir işti. Helena'nm görüşü bulanıyordu ve Lila'yı stabilize etmeye uğraşırken rezonansı kemiklerinin içini yakmıştı. Elain eline kramp girdiğinden yakınıyordu. Helena ona çenesini kapamasını söyledi.

Lila sonunda hayati tehlikeyi atlattığında Helena o kadar rahatlamıştı ki ağlamak istiyordu. Ucundan dönmüşlerdi. Kimseye onu kaybetmeye ne kadar yakın olduklarını anlatamazdı.

Lila'nın üzerine eğildi ve kanla kaplı elleriyle yanağına dokundu.

"Artık durabilirsin," demeyi hatırladı Elain'e.

Lila'nm göğsünü saran delikleri kabaca dönüştürülmüş deriyle kaplamıştı. Lila'nın vücudu hayati onarıma odaklanacağından iz kalacaktı ama o yaşayacaktı. Elain çekilince yerini hemşireler ve hastabakıcılar aldı.

Lila'nın elini sıkarken Helena'nın parmakları deli gibi titriyordu. "Aptal. Ölmeye iznin olmadığını biliyorsun."

Dizlerinin bağı çözüldü. Yere çöktü ve başmı hastane yatağının kenarma yasladı. Lila'nın hâlâ en az yirmi kırığı ve her iki bacağında da çatlaklar vardı. Parmaklarının yarısı kırıktı ama Helena'nın kalbi öyle fena çarpıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu.

"Marino, acaba rica etsem..." Pace başka bir yataktan ona sesleniyordu.

Helena başını kaldırmaya çalıştı ama hareket edemedi. Bedeni kurşun gibi ağırlaşmıştı. Neden bu kadar ağırdı?

"Pace, Marino'ya bir bak."

Bu Crowther'ın sesi miydi?

Bakmaya çalıştı ama dünya yana doğru devrildi. Dizi dizi yatakların altından geçen ayakları görebiliyordu. Zeminde kan lekeleri.

Yükseliyordu.

"Hadi, Marino, burada uyunmaz," diyordu Pace, onu ayağa kaldırırken. Başka biri de diğer yanındaydı. Başı yana düştü ve Crowther'ın hastane yataklarından birinden onu izlediğini gördü.

Bir kapıdan geçtiler ve Pace'in ofis olarak kullandığı dosya dolabına girdiler.

"Buraya, Sofia. Teşekkürler, bundan sonrasını hallederim," diyordu Pace, Helena'yı kamp yatağına yatırırken.

Helena belli belirsiz de olsa sınırı aştığının farkındaydı.

Normalde dikkat ederdi ama bu kez başka seçeneği yoktu.

Çok üşüyordu ve çok yorgundu. Üzerine battaniyeler örtülüp iyice sıkıştırıldı. Pace'in onun akılsızlığından yakındığını, ona aptal kız dediğini duydu.

Helena sadece birkaç yıl uyumak istiyordu.

Kolunda bir iğne hissetti. Derisi kaşındı ve transmutasyonla yok etmeye çalıştığında eli bir şaplakla uzaklaştırıldı.

"Gördüğüm en berbat hastasın."

Yoğun, kadife karanlık dünyayı yuttu.

43. BÖLÜM

Ekim 1786

Helena uyandığında hastaneye sessizlik çökmüştü. Kendini güçsüz bir kedi yavrusu gibi hissediyordu. Pace gelene kadar kımıldamadan yattı.

"Lila nasıl?" diye sordu. Sesi neredeyse fısıldar gibi zayıf çıkmıştı.

"İyileşiyor," dedi Pace sert bir sesle. "Hayatta kalması bir mucize. Kurtarma ekibinin hızlı düşünmesi ve cesur müdahalesi sayesinde elbette." Boğazını temizledi. "Hepsi cesaret madalyası alacak. Ayrıca Sol adına... onu kurtarma lütfunu gösterdiği için birkaç Kor Ayini düzenlendi."

Helena tavanı izledi. "Ne kadar süredir uyuyorum?"

"Üç gün." Pace masasına geçti ve hiçbir şey çıkarmadan çekmeceleri gürültüyle karıştırdı. "Senin karantinada olduğunu söyledim. Şu hasat gezilerin seni elementlere fazla maruz bırakıyor sanırım."

Helena'nın gözleri yine kapanacak gibi oldu. "Teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapıyorum. Kendine geldiğinde Crowther seni görmek istiyor," dedi Pace. Tam çıkacaktı ki birden durdu. "Lila Bayard, Direniş'in kaybetmeyi göze alamayacağı tek kişi değil. Bunu Ilva'ya da, Crowther'a da, Matias'a da söyleyip duruyorum ama dinleyen yok. Belki sen dinlersin. Bazı nadir yetenekler fark edilmese bile heba edilmemelidir."

Helena odadan çıktığında Luc, neredeyse nefes bile almıyormuş gibi görünecek kadar hareketsiz yatan Lila'nın başucunda

oturuyordu. Lila çoğu kişiden daha uzundu ama zırhı yokken küçülmüş gibiydi. Vücudu, acıyı hafifletmek ve yeni dokunun hassasiyetini azaltmak için merhemlere bulanıp bandajlanmıştı. Nefesi yavaş ve ağırdı ama Helena parmaklarını Lila'nın eline hafifçe dokundurduğunda hayati değerlerinin satabil olduğunu hissetti.

Yatağın yanında, parmak uçları Lila'nınkilere değdi değecek mesafede durdu.

Luc, Lila'nın yüzüne bakıyordu. Altında koyu halkalar oluşmuş gözleri kocamandı ve iki eliyle şövalyesinin ellerine sarılmıştı. Soren de hastanenin karşı ucunda, kapıların yakınına konuşlanmıştı.

Şövalyeler ülkenin tarihi ve dokusunda Holdfastlar kadar köklüydü. İlk Ölüm Büyüsü Savaşı'ndaki hayati rollerinin nişanesi olarak ülke hiyerarşisinde önemli bir konuma layık görülmüşlerdi. Yüzyıllar geçtikçe de bu konum giderek törensel bir unvana dönüşmüştü.

Ama Lila hayatta bir kez görülebilecek yetenekleriyle bambaşka bir şeydi. Ebeveynleri genellikle oğullara verilen tüm büyük fırsatlardan onun da yararlanmasını istemişti. Lila yalnızca muharebe disiplininde yetiştirilmiş ve on beş yaşma geldiğinde Haçlı Seferleri'ne katılıp gerçek savaş deneyimi kazansın diye ön cepheye gönderilmişti. O sırada Soren, Luc gibi Enstitü'de çift anadal yapıyordu. İkiz kardeşiyle kıyaslanamazdı elbette fakat Soren de olağanüstü bir savaş simyacısı sayılırdı. Gerçi zaten kimse Lila'yla kıyaslanamazdı.

Lila bir yıl süren seferden döndüğünde şehirde bir geçit töreni yapılmıştı. Helena o zamanlar Lila'yı pek tanımıyordu, sadece Soren'in kardeşi olduğunu biliyordu.

Lila zırhlı atından inmiş, miğferini çıkarmış ve efsanelerden fırlamış bir tanrıça gibi ışıl ışıl durmuştu. Açık renk saçları başının etrafına bir taç gibi sarılmıştı ve silahlarını Luc'a sunmuştu. Luc onu görünce yıldırım çarpmış gibi kalakalmış ve ancak Soren onun ayak bileğini tekmeleyince toparlanmıştı.

Savaş eğitimine karşı hep lakayt ve şövalye fikrine alaycı yaklaşan Luc, o geceden sonra ikisine de tutkuyla bağlanıvermişti. Etüt saatlerini, dersleri, sosyal etkinlikleri bir kenara bırakıp sürekli Lila'yla talim yapar olmuştu.

Luc'un ilgisi o kadar barizdi ki Helena ve Soren buna tanık oldukları için bile utanıyorlardı ama daha aralarında bir şey yaşanamadan Principatus Apollo öldürülmüştü.

Lila bütün hayatını bir şövalye olmak üzere eğitim alarak geçirmişti. Soren ise buna hiç hazır değildi ve ne kadar yetenekli olsa da Sebastian Bayard, Apollo öldürülürken orada olmadığı için yeminini yerine getirememiş sayılmıştı.

Lila yemin etmişti. Luc'u hayatı pahasına koruyacağına, onun için öleceğine dair. Luc'un bunu kabul etmekten başka şansı olmamıştı. Aralarında bir zamanlar olmuş ya da olamamış her şey, o yeminlerin ağırlığının altında gömülmüştü.

"Üzgünüm..." dedi Luc, sesi bir fısıltıdan hâlliceydi. "O şeyin Lila'yı aldığını görünce aklımı kaybettim."

Bakışları donuktu ve mavi gözleri odadaki hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Helena bu bakışı tanıyordu. Luc o ânı tekrar tekrar yaşıyor ve bir şeyleri başka türlü yapabilir miydi diye her saniyesini ayrı ayrı inceliyordu.

"Benim peşimdeydi. O kimera. Kılıcımı zamanında çekemedim. Ateş kullanmalıydım." Başını iki yana salladı. "Neden yapmadım bilmiyorum. O kadar hızlıydı ki. Lila önüme atladı ve ısırıldığı anda o sesi duydum..."

Sesi boğuldu.

İnsanlar hastanede genelde böyle olurdu; başarısızlıkları içlerinden dışarı taşardı.

"Ağzından kan geliyordu ama bağırmadı... Soren'e beni tutmasını söyledi. Yaratık onu alıp kaçtı ve ben... Ateş kullanmalıydım..." Sesi çatallandı. "Soren beni bırakmadı ve ben..."

"O iyileşecek, Luc," dedi Helena. "Hayati değerleri stabil. Kalıcı bir hasar yok."

Luc başını sarsakça sallarken bakışları Lila'nın yüzüne kilitlenmişti.

"Ben çocukken," dedi boğuk bir sesle, "tüm gerçek savaşların benden önce olup bitmesinin haksızlık olduğunu düşünürdüm. Hiçbir şey olmadığı için unutulan Principatuslardan olacağım diye korkardım." Aşağı baktı; tırnaklarını yolup durduğundan tüm parmakları kanıyordu. "Şimdi öyle olması için her şeyi yaparım. Artık kan ve duman dışında hiçbir şeyin tadını alamıyorum ve sadece yanarken bir şey hissedebiliyorum. Hikâyelerde ne güzel geliyordu. Bir amaç uğruna savaşmak. Kahraman olmak." Başını iki yana salladı. "Neden herkes öyle bir şeymiş gibi davranıyor?"

Helena ona uzandı ve ne diyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini bilemeyerek parmaklarını omzuna hafifçe sürttü.

"Belki de bununla yaşamaya katlanabilmek için kendilerine öyle söylemeleri gerekiyordur. Belki de sadece öyle hatırlamak istiyorlardır," dedi Helena ama savaşın gerçek yüzünü bir kez görenin onu nasıl böyle şanlı gösterebildiğini o da merak ediyordu.

Lila uyandıktan ve tehlikeyi atlattığı bildirildikten sonra yapılan bilgilendirme toplantısı oldukça gergindi. Luc hastaneden ilk kez ayrılıyordu.

Matias, Ilva, Althorne ve Crowther kürsüde oturmuş, gözlerini meydan okurcasına onlara diken Luc'a bakıyorlardı. Bütün pişmanlığı buhar olup uçmuştu sanki.

"Lucien," dedi Ilva uzun bir sessizliğin ardından, "Lila Bayard senin şövalyen. Yeminli olduğu görevi de can pahasına seni korumak. Sen birliğini tehlikeye attın, bir düzine adamını ve Konsey üyesi Jan Crowther'ı yaraladın, ayrıca hem yeminlerini hem de General Althorne'un emirlerini ihlal ettin. Bu yüzden kınama için çağrıldın."

Luc çenesini kaldırdı. "Ben bu ülkeyi korumaya ve atalarımın kurduğu Sonsuz Alev'in değerlerini temsil etmeye yemin ettim. İnsanların ben onları kurtarabilecekken ölmelerine izin vererek ikisini de yerine getiremem."

"Sen Direniş'in kalbisin. Umudun, ışığın ve iyiliğin simgesisin. Birinin hayatını diğerlerinin üzerine koyma hakkın yok. Seni

takip edenlere, seni koruyan şövalyelerine –özellikle de yemininin ne anlama geldiğini bilen ve bunu yerine getirmeye hazır olan Lila'ya– ihanet ettin. Senin bencilliğin, neredeyse onun fedakârlığını değersiz kılıyordu."

"Ben simge falan değilim," diye patladı Luc, "Kalp de değilim. Ben Principatus'um. Biz emirlerimizle değil, eylemlerimizle önderlik ederiz."

Bu tartışma resmen tiyatroydu. Konsey'in onu kınaması şarttı ve Luc orada, sarsılmaz ve kararlı tavrıyla efsanelerden fırlamış gibi dikiliyordu.

Ilva oturup yılana benzeyen bakışlarını yeğenine dikti. "Bu karar sana ait değil. Eğer *arkadaşlarının*" –son kelimeyi özellikle vurgulamıştı ve iması son derece açıktı– "yanında emirleri ve protokolü yerine getiremiyorsan başka bir birliğe atanırsın ve şövalyeliğine de yeni askerler getirilir. Yine de gelenek gereği, Soren Bayard'ı tutmana izin vereceğiz."

Luc'un ağzı bir kapan gibi şak diye kapandı ve beti benzi attı.

"Seçim senin," dedi Ilva, onun sessizliğinden tatmin olmuş bir ifadeyle. "Dikkatli seç."

Luc öfkeden köpürerek birkaç saniye daha durdu. Soren hemen arkasında sağında duruyordu ve Lila iyileşene kadar başşövalye hâlâ oydu. Yüzünde yeni bir süzgünlük vardı.

"Yeminlerime ve kabul ettiklerime sadık kalacağım." Luc'un sesi boş ve yenik çıkmıştı.

"Güzel," dedi Ilva ama sesinde Luc'un bu seçimi yapmasınm uzun sürmesinden kaynaklanan soğuk bir memnuniyetsizlik vardı hâlâ. "Kurtarma ekibi, kimerayı Doğu Adası'ndan kaçmadan önce öldürmeyi başardı. Bir duvarın delindiği tespit edildi. Bunun nasıl olduğuna dair soruşturma açılacak. Yaratığın davranışlarına bakılırsa, düşündüğümüzden çok daha fazlasına muktedir olduklarını varsaymamız gerekiyor. Raporlara göre amaçlarının Luc'u canlı yakalamak olduğu ve yaratığın hedefe yönelik avlanabildiği anlaşılıyor. Althorne, söz sende."

Helena, Crowther'la görüşmeyi olabildiğince ertelese de enin-de sonunda bahaneleri tükendi. Geriye dönüp bakınca, adamın kolundaki sinirleri onarma kararı tamamen dürtüseldi. Acil bir durum değildi; Crowther'ın bilincinin yerine gelmesini bekleyerek bunu isteyip istemediğini sorabilirdi.

Refleksle hareket etmişti. Luc'un herkes için nasıl bir tehlike oluşturduğunu görmüş ve sadece buna göre davranmıştı. Şimdiyse pişmandı. Crowther iki elini de Luc'u kendisinden korumak yerine muhtemelen işkence için kullanacaktı.

Helena içeri girdiğinde Crowther sağ eliyle her bir taşı tek tek kavrayıp kutuya yerleştirerek bir satranç takımını topluyordu.

"Marino."

Helena ne beklemesi gerektiğini bilemeden orada öylece durdu. Crowther toplamayı kesip eline baktı ve yavaşça parmaklarını açıp kapadı. Eli neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı.

"Bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor herhalde."

Helena onun alay mı ettiğini yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadı.

"Sormam gerekirdi," dedi. "Ben sadece... Luc'tan sonra, siz orada olmasaydınız neler olabilirdi diye endişelendim."

Crowther'ın ifadesini okumak imkânsızdı ama başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

"İlginç bir sezgin var. Seni hafife almış olabilirim. Yaşam büyüsü üzerine pek düşündüğümü söyleyemem. Ancak... Sonsuz Alev'e şeref verdin."

Kış Paladya'yı eziyordu. Dağlardan inen keskin rüzgâr nehir havzasını dövüyor, binaların ve pencerelerin yüzeyini kırağı kaplıyordu. Artık toplayacak bitki kalmadığından Helena laboratuvarda uzun saatler geçiriyordu.

Shiseo sonunda kimsenin başaramadığını başarmış ve aylar önce Vanya Gettlich'in kanına enjekte edilen alaşımın kalan bileşiklerini tespit etmişti.

Söz konusu son bileşikse analizlerde çıkmıyordu.

Shiseo ve Helena tıpkı diğer metalurjistlerin yaptığı gibi eski simya yöntemlerini kullanarak bunun doğal bir bileşik olmadığını, lumityum ile Helena'nın daha önce hiç karşılaşmadığı başka bir maddenin sentetik bir birleşimi olduğunu tespit ettiler.

Shiseo işlemini birkaç kez kontrol ettikten sonra elleri titremeye başladı.

"Bunun ellerine nasıl geçtiğini bilmiyorum," dedi sonunda. "Burada olmamalı."

"Nedir o?"

Shiseo uzun bir süre konuşmadı.

"Doğuda, dağların derinliklerinde bulunan nadir bir metal vardır. O... altından bile daha değerlidir. Yalnızca İmparator'un elinde olmasına izin verilir. Biz ona mo'lian'shi deriz. O... atalet yaratır."

Helena hiç böyle bir şey duymamıştı. Doğal hâllerinde eylemsiz olan metaller ve maddeler vardı; bir de ataleti tersine çevirerek rezonans yaratan lumityum ve onun yansımaları. Demir genellikle eylemsizdi ama çeliğe dönüştürüldüğünde lumityumla temas etmeden bile zayıf bir rezonans kazanırdı.

Cetus tarafından ortaya konan Rezonansın Geri Dönüşsüzlüğü ilkesi, simyanın doğasına dair bir ilkeydi. Zamana ve bilimsel sorgulamaya yenilmeyen az sayıdaki prensipten biriydi.

Hiçbir şey eylemsiz hâle *getirilemezdi.*

"Hiç duymadım," dedi Helena.

Shiseo kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Duyamazdın ki. O, İmparator'un gücünün bir parçasıdır. Lumityum nasıl rezonans yaratıyorsa, mo'lian'shi de onu geri alır. Ama bu..." Aşağı baktı ve çok endişeli görünüyordu. "Bu, mo'lian'shi ile lumityumun füzyonu. İkisinin aynı anda etki etmesi bir rezonans bulanıklığı yaratıyor."

Notlarına yeniden baktı. "Bu dengesiz. Füzyon bozuluyor ama ileride yöntemlerini mükemmelleştireceklerdir. Bu muhtemelen sadece ilk denemeleri. Fakat..." Sesi sönüp gitti. "Bunun ellerine nasıl geçtiğini bilmiyorum."

Sustu ve uzun süre konuşmadı ama sonunda, "Yeni İmparator tahta çıktığında, ordularını nasıl finanse ettiğine dair pek çok soru, pek çok gizem vardı," dedi.

Shiseo'yla çalışmaya başladığından beri Helena onun Paladya'ya niye geldiğine dair çeşitli söylentiler duymuştu. Bir önceki imparatora hizmet etmiş bir hadım ya da saray eşrafından birinin gayrimeşru çocuğu olduğu söyleniyordu.

Helena, Shiseo'ya onun kim olduğunu merak ederek baktı. Olağanüstü bilgili olmak anlaşılırdı ama imparatorluk sırrı sayılacak bir metal hakkında bilgi sahibi olmak bambaşka bir konuydu.

"Belki de Ölmeyenler onu karaborsadan satın almıştır," dedi Helena ama çoktan Crowther ve Ilva'nın bu keşfi nasıl yorumlayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Eğer Morrough'nun Hevgoss'la bir ittifakı ve Doğu İmparatorluğu'yla gizli bir ticaret bağlantısı varsa, Paladya üzerindeki tehdit katlanarak büyümüş demekti.

Yeni İmparator tahtını imparatorluk açısından bu kadar değerli bir maddeyi satarak ele geçirdiyse kendi ticaret yasalarını ihlal etmiş oluyordu.

Shiseo başını iki yana salladı. "Mo'lian'shi'nin ne kadar sıkı korunduğunu anlamıyorsun. Çok nadir ve kırılgandır. Madenden çıkarıldıktan sonra etkisini ortaya çıkarabilmek için dikkatle işlenmelidir. Bozulmasın diye genellikle hemen başka metallerle alaşım hâline getirilir. Ama bu..." Şişenin üzerine hafifçe dokundu. "Bu saf mo'lian'shi'den yapılmış. Buna yalnızca imparatorluk mührü taşıyan biri, yani bir hanedan üyesi erişebilir."

"Ve *sen* bunu biliyorsun," dedi Helena yavaşça.

Shiseo bir an için gözlerine baktı. "Ve ben bunu biliyorum."

Susma sırası Helena'daydı.

"Bundan şüphelenmiş miydin?" diye sordu sonunda. "Analiz etmek isteme sebebin bu muydu?"

Shiseo boş gözlerle laboratuvara baktı. "Metalurjistlerin yaşadığı zorlukları duyduğumda, bunun yeni bir tür olduğunu sandım. Ama bunun İmparator'a ait olduğundan eminim. Aynı saflaştırma tekniğini göstermeleri imkânsız."

Helena kendini siyasi bir mayının üzerinde duruyormuş gibi hissetti. Ellerinde sadece Morrough'yla başka bir ülke arasındaki bir anlaşmanın değil, bir hükümdarın kendi imparatorluğuna ihanetinin kanıtı vardı. Bu bilgi tehlikeliydi ve cevaplardan çok soru doğuruyordu. Eğer İmparator borç içindeyse, Morrough bu konuya dahil olacak parayı nereden bulmuştu?

Shiseo bunu ortaya çıkarabilecek muhtemelen tek kişiydi. Bu anlaşma, kimse Doğu'yla bağlantı dahi kurulabileceğini düşünmezken yapılmış olmalıydı.

"Resmî olarak bunu lumityum ile tanımlanamayan bir bileşiğin kaynaşmasıyla elde edilmiş sentetik bir metal olarak adlandırabiliriz," dedi Helena yavaşça, Shiseo'nun tepkisini ölçerek. "İleride gerekirse İmparatorluk'un olası dahlini... o zaman keşfedebiliriz."

Shiseo yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Yine de en azından Ilva ve Crowther'a anlatmamız gerekecek. Bunu bilmeleri şart."

"Kaine," dedi Helena alçak sesle. Yerde oturmuş, rezonansındaki yakıcı hissi dindirmeye çalışıyordu. "Sonsuz Alev'in bu savaşı kazanabileceğini düşünüyor musun?"

Kaine duvara yaslanmıştı. "Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı?"

"Ben idealistlerin arasında yaşıyorum ama tek gördüğüm cesetler. İyimserliğin olasılıkları artırdığına inanmayan birinin fikrini duymak isterim."

Kaine ona yan gözle baktı. "Sonsuz Alev'in kazanmak için bir stratejisi var mı?"

Helena aşağı baktı. Bildiği kadarıyla planları kaybedilen toprakları geri almak, Ölmeyenler'i püskürtmek ve mümkün olduğunca

çok ölüyü yakmaktı. Sonsuz Alev'in geçmişteki tüm Ölüm Büyüsü Savaşları'nda uyguladığı yöntem.

Başını yarım yamalak sallayarak onayladı.

"Yüce Ölüm Büyücüsü kazanmak için ne gerekiyorsa yapacak. Yöntemin önemi yok. Paladya'yı istiyor, ideal olarak şehir sağlamken ama eğer öylesi mümkün değilse de yerle bir eder. Siz, soykırıma sırf kaynak israfı diye karşı çıkan biriyle savaşıyorsunuz. Daha çok ölüköle yapmak için malzeme çıkacaksa soykırımda da sorun yok hatta. Peki siz tam olarak... neyle kazanmayı umuyorsunuz? Sol'ün müdahalesini mi bekliyorsunuz? İyiliğin doğal üstünlüğüne dayanmayan *herhangi bir* planınız var mı?"

Varsa da Helena bilmiyordu.

"Bize neden yardım ediyorsun o zaman?" diye sordu. "Madem kazanacağımıza inanmıyorsun."

Kaine'in ifadesi alaya dönüştü. "Sence buna değmiyor musun?"

"Aa evet, mezarlıkta açan gülündüm senin," dedi Helena dudak bükerek. "Dizilim de benim için miydi?"

"Başka kimin için olacaktı?" dedi Kaine, sesi boş olsa da içinde ince bir ironi vardı.

"Aurelia belki."

Kaine gülümsedi. "Doğru ya. Neredeyse onu unutuyordum."

"Bize neden yardım ediyorsun, Kaine?"

Kaine ona tepeden baktı. Yüzü son aylarda belirgin biçimde değişmişti. Artık gençliğinin o garip orantısızlığı kalmamıştı; yüz hatlarına yerleşen sertlik onun gerçek doğasına daha yakındı. Saçındaki gümüş teller onu her gördüğünde artıyordu. Gözlerinde ela renkten eser kalmamıştı.

Karakol'a ilk gelişinde gördüğü o koyu renk saçlı, küstah delikanlıdan dünyalar kadar farklıydı. Artık insanlıkdışı görünüyordu.

Helena ona dokunsa kanamaya başlardı ama yine de cazibesinden kaçamıyordu.

Gözleri buluştuğunda Kaine'in yüzünden acı bir ifade geçti.

"Bir önemi yok," dedi gözlerini kaçırarak.

Helena bir şey söylemek için ağzını açtı ama ne dese yalan olurdu. Motivasyonu ne olursa olsun, Kaine Sonsuz Alev'in bunu kendi çıkarına kullanmayacağına güvenmiyordu. İkisi de Crowther'ın tam da öyle yapacağını biliyordu.

"Sanırım öyle," dedi Helena, soğuktan korunmak için kalın yeşil kazağını üzerine geçirerek. Kapıya vardığında arkasına baktı.

Kaine gidişini izlemiyormuş gibi hemen gözlerini kaçırdı.

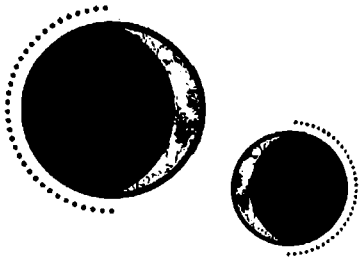
Kederli bir havası vardı.

"Ölme, Kaine," dedi Helena. Girdiği yol Helena'yı ürkütüyordu. Eğer dizilim bir başarısızlığın cezasıysa, ihanetin bedeli ne olurdu?

Kaine ona bakarken dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ölmekten çok daha kötü kaderler de var, Marino."

Helena başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama o dediğimin geri dönüşü yok."

Kaine acı bir kahkaha attı. "Pekâlâ ama sırf sen istediğin için."

44. BÖLÜM

Aralık 1786

Savaş da Paladya'yla birlikte donmuştu. İki taraf arasındaki gerilim uzayıp gidiyordu. Her an bozulabilecek kırılgan bir denge. Her çatışma aniden patlak veriyor, hiçbir uyarı olmaksızın başlıyor ve korkunç kayıplarla son buluyordu.

Helena ile Kaine arasındaki gerilim de çok benzerdi.

Kaine'de eskiden olmayan keskin bir taraf belirmişti; bir bıçağın ağzı bileği taşına sürtülüyormuş gibi aşınıyordu.

Bazen ağır yaralı hâlde geliyor ve çok yavaş iyileşiyor, Helena yardım etmeye kalktığında da fena tersliyordu.

Genelde Helena gitmeden toparlanmış oluyordu ama Helena onun nasıl yaralandığını hiç çözemedi. Sanki bu ona ölmemesini söylemesinin bedeliydi ve Helena da onun ölemeyişinin işkencesine tanıklık etmek zorundaydı artık. Dizilimde bir hata olduğundan endişeleniyordu.

Bir an Kaine bir sandalyeye yayılmış, Helena'nın antrenman yapışını izliyordu; bir sonraki an gözleri geriye devrildi ve yere yığıldı.

Helena onu sırtüstü çevirdiğinde altındaki zeminde bir kan lekesi gördü. Üniforması kana bulanmıştı.

Kıyafetlerinin altında kalın bandajlar vardı ama kanı pıhtılaşmıyor ve yara iyileşmiyordu. Helena yaranın yerini bulmaya çalıştığında rezonansı işe yaramadı.

Dehşetle bandajları söktü ve bir bıçak yarası buldu.

Organlara isabet etmemişti ama onu yaralayan şey kırılmış ve bir kısmı içeride kalmıştı.

Metal çok büyük değildi ama Kaine iyileşmiyordu.

Normalde şarapnel yaralanmalarını Maier hallederdi; bu tür vakaların tedavisi yaşam büyüsüne uygun değildi.

Helena yarayı değerlendirmeye ve içinde ne kadar metal olduğunu anlamaya çalıştığında rezonansı parazitlenmiş gibi titreyip söndü.

Elinde ameliyat için uygun aletler yoktu. Ellerini yıkadıktan sonra parmağını yaraya sokup parçayı yakalayıp çıkardı.

Metal parçasını elinde tuttuğunda somut ve katı bir şeymiş gibi onu hissedebiliyordu ama rezonansım ona yönelttiğinde metalin içine çekildi ve ardından... durgunluk. Duyuları orada hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Parça parmaklarının arasında ufalanmaya, paslanır gibi un ufak olmaya ve Kaine'in kanında çözünmeye başladı.

O alaşımdı bu. Lumityum ile mo'lian'shi. Kaine bu metalle bıçaklanmış ve parçası vücudunda bırakılmıştı.

Kaine'in bilincinin yerinde olmadığını bilse de, "Aptal adam," dedi Helena.

Parçayı bir gazlı bezin üzerine koyup parmaklarını sildi. Alaşım Kaine'in kanına karışırsa ne olur hiç bilmiyordu.

Kaine'in bedeni değişime karşı inatçıydı ama alaşımın yenilenmeyi engelleyiş biçimine bakılırsa, Ölmeyenler'in rezonansı bloke etme konusundaki gelişimi başarıya Sonsuz Alev'in sandığından çok daha yakındı.

Helena iç yarayı olabildiğince net hissetmeye çalışarak ellerini Kaine'in teni boyunca gezdirdi. Ama rezonansı delik deşik olmuş gibi bir gelip bir gidiyordu.

Helena çantasını aldı; Kaine'in bir gün şifayı kabul etmesi ihtimaline karşı tam teşekküllü bir ilaç ve malzeme kiti hazırlamıştı. Ne yapacağını çözmeye çalışırken kan kaybını yavaşlatmak için yaranın çevresine bir merhem sürdü. Üzerinde çalıştığı uyarıcı enjeksiyon tamamlanmış olsaydı belki işe yarardı ama hâlâ epinefrin dengesini kurmaya çalışıyordu.

Parçaları rezonansını kullanarak çıkaramayacaksa, işi eski usul ameliyatla yapmak zorundaydı.

Simyasal cerrahi çok daha saldırgandı. Kuzey'deki hastanelerin çoğu yalnızca simyacıları çalıştırırdı; elle yapılan cerrahi ise büyük kesikler ve izler bıraktığı için ilkel ve kaba bulunurdu.

Helena simya bıçağını eline aldı ve onu parçalamadan önce mırıldanarak özür diledi. Bir transmutasyon silahının yapımı zordu. Helena'nın onunla işi bittiğinde eski hâline getirmesi neredeyse imkânsız olacaktı.

Resmî bir silahı bu şekilde tahrip etmenin sonuçlarını düşünmemeye çalışarak metali bir pens setine dönüştürdü, bıçağın bir kısmından da kendine bir neşter yaptı. Penslerin yeteceğini umuyordu.

Metali steril hâle getirmek için yıkadı, ısıttı ve soğuttu.

Küçükken babasının yaptığı ameliyatlarını izlerdi. Annesi öldükten sonra, yalnız kalmaktansa orada olmayı tercih eder olmuştu.

Rezonansını ters yönde kullanarak, şarapnel parçalarının oluşturduğu boşluk üzerinden yerlerini belirledi. Parçalar narindi ve kolayca ufalanıyordu. Yavaş çalışması gerekiyordu. Her birini tek tek çıkarıp bir bezin üzerine koydu.

Çoğunu çıkardıktan sonra Kaine'in bedeni nasıl iyileşeceğini yeniden hatırlamış gibiydi ve hâlâ içinde birkaç parça olmasına rağmen yara kapanmaya başladı. Helena yarayı elinden geldiğince düzgün yıkayarak tüm parçaları çıkarana kadar neşterle aynı kesiyi tekrar tekrar açmak zorunda kaldı. İçeride bir şey kalıp kalmadığını rezonansıyla birkaç kez kontrol etti. Hâlâ zayıf bir parazitlenme hissediyordu ama büyük bir parça kalmamıştı; Kaine'in vücudunun alaşımın geri kalanıyla baş edebileceğini umdu.

Ellerini yıkadı ve şarapnel parçalarının yarısını bir şişeye koyup çantasının en diplerine gizledi, geri kalanını ise Kaine isterse ona verebilmek için daha görünür bir şişeye yerleştirdi.

Yara tam olarak silinmeyip ardında bir iz bırakmıştı. Kaine'e bakıyordu da, bu zaten tek yarası değildi.

Helena elini onun göğsünün ortasına koydu ve rezonansını içine gönderdi. Kaine hâlâ kan kaybından dolayı güçsüzdü; kalan metal kanının yenilenmesini etkiliyordu. Helena, Kaine'in başını kucağına çekti ve boğazından aşağıya dikkatlice bir iksir döküp rezonansıyla sıvının ciğerlerine değil, mideye ulaşmasını sağladı. Baygınken bile Kaine'in yüzü her an bir darbe alacakmış gibi gergindi.

Helena alnındaki saçları çekip kaşlarının arasındaki gerilimi hafifletmeye çalıştı ve bir süre öylece oturdu. Kaine'in rengi biraz yerine geldiğinde Helena öne eğilip uyanmasına yardımcı olmak için başınm arkasına dokundu.

Kaine'in gözleri birden açıldı.

Helena daha hareket edemeden Kaine'in eli boğazma dolandı ve yüzünde panik dolu bir öfkeyle ayağa kalkarken onu da aşağı çekti.

Tam onu yere çarpacaktı ki Helena'yı tanıdı. Helena'nın boynu geriye savruldu ve kafasına acı saplanırken görüşü bembeyaz kesildi.

"Ne?" Kaine'in sesi hâlâ sersem çıkıyordu.

Helena, Kaine'in ellerini ensesinde hissetti ve görüşü yavaş yavaş netleşirken rezonansının omurgası boyunca aktığını duyumsadı. Kaine yanı başında diz çökmüş, boynunu kaldırıyordu. Helena'nm yüreği ağzına gelmişti ve öyle şiddetle çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Kaine de soluk soluğaydı. "Ne halt ediyorsun, Marino?" diye kükredi.

"Bayıldın," diyebildi Helena.

Kaine kendine baktı ve ancak o zaman üstünde gömlek olmadığını ve yaranın kaybolduğunu fark etti. Helena ona durumu anlatınca rahatlar diye düşünmüştü ama Kaine daha da sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Az kalsın seni öldürüyordum."

"Yaralıydın," dedi Helena ve titrek bir nefes verdi. "Hem de feci bir yara. Senin standartlarında bile." Oturdu ve boğazının yan tarafına dikkatle dokununca irkildi. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, benim işim Sonsuz Alev'in varlıklarını hayatta tutmak. Sen de onlardan birisin."

"Ölmeyecektim," dedi Kaine dalga geçer gibi ama yine de ona doğru eğildi.

Helena neredeyse geriye kaçacaktı ama Kaine temkinli bir tavırla elini uzatınca kendini sabit durmaya zorladı.

Kaine, Helena'nın kendi boğazına sardığı elini çekti. Bakışları Helena'nın boynuna kilitlenmişti ve parmakları yavaşça teninde gezdi. Helena tenin altında rezonansının omurgasına doğru bir sıcaklık yaydığını hissetti. Kaine'in kayıtsızlık maskesindeki yeni bir çatlak.

Kaine'in parmakları boynunu okşarken, "İyileştirilmemen mi gerekiyordu?" diye sordu Helena irkilmemeye çalışarak. "İstersen... yaranı tekrar açıp hepsini yerine koyabilirim."

Kaine'in parmakları durdu ve ona ters ters baktı. "Ben senin hastan değilim."

Yerde oturmuş, iki eliyle onun boynunu kavramış ve başını yavaşça bir o yana bir bu yana eğiyor olmasaydı korkutucu olabilirdi. Artık omurilik yaralanmalarını ciddiye aldığı ortadaydı.

Kaine'in onun saçlarında gezinen parmaklarını ve onu kendine çekişini hatırlayınca Helena'nın kalbi daha da hızlandı. Yalnız kaldığında o anıya sık sık dönüyor, neler olabileceğini düşünüyordu.

Titrek bir nefes aldı ve elini uzatıp Kaine'in bileğini kavradı. "Ölmene izin veremem."

Kaine kalakaldı. Helena onun nabzını parmaklarının altında hissediyordu. Ellerinin sıcaklığı tenine işlerken gözlerinin kardığını ve gözbebeklerinin genişlediğini gördü.

Kaine başını iki yana salladı. "Bırakmıyorlar ki öleyim."

Helena bileğini daha sıkı kavradı. "Yani onlar... Bennet hâlâ üzerinde deneyler mi yapıyor? Dizilimi atlatınca artık yapamaz diye..."

Kaine elini kurtardı. "Her şeye rağmen hayatta kalmak gibi bir alışkanlığım var. Görünüşe göre bu da incelenmeye değer bir şey."

Helena hiç düşünmeden uzanıp adamın yanağını okşadı. "Çok üzgünüm, Kaine."

Kaine bocaladı ve bir anlığına bir yanı hâlâ on altı yaşındaymış gibi çok genç ve çok korkmuş bir ifade belirdi yüzünde. Sonra

birden kasılıp onun elinden uzaklaştı ve Helena'ya yeniden baktığında yüzü vahşileşmişti. İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"İnanılmazsın," dedi. "Gerçekten."

Helena ne demek istediğini anlayamadı.

Kaine başını iki yana salladı. "Buraya ilk geldiğinde içinde yoktur diyordum ama gerçekten bambaşka bir şeymişsin."

Helena'nm midesi düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"O aileye hizmet etmek için her şeyi yaparsın, değil mi? Ama bir gün Holdfast senin o altın ve saflık krallığına ait olmadığını fark edecek. O zaman seninle ne yapacağını merak ediyorum."

Kaine'in onun canını yakmaya çalıştığını biliyordu ama Helena bunu zaten defalarca düşündüğünden artık o kadar da canı yanmıyordu.

"Hiçbir şey yapmasına gerek kalmayacak; sen onun yerine hallettin zaten." Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak gülümsedi. "Ama yapmasaydın bile, şifacı olduğum anda gözden çıkarılabilir olduğumu biliyordum."

Bunun onu susturacağını düşünüyordu ama Kaine güldü.

"O zamandan beri mi öyle olduğunu sanıyorsun? Sen hep gözden çıkarılabilirdin, Marino. Gerçekten bu savaşın ölüm büyüsüyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Bu savaşlardan herhangi birinin cidden ölüm büyüsüyle ilgili olduğunu?"

Helena başını temkinle iki yana salladı. "Hayır. Mesele hep güçtür. Bir de insanların bedelleri umursamadan neler yapacakları."

Kaine başını yana eğip onu süzdü. "Yüce Ölüm Büyücüsü'nün lonca ailelerini kendi tarafına nasıl bu kadar kolay çektiğini hiç merak etmedin mi? Ne de olsa çoğu dindardı ya da servetlerini Enstitü'ye borçluydu."

Helena omuz silkti. "Çünkü siz kıskanç, hırslı ve elinizdekiyle yetinmeyi bilmeyen insanlarsınız."

Kaine kana bulanmış giysilerini giyerken kaşını kaldırdı. "Evet, sanırım bunun da payı vardı ama hayır, Morrough'nun tek yaptığı Holdfastların yüzyıllardır büyüttüğü çatlağı genişletmekti. Bu

şehri kurdukları andan itibaren, hiç öyle bir iddiada bulunmamalarına rağmen kendilerini kral konumuna getirdiler. Gücü 'kovalayacak' kadar alçak tipler değillerdi; hayır, onların kaderinde bu vardı. Seçilmişlerdi de diyebilirsin."

"Çünkü yönetmek istemediler," dedi Helena hararetle. "Luc asla istemedi ve Apollo'nun da en çok önemsediği şey hep Enstitü'ydü. Siyasetten nefret ederdi."

Kaine'in dudakları büküldü. "Evet. Güç sahiplerinin siyasetten nefret etmesi ne komik, değil mi? Sanki asıl istedikleri şey canlarının istediğini yapmakmış gibi ve bunun için alkışlanmak istiyorlar; bu alkışı alamazlarsa da zaten yaptıkları önemsiz bir şeymiş gibi davranırlar. Siyasetten bu kadar nefret ettikleri düşünülürse, bırakmaya da elleri gitmiyor bir türlü. Yönetimin ayrıntılarını inanç sahiplerine bıraktılar yalnızca ve o sıkıcı işleri Şahinlere, Kerkenezlere ve Örümcekkuşlarına havale ettiler. Enstitü, simyanın zirvelerini araştırma idealiyle kurulmuştu ama bilim İnanç'la çelişmeye başladığı anda o idealde çatlaklar belirdi. Yeni metaller ilk keşfedildiğinde çıkan krizi görmeliydin. İnanç yıllarca sekiz metalden fazlası olamayacağını, geri kalanların sadece bileşik veya alaşım olduğunu savundu ve o loncaları resmen tanımayı reddettiler çünkü kutsal ve göksel olarak sekizden ötesi olamazdı. Simya çalışmaları yoluyla dünyayı birleştirme ideallerine de yazık oldu."

Helena'ya baktı. "Elbette o vaatleri tamamen inkâr edemezlerdi; Orion'un mirası sürmeliydi. Bu yüzden ara sıra birini getirirlerdi. Ne kadar yüce gönüllü olduklarını göstermek maksadıyla uzak diyarlardan gelen bir dâhi. Elbette hepsi Principatus'a boyun eğmek şartıyla."

Helena'nın içindeki öfke bir volkan gibi kabardı. "Öyle değildi!"

Kaine ona alayla baktı. "Sen her sene sınav sonuçları açıklandığında ağlayacak gibi olan çünkü bir yıl daha eğitim hakkı kazanan çaresiz bir burslu öğrenciydin. Baban da iş bulamadığı için nehir kenarındaki varoşlarda yaşıyordu."

"Evet ama onlar biraz daha cömert davransaydı siz loncalar kıyameti koparırdınız."

Ninova

"Ne fark ederdi ki? Zaten sizden nefret ediyorduk. Holdfastların babana üç kuruşluk bir iş ayarlaması onlara hiçbir şeye mal olmazdı. Ama eğer çırpınmak zorunda kalmasaydın seni nasıl bir ağın içine hapsettiklerini fark ederdin. Duyduğuma göre Ilva Holdfast'ın bu konuda özel bir yeteneği varmış. Bir insanın ne kadar baskıya dayanabileceğini tam tamına bilirmiş."

Helena'nın içi kalktı ama başını iki yana salladı.

"Yani siz lonca öğrencileri sadece... ne yapıyorsunuz? Siz de onlara mı uyuyordunuz?" dedi alınmış gibi.

Kaine güldü. "Hayır. Sizden gerçekten nefret ediyorduk. Bizim açımızdan düşün: Sen Sonsuz Alev'in bizle diğerleri arasına çizdiği sınırdın. Yokluktan seçilip göklere çıkarılan, loncaların asla kazanamayacağı ilgi ve övgüye mazhar olan bir hiç kimse. Biz tırnaklarımızla kazıyarak dipten çıktık ve her yıl yoktan servet yaratabilen bir aileden cebimizdeki son parayla sertifika ve lumityum satın aldık. Bir de bizden buna ininnet duymamız beklendi. Yukarı baktığımızda ulaşmak istediğimiz her şeyin önünde ilk duran *sendin*."

Helena'nın sırtından aşağı soğuk bir ürperti süzüldü.

Kaine odanın öbür ucuna baktı. "Morrough buraya geldiğinde ölümsüzlük ya da zenginlik vadetmesi bile gerekmedi. Yükselmemize izin vermeyenleri ortadan kaldırmayı teklif etti sadece. Holdfastlar giderse, İnanç'ın Paladya üzerindeki baskısının çökeceği varsayılıyordu. Kolayca ele geçirilecekti. Şehrin neredeyse hiç etkilenmemesi gerekiyordu. Hatta Enstitü'nün bile dokunulmadan kalması planlanmıştı."

"Ama sonra baban tutuklandı."

Kaine boş gözlerle başını yukarı aşağı salladı. "Ama sonra babam tutuklandı ve zaten hepsi yalandı. Yine de buna karşı çıkacaklar gerçeği fark ettiğinde artık onlar için çok geçti."

"Karşı çıkan Ölmeyenler mi vardı?" Potansiyel sempatizanlar olabileceği fikriyle Helena'nın nabzı hızlandı. Bu çok önemli bir bilgiydi. Bu her şeyi değiştirebilirdi.

Kaine başını umursamazca sallayarak onayladı.

"Kim?" Helena öne eğildi. "Kim karşı çıktı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Helena hevesle başını salladı.

Kaine elini uzattı, parmakları Helena'nm boğazını sardı ve onu kendine çekti. "Basilius Blackthorne. Tanıdık geldi mi?"

Helena'nın kanı dondu. Evet, onu tanıyordu.

"Hani şu Blackthorne?"

"Şimdi nasıl bir canavar, değil mi? Tefilinlerden bahsetmiştim, hatırladın mı?" Parmakları Helena'nm boğazını biraz daha sıktı. Nabzı daha da hızlanan Helena başmı hafifçe salladı.

"Principatus Apollo'yu öldürmemin ardından Basilius bu yöntemleri ve katliamı asla kabul etmediğini söyledi. Morrough –o zamanlar hâlâ Morrough adını kullanıyordu– bunu düşünecekmiş gibi davrandı. Hepimizi bir toplantıya çağırdı. O geceye kadar kaç kişi olduğumuzu bile bilmiyorduk. Basilius'un fikrini nasıl değiştirdiğini görmemiz için hepimizi çağırdığını söyledi. İçinde Basilius'un tefilini olan bir kutu çıkardı ve bize hepimizin kendimizi ona emanet ettiğimizi hatırlattı. Ardından pençe yüzüğüyle tefilini oymaya başladı. Basilius haykırmaya ve kendi vücudunu parçalamaya başladı; ta ki yerde paramparça kalana kadar. Ama Basilius tekrar tekrar yenilendiği için bu süreç durmadı. Zemin tamamen kaplanana kadar sürdü. Morrough sonunda durduğunda, Basilius'un eve gidip karısını yataklarında canlı canlı yediği söylendi. Çocukları da varmış sanırım. Artık yoklar."

Kaine hikâyeyi duygusuzca anlatırken parmakları hâlâ Helena'nm boynuna dolanmıştı.

"Morrough için hepimiz gözden çıkarılabiliriz. Gördüğün üzere, seçim denen yanılsamayı gayet iyi bilirim." Yavaş ve acımasız bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Bu yüzden de onu ânında tanırım."

Helena başını iki yana salladı ve ama Kaine elini daha da sıktı; Helena nabzının onun avucunda attığını hissedebiliyordu. Kalbi göğsünü dövüyordu. Kaine iyice yaklaşıp eğildi. Helena, adamın ondan korkmasını istediğini anlayabiliyordu. Ama korkmuyordu. Artık değil.

"Luc öyle biri değil," dedi. "Ona sadık kalmamın nedeni, benim için aynı şeyi yapacağını bilmem."

Kaine'in gözleri karardı. "Öyle mi?"

Başparmağı Helena'nm çenesinin kıvrımını buldu. Solgun yanaklarının çukurlarında hafif bir renk belirdi. Kaine'in bakışları dudaklarına kaydı ve Helena aralarındaki çekimi hissetti. Sanki bir tel gerilmişti de dokunsalar titreyecekti.

Kaine onu yüzleri neredeyse değecek kadar kendine doğru çekti ve etraflarındaki her şey silinmeye başladı. Helena onu dudaklarının ayrılıp tereddütte kalışını izledi; o kadar yakındı ki nefesinin tadını alabiliyordu. Kaine derin bir nefes çekti.

"Peki sevgili Luc'un, babasının katilinin seni bir fahişe gibi satın almasına izin verdiğini öğrense ne derdi?" Konuşurken Kaine'in serbest eli beline kayıp onu kendine çekti, yavaş yavaş yukarı çıkıp bedenini kavradı. Onu yere yatırıp o çıplak zeminde ırzına geçecekmiş gibi.

Ama gözleri buz gibiydi.

Arzudan eser yoktu. Öpüşmelerinin bir pantomimi, kaba bir kayıtsızlıkla yeniden sahnelenen hâli gibiydi. Kaine ona kendi isteğiyle kimlere teslim olduğunu hatırlatıyordu.

Helena geriye kaçtı ve adamın uzanamayacağı bir noktaya kadar süründü.

Kaine sadece güldü.

Dertop olup toparlanmaya çalıştığı sırada Helena'nın elmacık kemikleri sızlıyor, vücudu bir yanıyor bir donuyordu. Tüm bunların gerçekten bir anlamı varmış gibi. Ne kadar iğrenç, ne kadar zavallı bir yaratığa dönüşmüştü.

Mal. Hayır, o bile değildi.

Bir süs eşyasıydı o. Kaine'in taleplerine rasgele eklediği bir şey. O kadar önemsizdi ki Ilva ile Crowther ona bakmış ve reddetmeye değer bile bulmamışlardı.

Eğitimini Helena'yı kontrol etmek için kullandıklarını ve Holdfastların ne kadar suçlu olduğunu istediği kadar anlatabilirdi Kaine. Fakat onu bir fahişeye çeviren bizzat kendisiydi.

Bazen babasıyla birlikte hastanede ölmüş olmayı ve günden güne eksilen hâliyle değil de potansiyeliyle hatırlanıp yası tutulsun istiyordu. Artık simyacı, şifacı ya da başka bir şey olmasımn bir önemi kalmamıştı. Bunu öğrenen herkesin gözünde tek bir şey olacaktı. Kadınlar her zaman, onlara yakıştırılabilecek en aşağılık kelimeyle tanımlanırdı.

Ama daha da fenası tüm bunların farkında olmasına rağmen Kaine'in nadiren de olsa nazik birine dönüştüğü anlara hâlâ açlık duymaktı. Çünkü elinde yalnızca bu kalmıştı.

"Gitmem gerekiyor," diyebildi sonunda zar zor. "Bu hafta elinde... yeni bilgi var mı?"

O anda o soruyu sormak neredeyse ironikti.

Kaine yere atılmış paltosuna uzanıp kan lekeli bir zarf çıkardı.

Fırlattı ve zarf aralarındaki zemine düştü.

Helena Karargâh'a döndüğünde dışarıdan sakin görünüyordu ama metal parçacıklarını Crowther'a teslim edip Shiseo'nun incelemesi talimatını alırken elleri titriyordu. Parçaları laboratuvara götürdü ve hastanedeki vardiyasma başladı.

Keşke gün bu kadar sessiz geçmeseydi. Düşünmeden duramıyordu.

Sokağa çıkma yasağından sonra boş laboratuvara geri döndü ve kendi başına öylece oturdu.

Kış gündönümü kapıya dayanmıştı. Kuzey'de eskiden yeni yıl gelmeden önce kış boyunca besleyemeyecekleri hayvanları kesip herkes bahara kadar idare edebilsin diye kaynaklarını paylaşma geleneği vardı.

Modern zamanlarda bu âdet yerini hediyeleşmeye bırakmıştı: kitaplar, el yapımı eşyalar, bulmacalar, uzun Kuzey gecelerini geçirmeyi sağlayacak şeyler.

Helena hediye konusunda asla iyi olmamıştı.

Tek başarısı Luc'a verdiği ve üzerinde bir gün birlikte gidecekleri yerleri işaretlediği bir haritaydı.

Geçen yıl hiçbir şey vermemişti ama bu yıl, sahra doktorlarının yakınlarda olmadığı durumlar için basit malzemelerden oluşan bir ilkyardım seti hazırlamayı düşünmüştü. Ama Ilva bu yıl gündönümünde Luc'la ya da başka biriyle görüşeceğinden bahsetmediğinden bu fikri rafa kaldırmıştı.

Bir süre sonra yerinden kalktı, dolabı açıp raflardan küçük şişeler çıkardı, onları balmumu bir bezin üzerine dizdi ve her birini sığdırmak için kumaşın üzerine ölçü çizgileri çekti. Gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Bir işi vardı. Yapmak zorundaydı.

Ertesi hafta, buz gibi yoğun bir yağmur yüzünden Helena köprüyü geçerken önünü zor görüyordu. Karakol'a yürürken hasat bıçağını sıkıca kavradı. Keskinliğini yitirmeden dönüştürülemiyordu ama yine de iş görürdü.

Yeni bir simya bıçağı edinmesi uzun sürecekti.

Simyasal silah kaybeden birinin açıklama yapmadan yenisini alması mümkün değildi. Kaybettiğini söylerse disiplin cezası alır ve asker olmadığı için bekleme listesinin alt sıralarına düşerdi. Bir saldırıda kaybettiğini iddia ederse de hangi saldırıda olduğunu belirtmesi gerekirdi.

Ilva ya da Crowther kayıt dışı bir simya bıçağı bulana kadar Helena elindekiyle idare etmek zorundaydı.

O gün bina öyle soğuktu ki nefesi havada ince bir buğuya dönüşüyordu. Bir dakika sonra Kaine içeri girdi ve kapüşonunu yüzünden çekti. Helena gözlerini kaçırsa da siyah üniformasının tamamen sırılsıklam olduğunu ister istemez fark etmek durumunda kaldı.

"Bıçağın nerede?"

Helena'nın içi çekildi. Kaine'in hemen fark etmeyeceğini ummuştu.

"Ah." Sesini normal tutmaya çalışmıştı ama yine de tizleşmişti. "Şey..." Yutkundu. "Kaybettim."

"Kayıp mı ettin?" dedi Kaine yavaş yavaş, her kelimenin sonunda *aptal* dermiş gibi. "Ne zaman?"

Helena hâlâ yere, Kaine'in ayaklarına bakıyordu. Adam kedi gibi, neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerledi.

"Geçen hafta."

Kaine'in ayakları durdu. "Saldırıya mı uğradın?"

Hızla Helena'ya doğru geldi ve onu baştan aşağı süzerken gözlerinde yine o yoğun parıltı vardı.

Helena başını iki yana salladı. "Hayır, ben kırdım. Sen uyanmayınca ameliyat için aletlere ihtiyacım oldu. Ben de kendim yaptım."

Yüzünü okuyabilmek için başını kaldırmaya cesaret etti ve Kaine'in afallamış ifadesi hoşuna gitti.

"Yenisini alırım," diye ekledi Helena aceleyle. "Sadece... bazı lojistik gecikmeler var. Bu arada, sana bir hediye getirdim," dedi neşeli görünmeye çalışarak.

Çantasını karıştırdı, balmumu kumaşla sardığı küçük paketi buldu ve hızla uzattı.

"Bu, şey... bir acil durum tedavi kiti," dedi Helena, Kaine reddetmeden hızla açıklamaya çalışarak. "Senin yenilenme sürecinle uyumlu olacak şekilde hazırladım."

Kaine tamamen gafil avlanmış gibiydi. Bir an durup paketi aldı ve sonra Helena'nm ondan bir tepki beklediğini fark edince içini çekip kiti açtı. "İlaç satın *alabileceğimin* ve pek ihtiyacım da olmadığının farkındasındır herhalde."

"Bunları alamazsın. Ben geliştirdim. Yaşam büyüsüyle... ya da senin durumunda rejenerasyonla uyumlu çalışacak şekilde tasarlandılar."

Helena tereddütlü bir adım attı ve şişeleri işaret etti.

"Hepsi etiketli ve nasıl kullanılacaklarını da buradaki balmumlu kâğıda yazdım. Hepsi transmutasyonel şifayı desteklemek için hazırlandı. Geleneksel ilaçlar bazen süreci bozabiliyor, bu yüzden şifa süreciyle uyumlu karışımlar geliştiriyordum."

En yakındaki şişeyi gösterdi. "Bu kanamayı yavaşlatmak için bakırla karıştırılmış civanperçemi tozu. Bandajlamadan önce

yaranın çevresine sürersin. Kendi kendine yenilenmeye alışkın olduğunu biliyorum ama kan kaybını yavaşlatmak yine de iyi olur. Bu" –mavi-yeşil bir şişeye dokundu– "kan yenilenmesini destekler; vücudunun ihtiyaç duyduğu bileşenlerin yoğun konsantrasyonunu içeriyor, yani bedeninin işlemesi için gerekli olan hayati minerallerin ve diğer şeylerin tükenmesini önler. Bu da sırtın için geliştirdiğim merhem, yüzeysel ağrılar için. Eğer iyileşmeyen bir yaran olursa, en azından bölgeyi hissizleştirir, şeye kadar..."

"Neye kadar?" Kaine birden ona baktı.

Helena onun, *Bana gelene ve ben de seni şefkatle iyileştirene kadar*, gibi bir şey duymayı beklediğini biliyordu.

"Bu da hediyenin diğer kısmı," dedi Helena gözlerini onunkilere dikerek. "Kendin uygulayabil diye sana bazı tedavi tekniklerini gösterebilirim diye düşündüm. Çoğu zaman buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama eğer rejenerasyonu yönlendirmeyi öğrenirsen, daha hızlı toparlarsın."

Elini yavaşça Kaine'e uzattı. "İzin verir misin?"

Kaine başını hafifçe eğerek onayladı.

Helena onun elini tuttu ve kendi kolunun üzerine yerleştirdi, sonra da parmaklarının üstüne kendi parmaklarını koydu. Rezonansını Kaine'in parmaklarının içinden geçirerek kendi bedenine aktardı ve bu da derisinin altında yankılanan hayaletimsi bir his yarattı.

"Benim bedenim seninki gibi değil tabii ama anatomimiz çoğunlukla benzer ve senin yenilenmen de aynı temel kurallara göre işliyor." Tıpkı acemilerine ders verir gibi konuşuyordu. Önceden deneyimi olmasına şükrediyordu. "Yenilenmenin en yaşamsal bölgelerden başladığını söylemiştin: beyin, organlar, uzuvlar. Kolunu kaybettiğinde yeniden çıkmamasının nedeni çok fazla kan kaybetmiş olmandı ve yanıklarım da iyileştirmek zorunda kalmıştın. Yenilenmek için yaşam gücün olsa da fiziksel kaynakların buna yetecek durumda olmayabilir. Onlar da bir yerden gelmek zorunda. Ağır yaralandığında rezonansın kendini iyileştirecek kadar dengeli olmayabilir ama onu yönlendirebilirsin ve bu kit de sana ihtiyacın olan desteği sağlar."

Ona elinden geldiğince çok bilgi aktardı. Vücudun sistemlerini, birbirine nasıl bağlı olduklarını, bir bölgedeki aksaklığın diğer yerleri nasıl etkileyebileceğini gösterdi.

Tüm önemli sistemlerin hızlıca üzerinden geçerek elinden geldiğince ipuçları vermeye devam etti.

"Gözler berbattır. Yani birini kaybedersen umarım yeniden çıkar ama çıkmazsa..." Nefes verdi. "Dokular aynı şekilde yeniden bağlanmaz. Çok zahmetli ve yorucu bir iştir. O durumda... muhtemelen bana gelmelisin. Yani, demek istediğim..."

Kekeledi.

"Yüce Ölüm Büyücüsü'nün gözleri yok," dedi Kaine.

Helena susup ona baktı. "Ne?"

Morrough'yu hiç görmemişti ama nadiren ortalarda göründüğü zamanlarda da yüzünü örten bir altın maske taktığını duymuştu; yüzünün büyük kısmını gizleyen, her iki yanında boynuz gibi uzanan kavisler bulunan bir ay maskesi. Bir güneş tutulması.

"Bakması epey mide bulandırıcıdır ama o rahatsız durmuyor." Ders dinlemek yetmiş olacak ki elini kurtardı. "Sanki gözleri yakılmış. Görmek için rezonansını kullanıyor."

"Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum." Helena ellerini eteğine sildi. "Eh, temel konular bunlar. Kite eklenmesini istediğin bir şey olursa ya da başka fikrin varsa yapmaya çalışırım."

"Temel konular mı?" Kaine bir cep saati çıkardı. "Bir saatten fazladır konuşuyorsun."

Helena onun yanıldığından o kadar emindi ki kendi saatine baktı. Ama yanılmıyordu. Hemen çıkmazsa vardiyasına geç kalacaktı.

"Yani... yine de sadece temel şeylerdi," dedi savunmaya geçerek ama sonra ekledi: "Gitmem gerek. Gündönümün kutlu olsun. Günlerin daha aydınlık geçsin."

Kaine kutlamasına karşılık vermedi ama Helena kapıya vardığında konuştu.

"Marino."

Ninova

Helena kasılıp arkasına baktı. Kaine hâlâ bıraktığı yerde duruyordu ve bakışlarında huzursuz bir ifade vardı. İkilemde kalmış gibi Helena'yı baştan aşağı süzdü.

"Benim de... sana vereceğim bir şey var," dedi sonunda diş çektiriyor gibi bir ifadeyle. Muşambaya sarılmış bir şeyi çıkarıp ona uzattı.

İçinde örgü kılıflara yerleştirilmiş güzel bir hançer takımı vardı. Helena daha dokunmadan bile rezonansının tepki verdiğini hissetti.

"Uzun olanı sırtına, küçük olanı ön koluna tak," dedi Kaine, Helena sessiz kalınca. "Senin ölçülerine göre yaptırdım. Titanyum ve nikel karışımı hafızalı bir alaşım olduğundan çoğu silaha göre daha fazla transmute edebilirsin ama yine de kendi biçimine döner. Kullandığın rezonans fazına göre üç farklı bellek formu var ve istersen değiştirebilirsin. Bu yüzden kılıfları da şekil alabilir malzemeden."

Helena büyük hançeri eline aldı.

Aylarca çelik bir silahla çalıştıktan sonra bu hançer neredeyse tüy gibiydi. Kılıfından çektiğinde parmaklarının arasında şarkı söylüyordu. Hançer keskinliğini koruyarak dönüştüğünde rezonansını sadece birazcık odaklamıştı ama şekli ve uzunluğu tamamen değişti ve bir kurdele gibi kıvrılarak esnek, kamçı benzeri bir bıçağa dönüştü. Rezonansının tonunu azıcık değiştirdiğinde metal yönlendirmesine bile gerek kalmadan yeniden mükemmel bir hançere dönüştü.

Helena bu kadar kolay transmute edilebilen bir şey olduğuna inanamayarak titrek bir nefes verdi. Parmaklarını oynatmak kadar zahmetsizdi ve ağırlığı da yok gibiydi.

Hançerleri tekrar tekrar çeviriyor, tüm ayrıntılarını inceliyor, ağırlıklarıyla dokularına ve olağanüstü keskinliklerine bakıp duruyordu. Kabzalarında kavramayı kolaylaştıran asma dallarım andıran zarif kıvrımlar vardı.

Ne diyeceğini bilemedi. *Teşekkür ederim* çok yetersiz kalacaktı.

Kaine onu dikkatle izliyordu ama Helena başını kaldırdığı anda o ifade yok oldu. Kaşlarını çattı. "Bu silahları asla parçalayıp tıbbi aletlere dönüştürmeyeceksin. Kimse için."

Helena kızardı. "Şekillerin ayarlanabilir olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Tamamen sökülecek kadar değil. Anlaştık mı, Marino?" Sesi buz gibiydi.

"Pekâlâ. Söz veriyorum," dedi Helena gözlerini devirerek. Kaine, her güzel ânı mahvetmenin bir yolunu mutlaka buluyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Helena yeniden ona baktı. "Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok güzeller."

Kaine gözlerini kaçırdı. "Önemli değil." Boğazını temizledi. "Beğenmene sevindim çünkü Karargâh dışına her çıktığında ikisini de takmanı bekliyorum. Aslında... sürekli takmalısın. Sadece uyurken çıkarabilirsin. Bunlar çantanın dibine atılacak şeyler değil. Buraya her geldiğinde üzerinde görmeyi bekliyorum. Anlaştık mı?"

"Tamam, takarım," dedi Helena ödün veriyormuş gibi. Oysa onları elinden bırakmak istemiyordu.

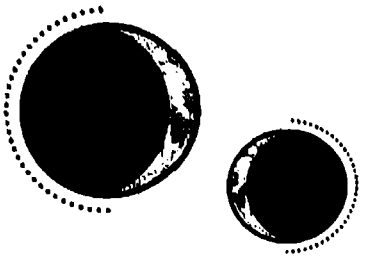
"Güzel." Kaine kıpırdandı. "Amma eğlendik. İnsan vücudunun sistemleri üzerine bir saatlik ders dinlemeyi ne kadar özlediğimi unutmuşum resmen."

Helena başını kaldırdı ve Kaine ona sahte bir gülümsemeyle baktı.

Kaine tam dönüp gidecekti ki durdu. "Artık elinde düzgün bir silah olduğuna göre, biraz daha yoğun bir eğitime geçebiliriz diye düşünüyorum. Haftaya hazır ol." Bir zarf uzattı. "En son taksitim."

Helena almak için uzandı ama Kaine onu gözlerine bakmaya zorlayana kadar zarfı bırakmadı.

"Şunu söylemeden geçemeyeceğim, Marino, epey pahalıya patladın."

45. BÖLÜM

Aralık 1786

Crowther hâlâ Karargâh'ta olmadığından Helena raporunu mecburen Ilva'ya sunacaktı.

Ana binadaki Ilva'nın ofisine çıkarken onun kendisi hakkında bildiği şeyleri düşündü. Yıllarca bursunu onaylayan kurulda yer almıştı ve muhtemelen kabul kurulunda da bulunuyordu.

Babasının ölümünden sonra Ilva'nın ona ilgi göstermesi artık gözüne o kadar da sıcak görünmüyordu.

Ilva elinden sarkan bir kalemle bir raporu gözden geçiriyordu ve muhafız Helena'yı içeri alırken başını kaldırıp bakmadı.

"Marino," dedi Ilva soğuk bir sesle. "Otur. Birazdan sana döneceğim."

Helena parmaklarını gererek bekledi.

"Shiseo'yla nullyum üzerindeki çalışmanız nasıl gidiyor?" diye sordu Ilva dosyayı kapatıp başmı kaldırırken.

Konsey, lumityum-mo'lian'shi alaşımını kolaylık olması açısından *nullyum* olarak adlandırmıştı. Alaşımın varlığı çok yayılmamıştı fakat birkaç metalurjist ve kimyacının üzerinde çalıştığı biliniyordu.

Soru Helena'yı hazırlıksız yakaladı; Kaine hakkında sorular gelmesini bekliyordu.

"İyi. Ferron'dan aldığım örneklerle kıskaçlayıcı sentezlemeyi bitirdik. Eğer savaşçılarımızdan biri buna maruz kalırsa,

kanındaki metal izlerini yakalayıp uzaklaştırabilecek bir şey olacağını umuyoruz."

Helena'nın çıkardığı şarapnel örnekleri sağlam bir silah yapmaya elverişli değildi fakat alaşım zaten bunun için tasarlanmamıştı. Füzyon kasıtlı olarak kararsızdı; darbe aldığında parçalanıyor ve kanla temas ettiğinde hızla bozularak rezonansa yönelik zehirli bir bıçak gibi çözülüyordu. Helena ile Shiseo olası tedavi yöntemlerini araştırmakla görevlendirilmişlerdi.

Çünkü metal zehirlenmesi bazı simya alanlarında sık görülebileceği için kıskaçlayıcılar zaten rutin bir uygulamaydı.

Ilva başını yukarı aşağı salladı. "Shiseo ne düşünüyor?"

"Kullandıkları yöntemle gerçek anlamda simyasal baskılamanın mümkün olmadığını düşünüyor. İyileşmeyi ve simyasal cerrahiyi engellese de savaş sırasında sınırlı bir kullanımı var ama oranları ve kompozisyonu yapılandırırlarsa bu durum değişebilir."

Ilva'nın gözleri kısıldı. "Peki aklınızda alternatif bir yöntem var mı?"

Helena kıvranmamaya çalışarak yutkundu. "Bir fikrimiz var ama tamamen teori evresinde. Denemek için yeterli nullyumumuz yok."

"Ve o da..."

Helena'nın midesi düğümlendi. Bu tür konuşmalardan nefret ediyordu.

"Alaşımın hareket tarzı ve rezonansın kullanımı göz önüne alındığında onu bir silah hâline getirmek ya da nullyumu kana enjekte etmektense doğrudan uzuvları hedef almak çok daha etkili olurdu. Eğer bu tür bir bozucu etki ellerin yakınında yoğunlaştırılırsa, bir simyacının rezonansını doğru algılaması neredeyse imkânsız olur. Shiseo bu alaşımın yüksek ve keskin rezonans noktası bulunan bir maddeyle –örneğin yüksek düzeyde lumityum emanasyonu içeren bakırla– eşleştirilmesi hâlinde, simyacının dağarcığından bağımsız olarak çoğu tür rezonansı bastırabilecek türde bir etkileşim yaratılabileceğini düşünüyor."

"Peki buna nasıl karşı koyabiliriz?" Ilva ilgiyle öne eğildi.

"Şey, rezonansı olmadan çalışabilecek herhangi bir iyi metalurjist bunu yapabilir. Ama Paladyalı metalurjistlerin çoğu bugüne kadar böyle bir durumla uğraşınak zorunda kalmadı."

"İyi ki o parçaları Ferron'm içinden çıkarmışsın," dedi Ilva pek de memnun olmamış gibi bir sesle.

Helena kısa bir baş selamı verdi. "Bu da onun raporu," diyerek zarfı masanın üzerinden itti.

Ilva zarfı alıp çekmecesine attı.

"Bir de ben..." Helena tereddüt etti; alnına ve kulaklarının ucuna kadar ateş bastı. "Bana gündönümü hediyesi olarak titanyum-nikel alaşımından yapılmış bir hançer seti verdi."

Yağlı bezi çıkarıp Ilva bakabilsin diye masaya serdi. Ilva kaşını kaldırdı ve hançerlere şöyle bir baktıktan sonra tiksinmiş gibi bezi kapattı.

Helena'nın içi çekildi ve keşke talep etmeden göstermeseydim diye düşünerek hızlıca hançerleri topladı. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Ilva başını yana eğip Helena'yı süzdü. "Ferron rütbe atlıyormuş," dedi çekmeceden bir dosya çıkarıp masaya bırakırken. "Biliyor muydun?"

Helena'nın kalbi tekledi. Üniformasının daha koyu olduğunu fark etmişti.

"Görünüşe göre o yaralanışından önce ulaştığı her seviyeyi çoktan katlamış. Şu anda son derece değerli birkaç bölgenin kontrolünü elinde tutuyor. Hatta yakın zamanda senin onu ziyaret ettiğin fabrika Karakol'unun da yönetimini devralmış. İnanılmaz bir hızla güç kazanıyor. Son dönemdeki tüm başarılarımızdan epey fayda sağlamış gibi görünüyor."

Ilva tırnağını masaya tıklatırken buz gibi bir gülümsemeyle Helena'ya baktı.

"Bilmiyordum," dedi Helena.

Ilva başını iki yana salladı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama onun tam olarak ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etme başlıyorum."

Helena'nın nefesi kesildi ama Ilva karşısında dosyadaki sayfaları çevirmeye devam etti.

"Aylardır Morrough'nun yeni bir silah geliştirdiğine dair söylentiler dolaşıyor. Önce Lila'yı neredeyse öldüren şu kimera gibi bir şey sandık ya da belki nullyumdur dedik ama hayır. İkisi de değil, öyle değil mi?" Ellerini kavuşturup Helena'ya baktı. "Ferron nasıl hâlâ hayatta?"

"Crowther bana elimden geleni yapmamı söyledi."

Ilva'nın bakışı Helena'nm yüzünden kayıp boynuna, yakasının altında hafifçe görünen kolyeye indi. Helena kaskatı kesildi.

"Ferron'ın tek casusumuz olmadığını biliyorsun," dedi Ilva. "Birden fazla muhbirimiz var. Raporlarına göre limanların geri alınmasının ardından Ferron cezalandırılmış. Ağır biçimde. Ölmek üzereymiş. Bana bunun *kesin olduğu* söylendi."

"Biliyor muydunuz?" diye sordu Helena titreyen sesiyle. "Ona ne yaptıklarını biliyordunuz ve... bana söylemediniz mi?"

Ilva delici bakışlarını ona yöneltti. "Sana neden söyleyelim ki?"

Helena'nın neredeyse dili tutulmuştu. "O saldırının bu kadar kapsamlı olmasının ve tüm istihbaratı kullanmasının nedeni bu muydu? Çünkü bu yüzden öldürülmesini bekliyordunuz. Çünkü bu yüzden ölmesini *istiyordunuz*."

Ilva hiçbir şey demedi ama Kaine'in Helena her geri döndüğünde içerlemiş ve inanamıyor oluşu anlam kazanmaya başlamıştı.

"Neden bana söylemediniz?" Helena'nın sesi öfkeden titriyordu.

Ilva'nın dudakları büzüldü ve gözleri Helena'nın yüzünde gezindi. "Sen her zaman... şaşırtıcı derecede dürüst olmuşsundur." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Luc sana bu yüzden güveniyor. Eğer sana planı anlatsaydık, bunu bile bile Ferron'ın yanına gidip de ona hiçbir şey belli etmeyeceğine inanıyor musun gerçekten?"

Helena titremeye başladı. Oda bulanıklaşırken sandalyenin kollarına tutundu.

"Fark edeceğini varsaydık," diye ekledi Ilva. "Ama fark etmediğin ve hatta ona karşı bir tür sorumluluk hissettiğin belli olunca

boşuna çabaladığını anlar da muskasını getirebilirsin diye düşünerek onu iyileştirmene izin verdik."

Ilva boğazını temizledi. "Yani o hain casusumuz sadece hayatta kalmayıp bir de her zamankinden daha tehlikeli hâle gelince nasıl şaşırdığımızı tahmin edersin. Nasıl yaptın bunu?"

Helena yutkundu. "Kaybediyorduk ve limanları onun sayesinde geri alabildik. Bunu bizim için yaptı. Döndüğüm günkü hâlini görmediniz siz. Cezalandırılacağını biliyordu, ölmeyi bekliyordu." Nefesi hızlandı. "Onun ölmesini istiyorduysanız bana söylemeliydiniz. Crowther bana elimden geleni yapmamı söyledi."

"Ne yaptın sen?" Ilva'nın sesi daha da gerildi. "Yoksa..." Dudakları inceldi ve bakışları yine Helena'nın boynundan görünen zincire kaydı. "Bunun için bir şey mi kullandın?"

Helena yumruğunu sıktı. "Eğer ikimizden birini seçmek zorunda kalsaydınız, onu seçeceğinizi düşündüm."

Ilva'nın yüzü kireç gibi oldu.

"Bu yüzden bana verdiğiniz tılsımı kullandım. Dedim ki..."

"Tılsımı ona mı verdin?" Çığlık atar gibi sormuştu.

Helena, Ilva'nın sesini bu kadar yükselttiğini hiç duymamıştı. "Hayır, ben..."

"Hâlâ sende mi, değil mi?"

Uzanıp zinciri başından geçirirken Helena'nın midesi düğümlendi. "Tılsım hâlâ bende ama güneştaşı artık yok."

Ilva tılsımı elinden öyle hızlı kaptı ki zincir Helena'nın ince deri eldivenini yırttı. Ilva başparmağını taşın olması gereken yere bastı ve Helena'ya dönmeden önce dehşetle baktı. "Ne yaptın sen?"

Helena gergince yutkundu. "Kırıldı ve içinden... bir madde çıktı. Cıva gibi ve sonra... Ferron'la birleşti."

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Ilva o kadar afallamıştı ki bir şey diyemeden sanki taşın yeniden belirmesini umuyormuş gibi tılsıma bakakaldı. Sonunda Helena daha fazla dayanamadı.

"Madem onun iyileşmesini istemiyordunuz, bana söylemeliydiniz."

Ilva cevap vermedi ve sadece elindeki tılsıma bakmaya devam etti. "Cennet Taşı'nın hikâyesini biliyor musun?" diye sordu sonunda, başparmağım hâlâ boş yuvanın üzerinde gezdirirken.

Helena'nın içine kabaran bir deniz gibi korku doldu.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Bir efsane o. Herkes onun bir yanlış yorumlama olduğunu bilir. Luc gerçek olmadığını söylemişti."

"Yaptığım her seçim Luc'u korumak içindi," dedi Ilva. Artık Helena'yla değil, sanki kendi kendine ya da elindeki tılsımla konuşuyor gibiydi. "Ben vekil olmak, bu mirasın ağırlığını taşımak için yetiştirilmedim. Kendi rolümden memnundum ama Luc bu işler için çok küçüktü. Ben de elimden gelen en doğru kararları vermeye çalıştım."

Ilva başını kaldırıp Helena'ya baktı. "Senin... yaşam büyün ortaya çıktığı zaman yolumu bulduğumu sanmıştım. Sol'ün bana Luc'u koruyabilmem için bir güvenlik ağı sunduğunu. Elbette siyaset kısmı yine de vardı. Matias da işimi hiç kolaylaştırmadı. İstediği onca tavizle, Bedel'in seni erkenden alacağından endişe ediyordum. O tılsım yüzyıllardır mühürlü kalmış ve nesiller boyunca Holdfastlar tarafından korunmuştu. Bu savaşın onu bir şey için harekete geçireceğini ummuştum."

"Neydi o?" diye sordu Helena.

Ilva ayağa kalkıp bastonunu öyle sıkı kavradı ki şişmiş parmaklarının boğumları bembeyaz kesildi. Helena'nın yanından geçerek pencereye yürüdü ve Simya Kulesi'ne doğru baktı.

"Ailem bu Enstitü'yü ve bu şehri, ölüm büyüsünün bir daha asla güç kazanamaması için inşa etti. Bu uğurda hayatlarını verdiler ve sayısız sırrı korudular."

Ilva uzun süre sessiz kaldı. Helena da konuşmaya cesaret edemedi.

"Rivertide hikâyelerini duydun mu hiç?"

Rivertide, Paladya'nın ilk Ölüm Büyüsü Savaşı'ndan önceki ismiydi. Bir vebayla yok olduğu ve Ölüm Büyücüsü'nün oraya geldiğinde cesetleri ordusu için kullandığı söylenirdi.

"Veba falan yoktu," dedi Ilva arkasını dönmeden. "Orion buna veba dedi çünkü gerçekte onlara ne olduğunu ölümsüzleştirmektense böyle anlatmak daha merhametli olur diye düşündü." Tılsımı tuttuğu elini göğsüne bastırdı. "Ölüm Büyücüsü, bu bölgenin simyasal potansiyelini fark etmiş ve özellikle burada yaşayan insanlar yüzünden Rivertide'a gelmişti."

"Onları öldürdü mü?" Helena bu sırra bir anlam veremeımişti. Ölüm Büyücüsü'nün Rivertide'ı katlettiğini söylemek, rasgele bir ölüler şehrine denk geldiğini söylemekten çok daha akla yatkın olurdu.

Ilva başmı iki yana salladı. "Hayır, bugün bile hâlâ yaşıyorlar."

Helena ona anlayamayarak baktı.

"Ölüm Büyücüsü tıpkı senin gibi bir yaşam büyüsüydü ama o dönemde bu yetenek daha bile efsaneviydi. Rivertide'a gelip mucizeler gerçekleştirdi. İnsanlar onun bir tanrı olduğuna inandı. Platoda ona bir tapmak inşa ettiler, ne isterse verdiler ve o da onlara inanırlarsa hepsine ölümsüzlük bahşetmeyi vadetti. Sonra bir gün hepsini yeraltına oyduğu gizli bir yerde topladı ve onlara kendisine tamamen güvenirlerse sonsuza dek yaşayabileceklerini söyledi. Nasıl yaptığmı bilmiyorum ama sonrasında tapmak cesetlerle dolmuştu ve ruhları birbirine bağlanmış, bu... maddeye sentezlenmişti. Ölüm Büyücüsü o gücü kullanarak hepsini yeniden canlandırdı."

Ilva sarsak adımlarla yürümeye başladı; bastonu ellerinde titriyordu. Yerinde duramayacak kadar gergindi. "Orion, Ölüm Büyücüsü'yle savaştığında, o ruhların bilinci hâlâ yerindeydi ve kendilerine yapılan ihanetin 'ölümsüzlük' adı altında onları sonsuz köleliğe mahkûm ettiğinin farkındalardı. Savaş sırasında Ölüm Büyücüsü'nün kontrolü tekledi ve Taş ona ihanet etti. Güneş kadar parlak bir ışık yayıldı. Vadiyi doldurdu ve Ölüm Büyücüsü'yle tüm ölükölelerini bir ateş dalgasıyla yok etti. Her şey olup bittiğinde, geriye Orion ve takipçileri dışında hiç kimse kalmamıştı." Ilva başmı iki yana salladı. "Eğer Taş'ın gerçek doğası bilinirse, Orion başkalarının da o yöntemi yeniden keşfetmek isteyebileceğinden

korktu ve bu yüzden savaşa tanıklık edenler Taş'a Sol'ün armağanı dediklerinde, Orion'un onların buna inanmalarına izin vermekten başka çaresi kalmadı."

Ilva sustuğunda yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Yani hepsi yalan mıydı?"

Ilva öfkeyle ona döndü. "Başka ne yapabilirdi ki?"

Helena patladı patlayacak hâlde ayağa kalktı. "Gerçeği söyleyebilirdi! Tarihi keyfine göre yazamazsm. Ne yaptığınızın farkında mısınız? Luc mucize hak etmesi gerektiğini sanıyor. Henüz savaşı kazanamamasmm sebebinin yeterince acı çekmemesinden ya da Orion gibi olmamasından kaynaklandığını düşünüyor ve kendi hatası sanıyor. Ama bizi kurtaracak bir mucize asla gelmeyecek. Bir yalan uğruna ona işkence çektirip onu öldürüyorsunuz."

"İşte bu yüzden ona mucizeler *yaratıyorum*," diye patladı Ilva. Hain olan Helena'ymış gibi bir öfkeyle bakıyordu ona. "Onun acı çekmesini istediğimi mi sanıyorsun? Ona söylemek istiyorum ama ne zaman söyleyeceğim?" Kolunu savurdu. "Yeterince büyüyüp hazır olduğunda Apollo söylemeliydi ona. Belirlenmiş bir süreç vardı ama Ferron, Apollo'yu öldürüp de bu savaşı başlatınca her şey dağıldı. Tek yapabildiğim o inancı gerçek kılmaya ve onun umudunu korumaya çalışmak."

Bütün şehir, Principatus, İnanç, tarih, her fresk, her tılsım. Hepsi yalandı.

"Luc'a gerçeği söylemelisiniz. Ona bunu yapmaya devam edemezsiniz."

"Peki yardım gelmeyeceğini öğrenince ne olacak sanıyorsun? O zaman elinde ne kalacak?" Ilva ona dik dik baktı. "Bu çok büyük bir risk ama senin sayende şimdi elimde sadece korkunç seçenekler kaldı."

Helena çenesini sıktı; hatasını kabullenmeyecek kadar öfkeliydi. "Ne olduğunu açıklamadan bana böyle bir şeyi neden verdiniz?"

Ilva'nın gözleri parladı. "Çünkü seni kurtarmaya, seni esirgemeye çalışıyordum. Belki o lanet şey bunu başarabilirdi ve

başarıyor gibiydi de. Ama Ferron teklifini yaptığında, Crowther bunun elimizdeki tek şans olduğunu söyledi. O gece tılsımı geri almayı düşündüm. Konsey'de söylediklerinin ardından alabilirdim de ama ilk taktığımdaki yüz ifadeni hatırladım. Onu yeterince koruyacağına inandım. Aptal, aptal kız." Ilva'nın gücü kesildi ve sandalyelerden birine çöker gibi oldu.

"Bana yalan söyleyip de size inanma hatasına düştüm diye bana kızamazsınız," dedi Helena. "Taş bu kadar özelse, Luc kullansaydı ya."

Ilva'nm yüzü acı bir ifadeyle burkuldu. "O, Holdfastlara hizmet etmez." Çenesini sıkıp gözlerini kaçırdı. "Orion'un elinde bile soğuk ve sertti; Holdfastlardan kimseye sürekli güç bahşetmedi. Isınabileceği kişiler oldu ama sonunda soğuyup gitti. Onca insan arasından sen alabildin onu. *Her şeyi* yapabilirdin ama sen gidip onunla Ferron'ı iyileştirdin."

"İstediğiniz kukla olmadığım için çok özür dilerim," dedi Helena acı acı ve ayağa kalktı. Dünya ayaklarının altından çekilmiş gibi hissediyordu ve artık bu yeni gerçeklikte yönünü nasıl bulacağını hiç bilmiyordu. İnançsızlığı yüzünden yıllarca kötülenmişken hepsi uydurma çıkmıştı. Artık ne gerçek ne değil bilmiyordu. Hatta Kaine'e verilmesi bile bir oyundu.

Konu hiçbir zaman Kaine'in sadakatini kazanmak olmamıştı, sadece boy göstermesi gerekiyordu.

Bir de Luc vardı. Yüreği sızladı. Gerçeği öğrense o ne yapardı?

Ona anlatmalı mıydı? Bunca yıl Luc'tan bir sürü şey saklamışken onun inandığı her şeyi yok ederek kendini temize çıkarabilir miydi?

Yapamazdı. Çok şey tehlikedeydi ve Ilva da bunun gayet farkındaydı.

Helena tam kapıya varmışken durdu. "Bundan sonra, işinize geldiği zaman başarısız olmamı beklemek yerine belki bana ne istediğinizi söylersiniz. Belki o zaman ikimiz de daha az hayal kırıklığı yaşarız."

"Dürüstlük mi istiyorsun?" Ilva'nın sesi zehir zemberekti. "Kaine Ferron'ı öldürmeni istiyorum."

Helena donup kaldı ve yavaşça geri döndü.

Ilva gözlerine baktı. Kendini toparlamıştı ve göl kadar soğuktu. "O zaten başından beri ölmeye mahkûm ama ben bunu senin yapmanı istiyorum. Luc'a yönelik bu yeni tehdidi sen yarattın, öyleyse sen bitireceksin."

"Bize ihanet edecek bir şey yapmadı."

"Yeğenimi öldürdü." Ilva'nın sesi kırbaç gibi patladı ve Helena kadının azimle sakladığı öfke ve kini gördü. İçinden bir canavar gibi yükselmişti. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Bekleyip kimleri öldüreceğini mi göreceksin? Kimin hayatı üzerine kumar oynamaya niyetlisin?"

Helena'nın göğsü sıkıştı. "Benden ihanet etmemi isteyemezsiniz..."

"Neden olmasın? Marino, o adam seni aptal gibi parmağında oynatmak dışında ne yaptı ki senin için? Sadakatinin bedeli birkaç süs eşyası mı?" Ilva, Helena'nm hâlâ sıkıca tuttuğu yağlı beze aşağılayarak baktı. "Ferron seni isteseydi, şimdiye kadar istediğini almıştı. Sen sadece bir oyuncaksın; seni kurup öylece dönüp durmanı izliyor."

"Hayır. İlerleme kaydediyorum. Biraz daha zaman verirseniz Crowther'ın istediği gibi onu halledeceğim."

Ilva hiç inanmayarak bir kahkaha attı. "Crowther seni kullanıp Ferron'ı evcilleştireceğini düşünürken hayaller kuruyordu. Kudurmuş bir köpeği zaptedemezsin." Başını iki yana salladı. "Ama pekâlâ, reddetmekte özgürsün; fark etmez, onun hainliğine dair elimizde fazlasıyla kanıt var. Jan kapsamlı bir dosya hazırlıyor. Ölmeyenler'e göndermesi işten bile değil. Son çivi çakıldı da diyebiliriz. Bunu mu tercih edersin? Sence bu sefer onu öldürürler mi?"

Helena göğsü deliniyormuş gibi hissetti. "Bunu ona yapamazsınız."

Ilva hiç istifini bozmadı. "Nedenmiş? Yakışanı bu değil mi? Yaptığı onca şeyden sonra. Bence fazlasıyla hak ediyor."

İşte o zaman Helena, çok daha önce fark etmesi gereken şeyi fark etti: Ilva'nın hep intikam istediğini. Crowther iç savaşı ve

komşu ülkelerin politik manevralarını düşünüyordu; Ilva'nın savaş oyunu da karmaşıktı ama tamamen kişiseldi. Bu Luc'la, ailesinin mirasıyla ve intikamla ilgiliydi.

Helena'dan uzun vadede kullanmak için Kaine'i sadık kılmasını isteyen, daha hırslıları olan Crowther'dı. Ilva'nın hedefi hiç bu olmamıştı.

"Yine de ona ihtiyacımız var. Bu noktaya onun sayesinde geldik. Onu kaybedersek ve her şey tekrar dağılmaya başlarsa, insanlar bunun için Luc'u suçlayacak."

Ilva incecik bir gülümsemeyle baktı. "Neyse ki Ferron son aylarda Ölmeyenler arasında oldukça birleştirici bir figür hâline geldi. O birden yok olursa, istikrarsızlık yayılacaktır."

"Bunu yapamazsınız," dedi Helena.

"Herkesi kurtarmaya çalışıyorum, Marino." Ilva'nın sesi gerginlikten çatallandı. "Buna sen de dahilsin. Onu ne kadar romantikleştirmiş olursan ol, Kaine Ferron bir insan değil. O bir canavar." Ilva elini kalbinin üzerine bastırdı. Bu, insanların Apollo'ya gönderme yaparken yaptığı bir jestti. "O ve ailesi çok daha önce halledilmeliydi ama Pol, loncaların tepkisinden çekiniyordu. Doğumuyla ilgili şüphelere rağmen o çocuğun Enstitü'ye katılmasına izin verdi ve bak karşılığı ne oldu. Luc'la da aynı hatayı yapmayacağım."

"Lütfen, Ilva, onu sadık kılabilirim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Ilva ona baktı. "Ferron'ı Luc'a tercih mi ediyorsun? İçtiğin tüm antlara?"

Helena bu soruyla dondu kaldı.

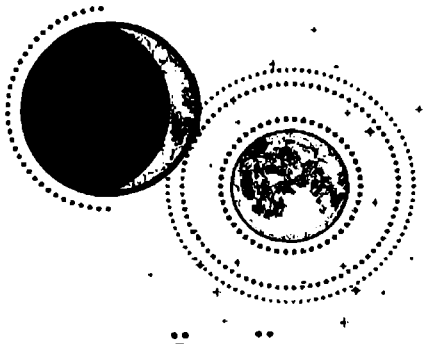
"Hayır," dedi çabucak. "Hayır," diye tekrar etti çatallanan sesiyle. "Ben sadığım. Ama" -boğazı birkaç kez tıkandı- "eğer *onun* sadık olduğunu ve istediğiniz her şeyi yapacağını kanıtlayabilecek bir delilim olsaydı, yaşamasına izin verir miydiniz? Yemin ederim, yapamazsam... onu öldüreceğim. Ama sadıksa işe yarayabilir.

"Lütfen, Ilva." Sesi titriyordu.

Ilva hafifçe iç çekti, yorgun görünüyordu. "Bir ay içinde Ferron'ın diz çökmüş, sürüne sürüne her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösterebilirsen, onu tutmana izin veririm." Sonra başını iki yana salladı. "Ama kendine karşı dürüst ol. Onun gibilerde sadakat diye bir şey yoktur. Ferronlar rezonansları kadar kolay yozlaşır."

Boğazında taş gibi bir baskı vardı ama Helena yine de kendini konuşmaya zorladı. "Yapacağım. Öyle ya da böyle. *Bitireceğim*. Crowther elindekileri göndermesin."

Ilva masasına doğru eğilmişti ve boş tılsımın sarktığı zincir parmaklarının arasında sallanıyordu. "Bir ay, Marino."

46. BÖLÜM

Aralık 1786

Bir ay. Günler kemiklerine kazınmış gibiydi. Helena o gece uyuyamadı. Gelecek ona musallat olmuştu. Şafaktan önce Şahin Matias'ın yaklaşan yılı Sol'ün rehberliğine adadığı Kor Ayini vardı, hemen ardından Helena hastanedeki vardiyasına başladı.

Dünyası başına yıkılmış da kaçacak yeri kalmamış gibi köşeye sıkışmış hissediyordu. Yardım isteyebileceği kimse yoktu.

Korkusunu ruh büyüsüyle bastırmayı denedi ama bu onu büsbütün yuttu; her düşüncesi aynı umutsuzluğa çıkıyordu.

Vardiyası bitince, bir sonrakine de kalabilir mi acaba diye bankoya gitti. Birileri kesin gündönümünü kutlamayı tercih ederdi ve Helena kendini oyalayabilirdi.

Bankodaki görevli SOFIA P yazılı bir yaka kartı taşıyan Purnell'di. Helena onu görünce gerildi ve daha lafa giremeden Purnell ona bir kâğıt uzattı.

"Sayın Vekil, vardiyan bitince bunu sana vermemi söyledi."

Helena okumadan önce bir an duraksadı.

Kâğıtta yalnızca birkaç kelime yazıyordu: Sıkı çalışmalarının teşekkürü olarak, Ilva, Helena'nın Solis Splendour'daki gündönümü kutlamalarına katılabilmesi için ona birkaç saat izin ayarlamıştı. Luc da katılacaktı ve onu görmekten mutlu olurdu. Rhea katılımını bekliyordu.

Helena, bu bariz manipülasyona boş gözlerle baktı.

Ilva artık kontrolünü kaybediyordu. Ya da belki Helena nihayet akıllanıyordu.

Rhea'nın ona hediye ettiği yeşil yün kazağı üniformasının üzerine geçirdi ve Solis Splendour'a doğru yollandı. Hava çoktan kararmıştı; hem yıl hem de güneş yeniden doğuşa hazırlanıyordu.

Dört hafta içinde Kaine ölecekti.

Kapıya şöyle bir dokunmuştu ki hemen açıldı ve içeriden sıcaklık, ışık, müzik ve kahkaha taştı. Afallayan Helena gözlerini kıstı. Yanlış eve mi gelmişti?

"Marino? Geleceğini bilmiyordum." Kapıda duran, Luc'un birliğinden Alister'dı. Kapıyı tutup gülümsedi. "Gelsene. Bir sürü yemeğimiz var."

Helena içeri girdi, sanki gerçekten çıkıp Solis Splendour'm düşsel bir kopyasına adım atmıştı. Simler, renkli süsler ve çam dallarıyla süslenmiş ev capcanlıydı ve çocuklar vahşi köpek yavruları gibi etrafta koşturuyordu.

Helena yüzleri tanıyordu, insanları da ama her şey farklı geliyordu. Hatta yanlış.

Herkes neden bu kadar mutluydu?

Bir gramofondan müzik çalıyor ve yan odadan sarhoş kahkahalar yükseliyordu. Odada ilerlemeden önce eline sıcak şarap dolu bir kupa tutuşturuldu ve o da hiç düşünmeden bir yudum aldı. Seyreltilmekten ekşimiş ve sulanmış değil, sıcak ve tatlıydı.

Limanlara ve nehir ticaretine erişimlerinin izleri her yerdeydi ama Helena'nın aklında tek bir düşünce vardı: *Bunu Kaine yaptı.* Sırtını parçalayan yaraları, çürüyen dokuları ve onu zehirleyişini hatırladı. Solgundu ve rengi griye çalıyordu, teni kâğıt kadar inceydi ve tek istediği, işe yarayıp yaramadığını bilmekti.

Oda bulanıklaştı. Helena yerde bağdaş kurmuş, portakal soyan Titus Bayard'ı görene kadar sersem sersem dolaştı. Portakallar güney kıyılarından gelmiş olmalıydı. Yanındaki masada soyulmuş meyvelerden küçük bir dağ birikmişti.

Helena diğer tanıdık yüzlere bakındı.

Lila, huysuz kedi gibi surat asan Soren'le bir koltuğa sığışmıştı.

Lila yaralandığından beri Soren o ne yapsa izin veriyordu. Lila tam anlamıyla ve şaşırtıcı derecede hızlı iyileşmiş, hatta çevresindekiler meseleyi abartıyorlarmış gibi davranmaya başlamıştı. Luc'un emirlere karşı koymaya çalıştığını öğrendiğinde aralarında feci bir kavga kopmuştu. Helena yalnızca dedikodular duymuştu ama kavgaları o kadar şiddetliydi ki ortalık durulana kadar bütün birlik birkaç hafta yedeğe çekilmişti.

Şimdilerde durum daha iyi görünse de Helena saldırıdan en fazla hasar görenin bir şekilde Soren olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Yıllar boyunca defalarca duyduğu Bayard efsanesinin kaçınılmaz parçası, Soren'in Lila'dan daha büyük olduğu gerçeğiydi. Yirmi dakika daha büyük olan ikiz. Geçmişte hiyerarşi meselesinde bu yaş farkı ağır bir önem taşırmış.

Çoğunlukla şakaya vurulsa da Helena, Soren'in bunu gösterdiğinden fazla ciddiye aldığını düşünüyordu. Başşövalye olsun olmasın, Lila sadece onun ikizi değil, aynı zamanda küçük kız kardeşiydi.

Luc nekahet dönemindeki bir grup askerle iskambil oynuyordu; Lila ve Soren de onu izliyor, Lila'nm bacağı ileri geri sallanırken dişliler yumuşak bir tık tık tık sesi çıkarıyordu.

Helena, Titus'un yanına diz çöküp bir an önce gidebilmek için görev listesini hızlıca bitirmeye çalıştı. Evin havası öylesine uyumsuzdu ki midesini bulandırıyordu.

"Merhaba Titus," dedi Helena, her zaman kullandığı senaryoyu izleyerek. "Kafanın içine bakmama izin verir misin?"

Adam tepki vermedi. Helena eldivenlerinden birini çıkardı ve Titus'un şakak çizgisi boyunca uzanan yara izine dokundu. Rezonansıyla uzanırken gözlerini kapattı ve Helena'nm artık eskisi gibi olmaması dışında her şey aynıydı. Teknikleri ve zihni anlama biçimi bir yılda değişmişti. Daha önce karmaşıklıklarını anlayamadığı enerji desenleri vardı.

Şimdi hatalarının nerede yattığını hissedebiliyordu. Beyin dokusu boyunca zihni taşıyan enerji akımlarını takip etmeyi bilmeden dokuyu dönüştürmüştü.

Zihni sınırlı olduğundan elbette Titus çoğu zaman tepkisizdi; Helena onu kendi bilincinin içinde hapsetmişti.

Bağlantı, Titus'un aniden elini itmesiyle koptu. Yüzü buruşmuştu ve elindeki portakalın posası çıkmıştı. Temizlemeye çalışır gibi başını birkaç kez salladı.

Titus huzursuz ifadesiyle ondan uzaklaşırken Helena ona inceleyen gözlerle baktı. Alışkanlıkla eldivenini geri taktı.

Onu iyileştirebilme ihtimali var mıydı? Neredeyse düşünmeye bile korkuyordu. İhtimali Rhea'ya söylemeden önce emin olmalıydı. Onun kalbini bir kez daha kıramazdı.

Aniden patlayan bir kahkaha Helena'yı düşüncelerinden kopardı.

Daha sakin, daha az kalabalık bir odaya süzüldü ve perdelerin gürültüyü engellediği serin bir pencere girintisinde kendini toplamaya çalıştı.

"Helena."

Başını kaldırınca Penny Fabien'in girintide onunla beraber durduğunu gördü.

"Buraya girenin sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi Penny. "İyi misin? Üzgün görünüyordun."

Penny ondan bir yaş büyüktü. Enstitü günlerinde Helena'nm odasının yatakhane sorumlusuydu.

"Orası biraz kalabalık geldi sadece," dedi Helena bakışlarını kaçırarak. "Bir şey mi oldu?"

Penny ona baktı. "Nasıl yani?"

"Herkes neden bu kadar mutlu?"

Penny şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Savaş neredeyse bitmek üzere diye mutluyuz."

Helena afallayarak ona baktı.

Savaş neredeyse bitmemişti. Kazanmak için bir planları bile yoktu. Bir mucizeyi bekleyerek hayatta kalmak için altı yıl savaşmışlardı ve o mucize asla gelmeyecekti.

"Kor Ayini'nde yok muydun?" diye sordu Penny. "Şahin Matias transmutasyon aşamalarından, her birinin savaş döneminin

Ninova

bir periyoduyla nasıl ilişkilendiğinden bahsetti ve ruhun gerçekten arındığı son dönüşüme yaklaştığımızı söyledi. Düşünsene. Bir yıl önce Karargâh'ın çevresinde sıkışmıştık, erzağımız o kadar azdı ki savaşacak tayınları bile zor buluyorduk ama şimdi bütün Doğu Adası'nı geri aldık. Limanları. Hepsi inancımız sayesinde."

Helena, ayin sırasında Matias'a hiç dikkat etmemişti. Kulağında yalnızca Ilva'nın *bir ay* diyen sesi yankılanıyordu tekrar tekrar.

"Ne?" Helena'nın sesi boğuk çıkmıştı.

Penny'nin yüzünde bir anda şefkatli bir ifade belirdi. "Sanırım cephede değilsin, değil mi? Haberin yoktur. Bu yıl işler çok iyi gidiyor." Penny'nin yüzü ışıldıyordu. "Çünkü sınavı geçtik. Sarsılmadık ve korkularımızın bizi yozlaştırmasına izin vermedik, şimdi de Sol bize lütfunu bahşediyor. Artık kaybedemeyiz."

Helena yumruk yemiş gibi irkildi ve kıza öyle bir şokla baktı ki Penny'nin gülümsemesi soldu, yüzüne bir anda aydınlanmayla karışık bir rahatsızlık yayıldı.

"Ah, doğru..." dedi Penny ellerini sıkarak. "Konsey'le aranda geçenleri duydum. Üzgünüm, ruhunla ilgili bir imada bulunmak istememiştim..."

Helena'nın çenesi kontrolsüzce titremeye başladı ve ardından bütün bedenini bir sarsıntı sardı.

Penny ona doğru yaklaşıp kolunu okşadı. "Kendini kötü hissetme. Niyetinin... iyi olduğuna eminim. Hepimiz, tüm bunların bitmesi uğruna her şeye razı olabileceğimizi düşündüğümüz anlardan geçtik. İşlerin nasıl da tersine döndüğüne bir bak. Belki sen... bizim son sınavımızdın."

Helena aklını kaçırmak üzereydi. Oracıkta çığlığı basmasına ramak kalmıştı. Böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemişti.

Onun ölüm büyüsü önerisini kestirip atarak Direniş son ruhani sınavı geçtiği için savaşı kazanıyor olduklarına ve geçtiğimiz yılın başarılarının da bunun ödülü olduğuna mı inanıyorlardı?

Farkında bile olmadan, onların efsanelerini doğrulamıştı. Artık ne olursa olsun kimse onu dinlemeyecekti. Sonsuza dek şüpheci, ayartıcı rolünü oynayacaktı. Orada dururken, Ilva ve Crowther'ın

Ninova

onu azledip kınadıkları sıradaki o tuhaf bakışlarını hatırladı birden. Onlara ne kadar mükemmel bir fırsat sunmuştu.

Ilva'nın ona Orion hakkındaki gerçeği anlatmasına şaşmamalıydı. Helena'nm iddialarına kimsenin inanmayacağını biliyordu.

Şimdiyse Ilva son bir oyun daha istiyordu.

Kaine'i öldür. Kanıtları yok et. Gerçek başarının kaynağını gizle. Bir mucize daha yarat.

Helena kendini nefes almaya zorladı. Boğuk bir hırıltı çıkarabildi. Penny birden onu sımsıkı kucakladı.

"Her şey yolunda," diyordu Penny, Helena sakinleştirilmesi gereken bir çocukmuş gibi. "Hepimiz hata yaparız. Kendini kötü hissetme, artık her şey yolunda." Penny onun sırtını pışpışladı. "Aslında asıl mesele çok ayrı kalman. Herkes cephede ve sen de hep hastanedesin, gerçekte neler olup bittiğini hiç görmüyorsun."

"Sanırım öyle," dedi Helena donuk bir sesle. "Bu yüzdendir herhalde."

Penny çekilirken başını sallayarak onayladı. "Hiç sorun değil. Benimle kal. Kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermem."

Helena, Penny onu girintiden çıkarıp Alister'ın piyano çaldığı başka bir odaya sürüklerken karşı koyamayacak kadar sersemlemişti. Soren köşede iskambil oynuyordu ve Lila ortalıkta yoktu. Luc da dahil birkaç kişi piyanonun etrafında toplanmış, hep birlikte şarkı söylüyordu. Penny, Helena'yı bir kanepeye oturtup onu da katılmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra piyanonun yanma geçti.

Helena gergin gergin oturup çaktırmadan kaçabilmek için Penny'nin dikkatinin dağılmasını bekledi. Ama kaçmasına fırsat kalmadan Luc onu fark etti ve hemen gruptan ayrıldı.

Yanına oturdu. "İyi ki hâlâ buradasın. Çoktan kaçtın sanmıştım."

Helena sessizce başını salladı.

"İyi misin?" diye sordu Luc.

"Sadece yorgunum."

Luc öne eğildi. "Acemilerin gerekeni yapmıyor mu?"

"Hayır, hepsi iyi. Sadece... hep yapılacak yeni bir şey çıkıyor."

"Bilmem ki, bence sen meşgul olmayı seviyorsun." Sesinde alaycı bir ton vardı.

Helena'nm midesi buruldu. "Belki de," diyebildi.

Soren sessizce geldi ve kanepenin kolçağından kayıp Helena'nın diğer yanındaki boşluğa oturdu. "İkiniz beni saklamak zorundasınız. Birileri anneme kumar oynadığımızı söylemiş."

"Yandın," dedi Luc gülerek. "En azından kazandın mı bari?"

Soren başmı kederle salladı. "Sikeyim, Lila neden buraya geliyor?"

"Annenin evinde ağzını topla," diye uyardı Luc, "hem de sevgili kız kardeşin yaklaşırken."

"Siktir git."

Lila boynuna asılı büyük, karmaşık bir kutuyla onlara doğru geliyordu. Önlerinde durdu. "Annem fotoğraf işini bana kilitledi." Makineyi işaret etti.

Soren inledi.

"Düzgün oturun ve kıpırdamayın. Bu şey çok huysuz." Lila merceklere göz attı, ayarlamalar yaptı ve ileri geri hareket etti. "Soren, senin omurgan yok mu? Zırhın içinde nasıl bu kadar kambur durabiliyorsun? Helena'nın arkasında ıslak makarna gibi bükülmüşsün. Luc, dürtsene şunu."

Luc, Helena'nın arkasından uzanıp söyleneni yaptı.

"Daha iyi." Lila gülümsedi ve Luc da ânında sırıttı. "Tamam. Gündönümündeyiz, ciddi yüzler istemiyorum. Neşeli olun."

Makineye baktılar ve deklanşör sesi gelmeden hemen önce Luc kolunu Helena'nın omzuna dolayıp sıktı. Helena dudaklarının kenarlarını zorla yukarı çektiğinde flaş patladı.

Luc elini gözlerine siper ederek inledi. "Sol'ün ışığı aşkına, sanırım kör oldum."

"Soren, annem seninle babamın bir fotoğrafını istiyor." Lila isteksiz kardeşini kanepeden kaldırıp yan odaya sürükledi.

Helena gidişlerini izlerken göğsü sıkıştı. Yumruklarını öyle sıkmıştı ki deri eldiveni parmak boğumlarına batıyordu.

"Babanı mı düşünüyorsun?" diye sordu Luc alçak sesle.

Aslında düşünmüyordu ama belki de sorunu buydu. Hayatı bir şekilde kendi hayatına değmiş olan, ölmüş tüm insanları biraz daha sık düşünmeliydi.

Yaşam büyüsü bir lanet olsun olmasın, Helena artık *kendisinin* bir lanet hâline geldiğine emindi.

"Hel, neyin var?" Luc koluna dokundu.

Helena ona baktı ve bir seçim yapmaya zorlandığını fark etti. Luc mu, Kaine mi? Yalnızca birini kurtarabilirdi. Luc'u seçmek zorundaydı ama bunu yapmak Helena'yı öldürecekti.

"Gitmem gerekiyor." Ayağa kalkmaya yeltendi.

"Hayır, gerekmiyor." Luc elini yakaladı. "Hep böyle diyorsun ama bu sefer izin vermem. Bizimle kal."

Alayla karışık yalvaran bir gülümseme takındı.

Luc'un inatçılıkta fena bir yeteneği vardı. Daha ilk zamanlarda, Luc ilk dersten sonra Helena'yı hoca ağır kuzey aksanıyla çok hızlı konuştuğu için ağlarken bulmuştu.

Luc onu kütüphanenin tozlu bir köşesine çekip her şeyi anlattırmıştı. Ertesi hafta hoca daha yavaş konuşmuş ve Helena not alabilsin diye tüm terimleri tahtaya yazmıştı. Luc'un hayatında olması hep sihir gibi gelmişti Helena'ya.

Luc'un onun için bunu yapmasına hiç gerek yoktu ama yapmıştı ve sonra da böyle devam etmişti. O ilk gün, kalabalığın içinden onu seçmiş ve istediği arkadaşın o olduğuna kadar vermişti. Bu, Helena ders çalışırken saatlerce kütüphanede oturmak demekse, Luc ödev yapmaktan nefret etmesine rağmen yine de yapardı.

Helena Enstitü'deki yıllarını o olmadan hayal edemiyordu. Dünyayı güneşsiz hayal etmek gibi bir şeydi bu.

"Hadi ama, sorun ne?" diye sordu Luc, eğilip başını onunkine yaslayarak.

Her şey. Sorun her şeydi ve hep öyle kalacaktı. Bu onların suçu değildi ama bedelini onlar ödüyordu. Bunu ona söyleyemezdi; Luc'un bütün hayatını oluşturan yalanı bir anda yıkmak gaddarlık olurdu.

"Herkes çok mutlu görünüyor," dedi sonunda. "Bu beni korkutuyor."

Endişesi silinen Luc başını ağır ağır, onaylar gibi salladı. "Biliyorum, yakında biteceğine inanmak zor. Gerçek gibi gelmiyor." Omzuyla onu hafifçe dürttü. "İşte bu yüzden ayakları yere basan insanlara ihtiyacın var." Lila ve Soren'in babalarının yanında diz çöktüğü ve Rhea'nın onların fotoğrafını çektiği yan odaya göz ucuyla baktı. "Mümkün olmadığını düşündüğünde, beklediğim şeyleri hatırlamak yardımcı oluyor."

Luc'un her sabah kalkabilmek için hangi hayali kurduğunu merak ederken Helena'nın göğsü yeniden sıkıştı.

Helena hiçbir şey söylemeyince Luc ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Sonunda o yolculuğa çıkacağız. Her şey bitip ortalık durulduğunda, Ilva bir süre daha idare edebilir. İstediğimiz kadar uzun bir gezi olmayacak ama Düşüş'ü beklersek hızlı bir gemiyle Etras'a gidebilir ve gelgitler başlamadan orada en az bir hafta geçirebiliriz. Hep o kayıp şehirleri görmek istemişimdir. Haritan hâlâ duvarımda asılı."

"Öyle bir şey olmayacak, Luc," dedi Helena kısık bir sesle. Luc bu yalana inanmak zorunda olsa bile Helena artık buna katılamazdı. Bu aldatmacada bir dekor parçası olmak istemiyordu.

"Ne?"

Helena eldivenli ellerine baktı ve sanki ciğerleri boşaldı.

Zorlukla yutkundu. "Her şey bittiğinde, artık beni arkadaşın olarak düşünmeni istemiyorum. İkimiz için de böylesi daha iyi."

"Neden?" Luc dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Çünkü artık arkadaşın değilim. Arkadaşın Helena Marino altı yıl önce bir sahra hastanesinde öldü. O artık yok. Onu bırakmanı istiyorum."

Ama Luc bırakmadı. Helena'nın elini yeniden yakaladı. Yüzü acıyla kasılmıştı ve çok güzeldi.

Kışın ortasında bile etrafı güneşle çevriliymiş gibi parlıyordu. İlahi olsun ya da olmasın, Holdfastların yüzlerinde mermerde ölümsüzleştirilmek için doğmuşlar gibi bir hava vardı. Tıpkı güneş gibi, sonsuzluk için doğmuştu o.

Helena ise ne bir gezegen ne de başka göksel bir şeydi. Şu âna, varoluşun kısalığına sıkı sıkıya bağlı bir insandı sadece ve zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordu.

"Hayır. Seni bırakmam," dedi Luc. "Bırakamam. Hel, neyin yanlış olduğunu söyle bana da düzelteyim. Sen ve ben, biz sonsuza kadar arkadaşız."

Helena elini çekip başını iki yana salladı.

Luc'un bildiği tek şey Paladya, simya ve tüm bu ateşin, sınavların, fedakârlığın geliştirilmesi ve acının saflığı üzerine kurulu idealleriyle Sonsuz Alev'di. Eninde sonunda, bu yaşamda değilse bile ötekinde buna değeceğine inanıyordu.

Belki cephede olsaydı Helena da buna inanabilirdi. Ama son altı yılı her gün insanların ölmesini izleyerek geçirmişti. Her muharebenin sonuçlarını görmüş, sonunda boğulana kadar o yıkımı solumuştu. Artık bu ölçekte bir acıdan temiz ya da asil bir anlam çıkabileceğine onu hiç kimse, hiçbir şey inandıramazdı. Hiçbir ödül buna değmezdi.

İnsanları buna inandırmak gaddarlıktı. Ama bunu Luc'a nasıl söyleyebilirdi ki? Hiçbir şeyin aslında bir anlamı olmadığını. Onun inandığı mucizelerin yalnızca birer yanılsama olduğunu ve ihanetle satın alındığını. Yapamazdı.

"Beni bir an olsun arkadaşın olarak gördüysen şimdi bırakırsın." Elini hızla çekti ve evden kaçtı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı yanıyordu. Kulağında uğuldayan nabzından ötürü rüzgârın sesini bile duyamıyordu ve soğuk hava yanaklarını kesiyordu.

Kar taneleri döne döne sokağa düşüyordu.

Durdu ve gökyüzüne baktı.

Gündönümünde kar yağması uğurlu sayılırdı. Yılın en uzun gecesinin aydınlanması.

Elleri ve ayakları soğuktan uyuşana kadar durup kar yağışını izledi. Orada kalıp donarak ölmek istedi. Okuduklarına göre bu ölümün en yumuşak yollarından biriydi ve tıpkı uykuya dalmak gibiydi.

Tepesinde Sonsuz Alev'in feneri yanıyordu. Ona arkasını döndü ve nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Hayatı ne kadar da küçüktü. Enstitü'nün kapılarından çıktığında evsiz kalıyordu.

Sonunda çok iyi bildiği tek yolu izledi.

Karakol tekinsiz derecede sakindi. Kar yüklü bulutlar, aylardan gelen loş ışıkla gümüş bir sis gibi parlıyordu. Helena adalar mimarisinin zarif, doğal çizgilerinin yanında Karakol'u hep çirkin bulmuştu ama şimdi yükselen çeliğin, beton duvarların ve göğe uzanan duman bacalarının sertliği ona uygun geliyordu. Güzel bir yerde olmak istemiyordu.

Karakol'da hiçbir gösteriş, gözü yoracak hiçbir süs yoktu; ne olduğunu saklamıyordu. Ki bu da Helena'nın şehir ya da Enstitü için söyleyebileceği bir şey değildi.

Yalan. Adaları süsleyen o göksel semboller, Holdfastları betimleyen tüm resimler ve freskler, güneşin hep onlarla birlikte doğduğu o sahneler yalandı. Hepsi yalandı.

Helena'nın yüzü soğuktan uyuştu ama geri dönmeye içi elvermedi. Binaya doğru yürüdü.

Parmakları kaskatı kesilmiş olmasına rağmen kapı kolayca açıldı. Rüzgâr, pencereleri zangırdattı.

Masaya oturup başını kenarına yasladı ve gözlerini kapadı.

Kapı bir anda dan diye açıldı.

Başmı kaldırıp da eşikte Kaine'i görünce şaşkınlıkla bakakaldı.

Tipinin içinden çıkmış gibi saçlarına, kirpiklerine ve kaşlarına buz parçacıkları yapışmıştı.

Kaine'in gözleri ânında onu buldu ve baştan ayağa süzdü. Helena da ona baktı ve içinden açlık gibi bir şey yükseldi.

"Ne oldu?" diye sordu Kaine kapı arkasından kapanırken. "Bir şey mi oldu?"

"Burada olduğumu nereden anladın?"

Kain sert bir bakışla karşılık verdi. "Bir gözüm burada."

Elbette. Ölüköleleri görmemiş olması, onların Helena'yı görmediği anlamına gelmiyordu.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordu Kaine onu bir kez daha baştan ayağa inceleyerek. "Hem de silahsızsın."

Bıçakları laboratuvara saklamıştı. Birinin onları görmesi açıklayamayacağı kadar çok soru doğururdu ve Ilva'nın tepkisinden sonra onları birine göstermek fazlasıyla kişisel geliyordu.

"Ben... buraya geleceğimi bilmiyordum. Gidecek başka yerim yoktu."

"Direniş'le alakalı bir mesele değilse gelmemeliydin."

Helena başını hızla salladı. Kaine tabii ki haklıydı. Köprüye gitmeliydi.

Ve atlamalıydı.

Hayır. O düşünceyi kafasından attı. Ilva ve Crowther'ın ona bunca zaman yalan söylemesinin nedeni Kaine'in onun içini bir bakışta görebilmesiydi. Helena'nın duyguları daima yüzünden okunurdu.

"Haklısın. Özür dilerim," dedi ve sesi o kadar boğuktu ki fısıltıdan farksız çıkmıştı. "Ben gideyim."

Ona bakmamaya çalışarak yavaşça hareket etti ama Kaine geçerken kolundan tutup onu kendine doğru çevirdi. Helena'nın sırtı duvara çarptı ve Kaine gözlerinin içine baktı.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Hemen yere baktı. Kaine'in gözleri başının tepesini deliyordu. "Sadece... senin için endişelendim diye geldim."

Kaine alaycı bir ses çıkardı. "Ne zamandan beri benim için endişeleniyorsun?"

Helena düşünmeden başını kaldırdı.

Kaine'in yüz ifadesi sertti. Savunmacı. Saçlarındaki buz eriyip yüzüne minik damlalar hâlinde düşmüştü ve yıldız gibi parlıyorlardı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Helena. Hiç farkına varmadan bu iyice alışkanlık hâline gelmişti.

Kaine yeniden gülüp geçti. "Peki şimdi... ne yani? Kendini tutamıyor musun?"

"Buraya seni görmek istediğim için geldim." Helena ağzından çıktığı anda bunun doğru olduğunu fark etti. Tam da bu yüzden gelmişti.

Ninova

Kaine'in boğazı hareket etti. "Neden?"

Helena'nın göğsü sıkıştı. "Bir gün buraya geleceğimden ve senin... burada olmayacağından korkuyorum."

Kaine dondu ve bakışları yüzünde gezinip durdu. İfadesi kararsız bir hâl aldı ve gözlerinde Helena'nın çözemediği bir şey parladı. Kısık bir kahkaha attı. "O zaman bu bir veda mı, Marino?"

Soru Helena'nın içinden yıldırım gibi geçti ve refleksle uzanıp Kaine'i yakaladı. "Hayır! Hayır."

Bir ay.

Zorlanarak yutkundu. "Endişelendim ve ben... Gidecek başka yerim yoktu."

Bunu zaten söylemişti. Kendini çok aptal, fazla güvenen biri gibi hissetti. Üstelik çok geç kalmıştı, çok yavaştı; yeterince zaman yoktu artık.

Kaine'in sağ elini omzunda hissedince Helena'nın içinden bir sıcaklık geçti. Helena dudaklarını ısırıp yutkundu.

"Daima geri dönmelisin," dedi Helena. "Tamam mı? Ölme. Söz ver..."

Sesi boğuldu.

"Marino, sorun ne?" Kaine geri çekilmeye çalıştı ama Helena onu bırakmadı.

"Yok bir şey! Senin için o tıbbi kiti hazırlamaya çok uğraştım ve sana nasıl kullanılacağını öğretmekle de bir saat harcadım, bu yüzden... bence senin... ölmen büyük bir nankörlük olurdu."

Kaine boğuk bir kahkaha attı ve bir adım daha yaklaşınca çenesi Helena'nın başına hafifçe değdi. Neredeyse çaresizce iç çekti.

"Peki..." dedi, "ama sırf sen istiyorsun diye."

Sözleri, Helena'nın göğsünden hançer gibi geçti.

O kadar uzun zamandır her şeyi yapabileceğini düşünüyordu ki. Savaş için. Luc için. Her bedeli ödeyebileceğini düşünüyordu. Ama şimdi sınırına dayanmıştı işte.

Kaine masum değildi ama yakalanırsa başına gelecekleri hak etmiyordu. Helena muskasını söküp yanında götürse bile Kaine ölmezdi. Sadece Morrough'nun içindeki lanetli arafa hapsolurdu.

Kaine'in eli omzundan aşağı kaydı. Bir adım geriledi. Gözlerinde gergin bir bakış vardı.

"Buraya gelmemeliydin," dedi. "Acil bir şey var sanmıştım. Böyle habersiz gelirsen kimliğimi açık edersin. Tepki vermem gerekip gerekmediğini bilemem."

Helena, Kaine'in ona Blackthorne'dan bahsettiği âna kadar, onun ne kadar büyük bir risk aldığını hiç düşünmemişti. Crowther ve Ilva, hep Kaine'in onlara karşı oluşturduğu tehlikeye odaklanmasını sağlamıştı; oysa asıl onlar Kaine için tehdit oluşturuyordu.

Kafasındaki bütün kan çekildi. Hep Kaine'in ondan daha güvende olduğunu, ölümlü hâliyle düşman topraklarına girerek riskleri göze alanın kendisi olduğu sanmıştı. Ama bu duruma hiç de doğru açıdan bakmamıştı. Direniş'in casusları ve gözcüleri, yakalanırlarsa sorgudan kurtulmak için siyanür hapı taşırdı yanında. Kaine'in böyle bir seçeneği yoktu.

Kaçsa, saklansa bile fark etmezdi çünkü Morrough'nun elinde onun tefilini vardı. Sadece ölüköleleri gönderse çok daha güvende olurdu ama o şu anda buradaydı. Helena geldi diye gelmişti.

Ilva bunun ne kadar önemli olduğunu neden göremiyordu?

"Özür dilerim," dedi Helena. "Bir daha yapmayacağım."

Kaine onu şüpheyle süzdü.

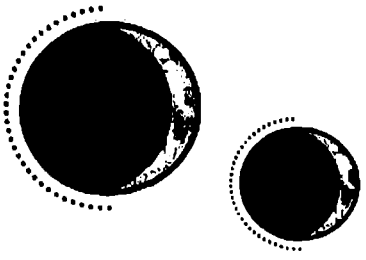
"Yemin ederim," dedi Helena. "Eğer bir daha gelirsem, haklı bir nedenim olacak."

Kaine kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Söz verdin. Bu sözü tutacağına güveniyorum."

Helena'nın midesi düğümlendi. *Bana güvenme. Sonsuz Alev'e de güvenme. Hepimiz yalancıyız.*

Küçük bir baş hareketiyle onayladı.

Kaine gittikten sonra Helena orada öylece kaldı. Rüzgâr pencereleri sarsıyordu ama Helena soğuktan gitgide donarken ne yapacağını bilemeyerek oyalanıp durdu.

47. BÖLÜM

Ocak 1787

Helena bir hafta sonra Karakol'a döndüğünde, odanın zemini kalın bir örtüyle kaplanmıştı ve kapıyı açmaya çalıştığında örtü arkasında toplandı.

Ferron çoktan gelmiş, pelerinini ve paltosunu çıkarmıştı; sade bir kıyafet giymiş, gömleğinin kollarını dirseklerinin üzerine kadar sıvamıştı. Helena donup kaldı.

Kuzeyliler kışın neredeyse ışık saçacak kadar beyaz olurdu; oysa Helena güneşsiz kalınca solgun, hasta gibi görünürdü. Sıcak güney güneşini öyle özlüyordu ki bazen teni bile bunu arzuluyordu.

"Ben seni savaş meydanları için eğitmiyorum," dedi Kaine. "Tüm bunların amacı kaçıp kurtulmanı sağlayacak beceriler elde etmeni sağlamak. Şu noktada, çok fazla olmadıkları sürece ölükölelerin arasında idare edebilirsin ama bir Ölmeyen'le karşılaşırsan peşine düşer ve seni öldürmekle kalırsa şanslı sayılırsın."

Helena kaskatı kesilerek başını salladı.

"Reflekslerin artık fena değil ama gerçek bir dövüş farklıdır. Kural falan yoktur; yakın ve kirlidir. Saldırmak ya da pozisyon almak için geçen her saniye senin aleyhine işler. Zaman senin tarafında olmayacak. Tek avantajın seni hafife almaları ama o avantajı da sadece bir kez kullanabilirsin."

Neden ağzından çıkan her küçük iltifatın yanında mutlaka altı tane de eleştiri sokuşturuyordu?

"Anladım."

Kaine ona yandan bir bakış attı. "Ne savaşmak için yaratılmışsın ne de güçlü görünüyorsun ama bunu avantaja çevirebilirsin. Sana bakan kimse seni tehdit olarak görmez. Büyük olasılıkla önce köleleri yollarlar ama yeteneklerini fark ettikleri anda asıl tehlike başlar." Helena'yı baştan aşağı süzdü. "Bugün pek bıçaklanasım yok, bu yüzden talim hançerlerini kullanacağız."

Masadan bir çift hançer alıp ona fırlattı.

Helena beceriksizce de olsa atılan silahı yakalayabildi. Hançerler hafifti ve kendi takımıyla aynı boy ve ağırlıktaydı ama tahtadandı. Hançerleri sıkıca kavradı. Rezonans olmayınca bir tuhaf gelmişti.

"Amaç ya kaçmayı başarıp duvara üç kez vurmak –bu durumda kurtulmuş sayılacaksın– ya da rezonans kanalı oluşturacak kadar temas etmek. Bunu da isabet sayacağız. Sonrasında ne yapacağını biliyorsun zaten."

Kulağa fazla basit geliyordu ama ilk defa doğru düzgün dövüşeceklerdi. Belki de Kaine yumuşak başlamak istiyordu.

"Şimdi, o çok sevdiğin bataklıkta olduğunu hayal et. Zemin berbat ve dizlerine kadar çamura batmışsın, kurbağa falan topluyorsun ve birkaç ölüköle seni fark ediyor. Yanında seni koruyacak biri yok ve onlarla uğraşırken bir Ölmeyen'in yaklaştığını fark etmiyorsun. Senin yaşam büyücüsü olduğunu gördü ve artık tetikte ama seni canlı yakalarsa ödüllendirileceğini biliyor." Kaine, birbirlerine temas edene kadar yaklaştı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Helena doğrudan göğsüne hamle yaptı ama Kaine geri çekilmek ya da hamleyi savuşturmak yerine elinin yanıyla Helena'nm bileğine vurdu. Darbe öyle sertti ki Helena'nın eli boşaldı ve tahta bıçak elinden uçtu. Kaine onu havada yakaladı.

Helena toparlanıp daha iyi bir savunma pozisyonu almaya çalıştı ama zemindeki bezler onu yavaşlattı. Kötü arazi. Kaine'in boş eli bileğini kavradı ve onu geri çekti.

Artık Kaine'in elinde olan bıçak havayı yararak boynuna doğru geldi. İkinci bıçağıyla saldırıyı bloke etmeyi başardı ama Kaine bıçağın koruma kısmının ucunu yakalayıp parmaklarından söktü.

Ninova

O da yere düştü.

"Beş saniye içinde iki bıçağını da kaybettin." Onu o kadar yakınına çekti ki Helena adamın nefesini teninde hissedebiliyordu.

Onu ittirmeye çalıştı. Bir rezonans dokunuşu yeterdi. Bıçakları boş vermeliydi.

Kaine'in sol eli, ki Helena az önce bıçak tuttuğuna yemin edebilirdi, birden boşalmıştı ve daha ona parmağını bile değdiremeden bileğini kavradı. Helena kendini kurtarmaya çalıştı ama adamın tutuşu demir gibiydi.

"Şimdi her iki elin de tutsak," diye anlattı Kaine, Helena bunun farkında değilmiş gibi.

Helena kurtulmak için kendini arkaya savurdu.

"Sana bir tavsiye," dedi Kaine sohbet eder gibi. Helena bütün gücünü kullanıp elinden kurtulmaya çalışırken milim bile kıpırdamamıştı. "Bileklerini açıkta bırakma. Bir kere seni bileklerinden yakalarsam, sana her şeyi yapabilirim. Sen elimden kaçamazsın ama ben seni kolayca tutabilirim. Bu kural ayaklar için de geçerli. Dizin üstüne tekme atarken dikkat et. Eğer bileğinden yakalarsam kendini saniyeler içinde yerde bulursun. Çoğu Ölmeyen lonca kökenli olduğundan senin iki katın ağırlığında olacaktır. Onu öldürebilsen bile tuzağa düşersin. Basmak ya da diz atmak tekmeden daha iyidir. Basmak momentumdansa senin ağırlığına dayanır. Sertçe bas ve bilekleri ya da dizin yanlarını hedef al. Mühim olan etkisizleştirebilmek; diz çıkığı, bıçak yarasından daha uzun sürede yenilenir. Kasık darbesi de iş görür." Gülümsedi. "Liçler bile bundan nefret eder."

Helena hemen dizini kaldırıp ona vurmaya çalıştı ama Kaine zahmetsizce yana kaydı.

"Gördün mü? Kollarını kaybetmek tehlikeli."

Ders giderek daha sinir bozucu hâle geliyordu.

Helena adamm ayağına basıp inciğini tekmeledi.

Kaine homurdandı. "Daha iyi ama seni yakalamaya çalışıyor olsaydım bataklıkta bayılana dek boğardım. Ya da boynundan yakalayıp kafanı dizime gömerdim. Kirli dövüşmen lazım. Savaş

onuru namına duyduğun ne varsa unut. Onurlu olan şey hayatta kalmaktır."

Kaine onu bıraktı ve nefesi kesilen Helena geri sendeledi.

Kaine bir avcı kadar odaklanmış bakışlarla onu izliyordu. Helena'mn içi ürperdi.

"Saldırıya uğrarsan onlara karşı tek başına olacaksın ve öyle olmasa dahi Ölmeyenler kadar güçlü veya dayanıklı değilsin. Biz yorulmayız. Saatlerce dövüşebiliriz ve açtığın her yara saniyeler değilse bile dakikalar içinde iyileşir. Hâlbuki onlar sana seni yavaşlatacak kadar zarar verirlerse ölüden beter olursun."

"Biliyorum," dedi Helena boğuk sesiyle.

"Kaçmak için ne gerekirse yap."

Helena başıyla onayladı.

"Kurnaz ol. Rakibin senden güçlüyse bunu aleyhine kullanmak çok önemli. Seni hafife alacaklar ve onları yaralamayı ya da atlatmayı başarırsan küplere binerler. Bu hem risk hem de avantaj. Kızarlarsa sana daha çok zarar vermek isteyeceklerdir ama aynı zamanda doğru düzgün düşünemezler de; bu da saldırılarını tahmin edilebilir kılar. Bir dövüş sırasında kızgın bir insanla aptal bir insanın arasında fark yoktur."

Helena'nın bıçağını almasına izin verdi ve cebinden diğerini çekip ona geri fırlattı.

Kaine tekrar saldırdı. Tekrar. Tekrar. Her seferinde kazandı. Tüm bunlara rağmen tuhaf biçimde keyfi yerindeydi. Helena bunun nedenini bir türlü çözemiyordu çünkü normalde hatalarını kişisel bir hakaretmiş gibi algılardı.

Bir raundu "kazanmak" için tek ihtiyacı sabit bir temas kurmaktı. Herhangi bir noktadan. Bir dokunuş. Ya da onu yakalamasına ramak kala bir duvara ulaşmak.

İkisi de imkânsızdı. Kaine asgari bir çabayla onu silahsız bırakıyor, bıçakları elinden kapıyor, onu yere yıkıyor, darbelerini savuşturup kaçıyordu. Sonra Helena bir hata yapıyor, bir an için savunmasız kalıyor ve işte o an yetiyordu. Kaine silahlı değildi ve rezonansını da kullanmıyordu. Gerek yoktu. Bir kolunu tutup

arkaya doğru büküyor ya da başka çaresiz bir pozisyona sokuyordu; bunu yaparken de durmadan onu eleştiriyor, hangi yanlışları yaptığını ve yetersizliğinin kendisine ne gibi avantajlar sağladığını anlatıyordu.

Helena giderek daha da öfkelendi ve bunu fark etmek Kaine'in de hoşuna gitmiş gibiydi.

"Rezonansım kullanmalısın," dedi ona yirminci kez saldırıp bir darbeyi savuşturarak onu dengesiz bırakırken.

Botunun tek hareketiyle Helena'yı yere serdi. Helena zıplayıp ayağa kalkmaya çalıştı ama bu sefer de onu ayak bileğinden yakalayıp sürükledi. Bıçaklamaya kalkıştığında da Kaine bir eliyle iki bileğini aynı anda tuttu.

Bileklerini başının üstünde bastırıp bıçaklarının parmaklarından kayıp düşmesine neden oldu ve sonra kalçasına oturdu.

"Blackthorne olsaydım, seni ikiye yarıp iç organlarını kalbin hâlâ atarken yerdim," dedi üzerine doğru eğilerek. Tüm ağırlığını vererek bileklerini öyle bastırıyordu ki Helena onca kumaşın altından zemindeki karoları bile hissedebiliyordu. Kaine'in parmakları karnında gezindi.

Helena'nın karnı buruldu ve içinde bir sıcaklık dalgası yükseldi.

"Yumruk yumruğa dövüşte çok kötüsün. Duruşlarının berbat olduğunu sanıyordum ama bu daha da beter," dedi Kaine ama bakışları parmaklarını takip ediyordu.

"Yani, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye mırıldandı Helena kıvranarak kurtulmaya çalışırken. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Silahlarla dövüşeceğimizi sanmıştım."

Kaine güldü. "Silaha niye ihtiyacım olsun ki? Elim boşken bile beni yenemiyorsun."

Helena ona ters ters baktı. "Neden bu kadar keyfin yerinde?"

Kaine kaşını kaldırıp ayağa kalktı ve elini uzatıp onu da kaldırdı. "Kızgın olmamı mı tercih edersin?"

Helena soruyu duymazdan gelip Kaine'i temkinli bakışlarla süzdü. Bitmek bilmez eleştirilerine ve Helena'nın nasıl öldürülebileceğine dair uyarılarına rağmen tuhaf derecede neşeliydi.

Helena onun öfkeli hâline o kadar alışmıştı ki bu durumda rahatlaması gerekirdi ama sırf Kaine'e bakmak bile onu kırılmanın eşiğine getiriyordu. Zamanı azalıyordu.

Kaine'in zıtlaşma huyundan faydalanarak bir dereceye kadar onu etkileme imkânı olsa da bu güvenilir olmazdı. Ilva'nın taleplerini karşılamazdı.

Bıçakları aldı. Beyni zonkluyordu. Gündönümünden beri neredeyse hiç uyumamıştı. Rüyalarında sürekli Kaine'in çıldırıp kendini Basilius gibi parçaladığını ve Ferron armasındaki ejderha gibi kendini yiyip bitirdiğini görüyordu.

Kaine'in sesi düşüncelerini böldü. "Dirseklerini kullanmaktan korkma. Yakın mesafe saldırısını savuştururken dirsekler iyi iş görür. Yumruğuna kıyasla dirseğinle bir şey kırma ihtimalin daha yüksek."

Helena'ya doğru hamle yaptı.

Helena da geri çekilmek yerine ona doğru atıldı ve son anda yana kaydı. Kaine hızla döndü ama Helena çoktan bıçaklarından birini onun bacağına saplamıştı. Gerçek bir bıçakla bir tendon ve atar damarı kesmiş olur, bu da onu bir dakika boyunca topallatmaya yeterdi.

Sonraki saldırıda geri sıçramaya çalıştı ama Kaine diğer bacağını kaldıraç olarak kullanıp üzerine atladı ve onu da yere yapıştırdı. Helena yuvarlanarak kaçmaya çalıştı ama Kaine'in ağırlığı onu hapsetmişti. Helena tekme attı, hırladı, kendini kurtarmaya çalıştı ama Kaine onu sımsıkı tutuyor ve elini engelliyordu.

"Bu gerçek bir dövüş olsaydı, şimdi çok kızgın olurdum," dedi alçak sesle. Helena'nın bedenin üzerine iyice kaydı, bileklerini yere mıhladı ve gövdesini onunkine yapıştırdı. Ağzı boynunun dibine ulaştı ve nefesi tenini ısıttı.

Helena kurtulmak için kıvranıp bükülmeye devam etti. Kaine birden onu bırakıp geri çekildi.

Çenesindeki kas gerilmişti ve ayağa kalkarken gözleri kararmıştı. Soluk soluğa kalmış, yanakları hafif kızarmıştı.

"Böyle yere yapıştırılırsan, o şekilde kaçmaya çalışmanı önermem," dedi boğuk bir sesle, nefesini toparlıyormuş gibi dönerek.

Helena öyle yorgundu ki biraz daha yerde uzandı. "Nasıl yapmalıyım peki?" diye sordu.

"Dediğim gibi," dedi arkasını dönmeden, "dirsekle. Burnu ve göz çukurlarını hedefle. Ya da öyle gevşe ki dikkatsiz davranıp bileklerini bıraksın. Bir elin serbest kaldığında istediğini yap, beyinlerini erit. Sadece... kıvranma."

Helena şimdi anlamıştı.

Hemen doğruldu. "Anlaşıldı."

"Tekrar." Kaine, Helena daha bıçaklarını almadan arkasını dönüp üzerine saldırdı.

Karakol'dan ayrıldığında Helena'nın bütün bedeni ağrıyordu. Kontrol noktasına normal yürüyebilmek için köprüde durup yara berelerini iyileştirdi.

Kütüphanede yakın dövüş üzerine birkaç kitap buldu ve hepsini dikkatle okudu. Kaine'e, görüşmelerine, onun kelime tercihlerine ve anlattıklarına, söylediklerine ve söylemediklerine dair notlarını gözden geçirerek onu anlamaya çalıştı. Crowther'ın davranışını parça parça inceleyerek geçirdiği onca zamana rağmen hâlâ hiçbir şeyin anlamını çözemiyordu. Kaine bu kadar riski göze alacak ne istiyor olabilirdi? Crowther ve Ilva'nın onda gördüğünü iddia ettikleri hırsı, iktidar açlığını görmüyordu ama onun seçimleri için başka açıklaması da yoktu.

Gündönümü için Karargâh'a dönen herkes yeniden ayrılmıştı; kahramanlar şehrin daha fazla bölgesini geri almak için yola koyulmuştu. Hastane ile laboratuvar arasında hayalet gibi gidip geldiği o garip saatleri kimse fark etmiyordu.

Karakol'u her ziyaret ettiğinde, silahlı Helena ve eli boş Kaine teke tek dövüşmeye devam ettiler. Kaine Ölmeyenler'i etkisiz hâle getirme ve öldürme tekniklerini teker teker gösteriyordu. Helena onun artık durmasını istiyordu.

"Dikkat etmiyorsan seni çalıştırmamın ne mânâsı var?" dedi, Helena'nm silahlarını onuncu defa hiç çabalamadan etkisiz hâle getirdikten sonra sinirlenerek.

Helena hiç düşünmeden tahtadan bıçağı yerden aldı. "Açıkçası ben bir mânâ göremiyorum. Ölmeyenler'den biri bana saldırırsa hayatta kalacağımı zannetmiyorum. Kalırsam da o kadar kötü yaralanırım ki bunun bir anlamı olmaz."

Kaine ağırlığı diğer ayağına verdi ve gözlerini kıstı. "Sorun ne?"

"Yorgunum," dedi Helena yere bakarak. "Bu savaştan bıktım. İnsanları kurtarmaktan ve yine de ölüşlerini izlemekten ya da onları kurtarıp sonra daha kötü bir biçimde ölüşlerine tanık olmaktan bıktım. Hep aynı döngü. Bu cendereden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum, nasıl devam edeceğimi de."

"Holdfast için her şeyi yapacağını sanıyordum," dedi Kaine odada yürürken.

"Bedeli artıp duruyor," dedi Helena alçak sesle. "Daha fazla ödeyebilir miyim bilmiyorum."

Kaine durdu. "Sanırım azizlerin bile sınırları var."

Helena ona baktı ve bir an için o bakmadığı sıralarda Kaine'in onu nasıl izlediğini gördü.

Hayal etmiyordu. Oradaydı işte, yüzeyin hemen altında. Gözlerinde parlayan bir arzu vardı. Ama Kaine teslim olmayı reddediyordu. Helena ne zaman çekmeye, sınırı aşması için onu ayartmaya çalışsa Kaine'in kötülüğü dişli bir bıçak gibi ortaya çıkıyordu.

Ne zaman savunmasız hissetse daha da zalimleşiyordu.

Son zamanlarda neredeyse hiç zalim değildi ki bu da Helena'ya şansının ne kadar az olduğunu gösteriyordu.

Belki daha inatçı olsaydı acıyı aşmanın yolunu bulurdu ama Kaine en çok hangi noktadan canını yakacağını hep biliyor gibiydi.

Yine de Helena bunu yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı ve odaklanmaya çalıştı. "Sadece kötü bir gündü," dedi. "Şimdi iyiyim."

Bıçağını aldı ve Kaine ansızın saldırdı. Helena yana kaydı, boş elini kullanarak onu itmeye çalıştı ama Kaine hamlesini kolayca savuşturdu. Eli yıldırım hızıyla bileğini yakaladı. Helena'nm ilk bıçağı düştü. İkincisini çıkarıp Kaine'in kaburgalarına dirseğini indirdi ve kendini kurtardı.

Savunma pozisyonuna dönerken yerdeki büyük bıçağı kaptı ve Kaine tekrar üzerine gelirken hazırdı. Helena onu bıçaklamaya çalışırken Kaine kolundan tuttu ve büyük bıçağı yeniden elinden aldı. Helena ayağını bileğinin arkasına takmaya çalışınca da Kaine geri kaçtı ve kolunu arkasına doğru büktü. O numarayı sevdiğinden neredeyse tahmin edilebilir hâle gelmişti ve tutuşu dönerken hafifçe gevşerdi. Her seferinde.

Helena bir hamlede ondan kurtuldu ve Kaine'in onu bıraktığını fark etmeden önce zaferin anlık parıltısını yaşadı.

Kaine kaçışının ivmesini kullanarak onu döndürdü ve botunun ucunu ayak bileğine indirip onu yere savurdu. Helena'nın ciğerlerindeki hava büsbütün çekildi ve nefes nefese yerde kaldı.

Kaine tepesinde diz çöktü. "Hâlâ zekânı kullanmak yerine hızlı olmaya çalışıyorsun. Şu kafanı *kullan*. Tekrar."

Helena yorgundu ama bu kez daha uzun dayandı. Artık bir şeylerin oturmaya başladığını hissediyordu; kalıpları, açıkları, fırsatları görmeye başlamıştı. Hâlâ bunları değerlendirecek kadar hızlı değildi ama zamanla yapabilirdi.

Helena iki kez onu devirmeyi başardı ama Kaine her defasında kaçtı. Kaine onu yere yapıştırmaya çalıştığında Helena onun ivmesini kullanarak yana döndü. Düşüp yerde yuvarlandılar ve Kaine duvara çarpınca Helena onu orada tuttu. Kaine'in sol eli boğazına dolanmıştı ama onun da bıçağı Kaine'in boğazındaydı ve diğer elini göğsüne bastırmış, rezonansını ona yolluyordu.

Kaine'in kalp atışlarını resmen avucunda hissedebiliyordu.

İkisi de kaskatı kalınca Helena kahkahayı bastı. Yüzleri birbirine değecek kadar yakındı.

"İşte böyle," dedi Kaine nefes nefese. "Sadece bastır. Tam orada."

Helena hızla ona baktı. Kaine onu izliyor ve durdurmak için hiçbir hamle yapmıyordu. Bekliyordu.

Helena'nın gülümsemesi soldu ve dehşetle ona bakakaldı.

Gözlerindeki acı... Helena sonunda anlamıştı. Kaine onun ihanetini bekliyordu.

Kendini tutmasının nedeni buydu.

Bunu en başından, daha Helena'nın aklına bile gelmeden biliyordu ama yine de onu eğitmişti.

Yüzündeki ifadeyi anlamak için ne bir kitaba ne Crowther'a ihtiyacı vardı Helena'nm. Hissedebiliyordu.

Kaine'in eli hâlâ boğazındaydı ve başparmağı, çenesinin altındaki yara izi boyunca ağır ağır gezindi.

Helena eğildi, eli adamın göğsünden omzuna kaydı ve onu kendine çekip öptü.

Yavaş, tatlı bir öpücük değildi bu. Ne sarhoşluktan ne güvensizlikten kaynaklanmıştı.

Daha çok öfke, umutsuzluk ve aklını başından alacak yakıcı bir arzudan doğmuştu.

Belki de bu bir veda öpücüğüydü.

Kaine'in bilmesini istiyordu. Gerçekti. Helena için başından beri gerçekti.

Dudakları buluştuğunda Kaine donakaldı. Helena omzuna dokunan elini hissetti ve itilmeye hazırlansa da gömleğinin kumaşını sımsıkı kavrayarak Kaine'i daha tutkulu öptü.

Kaine bir an kalakaldı, ardından bir barajın yıkılışı gibi içinde bir şey kırıldı ve Helena, Kaine'de boğuldu.

Kaine ona sarılıp onu vahşice öpmeye başladı.

Sıcaklık onları kontrolden çıkmış bir yangın gibi sarmıştı.

O gerilim, o bekleyiş. Aylarca süren beklenti. Helena'ya baştan beri bu iş için gönderildiği, onun bu yüzden istendiği söylenmişti. Hepsi bir aldatmacaydı. Kaine'in gerçek niyetini gizlemek için yaptığı bir hile. Onu talep etmesi, Kaine'in ona hafızasını korumak için öğrettiği saptırmanın başka bir biçimiydi.

Bir yalandı... ta ki artık öyle olmayana kadar.

Nasıl olduysa Helena, Kaine'in gözünde değişmiş ve onun sahte takıntısını gerçeğe dönüştürmüştü. Kaine'in avucu boynunun yanını kavradı ve parmakları örgülerinin altından süzülüp ensesine dolandı. Onu öperken aşağı çekti ve bedenini çevirip yerde altına aldı.

Helena'nın parmakları onun gömlek yakasının altına kaydı ve köprücükkemiklerinin çizgisini, boynunun kıvrımını izledi.

Yakınlıklarının içinde erimek isteyerek ellerini Kaine'in saçlarının arasına daldırdı. Tırnakları omuzlarını çizdi. Sırtındaki yaraları ve içlerindeki enerji titreşimini hissedebiliyordu.

Ne kadar soğuk görünürse görünsün ejderha, Ferron arması için kusursuz bir simgeydi. Kendini buz duvarlarının ardına gizlemişti ama kalbi hâlâ cayır cayır yanıyordu.

Kaine, Helena'nın gömleğini yırtıp aralarından çekti. Helena da ten tene kalana kadar onu kendine çekti. Hiç düşünmeden Kaine'i ısırdı. İçinde açıklayamadığı bir açlık vardı; tatmak, hissetmek, tutmak ve artık daima boş olmamak isteyen bir çukur. Sonunda kaybolana kadar ona sımsıkı yapışmak istiyordu.

Kaine'in elleri kaburgalarının ve belinin üzerinden geçer, memelerini öper, bedenini bacaklarının arasına bastırırken kıyafetleri tek tek çıktı. Elleri uyluğunda yukarı çıkarken Helena'nın eteği belinde toplandı.

Çok hızlı oluverdi. Nazik ya da yavaş bir şey olacağını hiç düşünmemişti ama bu birbirlerini parçaladıkları bir çarpışmaya benziyordu. Helena kendini tüketilmeye bırakırken tenleri ve dişleri saldırıyordu resmen.

Kaine içine gömüldü ve Helena'nın gözleri açılırken kalbi duracak gibi oldu. Dilini ısırınca ağzına kan tadı geldi ve gözlerini yumdu. Kaine durup onu öptü; dudakları o kadar yakıcıydı ki Helena bunu iliklerinde hissetti ve ona iyice sokuldu ama canı acıyordu.

Yavaş yapılırsa bu kadar acımayabileceğini biliyordu ama acıdığı için seviniyordu.

Bazı şeylerin acı vermesi gerekirdi. Kaine'in bu sınırı geçmek istemediği barizken Helena onu yine de ayartmıştı. Israr etmiş, bastırmış ve ille de yapmıştı çünkü çok çaresizdi.

Bu *acıtmalıydı.*

Dudakları saçlarının kıyısında gezinen Kaine onu tamamen kaplamıştı. Kolları omuzlarına dolanmış, onu kendine bastırıyordu.

Helena onun o anda ne hissettiğini görebilmek için gözlerini zorla da olsa açtı.

Şimdi bile Kaine'in çenesi gergindi. Yüzündeki ifade savunmacıydı. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı.

Ama gözleri...

Helena anlamıştı...

Kaine ona aitti.

Bunu fark etmek Helena'nın kalbini paramparça etti.

Kaine başını Helena'nın omzuna yasladı, onu kendine çekerek tenine karşı inledi ve birden olay artık sadece Kaine'in ondan zevk almasından çıkıverdi. Helena'nın içinde bir sıcaklık uyandı ve onu yutacak gibi olurken bütün kontrolü dağıldı. Fakat utanç ve suçluluk duygusu da denizin soğuk ve acımasız suları gibi aynı hızla yükseldi, ta ki Helena parçalanmanın eşiğine gelene kadar.

Kaine'in bedeni titremeye başladı. Kolları hâlâ Helena'yı sararken dudaklarından alçak bir inilti döküldü. Kesik kesik çıkan nefesi tenine işledi ve Kaine, Helena'nın çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

Helena üzerindeki Kaine'le orada öylece kımıldamadan yattı ve zeminden yayılan soğuğu hissetmeye başladı. Altındaki kir, çakıl ve sert kumaş üzerine sürtünüp derisini tahriş ediyordu.

Tek düşünebildiği, başka bir şey olmadan halledebildiği için ne kadar rahatladığıydı.

Fahişeler bile onun neredeyse hissettiği gibi işlerinden zevk alacak kadar alçalmazdı.

Titremeden yatmaya çalıştı. O soğuk odada tek sıcaklık Kaine'in bedeninden ve nefesinden geliyordu. Ardından Kaine aniden kasılıp geri çekildi. Yüzü gerilmişti ve aceleyle giyinirken Helena'ya bakmadı bile.

Helena yavaşça doğrulup oturdu ve ne yapacağını bilemediği için onu izledi.

Kaine giyinirken rengi gitgide atıyordu. Yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Siktir..." diye mırıldandı ve gömleğini giymeden önce elini saçlarının içinden geçirdi.

Nefesi gittikçe dengesizleşiyordu. Gömleğini iliklemeye çalıştı ama birkaç düğmenin kopmuş olduğunu fark edince bir an donup kaldı.

Kusacakmış gibi elini ağzına kapadı. Boğazı kasıldı ve gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp buz gibi bir ifadeyle Helena'ya döndü. Yüzüne baktıktan sonra gözleri aşağı çevrildi ve yüzündeki son renkler de çekildi.

"Sen... bakire miydin?"

Helena aşağı baktı. Uyluğunun üst kısmına biraz kan bulaşmıştı. Canının niye bu kadar acıdığı belli olmuştu.

Helena dizlerini hızla birbirine bastırdı ve eteğini aşağı çekiştirdi. "Beni böyle istediğini varsaymıştım," dedi sorunun altındaki imaları düşünmemeye çalışarak.

Saygın bir kız için bekâretini kaybetmek her şeyden vazgeçmekti: kariyerinden, eğitiminden, simyadan. Yalnızca bakirelere Lumitya'nın lütfu bahşedilirdi. Helena önemli biri olsaydı, Kaine'in onunla evlenmesi beklenirdi. Zaten Kaine'in anne babasının evliliğinin nedeni de böyle bir yanlışlıktı.

Kaine'in Helena'yı o kategoriye hiç koymadığı barizdi. Helena'nın ciğerleri sıkıştı.

"Ben..." Kaine'in sesi çatladı. "Ben... bilseydim daha nazik olurdum."

Helena küçülmek onu görünmez kılabilirmiş gibi bacaklarını kendine çekti.

"Öyle olmanı istemedim," dedi alçak sesle. Kıyafetlerini giymeye çalışırken elleri titriyordu.

Kaine'in ağzı kapandı ve oda sanki dondu. Helena aralarındaki havanın değiştiğini hissedebiliyordu. Ama bunun neden bu kadar önemli olduğunu, Kaine'in sınırı niye bu noktaya çektiğini anlamıyordu.

Dizilimin bunda bir payı olmalıydı. Kaine iyileşip etkilerini tamamen hissetmeye başladığında Helena'yı öpmüştü. Onu istemişti.

Kaine için bir dönüm noktası olmuştu bu ve sonrasında bu yüzden o kadar uzun süre kendini uzak tutmuştu. Belki de bir kez dahi teslim olmak dengeleri bozmaya yeterdi. Belki artık seçimini yaptığı için geri dönemezdi.

Takıntılı ve sahiplenici.

Helena artık onu avucuna almıştı. Akıllı davranırsa bundan faydalanabilirdi.

Dizlerinin üzerine çökmeye, her şeyi yapmaya hazır olsun, demişti Ilva.

Bunu nasıl yapacağını hâlâ bilmiyordu gerçi. Zaten ne Ilva ne de Crowther, Kaine'in sonunda onunla birlikte olmasının önemini anlayamayacaktı; daha en başında bunun olmasını bekliyorlardı.

Helena gülmekle ağlamak arasında kaldı ve dudakları acı bir tebessümle büküldü.

"Hâlinden epey memnun görünüyorsun," dedi Kaine alaycı bir sesle, dudak bükerek. "Sonunda kendini satmayı başardın."

Helena'nın parmakları dondu ve oda bulanıklaştı.

"İşim buydu," dedi. "Görevimin bu olduğunun farkındasındır."

"Elbette," dedi Kaine duygusuz bir sesle, burada olduğuna inanamıyormuş gibi odaya bakarak. Kolları yanlarında sarkıyordu. "Sadece... gerçekten başarabileceğini hiç düşünmemiştim."

Helena giyinmeyi bitirirken sessizlik çöktü.

"Direniş'e ihanet etmeyecektim," dedi Kaine sonunda. "Asla etmeyecektim. Teklifi yaptığımda zaten kaybediyordunuz ve muhtemelen hâlâ kaybedeceksiniz ama umurumda değildi. Tek istediğim annemin intikamını almaktı."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve yere baktı. "Ne yazık ki elime bunu teklif edebileceğim bir fırsat geçtiğinde annem çoktan ölmüştü ve otopsi raporunda da doğal sebeplerden öldüğü yazıyordu. Peki ben neyin intikamını alacaktım?" Sesinde ve yüzünde saf öfke vardı. "Crowther'ı beni yalnızca elinde oynatabileceği ipler olduğunda değerli bulacağını bilecek kadar tanıyordum. Bu yüzden onu kendi kazdığı kuyuya düşürmek istedim."

Sonra yüz ifadesi sertleşti ve aşağılayıcı bir hâl aldı. "Sonsuz Alev'den ne isteyebilirim diye düşündüm. Hem saçma hem de bariz seçenek olarak affımı isteyebilirdim. Ama Direniş kaybediyordu ve herkes de bunun farkındaydı. Bir bağlantıya, bana mesajları getirecek, çağrıldığında gelecek birine ihtiyacım olacağını biliyordum. Crowther'ın kendi farelerinden birini seçmesini istemedim, bu yüzden özellikle birini istememin uygun olacağını... benden bunu beklediklerini düşündüm."

Yutkundu. "Ama Sonsuz Alev'in soylu aileleri çok kıymetliydi, bu yüzden onların gözünde harcanabilir birini istemem gerekiyordu ve Crowther karşımda durmuş, bir cevap bekliyordu. Bir şey uydurmam gerekti. Sınav listelerinden senin adını hatırladım. Helena Marino dediğimde Crowther'ın gözlerindeki ifadeyi gördüm ve yemi yuttuğunu anladım."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin için Yüce Ölüm Büyücüsü'ne ihanet edermişim gibi. Sıkılmamam ve fikrimi değiştirmemem için sözümona takıntılarıma oynamak üzere seni göndereceklerini biliyordum ama umursamadım. Sen hiç kimseydin; sadece Holdfast'ın arkasında köpek gibi onu takip eden, becerisiz bir gölge. Denediğini izlemek eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

Yüzü buruşurken gözlerini kaçırdı. "Ama sen... Sen..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Beni alt ettin. Ya da belki artık seni uzaklaştıramayacak kadar yorgun ve kederliyim. Sen kazandın." Bir an göz göze geldiler; Kaine'in yüzündeki ifade hem acı dolu hem küçümseyiciydi. "Aferin sana."

Sonra gidip duvara yaslandı ve gözlerini kapadı.

Helena onu kuşkuyla izliyordu. Bu itirafla ne amaçladığından hiç emin değildi.

Helena hakkında söyledikleri inandırıcıydı. Kaine'le aralarındaki tutarsız etkileşimlere uyuyordu ama asıl amacının annesinin intikamını almak olduğunu iddia edişi? Neyin intikamıydı bu?

"Annen kalp krizi geçirdi diye mi taraf değiştirdin yani?" Helena alaycı bir kahkaha atarak ayağa kalkarken ağrısını gizlemeye çalıştı. "Onun ölümü kimsenin suçu değildi ama hadi diyelim ki

öyleydi, Principatus Apollo'nun kalbini yanlışlıkla mı söktün? Onu alıp kaçtın ve üç yıl boyunca Ölmeyenler'le yaşadın. Annenin öldüğünü görmene rağmen devam ettin, peki sonra ne oldu? Sarhoş olamayınca kederinden casus olmaya mı karar verdin?"

Kaine'i kışkırtıyordu. Öfkelendirmek istiyordu. Belki yeterince bastırırsa sonunda gerçekleri söylerdi.

Kaine'in gözleri bir anda açıldı. Rengi gümüşe dönmüştü ve yanaklarının çukurlarına iki solgun kızıllık yayılmıştı. "Siktirtme kendini."

Helena irkildi ama hemen karşılık verdi: "Onu hallettin zaten."

Sırtı sızlıyor ve zemine sürtünmekten tahriş olmuş derisi yanıyordu; alt karnında ise yumruk yemiş gibi keskin bir ağrı vardı. Hiç orada öylece dururken olduğu kadar üşüdüğünü hissetmemişti ama çok öfkeliydi ve sonunda her şey açığa çıkmıştı. Artık oyun bitmişti.

"Sen bir canavarsın," dedi kollarını kavuşturarak. "Yaptıklarını unutmamı mı bekliyorsun? Bu kadar yüksek rütbeye o tatlı kişiliğin sayesinde geldiğine mi inanacağım? Annenin ölümünü ortaya atmanın her şeyi sileceğini mi sanıyorsun? Herkes birilerini kaybetti, hatta çoğu senden çok daha fazlasını. Şayet annenin ölümünden Morrough'yu sorumlu tutmak istiyorsan, belki de annen öldükten sonra o kadar yıl onu desteklememeliydin. Bu savaşı sen başlattın. Ölmeyen olmayı sen *seçtin*."

Kaine öyle öfkeliydi ki Helena onun rezonansının havada titreştiğini, âdeta derisine nüfuz ettiğini hissedebiliyordu. Kendi rezonansıyla onu ittirmese Kaine muhtemelen onu parçalardı.

"Niye böyle olduğumu mu bilmek istiyorsun?" diye sordu Kaine yavaşça, dişleri sanki uzamış gibi parladı. "Bir keresinde bunun ceza olup olmadığını sormuştun ve öyle olmadığını söylerken ciddiydim. Pazarlığın parçasıydı."

Kaine ona doğru yürümeye başladı; etrafına öyle bir öfke yayıyordu ki Helena oda bükülüyormuş gibi hissetti.

"Babamın başarısızlığından, Morrough'nun planlarını ifşa edişinden sonra Yüce Ölüm Büyücüsü'nün anlayışlı davrandığını mı sanıyorsun?"

Helena ona bakakalmıştı.

"Hâlâ Enstitü'deydim ve seneyi tamamlamaya çalışıyordum. Babamın yakalandığı ve ihaneti itiraf ettiği haberi geldiğinde, sence onunla baş başa kalan kimdi?" Kaine'in yüzü kederle buruştu. "Eve döndüğümde annem kafesteydi. Haftalardır ona işkence ediyordu."

Nefesi sığlaştı ve düzensizleşti. "Sen sevdiğin kişiyi kurtarmak için kendini sattın. Ben de öyle yaptım. Ne yapacaktım ki? Cezanın bana kesilmeyeceğini bile bile Principatus Apollo'yu öldürmeyecek miydim? Bu sayede" –kendini işaret etti– "sadakatimi kanıtladım ve ona..." Nefesi kesildi. "Anneme daha fazla acı çektirmedi."

Helena'nın başı dönmeye başladı. "Biz... Ben bunu bilmiyordum."

Kaine'in dudağı tiksintiyle yukarı kıvrıldı ama arkasını döndü ve sesi boğuklaştı. "Annem düzelmedi. Morrough ve Bennet o zamanlar denek sıkıntısı çekiyordu. Birlikte deney yapmayı severlerdi. Annemin çığlıklarını saatlerce dinlerdim. Ona bir şeyler yaparlar ve izi kalmasın diye geri alırlardı."

Boğazı düğümlenirken saçlarını yüzünden çekti. "Bütün yaz. Elimden sadece... annemden özür dilemek geldi. Bunu yapacağımı ve onun için geri geleceğimi söyledim ona. Başarısız olmayacağımı."

Kaine düşecekmiş gibi duvara dayandı. Başta öfkeli çıkan sözleri içinden sel gibi taşan bir kedere bulanmıştı şimdi.

"Principatus öldüğünde ve kalbini Yüce Ölüm Büyücüsü'ne getirdiğimde annemi bıraktı ve bizi... Sonsuz Alev beni almaya gelmeden önce gitmeye zorladı. Ondan önce bile annem... hiçbir zaman pek güçlü değildi. Hamileyken doktorların onu içten içe tüketeceğim konusundaki uyarılarını dinlememiş. Doğumdan sonra hep kırılgandı. Babam onunla ilgilenmenin benim görevim olduğunu söylerdi hep. Benim... sorumlu olduğumu. Büyürken, her zaman onunla ilgileneceğime dair tekrar tekrar yemin ettirirdi. Annemi kaçmaya ikna etmeye çalıştım. Her şeyi ayarladım ama... gitmek istemedi. Ben olmadan gitmeyeceğini söyledi. Beni burada bırakamazmış."

Kaine avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum ve Ölmeyenler için bazı eğlenceler düzenleniyordu. Annem gitmem gerektiğini, arkadaşlarım olursa... korunacağımı söyleyip duruyordu. Ama davet edilme sebebim bu değildi. Onlar bizden birine kalıcı hasar verebilmenin yollarını bulmakla ilgileniyordu... ve en gençleri bendim. Doğrudan kısa çöptüm yani." Artık odayı görmüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Eve döndüğümde annemin yattığını sanmıştım ama beni beklemiş. Kapının yanındaydı ve beni görünce feryat etmeye başladı. Ona iyileşeceğimi anlatmaya çalıştım ama durmadan bunun kendi suçu olduğunu söylüyordu. Sonra kalbi durdu ve ben... yapamadım..."

Sesi çatladı ve parçalanacak gibi titreyerek duvar boyunca kaydı. Tekrar konuştuğunda sesi ölmüş gibiydi.

"Annemin ölümünün ardından izlenmeye başladım. Morrough onlara annem için katıldığımı biliyordu. Bir şey yapmayı göze almadan önce yeniden güvenini kazanmam gerekiyordu. Kendini feda etmenin her şeyi değiştireceğini sanan sizin gibi aptallardan değilim. İhanetimin etkili olmasını istiyorsam, onu hazırlıksız yakalamam gerekiyordu."

Helena dehşetle donakaldı. Bunu nasıl kimse bilmezdi?

"Çok üzgünüm." Helena şoktan bayıldı bayılacaktı.

"Sahte merhametine ihtiyacım yok, Marino," diye hırladı Kaine ama sesi titriyordu.

Büyük ihtimalle bunları daha önce kimseye anlatmamıştı. Annesinin ölümünü kimse umursamamıştı. İnsanlar savaşta ölürken kalp krizinin ne gibi bir önemi olabilirdi ki.

Ama Helena bir yaşam büyücüsünün ardında iz bırakmadan nasıl işkence yapabileceğini çok iyi biliyordu. Bunun bir kalbi nasıl yavaş yavaş tüketebileceğini hayal edebiliyordu. Kaine yıllardır bu suçluluk duygusuyla yaşıyordu ve kendisini bekleyen cezayı bile bile elinden geldiğince bu durumu telafi etmeye, annesinin intikamını almaya çalışıyordu.

"Yalan söylemiyorum," dedi Helena. "Çok üzgünüm. Annenin başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm."

Ninova

Kaine'e yaklaştı. Adam o kadar yıkılmış görünüyordu ki biraz daha konuşursa yerle bir olacaktı sanki.

Odanın ucuna fırlatılmayı bekleyen Helena temkinli bir tavırla koluna dokundu ama Kaine'in omuzları sarsıldı ve başını Helena'nın omzuna bıraktı. Helena onu kollarına aldı. Kaine de ona sıkıca sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Yapamam... Yapamam..." diyordu tekrar tekrar.

Helena ne yapacağını bilemedi. Sadece ona sarılıp saçlarını okşadı.

"Yapamam... Bunu bir daha yapamam..." dedi Kaine sonunda boğulur gibi. "Birine tekrar bağlanamam. Buna dayanamam."

Helena bakmadan yüzünü bulup elini yanağına koydu ve Kaine'in gözyaşları parmaklarının arasından bileğine aktı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim, Kaine," dedi Helena tekrar tekrar.

Her şey için özür diliyordu.

Kaine Ferron gözünde ilk kez tamamen insan olmuştu. Helena onun duvarlarını aşmış, kötülük ve acımasızlık katmanlarını tek tek soymuş ve Kaine'in paramparça bir kalp taşıdığını görmüştü.

İşte bunu kullanabilirdi.

Ninova

48. BÖLÜM

Ocak 1787

Kaine ağlamayı kestiğinde Helena geri oturdu ve onu dikkatle incelemeye başladı.

Kaine'in yüzündeki ifade, içindeki bütün yumuşaklık gözyaşlarıyla birlikte akıp gitmiş de geriye yalnızca zehri kalmış gibi yeniden gardını almış ve hırçınlaşmıştı.

Helena artık onu avucuna aldığını hissedebiliyordu. Emirleri yerine getirmiş, kendisinden istenileni yapmıştı ama *hâlâ* bunu nasıl kanıtlayacağını bilmiyordu. Sadakatini gösterecek doğru yolu arıyordu.

Ilva, Helena'nın hislerine prim vermezdi. Kaine'in Helena'ya değer vermesi, onu bir köpek gibi yönetebileceği anlamına gelmiyordu.

"Gerçekten Sonsuz Alev'in kazanmasını istiyorsan, neden rütbe atlamaya devam ediyorsun? Amacın ne?" diye sordu Helena.

Kaine'in gözleri ayna gibi parladı. Helena o gözlerde neredeyse kendini görebiliyordu. Kaine'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzü hâlâ ıslak olmasaydı Helena az önce ağladığını hayatta anlamazdı.

"Teklifimin yalnızca çaresizlikten kabul edildiği çok açıktı. Sonsuz Alev onurlu olduğunu iddia edebilir ama Crowther yılanın tekidir. Ilva Holdfast istediğini vadetsin, o bir vekil ve Noksan sadece. Kazanırlarsa Sonsuz Alev'in onun yaptıklarından hangilerinin meşru sayılacağına karar vereceğini gayet iyi biliyor.

Holdfast'ın beğenmediği her şey duman gibi havaya karışacak. İşe yaramaz hâle geldiğimde, kimliğimi patlatıp bunun yaratacağı kaostan faydalanırsınız diye düşünmüştüm. Yani." Dişleri parladı. "Ben de düşüşü iyice abartmak için kendimi konumlandırdım."

Helena kaşlarını çatıp onu süzdü. Bu Kaine için fazla fedakârca bir hareketti. Annesinin intikamını almak istiyor olabilirdi ama Sonsuz Alev'e sempati duyduğu yoktu. Sonsuz Alev, onu sonuca götürecek bir araçtan ibaretti yalnızca.

"Beni neden öptün?" diye sordu birden Kaine. "Tüm bunların içinde... onun maksadı neydi?"

Helena nasıl cevap vereceğini bilemeden yere baktı. "Limanlar geri alındıktan sonra ölmen gerektiğini bilmiyordum. Görünüşe göre bu bariz bir bilgiymiş ama ben fark etmemişim."

Kaine kuru bir kahkaha attı.

Helena konuşurken onun gözlerine bakamadı. "Dizilimden dolayı öleceğini düşünüyorlar ve bunu bekliyorlarmış. Ama rütbe atladığını fark ettiklerinde, başa geçmek için ikili oynadığını düşündüler."

"Sen de öyle mi düşündün?" diye sordu Kaine alçak sesle.

Helena hâlâ adamın gözlerine bakamayarak yutkundu. "Hayır ama benim ne düşündüğümün önemi yok. Gündönümünden hemen önce bana bir ay süre verdiler." Sesi bir fısıltıdan ibaret kalana kadar alçaldı. "Ya *seni süründürecektim* ya da seni öldürecektim. Yoksa bunu Morrough'ya yaptıracaklardı."

Kaine tekrar güldü. "Bir buluşmamız daha kaldı o zaman. Yani bu da veda seksi miydi? Hizmet bedelinin son taksiti mi?"

Helena ürperdi. "Hayır. Ben... ben sadece..."

Boğazı düğümlendi. Öne eğildi ve onu sarsmak istercesine gömleğinden kavradı. Kaine'in o dönüşümünden, bir an kırılganken sonraki an bu kadar zalim oluşundan nefret ediyordu.

"Sadece senin dediklerimi yapacağını kanıtlamam lazım. Eğer başarabilirsem... seni öldürmeyecekler." Umutsuzca Kaine'in yüzüne baktı.

Kaine'in kaşları alayla kalktı. "Gerçekten mi? Hepsi bu mu? Sadece itaatkârlık göstereceğim ve ölü hâlimdense yaşamam daha faydalı olduğu sürece bu nefis varlığımı sürdürebileceğim, öyle mi? Ne kadar da cömertler. Bunu nasıl reddedebilirim ki?"

Helena'nm parmakları gevşedi ve inanamayarak kahkaha attı.

Kaine kurtarılmak istemiyordu. Helena'nın çabaları her şeyi yalnızca daha da kötüleştirmişti. Hepsi gerçeği ondan saklayan ve Helena'nın tüm bunların gerçek olduğuna inanmasına sebep olan Ilva ve Crowther'ın suçuydu. Ama aslında hiçbir önemi yoktu, inanıp inanmaması asla önemli olmamıştı çünkü Kaine zaten başından beri her şeyi biliyordu.

Helena yavaş bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı ama bir türlü aklı havsalası almıyordu.

Böyle bitmemeliydi. Helena ona ne söylendiyse yapmıştı. Emirlere uymuştu. Bu kararı onun vermemesi gerekiyordu.

"Ben... ben emirlere uymak zorundayım. Seni seçemem. Çok fazla insanın hayatı söz konusu," dedi sesi titreyerek.

"Biliyorum."

Helena'nm ağzı açılıp kapandı ama söylenecek başka bir şey yoktu.

"Pekâlâ," dedi sonunda Helena. Sesi çok uzaktan geliyordu sanki. Bıçaklanmış, gerçeğin soğukluğuyla dövülmüş çelik kalbine saplanmış gibi hissediyordu.

"Sen..." Helena'nın sesi çatladı. "Benim yapmamı mı istersin? Yoksa... fark etmez mi?"

Geri alınabiliyorsa Ilva'nın Taş'ı muhtemelen isteyeceğini biliyordu ama hiç umurunda değildi.

Kaine gülüp geçti. "Sen şansını kaybettin."

Helena konuşmadan önce defalarca yutkunmak zorunda kaldı. "Özür dilerim."

Kaine cevap vermedi. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık parıltısı yoktu. Yalnızca acımasız bir tatmin vardı.

Odadaki hava resmen tükenmişti. Helena nefes almaya çalıştı ama içeride oksijen yoktu. Kulakları çınlamaya başladı. Nerede

bıraktığını hatırlamaya çalışarak körlemesine çantasını arandı. Diz çöküp sallanırken aklını toparlamaya çalıştı.

"Ee, şimdi sana ne olacak?"

Helena gözlerini kırptı. "Bana mı?"

"Evet." Kaine öne eğildi ve çenesinden yakalayıp pencerelerden gelen solgun kış ışığı vursun diye yüzünü eğdi. "Sana ne olacak?" dedi.

"Sen... gidince mi?"

Kaine başıyla onayladı.

"Bilmem," dedi Helena histerik bir kahkaha atarak. Geri çekildi. "Senin de söylediğin gibi, ben hep gözden çıkarılabilir oldum. Belki de beni bir sonraki casusa verirler."

"Alay etme. Gerçek bir cevap istiyorum." Sesinde keskin bir tını vardı.

İşte o zaman, Helena onun gözlerinin içine baktı. "Senin olduğuma söz verdim. Bana yemin ettirdin. Plan yapmadım."

Kaine'in yüzü öfkeden karardı. "Eminim artık dört gözle beklediğin bir şey vardır."

Helena uzanıp parmak uçlarını Kaine'in kalbinin üzerinden geçirdi. "Hayır. Ben... harcandım."

Ayağa kalkarken aklına Luc'un Simya Kulesi'nin tepesinde, kenara fazla yakın duran hâli geldi. Helena o zaman Luc'un neden oraya çıktığını anlamamıştı. Nasıl olup da Helena ve ona ihtiyacı olan herkesin onu o kenardan uzak tutmaya gücünün yetmediğini. Ama şimdi o kenar, bir açılsa mermerin üzerine dağılacağı o uçurum Helena'yı da çağırıyordu.

Hava dalgalandı ve gözleri bir türlü odaklanamadı çünkü tek duyabildiği kafasının içinde atan nabzıydı.

Sana dokunan herkes ölüyor.

"Ne istiyorlar?" Kaine'in sesi fısıltıdan hâlliceydi.

Helena ona baktı. "Ne?"

"Yani... gerçekten sürünmekten mi bahsediyoruz? Yoksa Ilva'nın aklında daha faydalı bir şey mi var?"

Helena'nın boğazı tıkandı. "Bunu... sormam lazım."

"Öğren. Yapacağım." Çok yorgun görünüyordu ama içinde kaynayan bir şey vardı.

"Cidden yapacak mısın?" dedi Helena, bunun bir oyun olduğundan emin olarak.

Kaine cevap vermedi.

"*Neden* yapacaksın?" Helena'nın sesi bir anda yükselmiş ve histeri krizinin eşiğinde çıkmıştı.

Kaine bir an için ona baktı. "Bir şeyi yanlış hesapladığımı fark ettim. Seni pazarlanabilir hâle getirdiğimi hiç düşünmemiştim."

Sözleri Helena'nın göğsünde çarptı. "Ah."

Crowther haklıydı demek. Ferronlar gerçekten kendilerinin saydıkları bir şeyi bırakmaktansa kendi kendilerini tüketmeyi tercih edecek kadar sahipleniciydi.

"Öğrenince gelip söyleyeceğim," dedi Helena.

Kaine hiçbir şey demeden kısa bir baş hareketiyle onaylayıp başka tarafa baktı ve Helena da yırtılmış kıyafetlerini gizlemek için gidip pelerini giydi. Çantasını da omzuna attı.

Kapıya vardığında Kaine'in eli seğirdi ama Helena son bir kez arkasına baktığında adam hayalet kadar solgun hâliyle duvara yaslanmış, odanın diğer ucuna bakmaya devam ediyordu.

Helena binadan çıkıp sağanak yağmura adım attı. Bir süre öylece durup derin nefesler alarak yönünü bulmaya çalıştı. Uçurumun eşiğindeydi; tek bir yanlış adımda düşeceğini hissedebiliyordu.

Kontrol noktasında kapüşonunu başından indirmedi ama görevliler onu yeterince tanıdıkları için sıkı arama yapmadan geçmesine izin verdiler. Güvenlik zafiyetiydi ama Helena buna minnettardı. Alıştığı yoldan sapıp teslim noktası olarak belirlenen yere gitti. Karargâh'a bu hâlde dönemezdi.

Yaklaştıkça, şehrin Karargâh'ın altında kalan tüm bölgelerinde olduğunu gibi savaşın izleri belirginleşti. Duvarlar savaş yüzünden kararıp yıkılmıştı.

Teslim noktası olarak kullanılan güvenli ev, bodrum katındaki bir depodan ibaretti.

Helena kaskatı titreyen elleriyle kapıyı kapadı. Bir öbek çıra ve eski gazetelerle taşınabilir sobayı yakmaya odaklandı.

Ateş büyüsü konusundaki bilgisinin teoriden fazlası olmasını dileyerek ateşi canlandırmaya çalışıyordu ki kapı açıldı. Helena gelenin Ivy olmamasını umarak hemen baktı ama bir yabancı olması daha kötü olabilirdi.

İçeri giren Crowther'dı. Yüzünden sabırsızlık okunurken durdu.

Helena bakışlarını tekrar ateşe çevirdi.

"Yaralandın mı?"

Helena başını iki yana salladı. Crowther onu kenara itti.

Parmaklarını şaklattığı gibi ateş canlandı ve odunlar çıtırdayarak tutuştu. Helena hiçbir şey demeden ellerini ateşe uzattı. Crowther diğer odaya gidip bir havlu getirdi. Helena tek kelime etmeden havluyu aldı ve saçlarından damlayan su kesilene kadar kurulandı. Crowther'ın onu dikkatle incelediğini hissedebiliyordu.

"Yaptın mı yani?" diye sordu Crowther, Helena havluyu kucağına bırakıp tekrar ateşe döndüğünde.

Helena'nın boğazı düğümlendi. Bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Evet, yaptım."

Crowther rahatlayarak nefes verdi ve sağ eliyle Helena'nm omzuna hafifçe pat pat vurdu. "Muskayı Ilva'ya verebilirsin."

Helena ateşe bakmaya devam etti. "Annesinin intikamını almak istediğini söylerken dürüst davranıyormuş."

Crowther bir iç çekti ama Helena konuşmaya devam etti.

"Atreus tutuklandığında, Kaine Enstitü'de güvendeydi ama annesi değilmiş. İşkence için kullanılan yaşam büyüsünün ardında ille de kanıt bırakmadığını biliyorsunuz. Kaine, Principatus Apollo'yu öldürdü çünkü annesini kurtarmanın tek yolu buymuş. Ama kadın hiç toparlanamamış. Uzun süren bazı stresler kalbe zarar verebilir."

Gergin bir sessizlik oldu ve Helena, Crowther'ın kuşkusunu havada hissedebiliyordu.

Gözlerini ateşten ayırmadı. Sıcaklık parmaklarını yakıyordu ama ellerini çekmedi. Belki elleri yanarsa bedeninin geri kalanını hissetmezdi.

"Atreus eskiden Kaine'e annesiyle ilgileneceğine dair yemin ettirirmiş çünkü Enid'in hastalanışından onu suçluyormuş. Ama kadın Paladya'dan ayrılmayı reddetmiş ve sonunda da işkence onun sebebi olmuş. Evinde ölmüş ama o ölümün doğal bir tarafı yokmuş."

Sadece ateşin çıtırtısı duyuluyordu.

Belki de Crowther bunların hepsini zaten biliyordu. Helena, onun ve Ilva'nın ona ne kadar yalan söylediklerini bilmiyordu. Sırf Helena ona o gözle baksın diye Kaine'in maksadını güç hırsı gibi göstermişlerdi.

Helena yerin dibine girmek isteyerek gözlerini kapadı. "Ne istediğinizi öğrenmek istiyor. Sizin ve Ilva'nın. Sadakatinin kanıtı olarak yani."

Ortamın havası değişti ve sonra Crowther'ın parmakları Helena'nm omzunu kavradı. Onu ayağa kaldırıp kendine döndürdü. Bakışları, Helena'nın başının tepesinden ayak ucuna kadar süzüldü ve bazı noktalarda biraz daha uzun kaldı.

"Ne yaptın sen?" dedi Crowther sonunda.

Helena çenesini kaldırıp adamın gözlerine baktı. "Görevimi tamamladım. Onu sadık hâle getirdim."

Crowther'ın neredeyse hiçbir şey karşısında sarsılmamasına alışıktı ama şimdi karşısındaki adam yıldırım çarpmışa dönmüştü. Sonra Helena'yı kolundan yakalayıp en ışıklı yer olan pencerenin önüne çekti ve ona daha iyi bakabilmek için sağ eliyle pelerini itti.

Helena'nın örgüleri çözülmüş, bukleleri her yerden fırlamıştı. Crowther'ın parmakları boynuna indi ve bir noktaya değdiğinde Helena istemsizce irkildi. Helena onu durduramadan Crowther pelerinin tokasını çözdü; pelerin Helena'nın omzundan kayıp yere şap diye düşerek yırtılmış kıyafetlerini ve eğitiminden kalma, genellikle Karargâh'a dönmeden önce iyileştirdiği morlukları açığa çıkardı.

Helena gölgelere sığınmaya çalışarak geriledi. Göründüğü gibi olmadığını söylemek istiyordu ama Crowther'm ona inanacağını hiç sanmıyordu.

"Ben iyiyim," dedi ama sesi titriyordu. "Sadece temizlenmek için geldim. Bana düzgün görünmüyorsam Karargâh'a dönmememi söylemiştiniz."

Dudakları ince bir çizgi hâline gelen Crowther konuşacak gibi oldu ama bakışları yeniden Helena'nın üzerinde gezindi ve onu yavaşça bıraktı.

Omuzları içe çöken Helena adamın elinden kurtuldu. Yan odada küçük bir banyo vardı. Kapıyı kilitleyip aynada kendine baktı; öyle solgundu ki teni neredeyse griye çalıyordu, dudaklarıysa kızarıp berelenmişti. Saçları kuş yuvasına benziyordu ve yağmur yüzünden daha da fena olmuştu.

Başka tarafa bakıp temizlenmek için bir bez arandı. Soyunup kıyafetlerini ovalaya ovalaya temizlemeye çalıştı. Soğuk ve bacaklarının arasındaki ıslaklık yüzünden neredeyse çıldıracaktı.

Bezi lavabonun altındaki kovaya atarken elleri o kadar titriyordu ki saçlarına dolanmış firketeleri zar zor çıkarabildi.

Dudakları titriyor, saçlarını örerken gözleri yanıyordu.

Uzun örgüleri ensesinde toplarken dudaklarını ısırdı.

Aşırı titreyen parmaklarıyla rezonansını stabil tutamayacağından morlukları olduğu gibi bıraktı.

Sakinleş. Crowther'ı ikna etmek için tek şansın var.

Ama bunu ne kadar düşünürse nefesi de o kadar düzensizleşiyordu. Yere çöktü ve susana kadar ellerini yüzüne bastırdı.

Aynada tekrar kendine baktı. Geçen bahar Kaine'i ilk görüşünden bu yana çok zayıflamıştı. Yanakları çökmüş, gözlerinin altı yorgunluktan mor halkalarla çevrilmişti ve köprücükkemikleri çıkıntı yapıyordu. Stres onu suyun kumu oyduğu gibi oymuştu.

Çantasını karıştırıp berelenen yerleri için merhem buldu ve dudaklarına sürdü. Bir süre sonra elleri yeterince sabitlendiğinde, rezonansla morlukları gizledi ve yüzündeki tek renk de böylece silindi.

Temiz bir gömlek giyip dışarı çıktı. Odalar sessizdi.

"Crowther?" diye seslendi boğuk sesiyle.

Cevap gelmedi. Ön odaya geçti; sobadaki ateş neredeyse sönmüş ve Crowther gitmişti.

Helena ağlamamaya çalışarak yutkundu. Elbette gitmişti. Onu dinlemeyecekti ki. Kimse dinlemeyecekti. Crowther ne almak için geldiyse almış ve yine gitmişti.

İçine derin bir umutsuzluk çöktü.

Asıl plan zaten senin başarısız olmandı.

Kapıya vardığında oda uzamış gibiydi. Elleri o kadar titriyordu ki kolu çeviremedi.

Kapı savrularak açıldı ve Crowther tekrar içeri girdi. Üstü başı sırılsıklamdı ve cansız saçları alnına yapışmıştı. Islak kediye benziyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi içeri girerken. "Otur."

Elinde yağmurdan yırtılmaya başlamış kâğıda sarılı bir paket vardı. Crowther paketi yırtıp açtı ve içinden birkaç küçük şişe düştü.

"Ne gerektiğini bilemedim," dedi.

Helena şişelere baktı. Crowther Karargâh'a dönmüş ve bunları hastaneden almış olmalıydı. Teslim noktasında genelde temel malzemeler olurdu ama malzeme kıtlığında değerli ya da sınırlı sayılabilecek şeyler olmazdı. Helena etiketlerin üzerindeki kendi el yazısını tanıdı.

Onlara baktı ve duygularının keskin kenarlarını köreltmek için laudanum almayı düşündü ama kafasının yerinde olması gerekiyordu.

Diğer seçeneği inceledi. Gebelik önleyici.

Şişeyi yerine bırakırken boğazı düğümlendi. "Buna ihtiyacım olmadığını biliyorsunuz."

Getirdikleri arasında işe yarar tek şey, hastanede şok geçiren hastaları sakinleştirmek için kullanılan bir kediotu tentürüydü.

"Ne oldu?" diye sordu Crowther, Helena şişenin kapağını çevirip tentürü içerken.

"Ne olduğunu biliyorsunuz," dedi Helena. "Beni oraya gönderdiğinizde tam olarak olmasını beklediğiniz şey. Sadece biraz gecikti."

"Marino." Crowther'm sesi sertti ama sonra fark edip yumuşattı. "*Ne* oldu?"

Helena, Karargâh'a gidip raporunu sakin ve kendinden emin bir tavırla, neyin nasıl olduğuna girmeden sunmayı planlamıştı

Ninova

ama Crowther onu hazırlıksız yakalamıştı. Çenesi kontrolsüzce titremeye başladı.

Kendini fena hâlde kullanılmış hissediyordu. Mantığı ona zaten böyle olması gerektiğini söylüyordu. Savaş, tek bir insandan büyüktü. Ailesinin mirası olsun olmasın, Luc bile sadece bir sembol, kendinden çok daha büyük bir fikrin simgesiydi.

Bunu biliyordu ve bedelini bilerek, feda ettiği şeyi anlayarak emirlere uymayı kendi seçmişti. Ödüle, övgüye ya da ölümsüzlüğe ihtiyacı yoktu; gerekli olanı sırf gerektiği için yapardı. Bunu biliyorlardı ve yine de Helena'ya *yalan söylemişlerdi.*

"Ilva'ya yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim," dedi. "Sadece... ani oldu. Eğitim yapıyorduk. Morluklar oradan kaldı."

Crowther hiçbir şey söylemedi ama Helena adamın onu şahin gibi süzdüğünü hissedebiliyordu. Helena'nın onun ne gördüğünü, davranışlarını çözümleyip gözlemlerinin tüm ayrıntılarını aklına yazışını ancak tahmin edebilirdi.

Helena elini göğsüne bastırdı ve Crowther ona inansın, ona histerik muamelesi yapmasın diye sakince konuşabilmek için avucundaki sıcaklığı içine yansıtmaya çalıştı.

"Sonrasında çok sarsıldı ve bana her şeyi anlattı. Annesini anlattıktan sonra ağlamaya başladı. Ona ihanet edeceğinizi en başından beri biliyormuş. Bu da onun planının bir parçasıymış. Bu yüzden rütbe atlayıp duruyormuş; ne kadar önemli biri olursa, olay patladığında... etkisi de o kadar büyük olacakmış."

Uzun bir sessizlik oldu.

Crowther iç çekince Helena'nın yüreği deli gibi çarpmaya başladı.

"Gerçekten bu kadar intihara meyilli bir azizse neden şimdi işbirliği yapsın ki?"

Helena'nın boğazı tıkandı. Parmakları gömleğinin kumaşını sıktı. "Artık takıntısını kendisi bile inkâr edemiyor. Bırakamadığının farkında olduğunu sanmıyorum. Dediğiniz gibi, Ferronlar kendi iyilikleri pahasına sahiplenicidir. Dizilim bunu daha da kötüleştirdi. Beni..." Yutkundu. "...kendine ait görüyor. Sanırım

işleri de bu değiştirdi. Hâlâ hayatta kalma gibi bir derdi yok ama nasıl bırakacağını da bilmiyor."

Crowther'm dudakları büzüldü. Başparmağını düşünceli düşünceli dudaklarında gezdirdi.

Helena onu izlerken parmaklarını birbirine geçirip eklemleri çıtırdayana kadar sıktı. "Acaba siz... Ilva'ya söyler misiniz? İkiniz de artık bunu yapamayacağımı düşünüyorsunuz, biliyorum ama ben bana söyleneni yaptım. O da ne isterseniz yapacağını söyledi. Ben yaptım... yaptım..."

Sesi kısıldı ve bütün bedeni kontrolsüzce titremeye başladı. Kediotunun etkisini hızlandırmak için kolunu kavrayıp rezonansını kullandı. *Sakin ol.*

"Evet," dedi Crowther, "Ilva'yla konuşurum. Sen... söylendiği gibi davranmışsın." Boğazını temizledi. "Gerçekten kendini kanıtlamaya hazırsa durumlar değişir."

Helena başıyla onaylarken hiç de rahatlamış hissetmeyerek boş gözlerle odaya bakıyordu. "Teşekkür ederim."

Nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmadan kapıya yöneldi. Karargâh'a dönecek kadar sakinleşmemişti ama burada da kalamazdı.

"Marino."

Helena irkildi. Crowther hâlâ onu izliyordu. Gözlerinde, Helena'nın göstermek istediğinden de fazlasını görüyormuş gibi tuhaf bir ifade vardı.

Crowther birkaç kez yutkundu ve parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Holdfastlar beni Paladya'ya getirdiklerinde ben de hemen hemen senin yaşlarındaydım."

Helena geri çekildi. Crowther'ın Holdfastların burslu öğrencilerinden biri olduğunu biliyordu ama Holdfastlar onu kurtardıktan sonra yetim olarak getirmişlerdi. Helena benzer yollardan geçtiklerini hiç düşünmemişti.

"Ailem ve köyüm bir ölüm büyücüsü tarafından katledildi. Toprağın altından sürünerek çıktılar ve beni karların içinde ölüme terk ettiler. Sonsuz Alev geldiğinde kurtarılacak kimse kalmamıştı.

Tek yapabilecekleri vahşeti silmek için her yeri ateşe vermekti. Kendimi gereken neyse yapacağımı söyleyerek var ettim. Şan ya da İnanç uğruna değil; sadece birileri çürümeyi durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olduğu için. Seçimimden hiçbir zaman pişman olmadım."

Sağ eline baktı ve yavaşça açıp kapattı. Kasları yıllar içinde eridiğinden o el diğerinden daha zayıftı.

Uzun süre sessiz kalınca Helena sonunda bunun bir nevi özür konuşması olduğunu fark etti. Crowther birbirlerine benzediklerini söylüyor ve Helena onun için bir şey yapmışken ona böyle davrandığı için duyduğu pişmanlığını gösteriyordu.

Helena bir özür istemiyordu gerçi.

"Sen..." Crowther gözlerini kırpıştırdı ve tekrar denedi. "Senin... iyileşmeye ihtiyacın var mı?"

Helena'nm omurgası gerildi. İstediği son şey Elain ya da Ivy'nin yakınlarında olmasıydı.

"Hoyrat davranmadı," dedi sertçe. Kollarını sıkıca kendine doladı. Sesi gergindi ve boğazı gevşemiyordu bir türlü. "Yalnızca... ani oldu. Hem" –sesinden zehir aktı– "kendimi iyileştirmem en başından beri talimatlarınızın bir parçası değil miydi?"

Crowther gözlerini kaçırdı. "Bir izin belgesi gerekirse, ben imzalarım."

"Buraya sadece saçımı düzeltip temiz bir gömlek almaya geldim. Yaralanmadım," dedi Helena bu aniden gelişen sahte ilgi karşısında sinirlenerek.

Bu işte tek başına olduğu konusunda çok netlerdi ve şimdi tam da oyun bitmişken, hiç düşünmeden onu *gerçekten* satmadıkları ortaya çıkmışken umursamalarını *isteyeceğini* mi sanıyorlardı?

Karnmın içinde bir alev dalgası yükseldi.

"İnsanların sana yardım etmesine izin vermelisin."

Sözlerinin saçmalığı karşısında Helena'dan boğuk, kahkahayla karışık bir hıçkırık koptu.

Crowther'ın yüzü gerildi. "Bu görev için seni eğitmeye vaktimiz yoktu. Bu yüzden anlaşmanın kendi akışında ilerlemesine izin

vermenin ve... sonrasında toparlamanın daha iyi olacağını düşündük. Bu seni daha inandırıcı kıldı."

Helena'nın boğazına bir yumru oturdu. "Eh, ikinizi en başından çözmüş o. Aptal olan yalnızca bendim. Ama istediğinizi aldınız. Ne mutlu size, değil mi?"

"Sen..." dedi Crowther boğuk bir sesle ve sonra durdu.

"Ne?" diye sordu sertçe Helena. Panikledikçe öfkesi buharlaşıyordu.

Yeterli değil miydi? Ilva'nın yine de Kaine'i öldürmeye karar verdiğini ona alıştıra alıştıra söylemeye mi çalışıyordu? O bir ay meselesinin de yalan olduğunu. Kaine ne yaparsa yapsın ona ihanet etmeleri kadar faydalı olamayacağını?

Crowther kaşlarını çatıp Helena'yı süzdü. "Senin yerine birini koyabilmek için bir yılımı harcadım... Kabul etmeliyim ki Sonsuz Alev'in elindeki en özel varlıksın. Ve bunun için üzgünüm."

Artık Holdfastların "dâhi" seçme yöntemini bildiğinden aralarındaki benzerlikleri görüyordu: İkisi de Paladya'ya gidecek bir yeri olmayan yetenekli çocuklar olarak getirilmişti, başka türlüsünü bilmedikleri için de hayatlarını yalnız ve faydalı olmaya çalışarak geçirmişlerdi.

Belki de Crowther halefi olarak gördüğü bu genç kadını trajik buluyordu.

Ertesi hafta Crowther Karakol'a Helena'yla birlikte gitti.

O bir anlık insanlık gösterisinden sonra Crowther yine gölgelere çekilmiş ve normal hâliyle dönmüştü. Yine de Helena son gelişmelerin ışığında adamın kurduğu stratejideki konumunun değiştiğini hissedebiliyordu.

Yol boyunca konuşmadılar. Bir kamyonla kapıya kadar gittiler ve oradan yürüyerek yola devam ettiler. Yayan gitmeyince yolun bu kadar hızlı bitmesi şaşırtıcıydı. Şehri örten puslu yağmur, barajın yakınlarında yoğunlaşıp sise dönüşüyordu.

Karakol'daki ölüköleler onlar geçerken yağmurda kayboldu.

Kaine oradan hiç ayrılmamış gibi binanın içinde bekliyordu. Çökmüş görünüyordu. Yorgun. Helena'nm gözlerine bakmadı. Hatta ona neredeyse hiç bakmadı. Yerdeki örtüler katlanıp bir duvarın dibine yığılmıştı.

Crowther'ın binaya dair bir düşüncesi vardıysa da hiç çaktırmadı ama Helena, odayı taradıkça adamın içinin kasıldığını hissetti. Helena buraya alışmıştı ama şimdi onca kir, dökülmüş boya ve çatlamış fayanslara tekrar bakınca buraya ilk geldiğinde ne kadar aşağılanmış hissettiğini hatırladı.

Crowther orada durup alanı değerlendirdikçe ortam iyice gerginleşti. Bir ormana aniden çöken sessizlik gibi.

Crowther yıllardır savaşa katılmamıştı ama Helena onun sorguladığı kurbanları o kadar çok iyileştirmişti ki nokta atışı ateş büyüsü konusundaki becerisini gayet iyi biliyordu ve üstelik artık iki eli de sağlamdı. Kaine'in tam olarak ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ama Ölmeyenler bile ateş simyacıları karşısında zorlanırdı.

İki adamın arasındaki nefret öylesine yoğundu ki hava titreşiyordu.

Gözleri parlayan Crowther ilk konuşan oldu. "Anladığım kadarıyla Sonsuz Alev'le yeni bir anlaşma yapmak istiyorsun, Ferron."

Sesinde alaycı bir ima vardı.

Kaine'in beti benzi attı. "Öyle görünüyor."

Helena ikisi arasında arabuluculuk yapması gerekeceğini sanmıştı ama Kaine ona baktı.

"Artık gidebilirsin, Marino. Crowther'ın kendi başına dönebileceğinden eminim."

Helena tereddütte kaldı ve gözleri ikisinin arasında gidip geldi.

Helena'ya dönen Crowther'm yüzü neşelenmiş gibi parlıyordu. "Yalnız yürümene hiç gerek yok. Dışarıda bekle, Marino. Eminim Ferron sahanlıkta başına bir şey gelmesine izin vermez."

Kaine'in çenesindeki kas kasıldı ama bir şey demedi.

Helena bir kez daha ikisine de bakıp gönülsüzce arkasını döndü ve sahanlığa çıktı. Kapı kapanmadan hemen önce sadece Crowther'ın söylediği kelimeyi duyabildi:

"Yalvar."

Koridorda bir süre amaçsızca dolaştı ve kapısı eksik dairelerin içine göz attı. Merdivenlerden en üst kata çıktı ve sonra tekrar indi.

Kırık cam tavandan yağmur damlıyor, tekdüze bir tıpırtı yaratıyordu. İkinci kata geldiğinde gölgelerin arasında gizlenmiş bir şey dikkatini çekti.

Yaklaşıp parmak ucunda yükseldi ve ne olduğunu doğru düzgün görebilmek için gözlerini kıstı. Karanlığın içinde neredeyse görünmez olacak şekilde özellikle yerleştirilmişti.

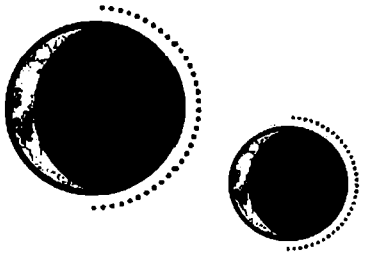
Camın ardındaki bir insan gözü ona baktı. Helena yana kaydığında da dönüp onu takip etti.

Helena'nın ensesinden aşağı bir ürperti indi. Bir bedenin yalnızca bir kısmını canlandırmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu ama bu şey kesinlikle canlandırılmıştı. Kusursuz biçimde korunmuştu. Gölgelerin arasından bütün sahanlığı görecek açıyla yerleştirilmişti.

Demek ki Kaine, Helena'nın ne zaman geldiğini buradan biliyordu.

Helena merdiven basamaklarına oturdu ve yaklaşık yarım saat sonra Crowther odadan çıktı. Crowther'ın şartları muhtemelen söylemeyeceğini biliyordu ama onu bu kadar beklettikten sonra belki bir şey söyler diye ummuştu.

Crowther yalnızca durup onu süzdü. "İyi iş çıkardın, Marino."

49. BÖLÜM

Şubat 1787

Kış uzadıkça Karargâh'ın üzerine kasvet çöktü. Günler sanki her daim kapkaranlıktı; hava o kadar soğuk ve nemliydi ki ortak alanlardan hızlıca geçmek bile insanın iliğini kemiğini donduruyordu.

Aylarca süren başarılı savunma ve güçlendirmenin ardından, Direniş aniden ve sert biçimde vuruldu. Doğu Adası boyunca uzanan duvarlardan biri öyle büyük bir bombayla yerle bir oldu ki birkaç binayı da beraberinde götürdü. Ardından başka patlamalar gerçekleşti ve hayatta kalanları tahliye etmeye kalmadan ölüköleler ve kimeralar içeri doluştu.

Direniş bir birliğini ve Doğu Adası'nın bir kısmını kaybetti.

Luc'un birliği bir binada kapana kısıldı ve nehir seviyesine kadar geri çekilmek durumunda kalıp Direniş yeterli güç toplayıp onları kurtarana dek bir günden fazla sıkışıp kaldılar. Kayıpların düzeyi korkunçtu. Yaralananların yarısı ağır durumdaydı. Bir sağlıkçı geri çekilme sırasında öldürülmüş ve bir diğeri de kuşatma boyunca aldığı yaralardan ötürü ölmüştü. Luc ölüköleleri ve kimeraları geri püskürtebilmek için saatlerce alev duvarını ayakta tutmuştu. Luc da Lila da getirildiklerinde dumana ve küle bulanmış, konuşamayacak kadar bitkin durumdaydılar. Soren'in sağ kolu altlarındaki zemin çökünce parçalanmıştı. Kuşatma boyunca savunma yapmasma izin verilmemiş, yaralılarla ilgilenmiş ve onların birer birer ölüşünü izlemişti.

Olanlarla ilgili konuşmayı reddediyordu.

Helena tekrar Karakol'a gidemeden Crowther ona artık Kaine'i haftada yalnızca bir kez görebileceğini bildirdi. Nedenini açıklamadı; yeni anlaşmanın koşulları böyleydi sadece. Salı gelip çattığında Helena neyle karşılaşacağını, işlerin ne kadar değişmiş olabileceğini bilmiyordu ama Kaine gelir gelmez tek kelime etmeden kumaşları tekmeleye tekmeleye yere serdi ve hiçbir şey olmamış gibi Helena'nın eğitimine başladı. Ama artık Helena'ya bakmıyordu; gözleri içinden geçip gidiyordu sanki.

Bir ara saldırıya ara verdiğinde Helena dayanamadı.

Kaine durup ona yenilenmeyi yavaşlatacak şekilde bir kemiği nasıl kıracağına ya da deriyi nasıl deleceğine dair teknikler gösterirken, "Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Helena.

"Her şeyi nasıl biliyorsam öyle," dedi Kaine odanın diğer ucuna bakarak. "Ölemediğinde insanlar sana acı çektirmeye devam eder, ta ki sen onların canını daha fazla yakana kadar."

"Üzgünüm."

Kaine'in öfkeli gözlerle ona çevrildi. "Eminim öylesindir."

Daha fazla konuşmadılar. Kaine ona tekrar saldırdı ve Helena hamlesini savuşturdu. Kaine'in kolunun altına bir darbe indirmeyi başardı ama anlık zaferin hemen ardından adamın parmakları boğazına dolanıp onu kendine doğru çekti.

Göz göze geldiklerinde ikisi de donup kaldı ve zaman durdu sanki.

Kaine ona ters ters bakarak elini hızla geri çekti. "Hareket ettiğinden daha hızlı düşünmeye başlamazsan öldürüleceksin."

Helena iki kez daha başarısız oldu.

"Bugünlük yeter." Kaine ona arkasını dönüp pelerinine uzandı ve bir zarf çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Helena çantasına gidip kendisi de bir zarf çıkarırken göğsü sıkıştı. Kaine'e dönerken elleri kıpır kıpırdı.

"Crowther bunu sana vermemi söyledi."

Kaine ona bakarken gözlerine ölüye benzer bir ifade çöktü. "Demek öyle... Haftalık emirlerim."

Zarfı ellerinden çekip aldı.

"Kaine..."

"Yoluna git, Marino. Yapacak işlerim var."

Luc'un sağlık durumunu kontrol etme ve Karargâh'tan ayrılmasına izin verilmeden önce gerçekten iyileştiğinden emin olma görevi Helena'nındı. Ama Luc öyle dağılmıştı ki Helena'yı fark etmiyordu bile. Gündönümünden beri konuşmadıkları düşünülürse, belki de bu en iyisiydi.

Luc ile Lila sanki onları dünyaya bağlayan yalnızca karşılarındakiymiş gibi gözlerini birbirinden ayırmıyordu.

Elinden gelse, Helena onlara toparlanmaları için birkaç hafta ara vermelerini tavsiye ederdi. Luc tehlikeli derecede bitkindi ve akciğerleri hâlâ Helena'yı endişelendiriyordu ama böyle bir lüksleri yoktu. İkisi de yeni parlatılmış zırhlarını kuşanıp tedirgin birliklere moral vermek üzere yeniden cepheye gönderildi.

Soren de birkaç güne kalmadan peşlerinden gitti.

Kaine her hafta onu eğitiyor, istihbarat raporlarını teslim ediyor, emirlerini alıyor ve arkasına bile bakmadan gidiyordu.

Artık konuşmuyorlardı. Helena soru sorsa da dövüşle alakalı değilse Kaine onu duymazdan geliyordu. Aralarında koskoca bir uçurum belirmişti sanki.

Ama sorun değildi. Kaine hayattaydı. Her hafta onu görüyor ve yaşadığını biliyordu.

Ancak Kaine bunu zerre umursamıyormuş gibiydi. Gözlerinde bariz bir umutsuzluk yatıyordu. Öfkesi bile bastırılmıştı; sanki sırf mecbur olduğu için varlığını sürdürüyordu.

Üçüncü haftanın sonunda Kaine, Crowther'ın zarfını alırken Helena onun bileğini yakaladı. "Lütfen... bak bana."

Kaine elini hızla çekti ama sonra ona dik dik baktı ve gözlerindeki buz gibi öfke bir an tekrar yüzeye çıktı. "Bu sana yetmedi mi? Başka ne istiyorsun?"

"Hayır..." Ona çaresizce baktı. "Çok üzgünüm. Düşünmüştüm ki..."

Kaine kuru bir kahkaha attı. "Belki bir gün, yeniden zamanım olursa, sana özürlerin düzeltemediği şeylerin bir listesini yaparım."

Helena'nın elleri iki yanma düştü. "Kaine, ben..."

"Adımı söyleme. Ağzından çıktığını duymaktan nefret ediyorum." Zarfı parmaklarının arasından söküp aldı ve gitti.

Bir yaralı dalgası daha geldi. Helena artık çatışmaların ve muharebelerin, zaferlerin ve kayıpların ucunu kaçırmıştı. Hastane ortalığı inleten bitmek bilmez çığlıklarla birbirine girmişti. Zaman dehşet döngüsüne dönüşmüş gibiydi ve yalnızca Kaine'in soğuk kiniyle bölünüyordu.

Helena kendini oyalamaya çalıştı. Rhea'nın izniyle Titus'a deneysel bir tedavi uygulamayı denedi ama Titus ateşlenince girişim hemen durduruldu.

Böylece tamamen boş kaldı. Kendi hâline bırakıldı. Herkes gelip gidiyordu; hatta diğer şifacılar bile birkaç haftada bir adanın aşağısındaki yeni hastaneye gönderiliyordu ama Helena hep Karargâh'taydı.

Ilva ve Crowther artık ondan Kaine'e emirleri ulaştırması dışında hiçbir şey istemiyordu.

O artık Kaine'in boynundaki tasmaydı ve görevi buna katlanmaktı.

Karakol'dan dönerken Helena'nın hastane mührü birden ısındı. Son hız koşarak geri döndü. Kapılara vardığında zeminin kan içinde olduğunu gördü.

Muhafızlar onu bekliyordu. "Neredeydin?"

"Kim? Ne..." dedi soluk soluğa Helena, ona geçiş izni verirlerken.

"Lila," dedi genç muhafızlardan biri. "Ve Soren."

Helena'nın damarlarına zehir gibi bir korku yayıldı. "Luc nerede..."

Bir sessizlik oldu ve yaşlı muhafızlardan biri daha konuşmadan Helena anladı.

"Kayıp."

Helena hastaneye koşarken bedeni hareket ediyordu ama zihni arkada kalmıştı sanki.

Hayır. Bu gerçek olamazdı.

Helena içeri girdiğinde acil kısmı kaos içindeydi. Elleri kana bulanmış ve yüzü panikten bembeyaz kesilmiş Elain hemen Helena'ya döndü.

"Rezonansım çalışmıyor!" dedi, sesi panikle yükselerek. "Kanamayı durduramıyorum!"

Lila bir yatağa yatırılmıştı ve üstü başı toz, çamur ve kanla kaplıydı. Bir patlamanm ortasında kalmış gibi zırhından kalanlar paramparça olmuş, giysileri yırtılmıştı. Hemşireler zırhın kayışlarını kesiyor, bazı kısımlarını transmutasyonla değiştirip üzerinden çıkarıyordu. Şakağından yanağına kadar inen derin bir kesik vardı ve alt kısımda, boynunun dibindeki büyük bir delikten hâlâ kan fışkırıyordu.

"Sorun ne bilmiyorum!" diyordu Elain, Helena ellerini kaynar suyla yıkayıp karbolik solüsyonla dezenfekte ederken. "İçinde bir şey olduğunu düşünüyorum ama rezonansım çalışmıyor! Onu hissetmeye çalıştığımda sanki... ellerim..."

"Soren'de de mi? Yoksa sadece Lila mı?"

"Bilmiyorum, ona bakamadım. Onları daha yeni aldık. Lila kan kaybından ölecek ve ben hiçbir şey hissedemiyorum!"

"Soren'i kontrol et," dedi Helena. "Lila için sağlıkçılara ihtiyacım var, bir de Pace'e. Ona hemen buraya gelmesini söyle."

Lila'nın yanına geçti. Miğfer çıkarılmışsa boyun zırhtaki açık noktalardan biriydi. Yatak kana bulanmıştı. Damar yoluna plazma genişletici takılmıştı ama kanamayı durdurmayı başaramazlarsa hiçbir şey işe yaramazdı.

Lila'nın başı geriye düştü. Hâlâ kendindeydi ve tekrar tekrar bir şeyler mırıldanıyordu. "... ona... kaç dedim... ben... kaç... dedim..."

Helena rezonansıyla ona uzandı ve nullyumun korkunç derecede tanıdık engelini hisseti.

Yanılmış olmayı dilemişti. Elain'in sadece paniklediğini. Ya da tükendiğini.

Bu hariç her şeye razıydı.

Nullyum Helena'nın Kaine'den çıkardığı şarapnellerden çok daha güçlüydü. Etkisi artırılacak şekilde değiştirilmişti.

Helena en azından Lila'nın göğüs boşluğuna saplanan şeyin boyutuna dair kabaca bir izlenim edinmeye çalıştı. Yaraya baskı uygularlarsa kalbini delme riski var mı diye çözmeye. Sisin içinden bakmak gibiydi. Elleri uyuşmuş gibi geliyor, uyumsuzluğu aradıkça sinir uçları binlerce iğne batıyormuş gibi yanıyordu.

Cisim uzun ve inceydi. Muhtemelen akciğeri delmiş, hatta belki kalbi sıyırmıştı ama emin olmak imkânsızdı.

Bu, Helena ve Shiseo'nun kendilerini hazırladıklarından çok daha kötüydü.

"Neymiş?" Pace hemen yanında belirdi.

Helena kanamayı kesmek için gazlı bezi yaraya bastırıyordu. Lila susmuştu.

"Nullyum. Çıkarmak için cerrahi müdahale gerekecek. Maier'in bu konuda eğitimi yok ama sen eskiden ameliyat yapıldığı dönemde hastanelerde çalıştın, değil mi?"

Pace bembeyaz kesildi. "Çok zaman önceydi. Sadece asistanlık yapmıştım."

Helena derin bir nefes aldı. Nullyumla olan cerrahi geçmişini açık edemezdi. "Ben... eskiden bazen babama yardım ederdim. Eğer sen yönlendirirsen ben de onu stabil tutmaya çalışırım. Ya Soren?"

Soren'de de nullyum yarası olup olmadığını öğrenmeye korkuyordu. Eğer Helena ve Pace hangi ikizi kurtaracakları konusunda seçim yapmak zorunda kalırlarsa, protokol gereği yaşama

olasılığı yüksek olan kurtarılmalıydı ama başşövalye olarak öncelik Lila'daydı.

"Onu diğerleri iyileştirebilir," dedi Pace. "Başına ağır bir darbe almış ama Elain'in halledemeyeceği bir şey değil."

Helena sakin kalmaya çabalayarak gözlerini kapadı ve Lila'yı hayatta tutmaya odaklandı çünkü bu kez ona yaptıramazdı.

"Ameliyat salonuna taşıyın," dedi Pace. "Eminim Maier de elinden geldiğince yardım eder. Destek için sağlıkçılara ve hemşirelere ihtiyacımız var. Ben onlara bilgi veririm. Sen Lila'yı stabil tut."

Helena babasına ameliyatlarda sadece birkaç kez asistanlık yapmıştı. Katliamdan önce.

Kriz zamanı sağlam kafayla gözlem yap, derdi babası. Ancak bu çok uzun zaman önceydi.

Ameliyat malzemeleri uzatmanın rezonans olmadan ameliyat yapmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Kimse buna hazırlıklı değildi. Bildikleri nullyum sadece doğrudan temas hâlinde rezonansı engelliyordu. Bu seferki daha çok nüfuz etmişti.

Lila uyuşturulduğunda Başhemşire Pace uzun bir pens aldı ve köprücükkemiğinin hemen üstündeki delikten içeri girerek paslanmış, uzun bir metal çubuk çıkardı. Kırılgandı ve dengesiz bir füzyon yüzünden çoktan çözünmeye başlamıştı. Her defasmda küçük kırıntılar kopuyor, Pace'i tekrar tekrar yaraya girip parçaları tek tek çıkarmak zorunda bırakıyordu.

Helena çubuğun büyük kısmı çıkarılmış olsa bile parçaların Lila'nın kanına karıştığını rezonansından hissedebiliyordu. Nullyum vücudunun içinde bir sis gibi yayılıyor, her saniye biraz daha yoğun ve daha etki edilmez bir hâl alıyordu.

Nullyumun kırılganlığı hem nimet hem de lanetti. En az direncin olduğu hattı izlemişti. Lila'nın akciğerinde küçük bir delik vardı ama kalbinde ya da yemek borusunda hasar yoktu. Girdiği delikte kalmıştı. Fakat parçalar her yerdeydi ve bu alaşım o kadar kararsızdı ki hızla çözünüyordu.

Pace alnını bir bezle sildi. "Parçaları çıkarmak için torakotomi yapmamız gerekecek. Durumu yeterince stabil mi?"

Maier gibi bir simya cerrahı normalde torakotomiyi hastayı açmadan yapabilirdi. Aletleri içeri sokabilecek kesikler yeterli olurdu; eğitim ve rezonans sayesinde de bu aletler parmaklarıyla duyularının bir uzantısı gibi çalışırdı.

Helena rezonansını geri çekti ve Lila'nm hayati bulgularını eski usul dokunarak kontrol etti çünkü parazitleri atlatmaya çalışmaktansa böylesi daha kolaydı. "Direniyor."

Lila'nın kaburgalarının arasından bir kesik açtılar ve geçici retraktörlerle kemikleri hafifçe aralayıp kalan kırıntılara ulaşmaya çalıştılar. Parçalar farklı boyutlardaydı ve dikkatli alınmazlarsa ufalanıyorlardı. Lila'nın akciğerlerinde ve kalbinde parçaların sıyırdığı küçük kesikler ile oyuklar vardı ki Helena rezonansını kullanıyor olsaydı bunlar normalde kolayca onarılabilirdi ama şimdi her biri hem çok zahmetli hem de çok tehlikeliydi ve elle dikmek zorundalardı.

Son derece alışılmadık bir prosedürdü ve zamanla yarışıyorlardı. Nullyum ne kadar uzun süre çözünüp Lila'nın kanma karışırsa, metal zehirlenmesinden ölme olasılığı o kadar artardı. Ameliyat Lila'nın bedeninin sınırlarını zorluyordu ve artık hayatta kalması tamamen kendisine bağlıydı.

Helena kanı elle tahliye edip Lila'nm kalbinin atmasını sağlarken Pace çalışmaya devam etti. Bir hemşire çıkarılan büyük parçaları analiz etsin ve ayrıştırıcı maddeyi sentezlesin diye Shiseo'ya götürdü ama tedavinin bulunması saatler sürerdi.

Lila'nm kanındaki metali temizlemeden muhtemelen üzerinde rezonans kullanmaları mümkün olmayacaktı.

"Sırada göğse lavaj yapmak var," dedi Pace, sonunda aletleri kenara koyarak. İşleri bittiğinde gözleri artık kan çanağına dönmüştü.

Maier dikiş işini devraldı. Dikişleri kusursuzdu ama çalışırken fena sarsılmış görünüyordu.

Helena başını kaldırdığında havanın karardığını fark etti. "Soren'e bakmalıyım."

Ellerini yıkarken kendini çok tuhaf hissetti. Rezonansını neredeyse hiç kullanmamıştı ama geçen saatlerin baskısı yüzünden

başı zonkluyordu. Ameliyathaneden çıktığında hastanedekilerin büyük kısmının bir yatağın etrafında toplandığını gördü.

Soren uyanıktı ve arkasında destekle doğrulmuş yatıyordu. Yatağın etrafındaki perdeler çekilmişti ve çevresini saran kalabalığın önünde Ilva duruyordu.

Soren'in kolu alçıdaydı ve yüzünün yarısı bandajlarla kaplıydı. Başını iki yana sallayıp duruyordu. "Ben... hatırlamıyorum. Çok hızlı oldu."

"Aralarından tanıdığın oldu mu? Birini gördüğünü sandığın?" dedi Ilva, Soren'in bileğini sıkarken.

"Bilmiyorum," dedi Soren sesi çatlayarak. "Bir... patlama oldu. Bir şey bana çarptı. Birkaç saniye ya da dakikalığına bayıldım galiba. Ayıldığımda göremiyordum. Luc gitmişti ve Lila kanlar içinde yerdeydi. *Ona kaç dedim*, deyip duruyordu. Nereye bakacağımı bilemedim... Bu yüzden geri döndüm."

"Hiç uyarı yok muydu?" Sorular Ilva'nın içinden taşıyordu sanki. Sarsıldığı çok belliydi. "Herhangi bir işaret? Birime kim komuta ediyordu?"

"Ben..." Soren'in yüzü çarpıldı; hatırlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Bir kadının şövalye yapılmasına izin vermenin hata olduğunu hep söyledim," dedi Matias. "O zamanki Şahin ben olsaydım, geleneklerin böyle çiğnenmesine asla izin vermezdim. Seni Luc'un ona zaafı olduğu konusunda uyarmıştım, Ilva ama hayır: Lila Bayard o kadar özeldi ki ayrılmaları düşünülemezdi. Bak gör işte, sonuç ne oldu."

"Kapa çeneni!" diye hırladı Ilva arkasındaki Matias'a. Parmakları hâlâ Soren'in bileğini sıkıyordu. Sonra tekrar Soren'e dönüp onu sarstı. "Lila, Luc'un kendi teslim olduğunu mu söyledi? Lila yüzünden mi teslim oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Soren yarı fısıldayarak.

Elain, Soren'in yatağının yanında duruyor ve yatağın etrafını saran Sonsuz Alev mensuplarının sayısından ötürü müdahale edemiyordu.

"Affedersiniz," dedi Helena sert bir sesle ve kalabalığın arasından sıyrıldı. "Soren Bayard'ın kafa yaralanması var. Onu strese sokmanızı tavsiye etmem."

Herkes dönüp ona baktı.

"Lila uyanık mı? Sorulara cevap verebilir mi?" dedi Ilva hemen ayağa kalkarak.

Helena başını sertçe iki yana salladı. "Hiçbir şey yapacak durumda değil. Ona saplanan bir nullyum çubuğunu çıkarmak için elle kapsamlı bir ameliyat yaptık ama alaşım parçalanıp kanma karıştı ve onu temizleyene kadar rezonans gerektirecek *her şeyi* bozacak."

"Ne kadar sürer?" Ilva'nın yüzündeki panik apaçık görülüyordu.

Helena başını iki yana salladı. "Şu an anestezi altında ama körlemesine ilerliyoruz. Birkaç saate de uyanabilir, günler de sürebilir. Lila çok güçlü ama bu önceki yaralanmalardan daha ağır olacak. Henüz hiçbir şey kesin değil."

Soren geriye devrildi ve panik atağın eşiğine görünüyordu ama Ilva engerek gibi doğruldu.

"Buna hazırlandığınızı sanıyordum," dedi Ilva. "Bunca zamandır ne yapıyordunuz?"

Helena'nın çenesi gerildi. İşler ters gittiğinde neden hep hastanenin suçu oluyordu? Helena çıkıp ameliyatın başarılı olduğunu ve Lila'nm çoktan ayaklandığını söyleseydi, herkes tapmağa gidip Sol'e şükran alevleri sunardı. Ama kötü haberler daima hastanenin üzerine kalıyordu.

Tanrı olmak ne güzeldi kimbilir.

"Alaşım değiştirilmiş ve bozulma da çok daha yoğun. Ameliyat prosedürleri basit değil, özellikle de bunu yapabilecek deneyimde yalnızca iki kişinin olduğu bir hastanede. Hastanenin ameliyat yapmaya hazırlıklı olmasını istiyorsanız, pratik yapmamız için Şahin'in *aylar* önce istediğimiz kadavraları onaylaması gerekecek."

Matias boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü ve aniden orada olmak istemiyormuş gibi bir ifadeye büründü.

Ilva bastonunu daha sıkı kavradı ama neredeyse devrilecek gibiydi. Luc'un kaybı yeri ayağının altından çekmişti sanki.

"Onu muayene edin o zaman," dedi Ilva, Soren'in yatağından sarsak adımlarla uzaklaşırken. "Konsey bir saate toplanacak. İki Bayard hakkında da eksiksiz rapor istiyorum."

Herkes yavaş yavaş ayrıldı. Helena arkalarından dik dik baktı ve Soren'in yanına otururken Elain'e başıyla perdeyi çekmesini işaret etti.

Her yerinde yeni iyileştirilmiş kesikler olan Soren sırtını yastıklara vermişti. Rezonansı ona değer değmez Helena onun sağ gözünü kaybettiğini anladı. Ona her ne çarptıysa göz çukurunu çatlatıp tamamen kırmıştı.

Helena'nın parmakları titredi.

"Beni asla affetmeyecek," dedi Soren neredeyse fısıldar gibi.

Helena onun Ilva'yı mı yoksa Lila'yı mı kastettiğini bilmiyordu.

Soren'in elini sıktı. "Bu hâlinle Luc'un peşine düşseydin üçünüz de ölebilirdiniz. Hiçbir faydası da olmazdı. Sırf sen geri döndün diye eminim şimdi daha çok kişini onu arıyordur."

Elain şifa konusunda iyi iş çıkarmıştı. Soren'in haftalar önce kırdığı kolu da dahil birkaç kırığı vardı. Tamamen iyileşmemişti ve bundan sonra kalıcı sorunları olması muhtemeldi.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" diye sordu Soren.

Helena'nın yüreği sıkıştı. Ölmeyenler'in Luc'u ânında öldürmemesi için hiçbir neden göremiyordu.

"Biz onun öldüğünü öğrenene kadar hâlâ yaşıyor sayılır. Ayrıca onu geri alacağız," dedi umutlu görünmeye çalışarak. "Şimdi endişelenmeyi kes. Kafanı kontrol etmem gerek."

Soren beyin sarsıntısı geçirmişti ama asıl darbeyi kaş kemiğiyle göz çukuru emmişti. Titus'la geçirdiği zamanlar beyne daha aşina olmasını sağlamıştı; Helena artık daha iyi anladığını ve kaçınmak yerine en azından doğru bir teşhis koyabileceğini düşünüyordu.

Elain parçalanmış gözüyle ne yapacağım bilememiş ve sadece üzerini gazlı bezle sarıp kemiği onardıktan sonra öylece bırakmıştı.

"Soren, sağ gözün..."

"Biliyorum," diye kestirip attı Soren, bir önemi yokmuş gibi. "Ama hâlâ savaşabilirim, değil mi?"

Helena'nın elleri kalakaldı. "Kolunu kırdın ve görüş alanının yarısını kaybettin. Buna alışman gerekecek. Artık saldırıya açıksın. Sağ tarafını göremeyeceksin."

"Ben de başımı çeviririm," dedi düz bir sesle. "Faydalı bir şey şu boyun."

Helena iç çekti. "Cepheye gitmeyeceksin. En azından birkaç hafta."

Soren başını iki yana salladı. "Lila baygın. Luc'u o uyanmadan getirmem gerekiyor. Uyanıp da benim onun peşinden gitmediğimi öğrenmemeli." Çenesi titredi. Helena onu on iki yıldır tanıyordu ve ağladığını hiç görmemişti. Soren aşağı baktı. "Onlara söylemedim ama bana onu bırakmamı söyledi. Gidip Luc'u bulmamı söyledi. Ama yapmadım. Onu güvene aldıktan sonra gideceğim dedim ama..."

Yataktan kalkmaya yeltendi. Helena onu tek elle geri yatırdı. Soren oturamayacak kadar zayıftı.

"Soren, gözündeki yırtık dokuyla ilgilenmem gerek," dedi Helena, sesinin kararlı çıkmasına çabalayarak.

Soren onu dinlemiyor, ittirip ondan kurtulmaya çalışıyordu ama Helena artık dövüşmekte hiç de fena değildi. Soren'in elini savuşturdu ve parmaklarını onun başının arkasına kaydırdı. Rezonansının küçük bir kıvılcımıyla Soren'in tek gözü geriye devrildi ve bedeni gevşeyip bilincini yitirdi.

Helena kurumasın diye gözkapağını nazikçe kapattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı işe koyulurken.

Göz çukurunda sağlam bir doku kalmış olsaydı görme yetisinin bir kısmını kurtarmak için küçük de olsa bir şansları olurdu ama Soren'in gözü tamamen mahvolmuştu.

Helena düzeltilmesi mümkün olmayan dokuları çürümesinler ya da enfeksiyona sebep olmasınlar diye çıkardıktan sonra sargılarını dikkatle yeniledi. Birkaç haftaya muhtemelen biri ona camdan ya da mücevher taşından yeni bir göz yapardı.

Birkaç haftaya Direniş'in hâlâ var olacağı düşünülürse tabii.

Helena işini bitirirken Rhea geldi.

İkizlerin ikisinin de hastanede olduğu epeydir görülmemişti.

Rhea'nın yüzü donuktu ama Soren'in yanına gelirken gözleri fır dönüyordu.

Helena ayağa kalktı. "Yeni bitirdim. İstersen onu uyandırabilirim," dedi göz dokularını hızlıca bir bezle örterek.

"Hayır, bırak dinlensin." Rhea yavaşça yatağın kenarına oturdu ve oğlunun yüzünün açıktaki kısımlarına baktı. "Küçük oğlum," dedi Soren'i uyandırmaktan korkuyormuş gibi fısıldayarak.

Rhea yalnız kalmak mı yoksa bilgi mi ister kestiremeyen Helena geri çekildi.

"Biliyor musun, doğduğunda minicikti," dedi Rhea uzanıp oğlunun elini tutarken. "Titus onu tek avucuna sığdırabiliyordu. Hekimler yaşamayacağını düşünüyordu. Lila kıpkırmızı çığlık çığlığa doğmuşken benim küçük Soren'im bir avuç kadardı. Sessiz ve solgun. Karnı acıksa bile gıkını çıkarmazdı. Lila'nın peşinden ayrılmazdı, kendi başına hiç sorun çıkarmazdı ama Lila'nın girdiği her belaya karışırdı."

Rhea ağlamayla karışık bir kahkaha attı. "Doğduklarında çok iyi ettiğimi düşünmüştüm. İkizler. Bayard ailesine iki çocuk birden. Küçük şövalyelerimiz." Soren'in elini tutarken Rhea sarsıldı. "Şimdiyse Titus çocuklarımızın... ailemizin başına gelenleri bile bilmiyor. Artık elimde sadece *parçalar* kaldı."

Soren'in üstüne kapandı. Vücudu titriyordu ama ağlarken sesi çıkmıyordu.

O şekilde ağlamanın bir yöntemi vardı; insan zamanla öğreniyordu bunu.

Helena geri çekilip ona yas tutması için alan bıraktı.

Toplantı kasvetliydi. Konsey masasında oturan Ilva, raporlar okunurken neredeyse uyuşturulmuş gibi duruyordu. Saldırı, Doğu Adası'nın alt kesiminde gerçekleşmiş. Luc ve Lila, Karargâh'a dönüş yolunda birliğe komuta ediyorlarmış; viran bir binanın önünden

geçmişler ve tam ikisi binayı geride bırakmışken patlama olmuş. Bina tamamen çökmüş.

Soren patlamanın sınırındaymış ve etkisiyle savrulmuş. Sadece geride kalan iki kişi daha kurtulmuş. Molozlardan etkilendikleri için hafif yaralarla atlatmışlar.

Yanık izleri ve muhtemelen Lila'ya ait bir kan gölüyle çatışma izleri görülmüş. Muhtemelen ölükölelerin yanmış kalıntıları ve muskası sökülmüş bir liç. Luc'un kılıcı, yüzükleri ve diğer silahları bir kenarda bulunmuş; sanki önce ayrılıp sonra soyunmuş gibi.

Ölmeyenler'den hiç haber yoktu. Luc'un öldüğüne ya da esir alındığına dair bir bildiri gelmemişti. Tüm muhafızlara Luc'un yeniden canlandırılmış veya bir liç tarafından bedeni ele geçirilmiş hâlde dönebileceği olasılığına karşı hazırlıklı olmaları emredilmişti. Luc yeniden ortaya çıkarsa tüm tetkikler yapılacaktı. Kimse mucizevi olarak ellerinden kurtulduğuna inanmayacaktı.

Zaman geçtikçe sorular çoğaldı. Ölmeyenler onu neden hayatta tutsundu? Öldüyse açıklamazlar mıydı ya da teslim pazarlığı için onu rehin mi tutuyorlardı?

Rehinse de neden hâlâ iletişime geçmemişlerdi?

"Lucien'in öldüğünü kesin olarak bilmediğimiz sürece, hayatta olduğunu varsayacağız," dedi Ilva buz gibi bir sesle. Bir başmetalurjistin olasılıklar üzerinden plan yapmaları gerektiğinden söz etmesi üzerine kendini toparlamıştı. "Ölmeyenler'in onu ele geçirdiklerini gizlemek için hiçbir nedenleri yok. On iki saat geçti ve hâlâ bir haber gelmedi. Bu da her şeyin göründüğü gibi olmadığına işaret ediyor olabilir."

Toplantı sona ererken Matias ayağa kalktı ve Luc'un selameti için göklere yakaracağını duyurdu. Pek çok kişi de peşinden gitti.

Masada yalnızca Crowther'la konuşan Ilva kaldı.

Helena hastaneye dönmek üzere ayağa kalkınca, "Marino, çıkmadan önce konuşalım," dedi Ilva.

Helena oda boşalana kadar bekledi. Ilva elini kaldırdı ve muhafızlar kapıları kapadı.

"Karakol'a gideceksin. Ferron'ı kullanacağız," dedi Ilva keskin bir sesle. "Luc'un yakalanmasıyla ilgili halihazırda bildiği ya da edinebileceği her bilgiyi... hepsini istiyorum. Bundan neden önceden haberimiz olmadığına dair açıklamasıyla beraber."

"Elbette." Helena bu kadarını bekliyordu zaten.

"Ona bunun kritik bir görev olduğunu söyle," diye ekledi Ilva, Helena gitmeye yeltendiği sırada. "Tam da bu kelimelerle, Marino. En yüksek öncelik. Luc'u bize geri getirme fırsatı olursa, kurtarma operasyonunda yaşayacağımız kayıplardansa bunu tercih ederiz."

Luc'u geri almak için Kaine'i feda etmekten bahsediyorlardı. Mantıklı olan seçim buydu. Kolay bir değiş tokuş. Her stratejistin yapacağı türden bir hamle.

Ama...

"Pekâlâ." Sesi ruhsuzdu.

Lumitya gökyüzünde dev bir gümüş disk gibi asılıydı; Yükseliş evresi neredeyse tamamlanmak üzere olduğundan gezegenleri silip süpürmüş, gece göğünü uçsuz bucaksız siyah bir boşluğa döndürmüştü. Parlak gümüş ışık şehrin üzerine gölgeler düşürüyordu.

Helena binanın sahanlığına vardığında durdu ve kırık tavan penceresinden dökülen gümüş ışığın içine bilerek adım atıp köşede gizlenmiş olan göze baktı. Sonra da bekledi.

Uzun bir bekleyişti.

Rüzgâr pencereleri zangırdatıyordu ama Helena hiçbir ses duymuyordu, ta ki kapı tıklatılıp da Kaine içeri girene kadar. Her şeyiyle sert görünüyordu. "Ne oldu?"

Sorduğu gibi Helena onun bilmediğini anladı.

Ilva haklıydı: Ölmeyenler Luc'u aldıysa da bunu gizli tutuyorlardı.

"Bugün bir saldırı oldu. Bir bombalama," dedi Helena ve sesi titredi. "Bir birliğin neredeyse tamamı öldü, Bayard ikizleri son anda kurtuldu ama Luc... kayıp."

"Emin misin?"

Helena başını sertçe sallayarak onayladı. "Rezonans bozucu alaşımdan yapılmış bir silah kullanmışlar. Biz ona nullyum diyoruz. Lila bununla bıçaklandı ve neredeyse ölüyordu. Bunun planlandığından haberin yok muydu?"

Kaine başmı yavaşça iki yana salladı. "Yoktu. Son dönemdeki... sabotajlar yüzünden bir casus olduğundan şüpheleniliyor. Benim de artık eskisi kadar ortada olma lüksüm yok."

Helena başını eğdi ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Luc'u geri almalıyız. Sana bunun kritik olduğunu söylemem emredildi. En yüksek önceliğin."

"Peki..."

"Onun yakalanmasıyla ilgili bulabildiğin her bilgi; kim yaptı, nerede, hâlâ hayatta mı... Konsey senden..." Boğazı tıkandı. "Elinden gelen her şeyi yapmanı istiyor."

Kaine sadece, "Elbette," dedi ve çıkmak üzere arkasını döndü.

Helena onun sırtını izledi; omuzlarının hareketini, kapı koluna uzanırken birinin diğerinden hafifçe aşağı düşmesini. Bir daha onu görebilecek miydi bilmiyordu.

"Bekle," dedi Helena.

Kaine durdu ama arkasına bakmadı. "Bir şey öğrendiğimde seni çağırırım."

"Kaine... Seni öptüğümde, ben..."

Kaine bir anda döndü. Göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucundan hemen dibine gelmişti. Yüzünden zehir akıyor, dişleri parlıyordu. "Gerçekten bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Helena'nın boğazı suçlulukla öyle düğümlenmişti ki zar zor konuşabiliyordu. Ama çaresizdi. "En azından bana baksan?"

Kaine'in gözlerine acımasız bir parıltı yerleşti ve Helena'nın yüzüne kilitlendi. Dikkatinin tamamen üzerinde oluşuyla Helena yumruk yemiş gibi oldu.

"Sana bakmamı mı istiyorsun?" Sesi hafif, neredeyse alaycıydı ama yüzeyin hemen altında öfke vardı. Helena'ya doğru eğildi. "İyi. Bakıyorum. Söylemeliyim ki gözlerinde o suçluluğu görmek gerçekten nefis."

Geri çekilirken sırıttı. "Bir zamanlar Yüce Ölüm Büyücüsü'ne hizmet etmeme sebep olan koşulların, birinin başına gelebilecek en zalim kölelik biçimi olduğunu düşünürdüm ama itiraf etmeliyim ki o bile senin yanında *sönük* kalıyor."

Başını yana eğdi. "Önceden en azından bunun benim suçum olmadığını söyleyerek kendimi avutabiliyordum; kabul etmek annemi korumak için yapabileceğim en iyi şeydi. Kendinden başka suçlayacak kimse olmadığında farklı oluyormuş."

Elini kaldırdı ve deri eldivenli parmakları Helena'nın boğazına dolanıp onu kendine çekti. "Sonuçta seni ben seçtim."

Helena onun gözlerinin içine baktı; Kaine ona bakarken gözlerindeki o ölgün çaresizlik ayan beyan ortadaydı.

"Senin saflığına imrendim, bana iyilik atfetmene ve her şeyin en başından beri oyun olduğunu fark etmeyişine. Beni iyileştirmek için yalvardığında izin verdim. Bana dokunduğunda seni itmedim. Ne zararı olacak ki diye düşündüm. Zaten her şey yakında bitecekti ve hayat çok uzun zamandır soğuktu."

Kaine başparmağını yanağına sürtene kadar Helena ağladığını fark etmedi bile.

"Yanlış hesapladığımı fark ettiğimde çoktan içeri sızmıştın. Niyetin çok barizdi ama bu işleri daha da kötüleştirdi; herkesi, hatta başta seni satanları bile kurtarma umuduyla sana her şeyi yapmama izin vereceğini bilmek. Ben ruhumu satarken, en azından annem kendini ortaya atmış ve yerime geçmek için yalvarmıştı. Bu açıdan senden daha şanslıyım galiba."

Helena'nın boğazından boğuk bir hıçkırık koptu.

"Sen burada neredeyse kan kaybından ölecekken, hiç değilse Helena'yı hayatta tutabilirim diye düşündüm. Onu hayatta tutmayı *deneyecek* kadar onu umursayan birini hak ediyor. Belki bir gün vazgeçersin dedim. Ama sen sorumluluk hissettiğin insanları kurtarmak için her şeyi yaparsın. Elbette benim suçluluk hissimi kullanmak için kendi suçluluğunu kullanacaktın." Acı bir kahkaha attı. "Bunda şiirsel bir taraf olduğuna eminim ama şu anda tek hissettiğim yeni kelepçeler."

Helena'yı bıraktı ve ondan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. "Yani sana bakmak istemediğim için beni affet, Marino. Henüz bu yeni kelepçelerin acısına alışamadım."

Helena göğsünde taş gibi ağırlaşan kalbiyle hastane döndüğünde Soren, Lila'nın yanında oturuyordu.

Onun yokluğunda, kimsenin ne yapacağı konusunda anlaşamadığı toplantılar ve tartışmalar dışında pek bir şey olmamıştı. Helena her şeyi bir arada tutanın Luc olduğunu biliyordu ama her şeyin bu kadar çabuk dağıldığını görmek de sarsıcıydı.

Lila'nın saçı oğlanlarınki gibi kısacık kesilmiş, yara olan bölge tıraş edilmişti. Yüzü o kadar şişmiş ve morarmıştı ki neredeyse tanınmaz hâle gelmişti. Maier'in titiz dikişleri yırtılmış deriyi bir araya getirmeye çalışmıştı ama izi ömür boyu kalacaktı.

"Benden küçük, biliyorsun," dedi Soren. Helena başıyla onayladı. "Kimse bunu tahmin etmiyor."

Öne eğilip Lila'nın kulağına bir şeyler fısıldadı; sesi o kadar alçaktı ki Helena tam duyamadı. Ardından Soren doğruldu ve çıkıp gitti.

Helena da peşinden çıktı. Gözünün altındaki oyuk, krater gibi görünüyordu. Yüzü solgundu, ağzının ve gözünün kenarında ağrı çizgileri belli oluyordu. Birisi alçısını çoktan çıkarmıştı. Elain.

"Gel hadi," dedi Helena, onu perdeli bir alana çekip oturturken.

Önce kolu ve eliyle uğraştı. Kemik iyi kaynamıştı ama yeni bir yaralanma olursa tekrar kırılma riskini artırıyordu. Soren'in dikkatli davranmayacağını biliyordu. Haber gelir gelmez cepheye dönecekti. Yapabileceği en iyi şey, Kaine'in vücudunun yenilenme şeklini taklit ederek sadece "tamir" değil, önceki hâline tamamen geri döndürmeye çalışmaktı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Soren, Helena yeni gazlı bezi gözüne bastırırken.

Helena'nın elleri havada kaldı. "Ne için?"

"Bana bir şifacı lazım ve sen en iyisisin."

Ninova

Helena geri çekildi ve başını yana eğip kaçamak da olsa ifadelerini incelemek için Soren'in yüzüne baktı. "Soren, ne yaptın?"

Soran kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey... şimdilik." Dudaklarının kenarında çaresiz bir gülümseme belirdi. "Bana yardım edeceğine söz verirsen anlatırım."

Helena tereddüt etti. Luc ya da Lila yanındayken Soren'in başına bela açtığını hiç görmemişti. Lila bir keresinde onu kediye benzetmişti; ilgisizmiş gibi takılırdı ama bir şekilde hep seninle aynı odada olurdu.

Tek başına Soren bir muammaydı. Tüm seçimler onun eline bakarken Helena ne yapacağını kestiremiyordu.

"Tamam. Söz. Anlat."

"Burada olmaz," dedi Soren ayağa kalkarak.

Karargâh'tan çıktılar ve birkaç dar sokaktan geçip terk edilmiş bir dükkâna girdiler.

"Bir şifacı ayarladım," dedi Soren arka odaya girdiklerinde. Kaçacakmış gibi elini Helena'nın omzuna koyup onu kapıdan geçirdi. Gelişinin planlı oluşu yüzünden kaçabilirdi de.

İçeride zırhlarına bürünmüş hâlde Luc'un birliğinden geriye kalan son iki kişi olan Alister ve Penny'nin yanı sıra Sebastian ve Crowther'ın hastanedeki muhbiri olan, Helena'nın gözlerine bakamayan Purnell duruyordu.

"Marino mu?" dedi Alister. "Bir sağlıkçı getireceğini sanmıştım."

"Sağlıkçı yetmez," dedi Soren odanın ortasındaki masaya yürürken. Helena geride kaldı. "Bize bir şifacı lazım. Helena da en iyisi."

"Belki..." dedi Alister kuşkuyla, "ama o hiç çatışmaya girmedi. Savaşta yük olur. O da öyle." Purnell'i işaret etti. "Ayarlamaları en doğru şekilde yapmazsak hepimizi öldürürsünüz."

"Onun savaşmasma ihtiyacımız yok. *Biz* savaşırız. Hiçbirimiz Luc'u sağ çıkardığımızdan emin olamayız. Hel bu iş için en iyisi. Onu bulduğumuzda nasıl bir durumda olacağını bilmiyoruz. O her şeyi düzeltebilir."

Helena, Soren'in ona duyduğu güvenin boyutunu takdir edip etmediğinden emin değildi.

"Hiç cepheye gittin mi?" Alister ona bakıyordu.

"Hayır."

"Bu delilik," dedi Alister. "Soren, nereye gitsen gelirim ama bu iyi bir plan değil. Ya Luc berbat durumdaysa ve elimizde sadece şu kız varsa ne olacak, onu taşımaya mı çalışacak?"

"Ben yardım ederim!" diye atıldı Purnell. "Size yolu gösterdikten sonra Luc konusunda yardım ederim. Hastanede iyiyim."

"Soren." Helena'nın sesi sertti. "Konuşabilir miyiz?" Onu dışarı sürükledi. "Ne yapıyorsun?"

"Luc'u geri getiriyoruz," dedi Soren.

"Evet, onu anladım," dedi Helena, yaralı olmasını umursamadan Soren'i sarsarak çünkü göz göre göre intihara gidiyordu. "Daha yeni toparlandın sayılır. Purnell burada ne arıyor?"

"Sofia mı?"

Ne zamandan beri Soren bir hastabakıcıya adıyla hitap ediyordu?

"Evet, o hastabakıcı. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Luc'un nerede olabileceğini bilen o."

Helena, Purnell'in neden orada olduğunu ancak fark etmiş gibi donakaldı. Bu işte Crowther'ın parmağı vardı. Bu, Soren'in kurtarma operasyonu değildi; Crowther yine herkesi parmağında oynatıyordu.

Ama o hâlde Kaine'le ne yapmayı planlıyordu? Kaine sadece dikkat dağıtmak için mi vardı? Yoksa Crowther, Kaine'i erken kaybetmemek için mi böyle bir işe girişmişti?

Helena'nın dişleri birbirine kenetlendi.

"Peki nereden biliyor?" diye sordu, Soren'in bunun saçmalığını fark etmesini umarak.

Soren gergince gülümsedi. "Crowther onu bizi gözetlemek için kullanıyor ama kız bundan hoşlanmıyor. Bir süre önce Luc'a her şeyi itiraf etti. Batı Adası'mn su kanallarından erişilebilen gizli bir hapishanenin haritalarını görmüş."

"Soren." Helena derin bir nefes verip gözlerini kapadı. "O neden böyle haritaları görsün ki?"

Soren omuz silkti. "Crowther onu haber taşıtmak için kullanıyor. Sanırım bakıvermiş."

Bu planın mimarı gerçekten Crowther'sa Helena onun bizzat dahil olmasını ve planın nasıl işleyeceğini açık açık anlatmasını istiyordu, *hastabakıcının teki bir harita görmüş* gibi şaibeli bir şeyle yetinmeyecekti.

Ilva ve Crowther'ın insanları kendi "mucizelerini" keşfetmeleri için manipüle etmesinden çok sıkılmıştı artık. Hiç kimse kandırılmadan sadık kalamazmış gibi.

"Durum buysa, Crowther bu hapishaneyi biliyor demektir ve bir haritada görünenlerden daha fazla bilgisi olabilir. Onunla konuşmalıyız."

Soren hemen başını iki yana salladı. "Hayır. Konsey, Luc'u kimin aldığını 'öğrenmeden' kimsenin harekete geçemeyeceği konusunda kararlı. Ilva, Luc'u geri almak için müzakere edeceğini sanıyor. Ama ne teklif edebileceğimizi düşündüğüne dair bir şey demiyor."

Helena, Ilva'nın aklından ne geçtiğini gayet iyi biliyordu.

"Benim bağlılığım Luc'a," diyordu Soren, "Sonsuz Alev'e değil. Lila yokken başşövalye benim. Konsey bana emir veremez; benim bağlılığım yeminlerime ve yeminim de Luc'a."

Helena, kendi askerlerini korumak için Kaine'in kimliğini açığa çıkarmayı göze alıp Luc'u onun kurtarmasını istediklerini sanmıştı. Ama o plan başarısız olursa, Ilva onu gözünü bile kırpmadan satardı.

Bu da Crowther, Ilva'nın arkasından iş çevirmek zorunda kalmış demekti. Bu yüzden bilgiyi Soren'e, kendi başına hareket edebilecek tek kişiye ulaştırmak için Sofia Purnell'i kullanıyordu.

"Pekâlâ," dedi Helena başıyla onaylayarak. "Geleceğim."

Soren bir an şaşırdı, sonra omuzları gevşedi. "Güzel. Sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

Helena onu süzdü. "Nasıl yani?"

Gözkapakları düşüyordu. Ne zaman düşüncelere dalsa öyle olurdu. Artık sadece bir gözü vardı ama Helena o ifadeyi yine de yakalamıştı.

"Hel, Luc'u kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Ne pahasına olursa olsun. Direniş'teki herkes onun için ölür ama senin orada olman lazım çünkü bundan da fazlası gerekebilir."

Helena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istediğin farkında mısın?"

Soren başını dik tuttu. "Yeminim Principatus'umu hayatımla ve ölümümle korumak. Biri ölmeye razıysa, neden ona savaşmaya devam etme şansı vermeyelim diyen sendin."

Helena'nın elleri uyuştu. "Diğerlerinin böyle bir göreve gönüllü olmasını isteyemezsin. Neden burada olduğumu onlara söyleyecek misin? *Beni seçme nedeninin, yedek plan olarak ölüm büyüsü kullanmak olduğunu?*" Geri çekilirken sesi öfkeli bir fısıltıya döndü ama Soren onu kolundan yakaladı.

"Tek nedeni bu değil," dedi. "Sen *gerçekten* en iyisisin. Sadece ben gönüllüyüm. Bir şeyler ters giderse onları oradan çıkarabilmek için gereken her şeyi yapmanı istiyorum. Sana rıza veriyorum."

Helena başını iki yana salladı. "Yapabilir miyim bilmiyorum bile... Hiç yapmadım..."

"Yaşam büyüsü yapabilen birinin ölüm büyüsü de yapabileceğini ikimiz de biliyoruz. Bunu iş üstünde yapabilecek biri varsa o da sensin. Aptalca bir şey yapmayacağım. Sadece..." Yutkundu. "Bunun işe yarayacağını bilmem gerekiyor. Hel, bu işe yaramak zorunda."

Helena tereddüt etti ama diğer seçenekler neydi ki? Her ihtimal dayanılmazdı. Hem bu zaten ödemeyi önerdiği bir bedeldi.

"Peki." Yutkundu. "Luc için."

"Luc için. Hadi."

Helena, Purnell'i bir köşeye sıkıştırıp onu sorgulamak, Crowther'ın tam olarak ne bildiğini ve bu görevin nasıl ilerlemesini beklediğini öğrenmek istiyordu ama Purnell sürekli hareket hâlindeydi, odada dolanıyor ve ondan hep uzak duruyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Helena imalı imalı, hapishanenin yerinden ve oraya ulaşmak için kullanacakları taşkın katedralinden bahsedildiğinde.

"Bu tünelleri kullanan insanları tanıyorum. Keşifçiler... ve bazen kaçış yollarına ya da güvenli yerlere ihtiyaç duyan diğerleri."

"Peki neden oralarda daha sık devriye gezilmiyor?"

Purnell omuz silkti. "Orası bir labirent. Griler karanlıkta göremez ve kaybolurlar, Ölmeyenler'se lağım sularında sürünmeyi sevmez."

Bunu düşününce Helena'nın boğazı kasıldı. "Anlıyorum."

"Kötü olmayacak gerçi. Şu an taşkın mevsimi," dedi Purnell. "Su büyük oranda dağdan geliyor. Soğuk olacak ama yazınki gibi değil."

Küçük bir teselli. Helena karlar eriyince nehir suyunun nasıl buz gibi olduğunu çok iyi biliyordu; orada sürünme fikri bile kemiklerini sızlatıyordu. "Peki bu tüneller Luc'un tutulduğu yere mi bağlı?"

Purnell yine Helena'nın gözlerine bakmaktan kaçındı. "Birçok eski kanalizasyon girişi kapatılmış ama elinde binanın planları varsa kolayca yeniden açılabilir. Birileri orayı birkaç ay önce incelemiş. Diğer hapishanelere göre çok üst düzey korunuyor ama neredeyse tamamen boş. Bir şey için ayrılmış gibi."

"Eğer Luc oradaysa, bu onun yakalanmasının uzun süredir planlandığı anlamına gelir," dedi Sebastian gergin bir sesle.

Helena'nın omurgasından soğuk bir ürperti geçti. "Luc'un orada olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Onu yakaladıklarını gizli tutmak istiyorlarsa gizli bir yere koymak zorundalar," dedi Purnell sadece.

Helena kızın bu işe karışmasının Crowther'ın inkâr imkânını çoktan ortadan kaldırdığını hissediyordu. Daha açık davranabilirdi.

"Luc orada değilse, kimse oraya gittiğimizi bile bilmeyecek," dedi Soren. "Bu gece gitmemiz gerek. Yükseliş yarın; sular zaten yükseldi ve hiçbirimizin kafası gidebilecek kadar berrak olmayacak. İki gün daha beklemek zorunda kalırız ve Luc'un böyle bir zamanı yok."

Helena bunu düşünmemişti. Luc tam da Yükseliş öncesince yakalanmıştı. Neden? Kurtarma çabasını zorlaştırmak için mi? Yoksa yalnızca tesadüf müydü?

Ellerindeki bir planın suretinden ibaretti. *Gir, Luc'u bul, çık.*

Helena, Purnell'i yakınında ve ayak altından uzakta tutmaktan sorumluydu. Olabilecek çatışmaları diğerleri halledecekti. Luc'u

bulduklarında Helena onu muayene edecek, hâlâ hayatta olduğundan emin olacak ve gerekliyse onu mümkün olduğunca hızlı iyileştirecekti. Sonra da onu oradan çıkaracaktı. Luc kendi başına yürüyemeyecek durumdaysa Purnell ona yardım edecekti.

Helena'nm görevi Luc'u ne pahasına olursa olsun Doğu Adası'na geri götürmekti. Gerekirse herkesi arkada bırakacaktı. Luc güvenli bir yere taşındıktan sonra diğerleri dağılacak ve yeniden toplanacaktı.

"Gidiyoruz," dedi Soren zırhını giyerken. Alister ve Penny de hazırola geçti.

"Bekleyin!" dedi Helena, sesinin titremesini bastırmaya çalışarak. Planda yanlış bir şeyler olduğu hissi içini kemiriyordu. "Tıbbi çantamı almam gerek."

Soren'in tek gözü kuşkuyla kısıldı. "Ellerini kullanmıyor musun ki?"

Helena başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer Luc gerçekten yaralıysa iksirlerim, merhemlerim ve onu daha hızlı iyileştirebilecek güçlendiricilerim var. Sadece yaşam büyüsüne güvenmek... ya beni ya onu tüketir. İlaçlarımı alırsam, kötü durumdaysa onu canlı çıkarma şansımız daha yüksek olur."

Soren az da olsa gevşedi. "Pekâlâ. Çabuk ol. On beş dakika içinde dönmezsen sensiz gideriz."

Helena kapıdan fırlayıp doğruca Karargâh'a ve Simya Kulesi'ne koştu. Asansörün yukarı çıkışı hiç bu kadar yavaş gelmemişti.

"Lütfen orada ol, Shiseo," diye dua etti asansör kapıları açılırken ve doğru kararı verip vermediğine dair şüpheye düşmeye başlamışken laboratuvarına koşturdu.

Shiseo oradaydı ve Helena içeri daldığında kıskaç sentezlemeyle uğraşıyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Helena doğrudan çantasına yönelirken. İlaçlarının olduğu dolaba gidip herkese iki doz yetecek şekilde şişeleri topladı. İğneleri, sargıları, manuel tıbbi aletleri buldu ve her şeyi su geçirmez balmumu örtülere sarıp patlayacak hâle gelene kadar çantasına tıkıştırdı.

Ardından bıçaklarının durduğu küçük çekmeceyi açtı ve onları takmaya koyuldu.

"Titanyum-nikel almışsın," dedi Shiseo, bıçakların Helena'nın derisine oturmasını izleyerek. "Bakabilir miyim?"

"Şimdi olmaz," dedi Helena çantasını omzuna geçirip koşarken taşıyabilsin diye ek kayışı beline bağlarken. "Benim için bir şey yapman lazım. Tüm ayrıntıları anlatamam ama gidebileceğim başka kimse yok."

Bir kâğıt kaptı ve notlar karalamaya başladı. Bildiği ne varsa, gerekli tüm detayları. Konum. Strateji. Çıkış.

Böyle yazınca planın mümkün değil işlemeyeceği çok barizdi ama Helena katılmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu.

Başını kaldırdı. "Eski fabrika Karakol'unun yerini biliyor musun?"

Shiseo başıyla onayladı. "Evet. Faalken ziyaret etmiştim."

Helena başını salladı. "Mümkün olduğunca hızlı hareket ederek oraya gitmeni istiyorum. Orası... düşman bölgesi ama bir ölüköle görürsen 'Helena gönderdi,' de, sana dokunmazlar. Şu yoldan git." Bir kâğıda kabaca çizdi. "Üzerinde demir simgesi olan bir bina bulacaksın. İkinci katta bir kapı var. Bu notu kapının altından at ve geri dön. Ya da... yapmak istemezsen bunu Ilva'ya ver. Ben... nasıl seçeceğimi bilmiyorum."

Kâğıdı uzattı.

Shiseo bir ona bir kâğıda baktı ve koyu renk gözlerinde tuhaf bir ilgi parıltısı belirdi. "Senin çok ilginç biri olduğunu hep biliyordum."

"Gitmem gerek," dedi Helena.

Shiseo kâğıdı aldı ve Helena onun neyi seçeceğini görmeyi beklemeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Sadece koştu.

Sokağın köşesini döndüğünde Soren ve diğerleri dükkândan çıkıyordu.

"Kaçtığını sanmıştık," dedi Alister çarpık bir sırıtışla. Artık onun varlığını kabullenmiş gibiydi.

"Hayır," dedi Helena nefes nefese. "Ben de varım."

50. BÖLÜM

Nisan 1787

Batı Adası'nın taşkın katedraline ulaşmak başlı başına bir görevdi. Duvarda Alister'ın açabileceği zayıf bir nokta bulana dek Direniş devriyelerinden saklanarak ilerlediler. Oradan sürünerek geçip buz gibi bir sel suyunun içine daldılar. Bahar taşkınları erken gelmişti ve Lumitya neredeyse Yükseliş'e ulaşmışken nehir kolları taşmış, onları akıntıya doğru sürüklemekle tehdit ediyordu. Savaş öncesinden kalma yıkıldı yıkılacak eski bir köprü olan geçiş noktasına ulaşabilmek için duvarlara tutuna tutuna ilerlemeleri gerekti. Helena altında dönüp duran öldürücü derecede soğuk suya bakmamaya çalışarak emekleye emekleye geçerken çöktü çökecekmiş gibi olan köprü tehlikeli biçimde sallanıyordu.

Karşıya geçtiklerinde işler daha da kötüleşti. Taşkın katedralleri, suyun birkaç kat yüksekliğe kadar dolup aşağı yönlendirilmesi için inşa edilmiş devasa yeraltı odalarıydı ve şu anda doluyorlardı. Giriş ızgarası yarıya kadar sel sularının altındaydı ve sabit demirden yapıldığı için açmak zaman alıyordu, açıldığındaysa dehşet verici bir çukuru gözler önüne serdi. Elektrikli fenerleri olmasına rağmen dibini göremediler. Karanlıktan suyun gümbürtüsü yükseliyordu.

Diğerleri telaşlanmışa benzemiyordu. Şehrin katmanlarında ilerlemeye, savaş sırasında onlarca kat sarkmaya alışkındılar. Kendilerini bir yerlere sabitleyebilmeleri için zırhlarında gömülü kancalar ve kablolar vardı.

Bir keşif izcisi olarak Penny önce indi. Müthiş hızlıydı. Saniyeler içinde kendini sabitledi ve ardına bile bakmadan baş aşağı karanlığa daldı. Bir dakika boyunca sadece gerilmiş kabloların sesi duyuldu; sonra halatlar gevşedi, yeniden gerildi ve titreşmeye başladı.

Alister parmaklarıyla tellere dokundu. "Temiz," dedi ve geri titreşsin diye kabloya vurdu.

Kancalar serbest kaldı ve Penny'nin ardından iki yılan gibi karanlığa süzüldüler. Diğerleri de peşinden gitti. Zırhları ve kayışları olmadığı için Helena ve Purnell kelimenin tam anlamıyla ayak bağı oluyordu. Üzerlerinden şelale gibi su akarken Alister, Helena'yı yanma aldı ve Sebastian da Purnell'i taşıdı. Aşağıya indiklerinde iliklerine kadar ıslanmış, neredeyse hissizleşmişlerdi. O kadar gürültülüydü ki suyun duvarlardan yankılanan kükreyişi dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Alister soğuktan titriyordu ama diz çöktü ve ellerini suya daldırıp birkaç dakika bekledi.

"Kenarlar sığ ama üç metre ileride bir çukur var ve su hızlı akıyor. Dibini hissedemiyorum." Sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. "Düz gidersek sorun olmaz ama geçmeden önce birbirimize bağlanalım. Önden ben giderim, güvenli yolu biliyorum."

Karşı duvara vardıklarında yukarı çıkan bir merdiven buldular ve katedralin tavanma açılan onlarca tünelin üstünde uzanan bir geçide çıktılar. Helena yaşam büyüsüyle grubu ısıttı ama ıslak kıyafetleriyle ilerlemeye devam etmek dışında yapılacak bir şey yoktu.

Penny yine öne geçti. Kıvrılıp duran tünellerden geçen rotayı ezberlemişti. Eski bir yaralanmadan ötürü hafifçe aksasa da hâlâ hızlı ve çevikti. Önden ilerliyor, yolu kontrol ediyor, güvenli olduğundan emin olduktan sonra feneriyle diğerlerine gelebileceklerini işaret ediyordu.

Bir tane bile ölüköleyle karşılaşmadılar.

Helena'nın korkusu daha da arttı.

Bitmek bilmeyen bir merdiveni tırmanıp bir tünele çıktılar ve çok uzun süre sürünmekten dolayı Helena artık ışık görüp

görmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki nihayet bir bodruma çıktılar.

"Burada bekleyin," dedi Soren.

Penny bir duvara yaslandı. Nefes nefeseydi ve iki büklüm olup elini dizine bastırmıştı.

"Bir bakayım," dedi Helena. Bağlarından biri kopmuştu; şifa uygulanmıştı ama birkaç gün yatıp dinlenmesi ve sonra da aktif göreve alıştıra alıştıra dönmesi gerekirdi.

"İyiyim, döndüğümüzde hallettiririm," dedi Penny ama Helena yapmayacağını anlayabiliyordu.

Bir yerlerden boğuk bir bağırış, çelik şakırtısı ve bir pat sesi geldi. Soren kapıdan başını uzatıp bodrumdakilere baktı. "Temiz," diye fısıldadı.

Üç kat çıktılar. Helena, Luc'un birliğini gerçek çatışmada hiç görmemiş, yalnızca eğitimlerini izlemişti. Ölümcüllerdi. Çelik karaltılar ve dökülen kan. Silahları ellerinde su gibi dönüşüyor, bıçaklar bükülüp şekil değiştiriyordu; uzanıp yollarına çıkan her şeyi öldürüyorlar ve koşumları sayesinde yerçekimine meydan okuyan saldırılar yapıyorlardı.

Hapishane kesinlikle işgal edilmişti. Terk edilmiş olamayacak kadar çok muhafız ve ölüköle vardı ama Luc'u esir tutarlarken olması beklenen kadar da değildi.

Helena kendine sürekli bunun bir tuzak olmadığını söylüyordu ama öyleymiş gibi geliyordu. Hızla hareket ettiler ve kurbanları keşfedilip alarmlar çalmadan önce her odayı aramaya çalıştılar. Cesetleri saklamanın bir anlamı yoktu; Soren ardında iz bırakarak ilerliyordu.

Alister savunmadaydı. Olağanüstü bir rezonans menzili vardı. Bir duvarı sökebilir ya da altlarındaki zemini hareket ettirip saldıranları geri savurabilirdi. Geride kalır ve dar koridorlarda sıkışmadan Sebastian ve Soren'in sistematik şekilde öldürebilmesi için onları yönlendirirdi.

Artık önden gitmeyen Penny, Alister'ın arkasını kolluyor, onu saldırılardan koruyordu.

Ninova

Her odaya baktılar. Hücreleri tek tek gezdiler. Luc yoktu. Hatta hiç mahkûm yoktu. Mekân boş görünüyordu. Yine de gardiyanlar vardı.

Bloktaki son hücrede nihayet bir mahkûm buldular. Battaniyenin altında kıvrılmış bir siluet.

"Luc?" Soren'in sesi umutsuzluktan çatlamıştı.

Karyolada yatan kimse kıpırdandı ve gri saçlı bir adam başını kaldırdı. Onları görünce gözleri kocaman açıldı ve Kuzey aksanıyla bir şeyler geveleyerek parmaklıklara atıldı.

"Direniş?"

Helena bilmediği pek çok sözcük arasından sadece bunu seçebilmişti. Adam Batılı gibi konuşuyordu.

"Kurtar?" Adam kendisini işaret etti.

"Hayır," dedi Soren başını iki yana sallayarak. "Başka birini arıyoruz."

"Kurtar." Adam tekrar kendisini işaret etti.

"Bir kişi için buradayız," dedi Soren arkasını dönerken.

Adamın gözleri kısıldı. "Oğlan?" Saçına dokundu. "Altın?"

Hepsi tekrar adama döndü.

"Burada mı?" diye sordu Helena.

Adam çenesini sıktı. "Kurtar." Yine kendisini işaret etti.

"Bir mahkûmu peşimizde sürükleyecek vaktimiz yok," dedi Soren. "Kendimiz buluruz."

"Hayır!" Adamın sesi korkmuş çıkıyordu artık.

Helena ona dikkatle baktı. "Adın ne?"

"Vagner," dedi yavaşça.

İsim tanıdıktı. Vagner.

Wagner mıydı? Crowther ve Ilva'nın Lancaster'tan işkenceyle aldıkları isim o muydu?

Soren'e döndü. "Onu arıyorduk."

"Helena." Soren ona bıkkınlıkla baktı. "Bir mahkûmla uğraşamayız."

"Bu adam önemli. Crowther onu bulmaları için birilerini göndermişti. Eğer burası kimsenin bilmesini istemedikleri

mahkûmları sakladıkları yerse, bu adamın ihtiyacımız olan mahkûm olduğunu da kanıtlar."

Soren tereddüt etti. "Eğer bizi yavaşlatır ya da görevi riske atarsa onu öldüreceğim, sen de beni durdurmayacaksın. Anlaştık mı?"

Helena başıyla onayladı.

Luc o katta yoktu. Yeniden yukarı çıktılar. Umutları tükeniyordu. Belki tüm bu gardiyanlar yalnızca peşlerinden gelip Helena ve Purnell'i kendine kalkan yaparak arkalarına saklanan Wagner için buradaydı.

Bir köşeyi döndüler ve kapının önünde duran kocaman, gri tenli bir ölüköle gördüler. Gülümsedi.

Ölüköle değil, bir liçti demek.

"Demek geldiniz," dedi boğuk bir sesle, kocaman çivili bir sopa kaldırırken. Diğer eliyle arkadaki kapıya vurup içeridekileri uyardı. "Kalan Bayardların gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. İkisi gitti ikisi kaldı." Soren'e hiç aldırmadan Sebastian'a odaklandı. "Senin şu yeğenini delip geçtiğimde çürük kabak gibi ses çıktı. Kız düştüğünde Principatus'unuzun kılıcını nasıl da hızlı düşürdüğünü görmeliydin."

Sebastian, Soren'i tuttu. "Sen kimsin?"

Liç yeniden gülümsedi ve cesedin şişmiş dudakları çürük bir sırıtışa bölündü. "Beni tanımadın mı, Sebastian? Senin ve Apollo'nun beni idam etmek için gösterdiğiniz çaba düşünülürse tanımanı beklerdim. Ne yazık ki pek kalıcı olmadı. Kardeşinin kafasını baltayla yarışım gibi değil."

"Atreus," dedi Sebastian. Sesi alçaktı ama silahını daha sıkı kavramıştı.

Helena dehşet içinde bakakaldı. Kaine'in babası hâlâ yaşıyor muydu?

Daha bu gerçeği sindiremeden iki şövalye saldırıya geçti ve Atreus onlara doğru savruldu. Duvar patladı; karolar ve taşlar uçup hava tozla doldu. Koridor dar olduğundan savaşacak alan küçüktü ve kütle ile güce göre çeviklik daha büyük avantajdı. Atreus bir darbe indirse Sebastian ya da Soren'i öldürebilirdi ama onları

yakalaması gerekiyordu. Onlar daha hızlıydı ve Atreus daha sopasını savuramadan önce onu onlarca kez kesip biçtiler.

Atreus tekrar savrulduğunda diğer duvar çatladı.

Öyle toz kalkmıştı ki metalin parlaklığı dışında neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Korkunç bir çatırdama ve vıcık bir ses duyulduktan sonra enkazdan bir şey fırlayıp yere düştü. Liçin kafası.

"Hadi!" diye bağırdı Soren boğucu tozun içinden. Diğerleri ilerledi. Soren sağ kolunu koruyor, Sebastian'ın şakağı kanıyordu ama çoğunlukla yara almamışlardı. Atreus Ferron olan ve hâlihazırda ölmemiş birini mutlaka öldürecek derin yaralarla kaplı devasa ceset ayaklarının dibinde yatıyordu.

"Muskayı almamız gerekmiyor mu?" diye sordu Helena, cesedin etrafından dolanırlarken.

"Böyle büyük bir cesette arayacak vaktimiz yok," dedi Soren öne doğru sendeleyip kapıyı açarken.

Luc içerideydi.

Hepsi donup kaldı.

Luc bir ameliyat masasma bağlanmıştı, burnunun ve ağzının üzerinde birkaç tüpe bağlı bir maske vardı. Etrafında cerrahi önlükler giymiş bir grup insan doluşmuştu.

Gövdesi yarılıp organları görünecek şekilde açılmıştı ama hepsi kangren olmuş gibi kararmıştı.

"Siktir!" dedi bir kadın sesi ve onlara doğru doğru baktı.

Görünüşe göre Atreus onları uyarmak için kapıya vurduğunda ne yapıyorlarsa onu bitirmeye çalışıyorlardı.

İki kişi yerden fırlayıp odanın diğer ucundaki kapıdan palas pandıras kaçtı ve diğerlerini arkalarında bıraktı.

Oda bir anda mahşer yerine döndü.

Soren bu ânı bekliyordu. Kıvrımlı uzun bıçağını savurarak odaya daldı. Herkesi vahşice katletti. Hızlı ya da temiz bir iş değildi. Helena, Luc'un yanına giderken yüzüne kan sıçradı.

Luc bağlı olmasına rağmen elleri Helena'nm ânında tanıdığı şekilde kanında çözülmekte olan nullyum çubuklarıyla delinmişti.

Helena rezonansının çalışıp çalışmayacağından hiç emin olmasa da titreyen parmaklarıyla uzanıp bir nabız aradı. Parmaklarını çenesinin altına bastırdı ve küçük bir rahatlama sesi çıktı ağzından. Luc yaşıyordu. Uyuşturulmuş ve kesilip açılmıştı ama yaşıyordu.

Purnell tanktaki nozulu çevirip Luc'a verdikleri şeyi keserken Helena maskesini yüzünden söktü.

Ne yapmışlardı?

İçinde muska ararken Helena'nm elleri titriyordu ama lumityum ya da başka bir metal hissedemedi. Organları zehirlenmiş gibi kararmıştı ama her şeyi iyileştirmeye vakit yoktu.

Kesikleri kapayıp her şeyi dikkatlice eski hâline getirdi. Purnell ellerindeki çubukları sökmeye koyulurken gevşetmekte zorlanıyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. Kızın yüzüne dehşet ifadesi yayılıyordu.

Luc'un kollarındaki damarlar ve atardamarlar büzüştürülmüştü ve verdikleri gaz kalp atışını inanılmaz derecede yavaş tutuyordu. Alaşımsa rezonansını devre dışı tutarak ölü biliminsanlarmm kendi rezonanslarını onun üzerinde kullanmalarına izin veriyordu. Ayrıca bilinci de zar zor da olsa yerindeydi.

Soren ve Alister iki saldırganın kaçmaya çalıştığı o kapıyı zorla açmaya çalışsa da bunu bir türlü başaramıyordu.

Helena olabildiğince çabuk çalışarak Luc'un metabolizmasını hızlandırdı, hasar görmüş böbreklerini tekrar işlevsel hâle getirdi ve Purnell çubukları çıkardıktan sonra kalbinin daha hızlı atmasını sağladı. Bir dekoksiyonu kızın eline tutuşturdu ve ona yaraları yıkayıp gazlı bezle sarmasını emretti.

Birden yüzüğü yandı.

Sol elinde ateş gibi bir acı yükseldi. Çalışmaya devam ederken nefesi kesildi. O his daha yeni geçmişti ki tekrar ısındı.

Soren'in titreyen sesiyle, "Hayatta mı?" diye sorduğunu duydu.

"Evet. Bir müsaade edin," dedi çaresizce Luc'un yüzüne dokunarak. "Hadi ama, Luc. Beni duyuyor musun?"

Yüzüğü bir kez daha ısındı.

Alarmlar çalmaya başladı. Havada sağır edici bir zil sesi.

"Gitmemiz lazım!" diye bağırdı Soren gürültüyü bastırarak. "Lanet olsun. Onu taşırız."

"Luc, uyan." Helena onu sarstı.

Luc'u taşıyacak durumda değillerdi. Çatışma çıkarsa Helena ve Purnell onu dışarı kadar taşıyamazdı.

Bir şişesi ve bir iğnesi vardı. Titreyen elleriyle bir şırınga doldurdu. Bunu daha önce hiç kullanmamıştı; vücudu tekrar çalıştırmak için epinefrin ile ağrı kesicilerin ve birkaç başka şeyin kombinasyonunu. Fazla sertse onu öldürürdü. Her şey boşuna olurdu.

"Hadi," diye mırıldandı ve iğneyi göğsünün üzerinden doğruca kalbine sapladı.

Luc sarsıldı ve birden nefes alarak bilinci yerine geldi.

Gözleri açıldığında Helena bir an gök mavisi gördü.

"Hel?" dedi hırıltılı bir sesle. Uzanıp onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi sargılı eliyle yüzüne dokundu.

"Evet," dedi Helena ağlamamaya çalışarak. "Seni eve götürmeye geldik."

Luc'un gözleri etrafı taradı ve başına üşüşenlere baktı. "Lila... Lila nerede?"

"Karargâh'ta," dedi Soren hırıltılı sesiyle, "seni bekliyor."

Luc kaskatı kesildi. "O cidden..."

"Lila hayatta," dedi Helena çabucak. "Onunla ilgilendik. Şimdi de sıra sende. Hadi."

Luc rahatlayarak inledi. "Eğer gidersem... onu öldürmeyeceklerini söylediler. Onun... çok kanaması vardı. Yakıp durdurmama bile izin vermediler. O... iyi mi?"

"Yaşıyor, iyileşiyor," dedi Helena. "Hadi. Bunu al. Gitmemiz gerek."

Onu doğrultunca Luc inleyerek göğsünü tuttu.

"Bana ne yaptılar?"

"Bilmiyorum. Güvende olduğumuzda seni daha rahat iyileştireceğim," dedi Helena ve bir tableti ikiye bölüp dudaklarının

arasından itti. Yaptıklarının Luc'u öldürmeyecek kadar güçlü olduğunu ummak zorundaydı. "Kımıldama."

Her iki elini de boynunun yanlarına bastırdı ve çözünen tabletlerin yardımıyla onun fizyolojisini manipüle ederek iç sistemlerini gerektiği gibi çalıştırdı.

Etkileri geçtiğinde berbat bir çöküş yaşayacaktı ama Helena orada olacaktı. Güvende olduklarında bunu telafi edecekti.

"Şimdi kalk," dedi. Luc'un solunumu çok hızlıydı; Helena kalbinin tehlikeli biçimde çarptığını hissediyordu. Biraz yavaşlatmaya çalıştı ama bilinci açıldıkça Luc tehlikeyi o kadar fark ediyordu.

Helena bir kolunun altına girdi, diğerini de Purnell aldı ve onu ayağa kaldırdılar.

"Geldin..." dedi Luc ağırlığını ona verirken.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi Helena önüne bakarak. "Elbette geldim. Hadi. Seni dışarı çıkarmalıyız."

Luc'un ayakları birbirine dolanıyordu ve bedeni öyle ağırdı ki neredeyse dizleri boşanacaktı. Helena, zırhının üzerinde olmayışına şükretti yoksa başa çıkabileceklerini hiç sanmıyordu. Zemin kan ve et parçalarıyla kayganlaşmıştı.

"Burada olmamalısın. Senin... eğitimin yok," dedi Luc merdivenlerin ortasındayken.

"Sana yardım etmek tam olarak eğitim aldığım şey," dedi Helena.

Yüzüğü tekrar tekrar yanıyordu. Umursamadı.

Buraya gelmek için onca mücadele ettikten sonra Soren ve diğerlerinin devam edemeyecek kadar yorgun olmalarından korkuyordu ama Luc'u bulmak enerjilerini yerine getirmişti.

Hapishane ne kadar gizli olursa olsun alarmlar çalınca etrafta bir sürü ölüköle belirmişti. Dangıl dungul saldıran artık ve hasarlı ölükölelerden de değillerdi; bu griler son derece ustaca diriltilmişti ve o kadar beceriklilerdi ki Soren ve Sebastian onları ne kadar keserse kessin tekrar saldırıyor olmasalar ölü olduklarına bin şahit isterdi. Koridorların darlığı ve keskin köşeler hem nimet hem de lanetti.

Soren duvara çarpıp iki büklüm olurken Helena'dan kurtulmaya çalışan Luc, "Bana silah lazım," dedi. Bir ölüköle neredeyse Soren'in kafasını koparacaktı ama Sebastian ona bindirip Soren'e ayağa kalkması ve grinin başını kesmesi için zaman kazandırdı.

Çarpışırken sol elini kullanıyor, sağ kolunu vücuduna yapışık tutuyordu.

İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Luc, Helena'nın onu tutma çabalarına direnecek kadar güçlenmişti ve ne kadar azınlıkta olduklarının farkına varmıştı. Yine de Helena onu durdurmaya çalışıyordu.

"Luc, yaralısın. Ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Sadece hissetmiyorsun."

"Onların ölmesini izlemeyeceğim." Helena'yla Purnell'i yine itmeye çalıştı.

Helena parmaklarını onun koluna geçirdi. "Luc, rezonansın yok."

"O zaman sonra beni tekrar iyileştirirsin," dedi ve sonunda kendini kurtarıp çatışmanın ortasına daldı. Bir ölükölenin göğsünü öyle sert tekmeledi ki ayağı içinden geçti. Onun kılıcını kaptı.

Soren ona birkaç küfür salladı ama bundan fazlasına zaman olmadığından çarpışa çarpışa aşağı indiler.

Bodruma indiklerinde Helena bir bıçak çıkardı. Wagner, Purnell'in onu korumasını beklermiş gibi arkasına saklanmıştı. Purnell'in gözleri kocaman açılmıştı ve dehşete düşerken gözakları panikle parlıyordu. Onu getirmemeliydiler. Kız dağılmaya başlamıştı. Savaşacak kadar sağlam sinirleri yoktu.

Odaya girip kapıya barikat kurdular ama duvar neredeyse ânında sarsılmaya başladı. Tünellere kaçıp sırayla sürüne sürüne kanalizasyona girdiler ve taşkın katedraline ulaşmaya çalıştılar. Alister arkada kalmıştı ve tüneli adım adım yıkıp mühürleyerek peşlerindekileri yavaşlatıyordu.

Büyük tünellerden birine ulaştıklarında durup nefeslendiler.

"Senin savaşmaman gerekiyordu, geri zekâlı," dedi Soren duvara yaslanıp. Meşalelerin ışığında rengi iyice atmıştı. Burnu kırılmıştı; ağzı ve çenesi kan içindeydi.

Purnell yerde çömelmiş, sallana sallana, *Anne? Anne, lütfen yapma*, diye mırıldanıp duruyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi Luc nefes nefese kılıcını kavrarken. "Bu kılıç bok gibi. Bana bir silah getirebilirdiniz. En azından yüzüklerim yanınızda mı?"

"Rezonansın yok," diye patladı Helena.

Luc yüzünü buruşturdu ama kılıcı daha sıkı kavradı.

"Lila seni nasıl öldürmedi anlamıyorum," dedi Soren doğrularak ama her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

"Bekle." Helena yanma gidip onu kontrol etti. Kolu tekrar kırılmıştı. Bir yılda üçüncü kez. Artık düzgün şekilde iyileşmesi pek mümkün değildi. Kemikleri hizaladı ve kaynaştırdı.

"Ağrı için bir şeyin var mı?" diye fısıldadı Penny. "Ya da belki bazı sinirleri bloke edebilirsin?"

Penny'yle işi bittiğinde hepsine kan toniklerini içirdi ki şifa uygulaması gerekirse ihtiyaç duyacağı şeyler vücutlarında olsun. Herkese iki şişe getirmişti ama beklenmedik bir mahkûm daha çıkmıştı. Diğerlerine şişelerini verirken Wagner da onunkileri içti.

"Devam etmeliyiz," dedi Soren. Purnell'i peşlerinden sürüklemek zorunda kaldılar; kız gerçeklikten tamamen kopmuş gibiydi, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi boş gözlerle bakıyor ve hâlâ çocuk sesiyle, *Anne,* diye sayıklayıp duruyordu.

Giriş noktasına giden tüneller labirentini takip ederek aynı yoldan geri döndüler. İlk başta takip edilmemiş olmaları rahatlatıcıydı ama yaklaştıkça ürpertici bir hâl aldı.

Helena'nın yüzüğü tekrar ısındı.

Penny köşeyi döner dönmez, "Sol bizi korusun. Bu Blackthorne!" dedi dehşete düşerek.

Taşkın katedralinin sığ kısımları yalnızca ölüköle ordusuyla değil, aynı zamanda yan yana dizilip önlerini kesen canlı Adaylar'la da doluydu.

"Geri dönün!" dedi Soren hemen ama henüz lafını bitiremeden arkadan metalin çığlığı ve ürkütücü bir hırlama yükseldi.

Kimeralar.

Ablukaya alınmışlardı.

Neredeyse zırhsız olan Blackthorne en önde duruyordu. "Holdfast'ı yakalayın, kalanları öldürün ve ölümsüzlük ödülünüzü alın!"

Adaylar arasında istekli bir kükreme yükseldi; ölükölelerse durmuş bekliyordu.

"Yakın durun," dedi Luc, Soren ve Sebastian'la omuz omuza pozisyon alırken.

"Karşıya geçin," dedi Soren.

Planlarından geriye ne kaldıysa hepsi dağıldı. Luc çatışmanın göbeğinde olduğu sürece onu kaçırmak mümkün değildi. Helena'nın parmakları hançerlerine gitti.

İlk ölüköle dalgası geldi ve grup bir gemi enkazı gibi parçalandı.

Birkaç ölüköle Helena'ya atıldı. Düşünecek vakit yoktu. İçgüdüyle hareket etti; blokladı, kesti, hançeri hayati eklemlere dalarken öteki avucunu düz bastırdı ve geri çekilirken hayatlarını da içlerinden söküp aldı.

Yakıcı bir alev patlaması gibi enerji ona çarptı ve Helena onu dışarı yansıtarak çevresini saran ölüköleleri paramparça etti. Bir yerlerde ışık vardı; ateşler, meşaleler, şimdiden dizlerine gelen buz gibi suyun üzerinde yansıyorlardı. Gürültü sağır ediciydi. Kükremeler ve kaos duyuları parçaladı. Diğerlerine bakındı ama o kargaşada görmek imkânsızdı. Yaşayan yaşamayan çok fazla beden vardı ve karanlıkta hareket ediyorlardı. Kaine ona kendini savunmayı ve kaçmayı öğretmişti, arbedede çarpışmayı değil. Rezonansını devreye sokmaya çalıştı ama o kadar çok beden, hareket ve savrulan silah vardı ki başı dönüyordu. Savrulan bir sopadan kaçınıp hançerini savurdu; rezonansla titreşen bıçak çürümüş deriyi yırtarak gövdeden boğaza kadar çıktı ve kemiği yağ gibi keserek beyne ulaştı.

Helena rezonansını bükerek bıçağı eğdi ve başı tamamen kesti.

Bir şey toslayıp onu devirdi. Sıcak bir el onu kaldırdı. *Müttefik*, diye düşündü başta ama başına doğru savrulan bir kılıcı tutan çelik eldivenli bir yumruk görünce işler değişti. Hançerini yukarı kaldırıp el korumasını zar zor savunabilerek itti ve ardından omuz

civarındaki zayıf noktaya sapladı. Dokuyu deldiğini rezonansıyla hissedene kadar bıçağı olabildiğince inceltti. Kabzasına kadar gömülünce de genişletti. Bıçağı geri çektiğinde eline sıcak, yoğun kan sıçradı ve onu yakalayan el gevşedi. Kılıç başını kıl payı ıskalayarak düştü ve Aday onun üzerine devrilerek suya battı.

Soğuk su Helena'nın başına çarptı ve kaburgasına tekme atılmış gibi canını yaktı. Onu neredeyse boğacak cesetten kurulmak için çabalayarak ayağa kalktı.

Bıçağını körlemesine saplamaya başladı; su, gürültü ve sersemlik yüzünden hiçbir şeyi doğru düzgün hissedemiyordu.

Helena arbedenin içinden sürünerek çıktı, bir duvara tutunup ayağa kalktı ve nefesini toparlamaya çalıştı. Titreşen karanlıkta diğerlerini bulmaya çabalıyordu. Çığlıklar yankılanıyordu. Bitmek bilmiyordu. Purnell'di bu. Şoktan çıkmıştı ve avazı çıktığı kadar haykırıyordu; ses duvarlardan sekip yankılanıyor, dikkatleri üzerlerine çekiyordu. Bir grup ölüköle ona doğru yaklaşıyordu.

Purnell'e en yakın olan Wagner kaçmaya çalışırken kızı doğrudan onların üzerine itti. Purnell yere kapaklanırken bir an için aklı yerine geldi ve yüzüne kavrayışın dehşeti yerleşti.

Silahsızdı ama çevikti. Uzanan ellerden kendini kurtarıp bir şekilde sıçradı ve selle dolan odanın merkezine doğru kaçtı.

Altı adım bile atmamıştı ki ayağı fazla ileri gitti ve bir anda suyun altında kayboldu.

Helena yeniden yüzeye çıksın, bir şekilde akıntıdan kurtulsun diye dua ederek izledi. Sonra bir şey Helena'ya çarpıp onu yana savruldu. Bir çizme bileğine bastırdı ve acıyla nefes alırken su yuttu.

Kaburgalarına bir ateş yayıldı.

Duvara doğru sürünerek geri çekildi. Üzerindeki kıyafetler buz kesmişti. Boğulur gibi öksürerek dönüp çaresizce diğerlerini aradı.

Wagner bir şekilde karşı duvara ulaşmıştı ve elinde ölükölelere indirdiği bir mızrak vardı.

Luc ve Sebastian kalabalığın ortasında birlikte dövüşüyordu; Soren ise diğerlerinden uzakta bir köşeye sıkışmış olan Alister ve Penny'ye ulaşmaya çalışıyordu.

Ninova

Işık, suyun üzerinden çılgınca yansıyor, yalnızca anlık görüntüler gösteriyordu. Kimeralar yetişmişti. Alister bir bariyer kaldırmaya çalışırken dişler ve pençeler parlıyordu. Penny silahı bir kimeranın omzuna saplanırken haykırdı ve yaratık silahı onun elinden koparıp aldı.

Soren suda koşarken silahı şekil değiştiriyordu ve kimeralar onları ablukaya almadan yetişmeye çalışıyordu.

Bir balta savrulup Soren'in bacağını kıl payı ıskaladı.

Soren suda tökezleyerek zar zor toparlandı ve dönüp saldırganını aradı. Silahı parladı ve onu neredeyse yere serecek bir darbeyi güçlükle karşıladı. Artık rakibiyle yüz yüzeydi. Blackthorne yolunu kesmişti.

Rakibinin dezavantajını fark eden Blackthorne sürekli sağa kayarak dövüşüyordu. Tüm saldırılarını Soren'in kör noktasından yapıyordu. Onu yoruyordu.

"Soren!" diye bağırdı Luc aniden.

Tam bir kimera üzerine atılırken Soren hızla döndü. Tek hamlede kafasından biçti.

Korkunç, ıslak bir kırılma sesi geldi.

Soren döndüğünde Blackthorne baltayı sağdan savurmuştu.

Balta kaburgalarından girip omuriliğine kadar saplanmıştı.

Blackthorne baltayı çekti ve Soren düşüp suda kaybolurken adam baltayı yaladı.

Her şey bulanıklaştı.

Luc haykırıyordu ama Helena'nın bedeni birden canlanmış gibiydi. Sendeleyerek ileri atıldı, önüne çıkan her şeyi kesip biçerek nehir onu almadan önce Soren'e ulaşmaya çalıştı.

Luc ondan hızlıydı. Helena oraya vardığında Luc çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, Soren'i kollarına almıştı ve üstü başı kan içinde kalmıştı. Sebastian da hemen arkasından Blackthorne'un önüne atladı ve onu Soren'i göğsüne bastırarak suda diz çöken Luc'tan uzak tutmaya koyuldu.

Helena vardığında Luc başını kaldırdı.

"O-onu iyileştirebilirsin, değil mi?"

"Luc..."

Ama Luc çoktan Soren'i onun kollarına itmişti ve ağırlığı Helena'yı suyun içinde dizlerinin üstüne düşürdü.

Titreyen elleriyle Soren'i tutarken bileğindeki zonklamayı umursamadı.

"Ben seni korurum," dedi Luc kılıcını alarak. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Savaş Soren için durmadı.

Helena etrafındaki dövüşü duymamaya, odaklanmaya çalıştı. Tek ihtiyacı bir bağdı. Onu hayatta tutabilirdi.

Tıpkı Lila'yı hayatta tuttuğu gibi.

Ama yara çok büyüktü. Böyle yaralar hastaneye yetişemeden öldürürdü. Darbe ölümcüldü. Soren'in kalan canı çok güçsüzdü ve Helena'nın rezonansı onu yakalamaya çalışırken elinden kayıyordu.

Parmaklar Helena'nın eline dokundu.

Soren ona baktı. "İki ruh hâlâ kârlı bir anlaşma."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez soğuk, ölümcül bir enerji dalgası Helena'nın rezonansına çarptı.

Helena o kadar tükenmiş, bütün dikkatini Soren'i yaşatmaya öyle bir vermişti ki ölümü hissedince gözleri karardı. Bir an için neler olduğunu idrak edemeden iki büklüm oldu. Görüşü netleştiğinde Soren'in boş, görmeyen bakışlarıyla karşılaştı.

Ölmüştü.

"Hayır. Hayır. Hayır. Soren!"

Kollarında gevşek duruyordu ve tek sıcaklık Helena'nın koluna akan kanından geliyordu.

Helena etrafa baktı. Alister, kimeralarla bıçakla dövüşen ve onlara saldırmadan önce kendisine tehlikeli derecede yaklaşmalarına izin veren Penny'ye geri çekilmesi için bağırıyordu. Tek bir hata her şeyi bitirebilirdi.

Soren ölmüştü. Purnell ölmüştü.

Sebastian, Blackthorne'u geride tutarak Luc'u korumak için elinden geleni yapıyordu. Luc savaşıyordu ama dikkati dağılmıştı.

Kucağında Soren'le diz çökmüş Helena'ya bakıp duruyordu. Helena gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Helena'nın onu kurtaracağına dair güveni. Bunu başarabileceğine dair.

Bir an suçlulukla Luc'un gözlerine bakıp hemen dönerek Soren'in bedenini iyice kucakladı.

"Ne olursa olsun," dedi elini Soren'in boynuna bastırarak. "Bedeli ne olursa olsun."

Enerjisini dışa itti ve onu geri getirdi.

Bu sadece kolay değildi. İçgüdüseldi de.

Soren'i tanıyor, onun yaşarken nasıl bir his yaydığını biliyordu.

Rezonansı Soren'in bedeninden bir akım gibi geçti, yaranın mükemmel biçimde kapanmasını sağladı, parçalanmış organlarını yeniden birleştirdi, kemikleri hizaladı ama Helena orada durmadı.

Soren'in zihninin bir gölge, onun bir yankısı gibi döndüğünü hissetti ve bütün enerjisini oraya aktardı.

Geri dön. Geri dön. Henüz gidemezsin.

Soren gözlerini kırpıştırdı ve Helena aralarında oluşan bağı hissetti. Onu güçlendirdi çünkü Soren'i bırakamazdı.

"Henüz dinlenemezsin, Luc'u korumak zorundasın," dedi Helena ve dediklerinin Soren'de yankılandığını duydu.

Soren onu tanıyordu. Helena bunu hissedebiliyordu. Temsil ettiği tanıdıklığı. Kollarında hayatın böyle çarpık bir versiyonunu hissetmek korkunçtu. Tüm çabalarına rağmen bu şey bir gölgeden ibaretti. Soren artık bir kuklaydı ve onu oynatan Helena'ydı.

Yıllarca şifa vermişken ölüm büyüsü zahmetsizdi. Zarar verecek bir şey yoktu. Soren'in bedenine ölemeyeceğini söylemişti sadece. Her zaman savaştığı gibi savaşacaktı. Onları koruyacaktı çünkü bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Soren ayağa kalktı ve silahını alıp Helena'yı da kaldırdı.

Kişi çoktan gitmiş olsa da tıpkı bir uyurgezerin alışkanlıkları gibi kas hafızası kalırdı.

Helena kendini onun gözünden görebiliyordu. Bilinci, aralarındaki bağ boyunca gidip geliyordu. Soren başını çevirdiğinde

Luc'u gördü ve Helena ona doğru çekildiğini hissetti. Soren ardından Lila'yı aradı.

Luc, Soren'in ayakta olduğunu görünce bir an için yüzüne rahatlama yayıldı. Sonra o ifade kayboldu.

Luc anlamıştı. Tek bir bakışla her nasılsa anlamıştı.

Soren yine de ona doğru yürümeye başladı. Helena onu durdurdu.

"Penny'yi ve Alister'ı korumalısın," dedi hem dışarıdan hem de zihninden. Luc'a odaklanmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. "Bizi buradan çıkar."

Soren döndü ve itaat etti. Helena zihnindeki ikincil farkındalık yüzünden dikkati dağılarak izledi. Bilinci nereye gideceğini bilmiyordu.

Bir kimera yüzüne atladı.

Helena eğildi. Bir tırpan hemen önünden geçti.

Soren.

Helena gözlerini kırpıştırıp etrafındakileri seçmeye çalıştı.

Soren kimerayı öldürüp hiç durmadan Penny ile Alister'a ulaştı. Penny'yi kenara itip korumaya aldıktan sonra tekrar arkasını döndü.

Soldan bir şey göründü. Helena yana kayıp kendisine saldıranlarını mı yoksa Soren'e saldıranları mı gördüğünü bilemeden kaçmaya çalıştı. Bir an için algısı daraldı ve çevresi yeniden kendi zihninin ön planına oturdu.

Ölürse, Soren de giderdi. Luc'u dışarı çıkarana kadar hayatta kalmalıydı.

Soren'i zihninden itmeye çalıştı ama artık oraya kök salmıştı. Bir şey hissetti ve döndüğü gibi bir şey ona çarptı. Ciğerlerindeki hava çekildi. Parçalanan bilincinin arasından gözlerini kırpıştırarak aşağı baktı.

Soren. Helena. Soren.

Göğsünün sağ tarafında sapına kadar bedenine girmiş bir bıçak vardı.

Helena.

Bir saniye daha geç dönseydi kalbini delip geçecekti ama odaklanmaya çalışırken gözlerini kıstı ve hayati bir organa denk gelmediğini fark etti.

Acı Helena'nın bilincini tekrar kendi bedenine çekti.

Onu bıçaklayan ölükölenin elini o daha bıçağı çekmeye fırsat bulamadan kesmeyi başardı. Zonklayan sağ elini kullanarak bıçağı yerinde tutmaya çalıştı; ardından yaratığın dizine bastı.

Nefes nefese sendeleyerek ilerledi; hareket ettikçe bıçağın kenarları yarayı genişletiyordu.

Bir kimeranın dişleri Soren'in bacağına saplandı ve etini yırttı. Soren yarasım hiç umursamadan yaratığın kafasını tek hamlede uçurdu.

Soren parçalanıyordu. Acı vurmasa da Helena yaralarını hissedebiliyordu. Beyninin o kısmını geri getirmemişti.

Soren savaşmaya devam ediyordu.

Bıçağı çıkar, yarayı kapat. Helena uzak duvara gitti.

Buz gibi suda çömeldi. Başka bir kimera Sebastian ve Luc'a saldırmıştı. Boyutuna bakılırsa bir kısmı ayı olmalıydı. Luc'un gücü tükeniyordu.

Kimera devasaydı; büyük kısmı memeliydi ama uzun sürüngen çenesi ve silahların işlemediği kalm bir derisi vardı. İnsan gibi çığlık atıyordu.

Helena dudağını ısırıp odaklanmaya, bıçağını çekmeye hazırlanmaya çalıştı.

Örgülü saçlarına parmaklar daldı ve Helena ayak uçları yere zar zor değecek kadar yukarı kaldırıldı.

Ağzından çenesine kan bulaşmış Basilius Blackthorne ona bakarak sırıttı.

O dişlerle karısını ve çocuklarını yemişti...

"Sonsuz Alev'in bir ölüm büyücüsü varmış demek." Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Helena onu tutan kola bıçağını saplamaya çalıştı ama Blackthorne öyle sert vurdu ki sol eli neredeyse hissizleşti. Bıçak şapırtıyla suya düştü.

Helena onun bileğini yakalamaya çalıştı.

Parmakları derisine değdi ve rezonansı içinden fırladı.

Ama Kaine onu hep uyarmıştı: Bir Ölmeyen senin kim olduğunu anlarsa, hazırlıklı olur.

Rezonansı bağ kuramadan önce Blackthorne elinden kurtuldu; parmaklarını Helena'nın sol elinin üzerine kapadı ve sıkıp büktü. Kavrayışı demir gibiydi ve Helena'nın kemikleri ince dallar gibi kırıldı.

Helena haykırdı. Göğsündeki bıçak yerinden oynayınca ciğerlerine acı veren bir basınç saplandı.

Blackthorne, Helena'nın kırılmış eline beklentiyle bakıp güldü. "Senin yenilenemediğini unutmuşum."

Gözleri Helena'nın sağ eline kaydı ve bıçağı kavrayışındaki garipliğe baktı. "Sanırım bu zaten kırık ama emin olalım."

Beklenmedik bir nezaketle bıçağı sapından kavrayıp aldı ve bileğini kırdı. Helena, gözünün önünde siyah noktalar dönerken bir çığlık daha attı.

"Seni hayatta tutmalıyım," dedi Blackthorne, göğsündeki bıçağı yavaşça çekerek.

Helena o kadar acı çekiyordu ki bilinci bir çıkış yolu arayarak tekrar Soren'e kaydı.

Soren ölükölelerle kuşatılmıştı. Kimeralar ölmüştü ama onlarca ölüköle üzerine çullanmış, onu suyun altına bastırıyor ve parçalıyordu. Bacağını ısırmışlardı ve dizinin arkasındaki tendonu koparıyorlardı.

Soren hâlâ savaşıyordu. Silahını kaybetmişti ama elinde bir bıçak vardı. Arkasında Penny çığlık atıyordu ama Alister kızı tutuyordu. Soren parçalanırken bile Helena'nın durmama emrini yerine getirerek bıçağını saplamaya, yırtmaya, tırmalamaya devam etti. Ölü parmaklar yüzünü kavradı ve kalan gözünü buldu. Çenesi yırtıldı, boğazı açıldı.

Helena o parçalandıkça refleksle irkiliyordu ama acı tamamen Helena'nındı. Parmaklarını hissedemiyordu; kollarından yukarı yayılan kesintisiz bir azap vardı sadece.

Vücudunun yanından sıcak bir kan seli aktı.

Basilius'un onu yeniden bıçaklayacağını sandı ama adam bıçağı suya bıraktı. Helena'nın yanına dokundu ve parmakları yarayı hafifçe yokladı. Sinir uçları çığlık çığlığa yanıyordu.

Basilius'un parmakları kaburgaları arasındaki kesiği takip etti ve birden iki parmağını içeri itti. Derisi daha da yırtılırken Helena haykırdı. Adam parmaklarını yaraya daha da soktukça kemikleri bükülüyordu.

"Biliyor musun, yaralar en sevdiğim şeydir," dedi Basilius tek nefeste. "Her şeyden daha sıcak, daha ıslak, daha dar."

Helena'nın bacakları çırpmdı ve kırık elleri onu itmeye çalıştı ama kemikleri artık un ufak olduğundan hiçbir işe yaramıyordu. Çığlık üstüne çığlık attı ama kimse duymadı; başını adamın göğsüne çarpmaya başladı ama Basilius boştaki eliyle boğazını kavradı ve Helena kıpırdayamayacak hâle gelene kadar başparmağını soluk borusuna bastırdı. Helena'nın ciğerleri kasıldı.

"Evet, işte böyle," dedi Basilius memnun bir homurtuyla. "Merak etme, ölmene izin vermem. Seni canlı teslim edeceğim. Bennet sana bayılacak."

Helena'nın bilinci sınırlarını zorluyordu. Görüşü bulanıktı. Artık çığhk atmaya bile nefesi kalmamıştı.

Soren'in zihninden sökülüp alındığının ancak yarı yarıya farkındaydı ve bedeninin suya kapılıp sürüklendiğini hissetti; aralarındaki bağ da suya karışan kan gibi dağıldı.

"Bir çığlık daha. Çok güzel çı–"

Blackthorne sendeledi ve nefesi kesilmiş gibi soluklanmaya çalıştı. Helena'yı tutan eli gevşedi ve geriye doğru devrildi.

Helena taş gibi düştü. Buz gibi su bilincini yerine getirmese boğulurdu. Gerileyip dehşetle Blackthorne'u arandı ve boğazından yakalanmış suda sürüklendiğini gördü. Boynuna bir tel ya da ip vardı.

Onu sürükleyen Direniş'ten biri değildi.

Ölmeyenler'dendi. Miğferi ve siyah üniformasıyla ânında tanımıştı onu.

İkisi birbirine yaklaşana kadar Blackthorne toparlanıp ona saldıran kişiye doğru atıldı. Sudan bir kılıç kapıp doğrudan karşısındakinin kafasını hedef aldı ama diğer Ölmeyen yana çekildi.

Blackthorne tekrar tekrar denedi. Her saldırısı becerikli bir muharebe simyacısının hareketleriyle hedefe yönelikti ama rakibi kolaylıkla savuşturuyordu. Silah kullanmadan. Karşılık vermeden. Dans ediyorlarmışçasına hızlı ve çevikti, ta ki Blackthorne bir an açık verene kadar. Bir an yetmişti.

Ölmeyen, darbeyi atlattı ve çıplak eliyle suya dalarmış gibi kolaylıkla Blackthorne'un zırhını delip göğsüne girdi. Solgun, uzun parmaklar kandan kıpkırmızı kesilmiş hâlde Blackthorne'un göğsünden parlak bir metal çıkardı.

Blackthorne suya devrilip kayboldu.

Bütün dövüş bir dakikadan kısa sürmüştü.

O kaosta kimse fark etmemişti. Helena nefes almaya çahştı ama ciğerlerindeki basınçla boğulur gibi oldu. Elini yarasma bastırıp göğüs boşluğuna daha fazla hava dolmasını engellemeye çalıştı.

Ölüköleler birer birer devriliyordu. Birkaç Aday yeni geleni fark etti ve ne olduğunu anlayamadı. Daha tepki veremeden ölmüşlerdi bile. Bir silah şimşek gibi çaktı ve Helena sadece bedenlerin düşüşünü görebildi.

Kaine'di bu.

Helena onu hiç savaşırken görmemişti. Kaine onunla hiç gerçekten dövüşmemişti. Ama biliyordu. O acımasız vuruşların ona ait olduğuna hiç şüphe yoktu.

Hayal ettiği kadar ölümcüldü.

Ona öğretmeye çalıştığı teknikleri, Helena'da olmayan akışkanlığı, onun ne kadar hızlı olduğunu görebiliyordu. Hiçbir hareket boşa gitmiyordu. Bir öldürüşün ivmesi bir sonrakini doğuruyordu.

Cesetler yıldızlar gibi düşüyordu.

Kaine suyun içinde ona doğru ilerliyordu. Bir kez bile sendelemeden, yoluna çıkan her şeyi biçerek.

Bir kimera üstüne atladığında elini kaldırdı ve yaratığa değer değmez bedeni çözülmeye, görünmez dikişler sökülüyor gibi

Ninova

uzuvları ayrılmaya başladı. Daha demin canavar olan şey bir saniye sonra suda ölü yatıyordu.

Bu bir dövüş değil, bir kıyımdı.

Bir sayı oyunu. Asgari çaba, azami sonuç.

Kaine daha önce bütün gücüyle savaşmış olamazdı. Eğer birisi gerçekten böyle dövüşüyor olsaydı herkesin haberi olurdu.

Kaine cebine uzandı ve avuç dolusu bir şey çıkarıp ileriye fırlattı.

Parıldayan metal parçalarıydı bunlar ve uçarken onun rezonansını taşıdıklarını hissetti Helena.

Metaller düşmek yerine havada kaldı ve kan yağmuruyla geriye savruldu. Kaine elini kaldırınca parçalar geri gelerek yeni bedenleri parçaladı. Parmaklarının tek hareketiyle tekrar atıldılar.

Kaine, Helena'ya ulaştığında maskesinin ardındaki gözleri erimiş gümüş gibi öfkeyle yanıyordu.

"Aptal," dedi ve onu suyun içinden çekip göğsüne bastırdı.

Havadaki rezonansı ağırlaştı. Dalga hâlinde dışa doğru patladı. Helena yakındaki ölükölelerle Adaylara çarpışını izledi. Kasılıp seğirmeye başladılar ve suya düştüler. Ölüköleler çökerken kimeralar ve yaşayanlar ciğerleri sıkışmış gibi nefes almaya çalışarak ellerini boğazlarına götürdü.

Helena zor da olsa hâlâ nefes alabiliyordu ama çevresindeki herkes boğuluyordu.

Sebastian, Luc'a ulaşmaya çalışırken suya yığıldı. Luc'un yüzü morarır ve gözleri yuvalarından fırlarken boğazını yırtarcasına tırmalıyordu.

"Dur artık," dedi Helena nefes nefese, Kaine'in Ölmeyenler ve Sonsuz Alev arasında bir ayrım gözetmediğini fark ederek. Herkesi öldürüyordu. "Kes şunu! Onları öldüremezsin! Dur!"

Luc'un gözleri geriye devrilip suya yığılırken Helena kendini kurtarmaya çalıştı.

Görünmez dalga duvarlara çarptı. Penny düştü. Peşinden de Alister.

Mücadeleleri sonuna yaklaşıyordu.

"Dur! Dur! Dur!" Helena kurtulmak için çırpındı. "Yeter!"

"Kapa çeneni," diye tısladı Kaine, maskesinin ardından. Sonra da onu bıraktı. "Bekle burada."

Sebastian'a ve Luc'a, Penny'ye, Alister'a, hatta Helena onun ölmesini hiç umursamasa da Wagner'a gitti. Bir eliyle göğüslerine diğeriyle de başlarının arkasına dokundu ve Helena hepsinin bilinçleri yerine gelmese de sarsılıp nefes almaya başladığını gördü.

Helena ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları tutmuyordu. Kaine tekrar yanma döndüğünde her şey sallanıyordu.

Kaine onu sürükleyerek karanlığa açılan tünellerin sıralandığı uzak uçtaki duvara sürükledi.

"Onları bırakamayız," dedi kendini kurtarmaya çalışan Helena, hırıltılı bir sesle.

"Kapa çeneni." Su ancak bileklerine kadar geliyordu ve bir yürüme yoluna çıkan omuz hizasında bir merdiven vardı.

"Onları bırakamayız," Helena çırpınarak. "Onları getir yoksa gitmem."

Kaine bir şey demeden döndü ve yoluna çıkan ölüköleleri tekmeledi ama birkaç ölü Aday'ın yanında durup onları canlandırdı. Ayağa kalkıp Luc ve diğerlerini taşımaya, Kaine Helena'yı elinden geldiğince dikkatle kaldırmaya çalışırken diğerlerini yürüme yoluna itmeye başladılar. Kaburgalarındaki baskı öyle sertti ki Helena neredeyse dişleriyle dudağını delecekti. Kaine'in avuç içleri Helena'nın kanıyla kaplıydı ama merdivenden tırmanıp onu tekrar kucaklarken hiçbir şey demedi.

Ölüköleler de kurtarma ekibini omuzlayarak peşlerinden geldi.

Helena'nın bilinci karanlıkta gidip geliyordu, ayıldığı kısa anlarda metalin sürtünme sesiyle onlar ilerledikçe taşkın katedraline dolan suyun kükreyişini duyuyordu.

Kaine durup duvara tekme attı. Sonu görünmeyen geçitte neredeyse görünmez bir kapı savrulup açıldı. Kaine, Helena'yı küçük bir odaya taşıdı.

Duvarlardan birine dayanmış bir masa vardı ve Helena'yı oraya yatırdı. Gidip kapıyı kapadı ve miğferini çıkardı. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Sana hekim getirene kadar dayanabileceğini söyle." Sesi titriyordu.

Helena başını iki yana salladı.

Kaine hızlı hızlı nefes alıyordu ama yutkundu. "O zaman bana nasıl yapacağımı söyleyeceksin. Bunu hâlâ yapabilir misin?"

"Peki," dedi Helena titrek bir sesle. Oysa tek istediği bayılmaktı. "Önce... karaciğerim. Kan oradan geliyor sanırım. Göğsümde... hava var, ciğerlerim çöküyor. Karaciğeri hallettikten sonra... kan üretimini uyarabilirsin. Yanımda tonik yok ama birazını oluşturabilirsin."

Kaine, Helena'nın çantasının tokalarını çözdü ve kaburgalarının arasındaki genişlemiş yaraya ulaşabilmek için sırılsıklam olmuş kıyafetlerini kesip çıkardı.

Helena irkildi ve Kaine kanamaya bastırırken hareket etmemeye çalıştı. Kaine, Helena ona safra kanallarını fark edip onarabilmek için ne hissetmesi gerektiğini açıklarken dikkatle dinliyordu.

Helena'nın elleri çalışmıyorken ve rezonansı yokken kör birine tarif etmek gibiydi.

"Kapa çeneni," dedi Kaine, Helena sorunun ne olduğundan emin olamadığı için özür dilemeye başlayınca. Pelerininden bir şey çıkardı. "Bu kan içindi, değil mi? Sende işe yarar mı?"

Elinde tanıdık yeşil-mavi bir şişe vardı.

Helena boğazı düğümlenirken başıyla onayladı. "Evet. İşime yarar."

Göğsünde toplanan ve ciğerlerini söndüren havayı boşaltmak zordu çünkü Helena'nın yanında bunun için gerekli malzemeler yoktu. Sertçe yutkundu. "Çantamda bir tüp var."

Kaine onu buldu ve Helena titreyen sesiyle nereyi uyuşturup nereyi delmesi gerektiğini anlattı. Tüp dokuya saplanıp göğüs boşluğuna indiğinde ağzından hafif bir inilti çıktı.

Yutkunup tavanı izledi ve yavaş yavaş nefes almanın kolaylaştığını fark edince doğru düzgün düşünebilmeye başladı. "Şimdi akciğer dokusunda hasar araman gerekiyor, ardından da yarayı temizle, diyafram kasını kapat ve..."

Kaine'in parmakları yaranın yakınına değdi ve Helena'nın zihni tekleyip sarsıldı.

"Dokunma... Oraya dokunma!" Kelimeler çığlık atar gibi çıkmıştı ağzından. Kaçmaya çalışırken neredeyse masadan düşüyordu.

Kaine hemen elini geri çekince Helena masaya yığılıp kesik soluklar alarak yattı. Sakinleşmeye ve ağlamasını bastırmaya uğraştı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki şakaklarında hissedebiliyordu.

"O bana... bana..." Dili dolandı ve vücudunun o tarafını korumaya aldı. Dokunulmasın diye.

"O artık yok." Kaine'in yüzü ifadesizdi ve bütün varlığına zorlama bir duygusuzluk hâkimdi. "Asla geri dönmeyecek. Yaranın üstünü kapayıp ellerini mi onarayım?"

Helena başını iki yana salladı. "Hayır. Hareketsiz dururum. Sadece..." Yutkundu. "Üzgünüm."

Kaine'in çenesi kasıldı. Çalışırken her seferinde neresine dokunacağını ve ne yapacağını sesini alçak ve sakin tutarak söyledi. Helena onun dizilimi tedavi ederken kendisinin kullandığı anlatım tarzını taklit ettiğini fark etti.

Basit bir işlemdi ama Helena öyle korkuyordu ki kusmak istiyordu.

"Tamamdır."

Acil tehlike geçmişti. Kaine de nihayet derin bir nefes almış gibiydi.

"Orada ne işin vardı?" diye sordu sonunda.

Helena bir an ona baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. "Konsey, Luc'u geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı."

"Sen savaş eğitimi almadın," dedi Kaine. Helena'nın yüzünden kanı silerken elleri titriyordu. "Neden seni yanma bir partner bile vermeden getirmişler ki?"

"Bir partnerim vardı," dedi Helena. "Savaşırken öldü."

"Kimdi?"

"Purnell. O... bir hastabakıcıydı."

Kaine ona dik dik baktı.

"Ekip küçük olmalıydı. Fark edilmeden girip çıkmamız gerekiyordu. Sofia ve ben savaşmayacaktık bile."

"Görevin intihardan farksız olduğunu biliyordun. Bayardlar böyle yapar, Holdfastlar için ölürler. Başka bir şey bilmezler."

"Evet ama Luc ölürse her şey biter. *Hepimiz* için. Gitmeye değerdi."

"Ya sen ölseydin?" Kaine başını kaldırdı; gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Yerimi alacak bir sürü insan var. Ben hep gözden çıkarılabilir oldum, unuttun mu?" Dirseklerine dayanıp doğruldu. "Şimdi ellerimi düzeltmen lazım."

Kaine'in gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşti. "Biliyorum."

Helena kendini derin bir nefes almaya zorladı. "Sol elimden başla. Düzgün kaynamazsa da dert değil."

Kaine dirsekten sonrasındaki hislerin çoğunu bloke etti ama Helena'nın kemikleri doğru yerleştirip yerleştirmediğini anlayabilmesi için biraz his bırakıp elinden geldiğince nazik hareket etti. Parçalar birbirine sürtünürken çoğunu hissetmese bile kolundan omzuna doğru bir acı yayıldı.

"İyi," dedi Helena boğulur gibi ve başını Kaine'in omzuna yaslarken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Kaine önce bilekteki kemikleri birleştirdi, sonra doğrudan el kemiklerine geçti. Blackthorne'un paramparça ettiği yerleri elle yeniden hizalamak ve bazı kısımları bükmek zorunda kaldı.

Savaşın getirdiği adrenalinin yokluğunda ağrı Helena'yı ele geçirdi. Kaine kemikleri hizalamayı bitirdiğinde onun omzuna gömülmüş ağlıyordu.

Kaine işlemi tamamladığında Helena'nın kırmızı ve mora çalan berelenmiş eli davul gibi olmuştu.

Kaine, Helena'nm elini iki eliyle kavrayıp başparmaklarını avucunun içinden bileğe kadar gezdirdi. Rezonansı bir merhem gibi

yayılarak hasarlı dokuları ve kopmuş damarları onardı, sonra da parmaklarla tek tek ilgilendi. Çok nazikti.

Helena tekniğini tanıdı. Dikkat ettiğini hiç fark etmemişti.

"Şifacı olabilirmişsin," dedi sonunda Helena, Kaine sinirlerindeki blokajı kaldırırken. Elini gerdi ve açıp kapadı. Hâlâ ağrıyordu ve bir çatlak kadar kırılgandı. "Doğal bir yeteneğin var."

"Bu, bana söylenmiş en ironik şeylerden biri," dedi alçak sesle.

Sonra dikkatini diğer ele çevirdi.

"Tamamen uyuşturabilirsin," dedi Helena. "Artık rezonansımı kullanabiliyorum."

Birlikte çalışınca işlem çok çabuk bitti. Kaine işini bitirdiğinde ilkinde yaptığı gibi eline masaj yaptı.

"Başka bir göreve gideyim deme," dedi başını kaldırmadan. Helena'nın eli hâlâ onun ellerindeydi.

Helena gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı.

"Buna sen karar veremezsin," dedi ve elini çekip ayağa kalktı. Oda dönmeye başladı. Başı fena dönüyordu. Yanında ne serum vardı ne de hastanede elinin altında olan plazma genişleticiler. Tonik olsun olmasın, kaybettiği kanı telafi edecek malzemesi yoktu.

Çantasını dikkatle başından geçirdi ve gitmeye hazırlanırken ellerine çok yük bindirmemeye çalıştı. Daha önce hiç vedalaşmamışlardı ve Helena şimdi başlamakta da bir mânâ göremedi.

Kaine buz gibi bakışlarıyla kapının önünü kesti. "Crowther'a Sonsuz Alev'in benim desteğimi almaya devam etmek istiyorsa seni hayatta tutmaları gerektiğini hatırlat."

Helena'ya bakarken gözlerinde gümüş bir parıltı vardı. Bir an Helena'nın kalbi tekledi ve sonra kurşun gibi ağırlaştı. Kaine onun kim olduğu, ona nasıl içerlediği ve üzerinde etkisi olduğu için ondan ne kadar nefret ettiği konusunda gayet açıktı.

Bu kaygı, onun korunmasına dair bu takıntı Helena'yla alakalı değildi. Annesi Enid Ferron'la ve onu kurtarmayı başaramayışıyla alakalıydı. Kaine'e göre Helena işleri düzeltme fırsatıydı. Hiç istemediği ama bir türlü de vazgeçemediği bir teselli ödülü.

Crowther'ın o kadar memnun oluşuna şaşmamalıydı. *Aferin, Marino.*

Bunu kabullenmesi gerektiğini biliyordu ama artık dayanacak gücü kalmamıştı. "Bunu annen için yapıyorsun, Kaine. Gerçekten benim yüzümden bundan vazgeçer miydin?"

Bunun onu kızdıracağını biliyordu: Ona karşı hissettiklerini annesine duyduğu hislerle kıyaslamasının. Onu haksız çıkarmak için elinden geleni yapardı.

Kaine kalakaldı.

Helena etrafından dolanıp kapıya uzandı ama Kaine sert bir ifadeyle onu omuzlarından yakalayıp geri çevirdi.

"O öldü," dedi. "Sen ölmedin. Benim sadakatim, onun acısından en az sorumlu olanlara aitti ama Sonsuz Alev seni harcanabilir bir kayıp olarak görüyorsa, ben asil ya da anlayışlı olmayacağım. İkili intikam alabilirim. Ölümüne sebep olurlarsa bunun bedelini onlara ödetirim."

Şaşkına dönen Helena ona bakakaldı. Bunu hiç hesaba katmamıştı. Kaine'in bir casus olmasının ardında ideolojik bir neden olmadığını biliyordu; tamamen kişisel sebeplerden ötürüydü. Holdfastlardan ve Sonsuz Alev'den de nefret ediyordu ama Morrough'ya ve Ölmeyenler'e olan nefreti çok daha büyüktü. Bu gerçek değişmezdi. Motivasyonunun asıl kaynağı buydu.

Ama şimdi Helena'nın umursamaz bir yorumu yüzünden Kaine, Sonsuz Alev'in artık çıkarlarına hizmet edip etmediğini sorguluyordu.

Helena yutkundu. Soğukkanlı olmalıydı. Ona kendisinin Sonsuz Alev'in çıkarlarını her zaman her şeyin önünde tutacağını hatırlatmalıydı. Kaine bundan fazlasını umuyorsa, beklemesi gerekecekti. Bir de bunu hak etmesi.

Ona bakıp kelimelerini toparlamaya çalıştı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Çok yorgundu. Hayat çok uzun zamandır soğuktu.

Diğerleri yaralı. Luc'a ne yaptıklarını bile bilmiyorsun ve burada oyalanıp duruyorsun.

Ellerini oynatıp yeni kaynamış dokuları hissetti ve çekilmeye çalışırken tamamen eline odakladı. "Gitmem *lazım*." Sesi titriyordu.

Kaine onu bırakmadı. Daha da sıkı tuttu. "Sen gözden çıkarılabilir değilsin. Seni rahat rahat kullanabilsinler ve ölmene izin versinler diye herkesi kendinden uzaklaştıramazsın."

Helena başını iki yana salladı.

"Bu bir savaş," dedi sesinin titremeden çıkması için uğraşarak. "Gözden çıkarılabilir olmak ah vah edilecek bir durum değil. Stratejik bir sorumluluk." Gözlerine baktı. "Beni de bu yüzden seçmiştin, unuttun mu?" Sesi çatladı. "Eh, sayende artık daha da değersizim. Sen beni istedin diye ekibe yeni şifacılar kattılar. Yerimi alacak kişileri kendim eğitmek zorunda kaldım." Acı bir kahkaha attı. "Yani beni bu kadar gözden çıkarılır yapan sensin. Üstelik beni istememiştin bile."

Kaine irkildi ve parmakları gevşeyince Helena kendini kurtarıp tekrar arkasını döndü. Helena kapıyı açarken Kaine tutup tekrar kapattı.

"Sen gözden çıkarılabilir *değilsin*," dedi. Helena'mn omuzlarındaki elleri titriyordu. "Ölümünü işe yarar kılmak zorunda değilsin. İnsanlar için önemli olma hakkın var. Buradayım... Tüm bunları yapıyorum çünkü... seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Güvende tutmaya. Anlaşmamız buydu." Helena'nın yüzüne sorgularcasına baktı. "Sana söylemediler."

Helena başını iki yana sallarken dudaklarından bir hıçkırık koptu ve... hiç düşünmeden Kaine'i öptü.

51. BÖLÜM

Nisan 1787

Kaine, Helena'nın yüzünü iki eliyle kavrayıp öpücüğüne karşılık verdi ve onu kollarına alıp iyice kendine çekti.

Helena onu öperken hâlâ usul usul ağlıyordu. Her ayrıntıyı –parmak uçlarındaki nabzını, dudaklarındaki dudaklarını– ezberlemek ister gibi parmağını yüzünde, çene hattında gezdirdi.

Onu içine çekmek ister gibi gözlerini kapadı. Bu an. Bu an onun olabilirdi.

Bunu hak etmişti.

Çok geçmeden kendini geri çekilmeye zorladı. "Diğerleriyle ilgilenmem gerek."

Kaine bu defa onu durdurmadı ama Helena'nın beklediğinin aksine kapının dışında kimse yoktu; Kaine'in ölüköleleri onları daha derinlere taşımıştı.

Nabızlarını yoklarken Helena'nın parmakları titredi. Luc'un teni el değmeyecek kadar yanıyor olsa da hepsi hayattaydı.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu yaraları kontrol ederken. Kim ne kadar yaralı, ayılıp hareket edecek hâle gelmeleri için ne kadar müdahale etmesi gerekecek gibi hesaplamalar yapmaya çalışıyordu.

"Bu tünelden aşağı. Sağa dön, sonra tekrar sağ, sonra dümdüz git. Kuzey ucunda yukarıda bir sel kapısı var."

"Kimeraları saldıkları yer mi?" Helena orayı hatırlamıştı.

"Yolu açmanız gerekecek ama oradan çıkarsınız."

Helena başını onaylarcasına salladı. "Ben onları uyandırmadan gitmelisin."

"Biliyorum," dedi Kaine ama gitmedi ve Helena başını kaldırıp bakana kadar oyalandı. Gözleri yeraltında ay ışığı varmış gibi karanlıkta parlıyordu.

Helena'nın yanağına dokundu, yüzünü kendine doğru kaldırdı ve onu bir kez daha öptü. "Yüzüğü kullan ve bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Helena yapacağını söylemek istedi ama dili varmadı.

Kaine muhtaç oldukları bir casustu. Helena'ysa...

Tasması Helena'da değildi. O görev Crowther'a aitti.

Helena...

Bir hapishaneydi.

"Git," dedi Helena bunun yerine. Kaine tünellerden birinde kayboldu, ölüköleleri de hayalet gibi sessizce peşinden gitti.

Helena sakin ve yönetilmesi kolay olur diye önce Sebastian'ı uyandırdı. Hem o ne yapacağını da bilirdi. Ellerindeki malzemeleri karıştırdı. İki hançerini de kaybetmişti ve çantasındaki her şey sel sularıyla pislenmişti. Elektrikli fenerlerden sadece biri yanıyor, karanlıkta loş bir ışık yayıyordu.

Sebastian uyandığında oturup sessizce Luc'un hareketsiz yüzüne baktı. O sırada da Helena onun omzunu yerine oturttu ve kanaması kendi kendine durmuş yaralarıyla ilgilendi. Sonunda Sebastian ona baktı.

"Ne oldu?"

Helena başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Her yer kararardı. Gözümü açtığımda hepiniz baygındınız. Daha fazla Ölmeyen gelmesinden korktum, bu yüzden herkesi buraya getirdim."

Sebastian'ın bakışları onu baştan aşağı süzdü. "Helena, ölüm büyüsü kullandığını biliyorum. Hepimizi kendi başına buraya taşımış olman mümkün değil."

Helena başını sallayıp inkâr etmeye yeltendi.

"Soren'i yeniden canlandırdın. Aldığı darbeden sağ çıkması mümkün değildi."

Helena dondu kaldı. Bunu Soren'in istediğini söylemek işleri daha mı kötüleştirir bilemedi.

"Seni bu yüzden getirdi, değil mi? Tahmin etmiştim."

Helena hiçbir şey söylemedi. Soren'in ölümü, düşünmeye bile cesaret edemediği bir yaraydı. Boğulmadan adını bile söyleyebileceğini sanmıyordu.

"O hâlâ... yakınlarda mı?" Sebastian'ın sesi hüzünlüydü.

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Hayır. O... o gitti. Üzgünüm."

Soren'in ruhunu bedeninden kurtaracak kutsal bir ateş olmayacaktı. Nehrin aşağısında bir yerlerde çürüyüp toprağa karışacaktı. Lila ikizini bir daha asla göremeyecekti. Ne bu dünyada ne de öteki tarafta.

Sebastian uzun bir süre sessiz kaldı. "Diğerlerine onları ikimizin getirdiğini söyleriz."

Alister'ın gözlerinde, kulaklarında ve burnunda yaptığı onca transmutasyondan kalma kan pıhtıları vardı. Helena onu dikkatle uyandırdı ama Alister ayılınca elleri boğazına gitti ve gözleri dehşetle Helena'ya kilitlendi.

"Ne oldu?" dedi nefes almaya çalışarak.

"Tam emin değiliz," dedi Sebastian yanına eğilerek. "İyi misin? Harekete geçmezsek donacağız. Luc hasta."

"Soren nerede?"

"Çarpışmada öldü," dedi Sebastian kısaca. "Marino, Penny'yi kaldırabilir misin?"

Penny'nin bacağı mahvolmuş, tendonlar ısırılıp koparılmıştı. Kurtarmak mümkün değildi. Helena sinirleri bloke etti ve kız topallayarak da olsa yürüyebilsin diye kemiği kaynatıp sabitledi. Penny uyandığında ağlamadı bile; sadece yüzünü ovuşturdu ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Wagner'ın burnu bile kanamamıştı. Tabii ki ona bir şey olmayacaktı. Korkak herif. En azından Helena enerjisini onu iyileştirmek için harcamak zorunda kalmadı.

Helena, Luc'u uyandırmaya çalıştı. Luc cayır cayır yanıyordu. Nasıl olduysa birkaç dakika önce onu bıraktığı hâlinden bile

sıcaktı. Onu soğutmaya çalıştı ama vücudu karşı koyuyor, ateşi daha da yükseliyordu. Helena ona fazla ilaç vermişti.

Luc kendine geldiğinde çığlık attı. Ses tünellerde yankılanarak büyüdü.

"Bayılt onu!" dedi Sebastian onlara doğru atılarak. "Soğutmaya çalış. Biz onu taşırız."

Neyse ki ileriden biraz temiz hava geliyordu yoksa Helena çıkış yolunu nereden bildiğini açıklayamazdı.

Sebastian'ın, Helena'nın yüzüğüne benzeyen bir madalyonu vardı. Onunla Karargâh'a darbe kodu gönderdi.

Birkaç kez tünellerde yankılanan sesler duydular. Çığlıklar. Kükremeler. Şapırtılar. Sessizce ilerlediler. Helena önce Kaine'in kaçıp kaçamadığını düşündü ama sonra o gölgelerin arasında gizleniyor diye mi kimseyle karşılaşmadıklarını sorgulamaya başladı.

Kilitli sel kapısına vardıklarında Alister geçebilmeleri için taş duvarı parçaladı. Üzerlerine bir anda buz gibi su aktı. Akıntıyla boğuştular ve dışarı çıkana kadar ayakta kalmaya çalıştılar.

Havada yoğun bir sis vardı ve sessizce süzülen ince bir kaçakçı teknesi suyun üzerinde onlara doğru yaklaştı.

Sebastian rahatlayarak derin bir nefes verdi. "Althorne."

Tekne kıyıya yanaşırken General Althorne onlara baktı. Adamları sessizce suya girdi ve zorlanan ekibe doğru ilerlerken tek bir şapırtı dahi çıkmadı.

Luc dikkatlice tekneye kaldırılırken sert bir ifadeyle bakarak, "Soren nerede?" diye sordu Althorne.

"Çatışmada öldü," dedi Sebastian alçak sesle.

Adamlarından biri Penny'yi tekneye kaldırdı. Alister da zar zor güverteye çıktı ve tükenmenin eşiğinde olduğu belli olsa da titreyen ellerle gözlerinin kenarındaki taze kanı sildi.

Althorne, Luc'a baktı; yüzündeki ifade hem endişeli hem de rahatlamış görünüyordu. "Temiz olduğu söylenene kadar onu bağlı tutmalıyız."

Helena, Wagner'ı işaret etti. "Onu bir hücrede bulduk. Crowther onu istiyor sanırım. Ona güvenmeyin, Sofia Purnell'i öldürdü."

Althorne başını hafifçe salladı ve iki adamı gelip Wagner'ın kollarını tuttu.

Wagner homurdansa da direnmedi, Ölmeyenler'dense Direniş'in eline düşmeyi tercih ettiği belliydi.

"Emirlere itaatsizlik ettiğiniz için hepiniz şu anda gözaltındasınız," dedi Althorne tekne kıyıdan ayrılırken. Sözlerinde bir sertlik yoktu.

Luc'u kurtarmışlardı; alınacak her ceza sadece formalite icabı olacaktı.

Helena teknenin bir yanına yığıldı. Yolculuk bulanık geçti; gizli bir iskeleye yanaşmış, dar bir merdivenden çıkarılmış ve ardından bir yük arabasının arkasına geçmişlerdi.

Karargâh'a vardıklarında Penny, Alister ve Luc hemen hastane koğuşuna götürüldü. Wagner bir hücreye kapatıldı. Helena ile Sebastian muayene edildi, ağır yaraları olmadığı teyit edildi ve sonra odalarına kilitlenerek kapılarının önüne nöbetçiler dikildi.

Helena her ne kadar damar yoluyla sıvı ve plazma takviyesine ihtiyacı olsa da hastanede tutulmadığına memnundu. Islak, parçalanmış kıyafetlerini titreyen ellerle çıkarıp duşa girdi ve tünellerle bahar sellerinin pisliğini üzerinden yıkayıp attı.

İzleri silinirken Helena çatışmanın bir noktasında bedeninden ayrılmış da geri dönemiyormuş gibi olanlardan gitgide uzaklaştığını hissetti. Odasında her şey tanıdıktı, her şey bir rüyadan ibaretmiş gibi geliyordu.

Soren ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Helena odasından çıkacak ve onu hastanede Luc'un yanında otururken görecekti.

Kollarında ölürkenki hatırası, zihni yırtılmış gibi hissetmesine neden oluyordu, sanki Soren'i hayata bağlamıştı da aralarındaki bağ koptuğunda sökülüp atılmıştı. Tanıdığı kişi ve canlandırdığı beden birbirine bağlıydı, şimdiyse geride bir yara kalmıştı.

Soren ölmüş olamazdı

Bu korkunç bir kâbustu.

Ellerine baktı. Nedense parmaklarının ölüm büyüsü yüzünden lekelenmiş ya da kararmış olmasını bekliyordu.

Sebastian Konsey'e ne anlatacaktı? Raporunda gerçekleri anlatmak zorundaydı. O gerçek açığa çıkınca da sonuçları olacaktı.

Soren'i öldürmek bile bundan daha hafif bir suç olurdu. Cinayet yalnızca ölümlü bir suçtu; ölüm büyüsüyse hem bu dünyaya hem öteki dünyaya karşı işlenmiş bir suçtu.

Tüm eşyalarını sandığına yerleştirdi ve oturup beklemeye başladı.

Kapısına gürültüyle vuruldu. Helena kendini hazırlayıp ayağa kalktı.

"Helena! Helena! Luc'ta bir sıkıntı var!" Dışarıdaki Elain'di. "Hastanede sana ihtiyacımız var!"

Helena'nın tutuklanma korkusu geçiverdi.

"Ne oldu?" Kapıyı açtı ve nöbetçiler o çıkabilsin diye geri çekildi. Elain'le beraber asansörlere koşturdu.

"Tüm muayeneleri yapıp muska var mı diye iki kere kontrol ettik ve o temiz. Ama organları... hepsi zehirlenmiş. Ne yapmış olabileceklerini bilmiyorum. Hasarı geri çevirmeye çalıştık ama yenilenmiyorlar. Ateşini düşürmeye çalışıyorduk ve Pace onu uyandırmamı söyledi ama Luc uyanır uyanmaz çığlık atmaya başladı. Şimdi de durmuyor. Kimseyi de yanma yaklaştırmıyor. Kendine zarar veriyor."

Luc hastanenin en uzak ucundaki karantina odasındaydı. Helena onu görmeden önce sesini duydu.

Luc'un gözleri delirmiş gibi büyümüş, yanakları kırmızı lekeli yüzü çökmüştü. Vücudundan, sanki Luc erimiş altınmış gibi bir ısı dalgası yayılıyordu.

Kapıda ne yapacağını bilemeyen Ilva, Althorne, Maier, Pace ve birkaç hekim duruyordu. Ilva durmadan onunla konuşmaya çalışıyordu ama Luc onu duymuyor gibiydi. Boğazı çatlamış gibi çığlıkları boğulmuştu. Bedenin nasıl işlediğini unutmuş gibiydi. Nöbet geçiriyordu; kolları, bacakları, parmakları, başı farklı yönlere savruldu ve sonra kendini duvara çarptı.

"Helena'yı getirdim!" dedi Elain nefes nefese.

Ninova

Luc'un başı birden döndü. Helena'ya baktı. Gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü ve başı bir yılan gibi sallandı.

"Hel..." dedi hırıldayarak. Helena'ya uzandı. Parmakları kırılmış gibi görünüyordu ama Luc umursuyormuş gibi değildi. "Hel..."

"Dikkatli ol, saldırgan davranıyor," diye uyardı Pace. Helena hiç aldırmadı.

Uzanıp elini tuttu ve parmaklarını birbirine kenetledi, diğer eliyle de Luc'un yüzüne dokundu. Teni o kadar sıcaktı ki elini yakıyordu. Luc acıyı umursamadan parmaklarını kıvırıp Helena'nm elini kavradı ve onu kendine çekti.

"Buradayım. Sorun ne?" Helena onun elini uyuşturup parmaklarını hızlıca yerine oturttu.

Luc'un gözleri boş bakmaya ve vücudu titremeye başladı. "Çık..." diye inleyip başını iki yana salladı. "İçeride..."

Helena teninin yakıcılığını umursamadan elini Luc'un alnına bastırdı ve rezonansını ona yönlendirip sorunu bulmaya çalıştı. Neyi kaçırıyordu?

"Hel..." dedi Luc yeniden.

Helena'nın göğsünde bir acı dalgası patladı.

Dünya devrilip dönmeye başladı. Görüşü kırmızıya kesti ve başının arkasına bir ağrı saplandı. Kulakları bitmek bilmez bir çınlamayla doldu.

Bakışlarını odaklamakta zorlanıyordu. Nefes alamıyordu.

Ellerini göğsüne bastırdı. Sesler birbirine girdi. Çevresinde yüzler belirdi.

Bir şey onu yakaladı. Helena panikle çığlığı basıp bıçaklarına davrandı ama yanında değillerdi. Kurtulmak için deli gibi tırmalamaya çalıştı.

"Sakin ol, Marino," diyordu Başhemşire Pace. "İyisin, sadece fena korktun. Nefesin kesildi."

O ilkel korku yavaşça çekildi. Odayı tekrar görebilmeye başladı.

Helena yerdeydi, nefes nefeseydi ve ne olduğunu anlamaya çalıştıkça göğsüne acı saplanıyordu.

Luc odanın diğer ucundaydı. Yüz ifadesi kafasının yerinde olduğunu gösteriyordu.

"Sen..." Ayık bakan gözleri alev gibi yanıyordu. "Soren'in üzerinde ölüm büyüsü kullandın."

Suçlaması, şimşekle gök gürültüsü arasındaki o sessizlik gibi havada asılı kaldı.

Herkes dondu.

Helena doğruldu.

"Özür dilerim," dedi hırıltılı bir sesle, konuşmakta zorlanarak. Ciğerleri kasılıyor, her nefes alışında kaburgalarına sancı saplanıyordu. Diz çökmüş ve hastanenin zemininde iki büklüm kalmıştı. "Onu iyileştirmeye çalıştım. Özür dilerim."

"Yaşıyordu. Neden sadece iyileştirmedin?" Luc'un sesi kederle çatlamıştı.

Helena kendini açıklayacak, Soren'in ne kadar hızlı öldüğünü, öleceğini bildiğini ve Helena'dan bunu yapmasını istediğini anlatacak kadar bile nefes alamıyordu.

"Çok üzgünüm, Luc."

"Çık dışarı..." Artık Helena'ya bakmıyordu. Gözleri yeniden bulanıklaştı ve vücudu sallandı.

"Luc, hastasın..."

"Çık dışarı!" Gözlerini kapayıp tekrar titremeye başladı ve Helena'yla aynı odada olmak bile onu delirtiyormuş gibi nefesi gittikçe hızlanıyordu. "Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Göğsünü tırmalamaya, kalbini söküp atacakmış gibi yırtma yırtma çığlık atmaya başladı.

"Luc?" dedi bir ses.

Koltuk değneğine dayanan Lila eşikte duruyordu. Rhea da yanında durmuş, yürümesine yardım ediyordu.

Yüzü ve göğsündeki dikiş izleri çok belirgindi.

Lila'nın sesini duyunca Luc'un gözleri birden açıldı.

"Lila..." dedi, onun yaşadığına o âna kadar inanmıyormuş gibi sesi hem keder hem de inanılmaz bir rahatlamayla doluydu.

Birkaç kişi, *Dikkatli ol,* diye uyararak onu geri tutmaya çalıştı ama Lila annesinden kurtulup çaresizce Luc'un yanma gitti. Koltuk değneğini bırakıp Luc'un kollarına atladı ve ona yapıştı.

"Sana kaç demiştim," diyordu Lila, Luc'a sımsıkı sarılarak. Luc elleri titreyerek Lila'nın yüzündeki derin kesiği takip etti.

Lila da onun göğsündeki tırmaladığı yaralara baktı. "Sana ne yaptılar?"

Luc başını iki yana salladı ve başını omzuna gömerek kollarını ona sıkı sıkı dolayıp iyice kendine çekti.

Acı verici derecede özel bir andı. Luc'un neden teslim olduğu konusunda şüpheler vardıysa bile artık hepsi geçmişti.

Biri Helena'nın dirseğine dokundu. Başını kaldırdığında kapıyı işaret eden Ilva'yı gördü.

Helena ayağa kalktı ve Luc'a fark ettirmeden dışarı süzüldü. Rhea'nın yanından geçerken kadın gözlerini kaçırdı.

Luc'u yatakta sakinleştiren, Pace ve Elain'in onu tekrar muayene etmesi için ikna eden, serum taktırmayı kabul ettiren, ateşini düşürmek için ilaç almasını sağlayan kişi Lila'ydı.

Helena ana salonundaki bir yatağa oturmuş, koluna serum takılmıştı. Elain göğüs kemiğindeki kırığı onardı, göğsünün neredeyse tamamına yayılan morluğun üzerine merhem sürdü, ardından duvara vurduğu başının arkasını iyileştirdi.

Helena bir hastası tarafından ilk kez yaralanmıyordu ama bu seferki farklıydı.

Luc, onun Soren'e yaptığı şeyi asla affetmeyecekti. Onu kırmıştı.

Yatağın etrafındaki perde hışırdadı ve Ilva içeri girdi. Ilva ona bakana kadar Elain oyalandı ama sonra hızla çıktı. Helena gömleğini kapadı ve başını kaldırmadı.

"Olanlarla ilgili raporları topluyoruz," dedi Ilva ifadesiz bir tonda.

Helena uyuşmuş hâlde oturmaya devam etti. Şimdi mi yargılanacaktı? Yoksa savaştan sonraya mı kalacaktı?

"Ne duydunuz?" diye sordu boş bir sesle.

Ilva boğazını temizledi. "Luc hezeyan hâlinde; ağır yaralanmanın ötesinde epey de uyuşturucu aldığından anlattıkları pek

güvenilir değil. Alister ve Penny, Soren Bayard'ın onları korurken öldüğünü ifade etti. Sebastian Bayard..." Ilva bir an durdu. "Sebastian da bu ifadeyi doğruladı ve ayrıca siz ikinizin sel suları yükselip saldırı güçlerinin büyük kısmını yuttuğu sırada diğerlerini güvenli bir yere sürüklemeyi başardığınızı söyledi."

"Ve?" diye sordu Helena.

"Lucien... Soren Bayard'ın yeniden canlandığına dair halüsinasyon görmüş. Belki Soren bir an için düşmüştür. Savaşın kaosunda bunu bilmek imkânsız. Önemli olan, bunun kahramanca bir kurtarma operasyonu olduğu. Bedeli ağır olsa da Principatus kurtarıldı. Sol'ün iradesi gerçekleşti."

Helena minnet duyması gerektiğini biliyordu ama bu yalanın kendisi için söylenmediğinin de gayet farkındaydı. Hikâyenin hayrı içindi. Gerçekte ne olduğu değil, insanların neye inandığı önemliydi.

"Soren ve Sebastian'ın yeminleri, Konsey'in emirlerinden üstündür," dedi Ilva. "Alister ve Penny doğrudan üstlerinin emirlerine uymuş. Katılımın nedeniyle senin askeri kaydına bir disiplin cezası işlenecek ama bir şifacı olarak orduya bağlı değilsin. Sana ne tür bir yaptırım uygulanacağına Matias karar verecek. O zamana kadar görevden alındın. Bence resmî hikâye yayılana dek ortalıkta görünmesen iyi olur."

Helena odasına döndü ve yorgunluk dalgası üzerine çökünce yatağa yığıldı. İlk başta unutuşun karanlığı vardı ama sonra zihni değişmeye başladı.

Gitgide derinlere batıyordu. Etine saplanan dişler vardı. Eller tırmalıyor, uzuvlarını kavrıyor ve onu parçalıyordu. Helena savaşmaya devam etti. Soğuk parmaklar derisini kazıyor, kemiklerine kadar işliyordu. Karşı koymaya çalıştı. Ağırlık onu boğuyordu.

Kemikleri kırıldı. Etine dişler gömüldü. Dizinin arkasındaki tendon koptu. Islak eller ağzını buldu ve parmaklar dişlerinin arasına öyle derin daldı ki Helena onları ısıramadı bile. Çenesi açıldı ve gırtlağı kopana kadar yırtıldı. Su üstüne çökerken yine de savaşmaya devam etti.

Helena şiddetle irkilerek nefes nefese uyandı ve elleri boğazına gitti.

Sadece bir rüya, sadece bir rüya, dedi deli gibi çarpan kalbine.

Ama rüya değildi. Bir anıydı. Soren'in ölümden sonraki anıları zihnine ona aitlermiş gibi yerleşmişti. Tüm ayrıntılarıyla capcanlıydı.

Ölüm büyüsünün böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. Geri getirdiğin kişiden asla kurtulamayacağını. Ölüm büyücülerinin delirmesine şaşmamalıydı. Ölülerin zihinleri içlerindeyken kim aklını koruyabilirdi ki?

Soren'in olduğu yer cerahatli bir suçluluk çukuru gibiydi. Vücudu ve ruhu oyulmuş, geriye yalnızca çürümekte olan bir boşluk kalmıştı. Herkes ölüm büyüsünün nasıl bir lanet olduğundan bahsederdi.

Büyüye ve sonuçlarına karşı uyarırdı ama Helena bunun gerekliliğine o kadar inanmış ve sonsuz bedeline o kadar odaklanmıştı ki hemen başlayacaklarını hiç durup düşünmemişti.

Hayalet parmakların onu parçalayışını hissetmeye devam ederek öylece yattı; kar sularıyla buz kesmiş vücudu inanılmaz üşüyordu. Lila'nın battaniyelerini de alıp üzerini kat kat örttü ve uyumaya, Soren'in içinde bıraktığı karanlıktan kaçmaya çalışarak dertop oldu. Ne zaman gözlerini kapasa Soren'in son anları ve hisleri zihnine doluyordu.

Helena, Soren'in acı ya da korku hissedebilme becerisini geri getirmemişti ama kendi zihni, o boşlukları görevi gereği doldurmaya çalışıyordu. Hayalet hisler ve dehşet içine dolarak zihnini çatlayıp iki gerçekliğe bölünmenin eşiğine getiriyordu.

Kendine gelmesini sağlayan tek şey acıydı. Derisini çimdikliyor, tırnaklarıyla çiziyordu. Ama yeterince sağlam değildi. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı.

Gözlerini kırpıştırdı ve kendini elinde Lila'nın bıçaklarından birini tutmuş, sol koluna saplamasına ramak kalmış hâlde yakaladı. Yine de ürkütücüydü. Bir tür hezeyan içindeydi.

Serin havanın aklını başına getireceğini umarak dışarı çıktı.

Gökyüzünde karanlığın ortasında beyaz bir güneş gibi parlayan Lumitya duruyordu.

Yalnızca ona bakmak bile Helena'nın gözlerinin ağrımasına neden oldu. Yükseliş zaten herkesin sınırlarını zorlardı ama Helena zaten sınırdaydı. Yükseliş onu kenardan itivermişti.

Gözlerini kapadı ve tırnaklar derisini çizerken yine boğulduğunu hissetti.

Kaine.

Kaine sorunun ne olduğunu bilirdi. O anlardı. O da ölüm büyüsü kullanıyordu; bununla nasıl başa çıkılacağını biliyor olmalıydı.

Düşünmeden Karakol'a doğru ilerlemeye başladı. Hemen gitmesi gerekiyordu. Yasak çok yakında başlayacaktı. Kontrol noktasından geçmesi gerekiyordu.

Şehrin sokakları Yükseliş'in ışığında gümüş şeritler hâlinde parlarken gölgeler dişleri andırıyordu.

Az ileride, dedi kendine her adımda. Köprüyü geçerken altında yükselen nehir uğulduyordu ve bina karşısında belirdi.

Basamaklara ulaştığında durup düşündü.

Direniş'le ilgili acil bir durum olmadığı sürece Karakol'a gelmeyeceğine dair Kaine'e söz vermişti. O bir casustu. Onun için tehlikeli olurdu. Ona söz vermişti.

Onu açık edebilir... tehlikeye düşmesine sebep olurdu.

Geri döndü.

Gideceği bir yer olmayınca odağı dağıldı.

Soren. Helena. Soren.

Çenesinin koptuğunu, boğazı yırtılırken soğuk havanın ve kanın içine dolduğunu hissetti. Parmakların göz yuvalarına girdiğini. Suyun üzerine kapandığını. Boğuluyor ama ölemiyordu, o yüzden de boğulmaya devam etti.

Kendine geldiğinde yerde yatıyordu. Mürekkep karası gökyüzü tepesinde yükselirken Lumitya onu bastırıp rezonansını donduruyordu.

"Marino, sen kendine ne yaptın?"

Helena yerden kaldırılırken pek de kendinde değildi. Sıcak eller yüzüne ve alnına dokunup boğucu soğuğu uzaklaştırdı. Helena sıcağa doğru yaslandı.

Aklını yitirmek üzereydi. Şimdiyse tamamen yitirmiş olmalıydı çünkü Kaine arkasında kanatlı kocaman bir köpekle orada duruyordu.

Helena daha önce hiç halüsinasyon görmemişti ama olanlar düşünülürse tuhaf derecede hoştu. Kaine bir fırın gibiydi ve Helena yüzünü onun göğsüne gömüp kollarına sığındığında artık soğuk parmaklarını hissetmez olmuştu.

"Soren Bayard öldü ve ben... onu geri getirdim ama diğer ölüköleler onu paramparça etti. Nasıl bir his olduğunu hatırlayıp duruyordum. Sanki benden bir parça götürdü. Sen bunu delirmeden nasıl tekrar tekrar yapabiliyorsun? Bu hep böyle mi sürecek?"

Kaine'in bir eli gözlerine bakabilsin diye başını eğdi. Ay ışığında o gri gözler neredeyse Lumitya kadar parlaktı, saçları da aynı gümüş renkle ışıldıyordu.

"Daha önce hiç ölüm büyüsü yaptın mı?"

Helena başını iki yana salladı.

"Kimse sana nasıl yapılacağını anlatmadı herhalde, değil mi?" Derin bir nefes verdi, elinin tersiyle Helena'nm alnına dokundu. "Bahtına bir de onu tanıyordun. Şoka girmek üzeresin."

Helena'dan histerik bir kahkaha çıktı. Tabii ki kimse ona nasıl ölüm büyüsü yapacağını anlatmamıştı.

Kaine onu susturdu ve göğsüne çekerek çürümüş parmakların derisine gömüldüğü anıyla teninin ürperişini engelledi. "Onu geri getirmeye çalıştın, değil mi? Aptal. Donuyorsun."

Kaine onu dev köpeğine doğru yarı taşıyarak götürürken Helena direnmedi.

Yakından bakınca bu bir köpek değil, sarı sarı parlayan gözleriyle bir kurttu ve bir savaş atı kadar büyüktü, kanatları da...

Dünyada o kadar büyük kanatlı ne var bilmiyordu.

Kaine onu doğrultup kanatların arkasındaki eyerin üstüne itti, ardından kendisi de arkasına atladı. Helena'nın gözleri kapanırken

ona doğru yaslandı ve derisinin altına buz gibi parmaklar saplanıyormuş gibi hissedince de kasıldı. Yaratık kalın kürkünün altında kaslarını ve kendini hazırladı. Bir sarsıntı oldu, ardından da neredeyse Helena'yı üstünden düşürecek bir seğirme.

Birden uçuyorlardı.

Rüzgâr yüzünü kamçıladı ve Helena'nın gözleri geriye devrildi. Arkasındaki Kaine'in varlığı ve kulaklarında kükreyen soğuk rüzgâr dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Sonra aşağı kaydı, bacakları onu taşıyamadı ve yere düşmeden önce Kaine onu yakaladı. Çok yüksek bir yerdelerdi ve gece o kadar berraktı ki dağların ötesini bile görebiliyordu. Helena hiç bu kadar yüksek bir yerde bulunmamıştı.

Etrafına baktı. Bir balkondaydı ve Kaine'le yalnızlardı. Senelerdir devam eden savaşla dağılmış, ay ışığıyla aydınlanan Doğu Adası'na tepeden bakarken yıllardır ilk kez her şeyden bu kadar uzak hissediyordu.

Hava tıpkı dağlardaki gibi hafifti ve dünya durmuş gibiydi.

Elini uzatıp gümüş ışığın derisini kaplayışını izledi.

"Bilinçaltımın istediğimin bu olduğunu düşündüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerini Simya Kulesi'nin uzaklarda küçük bir altın güneş gibi parlayan ateşine çevirerek. "Seninle beraber savaştan kaçmak mı istiyorum?"

Onu korkuluktan uzaklaştıran Kaine'in ifadesi okunmuyordu. Karanlık bir eşik vardı ve Kaine onu yönlendirip bir koridora soktu. Şehrin gümüş parlaklığından sonra Helena'nın gözleri buraya alışmakta zorlandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Kaine.

Sesi karanlığın içinden geliyor gibiydi.

Helena'nın gözleri yandı ve uzanıp parmak uçlarıyla duvarı hissetti.

"Artık sürekli yalnız olmak istemiyorum," dedi. Karanlıkta dürüst olmak daha kolaydı. "Öğrenirse canı yanar diye düşünmeden birini sevebilmek istiyorum. Beni seven herkes ölüyor. Ne

yaparsam yapayım kimseyi kurtarmak elimden gelmiyor. Herkesi uzaktan sevmek zorundayım ve *çok* yalnızım."

Gözleri doldu ve sonra karanlık azalıp gürleyen bir ateşin yandığı büyük bir odaya vardılar. Oda gösterişliydi. Holdfast şehir malikânesi de bir zamanlar böyle ateşin ışığıyla parlayan altın kaplamalı mobilyalarla dolu olmalıydı.

Zarif ama kişiliksizdi. Yandığını gösterecek kişisel hiçbir dokunuş yoktu.

Arkasına baktı; Kaine hemen arkasında duruyordu. Simsiyah kıyafetleri ateşin ışığıyla boyanıyor, onun o tek renk görüntüsüne bir parça altın ve amber katıyordu. Hâlâ bu dünyadan değilmişçesine bir parıltısı vardı Kaine'in.

"Yalnız olmak zorunda değilsin," dedi.

Helena yere baktı ve bu hayale balıklama dalabilmeyi istedi; bir süreliğine de olsa iyi hissetmek ve bunun bir zararı olmayacağını kendine söyleyebilmek istedi.

Ama bunun yalan olduğunu biliyordu. Aklı bedellerini düşünmeden bir şeyin tadını çıkarabileceği kadar susmazdı hiç.

"Niye? Sen varsın diye mi?" diye sordu acı acı ve ateşin yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Burada boğulduğunu düşünemezdi. Başını iki yana salladı. "Ben seni önemseyemem."

Göğsü sıkıştı ve ellerini yumruk yaptı. "Eğer seni önemsersem... seni kullanamam. Ve sen herkesi hayatta tutmak için tek umudumsun."

İki büklüm olup dans eden alevlere baktı. Karakol'un dışında bir yerlerde yerde yatıyor, şoka giriyor ve muhtemelen donarak ölüyordu.

"Öyleyse kullan beni," dedi Kaine. Hemen yanındaydı. Onu kendine çekti ve öpmeye çalıştı.

Helena geri çekildi. "Hayır! Hayır, yapamam." Başını iki yana salladı. *Uyan, Helena.* "Sana bunu yapmak istemiyorum. Sen... bunu hak etmiyorsun. Başımın çaresine bakabilirim."

Kaine onu bırakmadı.

"Beni korumak için kendinden uzaklaştırmak zorunda değilsin," dedi o tanıdık, sert sesiyle. "Ben bunu kaldırabilirim. Artık yalnız olmana gerek yok. Yanlış anlamam. Sadece yanında olacağın birini istediğini biliyorum."

Helena bir kapı arandı. Bir kaçış.

Kaine bırakmadı. "Helena..."

Adını durunca Helena durdu.

"Ben de yalnızım," dedi Kaine.

Helena'nın boğazı düğümlendi ve kalbi hızla atmaya başladı. "Seni incitmek istemiyorum. Sen bunu hak etmiyor–"

Kaine tüm itirazlarını yutarak onu öptü. Onu kollarına çekerken Helena direnmedi. Ateşin ısısı, Kaine'inkinden başka sıcaklık kalmayana dek silindi; dudaklarındaki dudakları ılıktı ve elleri yüzünü kavramıştı. Sonra arkasında bir yatağın, yastıkların ve çarşafın yumuşaklığını hissetti ve Kaine'i iyice kendine doğru çekti. Parmakları onun paltosunun düğmelerini bulup çözdü ama Kaine ellerini yakalayıp göğsüne bastırdı ve geri çekildi. Helena'nın yüzünü ışığa çevirdi.

Elinin tersiyle Helena'nın alnına dokunup o hastaymış da bakıma ihtiyacı varmış gibi onu örtünün altına sokarken Helena onu puslu gözlerle izledi.

Helena oturmaya kalkınca Kaine de yanına oturdu ve ona sokulup başını göğsüne yaslamasına izin verdi.

"Ölüm büyüsü... birini gerçekten geri getirmez..." dedi Kaine, "ama o anda bunu hatırlamak zordur. Tanıdığın biriyse ve kaybını derinden hissediyorsan onu geri getirmek için senin de aynı bedeli ödemen gerektiğini sanırsın. Bayard'a yaptığın şey kendinden bir parçayı ona vermekti. Başka koşullarda bunu geri alıp bağı koparabilirdin ama o yok edildiğinde parçanı da beraberinde götürdü."

Bir süre sessizlik oldu.

"Düzeleceksin ama izi kalacak. Aklın o yere dönmemeyi öğrenene kadar ayakların yere basmalı. Şansına ruh büyüsünün yardımı dokunur."

"Bu sana da oldu mu hiç?"

Kaine bir an sessiz kaldı. "Benzer bir şey oldu ama çok uzun zaman önceydi."

Helena ona biraz daha sokulup kalp atışlarını dinledi.

Kaine hayattaydı. Helena onu hayatta tutmuştu. Elini buldu ve iki eliyle tutarak parmaklarını birbirine kenetleyip çenesine doğru çekti. Ona tutundu.

Ona bakmak için başını kaldırdı.

Kaine kımıldamadı, Helena elini bırakıp yüzüne uzandığında bile. Ya da kımıldanıp dudakları yanağına değecek kadar yaklaştığında. Helena'nın parmakları onun elmacıkkemiklerinin üzerinde ilerledi, şakağını ve alnını öptü. Sonra da tereddütle onu kendine çekip dudaklarından öptü.

Kaine ateş gibi yanıyordu.

Helena onu kolları sırtına dolanana ve kendisine dönene kadar yavaşça öptü.

Yavaş yavaş öpüştüler. Kaçamak, aceleci ya da suçluluktan değildi ama yine de yakıcıydı çünkü Kaine onu daima yakıyordu.

Helena onu tam da istediği gibi öptü. İçten içe hep olmasını dilediği gibi.

İstediğini elde edebilirdi.

Bir kereliğine.

Helena'dan hafif bir inilti geldi. Kaine durdu ama Helena onu bırakmayıp tutmaya devam etti.

"Böyle... olmasını istemiştim," diye itiraf etti. "Seninle. Seninle böyle olmasını istedim."

Kaine hiç kımıldamadı.

"Üzgünüm. Öyle olmadığı için çok üzgünüm," dedi nihayet ve Helena'yı kendine çekti.

Kaine hiç böyle biri olmuş muydu? Helena bazen sarhoşken onu öptüğü anların ne kadarının gerçek olduğundan emin olamıyordu. Belki de bütün o yakınlığı, hayatında hiç bulamadığı bir sıcaklığı hatırlayabilmek için zihninde uydurmuştu.

"Önemli değil," dedi Helena, başını Kaine'in omzuna yaslayarak.

"Hayır, önemli. Bırak da sana bunu şimdi vereyim." Yüzünü yaklaştırdı ve onu öptü. Yavaş ve istekli.

Tıpkı bir yıldız gibi, uzaktan bakıldığında buz gibi ve ışıltılıydı ama aradaki mesafe kapandığında sıcaklığı sonsuzdu.

Dudakları dudaklarından ayrılmadan Kaine'in elleri gömleğinin ve iç çamaşırının düğmelerini bulup bu sefer yavaşça açtı. Parmakları omurgasını okşarken kumaş teninde hışırdadı. Ağzı köprücükkemiğinin kıvrımını takip etti ve boynundaki çukuru tadabilsin diye parmakları başını geriye eğdi.

Helena onun kıyafetlerini el yordamıyla çıkarmaya çalıştı. Parmakları titriyordu ama bu sefer hiç acelesi yoktu. Düğmeleri tek tek açmayı başardı.

Kaine anlaşılmaz bir nezaket gösteriyordu. Hafifçe dokunuyordu ama yine de Helena'nın içinde bir alev, sızlayan bir arzu yanmış gibi bir his bırakıyordu ardında.

Çok hızlı ya da Helena'nın hazır olmadığı kadar fazla değildi. Tıpkı Helena'nın istediği gibi yavaş hareket ediyordu.

İçine girdiğinde gözleri yüzünün tadını çıkardı. "Böyle iyi mi? Senin için?"

Helena keskin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. Çünkü bu sefer iyiydi.

"Çok iyi. Durma," dedi ve onu omuzlarından yakalayıp kendine doğru çekti. Parmaklarının arasında dizilimin izlerini hissedebiliyordu. Teninin altında böylesi bir güç uğuldarken nasıl bu kadar sakin kalabildiğini Helena da bilmiyordu.

Kaine'in önkolları Helena'yı çerçeveler gibi başının etrafındaydı ve parmakları saçlarına dolanmıştı. Hareket etmeye başladığında alnını alnına bastırdı ve nefesleri birbirine karıştı.

Onu öptüğünde sonsuza kadar sürebilecek bir şeyin başlangıcı gibi geldi.

O kadar yavaş artıyordu ki Helena daha fazlası olduğunu neredeyse unutuyordu. Böyle birbirlerinde kaybolarak kalabilirlerdi ve bu fazlasıyla yeterli olurdu. Kaine'in boynuna nefesini verdi,

dilinin ucuyla tenini tattı, kokusunu ve kollarında oluşunun verdiği hissi hafızasına kazıdı.

Onların dışındaki dünya artık yok olmuştu. Kaine parmaklarını Helena'nın teninde gezdirerek onu nefes nefese bırakmayı, onu öperek bacaklarını kalçalarına sıkıca dolamasını sağlamayı ve içindeki gerginliği anlamayacağı kadar yavaş hareket etmeyi biliyordu. O gizlenen açlığı.

Ama elbette daha fazlası vardı ve Kaine onun peşindeydi. Helena'nın nefesinin ne zaman kesildiğine, hangi açıda kalçasının yükseldiğine, ne zaman alçak bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırdığına ve vücudunun titremeye başladığı anlara dikkat ediyordu. Parmaklarını birbirine doladı ve Helena'nın onu kavradığını, tırnaklarını eklemlerine batıracak kadar sıktığım ve nefesinin sığlaştığını fark etti.

Hız, sürtünme ve temas arttı, rahatlıktan daha büyük ve daha derin bir şeye dönüştü.

Elini bacaklarının arasına kaydırdığında Helena ânında irkildi. Rahatlık kayboldu. Helena tekrar buz kesti, kıvranıp kaçmaya çalıştı ve yüzünü başka yöne çevirdi.

"Hayır." Paniklememeye çalışıyordu ama tüm bunlar çok yanlıştı. "Hayır, yapma."

Kaine elini geri çekti ve yüzünü kavrayıp onu öptü. "Bunu alacaksın. Bu tamamen senin."

Helena başını iki yana salladı. "Hayır. Değil." Kendi içine kapanmış, çenesini aşağı bastırmıştı ve hızla konuşuyordu. "Şifacı olduğumda bir söz verdim. Asla... Yemin ettim... ve... sonra sen dedin ki... Luc hakkında. Öğrenirse diye... Bunu aklımdan atamıyordum. Benim... Benim bir fahişe olduğumu..."

Sesi kısıldı.

"Özür dilerim." Helena'nınkine dolanmış eli kasıldı. "Çok özür dilerim. Bunu senin için mahvettim. Hâlbuki böyle olmalıydı. Bırak da bunu sana şimdi vereyim."

Helena hareket etmedi. Kalbi kaburgalarını dövüyordu.

"Lütfen, Helena."

Helena başını hafifçe sallayarak onay verdi.

"Gözlerini kapa." Kaine'in nefesi yanağına değdi.

Kaine onu öperken Helena'nın gözleri kapandı.

Artık etrafı göremiyorken bütün odağı hislerinde, bedenine bastıran bedendeydi. Teninde gezinen havadaydı. Kaine'in dudakları boğazındaki nabız noktasına değdiğinde inledi. Kaine memesini avuçladı ve hareket etmeye başlarken okşadı.

Elini tekrar ikisinin vücutları arasına kaydırarak Helena'yı öptü, çenesi gevşeyip ağzı açılana kadar da tutkuyla devam etti. Zevk dalgası Helena'ya vurdu ve o kadar yoğundu ki omurgası yükseldi. Kaine'in dudaklarına karşı hırıltılı bir nefes aldı.

Helena yanıyordu ve ateşi büyüyor, sinirlerine doğru akıyor, parmakları çarşafları kavrayana kadar kolları ve bacakları boyunca yayılıyordu. Kaine her hareket ettiğinde ya da dudakları yeni bir hassas noktayı bulduğunda içindeki gerginlik kademe kademe artıyordu, ta ki kırılmanın eşiğine gelene kadar.

Nefesi ciğerlerinde tıkandığında kendini tutmaya, parçalanacağı korkusundan kurtulmaya çalışıyordu. Yapamıyordu.

Eğer parçalanırsa, parçalarını kimse toplayamazdı.

"Yapamam..." dedi sonunda soluk soluğa.

"Helena." Nefesi hırıltılı çıkan Kaine'in dudakları yanağma ve şakağına sürtündü. "Bunu almalısın. İyi şeyler hissetmeye hakkın var. Yalnız olma. Bunu benimle yaşa."

Kaine tek koluyla bacağını yukarı çekti, açıyı değiştirip daha derinine girdi, gerilimi artırdı ve onu öperken kendini ona yapıştırdı.

Helena'nın gözleri birden açıldı.

Bütün dünyası gümüş parçalarına ayrılırken ona bakakaldı.

"Tanrım..." Sözler ağzından hıçkırarak çıktı. Tırnaklarını Kaine'in kollarına gömdü. "Ah. Ah... ah..."

Helena onun altında parçalandı ve Kaine bunun her ânını izledi.

Helena orada nefesini toplamaya çalışarak yatarken Kaine hızlandı. Onu daha sıkı kavrayıp kendine çekerken yüzü kasıldı. Boşaldığı anda Kaine'in maskesi kaydı. Başını Helena'nın omzuna

yaslamadan önce bir an göz göze geldiler ve Helena onun içindeki tüm kalp kırıklıklarını gördü.

Sonrasmda Kaine ona sarıldı ve bırakmadı.

Helena ona baktı. Kaine mesafeli bir ifadeyle onu izliyordu ve duygularını özenle saklıyordu.

Helena uzanıp parmağını yanağında gezdirdi, Karakol'da onu ilk karşılayan oğlandan izler aradı ama ondan geriye çok az şey kalmıştı. Artık Kaine'in saçı bile tamamen gümüş rengiydi.

"Sanırım seni artık ezberledim," dedi Helena. "Özellikle de gözlerini. Sanırım ilk onları okumayı öğrenmiştim."

Kaine'in dudaklarının kenarı seğirdi ve Helena'nm elini tutup göğsüne bastırdı.

"Ben de seninkileri ezberledim," dedi sonra ve derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı. "Anlamalıydım... Gözlerine baktığım ilk anda, sana karşı asla kazanamayacağımı anlamalıydım."

Helena hafifçe gülümsedi; uyursa her şeyin yok olmasından korktuğundan uyanık kalmaya çalıştı. "Her zaman gözlerimin en iyi yanım olduğunu düşünmüşümdür."

"En iyilerinden biri," dedi Kaine sessizce.

52. BÖLÜM

Nisan 1787

Helena uyandığında kendini büyük bir odada, devasa bir yatağın içinde buldu ve pencerelerin çerçevelediği Novis Dağları altın bir gündoğumuyla parlıyordu.

Ardıç kokan çarşaflara dolanmıştı ve Kaine'in kollarındaydı; oraya nasıl geldiğine dair de hiçbir şey hatırlamıyordu.

Odaya bir kez daha baktı. Şehrin konumuna göre Batı Adası'nda olduğunu anlayabiliyordu. Büyük olasılıkla sık sık bulutların ardında kaybolan çok yüksek kulelerden birindeydi.

Kaine'i hep bir malikânede ya da şehrin eski evlerinden birinde hayal etmişti. Neden böyle bir yerdeydi acaba?

Kaine kollarını birileri Helena'yı çalabilirmiş gibi sahiplenici bir tavırla ona dolamıştı ve yüzündeki ifade uyuduğu için rahatlamıştı. Helena ona uzun uzun baktı.

Helena ne yapmıştı?

Kaine Ferron tıpkı ataları gibi bir ejderhaydı. Kendine bile zarar verecek derecede sahiplenici. Yalnız ve ölümcül... Şimdi de Helena'yı kendisine aitmiş gibi kollarında tutuyordu. Teslim olmanın, onu almasına izin vermenin ve bunun için onu sevmenin cazibesi Helena'yı dehşete düşürüyordu.

Birilerini sevmeye ve onlar tarafından sevilmeye duyduğu o çaresizlik raddesindeki ihtiyacından tamamen vazgeçmiş, onu saklayıp üstünü örtmüş, yerine mantığı, gerçekçiliği ve savaşın gerekliliklerini koymuştu. Bu, onu felakete sürükleyebilirdi.

Kaine uyanmadan gitmesi gerekiyordu.

Daha önce yaptığı gibi kollarından sıyrılmaya çalıştı ama bu sefer Kaine'in gözleri bir anda açıldı. Helena'yı ânında geri çekti ama sonra Helena'nın yüzündeki korkuyu gördü.

Gözleri kapanıp açıldı ve onu bıraktı.

Helena kıpırdamadan kaldı.

Bir yıl önce Kaine'in onda yarattığı korku ve öfke neredeyse tamamen kaybolmuştu. Tehlike hâlâ oradaydı, hatta onun ne kadar ölümcül olduğunu gördüğü için daha bile belirgindi. Yine de bunu bilmek Helena'nın daha az korkmasına neden oluyordu. Artık Kaine'in ne kadar şeyi bastırdığını biliyordu. Başardığı onca şeye rağmen kendine ket vuran Kaine Ferron buydu.

"Bu hataydı," dedi Helena. "Buraya gelmemeliydim."

Kaine başını çevirirken yutkundu.

"Merak etme," dedi alçak sesle. "Bu senin için işleri karıştırmayacak. Biriyle olmak istedin ve ben elinin altındaydım. Bunun senin için bir anlamı olmadığını biliyorum."

Helena'nın nefesi kesildi ve yutkundu. Kaine öylesine biri değildi. Helena için o...

İşte hata da buydu. Bu yüzden bu kadar korkuyordu.

Daha bir yalan bile uyduramadan yüzünde bir şey belirmiş olmalıydı. Gözleri onu hep ele verirdi zaten.

Kaine'in mesafeli ifadesi bir anda değişti, sonra bir anda yüzünde apaçık bir zafer belirdi ve Kaine ona uzandı. Açlık ve ateş havayı şimşek gibi yardı.

Helena kaçamadan Kaine onu tekrar kendine çekti ve dudakları Helena'nınkileri buldu. Helena'nın tüm korkuları, suçluluğu ve kararlığı bir anda yok oldu. Tek düşünebildiği orada olmayı ve Kaine'in ona dokunmasını ne kadar çok istediğiydi. Kaine ateşti ve Helena çoktan yanmıştı.

"Sen benimsin," dedi Kaine, Helena'nın dudaklarına doğru; parmakları Helena'nın boynundan kayıp saçlarına dolandı ve onu sıkıca tutup kendine çekti.

Bir gece önceki gibi değildi bu. Teselli değildi. Sahiplenmeydi.

Kaine'in ağzı Helena'nın dudaklarında alev alevdi ve dişleri çenesinden boynuna, oradan da omuzlarına doğru küçük küçük ısırarak ilerledi. Helena parmaklarını onun saçlarına dolayıp daha da yaklaştı. Onu böylesine arzuladığı ve bunu dile getirmek zorunda kalmadığı için ağlamamaya çalıştı. Kaine onu kendine çekip kollarını Helena'ya doladı. Kendini hizalayıp sert bir hamleyle içine girerken nefesi Helena'nın boynunu yakıyordu.

Dikkatliydi. Helena'ya buraya ait olduğunu kanıtlamaya, ona hissettirdiklerini reddedemeyeceğinden emin olmaya kararlıydı.

Helena onun rezonansını tüm sinir uçlarında hissedebiliyordu. Kaine kendini ona nasıl uydurduğunu saklamaya bile çalışmıyor, Helena'yı zevkle ve başka hislerle dolduruyordu.

Kaine'in kontrolü ellerinden kaydı ve yüzü tekrar çıplak kaldı ama bu sefer kalp kırıklığı yoktu artık; istediğini almış ve zafer kazanmış bir ifadeyle bakıyordu.

Helena'yı kendine çekip göğsüne bastırdı. "Sen benimsin. Benim olmaya yemin ettin. Şimdi de savaştan sonra da. Seninle ilgileneceğim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yalnız olmak zorunda değilsin. Çünkü benimsin."

Helena gitmesi gerektiğini biliyordu ama orada kendini kaybetmişti.

Kaine Ferron'ın tehlikeli kucağındaydı ve kendini evinde hissediyordu.

Uyuyakalıp dünyadan koptu ve Kaine'in parmakları omzunda gezerken uyandı. Başını kaldırdığında Kaine'in koyu renk gözleriyle onu izlediğini gördü.

Helena ona sokulup kalbini öpünce Kaine uzanıp elini tuttu. Helena onun rezonansını parmaklarında hissederek uykuya daldı.

Tekrar uyandığında neredeyse akşam olmuştu ve alacakaranlıkta dağlar mora dönmüştü. Sol batarken kızıl bir ışıkla parlıyordu.

Kaine giyinmişti ama hâlâ yanında oturuyor, Helena'nın parmaklarını kendi parmaklarına kenetlemiş, yapacak başka hiçbir işi yokmuş gibi onu izliyordu.

Ninova

"Sen neden buradasın?" diye sordu Helena bitkinlikten sersemlemiş bir hâlde. Her nasılsa öncekinden bile yorgun hissediyordu; vücudu nihayet nasıl uyuyacağını hatırlamış da yılların uykusuzluğunu bir gecede atmaya karar vermiş gibiydi.

Kaine kaşını kaldırdı. "Burada yaşıyorum. Asıl ikametgâhımın Karakol'un panik odası olduğunu mu sanıyordun?"

Helena sırtüstü uzanırken başını iki yana salladı. Elleri artık hiç acımıyordu. "Hayır ama bütün bir günü nasıl benimle yatarak geçirebiliyorsun? Sen general falan değil misin? Toplantıların ya da işleyeceğin suçlar yok mu?"

Kaine cevap vermek yerine Helena altında gerinene kadar üzerine eğildi. Kaine uzun kollarıyla Helena'nın ellerini başının üzerinde sabitleyip onu öptü.

"Görevde değilim," dedi sonunda, Helena nefessiz kalınca. "Korkarım tanıdığın kimsenin aşina olmadığı bir kavram."

Helena gözlerini devirdi. "Peki neden burada yaşıyorsun? Eski ailelerin mülkü olur sanıyordum."

Kaine onu bırakıp doğruldu ve pencereden dışarı baktı. "Annem kırsaldaki malikânemizde işkence gördü ve oradaki tüm çalışanlar öldürüldü. Şehirdeki eve taşındık ve annem orada öldü. Ben de tüm bunlardan uzakta bir yer istedim."

Helena doğrulup oturdu.

"Özür dilerim, sormamam gerekirdi. Sadece seni böyle yüksek bir yerde hiç hayal etmemiştim," dedi ve uzanıp elini Kaine'in yanağına koydu. Kaine başını Helena'nm avucuna yasladı ve gözlerini kapadı; saç telleri Helena'nın parmaklarına değdi.

Ardından aniden başını kaldırdı. "Çoğunlukla pratik sebeplerden. Amaris çatıdan daha rahat uçuyor. Şimdi daha iyi ama eskiden havalanmakta zorlanıyordu."

"Amaris mi?" diye yavaşça tekrar etti Helena.

"Kimera. Onu dün gece gördün."

Helena gözlerini kırpıştırdı ve devasa, kanatlı kurdu hatırladı. "Ben... halüsinasyon gördüğümü sandım."

Kaine ona imalı imalı baktı. "Sana bir kimera aldığımı söylemiştim."

"Evet ama... daha küçük bir şey olduğunu sanmıştım, hem bir daha ondan hiç bahsetmedin. Ben de öldüğünü varsaydım."

Kaine omuz silkti. "Eh, ilk geldiğinde küçüktü. Tay kadardı."

"O tam olarak ne?"

"Bennet bu konularda pek açık değil. Büyük kısmı Kuzey kurdu ve bir tür savaş atı. Ama kanatları nereden aldığını bilmiyorum."

"Peki o... evcil mi?"

Kaine başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bana düşkün ama onunla tanışmalısın. Sizi tanıştıracaktım ama doğru zaman bir türlü gelmedi. Hadi gel."

Helena yerinden kıpırdamadı; hiçbir yere gitmek istemiyordu. Aralarındaki her şey şimdi çok farklıydı. O gerilim ve temkinlilik hâli nihayet kaybolmuştu.

Onu çocukken bile bağlamın dışında hiç tanımamıştı.

Dünyanın geri kalanından izoleyken nihayet onu Sonsuz Alev'in çıkarlarının ışığında değil de olduğu hâliyle görebiliyordu.

Kişilikten yoksun odalara baktığında onları oldukları gibi, yani sadece yaşanacak bir yer olarak gördü. Kişisel önem taşıyan hiçbir eşya yoktu. Geçici. Emek verilmemiş.

"Benim senin ölmen gerektiğini bilmediğimi ne zaman fark ettin?" diye sordu Helena ayağa kalkmak yerine.

Kaine uzun bir nefes verdi. "Karakol'a ilk geldiğin gün. Bakışından anladım, bunun gerçekten de sonsuza kadar süreceğini sanıyordun."

Helena'nın boğazı düğümlendi.

Kaine gözlerini kaçırdı. "İlk başta... komik gelmişti. Gerçeği fark edeceğin ânı bekledim durdum."

Helena'nın ensesine sıcaklık yayıldı.

"Sana cezamı zaten biliyor olman gerektiğini söylediğimde bunun tuzak olduğunu kavrarsın sandım ama anlamadın. Sonra akşamına ya da ertesi güne kadar birinin sana açıklamış olacağını düşündüm ama sen öylece gelmeye devam ettin. İstedikleri başka

bir şey olmalı diye düşündüm ama sana söylemeyecekleri belliydi. Birkaç kez anlatacak gibi oldum ama..." İç çekti. "Sanırım beni kurtarmak istemeni izlemek hoşuma gidiyordu."

Helena başını yavaşça yukarı aşağı sallarken parmakları keten çarşafın dikiş hattını takip etti. "Crowther sürekli uzun vadeden, ilgini kaybetmemen gerektiğinden, herkesten saklamam ve kimsenin asla öğrenmemesi gerektiğinden bahsedip durdu. Bana güvendiklerini sanmıştım." Bir süre sessiz kaldı. "Ilva bana gündönümünden hemen önce söyledi. Fark etmişsindir."

Kaine'in sessizliğinden onayladığını çıkardı.

Aklına bir şey gelince durdu. "Kaine, babanın öldüğünü sanmıyorum."

Kaine aniden ona baktı. "Ne?"

"Luc'u kurtardığımız sırada bir liç vardı. Sebastian'a Atreus olduğunu söyledi. Luc'un tutulduğu odanın kapısını koruyordu."

"Hayır," dedi Kaine sesi titreyerek. "Hayır. O öldü. Hâlâ hayatta olsaydı geri dönerdi. Annem için."

Gözbebekleri sivri siyah noktalara dönüşmüştü ve inatla inkâr ediyordu.

"Bir liçti," dedi Helena mümkün olduğunca nazikçe. "Onu böyle görmeni ister miydi?"

Kaine itiraz edecek gibi oldu fakat sustu. "Ne oldu?"

"Soren ve Sebastian onu öldürdü. Luc'la aramızda duruyordu. Muskayı arayacak vaktimiz yoktu gerçi. Onun Ölmeyen olduğunu bilmiyor muydun?"

Kaine başını iki yana salladı. "Tüm bunlar başlamadan önce tutuklandığını sanıyordum." Acı acı güldü ama ifadesi sertleşti. "Demek sonunda onun için bile ölmeyi başaramadı."

"Annen için mi?"

Kaine yavaşça onayladı. "Her şey annem yüzündendi. İnsanların onlar hakkında neler dediğini biliyorsundur; babamın onunla neden evlendiğini ama babam... ona tapıyordu. Bütün hayatı oydu. Ben doğduğumda annem hastaydı ve babam onu hayatta tutmayı takıntı hâline getirdi; yanına ne bir ziyaretçinin ne de bir

hastalığın yaklaşmasına izin veriyordu. Morrough annemi iyileştirebileceğini, onun sonsuza kadar yaşayacağını söylemişti."

"Tutuklandıktan sonra ne olduğunu bilmiyordur," dedi Helena.

Kaine'in bakışları daha da sertleşti. "Muhtemelen."

"Bilseydi, sence..."

Kaine başını iki yana salladı. "Eminim beni suçlardı. Hep yaptığı gibi." Bir sessizlik oldu ve Kaine ona baktı. "Ölmekten ya da daha doğrusu ölmemekten bahsetmişken... bana neden ölmediğimi söyler misin?"

Helena bir anda çarşafların iplik sayısını ilgiyle incelemeye koyuldu.

"Başarısız bir deneydi. Bennet haftalarca iyileştirmeye çalıştı ama yaptığı her şey işleri daha da kötüleştirdi. Deney resmî olarak başarısız ilan edildiğinde bedenimi ıskartaya çıkarmaya çalıştı ama dizilim muskadan o kadar çok enerji çekiyordu ki yaklaşamadı bile. Enerjinin bir gün tükeneceğini ya da bedenimin bu yüzden yanıp kül olacağını varsaydı; o nedenle yeni laboratuvarına bir şey bulaştırmayayım diye beni eve gönderdiler.

"Mucizevi iyileşmemden beri Bennet deneyi tekrarlamaya çalışıyor. Tüm denekler yavaş ve korkunç şekillerde öldü ve Bennet benim neden hayatta kaldığım konusunda hiçbir açıklama bulamıyor. Hayatta kalmamı hiç sorgulamayan tek kişi sensin ve nedenini öğrenmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Helena boğazını temizledi. "Elimde Holdfastların bir tılsımı vardı. Bir tür kutsal emanet diyebiliriz. Ilva bana şifacı olduğumda vermişti ve çok yardımı oldu."

"Yardımı mı oldu?" Sesindeki kuşku çok yoğundu.

"Daha... uzun çalışabiliyordum." Helena gözlerini kaçırdı. "Yorgun düşmüyordum ya da... tükenmiyordum. Yaralandığında durumun o kadar ağırdı ki dizilim senin bünyende mevcut olandan daha fazla enerji ve kaynak harcıyordu. Bana yardımcı olduğu için sende de işe yarar, iyileşmene yetecek gücü verir diye düşündüm."

Kaine'in kaşları kalktı. "Nasıl bir kutsal emanetin böyle bir gücü olabilir?"

Helena öksürdü. Muhtemelen yalan söylemeliydi, doğruyu söylemek teknik olarak vatana ihanet sayılırdı.

Ama söyleyecek yalan bulamadı. Zaten çoktan ihanet etmişti.

"Cennet Taşı," dedi. "Ben öyle olduğunu bilmiyordum, ayrıca o... hikâyelerde anlatıldığı gibi de değil. Ölüm Büyücüsü tarafından yapılmış bir şeymiş ama sonunda Orion'un eline geçmiş ve insanlar bunun gökten geldiğini sanmışlar."

"Onu sana mı verdiler yani?" Kaine'in gözleri kısıldı.

"Görünüşe göre o... beni seçmiş. Çoğu kişide çalışmıyor."

Kaine ellerini beline koydu. "Sen de beni onunla iyileştirdin, öyle mi?"

Helena başıyla onayladı. "Seni böyle iyileştirdim."

Kaine uzun süre sessiz kaldı. Helena onun yüzünü okuyamıyor, ona inanıp inanmadığını anlayamıyordu.

"Peki şimdi nerede?"

"Yok," dedi Helena gözlerini kaçırarak. "Artık yok."

Kaine iç çekti. "Benim üzerimde kullandıysan onu sende bırakmamaları mantıklı."

Helena zorla kendine acır gibi gülümsedi. Kaine'in böyle sanması muhtemelen daha iyiydi. "Ilva pek memnun olmadı."

"Sanırım olmamıştır. Başka bir yaptırımı oldu mu?"

"Şey... aslında benim seni..." Yutkundu. "Öldürmem gerekiyordu ama bundan sıyrıldım. Yani sonunda herkes için iyi oldu sanırım."

Bir şekilde yine gülümsedi ama Kaine karşılık vermedi.

Kaine'in ifadesi bomboş ve buz gibiydi. "Sen iyi olmaktan bunu mu anlıyorsun?"

Helena'nın yüzü düştü ve birden her şey üzerine çöktü: Aralarındaki bütün gerçeklik. Kaine'in, Helena'nın onu öldürmesini tercih edeceği, tam da bunu istediği. Oysa Helena onun yatağında oturmuş, onun tasmasını vermişken nasıl da herkes için iyi olduğunu söyleyip gülüyordu.

"Hayır, hayır, tabii ki değil. Özür dilerim."

Geri çekildi ve dönüp kıyafetlerini bulmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" Kaine öne eğildi ve Helena yatağın yarısına gelmişken onu ayak bileğinden yakaladı.

"Sanırım artık gitmeliyim," diye mırıldandı Helena boğazı düğümlenerek. Kendini kurtarmaya çalıştı.

"Neden?"

Kalbi boğazında çarpıyordu. "Tüm bunları hiç istemediğini biliyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmak istemedim."

Kaine'in ifadesi sertleşti ve onu tekrar yatağa çekti.

Helena çaresizce kurtulmaya çalıştı. "Sen kızmadan önce... kıyafetlerimi giyebilir miyim bari? Lütfen."

Kaine ona baktı. "Kendimi kastetmedim. Senden bahsediyordum."

"Benden mi?" Helena şaşkınlıktan debelenmeyi bile unuttu.

"Evet. Senden. Direniş sana asalak gibi yapıştı ve seni yerlerken sağ bırakacak kadar kibar oldukları için her şeyin yolunda olduğunu sanıyorsun, öyle mi?"

"Öyle değil," dedi Helena sertçe.

"Savaş hastanesinde altı yıl. Onlar için kaç kişiyi kurtardın? Bence sen bile bilmiyorsundur. Ama bu onlara yetti mi? Hayır. Kazanacakları başka bir şey çıkar çıkmaz seni limanlar karşılığında sattılar. Beygirlere bile daha iyi davranılır; bir işe yaramadığın anda seni tutkal yaparlardı." Alaycı bir ifadeyle güldü. "Ama sanırım hep böyleydi zaten. Sadece Bayard gibi savaş atları emekli olup kırsala gönderilir."

"Kapa çeneni," dedi Helena, sert bir tekmeyle kendini kurtararak. Yüzü öfkeden kızarmıştı. "Ne kadar kolay gözden çıkarılabilir olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu her fırsatta hatırlattığın hâlde hem de? Eh, bu konuda öfkelenmeye hakkın yok çünkü onlar kadar sen de bu işin içindeydin. Neler döndüğünü ve benim bunu bilmediğimi biliyordun, yine de olabildiğince acımasız davranmayı seçtin. En azından Ilva ve Crowther beni bir amaç uğruna manipüle etti." Başını çevirdi. "Sen ne zaman *o kadar* nazik oldun?"

Ferron sustu. Helena bakışlarını kaçırdı.

"Özür dilerim," dedi Kaine bir süre sonra.

Helena acı bir kahkaha attı. "Evet, daha önce de özür diledin ama hiç değişmediğinden bir anlamı yok."

"Haklısın."

Kaine yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. "Bunun için de özür dilerim. Bunun bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim. Sana verilen görevi biliyordum ve bundan etkilenmeyeceğimden emindim ama bunun senin için gerçek olduğunu fark ettiğimde –işe yaramaya başladığında ve kendimi seçtiğim tuzağa düşerken yakaladığımda– durman için ne gerekiyorsa yapardım. Onların sana söylemeyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti."

Helena dudağının içini ısırdı. "Daha ikna edici olurum diye düşündüler."

Kaine başıyla yavaşça onayladı. "Yeterince zalim olursam pes edeceğini sandım. Bir sınırın olduğunu ve o noktayı bulursam duracağını... beni duygusal olarak gafil avlamayı bırakacağını." Derin bir nefes verdi. "Ömrümün büyük kısmım bana ihanet edilmesini bekleyerek geçirdim. Olacağı zaman umursamamak istedim. Seni incitmeye *çalışıyordum* ama bunu yaptığım için çok özür dilerim."

Helena ufka bakıp başmı yavaşça iki yana salladı. "Neden denemeye devam ettiğimi bilmiyorum. Bazen öyle anların oluyordu ki ne kadar azının gerçek olduğunu görebiliyordum. Rol yapmayı unuttuğunda hep çok yalnız görünüyordun. Ve ben de yalnızdım." Avucundaki yara izine baktı. "Eskiden birbirimizin zıddı olduğumuzu düşünürdüm. Şimdiyse..." Ona bakıp elini uzattı. "Birçok açıdan aynı olduğumuzu hissediyorum."

Kaine parmaklarını onunkilerle kenetleyip Helena'yı kendine çekti ve Helena bu defa onu kollarına almasına, yüzünü boynunun kıvrımına gömmesine izin verdi.

Hayat soğuk değildi.

Sonra Kaine ona bakacak kadar geri çekildi. Helena, Kaine'in gözlerinin hareket edişini ve tek bir ayrıntıyı dahi kaçırmamak istiyormuşçasına onu parça parça aklma yazışını izledi.

Kaine'in sıcak ve sahiplenici elleri Helena'nın boynuna kaydı ve kaşlarının arasını öperken başparmağı çenesinin altındaki yaranın üzerini kapadı. "Sen benden çok daha iyi bir insansm. Bu dünya seni hak etmiyor."

Helena başını iki yana salladı. "Ben senin kadar ileri gitmek zorunda kalmadım. Bu beni daha iyi yapmaz."

"Sen insanları hayatta tutuyorsun. Kime dokunsan ilk içgüdün onları kurtarmak, kim olduklarına ya da sana ne yaptıklarına bakmadan hem de. Bu ortak özelliklerimizden biri değil. Birini öldürmenin yollarını hesaplamak çok daha zor. Üstelik sana çok daha fazlasına mal oluyor."

Alınları birbirine değdi ve Helena gözlerini kapadı. Sanki ruhları da birbirine dokunuyordu.

Bu ânın içinde sonsuza kadar kaybolmak istiyordu ama bir gündür yoktu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kalamazdı.

"Geri dönmem gerek."

Kaine bırakmadı. "Bir şeyler yemelisin."

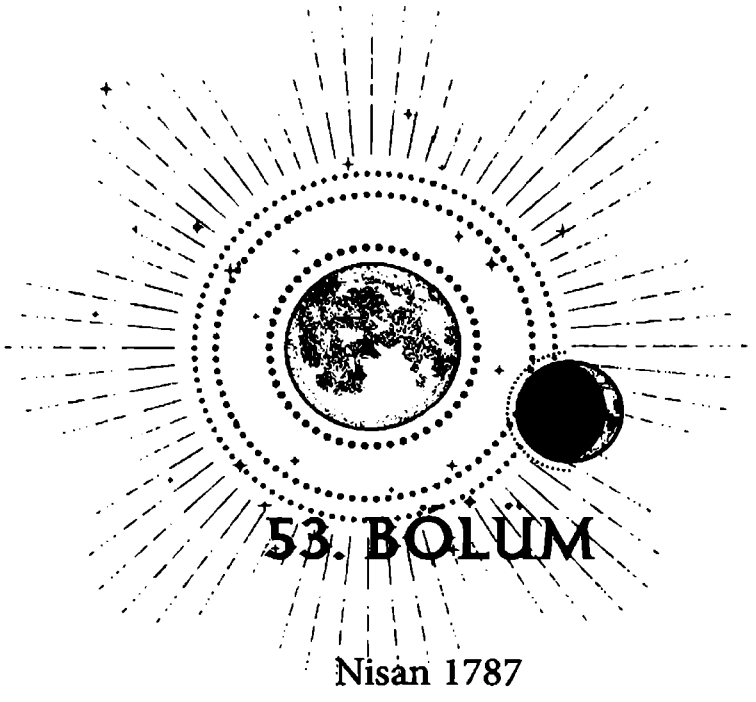
"Gitmem gerek," dedi Helena kararlılıkla ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Banyo yap," dedi Kaine belinden yakalayarak. "Bir şeyler getirteceğim. Ne istersen."

"Kaine." Ellerini onunkinden kurtardı. "Beni burada tutamazsın. Gitmem gerek."

Kaine'in ifadesi titreyip değişti ve gözlerinde bir anlığına o açgözlü, vahşi sahiplenme parıltısı belirdi. Sonra yerini boyun eğen bir yorgunluğa bırakarak kayboldu ve Helena'nın kalkmasına izin verdi.

Helena elini uzatıp Kaine'in saçlarını geriye taradı. "Merak etme. Daima sana geri döneceğim."

53. BÖLÜM

Nisan 1787

Kaine'in kimerası, insanın kafası yerindeyken karşılaştığında çok daha büyük görünüyordu. Helena giyindi ve gitmeye hazırdı. Kaine onu şehirden gizlice çıkarmak yerine yüksek çatıya götürdü. Yaratık orada durmuş, gerinip esniyor, Helena'nın parmaklarından daha uzun dişlerini gösteriyor ve kanatlarını neredeyse bütün çatıyı örtecek kadar kocaman açıyordu.

Kimera Kaine'e doğru emin adımlarla ilerledi; ürkütücü sarı gözleri Helena'yı izliyor, gözakları parlıyor, ağzı uyarı niteliğinde kıvrılıyordu.

"Uslu davran, Amaris," diye azarladı Kaine kimeranın kulaklarının arkasını kaşıyarak.

Gözlerini Helena'dan ayırmayan ve dişetleri görünen Amaris başını eğdi. İyi ki Helena önceki gece hezeyan geçiriyordu çünkü bu yaratığın gerçek olduğunu bilse asla üzerine binmezdi.

Kaine kurt benzeri canavarı okşadı ve ardından diz çöküp ön bacağını okşadı. Helena bacağın atı andıran şeklini seçebiliyordu ancak ucunda pençeyi andıran devasa bir pati vardı.

Helena onunla arasına biraz mesafe koyarak geri çekildi. Kaine arkadaş olmalarını istese de Amaris'in sahibi dışında hiç kimseden hoşlanmadığı oldukça açıktı.

"Sana hırlamıyor," dedi Kaine, Helena bir adım daha gerilemeden. "Bennet onu yaparken bacaklarını yanlış kaynatmış.

Nihova

Amaris ne zaman büyüse sinirleri geriliyor ve düzeltmek zorunda kalıyorum."

"Nasıl yani?" Helena dikkatle izledi. Kaine'in parmakları hayvanın ön bacağı üzerinde hafifçe gezdikçe rezonansını kullandığını hissedebiliyordu.

"Bennet kimeralarda sadece estetiği önemsiyor. Bir araya gelmemesi gereken parçaları zorla birbirine bağlıyor. Kimeraların bu kadar tehlikeli olma sebebi de acıdan deliriyor olmaları. Çoğunlukla stres yüzünden ölüyorlar. Amaris geldiğinde ilk hafta beni elli kere falan ısırdı. Hatırlarsan o zaman sırtım hâlâ lime limeydi. Onuncu ısırışında neredeyse boynunu kırıyordum ama sonra düşündüm ki ben de acı çekiyordum ve birini ısırmaya hiç hayır demezdim. Onun için neden farklı olsundu ki? O zamanlar yavruydu ama bacakları tay gibiydi. Sürekli düşüp kanatlarını kırıyordu." Tekrar Helena'ya baktı. "Acıyı dindirmenin evcilleştirici etkisini biliyordum ve sen transmutasyonların ne kadar kusurlu olduğundan bahsetmiştin. Bu yüzden elimden geldiğince düzelttim. Ona zarar vermeyeceğimi anlayınca da ısırmayı bıraktı."

Kaine doğruldu ve Amaris'i dev kanadının hemen altından okşadı. Tüyleri Helena'nın kolu kadardı.

Kaine, Amaris'in gözlerinin arasını parmaklarıyla ovaladı. "O günden sonra bana ısındı. Koca partiden bir tek o hayatta kaldı. Bennet neden onda işe yaradığını anlamak için onu geri almaya çalıştı. Amaris ise neredeyse kafasını koparıyordu. Değil mi?"

Kaine yaratığın kalın kürkünü karıştırdı.

"Gel de onunla tanış, artık nazik olacaktır." Helena'ya gelmesi için işaret etti. Elini tutup Amaris'e koklattı. Yaratığın dişleri hâlâ meydanda olsa da kuyruğu ağır ağır sallanmaya başladı ve kanatları gevşedi. Kaine, Helena'nın dev yaratığın kalın kürküne parmaklarını gömmesine ve devasa sivri kulağının arkasını kaşımasına yardımcı oldu.

Helena rezonansını usulca dışa doğru yayarken Kaine'in onu izlediğini hissediyordu. Amaris titredi ama ne kımıldadı ne de hırladı.

Amaris'in ne kadar gelişigüzel bir araya getirilmiş olduğunu hissedebiliyordu; bir arada olmaması gereken kemikler ve dokular zorla birleştirilmişti. Laboratuvarında incelediği diğer kimeraların aksine bunda aşırı kusurların düzeltilmeye çalışıldığı barizdi. Kasların doğru bağlanması, kemik kaynaşmalarının ve yanlış birleşmiş bağların düzelmesi, sadece acı veren sinirlerin bloke edilmesi için uğraşılmıştı.

Bu canavarı bir enik, bir tay, yumurtadan yeni çıkmış gibi düşünmeye çalıştı. Masum ve toydu, ardından da...

Acı ve sakatlanma.

Kimeralar elbette vahşi olurdu. Bir şey bu kadar acı çekerken nasıl olurdu da ısırmazdı?

"Bu kızın üzerinde inanılmaz bir iş çıkarmışsın," dedi Helena ağzı kuruyarak. "Şifa vermeyi böyle mi öğrendin?"

"Sanırım epey iyi bir alıştırma oldu."

Kaine altlarında parlayan bir taç gibi uzanan şehre baktı. Lumitya henüz yükselmemişti ve Doğu Adası'nın büyük bölümü karanlıktaydı ancak alevi daima yanan Simya Kulesi tüm bunların üzerinde yükseliyordu.

"Artık gitmeliyiz. Hava fark edilmeden uçabileceğimiz kadar karardı."

Amaris'i okşamak tamamdı da ona binmek bambaşka bir şeydi. Helena kurdun isterse onu tek ısırıkta ikiye bölebileceğinden emindi. Kaine, Amaris'in başında durup kulaklarını kaşırken Helena deri koşumları tutup üzerine tırmanmaya çalıştı.

Tüylü bir dağa tırmanmak gibiydi ve utanç verici derecede uzun sürdü. Helena dizini ya da dirseğini Amaris'e çarpmaktan korkuyor ve tutunacak yer bulmakta zorlanıyordu. Kaine tek hamlede arkasına sıçradı.

Daha yeni yerleşmişti ki Amaris çatıdan atladı.

Dümdüz aşağıya daldılar. Devasa kanatlar açıldı, havayı altına aldı ve onları yukarı taşıdı.

Kaine, Amaris'i o kadar yükseğe uçurdu ki hava seyreldi. Şehirden ve kulelerden uzak durarak baraja ulaşana kadar dağların yakınından uçtular. Amaris Karakol'un bulanık görünmesine neden olacak kadar hızlı ve keskin bir dönüş yaptı ve kanatlarının çıkardığı rüzgâr pencereleri titretti. Fabrikalardan birinin büyük, düz çatısına indiler.

Helena yere inince bacakları onu zor taşıdı; sağlam zemine şükran duyuyordu ve insanlar uçmak için yaratılmadığından bunun rezil bir şey olduğuna çoktan ikna olmuştu. Amaris'ten uzaklaşırken minnettar davranmaya ve renginin yeşile döndüğünü saklamaya çalıştı.

Kaine de peşinden indi. Amaris'le tanışma ve yolculuk faslı bittiğinden Helena'nm Karargâh'a dönmesine hâlâ ikna olmamış gibi gözlerine yine o içerleme yerleşmişti.

Helena hiç fark etmemiş gibi yaparak kapılara doğru gitmeye koyuldu fakat bu, Kaine'in ruh hâlini daha da karartmaktan başka bir işe yaramadı. Sonunda Helena durdu. "Ne oldu?"

"Gitme," dedi Kaine hafifçe.

"Gitmem gerektiğini biliyorsun."

Kaine başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum. Onlar seni umursamıyor."

Sözleri Helena'nın sinirine dokundu. İçinde bir sancı uğuldadı. Önceden buna itiraz ederdi çünkü Luc vardı ve Luc ona asla sırtını dönmezdi ama bu artık doğru değildi.

Yine de Helena'nm kararı değişmedi. Başmı iki yana salladı. "Ölmeyenler'in kazanmasına izin veremeyiz. Ucunda çok fazla şey var. Faydalı olabileceğim yerde olmam gerek."

Kaine'in kırgınlığının yanma bir de öfke eklendi. "Hayır, gerekmez. Kendini paramparça etsen de tanrılar umursamıyor. Karşılığında bir ödül yok. Bu" –şehrin, dağların ve Lumitya'nın ışık saçtığı kara gökyüzünü işaret etti– "düşüş. Biz zaten içindeyiz. Hiçbirinin önemi yok. Ne fedakârlık ne de acı, ikisi de evrenin umurunda bile değil."

"Yanılıyorsun," dedi Helena.

Kaine karşı çıkmak, dünyanın ne kadar soğuk ve kayıtsız olduğuna dair uzun bir liste sıralamak için ağzını açtı ama Helena'nın bunu duymaya ihtiyacı yoktu.

"Yanılıyorsun çünkü ben de evrenin bir parçasıyım," dedi. "Belki küçücük, belki asla önemli ya da matematiksel olarak anlamlı olmayan bir parçasıyım, kabul ama yine de parçasıyım. Sen de ben de ondan azade değiliz. Kimse değil. Ölen ve ölecek olan herkes, acı çeken herkes benim için önemli. Var olduğum sürece daima önemseyeceğim. Ve bu da evrenin bir parçasının önemsediğini gösterir." Kaine'e gülümsedi. "Bu her şeyi biraz daha aydınlık kılmıyor mu?"

Kaine'in yüzünde umutsuz bir ifade belirdi.

Helena çaresizce omuz silkti. "Dünyada iyi şeyler yapmak istiyorum. Babamın benim için en çok istediği şey buydu." Ellerine baktı. "İnsanların çoğunun öyle yaptığımı düşünmeyeceğini biliyorum. Affedilmemem gereken şeyler yaptığımın farkındayım. Ama en azından çabalayan biri olarak hatırlanmak istiyorum."

Geri çekildi ama Kaine onu tuttu.

"Helena..."

Helena kendini onun elinden kurtardı. "Kendine dikkat et, Kaine. Ölme."

"Crowther seni arıyor," dedi kapıdaki muhafız onu içeri alırken.

Helena başını yukarı aşağı salladı ve Kule'ye yöneldi.

Crowther ofisinde oturuyordu; sağ kolu sanki yeniden felç olmuş gibi gövdesine bağlanmıştı ve Helena'ya baktığında yüzünde daha önce hiç görmediği kadar derin bir tiksinti vardı. Ona akademideki lonca öğrencilerinin bakışlarını hatırlatmıştı ama katbekat fazlasıydı.

Sağ elinin parmakları yumruk şeklinde sıkılıydı. Bu da hâlâ iş gördüğü ve Crowther'm kendi isteğiyle kullanmadığı anlamına geliyordu.

Helena'nm sonradan kafasına dank etti. Helena artık bir ölüm büyücüsü olarak anıldığı içindi.

"Beni görmek istediğinizi söylediler," dedi Helena, adamın yüzündeki ifadeyi fark etmemiş gibi yaparak.

"Saatler önce," dedi Crowther sıktığı dişlerinin arasından.

"Yeni geldim."

Crowther sol elindeki ateşleme yüzüklerini sürttü ve koyu kırmızı bir alev küresi avucunda toplandı, parmakları kapanınca ışık bir an için tenini kızıl bir parıltıyla aydınlatıp söndü. "Getirdiğiniz mahkûm sen olmadan işbirliği yapmayı reddediyor ve Ilva..." Yüzü öfkeyle çarpıldı. "Ilva onun kim olduğunu anlayana kadar yumuşak davranmamız gerektiği konusunda ısrar ediyor. Bütün bir günü senin yüzünden boşa harcadım. Neredeydin?"

Helena gözlerine bakamadı. "Ilva, resmî hikâye yayılana kadar ortalarda dolanmamamın en iyisi olduğunu söyledi."

"Onu sormadım."

Helena dişlerini sıkarak adamın gözlerine baktı. "Ferron'laydım ama bunu çoktan anlamışsınızdır."

Crowther'ın kahkahası Helena'nın kafatasını karıncalandırdı. Zehir zemberek ifadesi şok ediciydi ve Helena artık insan bile değilmiş gibi bakıyordu.

"Ölüm büyüsü kullanmak istememiştim," dedi Helena adamın öfkesinin sebebini deşmeye karar vererek. "Başka yol kalmamıştı. Soren böyle bir görev için yeterince iyileşmemişti. Ne yapacaktım? Luc'un ölmesine izin mi verecektim?"

"Ne mi yapacaktın?" diye yavaşça tekrarladı Crowther ayağa kalkarken. "Karargâh'ta kalacaktın. Senin tek bir görevin var, Marino. Ferron her hafta gözüyle görebilsin diye hayatta ve sağlam kalmak. Ama belli ki senin çıkarım becerilerinden fazla şey beklemişim, bu yüzden net konuşayım: İletişim görevi dışında bir daha *asla* Karargâh'ın dışına adımını atmayacaksın. Seni ölüm büyüsü yüzünden hücreye attırmamamın tek sebebi artık tek varlık sebebinin Ferron'ı hizada tutmak olması."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Plan sizindi. Elimde ne varsa onu kullandım."

Crowther'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim planım mı?"

"Soren'e tüm bilgileri veren hastanedeki muhbirinizdi. Purnell başka nereden..."

Sorusunu bitiremeden kapı birden açıldı ve bir çocuk içeri daldı.

"Sofia nerede? Onu aradım ama kimse benimle konuşmuyor. O nerede?"

Gelen Ivy'ydi. Yüzü kir içindeydi ve saçları bir şapkanın altına tıkılmıştı.

Crowther'ın bakışı Helena'ya kaydı. "Marino, belki Ivy'ye ablası Sofia Purnell'in nerede olduğunu sen anlatmak istersin?"

Ivy döndü ve Helena hastabakıcıyla Crowther'ın küçük gözdesi arasındaki benzerliği fark etti. Aralarında birkaç yaş vardı, ten renkleri farklıydı ve Ivy'nin yüz hatları keskin ve tilkivariyken Sofia'nınki daha yumuşaktı. Ama dikkatle bakınca Helena aradaki benzerliği görebiliyordu.

"Ablan mı?" dedi Helen zorlanarak. "Sofia *senin* ablan mıydı?"

Kir tabakasının altında Ivy'nin yüzündeki bütün renk çekildi.

"Sofia, Luc'u kurtaran ekibin bir parçasıydı. Bize tünellerden geçip hapishaneye giden yolu gösterdi ama kaçış sırasında sel akıntısına kapıldı. Ben... ben..." Helena'nın bakışı Crowther'a kaydı. "Onu senin gönderdiğini sanmıştım. Sen göndermedin mi?"

Ivy bir an Helena'ya baktı ve ardından çığlık attı. Helena hiç kimseden böyle bir ses çıktığını duymamıştı. Kızın içinden ampulleri patlatabilecek kadar tiz bir çığlık yükselmişti. Ivy'nin yüzünü akkor bir öfke kapladı.

Helena kendini hazırladı ama Ivy hışımla Crowther'a döndü. "Her dediğini yaparsam onu koruyacağına söz vermiştin! O senin için çalışmayacaktı. Sadece güvende olacaktı!"

Masanın üzerinden gözlerini oymak istercesine adama doğru atıldı ama parmakları ona ulaşamadan alevler patladı ve Ivy'yi duvara çarptı. Kız yere düştü ve raflardaki kitaplar üstüne devrilirken bazıları alev aldı.

Crowther bir kedi gibi atıldı. Ivy'nin üzerine kapanırken yılların savaş deneyimi görülüyordu.

"Ben ona tünellerden, su yollarından ya da herhangi bir hapishaneden bahsetmedim," dedi Crowther ve yumruğunu sıkınca ateş söndü. "Bunları biliyorduysa da senin dikkatsizliğindendir. Sana ona hiçbir şey anlatma dedim ama sen şehirde görünmeden nasıl dolaşılacağını ille de anlatmak zorundaydın, değil mi? Onu etkilediğin için mutlu musun bakalım? Eminim çok kolaymış gibi anlatmışsındır."

Helena, Ivy'nin ayağa fırlamasını bekledi ama kız yerden kıpırdamadı.

"Dışarı çıkış yollarını bilsin istedim. Haritayı gösterdim ve o taraflara gitmesin diye hapishaneyi anlattım," dedi Ivy. Sesi inler gibi çıkıyordu.

"Beni dinleseydin yaşıyor olurdu," dedi Crowther duygusuzca. "Ben anlaşmaya uydum; benim bu işte hatam yok." Ivy'yi tekmeledi. "Şimdi çekil gözümün önünden. Lucien Holdfast o rezil kurtarma operasyonu sırasında ölseydi, *ben* seni suçlayacaktım."

Ivy tek kelime etmeden yerden kalktı ama tam kapıdan çıkarken bir an arkasına baktı ve o gözlerde cinayet vardı.

Ivy gidince Crowther masasına dönüp bir telsiz çıkardı ve aygıt cızırdayarak açılırken onu havada tuttu. Helena muhafızın sesini tanıdı. Yüksek rütbelilerden biriydi.

Crowther'ın kullandığı jargonun çoğu anlaşılmazdı ama Helena iki ifadeyi seçebildi: "son derece tehlikeli" ve "etkisiz hâle getirilecek."

Crowther telsizi bırakıp alazlanmış ofisine göz gezdirdi.

"Buna gerek var mıydı gerçekten?" diye sordu Helena.

Crowther ona baktı. "Neler yapabileceğini sen de gördün. Onu dizginleyecek bir ablası olmadan Ivy artık işe yaramaz. Unutma, bu kural Ferron için de geçerli."

Gözleri, Kaine'in ona dokunduğu her yeri görebiliyormuş gibi tiksintiyle Helena'nın üzerinde gezindi. "Kendini hayatta tutmanı şiddetle tavsiye ediyorum, Marino."

Helena, Wagner'ı gördüğünde adam ona gülümsedi ama Helena'nm aklında yalnızca o adam Sofia'yı ölükölelere iterken kızın yüzünde gördüğü dehşet vardı.

Bir çevirmen bulunmuştu: Mutfakta çalışan çapaklı ihtiyar Hotten. Oğlunu Simya Enstitüsü'nden mezun olduktan kısa süre sonra savaşa kaybetmişti.

"Pekâlâ," dedi Crowther hücreye girdiklerinde. Öfkesi kaybolmuştu ve neredeyse inandırıcı duracak neşeli bir ifade takınmıştı. "Sen neden bu kadar önemlisin?"

Hotten tercüme etti. Hevgossça halk ezgisi tınısı olan ve kelimelerin yuvarlandığı alt seviye bir Batı lehçesiydi. Wagner'm uzun uzun verdiği cevaba yetişemeyen Hotten, adam bitirince özetlemek durumunda kaldı.

"Morrough'yu Hevgoss'tan tanıyormuş. Morrough'ya dördüncü bölge suçlularının olduğu bir hapishane birimi verilmiş. Wagner bir gardiyanmış," dedi Hotten ağır ağır çevirerek.

Hevgoss'un yayılmacı savaşlardan daha çok sevdiği tek şey hapishane nüfuslarıydı. Bu devasa ve nesillerce devam eden sistem, işçi gücünü ve ordusunun büyük kısmını oluşturuyordu. Dördüncü bölge suçluları genelde siyasi mahkûmlardı ve cezaları dört nesil sürerdi; büyük-büyük torunları kurtulma şansı elde edene kadar ömürler geçerdi.

Çalışma cezaları en küçük ihlaller dolayısıyla bile verilebiliyor, kimi zaman birkaç gün, kimi zamansa nesiller boyu sürebiliyordu. Ordularının alt kademeleri askerî başarı göstermeleri hâlinde af vadedilen birinci ve ikinci bölge mahkûmlarından oluşurdu. Ne zaman iş gücü sıkıntısı olsa ya da ülkede siyasi veya ekonomik istikrarsızlık söylentileri çıkarsa Hevgoss hemen savaşa girer ve hapishanelerini yeni insanlarla doldurmak için sınırlarını genişletirdi.

Resmî olarak Hevgoss hapishanelerini devlet işletiyordu ama uygun bedelle mahkûmları "kiralamayı" da engellemiyordu. Kuzey kıtasında kölelik yasak olduğundan Hevgoss köleliğin adını değiştirmişti.

"Morrough ordu aristokratlarıyla bir anlaşma yapmıştı. Yaşam gücünü kontrol etmenin yolunu arıyordu. Buna hükmedip toplayabilirse ölümsüzlüğün anahtarı olacağını söyledi. Liderlere deney malzemesi sağlarlarsa onlara da bunu öğreteceğine dair söz verdi. Ama mahkûmlar" –Wagner omuz silkti– "dirençliydi. İşbirliğine yanaşmadılar. Öleceklerini biliyorlardı."

Wagner hikâye güzel anıları canlandırmış gibi gülümseyerek anlatıyordu.

"Benim işim her gün mahkûmları götürmek ve akşam geri getirmekti ama Morrough onlarla işini bitirdiğinde geri getirilecek kimse olmazdı. Morrough bana hep dostça yaklaştı. Benimle konuşurdu, dert yanardı. Anlayacağınız üzere enerji zorla alınamıyormuş, isteyerek verilmesi gerekiyormuş. Morrough almak için numaralar bulmuştu çoktan ama mahkûmlar öldüğünde, dediğine göre enerji hatırlıyormuş. Saldırıyormuş. Enerji karşı koydu mu onun bile kontrol etmesi zor oluyormuş."

Helena ile Crowther hızlıca bakıştı. Crowther'ın da Ölüm Büyücüsü'ne karşı Orion'un gerçek zaferinin arka planım bildiği belliydi.

"Bunu çözen benim fikrimdi." Wagner göğsüne vurdu. "Babam gardiyandı, dedem de öyle. Hapishane isyanları tehlikelidir. Şehir büyüklüğünde hapishaneler var. Düzeni sağlamak için gardiyanların düşman olmaması önemlidir. Bunun yerine mahkûmların düşmanlarının diğer mahkûmlar, başka bir birim ya da bölge olduğunu düşünmesini sağlarsın. Diğerleri yüzünden yiyecek azdır; nefret ettikleri kurallar diğer mahkûmların suçudur. Başkalarına mal olacak ayrıcalıklar vermek mahkûmlara kuralları kimin koyduğunu unutturur. Morrough bu fikri sevdi. Ruhları almak için mahkûmların başkasını suçlamasını sağlamalıydı. Enerji alındıktan sonra bile suçlama yanlış yere yönelmeye devam etmeliydi."

Wagner takdir bekleyerek bir Helena'ya bir Crowther'a baktı.

"Bu konuda başarılı olduğunu sanıyorum," dedi Crowther.

Wagner başıyla onayladı. "Enerjiyi hapsetmeye ya da kendine bağlamaya çalışmayı kesti. Bunun yerine dizilimin içine başka bir mahkûm yerleştirdi." Ellerini iki yana açtı. "Adamın tuhaf bir

simyası vardı. Gücüyle enerjiyi çekiyor ve seçilmiş mahkûmun ruhuna bağlıyordu. Diğer mahkûm bütün öfkenin yükünü taşırken Morrough da gücü alıyordu."

"Peki o enerjiyi nasıl kontrol ediyordu?" dedi Helena. "Eğer ruhlar... enerji başkasma bağlıysa yani?"

"Kemikleriyle," dedi Wagner kaşlarını kaldırarak. "Gözümle gördüm. O ruhları kendi kemiklerinden parçalara hapsetmek için simyasını kullanıyordu. Tuhaftı ama eğer bir parça dizilimdeki mahkûmda kalırsa o kişi çabalasa bile ölemiyordu. Böylece Morrough gücü elinde tutabiliyordu."

Tefilinler. Tam da Kaine'in anlattığı gibiydi.

"Diğerlerinin ruhları o hayatı hisseder, karşı koymaya çalışırdı ama mahkûm öldürülemezdi. Yine de... yavaşça akılları..." Wagner bir şeyi sökermişçesine başının yanına dokunup görünmez iplikleri çekti.

"Yani Ölmeyenler'in aslında Morrough'nun güç kaynağı olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Helena yavaşça.

"Evet! Onlara böyle derdi. Ölmeyenler. Ne yaşayan ne ölü."

Crowther, Wagner'ın önüne sürecin ve dizilimin olabildiğince ayrıntılı bir çizimini yapması için kâğıt kalem koydu.

Wagner'ın simyacı ya da ressam olmadığı açıktı ama sürecin gerçekleşmesine en azından birkaç kez tanık olmuştu. Helena'nın daha önce hiç görmediği türden devasa bir dizilim çizdi. Ne göksel ne de elementaldi; dokuz kaynak noktası vardı ve merkezinde Morrough'nun, hayatta bırakılacak mahkûmun bedenine erişmesini sağlayan bir platform bulunuyordu.

Adak olarak seçilen kurbanlar o dokuz noktanın üzerine yerleştiriliyordu. Morrough seçtiği alıcı mahkûmun göğüs boşluğunu açıyor ve kendi kemiklerinden bir parçayı dizilimin son bileşeni olarak içeri yerleştiriyordu. Ardından bir şekilde mahkûmun yaşam gücünü o kemiğe bağlıyor ve dizilimi etkinleştiriyordu.

Dizilim o kadar korkunç bir çekim yaratıyordu ki kurbanlar birer kabuğa dönüyor, içlerindeki bütün hayat çekilip alıcıya

aktarılıyor ve onların ruhları örümcek ağına takılmış bir böcek gibi katman katman diğer ruhların arasma katılıyordu.

Morrough kemikten bir parçayı kesiyor, lumityumla kaplıyor ve mahkûmun bedeninde bırakıyordu. Kalanı ise kendi bedenine geri yerleştiriyordu.

Bu bilgiler önceden bildiklerine uyuyordu ama Helena'nm zihni böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmayı reddediyordu.

Ilva'nın ilk Ölüm Büyücüsü hakkında anlattıkları, kitleleri manipüle edip kandırma yöntemleri yeterince dehşet vericiydi ama kapsamı o hikâyeyi gayrişahsi kılıyordu. Buradaysa süreç hem kişisel hem de kasıtlıydı. Tekrarlanması. Kapsamı. Tekrar tekrar dokuz kurban, her seferinde yeni bir kemik parçası koparark. Güç için. Ölümsüzlük için.

Kaine de böyle yapılmıştı.

"Sen tüm bunları bilerek nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldın?" diye sordu Crowther, Wagner'a.

Wagner gülümsedi. "O bencil bir adamdı. Başkalarının hayatı onun için kaynaktı. Ben aptal değilim. Başarılı olduğunda kaçtım. Bir gün beni bulmaya çalışacağını biliyordum. Büyük keşfini paylaşacak değildi. Unuttu sanmıştım, ta ki Paladya'da uyanana kadar. Şimdi dünya beni tanıyacak."

Crowther'a şeytanca gülümsedi, belli ki Direniş'in onu Morrough'nun güç ve bilimsel deha olduğu iddialarını çürütmek için kullanacağını umuyordu. Ama Helena kimsenin bunun kimin fikri olduğunu umursayacağını sanmıyordu; gücü ve yeteneği olan Morrough'ydu.

"Nasıl oluyor da tüm Ölmeyenler ölüm büyüsü kullanabiliyor?" diye sordu Helena.

Hotten soruyu tercüme etti.

"Kazara," dedi Wagner kahkahayı basarak. "Nedenini hiç anlayamadı."

Wagner'ın sorgusu bitince Helena çıkmazda kaldı. Muhafızlar Ivy'yi yakalayamayınca Karargâh'ın güvenliği altüst olmuştu.

Ivy'nin bildiği her bilgi artık açığa çıkmış kabul ediliyordu. Crowther, Simya Kulesi'nin altındaki tüm mahkûmları hemen farklı bir yere, Karargâh'ın daha güneyine taşıttı ve simyacılardan oluşan bir ekip de Ivy tekrar içeri sızamasın diye tünelleri kapamaya gönderildi.

Ama Ilva ve Althorne, Crowther'la birlikte Wagner'ı ikinci bir sorgu için görmeye gittiklerinde onu ölü buldular; hücresinin önünde nöbet tutan iki muhafızın yeniden canlandırılmış cesetleri tarafından lime lime edilmişti. Kalıntılar birleştirilerek şu yazılmıştı: SIRADAKİ CROWTHER.

Luc hâlâ hastanedeydi ve sürekli gözetim altında tutuluyordu. Durumu hakkındaki bilgiler sıkı sıkıya korunuyordu. Günlük raporlara göre iyileşiyordu ve odasına alınmasına birkaç gün kalmıştı.

Elain yanına girmesine izin verilen tek şifacıydı. O da ömründe ilk kez çenesini tutuyordu. Hızlıca girip çıkıyor, ilaç odasından bir şeyler alıyor, Pace'le fısır fısır konuşuyor ve tekrar içeri koşuyordu.

Helena, Elain'in vardiyalarını devraldı. Hastalar arasında bacağı şifayla kurtarılamayacak kadar hasar görüp diz altından ampute edilmek zorunda kalan Penny de vardı. Helena ne zaman perdeyi çekse Alister, Penny'nin yatağının yanında oturmuş ona eşlik ediyor oluyordu.

Helena başta Penny'nin bu kadar az ziyaretçisi olmasına şaşırmıştı ama sonra Alister dışında geriye yalnızca Luc ve Lila kaldığını hatırladı. Diğerleri hâlâ enkaz altında aranıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Alister ayağa kalkarak. "Mahkemenin ek soruları var."

Parmakları kucağındaki battaniyeyi büken Penny başını sessizce sallayarak onayladı.

"Hangi mahkeme?" diye sordu Helena, Alister çıktıktan sonra oturarak. "İkiniz Luc'u kurtardığınız için cezalandırılmıyorsunuz, değil mi?"

Penny keten çarşafın ipliğindeki bir çıkıntıyı çekiştirerek başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece uyarı aldık. Hatta bana iki madalya vereceklermiş. Mahkeme Lila için."

Helena birden başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lila'nın yerine başşövalye olarak Sebastian'ı getiriyorlar," dedi Penny başını kaldırmadan. "Luc'un güvenliğini tehlikeye attığı gerekçesiyle Lila'nın rütbesi muhtemelen düşürülecek."

"Ciddi olamazsın," dedi Helena. "Lila, Luc'un hayatını defalarca kurtardı..."

"Biliyorum," dedi Penny sertçe. "Hepimiz biliyoruz ama Luc'a bir şey yapamazlar... O Principatus. Bu yüzden darbeyi Lila yiyecek. Zaten uzun süredir şikâyet ediyorlardı –yani bu hep böyleydi çünkü o bir kız ve şövalyeler erkek olmalıymış– ama Lila önceden bunu daima telafi ediyordu. Fakat geçen seferki kimera olayından sonra ve şimdi... Tepedekiler onu artık Luc için bir zaaf olarak görüyor. Luc'un yakalanmasının nedeninin Lila'yı düşünmesi olduğunu düşünüyorlar."

"Ama..."

"Görüşmeler yapıyorlar ve mesele şu ki," diye devam etti Penny suçlulukla karışık bir teslimiyet ifadesiyle, "hepimiz biliyorduk. Yani Luc saklamaya çalışıyordu ama bakınca anlıyordun. Özellikle son zamanlarda herkes bunun yakında biteceğini düşünüyordu. Luc da babası ve Sebastian döneminde kimse umursamadığından sorun olmayacağını samyordu bence. Ama biz kızlar için her zaman daha fazla kural var ve yemin altında hiç kimse Luc'un etkilenmediğini söyleyemiyor. Sen söyleyebilir miydin?"

Helena gözlerini kaçırdı.

Zavallı Lila. Yıllardır imkânsız bir rolün altından neredeyse hiç hata yapmadan kalkmıştı ama şimdi Luc'un hatası yüzünden fatura ona kesiliyordu.

Ne olacaktı?

Helena zorla yutkundu ve kendini önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Mahkeme konusunda yapabilecekleri bir şey yoktu. "Bacağın nasıl?"

Penny büzülür gibi oldu. "İyi," dedi biraz fazla hızlıca.

Helena yavaşça uzandı. "Bazen sinir uçları amputasyonun gerçekleştiğini fark etmez ve bacağın hâlâ oradaymış gibi acı çekmene neden olabilir. Öyle hissetme diye rezonansımı kullanarak bloke edebilirim."

"Gerçekten mi?" Penny'nin sesinde çaresizlik iması vardı.

Helena çalışmaya başladı ama bu bile aklına Lila'yı getiriyordu.

Uzvu gitmiş olsa da iyi bir amputasyondu. Maier bacağın mümkün olduğunca çok kısmını kurtarmış ve acil durum olmadığından temiz bir kesim yapabilmişti. "Biliyor musun, belki bir protez alabilirsin."

"Dağarcığımın buna yetecek kadar iyi olduğunu sanmıyorum," dedi Penny acı bir tebessümle ama zorlama olduğu belliydi. "Gerçi belki basit bir şey olursa burada kalabilirim, belki telsizleri idare ederim. Gönderilmek istemiyorum."

"Demirustaları çok yetenekli. Titanyum çoğu insana iyi uyum sağlar, hem eski modellere göre çok daha hafif."

"Göreceğiz bakalım," dedi Penny.

Helena çalışırken bir süre sessizlik oldu ve sonra Penny yeniden konuştu. "Luc'un söylediği şey... doğru mu? Soren, Alister ve beni kurtarmaya geldiğinde ölü müydü?"

Helena kafasına tekme yemiş gibi irkildi; Soren'in adı ona bir örs gibi vurmuştu. Yine boğuluyordu.

Penny'nin bacağı Helena'nın görüşünde dalgalandı.

"Bu söylentiyi ilk duyduğumda saçmalık olduğunu düşündüm. Ölü olsa fark edeceğimden emindim. Ama burada otururken düşünüp duruyorum; ona ne yaparlarsa yapsınlar durmadan savaşmasını. Hiç bağırmadı... onu paramparça ederlerken bile." Penny'nin sesi titredi. "Sanırım ölü olduğuna inanmayı tercih ederim."

Helena teni üzerinde soğuk parmaklar sürünüyormuş gibi ürperdi. Gözlerini kırpıştırıp Soren'le ilgili düşünceleri ve anıları geri itti ve bu hatıranın açtığı yarığın etrafında zihnini zorla başka yöne çevirdi.

Açıkça itiraf etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir an dudağını ısırdı. "Soren, Luc'u kurtarmak için ne gerekiyorsa, ne pahasına olursa olsun yapmamız gerektiğini söyledi."

Penny uzun süre sessiz kaldı. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Eğer o anda gelmeseydi ölmüş olurdum... ama..." Dudakları titredi. "Ya *bu* bir sınavsa? Onca yıl temiz savaştıktan sonra, en son anda, doğru yolda kalmak yerine kolay yolu seçtik."

Helena, Penny'nin bacağındaki işinin bitirmek üzere oluşuna seviniyordu çünkü bu konuşma ellerinin titremesine neden oluyordu. *Kolay*. Bu kelimeden nefret ediyordu.

Sertçe yutkundu. "Tek bir kişinin eylemi herkesi mahvetmeye yetiyorsa, o zaman tanrılar korkunç olmalı ve Sol de en kötüleri."

"Öyle demek istemiş olamazsın," dedi Penny sertçe, Helena'nın bileğini parmakları derisine gömülene kadar sıktı. "Bana bak, Helena. Öyle demek istemedin. Bunun aksi de geçerli. Orion sınavı geçti ve ardından gelen o nimetleri düşün."

Penny onu çaresizce ikna etmeye çalışıyordu.

"Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyorum. Aynı yatakhanedeydik. Bana Paladya'nın dünyanın en güzel yeri olduğunu söylemiştin. Işıldayan Şehir demiştin. Etras'ta insanların gerçekten tanrılara inanmadığını ama Kuzey'de bunun nedenini anladığını söylemiştin çünkü bu kadar güzel bir yer başka nasıl var olacaktı ki? Hatırlamıyor musun?"

Helena'nın elini buldu ve sıktı. "Öyle demiştin. Hâlâ içten içe buna inandığını düşünüyorum. Sadece... sadece korktun ve... bir hata yaptın ama tövbe edebilirsin. Şahin'le konuşursan kafanda her şey netleşir. Yolculuk, onca acı... bize bunlar lazım. Başka nasıl arınacağız ki? Zor olduğunda bile minnettar olmalıyız çünkü bizi saflaştıran şey budur."

Penny canla başla onu ikna etmeye çalışarak Helena'ya gülümsedi. "Bu yüzden inandığımız şeylere sadık kalarak ölmek, ihanet edip ruhumuzu yozlaştırarak yaşamaktan daha iyidir. Bizi kurtarmaya çalışırken iyi niyetli olduğunu biliyorum ama Sol'e güvenmeliydin."

Helena elini çekti. "Penny, hepimizin öleceğini düşünsem kaybetmekten bu kadar korkmazdım. Kaybedersek bize yapacakları şey ölümden çok daha kötü olacak." Başını iki yana salladı. "Bunda arıtıcı bir taraf olmayacak."

Günlerce süren kıskaçlama tedavisinden sonra bile Lila'nın rezonansı geri dönmedi. Konsey panik çıkmasın diye bunu gizlemeye çalışıyordu. Kıskaçlar Lila'nın kanındaki metali bağlayıp atmalıydı fakat beklenildiği kadar etkili olmuyordu.

Shiseo, Helena'nın Karakol'a gönderdiği mesaj hakkında ne bir şey söyledi ne bir şey sordu ama Helena laboratuvara ilk döndüğünde aşırı rahatlamış göründü. Bu da kelimelerden çok daha fazlasını söylüyordu.

Günlerce Lila'nın kan örneklerini ve kemik parçalarını tekrar tekrar inceleyip neyi kaçırdıklarını bulmaya çalıştılar. Helena her vardiyadan çıktığında geri döner, Shiseo'yu hâlâ çalışırken bulurdu. Adam sonunda masanın üzerine yığılıp uyuyakaldı.

Helena sessizce oturup önündeki imbiğin altındaki alevi seyretti; buhar damıtma kabından yükselip imbiğe doluyor, ince tüpten süzülerek yandaki şişeye akıyordu.

Elain Boyle o gün Direniş'in başşifacısı ilan edilmişti. Matias'ın onun için yarattığı yeni bir pozisyondu bu. Elain hastaneye boynunda büyük ve süslü bir güneştaşı tılsımıyla gelmişti ve artık görevi, kendisi yalnızca Luc'un "kişisel" şifacısı olarak çalışırken diğer şifacıların vardiyalarını düzenleyip yönetmekti.

Helena kendine umursamadığını söyledi.

Onun kimyasal tıp uygulamaları artık şifacılar için olağan hâline gelmişti. Pace depo alanında toniklerle ilaçlara ayrılmış bir bölüm oluşturmuş, böylece Helena'nın kimyasal uygulamaları şifa yükünün bir kısmını üstlenmişti.

Helena elini yumruk yaptı. Limanlar geri alındığından beri epey malzeme stoklamıştı ama şimdi toplamaya çıkması yasak olduğu için tükenme ihtimali onu endişelendiriyordu. Bazıları ithal

ürünlerle yapılabilirdi ama birkaç şeyi bizzat toplamadığı sürece elde etmesi zordu.

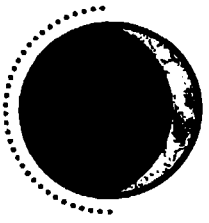
İç çekti. Laboratuvarın sessizliğini eskiden severdi –hastaneyle taban tabana zıttı– ama şimdi düşünceleriyle baş başa kalmasına neden oluyor ve zihninde gerilere ittiği her şey sönüp onu boğuyordu.

Kaine'i özlüyordu.

Onu düşündükçe sanki içinden bir parça eksiliyordu.

Savaş yıllardır iliklerine işlemiş, onu oyarak koca bir makinenin ideal parçası gibi geriye sadece işe yarayan parçalarını bırakmıştı ama Kaine ona hâlâ insan olduğunu hatırlatmıştı. Sahip olduğu her özelliğin ve yeteneğin, yalnızca başkalarına fayda sağladığı ölçüde değerli olmadığını. Arada bir nefes almaya hakkı olduğunu.

Şimdi onun yokluğunda boğulduğunu hissediyordu.

54. BÖLÜM

Nisan 1787

Helena barajın üzerinde durup köprüden Karakol'a bakarken tereddüt etti.

Bütün hafta Kaine'i özlemişti ama şimdi geri dönerken içine korku düşmüştü. Kaine çok öngörülemez davranabiliyordu. Aralarında ne zaman sevecen bir an geçse peşinden hemen tam tersi geliyordu.

Birkaç derin nefes aldı ve çenesini sıkıp karşıya geçti. Vardığında binanın dışında bir ölüköle onu bekliyordu. Helena'nın kalbi sıkıştı. Yutkunarak çantasını açıp zarfı ve Kaine'in tıbbi çantası için yeni malzemeleri çıkardı.

Yüzü alev alev yanıyordu ama ifadesini kontrol etmeye ve elindekileri uzatırken ölüköleye doğrudan bakmamaya çalıştı.

"Al." Her şeyi ölükölenin ellerine tıkıştırdı ve arkasını döndü.

"*Marino.*"

Helena adını duyunca neredeyse yerinden sıçradı. Hızla arkasını döndü.

Orada yalnızca ölüköle vardı.

"Sen... konuştun mu?" Daha önce bir ölükölenin konuştuğunu hiç duymamıştı. Motor fonksiyonları bir dereceye kadar yeniden canlandırılabiliyordu ama beynin dil üreten bölümlerinin aktifleştirilmesi imkânsızdı. Ölüköleler konuşmazdı. Konuştukları görülmüş şey değildi.

"Gel," dedi ölüköle.

Tedirgin olan Helena onun peşine takıldı ve panik odasına ilerlediklerini görünce rahatladı. Kaine ona geçen hafta oraya gitmesini söyleyemez miydi sanki?

Oraya vardığında yarı öfkeli durumdaydı ama kapıdan girdiği gibi Kaine onu kollarına alıp açlıktan ölüyormuş gibi öpmeye başlayınca hepsi buhar olup uçtu.

Helena'nın parmakları Kaine'in pelerinini yakaladı ve öpücüğüne karşılık verirken gözleri kapandı. Dünya tamamen silindi. Dudaklarında ve dilinde Kaine'in dişlerini hissetti.

Kaine'in elleri kalçasını buldu ve onu geriye doğru yönlendirdi. Sonra dudakları boynuna değince Helena'nın nefesi kesildi ve boğazını geçip giyinik göğsünün arasına doğru yol aldı. Kaine dizlerinin üzerine çöküp onu kanepeye itti ve Helena daha çantasını bile bırakamadan kendini onun altında buldu.

Kaine'in elleri Helena'nm kıyafetlerinin altından uzanıyor, dudakları ağzının ulaşabildiği her santimde arzu dolu izler bırakıyordu.

Helena kendini hiç bu kadar sarhoş hissetmemişti.

Kaine'in rezonansı Helena'nın sinirlerini ve damarlarını takip ederek derisinin altında uğulduyor ve onun haritasını çıkarıyordu. Erotik bir güdüyle değil, Helena'nm birinin yaralanmış olmasından korktuğunda ve yarayı bulmak istediğinde panikle alevlenen rezonansı gibi. Rezonansı ayak parmaklarına kadar ulaştı ve kayboldu ama Kaine'in dili uyluklarının içine doğru kayarken Helena bunu fark etmedi bile ve sıcak bir zevk bulutu onu yuttu.

Kaine içine girdiğinde gömleği açılmış, eteği beline toplanmıştı. Kollarını boynuna sıkıca dolayıp Kaine'i kendine çekti ve yüzünü omzuna gömdü. Dünya tek bir noktaya indirgenmişti; Kaine'e, nefesine, vücuduna ve dokunuşuna.

Küçük kanepenin üzerinde sarmaş dolaş yatarlarken o çok içtikleri gecenin sabahı gibiydi ama bir o kadar da yeniydi. Bu sefer doğru yapmışlardı. Helena'nın gözleri kapandı ve parmağını Kaine'in teninde gezdirdi ancak biraz sonra Kaine doğrulup oturdu.

Soran gözlerle Helena'ya bakıyordu.

Hâlâ nefes nefese olan Helena başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Başparmağı Helena'nın kaburgalarındaki yaralara dokundu. "Senin için endişelendim. Seni iyileştirirken her şeyi doğru yapıp yapmadığımı düşünüp durdum."

Helena onun elini yakaladı. "Her şeyi mükemmel yaptın."

Kaine hâlâ endişeli görünüyordu. "O zamandan beri hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır," dedi Helena. "Döndüğümden beri Karargâh'tan hiç çıkmadım. Ve... doğrudan sana gelmiyorsam... bir daha da çıkamayacağım. Ben..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Artık iznim yok. Bununla ilgili çok katı emirler aldım, yani artık endişelenmek zorunda değilsin."

Kaine sesli bir nefes verdi ve yanına kayıp alnına hafif bir öpücük kondurdu.

Helena gözlerini kapayıp Kaine'in bu ânın tadını çıkarmasına izin vermeye çalıştı fakat midesi kasıldı ve duygularını yutmaya çalışırken çenesi titredi.

"Ne oldu?"

Helena başını kaldırınca Kaine'in yine onu izlediğini gördü.

"Ben... ben bitki toplamayı severdim. Yazları babamla giderdik eskiden."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bunun senin için önemli olduğunu fark etmemiştim."

Helena bir süre konuşmadı. Etrafında uzanan bataklıkları düşündü; yabani doğayı, dağları ve tepesindeki muhteşem mavi gökyüzünü, kan kokusu almadan nefes alabildiği tek yeri.

"Bazen hayatımda özgürlüğe en çok benzeyen şeyin o olduğunu düşünüyorum."

Kaine'in donup kaldığını hissetti.

"Savaş bitene kadar sadece," dedi Kaine. Sözleri yarı vaat yarı yakarış gibiydi.

Kaine'e bakarken Helena'nm göğsünden acı bir kahkaha koptu. "Sadece o zamana kadar mı? Ne zaman yani? Ayrıca nasıl bir sonun ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorsun acaba?"

Kaine gözlerine bakamıyordu.

Helena da gözlerini kaçırdı. "Parçası olduğum ve Sonsuz Alev'in asla resmî olarak onaylamayacağı bazı şeyler var. Ortaya çıkarsa ne olur bilmiyorum."

Crowther'ın onu defalarca götürdüğü yeraltı odalarını düşününce göğsü sıkıştı. Kan. Yanıklar, yüzülmüş beden parçaları, birbirine girmiş sinirler, yarılıp açılmış ve dehşet verici biçimlerde bükülmüş... Helena'nın adı bu mahkûm kayıtlarında Crowther'ınkiyle yan yana yazılıydı. İyileştirdiği yaraları, mahkûmların ölümden önceki durumlarını, hangi hücrede çürüdüklerini anlatan notlar kendi elyazısıyla yazılmıştı. Crowther'ın bunu özellikle yaptığı, alandaki sağlık çalışanı olarak onu bilerek yazdığı açıktı. Koz.

Bir noktada Crowther bunu olası bir tehdit olarak elinde tutuyordu belki ama Helena artık merhamet beklemiyordu.

Şayet savaş kazanılırsa, Luc yanında olmadığı sürece Helena'nın çok az dostu vardı.

Kaine onun elini tuttu. "Kaçabilirsin. Tek kelimenle seni oradan çıkarırım."

Bu sözleri duyunca Helena'nın korkak, bitkin bir yanı uyandı. Dışarıda. Özgür. Savaştan uzak.

Biri ciddi ciddi teklif edene kadar bunu ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Babası Etras'a dönmeyi teklif ettiğinde hiç düşünmeden onu reddetmişti ama şimdi bunu etiyle kemiğiyle istiyordu.

Ama o nereye giderse gitsin savaş devam edecek ve Kaine burada olacaktı. O kaçamazdı. Helena giderse de Crowther, Kaine'i hayatta bırakmazdı.

"Hayır," dedi Helena onun gözlerinin içine bakarak.

"Teklif geçerli. Tek kelimene bakar."

Helena uzanıp Kaine'in açık renk saçının bir tutamını geriye itti.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Kaine yüzünü buruşturdu. "Kaçabilseydim annem hayattayken çoktan sırra kadem basmıştım."

"Gidebilsen şimdi gider miydin?"

Kaine'in gözlerinde sıcak bir titreşim belirdi. "Seninle giderdim."

Helena zorla gülümsedi. "O zaman birlikte gideriz. Savaştan sonra." Kaine'in elini yakaladı ve göğsüne götürüp kalbinin nasıl attığını hissetmesini sağladı. "Savaş bitince. Bizi kimsenin tanımadığı bir yere kaçarız. Sonsuza kadar... kayboluruz."

Kaine'in gözleri bir an titreşti ama gülümsedi. "Elbette."

Yalan söylüyordu.

İkisi de yalan söylüyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünerek yalnızca hayal görüyorlardı.

Helena illüzyon tamamen dağılana kadar Kaine'in elini sıktı.

Söylemek zorunda olduklarının dehşetiyle sertçe yutkundu. "Sonsuz Alev, Ölmeyenler'in değişmez olmak için geçirdikleri süreçle ilgili yeni bilgiler elde etti. Ayrıntılar konusunda seni sorgulamam istendi. Bilgiyi teyit etmek için."

Kaine ona bir an boş boş baktı. Sonra bakışları hepten uzaklaştı.

"Kaine." Helena ona dokununca Kaine irkildi.

"Her şey bulanık," dedi çabucak. "Hatırlamıyorum."

"Her şeyin faydası olur. Gerçekten."

Kaine sustu ve göğsü birkaç kez yükselip indikten sonra tekrar konuştu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İşin içinde bir dizilim vardı, değil mi?"

Kaine başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Tarif edebilir misin? Ya da çizebilir misin?"

Kaine başını iki yana salladı. "Hiç doğru düzgün bakamadım. Dokuz nokta olduğunu ve benim ortada durduğumu hatırlıyorum. İşbirliği yapıyordum ama yine de beni uyuşturdular ve kıpırdamayayım diye bağladılar."

Karşı duvara bakıyordu.

"Sonra çalışanları getirmeye başladılar. Henüz öldürmediklerini. Nasıl işlediğini bilmiyordum, başlarına gelecekleri... Ne yaptıklarını sorunca o kadar hizmetkârımız olduğu için şanslı olduğumu, annemi kullanmalarına gerek kalmadığını söylediler."

"Hizmetkârlarınızı mı kullandılar?"

Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Kırsalda pek misafirimiz olmazdı. Annem sık sık hastalanırdı ve onca dedikodu dönerken babam kimseye güvenmezdi. Loncayı yönetmekle meşguldü, bu yüzden de evde sadece annem, ben ve hizmetkârlar oluyordu. Bazıları neredeyse aileden gibiydi. Annemin hizmetçisi Davies genç kızlığından beri yanındaydı ve evlenince Spirefell'e onunla gelmişti. Ben doğduktan sonra annem hastayken... İlk birkaç yıl beni resmen o büyüttü."

"Çok üzgünüm, Kaine."

Ona bakamayan Kaine uzun süre sessiz kaldı. "Başımın üzerinde bir platform vardı ve sonra Morrough eğildi. Elinde bir şey tutuyordu. Kemik parçası sanırım. Çığlıklar hatırlıyorum. Uyandığımda hâlâ çığlıklar vardı ama artık benden çıkmıyordu. Duyamıyor, sadece hissediyordum. İçime dikilmiş gibilerdi; birbirine girmiş ama hâlâ hayattalarmış gibi."

Helena ona dehşetle baktı. "Onları hâlâ... duyuyor musun?"

Kaine gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Artık daha sessizler."

Helena sertçe yutkundu. "Elde ettiğimiz bilgilere göre, Ölmeyenler Morrough'nun güç kazanırken yan etkilerden zarar görmemek için kullandığı bir yan ürün."

Kaine bir an sessiz kaldı. "Yani Ölmeyenler'i öldürürsek, o da zayıflar."

"Teoride evet. Peki tefilinleri yok etmek muskaları etkiler mi? Ölmeyenler'i öldürür mü?"

Kaine başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Yenisini yapabilir ama o zaman... ölükölelerden biraz daha akıllı olurlar sadece."

"Bir yol olmalı mutlaka. Bulacağız."

Kaine ona baktı ve ifadesi yeniden netleşmeye başlamıştı. "Eğer Ölmeyenler Morrough'nun gücünün kaynağıysa, o zaman hepsi ölmeden bu iş bitmez demek oluyor."

Helena, Kaine'in onu neye hazırlamaya çalıştığını ânında anladı. "Hayır. Ben bunu tersine çevirecek bir yol bulurum. Bir ruh bağlanabiliyorsa muhakkak çözülebiliyordur da."

"Helena..."

Helena başını iki yana salladı. "Bir kez seni kurtaramayacağımı düşündün zaten. Bana biraz daha güvenmelisin." Bu konuşmaya daha fazla devam etmeyi reddederek boğazını temizledi.

Ayağa kalkıp hızla giyindi. "Bu bilgileri Karargâh'a götürmem gerekiyor."

Crowther'a rapor vermeyi zerre umursamıyordu gerçi. Asıl istediği, Wagner'ın çizdiği dizilimi incelemeye başlamaktı. Araştırma yapması gerekiyordu.

"Bekle. Sana bir şey getirdim, gerçi *umarım* onlara bir daha ihtiyacın olmaz." Yağlı bezin içinden Helena'nın hançerleri çıktı.

Helena onların nehrin akıntısına kapılıp gitmiş olduğundan emindi.

"Onları nasıl buldun?"

"Yedek yaptırmıştım. Senin alaşımına uyumlu rezonansı olan bir metalurjist bulmak epey sürdü. Birkaç yedek setin akıllıca olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi Helena, saçını düzeltmeye başlamadan önce hançerlere sevgiyle dokunup onları özenle çantasına yerleştirirken.

"Saçının bu hâlinden nefret ediyorum," dedi Kaine, onu irkilterek.

Helena başını kaldırdı. "Kesebilirim."

Kaine öyle hakarete uğramış gibi görünüyordu ki Helena güldü.

"Çalışırken önüme gelmemesini sağlamak zorundayım ve acil durumlar için her an hazır olmam gerekiyor. Böylesi pratik oluyor."

Kaine ikna olmuş görünmüyordu. "Seni daha çok görmek istiyorum."

Helena'nın parmakları durakladı. Kaine'in gözlerindeki açlığı görebiliyordu. Sahiplenici. Aç. İzin verse o saniye Helena'yı savaştan kaçırıp saklardı. Gözlerindeki çatışma çok barizdi.

Arzu. Arzu. Arzu. Helena bunu kalbinin atışı gibi hissedebiliyordu.

Kaine onu saklayamıyorsa bile mümkün olduğunca kendine ayırırdı. Bir ejderhaya âşık olmuştu.

"Çağırman yeter," dedi Helena. "Beni çağırırsan mümkün olan en kısa sürede gelirim."

Kaine başını iki yana salladı. "Hayır. Karakol'u daha fazla kullanamayız. Onarımı için planlar başladı."

Helena'nın içi çekildi. "Ah. Peki o zaman nasıl..."

"Direniş gökyüzünü izlemiyor," dedi Kaine. "Amaris artık büyüdüğüne göre gece olunca Doğu Adası'na uçmak zor değil. Bir çatı mutlaka bulunur. Haftaya kadar bir yer ayarlarım. Yüzük sadece bir kez yanarsa Direniş'le ilgili değildir. Oraya vardığında sinyal ver, ben de gelip seni alayım."

Helena sol elini kaldırdı. Yüzükteki yansıtma zamanla kaybolur diye korkmuştu ama hâlâ dayanıyordu; odaklanmazsa yüzüğü neredeyse göremiyordu. O kadar hafifti ki çoğu zaman varlığını unutuyordu.

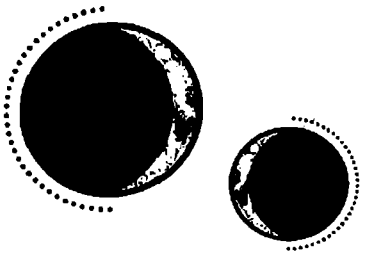
"Hani seni bir kez bile yakarsam..."

Kaine elini tutup onu kendine çekti. Diğer eli sahiplenir gibi Helena'nm boğazına kaydı, parmakları başını geriye eğdi ve onu uzun uzun tutkuyla öptü. Sonra da geri çekilip gözlerinin içine baktı.

"Beni çağırdığında geleceğim."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

55. BÖLÜM

Nisan 1787

Kaine onu çağırıyordu. Hem de sık sık.

Kaine'in görevleri bazen akşamın geç saatlerinde bitiyordu ama çoğu zaman gece yarısını geçiyordu. Helena vardiyasında olmadığı zamanlar yüzüğü ısınana kadar laboratuvarında çalışıyordu.

Terk edilmiş birçok bina vardı. Kaine geniş, düz bir çatısı ve hâlâ çalışan bir asansörü olan bir bina bulmuştu. Helena'nın oraya ulaşmak için hiçbir kontrol noktasından geçmesi gerekmiyordu.

Bazen Amaris çatıya bile inmiyordu.

Helena çatının en açık kısmında durur ve bir hayalet kadar sessiz olan Amaris gökten iner, Kaine eğilip Helena'yı kavrar ve havalanıp rüzgârı yararak kimseye görünmeden binaların üzerinden uçarlardı.

İndiklerinde Kaine hemen Helena'yı Amaris'ten indirir ve onu kontrol ederdi.

"İyi misin? Sana bir şey oldu mu?" diye sorardı. Oysa uçarlarken Helena teninin altında onun rezonansını hissederdi ve Kaine onun yaralanmadığını zaten bilirdi.

Kaine'in takıntı derecesinde endişeli olmasını hiç beklememişti. Karakol'a çarçabuk gelişini, gözlerinin dikkatle onu takip edişini fark etmişti ama saklamasına gerek kalmayana kadar bu korkunun Kaine için ne kadar derin olduğunu anlamamıştı.

İçeri girdiklerinde Helena ona bir de ışıkta bakmasına izin verir, en son görüşmeleriyle aynı durumda olduğunu kanıtlamak için kollarını açardı.

"İyiyim işte. Gördün mü? Endişelenmene gerek yok."

Güvence vermesi hiç etkili olmuyor gibiydi. Kaine' annesi ne olduğu hep saklanmıştı ve Enid Ferron bunu ya anlatamamış ya da onu korumak için söylememeyi seçmişti.

Bunu ondan saklamak muhtemelen en yanlış seçenekti. Kaine de Helena gibiydi. Neyi bilmiyorsa kafayı ona takardı.

Helena onun gözlerinin içine bakıp yüzünü ellerinin arasına alırdı. "Ben iyiyim. Bir şey olmadı."

Kaine onun gizlediği bir yarası olmadığına nihayet ikna olunca içindeki gerilim çözülürdü. Helena'yı kollarına alırdı ve Helena kalbinin ne kadar hızlı attığını hissederdi.

Helena bu ritüel sırasında sabırsızlanmaya başladığında, *Bunu ona sen yaptın*, diye hatırlatırdı kendine. *Zayıf noktasını tahmin ettin ve bundan faydalandın.*

Helena da ona dokunarak bir yerinde yara olup olmadığını anlamaya çalışırdı ve sonra Kaine onu öperdi.

Kaine, Helena yaralarını fark etmedikçe saklamaya ya da hiç var olmamışlar gibi yok saymaya çalışırdı. Savaştan gelen yaralılarda nullyum yaralanmaları görmeye başlamışlardı. Bazen Kaine'in bedeninde bir parça kalırdı ve onun üzerindeki etkisi kısıtlı olsa da kanma karıştığında Helena müdahale etmezse Kaine'in yenilenmesini saatlerce yavaşlatabiliyordu.

Helena kimseyi Kaine'i iyileştirdiği gibi iyileştirmemişti ve asla da iyileştirmeyecekti: Kendini onun kollarına bırakmış ve gövdesine yapışmışken. Helena onun omuzlarına, ellerine ve yüzüne öpücükler kondurarak onu işbirliğine ikna ederken rezonansı onun yaralandığı her yeri bulur, titizlikle kontrol ederdi. Ta ki Kaine sabırsızlanıp ellerini yakalayana, onu yatağa itene ve yavaşça ona sahip olana kadar. Her şey çıldırtıcı derecede yavaş olurdu.

Helena zihinlerinin birbirine değdiğini hisseder gibi oluncaya kadar gözlerinin içine bakardı Kaine.

Ninova

"Benimsin. Benimsin." Bu sözleri defalarca tekrarlardı. "Söyle. Benim olduğunu söyle."

Parmaklarını birbirine kenetler, alınlarını birleştirir ve bazen bütün vücudu titrerdi. Helena onu temin edebilmek için kollarını ona dolardı.

"Söz veriyorum, Kaine. Daima senin olacağım."

Kaine'de Helena'yı hep son kez görmeyi bekliyormuş gibi sahiplenici bir korku vardı. Ona dokunuşunda bile hissediliyordu bu.

Kaine onu çağırmadığında zaman uzar, yüzüğü tekrar ısınana kadar Helena'yı dipsiz bir korkuyla doldururdu.

O zaman da onun iyi olup olmadığını telaşla öğrenmeye çalışan Helena olurdu. Yalnız uyuduğu gecelerde Kaine'in öldürüldüğüne dair kâbuslar görürdü. Bazen tamamen kaybolurken bazen liçe dönüştüğünü, açığa çıkıp yakalandığını görürdü. Hangi ihtimalden daha çok korktuğunu bilmiyordu.

"Dikkatli ol." Onu ne zaman bir çatıya bıraksa Kaine'e son sözleri hep bu olurdu. Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakardı. "Ölme."

Kaine başını eğip Helena'nın avucuna ya da bileğinin içine bir öpücük kondurur ve gümüş rengi gözlerini yüzünden ayırmazdı. "Sen benimsin. Senin için daima geleceğim."

Hep de gelirdi.

Yine de günbegün şansları daha da azalıyormuş gibiydi. Zorlaşıyordu. Savaş hemen ufuktaydı. Helena her şey çökmeden önce dizilimin ve kararlığının Kaine'i ne kadar ileriye götüreceğini kestiremiyordu.

Kaine bıçak sırtında yürüyordu.

Kaine uyurken Helena onun yüzünü seyreder ve hayatta kalmasını dilerdi.

Helena bunun olmasını sağlayacaktı. Kimse onları bulamasın diye denizin ötesine kaçacaklardı. Bir yol bulacağına dair kendisine söz verdi. Kaine'e söz verdi: Sonrasında bir hayatları olacaktı.

"Seninle ilgileneceğim. Yemin ediyorum, Helena, seninle daima ilgileneceğim." Kaine bu sözleri tenine ya da saçlarına doğru

öyle alçak sesle mırıldanırdı ki Helena zar zor anlayabilirdi. Bazı günler takıntısı daha bile beter olurdu.

Bir gece Kaine'in aynı şeyi tekrar tekrar söylediğini duydu Helena. Normalde bir süre sonra keserdi ama bu sefer durmuyordu.

Helena başını kaldırdı ve gözlerine bakabilmek için Kaine'in yüzünü kavradı. "Kaine, ben iyiyim. Bana bir şey olmayacak."

Kaine ona eğitim zamanlarında ya da Helena gitmeye yeltendiğinde beliren o buruk, kaçınılmaz olduğunu biliyormuş da kendini hazırlamaya çalışıyormuş gibi kabulleniş yüklü ifadeyle baktı.

Savaş, kaçışı olmayan bir kafesti.

Kaine soluklanıp başını Helena'nın göğsüne koydu ve kollarını ona dolayıp kalbinin atışını dinledi. Helena parmaklarını saçlarına doladı ve oda sessiz olsa bile Kaine'in dudaklarının hâlâ o kelimeleri söylediğini hissedebiliyordu.

Helena tereddüt etse de lafa girdi.

"Bana anneni anlatsana, Kaine. Kimseye söyleyemeyeceğin her şeyi anlat."

Kaine sustu. Helena parmaklarını omuzlarında gezdirip dizilimin birbirine bağlanan yara izlerini takip etti. "Bana anlatabilirsin. Bu yükü taşımana yardım edeyim."

Kaine o kadar uzun süre konuşmadı ki Helena onun uyuyakaldığını düşündü. Ardından Kaine, Helena'nm onu profilden görebileceği kadar başmı çevirdi.

"Daha önce hiç işkence görmüş birini görmemiştim," dedi sonunda. "Annem... işkence yapıldığını gördüğüm ilk kişiydi. O..." Konuşmakta zorlanırken çenesi titredi. "Onlar annemin üzerinde deneyler yaptılar. Hem de... hiçbir suçu yokken."

Kaine konuşurken gözleri kocaman açıldı. Bakışları odanın öteki ucuna takılmış, uzaklaşmıştı.

Helena onu izlerken on altı yaşında yaz tatili için eve dönen çocuğu görebiliyordu.

Evine, asla kaçamayacağı bir kâbusun içine hiç bilmeden yürüyen o çocuğu.

"Sanmıştım ki..." Sesi birden gençleşmiş, çocuksulaşmıştı. "Bir süre Principatus'u yeterince çabuk öldürürsem annem iyileşir sandım. Her şeyi düzeltebileceğimi düşünüyordum. Ama o... Geri döndüğümde o artık bir gölgeden ibaret kalmıştı. Sanırım... yaz boyunca dayanmaya, ben oradayken güçlü görünmeye çalıştı ama... Ben gideli daha bir ay bile olmamıştı." Kelimeler titrek bir fısıltı hâlinde çıkıyordu.

Helena parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Kaine gözlerini kapadı ve çenesini göğsüne çekti; bütün vücudu içeri doğru büzüldü.

"Principatus'u öldürdükten sonra geri dönmem bir günden uzun sürdü ve yaptığımı biliyorlardı. Haber onlara ulaşmıştı ama ben o hâlâ atan lanet kalbi verene kadar annemi bırakmadılar. Sürekli nöbet geçiriyordu; yere yığılıyor, nefesi kesiliyor ya da oturup sallanarak bir şeyler mırıldanıyordu. Hekimler getirdim ama hepsi bünyesinin zayıf ya da histeriye yatkın olduğunu söyledi. Onu bir hastaneye kapamamı ya da türlü türlü tonikler ve enjeksiyonlarla sersemletmemi önerdiler."

Helena onun elini sıktı ve parmaklarını yavaşça dizilimin üzerinde gezdirdi.

Hesapçı, Sinsi, Sadık, Kararlı, Gaddar, Hatasız, Tereddütsüz ve Yılmaz.

Annesinin intikamını almak için. Onu koruyamadığına inandığı her ânın kefareti için.

"Çok üzgünüm, Kaine."

Kaine sessiz kaldı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Sonra..." Sesi kesildi.

"Sonra..." Yine beceremedi. "Daha iyiye gidiyordu, hatta düzelecek sanmıştım ama ben... ben... Yeni bir bölge almıştık. Örnek teşkil etsin diye kullanacağımız ailelerin listesi vardı. Baba, anne, iki çocuk. Anne babayı öldürmemizin ardından anneyi yeniden canlandırdılar ve büyük kızı ona öldürttüler. Ben de... babayla küçük çocuk için bir şey bulmalıydım. Uçları kurdeleli iki örgüsüyle küçücük bir şeydi. Bir doğum günü pastası vardı. Sanırım onundu.

Durant onu saçlarından sürükleyip bana verdi... ne istediklerini biliyordum ama kaçtım."

"Ah, Kaine..." Helena daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar dehşete düşmüştü. Kaine elini o kadar sıkıyordu ki Helena parmaklarının morluk bırakacağından emindi.

"Onunla birlikte kaçmanın yolunu aradım." Kaine'in sesi değişti ve hikâye ilerledikçe büyüdü. Sert, kontrollü tonu geri gelmişti. "Her şeyi hazırlamıştım. Her ayrıntıyı ve ihtimali ama annem bensiz gitmiyordu. Onu zorlamayı, uyuşturmayı, bir gemiye bindirip göndermeyi düşündüm ama benim için geri dönmesinden korktum ve onu uzaklaştırmak istemedim. Onu tekrar kafese kapatan kişi olmak istemedim."

Sesi buz kesti. "O gece eve gitmeseydim... ölmezdi. Neden gittim bilmiyorum."

Kaine sustu.

Helena, Kaine'in altından çekildi ve doğrulup oturdu. Göğsünün acıdan yırtıldığını hissetmeden ona bakamıyordu bile.

Kaine'in alnına hafifçe dokundu. "Kaine... Ben annen değilim."

Kaine irkildi ve tam inkâr etmek üzere ağzını açacaktı ki Helena araya girmesine izin vermeden devam etti. "Sen bir görevde başarısız olursan Sonsuz Alev bana zarar vermeyecek. Seni cezalandırmak için bana işkence etmeyecek ya da beni tehlikeye atmayacaklar. Ben bir rehine değilim. Kendim seçtiğim için bu savaştayım. Kırılgan değilim. Kırılmayacağım. Lütfen." Başparmağıyla elmacıkkemiğini okşadı. "Bu konuda bana inan."

Kaine başını iki yana salladı. "Bırak da seni çıkarayım. Direniş'e yaptığım yardımı etkilemeyeceğine yemin ederim. Sadece bırak da seni çıkarayım."

"Herkes savaşırken ben kaçmayacağım. Bunu birlikte yapacağız. Sana yardım etmeme izin ver. Artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Kaine'in gözlerinde umutsuzluk titreşti.

"Benden savaştan kaçmamı isteyemezsin."

Kaine'in dudakları kıvrıldı. "Nedenmiş? Onlar için yeterince şey yapmadın mı? Seni sattılar. Ya ben..." Sustu ve Helena'nın gözlerine bakamadı. "Ya gerçekten bunu isteyen biri teklif etseydi. Yine de giderdin... ve ben seni eğitmemiş olsaydım Holdfast'ı kurtarırken ölmüş olurdun."

"Ben de kabul ettim. Hepsini. Kimse beni zorlamadı. Yeterince şey yaptığımza karar verip geri kalan herkesi sonuçları göğüslemeye terk edemeyiz. Böyle bir savaşta siviller yoktur. Eğer onlar kazanırsa" –ellerini iki yana açtı– "herkes kaybeder."

Kaine çenesini kastı ve Helena onun ne söylemek istediğini anladı. Umurunda olmadığını söyleyecekti. Helena haricinde kimsenin kurtulup kurtulmamasını umursamıyordu.

Helena üzgün bir nefes verdi ve başını eğip yüzünü Kaine'in omzuna gömdü. Kaine kollarını ona doladı.

Neredeyse uykuya dalmak üzereyken Kaine'in belli belirsiz fısıltısını duydu. "Seninle ilgileneceğim. Yemin ederim, seninle daima ilgileneceğim."

Direniş'te işler gitgide bozulurken Helena'nın tek teselli kaynağı Kaine'di.

Lila sonunda rezonansına kavuştuğunda uzun iyileşme süreci onun içindeki ışığı söndürmüş gibiydi. Eskisi gibi atılamıyordu; göğsündeki ve omzundaki operasyonların bıraktığı ağır izler hareketini kısıtlıyor, yeniden hareketlilik kazanması için uzun süreli terapi ve yoğun şifa uygulanması gerekiyordu.

Helena kapsamlı bir tedavi planı hazırlamıştı ama sonra görev diğer şifacılardan birine verildi. Luc, Helena'nın hem Lila'dan hem kendisinden uzak tutulmasını talep etmişti.

Pace bu konuda onu bilgilendirince Helena kadının masasına bakakaldı.

"Yine travma vardiyalarında çalışacaksın," dedi Pace.

"Anladım," dedi Helena donuk bir sesle. "Bundan Luc'un bilincinin biraz daha yerinde olduğunu anlıyorum o zaman? Taleplerde bulunabiliyorsa."

Luc odasına geçtiğinden beri Helena ne onu görmüş ne de onunla ya da durumuyla ilgili tek kelime duymuştu ama Konsey ısrarla hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu söylüyordu.

Başhemşirenin dudakları büküldü. "Eh, 'bilinci yerinde' de denebilir tabii." Boğazını temizledi. "Zamanla dengeleneceğini düşünüyoruz. Onunla ilgili endişelenme; bunu yapan yeterince kişi var."

Helena başını yavaşça sallayarak onayladı ama Sonsuz Alev'in hiç zamanı yoktu.

Luc, Direniş'in bel kemiğiydi. O olmadan her şey hızla dengesini kaybediyordu. Crowther, Kaine'e daha fazla yüklenmeye, Ölmeyenler ordusu sökülebilecek bir makineymişçesine onu yanlış bilgi yaymak ve sabotaj yapmak için kullanmaya başlamıştı. Helena'nın götürdüğü emir zarfları günden güne kalınlaşıyordu.

Kaine ne yaptığını hiç anlatmıyordu ama Helena baskı yüzünden kırılmanın eşiğinde olduğunu görebiliyordu. Her görüşmelerinde daha da çaresiz bir hâle bürünmüş oluyordu.

Kendisi Karargâh'ta kafese kapatılmış bir hayvan gibi kısılmışken Kaine'in iki tarafı birden idare etmeye çalışarak tükenişini izlemek Helena'yı yiyip bitiriyordu.

Bitki toplamaya çıkması yasaklandığından beri bütün zamanını yeni araştırmasına harcıyordu. Shiseo'nun liderliğinde Konsey'in talebi üzerine simya baskılama çalışmalarını mükemmelleştirmeye çalışıyorlardı. Ölmeyenler'i ele geçirip esir almak neredeyse imkânsızdı ama baskılamayla belki mümkün olabilirdi. Nullyumun tüm simyacılarda olduğu gibi Ölmeyen becerilerinde ve yenilenmesinde de etkili olduğunu Kaine'den biliyordu.

Shiseo rezonans bastırmaya yönelik, bileğe kilitlenip rezonansı parazit hâline getirecek bir nullyum kelepçesi tasarlamıştı.

Helena test maksatlı kelepçeyi kendi bileğine geçirdi, parmaklarını oynattı ve koluna doğru kaydırdı. Kelepçe dirseğine

Ninova

yaklaşınca baskılamadan kaçabildiğini fark etti. Başını iki yana salladı. "Bu rezonansı tam bastıramıyor."

Kelepçeyi çıkarıp içindeki Shiseo'nun hizaladığı nullyum kaplamayı inceledi.

"Tamamen silmek istiyorsak bence içeriden olması gerek," dedi Helena. "Nullyum seramik bir tüple kapatılırsa aşınma ve biyomüdahale olmaz. Eğer ince bir nullyum çubuğu bileğin içine şuradan" –bilek radius ve ulna kemiklerinin arasına bastırdı– "geçirilirse kelepçe de bu baskılama çubuğunun etrafına yerleşip simyayla kilitlenir. Bence o zaman rezonans falan kalmaz."

Shiseo o kadar rahatsız bir ifadeyle baktı ki Helena önerdiği şeyin işlevselliğin çok ötesine geçtiğini fark etti.

Ölmeyenlere, yani miğferlerinin ve ölülerinin ardına saklananlara kelepçe takmayı düşünmek tamamdı ama Helena en olası esirleri olan Kaine'i düşününce içi çekildi.

Başını iki yana salladı. "Boş ver. Çok fazla olur. Bu kadar bastırmamıza gerek yok."

"Muhtemelen işe yarardı."

Helena başını salladı. "Gerek yok. Bu tasarım gayet iyi."

Bazen Helena'nın yüzüğü iki kez yanardı ve bu olduğunda çoğunlukla Amaris vardığında Kaine onun sırtından düşüp yere yığılırdı. Bazense Amaris yalnız gelirdi. Helena kimeranın sırtına tırmanır, rüzgâr etrafında uğuldarken koşumlara yapışır, şehrin alt katmanlarına uçup bir bodruma, yıkık bir binaya ya da bir sokağa gider ve Kaine'i bulurdu. Kaine'in vücudunda genelde kendi başına çıkaramayacağı kadar derine saplanmış bir nullyum şarapnel parçası olurdu.

Helena çantasını her zaman tıbbi aletler, bandajlar ve çeşit çeşit ilaçlarla dolu tutmayı öğrenmişti. Nullyumun etkisi arttıkça yaraların çoğu ameliyat gerektirmeye başlamıştı. Helena yalnızca bir el fenerinin ışığında ameliyat yapmaya alışmıştı artık.

Kaine biri gelirse tetikte olabilmek için bayıltılmayı kabul etmiyordu ama çoğu zaman hezeyan içinde oluyor ve gözleri gümüş gibi parlarken "İyiyim... Hissetmiyorum bile. Merak etme. Yakında gideceğiz... Her şeyi ayarladım. Sadece... biraz daha..." diye mırıldanıyordu.

Helena başını kucağına alır, Kaine stabil hâle gelene kadar ellerini tutarak ona alçak sesle şarkılar söylerdi. Nullyum iyileşmesini aşırı yavaşlatıyordu. Kaine o kadar çok kan kaybederdi ki bilinci dalgalanırdı ya da sarsıla sarsıla şoka girerdi. Helena avuçlarında parmaklarını gezdirip rezonansını aktararak özürler mırıldanırdı.

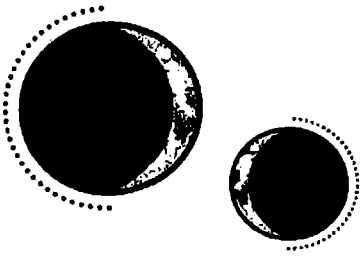
Onu öldürüyorsun. Onu öldürüyorsun. Senin yüzünden böyle.

Kendine yalnızca Kaine onun o hâlini göremesin diye bilinci kapalıyken ağlama izni veriyordu. Ellerini sımsıkı tutup onu düzeltmeye çalışırdı.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim," derdi tekrar tekrar.

Gözyaşlarını siler ve o uyanmadan kanları temizlerdi. Kaine uyandığında vücudunun nasıl gerildiğini ve başını kaldırıp da onu görünce nasıl derin nefes aldığını hissederdi.

Böylesi uzun gecelerde Amaris, Helena'nın arkasına kıvrılır, burnunu Kaine'in gevşek duran ellerine sürterdi. Helena da oturup parmaklarını Kaine'in yüzünde gezdirir, nabzının her atışını takip eder ve "Seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum, seninle daima ilgileneceğim," diye söz verirdi.

56. BÖLÜM

Mayıs 1787

Ölmeyenler ilk nullyum bombasını baharın ortasında attı. Direniş böyle bir saldırının geleceğini biliyordu; Lila'ya karşı kullanıldığından beri nullyum kullanımı gitgide artmıştı ve ağır yaralanmalara sebep olsa da kırılgan olduğundan ötürü bir savaş silahı olarak alanı sınırlıydı. Fakat bomba olarak yıkıcıydı.

Birkaç küçük şarapnel parçası bile bir simyacının rezonansını tamamen silmeye yetiyordu. Parça çözünüp kan yoluyla dağılırsa hastanede yaraları elle dikmek, kıskaçlama maddeleri vermek ve sonra da hastanın rezonansının düzelmesini beklemekten başka çare yoktu.

Şifayla beraber kullanılan gelişmiş simyasal tıp sayesinde Direniş savaşçıları düzgün iyileşebiliyordu; kan kaybından ölmedikleri sürece, dünyanın diğer kısımlarında aylar sürecek yaralanmalar burada birkaç gün veya haftada iyileştirilebiliyordu.

Ancak nullyum yüzünden iyileşme neredeyse durma noktasına geliyordu.

Hastane elinden geldiğince hazırlanmış, sağlıkçılar ve cerrahlar elle cerrahi konusunda eğitim almış ve kimya bölümü büyük miktarda kıskaçlayıcı madde üretmişti ancak tüm bu hazırlıklar morali yükseltmeye yetmiyordu. İnsanlar korkuyordu. Simya ve rezonans her şeydi; onlardan yoksun kalma düşüncesi simya öncesi taş devrine geri dönmek gibiydi.

Her şeyi metanetle karşılayan Ilva'nın dengesi bile Luc'un yakalanışından beri iyice bozulmuş görünüyordu ve olanları anlayıp önlem almakta zorlanıyordu. Belki de bir Noksan olduğu için olası tehdidin duygusal ağırlığını ve halkın morali üzerindeki etkisini kavrayamıyordu.

Tek olumlu kısım Luc'un birdenbire sorumluluklarının farkına varmış görünmesiydi. Haftalardır odasına kapanmışken Althorne'un Direniş'teki huzursuzluğu yatıştırmak için ayarladığı bir toplantıya katılıvermişti. Haklı bir öfkeyle yanan Luc baştan aşağı beyaz ve altın renginde giyinmiş hâlde içinde gelmişti. Fiziksel olarak küçülmüştü. Zırhı bu durumu büyük oranda gizlese de yüzünün çöktüğü apaçık ortadaydı. Bedeni artık bir kabuktan ibaretmiş gibi görünüyordu ancak ruhu içten içe parlıyordu. Resmen etrafa hayat saçıyordu.

"Morrough da kendisinden önceki her ölüm büyücüsü gibi Direniş'in korkmasını ve Sonsuz Alev'in sönmesini istiyor," dedi mavi gözleri alev alev yanarak. "Onlara bu zevki tattırmayacağım. Paladya bizimdir. Bu şehri bir fener olarak inşa ettik; ışığı nesillerdir dünyayı ölüm büyüsünün pisliğinden koruyor. Tanrılar bizim yanımızda. Sol yenilmezdir. Doğanın kanunları, zaferin yozlaşmasına asla izin vermez. Başarısız olmayacağız; atalarımızın sadakat ve cesaret göstererek kazandıkları mükafatları biliyoruz ve bunu biz de tadacağız!"

Sesinde karanlık bir hava vardı ama yine de güneşin tam tepedeki hâli misali konuştukça nefes kesiyordu. Helena salondaki atmosferin belirsizlik ve korkudan kararlılığa döndüğünü hissetti. İnanca döndüğünü.

Luc konuşmaya devam ederek şehri her köşesini bilen biri gibi tarif etti ve babasıyla birlikte Paladya'nın muzaffer geleceğine dair kurdukları hayalleri anlattı.

Helena bir de baktı ki bir karşı taarruz planı yapılmıştı bile. Bölükler hazırlandı. Luc'un henüz savaş görmemiş yeni birliği dört başka birliğin yanında yola çıktı ve Batı Adası'nın bir bölgesini ele geçirdi.

Helena hepsi tezahüratlar eşliğinde zafer töreniyle geri dönerken binaların arasındaki köprüden onları izledi. Luc bir yük arabasının arkasında yanında Sebastian'la duruyor, kapılardan geçerken kalabalığa el sallıyordu.

Lila gitmemişti. Resmî açıklamalara göre hâlâ iyileşme sürecinde olduğu için geride kalmıştı ancak gerçekte mahkeme henüz başlamamıştı bile ve liderler Luc'un nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydi. Eğer Principatus olarak gücünü doğrudan Konsey'e ve askeri liderlere karşı kullanırsa otoriteyi çökertip muhtemelen Direniş'i parçalamadan onun sözünü ezip geçemezlerdi.

Luc, Lila'yı başşövalyesi olarak tanıdığı sürece Lila, Konsey'in geri kalanının söylediklerine kulak asmayabilirdi çünkü onun yeminleri Luc'aydı. Bu yüzden Lila arafta kalmıştı. Savaşacak durumda olduğu kabul edilmiyordu ama artık yaralı da değildi. O da herkes gibi Kule'nin kapısında alkış tutuyordu fakat yüzündeki keder çok barizdi.

Karşı saldırı o kadar ani, o kadar cüretkârdı ki Ölmeyenler savunma dahi yapamamıştı. Aynı şekilde Konsey de Luc'un birden liderliği ele almasına hazırlıksız yakalanmış ve kararlılığın hızına yetişememişti. Harekâtın başarısı Luc'a karşı çıkmayı epey zorlaştırmıştı, özellikle de Direniş'in morali onun Konsey'deki yerini geri alışıyla yükselmişken.

Savaşlar birbirine karışmaya başladı. Sadece artık nullyum yaralanmaları için ayrı bir koğuş açılmıştı ve kayıplar arşa çıkmış, enfeksiyonlar ve hastalıklar tehdit oluşturmaya başlamıştı. Önce yığılmalar oldu, ardından temiz çarşaf ve bandaj kıtlığı yaşandı, peşinden de kan enfeksiyonları ve hastalıklar.

Helena'nın vardiyası bazen günlerce bitmiyor, Crowther'a iletilecek mesajlar haricinde Kaine'in sinyallerini yok sayıyordu. Çalışırken en azından zihninde dönüp duran endişeleri bastırabiliyordu.

Yalnız kaldığında yatağında uzanıyor, Kaine'in yüzüğünü parmağında döndürüp duruyor, Wagner'ın çizdiği dizilimi düşünürken boş gözlerle tavanı izliyordu. Dokuz nokta.

Kuzey simyasında neredeyse her zaman beş ya da sekiz kullanılırdı, yani elemental ya da göksel rakamlar. Enstitü'de sadece böyle dizilim formülleri öğretilirdi; tek istisna Holdfastların yedi noktalı ateş büyüsü dizilimiydi ama Helena da onu sadece Luc'un ödevine yardım ettiği için biliyordu.

Dokuz noktalı bir dizilimi hiç duymamıştı. Nasıl çalışması gerektiğini bilmiyordu ve elindeki tek örnek simyadan hiç anlamayan biri tarafından çizilmiş, hatalarla dolu bir taslaktı.

Yöntemi anlamazsa Kaine'e yapılan şeyi nasıl geri çevirebilirdi ki? Parmaklarını havada oynatıp enerji kanallarını hayal etmeye çalıştı. Aklı sürekli Soren'e kayıyordu.

Düşüncelerini bastırıp ruh büyüsüyle derinlere gömdü ve zihnini ona dair anılarının etrafından dolaşmaya zorladı. Yine de anılar dürtüp duruyordu. Parçalanışı değil de tam olarak öldüğü an. Helena hep hasta ölmeden rezonans bağlantısını kesmeye çalışırdı ama o anda tamamen Soren'e odaklanmıştı.

Ne zaman üçün katlarında bir kanal hayal etmeye çalışsa içinden elektrik akımı gibi geçen o enerji, onun hissi düşüyordu aklına.

Bu da Helena'nın merak etmesine sebep oldu. Morrough canlı ruhları kemiğe hapsedebiliyorsa ve ilk Ölüm Büyücüsü bütün bir kasabanın ruhlarını bir Taş'a sığdırabildiyse, biri enerjinin başka bir formunu hapsetmeye çalışsa ne olurdu? Bunu daha önce yapan olmuş muydu?

Bir sonraki sefer bir hastanın ölmek üzere olduğunu hissettiğinde bağlantıyı koparmak yerine açık bıraktı ve çarpan enerjiyi tutmayı denedi. O enerji, rezonansı boyunca ilerleyip elini uyuşturdu ve saatlerce karıncalanmasına neden oldu.

Yani öylece tutamaması mantıklıydı. Bir çeşit kap gerekiyordu. Güneştaşı tılsım... cıva mıydı? Cam mı? Belki kristal olurdu. Depolardan aldığı çeşitli maddeleri denedi ve enerji onlardan birine yönelecek mi diye tuhaf metaller kaçırıp ceplerinde hastaneye götürdü.

Metaller cebini tutuştururken güneştaşları çatladı. Deponun birindeki arkalara tıkılmış bir kutuda büyük obsidyen parçaları

buldu. Volkanik camın erime noktası sıradan camlara göre daha yüksekti.

Bir parça alıp cebine attı.

Bir hastanın yaşamsal enerjisinin tükendiğini hissettiğinde obsidyeni kavradı. Adam nullyum hastalarından biriydi; şarapnel organlarını parçalayıp geçmişti ve enfeksiyon hiçbir tedaviye yanıt vermemişti. Kalbini zorla çalıştırabilirdi ama bu sadece ölümünü geciktirirdi; Helena gittiği anda adam ölürdü. Öyle ateşi vardı ki teni alev alev yanıyordu ve Helena'nın elini tutmuş, görünmeyen biriyle mırıl mırıl konuşurken kelimeler ağzından giderek daha yavaş çıkıyordu.

Helena sertçe yutkundu ve adamın gözleri kımıldamayı keserken rezonansını açık tuttu. Ölüm dalgası elektrik akımı gibi içinden geçip doğruca obsidyene gitti.

Helena'nm kolu bir an için uyuştu. Hisleri geri geldiğinde adam ölmüştü ve ama obsidyen Helena'nm parmaklarının arasında sıcak bir uğultu yayıyordu. O tuhaf, karanlık enerjiyi hissedebiliyordu.

Adamın gözlerini kapayıp çarşafı yüzüne çekerken parmakları titriyordu. Gerçekten bir ruhu volkan camına hapsetmiş olabilir miydi? Taşı sıktı. Hayır. O enerjinin verdiği hissi tılsımdan ve Kaine'den biliyordu. Bu farklıydı.

Yine de vardiyası bitene kadar taş yokmuş gibi yapmaya çalıştı.

Koştur koştur laboratuvarına gitti. Kapıyı açtı ve yerde dertop olmuş, yüzü şişmiş ve gözleri kıpkırmızı Lila'yı görünce duruverdi.

Helena dondu kaldı. Tanrılar aşkına, mahkeme başlamış olmalıydı.

Luc'un kurtarılmasından beri Lila'yı ne görmüş ne de onunla pek konuşabilmişti. Bir gün odasına döndüğünde Lila'nın tüm eşyalarının gittiğini fark etmiş ve Soren için özel bir anma töreni düzenlendiğini sonradan duymuştu.

Ona kendini açıklamayı çok istese de yapamazdı çünkü resmî hikâyeye göre Soren sadece ölmüştü.

Ama Luc, Lila'ya gerçeği mutlaka söylemiş olmalıydı.

Helena, Lila'yı buraya getirenin ne olabileceğini çözemeyerek orada öylece kaldı.

"Lila." Helena obsidyeni temkinli hareketlerle masaya bıraktı. "Lila, sorun ne? Ne oldu?"

Lila uzun süre hiçbir şey söylemeden Helena'ya baktı.

"Bir hata yaptım," dedi sonunda, fısıldayan bir sesle. "Çok büyük bir hata yaptım."

Helena sertçe yutkundu. "Hiç... sorun değil. Eminim her şey düzelir. Her ne yaptıysan... O kadar kötü olmadığına eminim."

Soren'in hayaleti aralarında duruyor gibiydi.

"Hayır." Lila başını iki yana salladı. "Herkese yalan söyledim. Hayatım boyunca hep yalan söyledim. Şimdi... şimdi ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sesi öyle tıkandı ki sonunda tamamen kesildi.

"Sadece Soren biliyordu," diye fısıldadı Lila. Gözleri dolmuştu ama yaşlar dökülmüyordu "O daima sırlarımı saklardı. Ne yapılacağını bilirdi. İşinin... arkamı kollamak olduğunu söylerdi."

"Ne oldu?" Helena çekinerek elini uzattı.

Lila başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Nihayet konuşmadan önce çenesi titredi. "Ben... ben hamileyim."

Helena kımıldamadı. Konuşamadı bile. Öyle afallamıştı ki Lila'nın ağzından çıkanlara inanamıyordu.

Hamile olduğunu bilebilmesi için en az iki üç aylık olması gerekirdi ki bu da ancak döngüsü düzenliyse geçerliydi ve Helena öyle olmadığını biliyordu. O dönemde hastanedeydi.

Aklıma gelen tek soru "Nasıl?" sorusu oldu. Tüm bunların ne anlama geldiğini bir yana bırakarak.

Lila yutkundu ve başını oynatırken boynundaki yara izleri yüzünden irkildi. "Biliyorum. Olabileceğini düşünmemiştim. Onca şeyden sonra. Mümkün olmadığını sanıyordum."

"Hayır," dedi Helena sabırsızca. "Yani evet, o da var ama hastanedeyken hamile değildin. Oradan çıkalı ne kadar oldu... Hamile olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

Lila gözlerini kaçırıp aşağı baktı. "Sır olan da bu ya. Hamile olduğumu *biliyorum*."

İşte o anda Helena'nın yıllar önce uyanması gereken gerçek nihayet kafasına dank etti.

Savaşlardan neredeyse hasar almadan dönen, yaralandığında olağanüstü hızlı iyileşen, herkes en az bir yıl sürer derken protez bacağa aylar içinde uyum sağlayan Lila Bayard. Rezonansını kaybedene kadar hiçbir yaralanmasında iyileşmekte zorlanmayan.

"Sen... yaşam büyücüsüsün," dedi Helena.

Lila gözlerine bakmadan başını hafifçe sallayarak onayladı. "Gücümü kendimden başka kimsenin üzerinde kullanmadım. Birkaç kez de Soren'e yardım ettim ama sadece o istediğinde. Bana kimseye söylemememi tembihledi. Anneme ve babama bile çünkü öğrenilirse Luc'un şövalyesi olmama izin vermezlerdi."

"Bunca zamandır?" dedi Helena zayıf bir sesle. İhanete uğramış hissettiği için afallamıştı.

"Özür dilerim. Sana söylemek istedim ama... kendi başına gelenleri biliyorsun. Luc söz konusuyken o riski göze alamazdım. Senin gibi olamazdım... benim iyi olduğum tek şey savaşmak."

Bu gerçek, Helena'nın o anda kaldırabileceğinden fazlaydı.

"Baba kim?" diye sordu Helena, bu bariz değilmiş gibi.

"Luc olduğunu biliyorsun."

Helena başıyla onayladı. Kızmak istiyordu ama kendi sırları çok daha fenaydı ve Lila'nın Soren yokken gelip ona sığınması çok şey anlatıyordu.

"Duymuşsundur ama şövalyelikten gönüllü olarak çekilmezsem mahkeme kurmayı planlıyorlar." Lila'nın sesi boş ve umutsuzdu. "Bir gün tüm bunların karşılığını alacağımı düşünürdüm hep ama savaş bitmek bilmedi. Hiç... yani Luc birkaç kez denedi aslında... ama her seferinde onu başımdan savdım." Lila başını iki yana salladı. "Bir önemi de yokmuş gerçi. Herkes cephede sürekli seviştiğimizi düşünüyor. Yapmamamızın bir önemi yok." Yere baktı. "Luc o bölgeyi ele geçirip döndüğünde... Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama kendimi mahvolmuş hissettim. Geride

bırakılmış ve artık hep öyle olacağını bilen biri gibi. Sonrasında gelip beni buldu ve bunca zamandır beni düşündüğünü söyledi ve..." Omuz silkti. "Herkes zaten öyle olduğumuzu düşünüyor, biz de..."

Helena elini çekinerek omzuna koydu. "Sorun değil. Ben hallederim. Erkense malzeme bulabilirim ya da yaşam büyüsü kullanabilirim, hangisi istersen. Kimse öğrenmez."

"Hayır."

Helena muhakkak yanlış duymuş olduğunu düşünerek ona baktı.

Lila gözlerini kaçırarak derin bir nefes aldı. "Bu yüzden geldim. Yapabileceğini biliyordum ama... beklerken düşündüm de bunun olma ihtimali ne ki?" Başını iki yana salladı. "En son ne zaman âdet gördüğümü hatırlamıyorum. Yıllar oldu. Yapabileceğimi sanmıyordum. Hep Soren'in evlenip Bayard soyunu sürdüreceğini düşünmüştüm ama şimdi geriye sadece ben kaldım."

Helena'nın söyleyecek sözü yoktu.

Lila yere baktı ve Helena'nın onu yargıladığını hissedebiliyormuş gibi iyice büzüldü. "Muhtemelen tutunmayacak. Belki sadece biraz beklerim ve... bir süreliğine dahi olsa bu hissi yaşarım."

"Peki ya... tutunursa?" diye sordu Helena.

Lila cevap vermedi.

Helena'nın göğsü sıkıştı. Ona aptallık ettiğini söylemek istedi. Savaşın ortasına bir bebek. Lila ilk olmayacaktı ama yine de diğer kızlar farklıydı. Lila bir simyacıydı. Bir savaşçı. Bu ikisi anne olmakla asla bağdaşmazdı. Kurallar çok açıktı.

"Tutunmayacak," dedi Lila.

"Bu bir cevap değil," dedi Helena sertçe. "Ya tutunursa? Zaten mahkeme tehdidiyle karşı karşıyayken bir de savaşın ortasında bebeğin olacak. Sonrasında şövalye de olamazsın. Bir daha asla savaşmana izin vermezler."

Lila tırnaklarıyla oynadıkça tırnak etleri kanıyordu. "Luc önderliği üstlenmek için artık cepheye gitmeyecek. Ilva da artık vekil olarak devam edemeyecek kadar yaşlandı ve Luc'un onun yerine

geçirecek kadar güvendiği kimse yok. Başşövalyelikten çekilirsem mahkeme kurulmayacağım, Sebastian'ın yerime geçeceğini ve cepheye dönmeme izin verileceğini söylediler." Derin bir nefes aldı. "Kendi birliğime komuta edeceğim. İlk kadm."

Lila'nm sesinde bunun nasıl bir tarihi başarı olduğunda dair bir gurur ya da heyecan bulunmuyordu çünkü eski rütbesi alınmışken skandallardan kaçıp savaşa dönmesinin hiçbir yolu yoktu. İtibarı ve adı sonsuza dek lekelenmişti.

"Hasta falan olduğumu söylersen kimse hamile olduğumu anlamaz... ve tutunmazsa da hiç olmamış gibi göreve geri dönerim."

"Ya da aktif görevden emekli olup senin deneyimlerinden faydalanabilecek acemileri eğitirsin," dedi Helena. "O ikisinden başka seçeneklerin de var."

"Emekli olmayacağım. Biz Bayardlar için işler böyle yürümez," dedi Lila mavi gözleri parlayarak. Sonra irkildi. "Pardon. Herkes bana bitmediğini söyleyip duruyor ama..." Hıhladı. "Ben nasıl olduğunu biliyorum. Neyin hatırlanacağını da. Savaşta yaptığım şeylerin hiçbiri hatırlanmayacak."

Helena şimdi anlıyordu. Bir hamilelik hikâyeyi değiştirirdi. Skandalı silmezdi ama yeniden yazardı; utanç verici bir şeye dönüşen bir yemin bozma olarak değil de aşk hikâyesine dönüşürdü.

Principatus zaten uzun zamandır bir vârise muhtaçtı ancak Luc göksel olarak korunduğu ve Konsey'in istediğinin aksine siyasi evliliğe malum nedenlerden ötürü karşı çıktığı için bunu açıkça dile getirmek zordu.

Bir Holdfast vârisi Direniş'i yeniden ateşleyebilirdi. Ortada bu kadar somut bir gelecek sembolü varken, savaş nasıl kaybedilmeye mahkûm olabilirdi ki?

Elbette Lila karşı karşıya olduğu alternatiflere kıyasla hikâyenin bu versiyonunu tercih ederdi.

Lila her zaman durdurulamaz görünürdü ama şimdi Helena sakladığı çatlakları görebiliyordu. Kendine hiç izin vermediği arzuları.

Helena bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Luc bilecek mi?"

Lila nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayır. Bence bu onun dikkatini dağıtır. Üzerinde zaten çok baskı var ve geçiş süreci de zorlu olacak. Eğer öğrenirse ve sonra hiçbir şey olmazsa... umut ettiği için paramparça olur."

"Luc... çocuk istiyor mu?" diye sordu Helena tereddütle. Luc'un çocuklardan bahsettiğini duyduğunu hiç sanmıyordu. Onun geleceğe yönelik hayalleri savaşın bitmesine ve seyahat etmeye yönelikti. Ancak Lila meselesinden her zaman kaçınırdı. Helena biliyordu ama Luc ona bile hiç itiraf etmemişti.

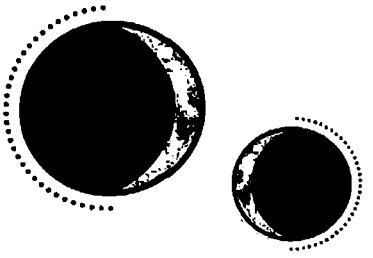
Lila başmı onaylarcasına salladı. "O gece bahsetti. Babası gibi olmadığını, sadece görev icabı olsun diye istemediğini. Principatus olduğu ya da vârise ihtiyacı olduğu için değil de kendisi için bir aile kurmak istediğini. Birini ondan çocuk isteyecek kadar sevdiği için. Bu da öyle olacak."

Helena sertçe yutkundu. Bu durumdan hâlâ nefret ediyordu ama Lila'yı reddedemezdi. "Crowther'la konuşup seçenekleri öğrenmem gerek."

Lila yüzünü buruşturdu. "Neden ona gidesin ki? Berbat herifin teki o. Luc ona katlanamıyor."

Helena gözlerini kaçırdı. "En makul seçenek o. Birini karantinaya alma yetkim yok. Elain ya da Matias'm karışmasını istediğini sanmıyorum. Seçenekler ya Crowther ya Ilva. Öte yandan Ilva son zamanlarda pek güvenilir değil."

"İyi," deyip iç çekti Lila. "Crowther olsun."

57. BÖLÜM

Mayıs 1787

Kayıtlara göre Lila Bayard adanın güney ucundaki su kenarı gettolarına malzeme ulaştırmaya yardımcı olurken fena bir bataklık öksürüğü kapmıştı.

Bataklık öksürüğü sellerin ardından her yıl yaz başında hava ısınınca ve nem artınca ortaya çıkardı. Şehrin güneş görmeyen karanlık alt tabakalarındaki duvarlar küf tutardı.

Belirtileri akciğerlerin alt kısımlarından gelen derin bir öksürük ve ara sıra çıkan bir döküntüydü. Genelde çocuklar ve yaşlılar için tehlikeliydi ama bazen kronikleşip şehirde veba gibi yayılabilecek viral bir hastalığa dönüşürdü. Şehrin üst kısımlarının alt tabakaya yasak olmasının sözde sebebi de buydu.

Babası her yaz bu hastalığı tedavi ettiğinden Helena belirtilere aşinaydı. Buna yakalanan çoğu kişi üst şehre çıkıp ruhsatlı bir eczane bulmayı karşılayamazdı. Helena yaşam büyüsü kullanarak Lila'da neredeyse belirtileri kusursuzca taklit edebilir, bileklerinin iç kısmında ve boynunun yanlarında mora çalan döküntüler yaratabilir ve tanı alabilsin diye Pace onu muayene ederken şiddetle öksürmesini sağlayacak kadar ciğerlerini tahriş edebilirdi.

Çok sayıda insan bu kadar küçük bir alanı paylaşırken salgından daima korkulurdu.

Lila hemen Simya Kulesi'nde izole edildi ve malzeme teslimatına dahil olan herkes belirti göstermedikleri bildirilene kadar üç gün boyunca karantinada tutuldu.

Bu kadar sık görülen bir hastalık morali de bozmadı; özellikle de fakirlikle ve hijyen eksikliğiyle ilişkilendirildiği için. Lila'nın bunu kapmış olması yaralanmasından sonra hâlâ tam iyileşememesinin bir işareti olarak yorumlanmıştı. Simya Kulesi'nin güneş alan üst katlardaki odalarında toparlanacaktı.

Ancak Luc perişan olmuştu. Israrla onu görmeyi talep etse de reddedilmişti. Onun akciğerleri hâlâ zayıftı; Lila'nın yanında yöresinde bulunmasına izin verilmesi hiçbir koşulda mümkün değildi.

Helena bu yeni sırla ne yapacağını hiç bilmiyordu. Hamilelik üzerine hiç çalışmamıştı. Yenidoğanlara dair bütün bilgisi acil durumlar üzerineydi. Kütüphanede kaynak aradı ama seçeneklerin yetersiz olduğunu gördü. Sonra Başhemşire Pace'in tıbbi kitapların çoğunu kolay ulaşabilmek için kayıt ofisinde tuttuğunu hatırladı.

"Hamilelikle ilgilendiğin hiç aklıma gelmezdi." Helena kitaplardan birine alelacele bakarken yakalanınca Başhemşire Pace'in yorumuyla irkildi.

Helena kitabı hızla kapatıp yerine tıktı. "İlgilenmiyorum. Sadece başlığı dikkatimi çekti."

"İstersen ödünç alabilirsin."

"Yok." Helena başını iki yana salladı. "Öylesine bir meraktı sadece."

Kapıya yöneldi.

"Marino." Pace'in sesi buyurgandı.

Helena döndü. Pace onu delici bakışlarla izliyordu.

"Yüklü müsün?"

"Hayır."

"Kazalar olur," dedi Pace sakince masasının kenarına yaslanarak. "Özellikle de savaş zamanlarında. Sen ilk değilsin."

Helena alaycı bir ses çıkardı. "Hamile *değilim*."

"Umarım birlikte olduğun kişi sorumluluk sahi–"

"Hamile kalmam mümkün değil. Kısırlaştırıldım," diye patladı Helena, duydukları yüzünden yerin dibine girerek.

Pace öylece donakaldı, sonra da başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Yapmış olamazlar. Böyle bir dönemde bunun gerekli olduğunu düşünmüş olamazlar."

Helena'nın yanakları yanıyordu ama karnının içinde derin bir çukur oluşmuştu. "Yaptılar ama. Maier yaptı. Eve döndüğüm hafta bağladılar. Bu... Şahin'in şartlarından biriydi. Yani dediğim gibi, hamile değilim."

Tekrar kapıya yöneldi.

"Helena, dur." Pace bu sefer yalvarır gibiydi.

Helena irkilip istemeye istemeye döndü. Pace çatlamış kırmızı ellerinden birini göğsüne bastırmıştı. "Sana takılmamalıydım. Hiç bilmiyordum. Maier hiçbir şey söylemedi."

"Önemli değil," dedi Helena sertçe. "Simyacı olmayı daha çok istedim ve kadınlar ikisini birden elde edemiyor." Çenesini kaldırdı. "Seçim yapma konusunda endişelenmeme gerek yok artık. Hem..." Pace'e dik dik baktı. "Muhtemelen genç yaşta öleceğim. Yani berbat bir anne olurdum."

Pace onu inceleyen bakışlarla süzdü. "Senin annen berbat mıydı?"

Pace, Helena'yı tekmelese daha az canını yakardı. Oda dalgalandı.

Helena'nın boğazı tıkandı. "Bu ne cüret."

"Üzgünüm, öyle söylememeliydim," dedi Pace ama üzgün falan görünmüyordu. "Ama Helena, bence ne istediğin konusunda kendine karşı dürüst olmayı bilmiyorsun."

"Şifacı olmanın tek yolu buydu... ve bir şifacıya ihtiyacımız vardı, Ilva da bunu yapabilecek tek kişi olduğumu söyledi." Helena'nın çenesi titremeye başlamıştı ve dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Bu seçimi yapmam gerekiyordu, ben de yaptım. Yapmamış olmamı mı isterdin gerçekten?"

"Daha on yedi yaşında bile değildin. Ne istediğini anlayacak kadar bile yaşamamıştın."

"Şu anda gayet hayatta hissediyorum," dedi Helena sıktığı dişlerinin arasından. "Üstelik gayet *iyiyim*."

"Hayatta olmakla yaşamak aynı şey değildir. Umarım bir gün aradaki farkı anlama şansın olur."

Pace rafa gidip Helena'nın az önce okuduğu kitabı aldı ve iki eliyle tutup kapağına uzun uzun baktı. "Biliyorsun, ben ebeydim. Çok uzun zaman önceydi tabii." Başını iki yana salladı. "Anlamalıydım. Sen hep sadece içinde bulunduğun âna odaklanırdın, sanki elinde sadece o varmışçasına."

Tekrar Helena'ya döndü. "Belki sonraki nesle şöyle bir göz atmak geleceği senin için biraz daha gerçek kılar."

Kitabı Helena'ya uzattı. *Anne Sağlığı: Gebeliğin Bilim ve Fizyolojisine Derinlemesine Bir Bakış* başlığı tepedeki pencereden süzülen ışıkta parlıyordu. "Lila Bayard'ın mümkün olan her türlü yardıma ihtiyacı olacak."

Helena şaşkınlıkla bakakaldı. "Nasıl..."

Başhemşire Pace kitabı onun eline tutuşturdu. "Ben senin ömrünün iki katından fazladır hemşireyim. Yaşam büyüsü becerilerin olağanüstü ama Lila'da öyle bir döküntü olması için en az üç haftadır hasta olması gerekirdi."

Luc önderliği devralmaya başladıkça Ilva'nın sağlığı da bunca yıldır Luc hazır olsun diye zor direniyormuş gibi hızla çökmeye başladı. Bazı günler neredeyse hiç aklı başında olmuyordu. Crowther, Ilva'nın bu ani çöküşü konusunda öylesine endişelenmişti ki Helena'dan onu muayene etmesini istemişti. Hiçbir şeyi yoktu; Ilva yalnızca yaşlı ve yorgundu.

Savaş iki taraf arasında gidip geliyordu. Bitmeyen çatışmalar çok az avantaj sağlarken şehir gitgide daha da harap oluyordu.

Luc, Batı Adası'nda bir sert saldırıya da liderlik etti ve bir ambar ele geçirildi. Orada büyük küvet benzeri tanklar bulundu; sıvıyla dolu tankların içinde de damarlarına kordonlar bağlanmış, ağızlarına ve burunlarına maskeler takılmış cesetler vardı. Direniş savaşçıları. Hepsi ölmüştü fakat bedenleri hâlâ sıcaktı.

Alana girildiğinde maskelerden gaz salınmış ve hepsini Direniş onlara ulaşamadan yalnızca birkaç dakika önce öldürmüştü.

Karargâh'a geri dönen yük arabası alaylarının kasaları yakılmak üzere getirilen cesetlerle doluydu. Çok az esir alınmıştı ama içlerinden biri dirençli çıkıp sorulara cevap vermeyi reddeden Gardiyan'dı.

Gardiyan, Luc'un esiri olduğu için onu Crowther'ın yeraltındaki odalardan birine gönderip işkenceyle konuşturamazdı. O zaman Crowther, Kaine'in Helena'ya bilgi almak için değişik bir yöntem öğrettiğini hatırladı. Helena, Crowther'ı işkenceden vazgeçirmeye çalışırken bundan alternatif bir yöntem olarak bahsetmişti.

Sağlıklı, sağlam ve tanıdık yüzlerin tam kurtulabilecekken şimdi yakıma hazırlanması karşısında Helena da herkes kadar dehşete düşmüştü. Bu nedenle hemen kabul etti.

Birkaç bağlantı devreye sokuldu ve Crowther yanına Helena'yı da alıp Gardiyan'la birkaç saat yalnız kalmayı başardı.

Gardiyan zayıf yüzlü, kısa saçlı, geniş ağızlı bir kadındı. Soluk mavi gözleri Helena'yı görür görmez kısılmıştı. İkisi de birbirini tarttı.

Crowther gölgelerin arasma çekilip meydanı Helena'ya bıraktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Helena nereden başlayacağını bilemeyerek.

"Sana ne?" dedi Gardiyan.

"Ölmeyenler ya da Adaylar arasında pek kadın görmedim."

"Erkekler genelde bedenlerimizi bizden daha çok sever." Gardiyan, Crowther'ın onları izlediği köşeye baktı. "Sanırım ben özel olanlardanım."

"Neyin özelmiş?" diye sordu Helena, az çok fikri olsa da.

"Muhtemelen seninkiyle aynıdır." Gardiyan, Helena'ya dikkatle baktı. "Tek fark, ben kendi türüme ihanet etmedim."

"Daha demin yüzlerce insanı öldüren ben değilim," dedi Helena. Sesini sabit tutmakta zorlanıyordu. Gardiyan'ın bir kadın olmasmın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu ama daha da öfkelenmesine sebep oluyordu.

"Fırsat bulsalar onlar da beni öldürürdü. Ben önce davrandım." Gardiyan çenesini Helena'ya doğru kaldırdı. "Nesin sen?"

Helena'yı süzdü. "Şifacı mısın? Kesin öylesindir. Ben de bir zamanlar şifacıydım."

Helena bundan şüpheliydi ama kadın kendi başına konuştuğundan Helena da izin verdi.

"Şifacı olmak istemedim ama bizim gibiler için pek seçenek yoktu. Beni rahibe yapmaya çalıştı. Benim gibi doğan diğer veletleri yetiştirmemi istedi. Onlara güçlerini içlerinde tutmayı öğreteyim ve yapamazlarsa cezalandırayım istedi. Değil mi?"

Helena ifadesiz bir yüzle izleyen Crowther'a döndü.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Helena.

"Hem de ne. Yetimhanede ne zaman birileri düzgün durmasa Kerkenez Jan yüzünü gösterirdi. Peşine de bir gözdesini takardı, onun istediği *her şeyi* yaparsak bir gün onun gibi olabileceğimiz konusunda örnek alabileceğimiz tasması uzunlardan birini. Şaşırdım gerçi. Genelde daha genç olurlar." Gözleri Helena'ya kaydı.

"Yeter, Mandl," dedi Crowther sertçe.

Mandl ona sırıttı. "Gördün mü bak, hatırlayacağını biliyordum."

"Bilgiyi çek de işimizi bitirelim," dedi Crowther, Helena'ya.

Helena derin bir nefes aldı.

Mandl hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Beni konuşturamazsınız," dedi. "Eskiden sırf keyfine kemiklerimi kırar, kendi derimi yüzerdim. Bizi yetiştirdikleri o çukurda bir şey hissetmek için. Canımı yakamayacak kadar zayıfsın, Hain."

"Şaşırırsın," dedi Helena kalbi hızla atarken.

Mandl sadece güldü.

Ambardaki cesetlerin acısı hâlâ çok tazeydi. Kurtulmalarına dakikalar kalmış onca insan... Oysa şimdi hepsi sırf Mandl, Sonsuz Alev ve Direniş'e zarar vermeyi özgürlüğünden daha çok umursadığı için ölmüştü.

Helena, Sonsuz Alev'in iddia ettiği gibi ahlaki açıdan üstün olduğu yalanına inanıyor falan değildi ama biri nasıl Ölmeyenler'in daha iyi olduğu düşünürdü ki?

"Mahkûmları neden o tanklarda tutuyordunuz?" diye sordu Helena, sesini sakin ve sabit tutarak.

Mandl gülümseyince o geniş ağzı iyice yayıldı. Bilekleri etki edilemez demirle kelepçelenmiş olmasına rağmen parmakları kıvrılıyordu. "Gel de bana dokunmayı bir dene. Bakalım önce kim kırılacak."

Mandl'a doğru ilerlerken Helena'nm öfkesi midesinin dibine taş gibi oturmuştu. "Muhtemelen insanları incitmekte benden daha iyisindir, kabul. Seni kendi oyununda yenemem ama şu an benim oyunumu oynuyoruz."

Mandl'ın gözleri kapıya, sonra da Crowther'a kaydı: İlk tedirginlik belirtisi. Zoraki bir kahkaha attı. "Ne yapabilirsin ki?"

Helena şimdi Mandl'ın arkasındaydı. "Bu numarayı bildiğini sanmıyorum."

Mandl, Helena'nın ne yaptığmı görmek için boynunu döndürmeye çalıştı. Helena'nın çıplak eli ense kökünden yukarı kayıp kısa saçların arasına süzülünce irkilip titredi. Mandl'ın elleri bükülüyor, zincirlerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Her şey yolunda." Helena'nın sesi alışkın ve kontrollüydü. Mandl'ın kalbini durdurmadığından ve hayati bir şeyleri askıya almadığından emin olarak sinirlerini birbirini ardına bloke etti. "Enstitü'de eğitim almış olmanın da faydası varmış sanırım."

Helena, kadının nabzını düşürüp artan korkuyu boğdu. Gaz vanasını kapatır gibi Mandl'ın vücudunda dolaşan hormonları kurcaladı ve ona sakin olmasını, Helena'nın tehdit olmadığını söyledi.

"Sorduğum her şeyi bana anlatmak istiyorsun," dedi Helena alçak sesle.

Karşı koymaya çalışırken vücudu seğiren Mandl şiddetle sarsılıyordu. Rezonansı alevlenip Helena'nınkini geri itmeye uğraştı ama çok geç kalmıştı.

"Orospu... hain orospu..." diye geveledi Mandl, Helena onun çalkalanan duygularının arasına süzülürken.

Mandl'ın gözleri odağını kaybetti. Zihni ve bedeni birbiriyle savaşıyordu; Helena onun anılarına sızarken karşı koyması imkânsızdı.

Kaine bu işlemi çok basitmiş gibi göstermişti. Helena'nın beklediğinden çok daha zordu. Başka bir zihnin gürültüsü. Çok fazla ses ve enerji vardı orada; Mandl'ın paniği ve direnme çabaları da işini iyice zorlaştırıyordu. Kaine, Helena'nın düşüncelerini serbest bırakır ve geçerken yakalardı. Helena bunun daha kolay bir yolu olduğunu düşünmeden edemedi.

"Adın ne?"

Elsbeth.

Bu isim Mandl'ın zihninde dört bir yandan çınlayıp öne çıktı.

Mandl'ın yüzü gevşemişti, ağzının kenarından salyalar akıyordu ama öfkeyle bakan gözleri Helena'yı takip ediyordu. Helena onu manipüle ederken zihni kaçmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Mahkûmları neden o şekilde tanklarda tutuyordunuz?"

Mandl direnmeye çalıştı ama bir anlık görüntü zihninde parladı. Üniformalı bir adam konuşuyordu: "...en iyi örnekleri saklayın..." Mandl'ın anı üzerindeki dikkati sinek vızıltısına kayınca görüntü bozuldu.

Helena tekrar denedi. "Yeni bir esir geldiğinde, ona ne yapardınız?"

Anılar rüzgârda savrulan görüntüler, sesler ve hisler gibi kopuk kopuk akıyordu. Helena sesler duydu ama çıkaramayacağı kadar uzaktan geliyorlardı.

Boyalı pencerelerden gelen yeşilimsi ışıkla aydınlanan deponun duvarlarını gördü. Yüzü yarı tanıdık bir oğlan kıvranıyordu.

Her şey bulanıklaştı ama beklentiyle ürperdi.

Loş ışıkta bir an görünen şırınga. Hava kabarcığını boşaltmak için fiske atan parmak. Oğlanın anlık bir görüntüsü daha.

Bulanıklık.

Tankların yanındaki sedyelerde yatan sıra sıra bedenler. Sarımsı gözleri ve gri teniyle şişmiş bir ceset. Genç bir adamın kolunu sıkıp, *Bu sıradakini ben alacağım,* deyişi.

On kadın denek talebine dair matbu form. Artemon Bennet imzalı. Oğlanın üzerinde yattığı sedyeyi iten Mandl'ın elleri; onu boş bir odaya sürüklerken maskenin ve tüplerin hâlâ bağlı oluşu.

Kapının hafifçe kapatılışı. Sırtından geçen yeni bir ürperti.

Helena kendini Mandl'ın zihninden kopardı ve derisi yüzülene kadar ovalamak istediği ellerini üzerinden çekti.

"Tüm bunlar ne için?" diye sordu. Derisi karıncalanıyordu. Mandl'ın zihnine dönmek istemiyordu.

Mandl nefes nefeseydi ve gözbebekleri öyle büyümüştü ki mavi irisleri neredeyse görünmüyordu.

"Cevap vermezsen zorla alırım," dedi Helena, Mandl'ın saçlarından yakalayarak. "Öyle mi olsun istersin?"

Mandl'ın yüzü çarpıldı ve tükürdü. "Taze tutmak için."

"Ne için taze?"

"Her şey için. Ölmeyenler için yeni bedenler. Denekler. Köleler. Köleler taze olduğunda daha uzun dayanıyor." Mandl ağzını açmış, soluklanmaya çalışıyordu ve dudakları gitgide çatlıyordu.

"Orada ne kadar süre tutuluyorlar?"

Mandl zalimce gülümsedi. "Talep çok olduğundan genelde birkaç ayı geçmez. Elektrik şokları kasları diri tutuyor. Hayati bulguları yavaşlatıyoruz."

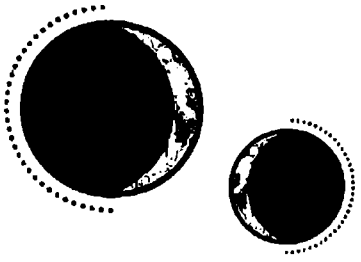
Crowther, Helena'nın ondan aldığı bilgiden tatmin olana kadar bir ömür geçmiş gibi geldi. O zamana kadar Mandl'ın gözleri öyle kaymıştı ki artık şaşı bakıyordu. Ateşlenmiş ve öne yığılmıştı.

"Pekâlâ," dedi Crowther, Mandl'a küçümseyerek bakarken, "Ivy'nin yerini makul derecede doldurabilirsin gibi görünüyor."

Helena bir şey demedi. Bunu bir daha asla yapmak istemiyordu. Kabul ettiğine pişman olmuştu.

Bir şey demeden arkasını dönüp çıkmaya koyuldu.

Mandl arkasından, "Hain..." diye seslendi.

58. BÖLÜM

Haziran 1787

Luc'un son taarruzları başarıyla sonuçlanmış olsa da yeni ele geçirilen bölgeler Direniş'i epey zorluyordu. Luc'un kararlı ve başarılı liderliği halk arasında hayranlık toplarken üst düzeylerde aynı coşku yoktu. Luc'un Althorne ve diğer bazı komutanlarla, onlara danışmadığı için feci bir tartışma yaşadığı yönünde söylentiler dolaşıyordu.

Bazı bölgeler üç cepheden Ölmeyenler tarafından çevrildiğinden çok az stratejik avantajları olduğu hâlde sürekli devriye ve savunma gereksinimine yol açıyordu. Söz konusu bölgeler de "kurtarılmalarını" öyle aman aman bir coşkuyla karşılamamıştı. Üstelik Batı Adası'ndaki birçok Paladyalı, Ölmeyenler yönetimi altında olmaktan oldukça memnundu ve bölge geri alınacak olursa Direniş sempatizanı olmakla suçlanmaktan korkuyordu. Bu yüzden de Direniş, Ölmeyenler'in saldırılarına ek olarak sivillerin çıkardığı isyanlarla da mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Yaz Düşüş'ü yaklaşırken birlikler limanları ve beklenen ticaret akışını savunmak için adanın güneyinde yoğunlaştırıldı.

Hastane daima doluydu. Artık şiddetli çatışmaların ardından istirahat edecek vakit olmuyordu. Kesintisiz, herkesi yıpratan bir baskı vardı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Helena bir gece, Kaine'in kollarında olmasına rağmen uyuyamayıp doğrulurken. "Nasıl kazanacağımızı bilmiyorum. Hiçbir yol göremiyorum."

"Herkesi kurtaramazsın," dedi Kaine sessizce.

Helena'nın çenesi titremeye başladı ve ellerini yumruk yaptı. "Herkesi kurtarmaya çalışmıyorum ki. Bir kişiyi bile nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Hiçbir şeyi çözemiyorum. Ne denesem duvara tosluyorum. Zamanımız tükeniyor."

Kaine bir şey söylemedi.

"Ben sadece..." Helena gözlerini ovuşturdu. "Çok yorgunum. Ne yaparsam yapayım sadece kaçınılmaz olanı erteliyormuşum, birini yarın daha feci bir şekilde ölsün diye kurtarıyormuşum gibi geliyor. Keşke hiç şifacı olmasaydım."

Bunu daha önce kimseye itiraf etmemişti. Şifacılıktan nefret ettiğini.

Artık Kaine'e her şeyi anlatıyordu. Taş hakkındaki gerçeği ve nerede olduğunu, Holdfastlarla ilgili gerçek hikâyeyi, Wagner'ın çizdiği dizilimi ve ne kadar çabalarsa çabalasın o aktarımın nasıl çalıştığını çözemediğini. Hatta obsidyeni ve nasıl da işe yaramaz olduğunu bile anlattı.

Hiçbir yere varmayan ihtimaller bulup durmaktan usanmıştı artık.

"Bana bir parça getir," dedi Kaine ona. "Belki düzgün test edememişsindir."

Helena başını iki yana salladı. "Zaten yeterince şeyle uğraşıyorsun. Benim işe yaramaz deneylerim için endişelenmene gerek yok." Boğazını temizledi. "Sana söyledim mi bilmiyorum ama laboratuvar partnerimle nullyum alaşımını tersine çevirmeye çalışıyoruz. Ondan çıkaracağımız bileşeni kullanarak etki edilemez bir metal üretebiliriz. Transmutasyonla çok hafif ama çok dayanıklı bir örgü zırh yapabilirim, sonra da bileşeni kullanarak rezonansı etkisiz hâle getiririm diye düşündüm. Kıyafetinin altına giyersin. Senin rezonansına engel olmaz ve hiç kimse kendi rezonansıyla seninkini delip geçemez." Parmağını Kaine'in kolundaki gümüşi bir yaranın üzerinden geçirdi. "Neredeyse çözdüm. Artık bu kadar çok canın yanmayacak."

Kaine onun başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Gayet iyi iyileşiyorum. Bana bir parça obsidyen getir. Onun üzerinde deney

yapmanın, Crowther'ın kendi kendini bitiren sabotaj emirleriyle uğraşmaktan çok daha ilginç olacağı kesin. Ölmeyenler casuslar konusunda acayip paranoyaklaştı ve Morrough da her zamankinden fazla önlem alıyor."

Helena biriktirdiği yüklü obsidyen parçalarını ayırmaya çalışıyordu ki pencereler patladı. Bir kükreme havayı ve Kule'yi sarstı. Laboratuvar ekipmanları yere savrulup paramparça oldu.

Sirenler çalmaya başladı. Hepsi birden.

Bir bomba daha.

Helena bileziği ısmmadan önce merdivenlere yönelmişti bile ve zemini kaplayan cam kırıklarının üzerinden koşarak geçti.

Neler olduğunu ancak dağınık raporlardan öğrendiler. Birkaç bina çökmüştü ve şehri birbirine bağlayan gökyüzü köprüleri adanın merkezinde devasa bir yıkım yaratmıştı. Hastane büyük bir akın bekleyerek kendini hazırladı ancak çöküşün en dış bölgelerinden insanları taşıyan birkaç kamyon geldi sadece.

Helena bir kadınm başındaki derin yarığı iyileştiriyordu ki koridordan yeni sedyelerin getirilmekte olduğunu gösteren bir gürültü duyuldu ama daha hastaneye ulaşamadan koridordan bağırışlar yükseldi:

"Onları içeri sokmayın! Dışarı götürün. Pencereleri kapatın. Tüm girişleri mühürleyin!"

Ardından boğuk tartışmalar ve itirazlar geldi, sonra bir ses gürledi: "Havada nullyum var! Hepsi nullyuma bulanmış! Geri çıkarın onları!"

Helena şaşkına dönmüş ve boynundaki güneş tılsımı sallanan Elain'e dehşetle baktı.

"Havada olması neden önemli?" diye sordu Elain.

Helena, olası tüm sonuçlar üstüne çökerken donup kalmış bir hâlde, "Çünkü solursak hepimiz rezonansımızı kaybedebiliriz," dedi. Nullyum şarapneli bile yeterince yıkıcıydı ama nullyum solumaya hiç hazırlıklı değillerdi.

Yaz başı sıcağında dağ havasından faydalanmak için tüm tepe pencereleri açık bırakılmış hastaneye baktı. Hava tozla puslanmıştı.

Çoktan ciğerlerine çekiyorlardı.

Kumaş maskeler taktılar ve yeni gelenleri mevcut hastalardan ayrı tutmak için acil koğuşu ana salona taşındı ama birinin üzerindeki tozun nullyum içerip içermediğini bakarak anlamak mümkün değildi.

Daha fazla sedye geldikçe tüm protokoller unutuldu. Yaralanmalar gitgide ağırlaştığından kurtarma ve iyileştirme çabaları patlamanın eşiğine gelmişti.

Tozu mümkün olduğunca temizlemeye, hayati tehlikesi olan yaralanmaları ayırıp hâlihazırda nullyum belirtileri gösterenleri tespit ederlerken potansiyel bulaşmayı da en aza indirmeye çalışıyorlardı.

Nullyumun havadan ciğerlere girip kana karışması ne kadar sürerdi? Karıştığında rezonans tükenmeye başlamadan önce ne kadar zamanları kalırdı? Kimse bilmiyordu.

Helena hayatında hiç olmadığı kadar amansız bir taşkınlıkla çalıştı. Her saniye önemliydi. Şuursuz bir çaresizlikle şifa üstüne şifa uyguladı. Sıcak bir gündü ve nadir görülen bir güney rüzgârı, tozu adanın yukarısına doğru taşırken hava ağırlaşıyordu.

Yüzündeki maske tenindeki nemi içeri hapsetti. Elleri toza bulandıkça her hastadan sonra yıkamak zorunda kalıyordu. Maske iş görmez hâle geldi; tozla o kadar tıkanmıştı ki Helena neredeyse boğulacaktı. Maskesiz olan herkesin kullanmaya başladığı ıslak beze geçti o da.

"Marino! Marino nerede?"

Helena ellerini yıkarken başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Tozun içinden önündeki adama gözlerini kısarak baktı.

"Burada ne işiniz var? Adanın aşağı kesiminde olmanız gerekiyordu. Sizi arıyordum!" Adam nakliye üniforması giyiyordu ve Helena'nın kolundan tutup onu çekti.

Helena, adam onu kamyonlardan birine doğru çekerken şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Yaralıları adanın üst kesimlerine getirmeye devam edersek nullyum bulaşının yayılma riski çok artacak. Hem zaten çok da uzun sürüyor. Aşağı bölgede bir hastane var ama nullyum konusunda yeterli tecrübeleri olmadığından patlamak üzereler. Buradaki nullyum koğuşundan siz sorumlusunuz, dolayısıyla lider sizsiniz. Emirler burada." Onu aracın yolcu koltuğuna itti ve bir kâğıt uzattı.

"Sorumlu falan değilim..." Helena toz yüzünden yanan gözlerini kırpıştırarak kâğıda baktı. "Benim Karargâh'tan çıkmam yasak."

Nullyum koğuşunun başı Helena Marino'nun nullyum zehirlenmesinden mustarip askerlerin tedavisinde liderlik etmek üzere sahra hastanesine gönderileceğini yazan kelimelere aptal aptal baktı. Şahin Matias imzalamıştı.

Helena ondan en son ne zaman yazılı emir aldığını bile hatırlamıyordu.

"Bu doğru olamaz. Toplantı mı oldu?"

Altındaki motor gürledi.

"Ben sadece emirleri uygularım, Marino. Beni Konsey toplantılarına almıyorlar. Sizin hemen oraya gitmeniz gerekiyordu. Bekledim bekledim, sonra sizi aramaya çıktım." Şoför kontağı çevirdi, vitesi değiştirdi ve kamyon sarsılarak ilerlemeye başladı. Helena daha fazla itiraz edemeden çoktan Karargâh'tan çıkmış, adanın aşağı kesimlerine doğru yol almaya başlamışlardı.

Şehrin yıkılmış siluetini şimdiden görebiliyordu.

"Geri dönüp Crowther'a nereye gönderildiğimi söylemen lazım. Bunun Konsey onaylı olduğunu sanmıyorum," dedi yolda giderlerken.

"Sahra ofisinde telsiz var. Oraya varınca bildirim yaparsınız."

Askeri yollarda araçla gitmenin ne kadar hızlı olduğunu hep unutuyordu. Çok geçmeden alelacele kurulmuş bir kontrol noktasında durdular.

Aşağı bölgelerdeki patlama sahasına gönderilen herkes koruyucu kıyafetler ve maskelerin yanında tozu dışarıda tutmak için

peçeler kuşanmıştı. Durup giyindiler ve daha da derine ilerlediler. Toz havada asılı duruyordu ve yıkılmış yol molozla kaplanmıştı. Öğle vaktiydi fakat güneş tozla örtüldüğünden her şey tuhaf bir turuncu tona bürünmüştü.

Pusun içinde parlayan iki parlak fenerin gösterdiği yoldan hastaneye ulaştılar. Sağlıkçılar şimdiden iş başındaydı ama hiç şifacı yoktu, gerçi kimin kim olduğunu ayırt edebilmek çok zordu.

Sağlıkçıların hepsi kollarına kırmızı kurdele bağlamıştı. Helena, Karargâh'a ulaşmasını beklediği felaketin ortasına düşmüştü.

Feci bir durumdu.

Çok fazla ezilmiş beden vardı. Askerlerin zırhları parçalanırken onları da yarmıştı. Rezonansı uygun olan sağlıkçılar zırhları transmutasyonla çıkarıyordu ama çıkardıkları gibi kan boşanmaya başlıyordu.

Hava toz, duman, metal ve kan yüklüydü. Helena o kadar katmanın ardından bile tadını alabiliyordu.

Sular akmıyordu.

Helena zar zor görebiliyordu. Kimse telsizin yerini ya da hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Yaralılarla boğuşmakla meşgullerdi.

Sağlıkçıların yarısı şimdiden rezonansını kaybetmişti ve elle uygulanan protokollere dönmekten başka çareleri yoktu. Su olmadığı için bir şeyleri temiz tutabilmek de imkânsızdı.

General Althorne üzerinde birkaç kişinin olduğu sedyeyle kapıdan girdiğinde Helena rezonansının tükenmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Sanırım yaşıyorlar," dedi adam nefes nefese. Maskesiz Althorne çoktan toza bulanmıştı ve üzerinde hafif bir zırh vardı sadece. "Bir duvarın altına sıkışmış en az kırk kişi var. Seslerini duyuyoruz ama duvarı üzerlerine çökertmeden nasıl ulaşacağımızı bilmiyoruz."

Helena gelenlerle ilgilenmeyi diğerlerine bıraktı ve onlara yer bulmaya çalıştı. Hastane zaten taşmanın eşiğindeydi. Althorne'un elleri moloz kazmaktan kan içinde kalmıştı. Adam şiddetle öksürürken nefes almaya çalışarak bir sandalyeye çöktü.

"Maske takmalısınız," dedi Helena.

"O lanet şeylerle nefes alınmıyor," dedi Althorne su içerek. "Anlamı da yok zaten. Rezonansımı çoktan kaybettim." Sonra gözlerini kırpıştırıp Helena'ya dikkatle baktı. "Marino?"

"Evet?" General'in onu tanıdığını bile bilmiyordu.

Althorne ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Burada ne işin var? Ferron bunu öğrenmeden derhal Karargâh'a dön."

Helena'nm dili tutuldu ama elbette Althorne da biliyordu. Ona çaresizce baktı. "Emri imzalayan ve beni buraya gönderen Matias. Geri dönme izni istemek için telsizi de bulamıyorum."

"Karargâha dön. İlk araçla. Emri benim verdiğimi söyle. Ferron'm bunu öğrenip delirmesini göze alamayız." Althorne zorla ayağa kalktı.

"Bekleyin." Helena onu kolundan tuttu ve adam sandalyeye geri çökünce şaşırdı. Zayıflayan rezonansıyla ona uzandı ama sadece bir pus hissetti.

"General Althorne, maske takmalısınız. Bu tozu solumak ciğerlerinize zarar verir. Riske atılamayacak kadar değerlisiniz," dedi onu inceleyip sakladığını bildiği yarasını bulmaya çalışarak. Orada oturup Helena'ya müsaade etmesi ne kadar zayıf düştüğünün kanıtıydı.

Althorne bir şey demedi.

"Takviye ne zaman gelecek?" diye sordu Helena. "Burada bu kadar yaralıyla başa çıkabilecek sayıda insan yok. Her şeyimiz tükeniyor."

"Gelmeyecek," dedi Althorne alçak sesle, kimse duymasın ister gibi. "Sadece biz varız."

Helena'nın kalbi tekledi.

Althorne birkaç askerin cesetleri derme çatma sedyelerle taşımasını izledi.

"Kalan savaşçılarımızı buraya indirip de rezonanslarını kaybetmelerini göze alamayız. Yayılımı engellemek zorundayız," dedi Althorne. Sesi kabullenmişlikle gerilmişti.

Ayağa kalkınca sendeledi.

Ninova

"Nerenizden yaralandınız?" diye sordu Helena yolunu keserek.

Nefesi sığlaşan Althorne doğrulup ondan kurtuldu. "Yüzeysel. Moloz düştü. Herkesin kanaması var. Bana bir şey olmaz."

"Althorne." Helena önüne geçti. "Yaralısınız. Hem de ağır. Rezonansım olsaydı sizi zorla bayıltırdım çünkü bu hâlinizle kurtarma çalışmasını yönetemezsiniz. Çok değerlisiniz. Bunu biliyorsunuz. Direniş sizi kaybedemez."

Althorne, Helena küçük bir çocukmuş gibi omuzunu pışpışladı. "Adamlarım o enkazın altında. Sırf ben gönderdim diye orada boğuluyorlar."

Enkazın içinden keskin bir ses yükseldi. Peş peşe gelen uzun ve tiz sesler. Düdükler. Helena bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Althorne'un yüzü bir anda sertleşti. Koluyla Helena'yı kenara itti. "Kapılara barikat kurun! Ölüköleleri göndermişler; cesetleri almak için geliyorlar!"

Althorne yanından hızla geçti ve Helena onu durdurmaya çalışmakla hastaneyi korumaya almanın aciliyeti arasında kalakaldı. O daha bir karar verememişken Althorne tozun içinde kaybolmuştu bile. Helena dönüp hastaneye yöneldi.

"Tüm cesetleri binanın olabildiğince en arka kısmına taşımamız lazım," dedi sesi titreyerek. "Yer yoksa... ölüleri üst üste koyun. Kapıları sağlamlaştırmamız gerek!"

Bir sahra hastanesine yeniden kapalı kalma düşüncesi görüşünü bulanıklaştırdı. Avucundaki yara izlerini hissedene dek parmaklarını büktü ve kendini odaklanmaya zorladı.

"Saldırı altında olduğumuzu Karargâh'a haber veremez miyiz?" diye sordu bir sağlıkçı. Sesi koruyucu ekipmanın altından boğuk geliyordu. "Destek göndermek zorundalar!"

Helena başını iki yana salladı. "Destek gelmeyecek. Nullyum'un yayılmasını engellemek gerekiyor."

Etrafındaki herkes donup ona bakakaldı. Helena muhtemelen bunu onlara söylemeliydi.

Helena hiçbir zaman bir lider olmamıştı ve bir anda nasıl liderlik etmeye başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. İnsanların bel

bağladığı türden biri değildi ve şu anki gibi üstü başı toz içinde, kan ve pisliğe bulanmışken hiç sırası sayılmazdı. O da neler yapabileceklerine odaklandı.

"Bizim işimiz buradaki herkesi güvende tutmak. Onları binanın arkasına taşıyacağız ve barikat kuracağız. Ölmeyenler buraya bizzat gelmez; nullyum onlara da etki ediyor."

"Ama duvarları yıkmadığımız sürece kimseyi taşıyacak yer yok ve buradaki kimsenin bunu yapacak rezonansı kalmadı. Yerimiz çoktan bitti," dedi bir sağlıkçı. "Hem kapılara nasıl barikat kuracağız ki?"

Helena etrafına baktı. Adam haklıydı. Hayatta kalanları koruyacaklarsa ölüleri geride bırakmak zorunda kalacaklardı. Bu da daha sonra çok pahalıya mal olurdu.

Ne yeterli mekân vardı ne de imkân.

Komuta Helena'daydı. Elinde bunu beyan eden aptal bir kâğıt vardı.

"Tahliye edeceğiz," dedi Helena, nullyumun adanm aşağı kısmında tutulması gerektiği kuralını umursamadan. Ölmeyenler tüm ölüleri ele geçirirse sonuç çok daha kötü olurdu. "Karargâh'a girmeyeceğiz ama yeterince yaklaşırsak peşimize düşmeyebilirler. Konsey bunu sorun ederse suçu bana atın."

Cesetler nakil için hazırlanırken bir harala gürele oldu. Helena gidip nullyum koğuşunun başı olduğunu belirten buruşmuş kâğıt parçasını meşruiyet kanıtı olarak sallayarak tüm araçlara el koydu.

Ellerinden geldiğince çok bedeni kamyonlara doldurdular. Alta ölüler, üste yaralılar. Her araçla birlikte bir sağlıkçı veya hemşire yola çıktı.

Gruplar hazırlanırken kamyonların geri dönmesini beklemek sanki bir ömür sürdü.

Çatışma seslerini duyabiliyorlardı. Dumanın arasında alevler parlıyordu. Kurtlar yaklaşıyormuş gibi dört bir yandan ıslıklar yükseliyordu; tek fark gece olmamasıydı. Dünya kıpkırmızı kesilmişti.

Helena'nın kasları dur durak bilmeden birilerini kaldırmaktan dolayı cayır cayır yanıyordu. Cesetler hiç bitmeyecek gibiydi. Hâlâ

Ninova

oradan çıkarılması gereken yaralılar ve cesetler olsa da geriye sadece Helena ve bir sağlıkçı kalmıştı.

"Ben kalırım," dedi adam. "Siz sıradakiyle gidin."

Helena başını iki yana salladı. "Sorumlu benim. En son ben giderim."

Adam geri çekilip kamyona vurdu.

"Öyleyse ben de sizinle beklerim," dedi.

Helena onun sadece gözlerini görebiliyordu; çevresi öyle kabuk bağlamıştı ki tozdan simsiyah görünüyorlardı.

Helena'ya Luc'u anımsattı.

"Hayır," dedi hızla, gözlerini kaçırarak. "Git, bu bir emirdir."

Adamın sürücü kabininde şoförün yanına binişini izledi. Kamyon enkazın arasından dikkatlice ilerleyerek uzaklaşmaya başladı. Helena uzaktaki Simya Kulesi'ni zar zor seçebiliyordu. Tepesindeki alev küçük bir güneş gibi parlıyordu.

Kamyon aniden durdu.

Helena tozun arasından gözlerini kısarak bakıp sebebini anlamaya çalıştı. Başka bir araç diğeri ilerleyemesin diye savrula savrula yaklaşıyordu.

Bir anda yaklaşan kamyon hızlandı ve Helena tozun arasından sürücünün şişmiş, kül rengi yüzünü seçebildi.

Direniş kamyonu hızla geri vitese takarken tekerlekleri gıcırdadı ama yola saçılmış molozlar manevra yapmayı imkânsız kılıyordu. Karşıdan gelen araç ona kafadan bindirdi.

Kör edici bir patlama oldu.

59. BÖLÜM

Haziran 1787

Helena yerde yatmış, görmeye çalışıyordu ama her şey karanlık ve bulanıktı. Nefes almaya çalıştığı anda göğsüne yayılan ani bir acı onu kendine getirdi. Eliyle göğsünü tutup derin bir nefes almaya çalıştı ama başaramadı.

Ne olmuştu? Hatırlayamıyordu. Nefes almaya çabaladı ve bir yerlerden alçak bir düdük sesi duyuldu. Birden hepsi geri geldi. Kamyonlar, çarpışma ve...

Bir bomba daha olmalıydı.

Doğrulmaya çabaladı.

Patlamayı tespit etmeye çalıştı ama manzara yanlıştı. Yol neredeydi? Sadece ateş ve bir krater vardı.

İçinde acı tomurcuklandı. Görüşü kırmızıya kesti.

Bir yerlerden kaynayan çaydanlık gibi tiz bir düdük sesi geliyordu. Nereden geldiğini bulmaya çalıştı ve kendi boğazından çıktığını fark etti.

Dikkatle hareket etti. Eğer omuriliği zarar gördüyse...

Sakin ol. Odaklan. Durumunu değerlendir ve oradan devam et.

Kendini zorlayıp aşağı baktı ve boğuk bir inilti koyuverdi.

Göğsünün tam ortasına, göğüs kemiğini ikiye yaran bir metal parçası saplanmıştı.

Bir süre hareket edemeyecek kadar şok içinde ona bakakaldı. Ölecekti. Tıpkı babası gibi bir sahra hastanesinde ölecekti. Onca yaşam büyüsüne rağmen aynı kaderle yüzleşecekti.

Hisleri yavaş yavaş geri gelirken gözlerini kapayıp sakin kalmaya çalıştı. Parmaklarım hissedebiliyordu. Ayak parmaklarını da. En azından omurgası sağlamdı.

Nefes almaya çalıştı ama ciğerlerinde yükselen her sancıyla çığlık atmak istedi. Bıçak yarasından beterdi; acı, her bir kaburgası çatlamışçasına yayılarak dışarı doğru sızıyor gibiydi. Bütün bilincini yutuyordu.

Kalk. Kalkmak zorundasın.

Zar zor kımıldayabildi. Tekrar yola baktı. Orada sadece bir çukur vardı. Yol tamamen yok olmuştu ama hastanede hâlâ insanlar vardı.

Elini kaldırıp maskesini yüzünden sıyırmayı başardı. Artık tozun akciğerlerine vereceği zararın bir önemi kalmamıştı.

Hava çok daha serindi. Yarım bir nefes alabildi.

Ölemezdi.

Sığ ve sık nefesler alarak ayağa kalkmaya çalıştı ve doğrulduğunda neredeyse bayılacak gibi oldu. Her hareketi tam bir işkenceydi. Nefes alma zorunluluğu, kaburgalarını ve ciğerlerini oynatmanın yarattığı keskin acıyla çatışıyordu. Kapılara doğru ayak sürüyerek ilerlemeye çalışırken dudağını ısırdı. Her seferinde bir adım.

Ciğerleri sürekli onu öksürmenin eşiğine getirse de Helena öksürüğünü bastırmaya çalışıyordu. Her seferinde acı patlayarak yayılıyor ve göremez oluyordu.

Öksürürse bayılırdı ve bilinci yerine gelmeden çoktan ölmüş olurdu.

Ölmeyecekti. Bekleyecekti. Birileri geri dönüp onu bulacaktı. Maier ameliyat edebilirdi. Shiseo gece gündüz çalışıp doğru kıskacı bulurdu ve Helena kendini hızla toparlardı.

Kaine'e güvende olduğuna, ona bir şey olmayacağına dair söz vermişti. Ölemezdi.

Kapıdan geçmeyi başardı. Üzerinde birkaç alet ve şişe duran bir tepsi vardı. Helena beceriksizce karıştırıp bir laudanum şişesi buldu.

Şişenin kapağını açmayı başardı ve dili yakan o acı sıvıyı zorla yudumladı.

Fazla değil. Ayık kalmalıydı. Kalan malzemeleri kurcaladı; onu ayakta tutacak uyarıcı bir şey arıyordu.

Bir öksürük kesici için her şeyini verirdi.

Kendini göğsüne bakmaya zorladı. O kadar kat kat giyinmişti ki şarapnelin tam olarak nereye girdiğini göremiyor, o parça kanına karışan nullyum mu yoksa kamyondan kopmuş sıradan bir parça mı anlayamıyordu.

Onu çıkarmak istedi ama yapmaması gerektiğini biliyordu. Kalbini ya da aortunu deldiyse birkaç saniyede kan kaybından ölürdü. Onu hayatta tutan şey o parça olabilirdi.

Birileri gelecekti. Bir araç dönene kadar bekleyebilirdi.

Oturup yarasını hissetmektense kendini hareket etmeye zorladı.

Kalan hastaları kontrol etti. En yakındaki zırhı kesilip çıkarılmış bir çocuktu. Bir kolu yoktu. Sağlam koluna bir serum bağlıydı ama altında biriken kan o kadar fazlaydı ki... Uzanıp nabzını yokladıysa da bulamadı, Helena çocuğun gözlerini kapadı ve sıradaki kişiye geçti.

Çoğu ölmüştü, bazıları da tepkisizdi; yalnızca birkaç kişinin hâlâ bilinci yerinde gibiydi. Hepsini yerlerini aklına yazarak tek tek kontrol etti.

Laudanum Helena'yı biraz daha kolay hareket etmesini sağlayacak kadar uyuşturmuştu.

"Anne..." diye inledi askerlerden biri ve Helena yanından geçerken bileğini yakaladı.

Acı Helena'nın göğsünden omurgasma doğru patlayıp hissettiği anlık rahatlamayı parçaladı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ve dilini öyle sert ısırdı ki ağzı kanla doldu.

Miğferi kafatasının etrafında ezilmişti. Açık kısımlardan yüzünün bir yarısının paramparça olduğu görülüyordu. Başından koyu kan sızıyor ve altındaki paleti ıslatıyordu.

"Anne..." dedi çocuk.

"Yakında burada olacak."

Helena'nm bileğini bırakmıyordu. Tekrar çekti. Helena'nın görüşü bembeyaz kesildi.

"Anne... özür dilerim. Veda etmeyi unuttum. Özür dilerim."

"Önemli değil, e-endişelenme," dedi Helena.

Çocuğun parmakları Helena'nın bileğini kurtarabileceği kadar gevşedi. Helena aşağı baktı.

Çocuk ölmüştü.

Bir yudum daha laudanum içti. Öksürmemek gitgide zorlaşıyordu. Ağzındaki kanın ciğerlerinden mi yoksa dilinden mi geldiğini anlayamıyordu.

Araçların sesini duymaya çalıştı. Çatışmanın gürültüsü giderek uzaklaşıyordu. Kapılara doğru yöneldi.

Aldığı yaranın Direniş'in imkânlarıyla tedavi edilemeyeceğinden emin olmaya başlıyordu. Kemik ve olası kalp hasarı, Maier'in simya olmadan yapabileceğinden çok daha kapsamlı bir ameliyat gerektirecekti. Muhtemelen akciğerlerinden biri delinmişti. En az iki, belki üç cerraha ihtiyacı vardı.

Kitlesel yaralanmalarda uygulanan triyaj protokolleri geçerliyse, Luc ya da Sebastian hariç kimseye üç cerrah atanmazdı.

Başmı duvara yasladı.

Ameliyat başarılı geçse dahi hayatta kalma ihtimali düşüktü. Komplikasyon ve enfeksiyon riski çok yüksekti; sınırlı malzemeleri boş yere tüketecekti. Hastane onu es geçerek çok daha fazla insanı kurtarabilirdi. Üstünkörü bir tıbbi değerlendirmeyle bile durumu hemen anlaşılırdı.

Kamyonlar gelse de gelmese de Helena ölecekti. Kaine'e sinyal gönderebilecek kadar rezonansının kalmış olmasmı dileyerek eline baktı. Ona çok üzgün olduğunu söylemenin bir yolu olmasını. Elinden geleni yaptığını söylemenin.

Görüşünün kenarları silinmeye başlamıştı ve kumaş gibi sökülerek gitgide küçülüyordu.

Gözlerini kırptığında birinin önünde dikildiğini fark etti. Zihni acı sisinin içinde tekledi ve sonra bunun bir ölüköle olduğunu

idrak etti. Yaşayıp yaşamadığından emin değilmiş gibi Helena'yı inceliyordu.

Helena'nm ciğerleri kasıldı ve içindeki sıvıyı temizlemek istercesine onu öksürmeye zorladı. Helena öksürüğü bastırmaya çalışırken hırıltılı bir inilti koyuverdi.

Göz ucuyla bir hareketlenme gördü. Daha fazla ölüköle vardı. Çatışma sesleri tamamen kesilmişti. Althorne ve adamları ya ölmüş ya da geri çekilmişti. Ölüköleler hastaneye geliyordu. Ölüler ve hayatta kalanlar için.

Helena onların hayatta kalanları almalarına izin veremezdi.

Gerileyip bir neşter, hızlı ve acısız olabilecek keskin bir şey arandı. Onların Batı Limanı'na götürülmesine izin vermeyecekti. Tek bulabildiği kirli bandajlar ve boş ilaç şişeleri oldu. Bir neşter bulsa yeterdi.

Kıyafetlerinin altında bir şey bacağına çarptı. Bir an için orada ne olduğunu hatırlayamadı. Obsidyen. Bomba patladığında elindeydi ve onu hiç düşünmeden cebine atmıştı.

Cebini yoklayıp onu aranırken parmağı kesildi. Taş, patlama yüzünden parçalarına ayrılmış olmalıydı ama en azından keskindi.

Helena yeterince hızlı davranamadı. Ölüköleler çoktan içeri girmişti. Kapının yanında cesetler vardı ve birkaç ölüköle durup onları dışarı sürüklerken geri kalanlar daha derinlere ilerliyordu.

Yavaş hareket ediyorlardı ama Helena'dan daha hızlıydılar. Hayatta kalanlara Helena'dan önce ulaştılar.

"Hayır!" diye hırıltıyla bağırdı Helena ve yükselen sesi göğsünü ikiye yardı.

Ölükölelerden biri ona doğru gelmeye başladı. Helena onu savuşturmaya çalıştı. Elindeki tek şey obsidyendi. Ölüköleyi onunla kesti. Çürümüş yumuşak deri taşın temasıyla birlikte yarıldı ve obsidyenin ucu kemiğe çarptı.

Helena neredeyse hiç kuvvet uygulamamıştı ama o kadarcık baskı bile öyle bir acı yarattı ki dizlerinin bağı çözüldü.

Kendine geldiğinde yerde yatıyordu, tıpkı ölüköle gibi.

Obsidyeni kavrayan parmaklarından kan damlıyordu; siyah camın keskin kenarları avucuna gömülmüştü. Hâlâ çok fazla ölü köle vardı.

Bedenleri kapıdan süzülen kırmızımsı ışığı tamamen kapatırken üzerine geliyorlardı. Yüzüne rüzgâr vurdu.

Gözleri kapandı.

Gözlerini yeniden açmaya çalıştığında kirpikleri birbirine dolanmış gibi ağırlaşmışlardı sanki. Hareket etmeye çalıştığındaysa... bedeni kımıldamadı.

Gözlerini yırtarcasına açtı. Keskin bir ışık vardı ve her şey bulanıktı, ta ki yakınındaki koyu bir şekli seçene kadar. Geri çekilip gözlerini kıstı.

Yanına beti benzi atmış ve faltaşı gibi gözleriyle yüzü feci hâlde çökmüş Kaine duruyordu.

"Sen..."

Kelime çatlak bir hırıltıyla çıktı ağzından. Günlerdir su yüzü görmemiş gibi dili ağır ve kupkuruydu. Boynundan aşağısını hiç hissedemiyordu.

Aşağı bakmaya çalıştı ama hareket edemedi.

Felç olmuştu.

Gövdesine bakmaya çalışırken gözleri şaşı oldu. Tek seçebildiği kolundaki damar yoluydu. Gözlerini kısınca cam şişelerdeki serum ve başka sıvıların tüpe aktığını gördü.

"Ne?" diye sordu. Kelimeler boğazında tıkanıyor ve dili dolanıyordu. "Ne yaptın..."

"Ne mi yaptım?" dedi Kaine yavaşça tekrarlayarak. "Hayatını kurtardım."

Nefesi düzensizdi. "O bitmek bilmez talepleriyle Crowther, Yüce Ölüm Büyücüsü'nü tonla önlem almaya zorladı. O bombalamanın yapılacağını sadece üç kişi biliyordu ve ben onlardan biri değildim. Haber gelir gelmez kölelerimi göndererek paranoyaklık ettiğimi düşündüm. Her siktiğimin şeyini engelleyemeyeceğimi

anlayacaklardı mutlaka. Bu sadece içimi rahatlatmak için, dedim kendime. Enkazı göreyim, durumun ne kadar kötü olduğunu anlayayım diye. Kendime senin burada olamayacağını, Karargâh'ta güvende olduğunu çünkü sıçtığımın anlaşmasının bu olduğunu söyledim. Buna söz vermemiş miydin? Seni cezalandırmayacaklarına? *Biliyordum*... Sana bunun olacağını *söylemiştim*..."

Sesi çatladı.

"Değildi... Crowt–" Konuşmak en azından dilini biraz ıslatmıştı ama hâlâ su için ölüyordu. Zihni hâlâ pusluydu. Nasıl olup da burada olduğunu kavrayamıyordu.

"Onları savunma!" Kaine öfkeden delirmiş gibiydi. "Ölmeye ne kadar yaklaştığının farkında mısın? Seni hayatta tutmak için koca bir sağlık ekibi gerekti. Seni öldürmeye çalışmıyorlardı madem, ne demeye o siktiğimin hastanesinde yalnız bıraktılar?"

"Tahliye... ediyorduk," dedi yavaşça, dili toparlanırken kelimeleri tane tane söyleyerek.

"Yalnız başına mı?"

"Ben... sorumluydum." Bilinci fazla yerine gelmişti. "Askerler... yalnız ölmeyi hak etmiyordu."

Doğrulmaya çalıştı. Bir dakika bile oturup başına ne geldiğini çözebilirse daha düzgün düşünebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Eh, sen ölürken orada kimseyi görmedim."

Helena neden onu ikna etmeye çalıştığından emin değildi ama kafasını toparlayabilmek için Kaine'in sakinleşmesini istiyordu.

"Bu bir savaş, Kaine. İnsanlar ölüyor. Sırf senin öldürdüğün kişi sayısı düşünülürse, bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Kendi hayatımı başkalarınınkinin önüne koymayacağımı da gayet iyi biliyorsun."

Kaine öfkeden çarpılmış yüzüyle uzun, korkunç bir an boyunca ona baktı. "Koymalısın ama." Birden buz kesmişti ve gözlerinin gümüşi ışıltısı öyle parlıyordu ki neredeyse beyaz görünüyordu. "Çünkü seni uyarmıştım. Sana bir şey olursa bütün Sonsuz Alev Yoldaşlığı'nı kendi elimle yakıp kül ederim. Bu bir tehdit değil. Bir söz. Hayatta kalmanı, Holdfast kadar Direniş için de zorunlu say.

Eğer ölürsen her birini tek tek öldürürüm. Çünkü senin kendi hayatına değer vermeni sağlayacak tek şey, onların hayatlarının tehlikede olması."

Helena şoktan afallayarak baktı ve şaşkınlığı yavaş yavaş öfkeye döndü.

"Ne cüretle? Ne... cüretle?" Sesi o kadar yükseldi ki çatladı.

Hareket edebilseydi üstüne atlayıp onu döve döve öldürürdü. Yüzüne haykırmak istedi.

Ama öfkesinin ötesinde, bu sözlerin ne anlama geldiğine dair çok daha büyük bir dehşet vardı. Kaine, Crowther'ın korktuğu tehdidin ta kendisine dönüşmüştü. Bir zamanlar annesinin intikamı için onlara sadık olabilirdi ama Helena bunu elinden alıp Kaine'e yeni ve kontrol edilemez bir saplantı ve öfke kaynağı vermişti.

Kaine'e bakmaya dayanamadığından gözlerini kapadı ve zihninde birden ouroboros, kendini tüketen o varlık belirdi. Sonsuza kadar kendi kendini yiyip bitiren bir ejderha.

Ciğerlerini şiddetle sarsan bir hıçkırık koptu içinden ve Helena nefes almak için çabalarken oda birden sessizleşti.

Altındaki yüzey hareket etti. Yüzüne düşmüş bir tutam saçı kulağının arkasına iten parmaklar yanağını okşadı.

"Yüzünü çok iyi tanıyorum." Kaine iç geçirdi. "Şu anda beni öldürmek zorunda kalacağını düşünüyorsun, değil mi? Artık çok büyük bir risk olduğumu."

Helena ne bir şey dedi ne de gözlerini açtı.

"Gerçekten yapar mıydın?"

Helena ona baktı. "Biliyorsun... Herkesin hayatı pahasına seni seçmeyeceğimi biliyorsun. Seçsem bile bu seni kurtarmaz."

Kaine gözlerini kaçırdı. "Kendini asla affetmezsin."

Helena'nın çenesi titredi. "Hayır. Affetmem..." Boğazı düğümlendi. Başını kaldıramayınca zorlukla yutkundu. "Ama bu yaptığım ilk affedilmez şey olmazdı. Tarih kitaplarına bir cümle daha eklense ne olur ki?"

Kaine uzun süre sessiz kaldı.

"Ben gittiğimde ne yapacaksın?" diye sordu Kaine, tek önemli şey buymuş gibi.

"Bence tahmin edebilirsin."

Kaine'in olmadığı ve bütün suç kendiyken tek başına kaldığı bir dünyanın düşüncesiyle tavan bulanıklaştı.

Helena bu savaştan nefret ediyordu. Ne gerekiyorsa yapabileceğini sanmıştı. Yeterince güçlü olduğunu. Yapabileceklerinin ya da katlanabileceklerinin bir sınırının olmadığını. Görünen o ki Kaine onun sınırıydı.

Kendini Kaine olmadan düşünemiyordu. Onsuz yaşayabileceğini bile sanmıyordu.

Ciğerleri tıkanırken hava alma çabasıyla boğulurcasına nefes aldı.

Kaine aniden üzerine eğilip yüzünü avuçlarının arasma aldı ve nefes alabilsin diye başını yana eğdi. Kurabileceği tek temas buydu.

"Sadece yaşa, Helena." Sesi titriyordu. "Benim için sadece bunu yapmanı istiyorum."

Helena alçak sesle ağladı; nefes almaya çabalarken ciğerleri ıslık çalıyordu. "Buna söz veremem. Veremeyeceğimi biliyorsun. Ama ölürsem yapacaklarını da göze alamam."

Kaine onu öptü. Helena onun dudaklarında yakarışın tadını alabiliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Helena tekrar tekrar. "Sana bunu yaptığım için özür dilerim."

Sert bir vızıltı havayı yardı. Kaine kaskatı kesildi ve bir küfür savurarak geri çekildi. Bir vızıltı daha. İki uzun, iki kısa. Her seferinde odanın ışıkları uğursuzca titreyip kararıyordu.

Kaine dişlerini sıkarak etrafına baktı. "Siktir. Şehre geri çağrılıyorum." Geriledi ama bakışlarını Helena'dan ayırmadı. Helena, Kaine'in tereddütte kalmış gibi hesap yaptığını gözlerinde görebiliyordu. Sonunda yüzünde bir çaresizlik ifadesi belirdi.

"Davies," dedi. Sesi çok az çıkıyordu ve gözleri bir an için odağını kaybetti. "Buraya gel."

Arkasındaki kapı açıldı ve içeri bir kadın girdi. Helena hizmetkâr üniformalarını kadının kim olduğunu çözecek kadar tanımıyordu ama ismi tanımıştı.

Enid Ferron'ın hizmetçisi, Kaine'in yanında durup bulanık mavi gözleriyle Helena'ya baktı. Odaya kuru ama organik bir koku yayıldı. Kadın ölüydü ama öyle ustalıkla yeniden canlandırılmıştı ki neredeyse hayatta görünüyordu.

Helena odanın diğer tarafındaki pencereye doğru baktı ama hiç bina göremedi, sadece gökyüzü ve ağaçlar vardı.

"Neredeyiz?" diye sordu aniden. Ne kadar zamandır baygın olduğunu bile bilmiyordu.

"Spirefell. Ailemin kır malikânesi," dedi Kaine, siyah ceket ve pelerinden oluşan üniformasını üzerine geçirirken. "Daha sonra anlatırım. Gitmem lazım. Davies'ten korkma. Sana zarar vermez."

Helena hâlâ ölüköleye bakıyordu. Kaine Ölmeyen olduğunda ölen, onun ölümsüzlüğünün ve değişmezliğinin sebebi olan hizmetkârlardan biriydi. Onu yeniden mi canlandırmıştı?

"Üzgünüm," diyordu Kaine. "Açıklayacak zamanım olduğunu sanmıştım. Burada güvende olacaksın. Kimse seni bulamaz. En kısa zamanda döneceğim. Davies, ona göz kulak ol." Son bir kez Helena'ya doğru eğilip saçlarını okşadı. "Güvendesin. Söz veriyorum."

Ardından gitti. Duvarlarda ve zeminde bir şeylerin hareket ettiğini duyabiliyordu ama felçli hâliyle bir ölükölenin eline kalmışken ne olduğunu göremiyordu.

Tekrar ona –kadına– baktı. Davies orada durmuş, dalgın ama sabit gözlerle Helena'yı izliyordu.

"Su alabilir miyim?" diye sordu Helena sonunda.

Davies yakınlardaki bir masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu ve getirip Helena'nın ağzını ıslatacak kadar içmesine yardım etti. Su acıydı; Helena laudanumun tadını tanımıştı.

Ölüköleleri bu seviyede canlandırmanın mümkün olduğunu bilmiyordu. Kadm resmen canlı görünüyordu.

"Sen Enid Ferron'ın hizmetçisiydin, değil mi?" diye sordu Helena, ilacın getirdiği o bitkinlik dalgasıyla savaşarak.

Davies soruyu anlıyormuş gibi başını yavaşça sallayarak onayladı. Helena dikkatini toparlamakta zorlanıyordu.

"Bunca zamandır burada mıydın?"

Bir onaylama daha. Davies ses çıkarmadan bir kelime söyledi. *Kaine.*

Bu doğruysa, kadın yaklaşık yedi yıldır yeniden canlandırılmış hâlde, hiçbir çürüme belirtisi göstermeden duruyordu. Helena böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

"Neden? Sana neden bunu yaptı?"

Ölüköle cevap verdiyse bile Helena bunu görecek kadar ayık kalamadı.

Bilinci gidip geliyor, her uyandığında acı biraz daha artıyordu. Davies başucundaki bir sandalyede oturmuş, çoraba benzeyen bir şey örüyordu. Helena'nın uyuşukluğu geçiyordu. Uzak bir his olan acı gitgide ağırlaşarak üstüne çöküyordu.

Boğazı tahriş olmuştu ve yanıyordu; bir ara solunum cihazına bağlanmış olmalıydı.

Acı dayanılmaz boyuta ulaşıp onu tekrar uyandırdığında Kaine'in geri döndüğünü fark etti. Yanında durmuş, damar yoluna bağlı cam şişelerin birkaçını değiştiriyordu.

"Sağlık ekibine ne oldu?" dedi Helena. Dili yeniden kurumuştu. "Beni kurtaran insanlara. Onlara ne yaptın?"

Kaine ona baktı. Oda karanlıktı; siyah üniforması gölgelerin içinde kayboluyordu ama açık renk saçları ve gözleri neredeyse parlıyordu.

"Cevabını duymak istemediğin soruları sorma."

"Onları öldürdün mü?" Helena'nın sesi tizleşti.

Kaine bir düğmeye dokundu ve oda loş, turuncu bir ışıkla doldu.

"Hayır, onları öldürmedim. Bir sağlık ekibinin topluca ölmesi soru işareti yaratırdı. Dün sorguda ölen bir kadını kurtardıklarını düşünüyorlar. Ayrıca sırf ben işkence edip sonunda öldüreyim diye saatlerce onu kurtarmaya çalışmaktan da hiç rahatsız değillerdi. Hizmet ettikleri için gurur duydular. Onlara göre sen sonuçta bir teröristtin, o kadar."

Helena, Kaine'in dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. "Yani onları öldürürdün ama istemediğin soru işaretleri yaratmasın diye öldürmedin."

Kaine'in gözleri parladı. "Evet, tüm bunları sırf kolaylık olsun diye yaptım ki senin de iyi bildiğin gibi taban tabana zıt iki efendiye hizmet ederken hayatım kolaylıktan geçilmiyor."

Suçluluk Helena'nın boğazında taş gibi oturdu. "Benim yüzümden birilerini öldürmeni istemiyorum."

Kaine kahkahayı bastı. "Zamanımı ne yaparak geçirdiğimi sanıyorsun? Birilerini öldürüyorum. Başkalarına birilerini öldürmelerini emrediyordum. Birilerini öldürsünler diye insanları eğitiyorum. Ölsünler diye birilerini baltalayıp sabote ediyorum ve tüm bunları senin yüzünden yapıyorum. Her kelime. Her hayat. Hepsi senin yüzünden."

Helena'nın nefesi kesilirken oda salladı ve başındaki bütün kan çekilirken de dönmeye başladı.

Kaine'in yüzündeki o vahşi ifade yok oldu. "Bekle. Helena, ben öyle demek..."

"Hayır," diye patladı Helena. "Sakın geri almaya çalışma."

"Ben..." Kaine'in sesi yumuşamıştı. Yalvarırcasına çıkıyordu.

"Hayır," dedi Helena tekrar. "Bu doğru. Söylediklerin tamamen doğru. Yaptıklarının hepsi benim suçum. Her hayat..."

"Yapma." Kaine yatağın kenarına oturup Helena'nın sağ elini tuttu. "Üstüne alma. Bu yük senin değil. Koca bir savaşı tek başına sırtlanmaya çalışma artık."

"Ama hepsi benim suçum," dedi Helena. "Bunu sana ben yaptım. Seni bu hâle ben getirdim. Birinin bundan pişmanlık duyması gerek ve bunu sen yapmıyorsun. Ama ben pişman olursam... belki günün birinde durmana yeter."

Kaine gözlerini kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Helena adamın parmaklarının kendi parmakları üzerinde gezinmesini izlerken hissedebilmeyi diledi.

"Şehirde neler oluyor?" diye sordu.

Kaine birkaç saniye sessiz kaldı. "Althorne öldü. Binalardan birinde sıkışan birkaç birlik vardı; onları çıkardılar ama Althorne geri çekilme sırasında öldü. Tahminlerimize göre Direniş aktif kuvvetlerinin en az yarısını kaybetti. İki gün önce limanları geri aldık."

Bu bilginin getirdiği çaresizlik, gidebileceği bir yer olmadığından doğruca zihnine saplandı. Ne içini buran bir korku ne de boşluk hissi vardı. Vücudunu hissedemiyordu. Sadece düşünebiliyordu.

"Bombalamaya karşı bir tepki oldu gerçi. Tozun her iki adaya da bulaşmasını beklemiyorlardı. Rezonans kaybının yayılması yüzünden panik ve arbede çıktı; hastaneler kıskaçlayıcı isteyen hastalarla doldu. Ayrıca Direniş'in ölü sayısı yüksek ama neredeyse hiç yeni ölüköle elde edemedik çünkü Durant sıfırlama bileşiğinin yeniden canlandırmaya engel olacağını unutmuş. Canlandırabilmek için cesetlere taze kan vermek gerekiyor. Bu yüzden tekrarlanacağını sanmıyorum. En azından o çapta."

Çok küçük bir teselliydi ama yine de bir şeydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Helena sonunda. "Sonsuz Alev'e yönelik bir tehdidi görmezden gelemem."

Başını eğen Kaine iç çekti. "Sadece kızgındım."

"Sen hep kızgınsın ama böyle tehditler savuramazsın ya da savaşı bir suçlu arama oyununa dönüştüremezsin. Ayrıca beni kontrol etmek için Direniş'i *kullanamazsın*."

Kaine'in omuzları çöktü. "Sen ölürsen, Helena, ben biterim. Buna devam edemem. Çok yorgunum."

Kaine ona baktı ve Helena onun gözlerinde bütün savaşı, sonu olmayan bir çabanın tükenmişliğini, durduğu anda olacaklardan duyduğu dehşeti gördü.

"Ciddiyim. Onları öldürmem ama... işim biter. Hizmetimin koşulu sensin. Sen ölürsen anlaşma biter."

Helena başını hafifçe çevirmeyi başardı. "Bu savaşın ötesinde senin için bir hayat var. Taş sende. Morrough ölürse sana bir şey olmayabilir ve özgür kalırsın. Yapabileceğin... bir sürü şey var. Dünyanı bana indirgeme."

Ninova

Kaine'in dudağı kıvrılınca bir an dişleri göründü. "Aa, *senin* savaş sonrası planlarına dair bahsetmeyi unuttuğun bir listen mi var?"

Helena gözlerini kaçırdı. "Yaptığımı değil, dediğimi yap."

Kaine elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi ve gelecek kadar boş bir sessizliğe gömüldüler.

"Sen... şifacı olabilirsin," dedi Helena sonunda, Kaine'in elinin sıcaklığını hissedebilmek için çabalayarak.

Kaine'in dudaklarının kenarında bir gülümsemenin gölgesi belirip kayboldu. "Hiç düşünmemiştim."

"Düşünmelisin. Buna yeteneğin var... gerçi hastabakıcılığın berbat."

"Ölü sayımı dengeleyebilirdi," dedi Kaine ona bakmadan.

"Bunu söylememeliydim. Senin suçun değil."

Kaine duvara bakarken başını iki yana salladı. "Belki bir zamanlar değildi ama artık benim suçum olduğuna inanıyorum."

Helena yutkundu ve parmaklarını hareket ettirip Kaine'in elini sıkabilmek istedi. "Sen savaşın sana yaptıklarından çok daha fazlasısın."

Sesi kararlılıkla titredi ama Kaine yine de ona bakmadı.

"Öylesin," dedi Helena çaresizce. "Tıpkı... tıpkı benim gibi. İkimizde de çok daha fazlası var... sadece ortaya çıkmayı bekliyor. Bir gün bunların hepsini ardımızda bırakacağız. Çok uzaklara gideceğiz ve göreceksin. İkimiz... bence başarabiliriz."

Kaine cevap vermedi ama Helena elini daha sıkı tuttuğunu hissetti.

"Sana söz... göreceksin..." Gözkapakları ağırlaşmaya başladı.

"Uyu artık. Önünde uzun bir iyileşme süreci var."

Helena direnip uyanık kalmaya çalıştı. "Ne zamandır buradayım?"

"Sen bunu düşünme."

"Ne zamandır?"

"...Bombalamanın üzerinden dört gün geçti."

Dört gün mü? Kulaklarında kan uğuldadı ve nefes almaya çalıştığında ciğerleri hırıltıyla titredi.

"Kaine... Crowther'a hayatta olduğumu haber vermen gerek."

"Onları düşünme sen." Sesi sertleşmişti.

"Hayır, dinle beni. Ona söylemen lazım."

Kaine yanağını okşadı. "Sen dinlen sadece."

Helena hareket etmeye çalıştı. Kaine'in bunu anlaması gerekiyordu. "Hayır. Söz ver bana. Haber göndereceğine söz ver. Geri döneceğimi bildiğinden emin ol."

Crowther onun öldüğünü düşünürse, Kaine'in hayatta kalmasının çok riskli olduğuna karar verebilirdi.

"Söz ver bana... haber vereceğine söz ver..."

"Pekâlâ. Haber vereceğim, söz veriyorum. Şimdi dinlen."

Kafasında zonklayan nabız yavaşladı ve Helena gevşedi. Kaine kaçan bir bukleyi Helena'nın kulağının arkasına attı.

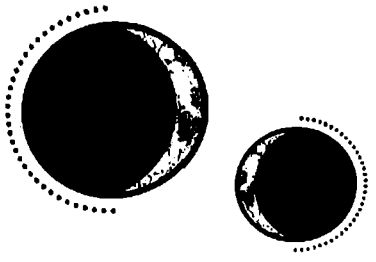
"Nullyum kanından daha önce temizlenmezse en az üç hafta buradasın."

"Sonsuz Alev'in geliştirdiği bir kıskaçlayıcı var..."

Kaine, Helena'nın burnunun ucuna dokundu. "Ölmeyenler'in de kimyagerleri var ve metal bağlayıcı ajanlara da aşinalar."

Helena gözlerini devirdi.

"Rezonansın geri gelecek... ama senin için uzun sürecek. Birden fazla şarapnel yaran var ve ayrıca ciddi miktarda nullyum solumuşsun. Ne kadar süreceğini söylemek zor. Eski usul iyileşmen gerekecek. Uyu hadi. Kabul etmek istemesem de uyandığında savaş hâlâ devam ediyor olacak."

60. BÖLÜM

Haziran 1787

Yaralı olmak korkunç bir şeydi. Helena şifanın en yavaş ve en dayanılmaz iyileşme aşamalarını atlamaya yarayan o verimliliğine alışkındı; birden doğal iyileşme hızına mahkûm olmak tam bir işkenceydi.

İlk haftanın büyük kısmını ilaçtan kaynaklanan bir sersemlikle ve enfeksiyon yüzünden ateş nöbetleriyle geçirdi. Sonunda kafası yerine gelince Kaine'in hâlâ yanı başında olduğunu gördü. Önünde karıştırdığı kitaplar ve sayfalardan oluşan koca bir yığın vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Helena, onu bir süre izledikten sonra.

Kaine'in gözleri hemen yukarı çevrildi. "Şifacı olarak müstakbel kariyerim için insan anatomisi çalışıyorum," dedi duygusuz bir sesle.

Asıl cevabın, sisteminden nullyum temizlenince Helena'nm şifacısı olmak zorunda kalması olduğunu biliyordu ama yine de ona ayak uydurdu. "Tıpkı ebeveynlerim gibi biz de beraber bir klinik açarız. Bir uçurumun tepesinde. Pencereden bakıp gelgitleri izleriz."

Kaine bir kaşını kaldırdı. "Bu gelecekteki ortak hayatımızla ilgili söz hakkım var mı yoksa tüm kararları sen mi veriyorsun?"

"Aklında bir şeyler *var* mı ki?"

Bir sessizlik oldu. "Sanırım yok."

Helena yavaşça nefes aldı. Artık parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Parmakları gerildiğinde sağ elinin bandajlı olduğunu ve

parmaklarının atelle sabitlendiğini fark etti. Sahra hastanesindeki son anları hatırladı.

"Az daha unutuyordum," dedi Helena. "Sanırım hastanede bir şey keşfettim."

Kaine başını kaldırdı.

"Bahsettiğim şu obsidyen. Ölüköleler geldiğinde cebimde ondan vardı. Samrım... sanırım onunla bir canlandırmayı bozdum."

"Emin misin?"

Helena gözlerini kısıp daha fazla ayrıntı hatırlamaya çalıştı ama aklına sadece kızıl-turuncu ışık ve acı geliyordu. "Tam olarak değil ama bence tekrar test etmeliyiz."

"Peki ama şimdi bunu düşünme." Kaine kitabı şak diye kapadı ve bandajları değiştirmek üzere yanına geldi.

Helena'nm hareket kabiliyeti biraz arttığından Kaine gazlı bezi sökerken başmı kaldırıp görmeye uğraştı. Göğsünün tam ortasında tırtıklı dikiş hattı gibi uzanan, siyah iplik ve kemik teliyle dikilmiş dev bir kesik vardı. Derisi şişmişti ve sarı, beyaz ve pembeye çalıyordu.

Helena sayamayacağı kadar çok yara görmüş, sayamayacağı kadar çok kişinin bedenlerinin neye dönüştüğünü kabullenmekte yaşadığı zorluğa şahit olmuştu. Onlara söylenecek şeyleri, her şeyin düzeleceğine ve zamanla iyi olacağına dair cesaretlendirmeleri ve tesellileri çok iyi biliyordu.

Yarasına bakarken hepsi aklından gitti.

"Tanrılar aşkına," dedi ve boğazı kasılırken başı geriye düştü. Bakmaya devam edemeyecek kadar dehşete düşmüştü.

"İyileşecek. Biraz zaman tanı," dedi Kaine alçak sesle, enfeksiyon belirtisi olup olmadığını kontrol ederken.

Helena, Lila'yı tedavi ederken öğrendiklerinden bu yaranın izinin kalacağını biliyordu. Sonradan kendine şifa uygulamaya çalışsa ve tüm matrisleri kusursuzca düzenlese bile yara izini önlemek için zaman çok kısıtlıydı. Üstelik nullyumun doku üzerinde hafif bir keloit etkisi de vardı.

Helena birkaç kısa, keskin nefes aldı.

Hayatta olduğu için şanslıydı. Direniş'teki diğer insanların ömürleri boyu taşıyacağı yaralarla kıyaslayınca birkaç yara izi hiçbir şeydi. Gözleri ve kulakları dahil tüm uzuvları yerindeydi. Hatta dişleri bile tamdı.

Nereden bakılırsa bakılsın çok şanslıydı. Yara izinin ne önemi vardı ki? Her şey yoluna girecekti.

Kaine'in onu izlediğini hissettiğinden kendini konuşmaya zorladı. "Sanırım senin yara izlerin benimkilerden daha güzel," dedi sonunda.

"Benim şifacım daha iyi."

Helena'nın kanındaki nullyumun Kaine'in rezonans kullanarak iyileşmesini izlemesine yetecek kadar azalması üç haftayı bulsa da asıl transmutasyona hâlâ çok vardı.

Helena'nın kendi rezonansıysa damarlarında hafif bir uğultudan ibaretti.

Kaine orada olmadığında yanında Davies kalıyordu. Helena'nın zihni nihayet çevresine dikkat edebileceği kadar açılmıştı.

Oda sterildi. Neredeyse bomboştu. Mobilyalar bir yatak, upuzun bir gardırop, bir masa ve bir sandalyeden ibaretti. Münzeviliğiyle bilinen Şahin Matias bile bundan daha şatafatlı bir odada kalıyordu.

Helana bu konuyla ilgili ona takılınca Kaine yüzünü buruşturdu. "Burası benim odam."

Helena sustu ve etrafına yeniden bakarken yüzü kızardı. "Ah. Malikânelerin odaları daha büyük olur sanmıştım."

Kaine başını yukarı aşağı salladı. "Büyük olanlar var. Annemin odasına daha yakın olduğu için buraya taşınmıştım, sonra da ayrılmadım."

"Seni buraya geri getirdiğim için üzgünüm," dedi Helena.

Kaine başını iki yana salladı. "Sen getirmedin. Hizmetkârlara bakmak için geliyorum zaten."

Helena tereddüt etse de sordu: "Hepsi ölü mü?"

Kaine başıyla onayladı.

"Peki sen neden..."

Kaine gözlerini kaçırdı; ellerini ovuştururken boğazı aşağı yukarı oynadı. "Hemen sonrasıydı. Her şeyi hatırlamıyorum. İçimde çığlık attıklarını hissedebiliyordum. Cesetlerini bir köşeye atılmış bezler gibi üst üste yığılı buldum. Hâlâ sıcaklardı. Daha önce hiç... Ne yaptığımın bile farkında değildim. Onları yerlerine koymaya çalışıyordum."

"Yani onlar... onlar mı?"

Kaine başını iki yana salladı. "Ne olduklarını bilmiyorum. Bir parçalarını geri koyabildiğimi düşünmek istiyorum ki belki de bu yüzden sonrasında her şey biraz daha kolaylaştı ama muhtemelen sırf ben istiyorum diye kendileri gibi davranıyorlar. Ben sadece... bırakamıyorum."

Helena sonunda bir yastık kullanabilecek duruma geldiğinde Kaine yokken Davies başucunda durup okuyabilsin diye kitapları tutuyordu. Helena, Spirefell'de nasıl bir kütüphane olduğunu merak ediyordu ama Davies ne yazık ki artık okuryazar gibi görünmüyordu. Helena'nın eline geçen kitaplar çoğunlukla rasgele getiriliyordu. Bir gün kelebek türlerine dair bir ansiklopedi, ertesi gün Cetus'un en eski yazmalarından oluşan bir antoloji.

"Cetus" yüzyıllar boyunca binlerce simya metni ve mektup yazdığı için, akademisyenler çoğunlukla bunların hangilerini özgün kabul ettiklerine göre farklı derlemeler oluştururdu. Antolojinin edisyonuna bağlı olarak Cetus on farklı ülkede doğmuş olabiliyordu. Bazen bir kraldı bazen de bir rahip; hatta bazı mektuplar bizzat Orion'la birlikte çalıştığını bile iddia ediyordu.

Helena'nın elindeki antolojide Cetus, insan rezonansının insanlığın simyasal evrimi olduğunu savunan antik bir Khem tarikatına fazlasıyla ilgi duymuş görünüyordu. Simyacıların üstün form olduğunu savunuyorlardı.

Helena akşamın ilerleyen saatlerinde bundan bahsettiğinde Kaine, "Simyacıların kendileri hakkında inanacağı türden bir şeye benziyor," dedi. Antik tarikatlardansa Helena'nın ciğerleriyle ilgileniyordu.

Bandajlar çıkarılırken Helena yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Ölmeyenlerin bir dini var mı?"

"Yüce Ölüm Büyücüsü bizim ilahımızdır," dedi Kaine, rezonansını birkaçı kırılmış kaburganın üzerinde dikkatle gezdirirken. "Hayatlarımız onun sonsuz gücünün hizmetindedir."

"O kadar güçlüyse neden çıkıp savaşı kendisi kazanmıyor?"

Kaine bir an gözlerini kaldırdı. "O bir tanrı. Tanrıların temel çalışma prensibinin insanları kendi uğurlarında öldürtmek olduğunu fark etmişsindir. Sol gerçekten ölüm büyücülerinden bu kadar nefret ediyorsa birkaçını bizzat kendisi indiriverir diye düşünürsün ama nedense bu işi hep Holdfastlar yürütüyor. Gerçekten umurunda mı diye düşünüyor insan."

Helena ona Orion'u ve Holdfastların neden Principatus olduğunu anlattığından beri Kaine Sonsuz Alev'i ve Holdfastları yeterince eleştirirse Helena'nın Direniş'ten vazgeçeceğini sanıyor gibiydi.

Helena iç çekince ciğerleri titredi ve Kaine birkaç dakikalığına konuşmayı tamamen unutmuş gibiydi.

"Holdfast çatışmalarda görünmeye başladığından beri Morrough ön saflardan uzak duruyor," dedi Kaine sonunda.

"Peki Luc'tan bu kadar korkuyorsa onu yakaladıklarında neden öldürmedi?"

Kaine başını iki yana salladı. "Onun ölmesini istediğini sanmıyorum. Emirler hep onu canlı yakalamaya yönelikti. Önceden bunun, Holdfast'ı öldüren kişi tahtını gasp eder korkusundan olduğunu düşünüyordum ama onu bir kere ele geçirdikten sonra artık başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Holdfast altı yıldır ön saflarda. Morrough onu öldürmek isteseydi şimdiye kadar bir yolunu bulamaz mıydı sence?"

Helena bombalamadan ancak dört hafta sonra parçalanacakmış gibi hissetmeden ayağa kalkabildi. Rezonansı zayıf da olsa geri dönmüştü ve bandajları çıkarılmıştı ama göğüs kemiği hâlâ

tehlikeli derecede hassas olduğundan teller duruyordu. Göğüs korsesini bağlamadan önce elinde aynayla oturup göğüslerinin arasından inen yara izine baktı.

Güzel olmaktan çok uzaktı.

Lila'nın yaralarını taşıyışına, onlara isim takarak şaka yapışına hep hayranlık duymuştu; onlarla gurur duymanın ne kadar zor olduğunu ise yeni yeni anlıyordu.

Bu yaralanmanın görsel kanıtı asla kaybolmayacaktı. Bir yakınlık ânında görünen tek şey bu olacaktı. Soğuk gün ışığında ona bakarken, günün birinde Kaine'in savaşı teninde böylesine ayan beyan kazınmış hâlde taşıyan biriyle olmak istemeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Mutlaka zaman zaman da olsa unutabilmek isteyecekti.

Ama Helena'yla olduğu sürece bu imkânsız olacaktı.

Kaine masada ilaç şişelerini düzenliyordu fakat Helena onun göz ucuyla kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

"Azalacak," dedi Helena hemen.

Yüzü yanıyordu. Aynayı bırakıp eliyle yarayı kapadı. Elinin tamamı anca yetti.

"İyileştiğimde her gün üzerine çalışacağım ve daha da azalacak," dedi. Kemikte yeniden oluşmayı reddeden küçük bir çöküklük hissedebiliyordu. Kemiği güçlendirmek için oraya titanyum levha yerleştirebilirdi ama dağarcığını düşününce çalışmalarını bozabilirdi bu. Titanyumun simyacılar için tıbbi açıdan bu kadar değerli olmasının nedeni rezonansının nadir görülmesiydi.

Çenesi titredi. "Hep böyle görünmeyecek."

Kaine bir şişeyi masaya bıraktı. Gümüş gözleri kararlı bakıyordu ve bütün dikkati büyüteçten geçen ışık gibi sadece ona odaklanmıştı. Yanma gelip Helena'nın elini nazik ama kararlı bir tavırla çekti.

Onun bu yarayı Helena'dan çok daha fazla ve çok daha kötü hâllerinde gördüğünü biliyordu ama yine de Kaine'in yarasına bakmasından nefret ediyordu.

"Benim yara izlerimi böyle mi görüyorsun?" dedi Kaine sonunda. "Bana baktığında gördüğün tek şey onlar mı?"

Helena irkildi. "Hayır."

"Güzel." Bakışlarını Helena'mn gözlerine dikti. "Ben de seni öyle görmüyorum. Sen benimsin." Helena'nın bileğini bıraktı ve elini yukarı kaldırdı; parmak uçları yara izinin üzerinden geçip onu avucunun sıcaklığıyla kapladıktan sonra boynuna doğru kaydı. "Öylesin. Sana ne olursa olsun, *yine de* benim olacaksın."

Helena evin sadece küçücük bir kısmını görmüştü. Spirefell. Hareket ettikçe göğsünün sızlamasına alışmaya çalışarak loş koridorlarda yürüyüşler yapıyorlardı. Derin nefes almak göğüs kemiğinin çatlayacakmış gibi zonklamasına yol açıyordu. Ev çok eski ve şehirde çoktan kullanımdan kalkmış ağır bir tarzdaydı. Her yerde koyu dövme demir detaylar vardı, hatta zeminin içinden bile geçiyordu. Melankolik bir güzelliği vardı.

Antrede mermer zemine işlenmiş karmaşık bir ouroboros ejderhası mozaiği bulunuyordu. Hem görkem hem de vahşet incelikle işlenmişti. Helena üst kattaki sahanlıktan mozaiği inceledi.

Ferronlar bu ev yapıldığında çok gurur duymuş olmalılardı. Muhtemelen tanrıyı yendiklerini düşünmüşlerdi.

O gece Helena, Kaine'i yatağa çekti. Kaine her gece, Helena'nın evde başka yataklar olduğuna dair itirazlarını geçiştirerek onun yanındaki sandalyeye oturup elini tutarak uyuyordu.

Sonunda Helena'ya boyun eğmişti.

Helena ona sokuldu; bedeninin sıcaklığını ve verdiği huzuru öyle özlemişti ki.

Birkaç gün sonra geri dönecekti. Burada niyetlendiğinden çok daha uzun kalmıştı ama dönüş yolculuğu zor olacaktı ve Helena ancak tamamen iyileşmişse Karargâh'ta işe yarayabilirdi.

Her şey değişmiş olacaktı. Bombalama Direniş'i kırıp geçirmiş, malzemelerini silip süpürmüştü. Bir yılda kazandıkları ne varsa gitmişti ve şimdi Morrough saflarında bir casus olduğunu biliyordu. Ölmeyenler Kaine'in peşindeydi ve onu deliğinden çıkarmak

için uğraşıyorlardı ama Ilva ya da Crowther'ın Kaine'i gerekli buldukları her şeyi yapmaya zorlamasını engellemezdi bu.

Helena geri dönmek zorundaydı.

Kaine'i kucakladı; kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bütün göğsü zonkluyordu.

Onu kendine biraz daha çekti ve başını kaldırıp onu öptü. Kaine'in eli yanağını okşamak için kalktı ama sonra geri çekilmeye başladı. Helena hâlâ iyileşme döneminde olduğunu söyleyeceğini biliyordu. Bu nekahet sürecinden bıkmıştı artık. Bu kadar az zamanı varken onu gönlünce geçiremiyor olmaktan bıkmıştı.

"Dikkat edersek bir şey olmaz," dedi Helena onu bırakmayarak. "Lütfen. Gitmeden önce seni istiyorum."

Kaine dikkatliydi. Yavaş ve nazikti. Helena'ya camdan yapılmış gibi dokunuyordu.

İçine girdiğinde Helena onun yüzünü ellerinin arasma aldı, burunları ve alınları birbirine sürtünene kadar titreyen parmaklarıyla onu kendine çekti.

Seni seviyorum.

Tam dilinin ucundaydı ama tereddüt etti ve kelimeleri yuttu.

Bir yanı, bunu söylerse kalemlerini kıracakmış gibi hissediyordu. Önemli şeyler söylenmeden kalırsa belki onlar için bir yarın olurdu.

Söylemek yerine onu öptü.

Seni seviyorum. Kaine'i kendine çekişinde, dudaklarının onunkilere değişinde, onunla olmanın nasıl bir şey olduğunun her bir detayını ve parmaklarının altındaki yaraları aklına yazmak için ellerini teninde gezdirişinde söyledi bunu.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Kendini bırakıp ona tutunuşunda söyledi. Kalbinin her atışında. *Seni seviyorum. Seni daima seveceğim. Seninle daima ilgileneceğim.*

Helena giderken alacakaranlıktı. İlk kez dışarı çıkıyordu. Spirefell içe doğru kıvrılan ve diğer binalarla birleşerek ortasında yabani otlarla kaplı büyük bir avlu oluşturan geniş bir mülktü.

Amaris orada durmuş sabırsızca bekliyordu. Kanatları açılıp kapanıyor ve çırpınıyordu.

Kaine, Helena'yı dikkatle kaldırdı; göğüs korsesi ağırlığının baskısını yumuşatıyordu. Kaine de arkasına geçerken Helena eve doğru baktı. Yaz alacakaranlığında ev kıvrılmış uyuyan ve kulelerin sırt çıkıntıları gibi dizildiği dev bir ejderhaya benziyordu. Duvarlara tırmanan sarmaşık güller neredeyse bütün cepheyi kaplıyordu.

Davies ve yaşlı bir erkek hizmetkâr, muhtemelen bir kâhya, taş merdivenlerin başında durmuş onları izliyordu.

Amaris havalandığında Helena kaburgalarına bir yumruk yemiş gibi oldu. Acıdan nefes nefese kalıp iki büklüm oldu ve Kaine'in gerilip Amaris'i geri döndürmeye niyetlendiğini hissetti.

Helena onun bacağını tuttu. "Ben iyiyim."

Daha önce hiç olmadığı kadar uzun süre havada kaldılar.

Amaris dağlara doğru uçuyor, ay tepeye çıkmadan hedefine varmaya çalışıyordu. Düşüş'e yeterince yakın olduklarından Lumitya hilal formundaydı ve yükselirken çok da parlak değildi. Karargâh'a tehlikeli derecede yakın bir binanın tepesine indiler. Helena güneye bakınca nedenini gördü.

Direniş bölgesini belirlemek adına bir duvar inşa edilmişti. Neredeyse adanm ortasına kadar uzanıyordu. Ötesinde bombanın patladığı yerde şehrin nasıl ikiye yarıldığını, çökmüş binaları gördü. Adanm merkezi bir krater hâline gelmişti.

"Bu kadar mı kaybettik?"

"Hayır ama bundan fazlasını tutacak gücünüz yok," dedi Kaine kasvetle. Aşağı atladı ve Helena'yı Amaris'in sırtından dikkatle indirdi.

Acıdan Helena'nm midesi bulanıyordu ve nefes almaya uğraşırken Kaine'in elini sıktı ama vedalaşacak gücü kendinde bulamadı. Sonlara dair korkusu gitgide büyüyordu. Her şeyin sona yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Dikkatli ol," diyebildi sadece.

"Helena, lütfen..." Kaine'in çatlayan sesi Helena'yı durdurdu.

Arkasını döndü ve Kaine onu omuzlarından tuttu.

Kaine'in ne demek istediğini biliyordu, gözlerinde görebiliyordu bunu. *Kaç ve asla geri dönme.*

Ama Helena'nın bunu yapamayacağını Kaine de biliyordu. Helena'nm gözlerine bakamayarak yutkundu. "Tekrar yaralanma," dedi. "Sakın..."

Helena parmak uçlarma yükselip sözünü bir öpücükle kesti.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Ölme."

Erkek kıyafetleri içindeki Helena nefes almakta zorlanarak kapıda belirdiğinde sevinçten ziyade şüpheyle karşılandı. Crowther gelip de onu çıkarana kadar yaklaşık bir saat boyunca bir gözaltı hücresinde kaldı.

"Emin misiniz?" dedi nöbetçi, Crowther'a. "Yaklaşık bir aydır ölülerin arasında kabul ediliyordu."

"Evet, onu muhalif gruplardan biri bulmuş," dedi Crowther. "Eninde sonunda onu geri göndereceklerini biliyordum. Çıkarın."

Helena, Direniş'in içindeki bu muhalif gruplar gerçekten var mıydı yoksa sırf Crowther'ın gizli girişimlerini örtmek için mi uydurulmuşlardı, bilmiyordu. Kaine'in istihbaratları ve eylemleri bu sözde gruplara atfediliyordu.

Crowther haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Yüzü çökmüş, gözleri kan çanağına dönmüştü ve Helena'yı çıkarmak için bizzat uğraşması gerektiği için sinirli olduğu belliydi.

Helena yokluğunda neler olduğunu sormak istiyordu ama hücre kapısı açılmadan önce Crowther çoktan arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı.

"Hastaneye git. Başhemşire nöbette. Seninle yarın ilgileneceğim," dedi omzunun üzerinden.

Başhemşire Pace, Helena'yı görür görmez ağlamaya başladı. "Yaşıyorsun! Benim gitmem gerekiyordu. Seni gönderdiklerini duyunca... ben..."

"Gitmediğine sevindim," dedi Helena. Uçuş ve geri dönüş yolu yüzünden çok bitkindi. Göğsündeki ağrı içini eziyordu. Baskıyı azaltmak için elini göğüs kemiğinin üstüne bastırdı.

Pace onu perdelerle çevrilmiş bir bölmeye çekiştirdi. "Nasıl sağ kaldın?"

Helena, Crowther'ın uydurduğu muğlak açıklamaya sadık kaldı. "Pek hatırlamıyorum. Hastanedeydik ve bir patlama daha oldu. Uyandığımda nerede olduğumdan emin değildim. Ameliyat edilmiştim ve iyileşme sürecinde genellikle kendi hâlime bırakıldım."

"Bir bakayım."

Pace'in yerinde olsaydı o da aynısını yapardı; bu yüzden giysilerinin çıkarılmasına ve göğüs korsesinin dikkatlice çözülüp yarasının açılmasına izin verdi.

"Ah." Pace'in eli titredi ama sonra daha dikkatle inceledi. "Bu... çok iyi bir iş."

Belli ki ameliyatın iplik ve mutfak bıçaklarıyla yapılmış olmasını bekliyordu. "Cerrah her kimse, onu aramıza katmaya çalışmalıyız."

"Kim olduğunu hiç görmedim," dedi Helena. "İyileşiyorum ama rezonansım hâlâ dengesiz."

Pace gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturdu. "Neyse ki kıskaçlayıcılar hâlâ yeterli stoğumuz olan az sayıda şeyden biri."

"Durumlar ne kadar kötü?" diye sordu Helena.

Pace, Helena'yı incelemeye devam ederken durmadı ve kolunu damar yolu için hazırlamaya başladı. "Ben de çoğu şeyi ikinci ağızdan duyuyorum."

"Peki insanlar ne kadar kötü olduğunu söylüyor?"

Pace başını iki yana salladı. "Kalan savaşçılarımızın üçte birinden fazlası hâlâ nullyum zehirlenmesi belirtileri gösteriyor. Rüzgâr yön değiştirdi, bu yüzden tozun çoğundan kurtulduk

ama adanın sağlam kalan yerleri bile tehlikeli. En azından yağmur yağana kadar."

"Althorne'un öldüğünü duydum."

"Bir de Ilva."

"Ne?" Helena, Pace'e şok içinde baktı.

"Bir haftayı geçti. Kalbi stresten iflas etti. Luc perişan durumda. Yarın Lila'yı görmeye gitmelisin. Senin ölülerin arasında olduğunu öğrenince yıkıldı."

Luc'un Helena'nın öldüğü haberine nasıl tepki verdiğine dair bir şey dememişti. Helena'nın boğazı düğümlendi.

"Lila nasıl?"

"İlerleme kaydediyor. Her şey gayet sağlıklı gidiyor."

Bombalama adanm yapısal temelini ve taşkın altyapısını ağır hasara uğratmıştı ve nullyuma maruz kalma riski yüzünden bunları onarmak imkânsızdı. Direniş neredeyse tüm esirlerini kaybetmişti çünkü çöken binada Crowther'ın Ivy'den uzak tutmak için yerlerini değiştirttiği esirler de vardı. Hepsinin öldüğü varsayılıyordu ama patlama bölgesinde hiçbir şeyi doğrulamak mümkün değildi.

Novis'ten kaçak yollarla gelen yardım bile artık zor ulaşıyordu ve yaralı sayısı o kadar yüksekti ki hastaların Novis'e tahliyesi de imkânsızdı. Monarşik komşuları hem kaynak sağlama hem de Paladya'nın yaralılarını kabul etme konusunda isteksizlik sinyalleri vermeye başlamıştı.

Savaş bıçak sırtı konumundan Direniş'in çakılışına dönüşmüştü. Althorne ve Ilva olmayınca Konsey üç kişiye inmişti: Neredeyse taban tabana zıt görüşler benimsemiş Matias ile Crowther ve ikisine de güvenmeyen Luc.

Crowther işlerini hep perde arkasından yürütmüş ve Ilva'nın liderliğini sessizce desteklemişti. Şimdi tek başına kalmışken Luc'un keskin bakışlarının altında uzun bacaklarının üzerinde sendeleyen ağsız kalmış bir örümcek gibi ezilip büzülüyordu âdeta.

Helena'nın bir yanı onu kaderine terk etmek istiyordu ama Crowther'ın kendini güçsüz hissettikçe Kaine için daha büyük bir tehdit hâline geleceğini de çok iyi biliyordu.

Helena oturup Crowther'ın odasında dolaşmasını, siyah mürekkep hatlarıyla dolu haritaların ve diyagramların önünde durmasını izledi.

"Ferron'la... ne kadar iletişim hâlindeydiniz?" diye sordu Helena, hastaneden Kule'ye kadar olan yolculuk onu tüketmişti.

"Hayatta olduğun ve tehlike geçince geri getirileceğin bilgisi dışında hiç iletişimde değildik. Neden?"

Helena zorlanarak nefes aldı. "Sanırım bir şey keşfettim. Wagner'den beri... dizilimi inceliyor ve Morrough'nun sürecini anlamak için farklı rezonans enerjisi türlerini düşünüyordum."

Crowther'ın gözlerinde temkinli bir ifade belirdi.

"Biliyorsunuz, normalde dizilimler elemental ya da gökseldir ve beş ya da sekiz eksen noktası olur. Ama Luc'un ateş büyüsü yedi kullanıyor ve Wagner ritüel için dokuz çizmişti. Kaine de dokuz olduğunu doğruladı, bu yüzden enerji hakkında farklı açılardan düşünmeye çalışıyordum. Bunun nasıl işlediğini kafamda canlandırmaya çalıştığımda, hastanede bazen hissettiğim bir şeye dönüp duruyordum..."

"Marino, sadede gel."

"Bir hasta öldüğünde, Morrough'nun Ölmeyenler'i yaratmak için kullandığı enerjinin ters bir formu oluşuyor. Canlılık değişiyor ve dağılıp giderken onu hissediyorum."

"Ve..."

"Bombalamadan önce onu yönlendirip obsidyenin içine hapsedebileceğim bir yol bulmuştum. Pek bir şey yapmıyor gibiydi ama sahra hastanesindeyken bir ölüköleyi onunla kestim ve yere yığılıverdi... sanki yeniden canlandırılışı kesilmiş gibi."

Crowther birden ona baktı. "Emin misin?"

Helena kımıldandı ve göğsüne yıldırım gibi çarpan bir acı yayılırken yüzünü buruşturdu. "Şey, yaralıydım ama oldukça eminim. O ânı tekrar tekrar düşündüm. Bunu test etmeliyiz." Sertçe

yutkundu. "Elimde birkaç parça daha var ve rezonansım yeniden stabilize olduğunda yenilerini yapabilirim."

"Onları getir de bu fikri kime devredebileceğime bakayım." Crowther onu başından savar gibi elini salladı.

Helena kıpırdamadı. Ona paye vermesini bekliyor değildi ama artık Crowther'ın kendisini böyle gelişigüzel sömürmesine izin vermeye de hiç niyeti yoktu.

"Şu sıralar çok meşgul olmalısınız," dedi sakin bir sesle.

"Elbette. Öyleyim."

"Ben size yardım ederim ama karşılığında bir şey istiyorum."

Crowther'ın kaşları kalktı. "Neymiş peki o, söyler misin?"

"Kaine'e verdiğiniz her emri bilmek ve onaylamak istiyorum."

Crowther'ın kan çanağı gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

Helena gözünü bile kırpmadı. "Size bir teklif sunuyorum. Yaptıklarınız gayrimeşru ve artık Konsey'de bunu örtbas edecek müttefikiniz yok. Birine ihtiyacınız var. Ben sizin gölgeniz olmayı teklif ediyorum. Tıpkı Ilva'ya yaptığınız gibi, size ihtiyacınız olanı sağlarım. Ama şartım Kaine."

Crowther'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Değerini fazla abartıyorsun, Marino."

Helena'nın dudakları acı bir gülümsemeyle büküldü. "Abartmıyorum ama, değil mi? Kendiniz söylediniz: Çok özel bir varlığım. Yoksa siz ve Ilva beni manipüle etmek için neden onca zaman harcayasınız? Becerilerimi kullanmak konusunda hiçbir fırsatı kaçırmaz ama kimseye faydam yokmuş gibi davranırdınız. Lütfen, yerime birini bulabiliyorsanız bulun."

Crowther'ın eli yumruk hâline geldi, gözleri kısıldı ama konuşmadı.

Helena'nın kalbi yaralı kemiği dövdü. "Kaine'i haddinden fazla kullandınız. Ben daha düşük seviyede bir şifacı olsaydım son birkaç ayda onu on kez öldürmüş olurdunuz. Bunu size söyledim ama umursamadınız çünkü Kaine'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsunuz."

Helena'nm yüzü öfkeyle çarpıldı. "Ama onun sizden gelen her emri yerine getirmesi demek, sizin sonsuza kadar bir şeyler isteyebileceğiniz anlamına gelmiyor. Sonsuz Alev için akılalmaz şeyler yaptım ve onun acı çekmesine göz yumdum çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? Fakat şimdi kazandığımız her şey, onun bedelini ödediği her şey gitti. Elimizde hiçbir şey kalmadı. Onu zaman kazanmak için feda etmeye devam etmenize izin vermeyeceğim."

Crowther bir süre sessiz kaldı. "Bir takas yani? Önerdiğin şey bu mu? Sen ve senin işbirliğin karşılığında Ferron'm güvenliği?"

Helena sert bir baş hareketiyle onayladı. Kaine, Helena'nın ne yapmak için döndüğünü bilseydi muhtemelen onun dönmesine izin vermeden önce kendi muskasını söküp atardı. Helena belli ki öğreniyordu; niyetini okumak artık eskisi kadar kolay değildi.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Crowther güldü.

"İşler ne garip bir hâl aldı." Crowther orada durmuş, hâlâ kıkırdıyordu. "Pekâlâ. Emirlerime uy, o da sağ kalsın. Ben Ilva değilim; Ferron'ı intikam uğruna erken öldürmek gibi bir niyetim yok. Bir silahın kullanım şekline neden karşı çıkayım ki? O silah midemi bulandırsa bile."

Yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle masanın etrafında dolaştı. "Bilirsin, bu konuşmanın neredeyse aynısını bu yılın başında Ferron'la da yapmıştım."

Helena tepki göstermeyi reddederek doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Bana faydalı olduğun sürece Ferron'm görevlerini onaylamana izin veririm. Ama bir gün bana karşı çıkar ya da beni karşına alırsan, ben..."

"Evet, ne yapacağını biliyorum," dedi Helena.

Helena'nın rezonansmın tekrar stabil hâle gelmesi bir haftayı buldu. Bu süre boyunca, serum ihtiyacı ve hastane yoğunluğu

azalabilsin diye Shiseo'nun kıskaçlayıcılarının tablet formunu geliştirme çalışmaları için denek olarak kullanıldı.

Aynı hafta Luc'un birliğine katılmayı uman, silah uzmanı hırslı bir gence obsidyenden bir mızrak verdi. Adam daha geri dönmeden mucizevi derecede etkili bir silahtan söz eden söylentiler Karargâh'a ulaşmıştı.

Silah uzmanı yöntemleri konusunda kaçamak konuşuyordu ama obsidyeni kendisine veren kişinin Crowther olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Herkes hemen bunun ateş büyüsüyle ilgili bir özellik olduğu ve obsidyenin kutsal, arındırıcı ateşle doldurulmuş olması gerektiği sonucuna vardı.

Bu yeni silah Crowther'ın hem Konsey'deki hem de Sonsuz Alev üzerindeki konumunu ve nüfuzunu sağlamlaştırdı. Helena nihayet işine dönebilecek kadar iyileştiğinde, aldığı yaralar yüzünden artık acil koğuşunda çalışamayacağı, onun yerine daha az fiziksel çaba gerektiren palyatif bakım ve son ayinler bölümüne atanacağı söylendi.

Gizli cepleri obsidyenlerle dolu ağır siyah bir rahibe kıyafeti giyiyor ve kurtarılamayan hastalara bakıyordu. Hastanenin en kötü kısmını gördüğünü sanıyordu ama o güne kadar hep yaşama ihtimali olanlarla uğraştığını fark etmişti artık.

Şimdiyse bedenleri tersyüz olmuş, kalpleri açıkta, yüzleri paralanmış ve bazen hayatta kalmalarının bile imkânsız olacağı şekilde eksilmiş görünen adamlarla oturuyordu. Helena onların tepesinde akbaba gibi beklerken ona tutunuyor, çoğu zaman onu başka biri sanıyorlardı.

Obsidyen eşi benzeri görülmemiş bir gelişme olsa da talebi karşılamak imkânsızdı, özellikle de çelikle savaşmaya alışkın askerlerin elinde. Kenarları jiletten keskin olsa da cam kolayca kırılıyor ve silahları güvenilmez hâle getiriyordu.

Obsidyen sadece ölükölelere karşı değil, liçlere karşı da etkiliydi. Bir asker göğsüne darbe indirmeyi başardığında liç ânında ölmüş, ona bağlı tüm ölüköleler de peşinden yere yığılmıştı.

Muska geri getirildi ve Helena onu inceledi. Hiçbir enerji izi yoktu. Diğer muskalarla karşılaştırdı. İkiye yarıldığında içinden toz gibi bir pudra döküldü.

O gece Kaine onu çağırdı. Yüzüğü iki kez yandı ve Helena neredeyse koşarak Karargâh'tan çıktı. Çatıya ulaştığında elini göğsüne bastırıp zonklayan acıyı uyuşturmaya çalışarak bekledi.

"Bugün ne oldu?" diye sordu Kaine, Amaris çatının üzerine sertçe iniş yaparken. Kaine'in inmemesi konuşmanın kısa olacağı anlamına geliyordu. Helena ayrı kaldıkları her saniyenin ağırlığını hissedebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz çatışmadan geri çağrıldık. Derhal. Köleler ve Adaylar savaşmaya devam edecek ama Ölmeyenler'in tamamı cepheden çekildi."

"Bir liçi obsidyenle öldürdüler," dedi Helena. "Belki o... liç... gerçekten öldü mü sence? Morrough artık onu geri getiremiyor olabilir mi?"

Kaine bir süre sessiz kaldı.

"Bizi öldürecek bir silah bulmuşsun gibi görünüyor," dedi sonunda.

Helena adamın sesindeki duyguyu okuyamadı. Bütün coşkusu bir anda söndü.

O kadar uzun zamandır Kaine'in ölümsüzlüğünden, açığa çıkması ya da yakalanması durumunda kaçamayacak olmasından korkuyordu ki... ölme umudu dahi olmadan sonsuza kadar işkence göreceğinden... Şimdi ise büyük ihtimalle *ölebilirdi.*

Bunu Helena mümkün kılmıştı. Onu kurtarmamıştı, onu kaybetmenin yeni bir yolunu yaratmıştı.

"Dikkatli ol," dedi Helena.

Kaine onu süzdü. "İşe koşmadan önce tamamen iyileşmene izin verdiler mi?"

Helena gülümsemeyi başardı. "Evet. Beni acil koğuşundan aldılar. Görevlerim artık daha hafif."

Kaine başını yukarı aşağı salladı. "Bu da bir şey tabii."

Bir sessizlik oldu. Helena'nın söylemek istediği, ona anlatmak çok şey vardı ama Kaine'in zaten fazla oyalandığını biliyordu.

"Eğer obsidyen düşündüğümüz şeyi yapıyorsa, Sonsuz Alev artık Morrough için gerçek bir tehdit olacak. O da buna uygun karşılık verecektir," dedi Kaine sonunda. "Buna hazırlanmalısınız."

Helena bir şey demeden başıyla onayladı ve Kaine dizginleri gevşetir gevşetmez Amaris sıçrayıp rüzgârı kanatlarının altına aldı.

"Ölme."

Helena bunu çok kısık sese söylemiş olmalıydı çünkü Kaine karşılık vermedi.

61. BÖLÜM

Temmuz 1787

Helena'nm yapacak bir son ayini olmadığında bile Crowther onu meşgul ediyordu.

Mandl'da işe yaradığını kanıtlamışken, Crowther Konsey'deki nüfuzunu ve kontrolünü artırmak için Helena'yı kullanmaya devam etmemek için hiçbir neden görmüyordu. Helena yaşam büyüsünü işkence için kullanmayı reddediyordu, bunun yerine ruh büyüsü deneyleri yapıp bilgi çıkarma yöntemini mükemmelleştirmeye uğraşıyordu. Başarısız olma lüksü yoktu.

İki yıl önceki Helena şu an dönüştüğü insanı tanıyamazdı bile.

Bir zamanlar aşmayacağına yemin ettiği her çizgiyi şimdi hiç tereddütsüz geçiyordu.

Bazen o kadar ileri gidiyordu ki âdeta bir tutsağın derisinin altına sürünüyormuş gibi hissediyor, tutsağın bilinciyle kendi bilinci bir anlığına aynı zihinsel düzlemde üst üste biniyordu. Sonrasında tutsaklar zehirlenmiş gibi ateşler içinde kıvranıyordu ama yöntem etkili olduğundan Helena yan etkileri görmezden gelip idare edilebilir olduklarına inanıyordu, ta ki Crowther "deneklerinden" ikisinin öldüğünü söyleyene kadar.

Daha önce hiç kimsenin ölümüne neden olmamıştı. Bu yolla değil. Söz konusu ölümlerin ardından, Crowther bunu zaman ve merhamet israfı olarak görse bile son derece dikkatli davranmaya başladı. Uzun seanslar yerine kısa ve tekrarlanan seansların daha güvenli olduğunu fark etti; vücut tolere edebilmeye başlıyormuş

gibi ateşler daha hafif geçiyordu. Tolerans oluştuğunda da Helena'nın aradığını çekip alması kolaylaşıyordu.

"Sanırım Titus Bayard'ı iyileştirebilirim," dedi bir gece geç saatte Shiseo'ya.

Sonsuz Alev, Konsey için yeni bir general seçmişti. Bombalamada o kadar çok kişiyi kaybetmişlerdi ki terfi sırası karman çorman olmuştu. Hutchens'ın sicili iyiydi ama Luc'tan fazla etkileniyordu.

Shiseo duraksayıp yapmakta olduğu obsidyen bıçaktan başını kaldırdı.

Helena derin bir nefes aldı. "General Bayard yaralandığında ne yapılması gerektiğini anlamamıştım... Onunkinin diğer yaralanmalar gibi olduğunu fark etmemiştim. Bu yılın başında bir fikrim vardı ama test etmeye çalıştığımda Titus çok kötü tepki vermişti. Yine de..." Aşağı baktı. "Son yaptığım çalışmalarla fark ettim ki mesele küçük adımlarla ilerlemek ve bir tolerans inşa etmek. Bunu başarırsam işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Shiseo başını yana eğdi. "Nasıl?"

Helena dudaklarını ıslattı. "Zihnin takip ettiği patikalar var; düşünceler ve anılar. Titus'u iyileştirirken bunu bilmiyordum ve onu hapsettim. Belki çok geçtir ama içeri girebilirsem, ona geri dönecek bir yol açabileceğimi düşünüyorum." Zar zor yutkundu. "Bazen buna benzer bir şeyi kendime yapıyorum. Rezonansımla düşüncelerimi, zihnimin nereye gittiğini değiştiriyorum."

Shiseo durup düşündü. "Kulağa karmaşık geliyor."

Helena bakışlarını indirdi. "Yine de en azından deneyeceğim sanırım."

Crowther umursamaz bir ilgi gösterdi. "Nasıl istersen. Bayard'ı öldürürsen besleyecek bir boğaz azalır."

Helena sertçe yutkundu. "Yardım etmeye çalışıyorum."

Crowther dudak büktü. "Bir şey istediğimde, Marino, sana söylerim."

O sırada Kaine'in aniden Hevgoss'a diplomatik bir göreve gönderildiği haberi gelmişti. Helena'yla konuşmaya bile vakti

olmamıştı; sadece telsiz kanallarından birine şifreli bir mesaj bırakmış ve gitmişti. Veda bile etmeden.

İyi giden tek şey Lila'nın hamileliğiydi. Lila sıkılıyordu ama Helena'nın onu yıllardır gördüğünden daha sağlıklıydı. Düşük riski göstermiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Lila. Helena gözlerini kapayıp elini Lila'nm karnına koymuştu ve bebeğin sağlıklı olup olmadığını anlayabilmek için Lila'nın daha güçlü kalp atışını ondan ayırmaya çalışıyordu.

Fetüs kalp atışları çok daha hızlı olurdu ama aynı anda iki kişiyi hissetmek kafa karıştırıcıydı.

Helena gözlerini açtı; susamıştı ve yorgunluktan yanıyordu.

"İyiyim," dedi ama iç kanamadan ölüyormuş gibi hissediyordu. Kaine'i çok az görebilmişti; şimdiyse o gitmişti ve Helena ne zaman döneceğini bilmiyordu. Günleri, artık kurtarmaya bile çalışmadığı insanların ölmesini beklemekle geçiyordu.

Lila kuşkuyla baktı. "Pek iyi değil gibisin. Hiç uyumuyormuş gibi görünüyorsun. Pace kötü yaralandığını söyledi. İyileştin mi? İyileşmenin ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Helena başını iki yana salladı. "Ondan değil. Vardiyalarım daha uzun ama zor değiller. Gitmem gerek, çok... işim var."

Helena ayağa kalkarken Lila, "Söylemiyorsun ama benim bencil olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Helena iç geçirip ellerine baktı. "Çok şey yaşadın; bir şey istediğin için seni suçlamıyorum. Sadece bunu neden şu anda istediğini anlamıyorum. En azından güvenli olacağın Novis'e gitmelisin." Omuz silkti. "Belki Principatus'un vârisini taşıyor olman, onları biraz tıbbi malzeme göndermeye ikna eder."

Lila hâlâ "karantinadan çıkmayı" reddediyor ve bataklık öksürüğü hâlâ bulaşıcıymış gibi davranıyordu.

"Biraz daha beklemek istiyorum," dedi Lila. "Tam emin olana kadar."

Rhea ve Titus özel odalardan birinde bekliyordu. Helena, Rhea'ya yazıp değerlendirmek istediği olası bir tedavi fırsatından söz etmişti.

"Tam olarak ne gerektiriyor?" diye sordu Rhea, Titus'un dolaşmasını engellemek için kolundan tutarak.

"Bir dizi işlem olacak," dedi Helena, avuçlarını kurutmak için siyah kıyafetine sürterek. "Bu yılın başında denediğime benzer ama artık tepkiyi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Kısa işlemler ve iyileşme dönemleriyle yavaş ilerlersek Titus'un sürece uyum sağlayacağını düşünüyorum. Sonra da geçen seferki tepkiye sebep olmadan onu iyileştirmeyi deneyebilirim."

Rhea, Titus'un elini sıktı ve parlayan gözlerle Helena'ya doğru eğildi. "Yani bunu daha önce yaptın?" Sesinde heyecanla titriyordu.

Beklentiyi düşürmek isteyen Helena boğazını temizledi. "Tam olarak bunu değil. Ama benzer bir prosedür. Fakat risksiz değil. Zehir toleransına aşina mısınız?"

Rhea başını iki yana salladı.

Helena derin bir nefes aldı. "Düşük dozlarla zehre bağışıklık geliştirme yöntemi. Titus'u iyileştirebilmek için yeterince derine inmek... benzer reaksiyonlar yaratacak; humma şeklinde görünen bir tür bağışıklık yanıtı. Sürekli gözlememiz ve kontrol altında tutmamız gerekecek. Ateş çok yükselirse daha uzun ara vereceğiz. Amacımız, beynin en hassas bölgelerine inerken Titus'un rezonansına tolerans geliştirmesi."

Söylediği büyük ölçüde doğruydu, sadece birkaç ayrıntıyı atlamıştı.

Rhea başıyla onayladı. "Evet... evet... ne gerekirse..."

Daha lafını bitiremeden kapı açıldı ve peşinde Sebastian'la Luc girdi.

"Rhea, ne yapıyorsun?" diye sordu Luc nefes nefese.

Rhea bu ani gelişe şaşırmış görünüyordu. "Helena, Titus'u iyileştirebilecek bir yöntem bulmuş."

Luc parlak ve alev alev gözlerini Helena'ya dikti. "Ciddi olamazsın."

Helena cevap verecekti ama bunun bir soru olmadığı açıktı ve kendisine değil Rhea'ya yönelmişti. Luc, Rhea'ya döndü.

"Soren'e yaptıklarından sonra ona nasıl tekrar güvenebilirsin?"

Helena irkildi; zihni neredeyse o kaynayan yaraya düşüyordu. Sertçe yutkundu. "Luc, Soren öldü. Onu kurtaramadığım için üzgünüm ama Titus için bu yöntem işe yarayabilir. Onu geri kazanmanın ne kadar değerli olacağını bir düşün."

Luc tiksinti dolu bakışlarını tekrar Helena'ya yöneltti. "Senin için mesele bu mu? Değer mi?" Gözleri odadaki gerilimden dolayı huzursuzca kıpırdanan Titus'a kaydı. "Ona yaptığın şeye bakınca tek gördüğün boşa gitmiş bir askeri varlık mı?"

"Ne? Hayır. Onu kastetmedim."

Luc güneş gibi yakan bakışlarla tekrar Helena'ya döndü. "Eğer ona parmağını bile sürersen, yemin ederim..."

"Yapmayacak," diye araya girdi Rhea. "Teşekkür ederim, Helena... Şifacı Marino. Teklifini takdir ediyorum ama sanırım bunu es geçeceğiz."

Luc başını sertçe salladı ve arkasına bile bakmadan dönüp çıktı. Sebastian ikilemde kalmış ifadesiyle duraksayıp Rhea ile Titus'a baktıktan sonra dönüp Luc'un peşinden çıktı. Gittiklerinde Rhea'nın yüzü çöktü ve derin bir iç çekip yüzünü ellerine gömdü.

Helena ne diyeceğini bilemedi. Rhea ayağa kalkıp ona tek bakış dahi atmadan Titus'u çıkarırken Helena şoktan uyuşmuş hâlde öylece oturdu.

Yalnız kalınca titreyen elleriyle eldivenlerini giydi ve Simya Kulesi'ne yöneldi. Asansör kapısı açılıp da Sebastian'ın yorgun yüzüyle tek başına dışarı çıktığını görünce irkildi. Sebastian durdu ve elini Helena'nın omzuna koydu. "İyi ki denedin."

Helena ona bakacak gücü bulamadı. Göğsüne, zırhındaki güneş armasına dikti gözlerini.

"Neden böyle yapıyor?" diye sordu Helena. "Herkes anladı. Yanlış olduğunu düşünseler bile yine de anladılar. Ama o denemiyor bile."

Sebastian iç geçirdi. "Nedenini biliyorsun."

Helena bilip bilmediğinden emin değildi ama başını onaylarcasına salladı ve asansöre bindi. Luc'un kapısının önünde üç muhafız vardı ve Helena yaklaşırken başlarını iki yana salladılar.

Helena kendi odasına gitti, pencereden çıktı ve alçak çatı eğimi boyunca dikkatle ilerledi. Luc'un saçları batan güneşin altında altın gibi parlıyordu. Topuklarının üzerine oturmuş, parmaklarının arasmda bir şey çeviriyordu. Sonra onu dudaklarına götürdü; içine çekerken parmak uçlarında küçük bir alev parladı.

Tüm bedeni gevşemiş gibiydi; sanki içine doğru çökmüştü.

Helena onu izlerken yüzünün eskiden ne kadar yumuşak olduğunu, o eski parlaklığı hatırladı. Savaş artık onun iliğini kemiğini kurutmuştu. Orada zırhsız otururken öyle küçülmüş görünüyordu ki ona böcek kabuklarını, sazlara tutunan yusufçuk perilerini hatırlattı. Luc'un içi boşalmıştı.

Yavaşça nefes verirken dudaklarından duman süzüldü.

Afyon içiyordu.

Böyle sıradan bir şeymiş gibi yaptığını görünce Helena ona dehşetle baktı. Eski bir alışkanlıkmış gibi.

Luc pipoyu ağzından çekerken Helena'yı fark etti. İfadesi sertleşti, gardım alır gibi bir hâle büründü. "Git başımdan."

"Hayır," dedi Helena ve yaklaştı.

Luc tekrar pipoyu parmakları arasında çevirdi; çenesi öfkeyle kasılmıştı. Yine ona vurursa Helena muhtemelen Kule'den düşer ve ölürdü.

Birkaç adım kala durdu. "Onu kurtaramadım. Denerken ölsem bile yetmeyecekti. Ne yapmamı isterdin?"

Luc cevap vermek yerine düştü düşecek bir güz yaprağı misali titredi. Konuşmaya çalışıyor gibiydi ama aynı anda eli tekrar pipoya gitti ve parmak uçlarından zayıf bir alev çıktı. O kadar uzun çekti ki bıraktığında pipo parmaklarının arasından düşecek gibi oldu.

Helena, Luc'un düşmesinden korkarak dizlerinin üzerine çöküp onu tutmak için uzandı ama Luc başını kaldırıp gözlerinin

içine baktı ve... Artık öfkeli görünmüyordu, sadece yorgun görünüyordu.

"Bize ne oldu, Hel?"

Helena ona bakakaldı ve malumu fark etmeden önce zavallı aç kalbi bir an için tekledi. Bu konuşan Luc değil, afyondu.

"Savaş." Gözlerini ondan ayırıp önlerindeki viran şehre baktı. Eskiden ne güzel bir manzaraydı.

"Eskiden bana inanırdın," dedi Luc, sesi uzaklardan geliyormuş gibi. "Ne yaptım da inanmaktan vazgeçtin?"

"Sana hâlâ inanıyorum, Luc," dedi Helena. "Ama bu savaşı kazanmamız gerek; sırf belli bir hikâye anlatabilelim diye seçimler yapamayız. Kaybedecek çok şeyimiz var."

"Hayır," dedi Luc. "Böyle kazanacağız. Biz hep böyle kazandık. Babam, dedem, ta Orion'a kadar tüm Principatuslar. İyiliğin kötülüğe galip geleceğine inanarak kazandılar. Ben de aynı şeye inanmak zorundayım."

Helena ona umutsuz gözlerle baktı.

Luc başparmağını işaretparmağına sürtünce ateşleme yüzükleri kıvılcım saçtı ve avucundan parmaklarına doğru bir ateş yayıldı.

Ateşi bir kedi yavrusu gibi kavradı, parmaklarını kapatıp yalnızca ince bir alev dili bırakıp afyon piposunu dudaklarına götürdü ve alevi hazneye yaklaştırdı.

Helena onun dumanı içine çekişini dinlerken yumruğunu sıkıp yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Peki ya o kadar basit değilse?" dedi. "Kazanan herkes iyi olduğunu söyler ama o hikâyeyi anlatan hep onlardır. Nasıl hatırlayacağımızı onlar seçer. *Ya aslında asla o kadar basit olmadıysa?*"

Luc başını iki yana salladı. "Orion inancına sadık kalmayı seçtiği için güneş tarafından kutsandı."

Helena iç çekip yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Luc'un yüzüklerinin yeniden alev aldığını duydu ve piposu tıslayarak afyonu tüttürdü.

"Luc... lütfen, sana yardım etmeme izin ver." Ona doğru uzanmak istedi.

Yüzü aniden öfkeyle dolan Luc geri çekildi. "Bana... dokunma."

Uçurum hâlâ onu çağırıyormuşçasına, çatının kenarında düştü düşecekmiş gibi duruyordu. Helena onu nasıl geri çekeceğini, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"O gece buraya geldiğinde sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun, Luc?" dedi, yalvarırcasına bir sesle.

Luc cevap vermedi. Bakışları tekrar o donuk uyuşukluğa gömülmüştü; günbatımı çökük yüz hatlarını altın rengine boyuyordu.

"Senin için her şeyi yapacağıma söz vermiştim." Helena elini yumruk yaptı. "Belki ne kadar ileri gidebileceğimi fark etmemişsindir."

"Böyle söyleme," dedi Luc birdenbire ayılmış gibi. "Her şeyi benim suçummuş gibi gösterme. Onu iyileştirebileceğini sanmıştım."

Helena gözlerini kapadı. "Bazen insanlar ölür. Herkesi kurtaramazsın. Ben de kurtaramam. Lütfen Titus'u iyileştirmeyi denememe izin ver."

"Yapamam." Ayağa kalktı, sendeleyerek odasının balkonuna doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

İki haftadan fazladır hiç haber gelmemişti ki Helena'nın yüzüğü nihayet yeniden yandı.

Arkasına bile bakmadan Karargâh'tan fırladı.

Çatıya ulaşıp Kaine'i orada, Amaris'in yanında ayakta bekler hâlde görünce dizleri neredeyse boşalıyordu. Üzerinde gıcır gıcır üniforması vardı ve bir törenden dönüyormuş gibi madalyalar kuşanmıştı.

"Döndün." Kaine hâlâ biraz uzağında olmasına rağmen ona uzanmaya çalışırken sadece bunu diyebildi.

Kaine onu kollarına çekti. "İyi misin?"

Helena başıyla onayladı ama ardından başı onun göğsüne düştü; öyle yorgundu ki gözleri kapandı ve bacakları tutmazken kalbinin sesini dinledi. Kaine dönmüştü. Daha fazlasını isteyemezdi

ama geçen zaman ona çok uzun gelmişti. Kaine'in yokluğunun her dakikası onu lime lime etmişti.

"Sorun ne?" diye sordu Kaine sonunda.

Her şey.

"Yok bir şey," dedi Helena. "Sanırım sen gidince nefes almayı unuttum."

Kaine tekrar omuzlarına kollarını doladı ama gergindi ve dikkati başka yerdeydi. Korku, suya karışan kan gibi Helena'nın içine yayıldı.

Başmı kaldırdı. "Ne oldu?"

Kaine ona bakmıyordu; Simya Kulesi'nin parlayan ışığına dikmişti gözlerini. "Eminim fark etmişsindir: Seyahatim diplomatik bir görevdi. Hevgoss'la resmî bir ittifak kurmaya gittik. Özel simyasal araştırmalar karşılığında onların paralı asker birlikleri."

"Öyle tahmin etmiştik."

"Yeni Hevgoss elçisi... benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor. Şu anda birincil görevim onu eğlendirmek. Crowther'ın acil bir emri var mı?"

Helena başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Ne olacağını görmek için bekliyorduk. Bir rapor isteyecektir ama şimdilik hepsi bu."

Gözleri kısıldı. "Hiçbir şey yok mu?" Sesine bir gerginlik sinmişti.

"Daha değil. Yeni döndün."

Rahatlamak yerine yüzüne o tanıdık, Helena'nın yaralandığından emin olsa da henüz ne olduğunu bilemiyorken görülen gergin ifade yerleşti. Geri çekilip Helena'yı süzdü. "Ne oldu?"

Helena kaşlarını çatıp başını salladı. "Hiçbir şey."

Kaine'in ona inanmadığmı görebiliyordu. Yüzüne panik yayılmaya başlamıştı. Helena keşke ona verecek bir görev uydursaydı; belli ki Kaine, Helena'nın başına bir şey gelmedikçe boş bırakılmayacağını düşünüyordu. Helena iç çekti ve onun elini tuttu.

"Althorne ve Ilva ölünce Crowther'a seni aşırı kullandıklarını söyledim ve artık senden bu kadar çok şey istememesini sağladım."

Kaine alayla nefes verdi. "O da öylece kabul etti yani, öyle mi?"

"Hayır. Onunla bir anlaşma yaptım. Obsidyen ve Konsey'in dengesizliği yüzünden şu anda zayıf bir konumda ve birine ihtiyacı var. Ona bu işi üstlenebileceğimi söyledim ama yalnızca artık senin görevlerini benim onaylamam şartıyla."

Hiç de rahatlamayan Kaine elini çekti.

"Ne yaptım dedin?" Tükürürcesine sormuştu. "*Bunun* bana yardım edeceğini mi düşündün? Bu isteyeceğim en son şey."

Helena'nın içine keskin, öfke dolu bir acı saplandı. "Neden? Korumak sadece senin mi hakkın? Sen benim için savaşı kazanırken ben öylece oturacak mıyım? Bunu böyle mi görüyorsun?" Sinirle aralarını işaret etti.

"Anlaşma öyleydi," dedi Kaine.

"Eh, ben öyle bir şeyi kabul etmedim. Ayrıca tehlikeli hiçbir şey yapmıyorum ki. Artık dışarı çıkmam bile yasak."

Kaine öfkeden delirmişçesine ona baktı.

"Kaine... yapma böyle."

Adam kıpırdamadı bile. İkisinin de tüm hayaletleri başlarına üşüşmüş gibi aralarındaki hava buz kesmişti. İkisi de ölülere batmıştı.

Savaş her şeyi alsa da doymak nedir bilmeyen bir uçurumdu. Hep daha fazlası gerekiyordu. Bir can. Bir damla kan. Daha iyi ol. Daha zeki. Daha acımasız. Daha hızlı. Daha kurnaz. Bir miktar daha acıyı kabul et.

Asla yetmiyordu.

Helena'nm artık feda edecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Geriye kalan her şey kaybedilemeyecek kadar değerliydi. Yine de ondan uysal, işbirlikçi, teselli edici bir eşya gibi davranması bekleniyordu ama Helena öyle biri değildi.

Acı acı yutkundu. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Bu siktiğimin savaşında yer almanı istemiyorum." Sesinde saf öfke duyuluyordu. "Tek yaptığım, başarısız olursam sana ne olacağı konusunda endişelenmek. Seni yakalarlarsa, sana neler yapacaklarını..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Helena. "Sence *zamanımı* neyle geçiriyorum? Ölmeyenler'in öldürmeyi başaramadığı insanları iyileştiriyorum. Doğu Limanı'ndaki laboratuvardan getirilen herkesi tedavi etmeye çalıştım ve hepsinin ölüşünü izledim. Hepsi öldü. Riskleri öyle iyi biliyorum ki bazen onları bilmekten delirecek gibi oluyorum. Niye bu kadar çabalıyorum sanıyorsun?"

Sesi çatlamıştı. Umutsuzluk içini parçalarken arkasını döndü. Kaine dönünce her şeyin daha iyi olacağını söyleyip durmuştu kendine. Tekrar nefes alabileceğini.

Ama şimdi tek hissedebildiği yine o dehşetti, her şeyin elinden kaydığı hissi. Üstelik sadece her saniye kendini hazırlar, sahip olduğu anların tadını bile çıkaramazsa bunu durdurabiliyordu.

"Crowther'a geri döndüğünü söylerim." Sesi bomboştu. "Ne istediğini de sana iletirim."

Yok olmak istiyordu. Her şeyden bıkmıştı; ona yakalanmaması, ölmemesi, kendisine geri dönmesi için yalvarıp durmaktan. Böyle bir savaşta verilen sözlerin bir anlamı olduğuna kendini ikna etmeye çalışmaktan.

"Dikkatli ol," dedi Helena.

Kaine kolunu tuttu. "Bekle. Gitme."

Helena başını iki yana salladı. "Kaine... çok yorgunum... Kavga etmek istemiyorum."

"Etmeyeceğiz." Artık ona daha dikkatli bakıyordu. "Benimle gel. Ölümüne çalışmışsın. Seni bir geceliğine idare edebilirler. Kavga etmeyeceğiz."

Helena başını güç bela sallayarak onayladı. Uçuş puslu geçti; Helena rüzgârı bile zar zor hissetti. Amaris indiğinde uyukluyordu. Kaine onu içeri taşıyıp yatağa bıraktı. Helena onun ayakkabılarını çıkardığını hissetti; ardından Kaine yatağın kenarına oturup elini Helena'nm omuzlarının arasına koydu.

Kaine güvendeydi. Geri dönmüştü.

Elini çektiği anda Helena yerinden sıçradı.

Kaine durdu. "Yemek yemem ve yıkanmam lazım."

Helena onun elini yakaladı ve tırnaklarını Kaine'in derisine geçecek kadar sıktı. "Öleceğinden korktum. Özel düzenlemeler olmadan ayrılamayacağını söylemiştin ve bir anda ortadan kayboldun; ben de... geri dönmeyeceğini sandım." Sesi boğuklaşmıştı. "Daima tehlikedesin ve senden bunu kesmeni isteyemiyorum."

Kaine başparmağıyla Helena'nın elini okşadı. "Yapabilsem dururdum. Seninle beraber kaçardım ve bir daha arkama bakmazdım."

"Biliyorum..." Sesi çatallandı. "Ölme, Kaine. Beni burada bırakıp gidemezsin."

Kaine yeniden yanına çöktü ve Helena ağlamayı kesip uykuya dalana kadar gitmedi.

Yatağın çöktüğünü hissedip uyandığında Kaine'in diğer uçta olduğunu gördü. Saçları ıslaktı ve gözlerinin üzerine dökülüyordu. Helena yatağın üstünden kayıp onun kollarına sokuldu ve parmaklarını teninde gezdirirken gözlerini kapadı. Onu görmese bile tanırdı.

Kaine elini yakaladı ve onu altına aldı.

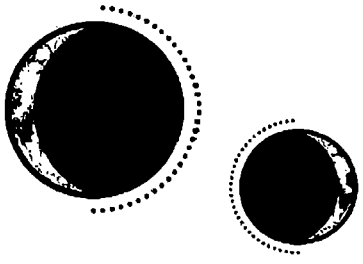
Gözlerinin derininde o hiç dinmeyen yasla Helena'yı inceledi. Sonunda Helena başını kaldırıp onu öptü.

Kaine'in eli Helena'nın boynuna kaydı ve başparmağı çenesinin altına yerleşti. Tutku dolu bir öpücüktü bu. Helena parmaklarını onun gümüş-beyaz saçlarının arasına geçirdi.

Birini bu kadar yavaş bir yakınlıkla tanıyabileceğini hiç düşünmemişti Helena. Kaine'in dudaklarının boynundaki nabız noktasına nasıl değeceğini, üstündeyken vücudunun nasıl hareket ettiğini biliyordu. Ellerinin kalçasını nasıl kavrayacağını, dişlerinin iç bacaklarından nasıl kayacağını, dilinin sıcaklığını.

"Benimsin. Sen benimsin," dedi Kaine, onu öperken.

"Daima."

62. BÖLÜM

Ağustos 1787

Ölmeyenler'in Hevgoss'la kurduğu ittifak kimseyi şaşırtmadı. Komşu ülkelere mektuplar gönderildi; hepsinden bu ittifaka karşı çıkmaları, Hevgoss'a baskı yapıp geri adım attırmaları istendi ama çok az yanıt geldi. Novis bile geç cevap verdi ve tepkileri sadece kınamadan ibaretti.

"Olumlu tarafından bakalım: Hevgoss'la yapılan bu ittifak, obsidyen saldırısının etkili olduğunun açık bir göstergesi," dedi General Hutchens, Sonsuz Alev üyeleri karşısında gayet rahat bir tonla.

Kâğıt üzerinde Hutchens'ın sicili mükemmeldi; limanlar onun komutasmdaydı ve orayı ancak bombalamanın ardından, Direniş Karargâh'ı savunmasız bırakmadan koruyamayacak duruma gelince terk etmişti. Üstelik geri çekilmeden önce limanı geniş çapta sabote edebilmiş ve bunu neredeyse hiç kayıp vermeden yapmıştı. İyi bir seçimdi ama aynı zamanda Luc'a, Sol'e ve Sonsuz Alev'e içtenlikle inanan biriydi ve nihai zaferlerine tartışmasız güveniyordu.

Malzeme ve bitmek bilmeyen angaryalar gibi savaşın detayları çoğu zaman Hutchens'ın dikkatini cezbetmezdi. Sol onlara gerekli olanı sağlardı.

Crowther ona güvenemezdi –ki güvenmiyordu– ve bu durum, savaşın gerçek koşulları ile Hutchens ve Konsey'in geri kalanının gördüğü tablo arasında gitgide büyüyen bir uçurum yaratıyordu.

"Yapmamız gereken şey, obsidyen stoklarımızı artırmak ve Hevgosslu paralı askerler gelmeden önce onlara sert bir darbe indirmek."

Helena daha fazla obsidyen üretme düşüncesiyle kusacak gibi oldu. Yapabilse bile, Helena yanlarındayken ölen insan sayısı çok azdı.

"Benzer bir saldırı gerçekleştirmek üzere olduğumuz son seferde güçlerimizin ve bölgemizin yarısından fazlasını kaybettik." Konsey'deki kargaşanın ortasında Crowther artık konuşmak zorunda kalmıştı; söyledikleri ne kadar yerinde olursa olsun kimseyi ikna edecek karizması yoktu. "Obsidyenin etkisi konusunda umutluyum ancak Hevgosslu paralı askerler daha fazla nullyum kullanımı anlamına gelebilir. Hevgoss'un çok az simyacısı var; gelecek birliklerin çoğu hapishanelerden olacaktır."

Hutchens başını iki yana salladı. "Daha fazla nullyum göreceğimizi sanmam. Bir bölgeyi daha havaya uçurmayı göze alamazlar diye düşünüyorum. Toz, Batı Adası'nı da etkiledi."

"Bu kez daha iyi bir plan kuracağız," dedi Luc. Artık toplantılarda belirli bir tonda konuşuyordu. Daha tok, daha buyurgan. Eskiden ya öfkeli ya da temkinli konuşurdu. "Geçmişte ne olduysa oldu ama artık daha fazla kaybedemeyiz. Ölmeyenler daha önce hiç yaşayan asker peşinde koşmamıştı. Bu taktik değişikliği doğru bir şey yaptığımızın göstergesi. Son zamanlarda çatışmaya katılan askerlere sorun; ister yaşayan ister liç tüm Ölmeyenler'i geri çektiler, sadece ölüköleler ve Adaylar kaldı. Obsidyen her şeyi değiştirdi. İttifak aramaları bile tek başlarına kazanamayacaklarının itirafı. Ben de Hutchens'la aynı fikirdeyim. Onlara sert saldırmalıyız. Ölmeyenler yeraltına çekilmeye çalışıyor; biz de onları kazıp çıkaracağız."

"Bu kadar ezici bir zafer kazanmak mümkün olsa bile hangi taraf galip çıkarsa çıksın Hevgoss'un ganimeti toplamak için devreye girme riski var," dedi Crowther. "Belki de Novis'le yeniden müzakere masasına oturma zamanı geldi. Son aylarda isteksiz görünseler de Kraliçe'nin Hevgoss'un Paladya'nın kaynaklarını ele geçirmesinden memnun olacağını sanmam. Doğru teşviklerle

desteğini tazeleyebiliriz. Belki saygı göstergesi olarak ciddi bir diplomatik ziyaretle..."

"Paladya'dan ayrılmıyorum," dedi Luc, Crowther'ın sözünü açık bir küçümseme ifadesiyle keserek. "Hevgoss'tan takviye geleceği konuşuluyorken askerlerin beni diplomatik bir görev için bile olsa ülkeden ayrılırken görmesinin birliklerimizi motive edeceğini mi sanıyorsun?"

Crowther'ın kaşları çatıldı. "En etkili müzakereci siz olursunuz. Novis sarayında bulunmanız, gönderebileceğimiz diğer tüm kaynak ve temsilcilerden daha büyük bir iltifat olur. Sizin yerinize başka bir temsilci gönderirsek..."

"Söz konusu bile değil. Novis'e birini göndermek istiyorsanız, buyurun gönderin. Ama ben Paladya'dan ayrılmıyorum." Luc'un sesinde amansız bir öfke vardı.

Helena, Crowther'ın böyle bir teklifte bulunmayı planladığını biliyordu. Lila'nm hamileliğini açıklamayı, Lila'ya ve "vârise" Novis'e sağ salim ulaşmaları için eşlik etmek zorunda bırakmayı bile düşünmüştü. Ancak Lila hâlâ hamileliğini gizlemekte kararlıydı. Bunu Novis'e kaçış bağlamında açıklamak tehlikeli bir kumardı.

Sonunda Novis'e giden, yanında Luc'un transmute ettiği bir kutu dolusu altınla Matias oldu. Bu kimsenin tercihi değildi ama Helena onun törenle uğurlanışını izlerken göğsündeki eski bir düğümün çözüldüğünü hissetti.

Matias sınırı geçer geçmez Direniş savaş hazırlıklarına başladı.

Bu tam anlamıyla intihardı. Ne yeterli askerleri vardı ne de kaynakları. Arama ekipleri yıkıntılara gönderiliyor, bulabildikleri her silah ve zırh toplanıyordu. Ölüleri getirmeleriyse kesinlikle yasaktı. Kalıntı bölgesinde ölenler, güvenle defnedilebilecek bir yöntem bulunana kadar orada bırakılacaktı.

Simyacıymış, yetişkinmiş, erkekmiş fark etmeksizin savaşmak isteyen herkes savaşabilirdi. Eğitim için zaman yoktu. Silahları bile yoktu. Oğlanlarla kızlar sopalarla pratik yapıyor, kendilerine sapan yapmaya çalışıyordu. Zırhları bile yoktu çünkü onlara uygun zırh hiç yapılmamıştı.

Bu durum Helena'nın midesini bulandırıyordu.

Onlar sadece yemdi. Dakikalar içinde katledileceklerdi.

Ama bunu ölüm büyüsüne teslim olmaya tercih ediyorlardı. Bu umutsuz saldırı tamamen mucizeye, her şeyi riske atmanın ödüllendirileceğine dair bir inanca dayanıyordu. İnanlar için zafer, kutsanma ve ebediyet.

Tıpkı Sol'ün Orion'a bahşettiği gibi.

Ama artık mucize yaratacak bir Ilva yoktu.

"Bir bomba yapmak istiyorum," dedi Helena, gecenin bir vakti Crowther'ın odasına girip onu hâlâ otururken bulduğunda. Crowther her zaman uyanıktı. Zaten ince olan yüzü iyice kurukafaya dönmüştü. Seksen yaşında gibi görünüyordu, oysa daha elli bile değildi.

"Patlayıcıların uzmanlık alanın olduğunu bilmiyordum," dedi Crowther küçümseyerek.

Helena davet beklemeden oturdu. Crowther iç geçirdi.

Helena, Kaine'in içsel çatışma kapasitesinin sınırlarını zorladığını sanıyordu ama Crowther bambaşka bir kulvardaydı. Daha önce hiç kimseden bu kadar nefret ederken ona muhtaç da olmamıştı.

Anlamlı bir şeyler yapabilmesinin tek yolu, Sonsuz Alev'in içinde onu dinleyen tek kişi olan Crowther'dı. Ama aynı zamanda Helena'nın itaatini Kaine'in boğazına dayanan bıçakla elinde tutuyordu.

Ölmeyenler'in içindeki casus avı yoğunlaşmıştı. Diğer tüm muhbirleri sırra kadem basmıştı. Kaine'i ya da onun gönderdiği bilgileri kullanmak artık çok tehlikeliydi.

"Luc'a yıllarca ateş büyüsü konusunda yardım ettim. Yakıcı mekanizmaların teknik süreçlerine aşinayım. O kurallar rezonans olsun olmasın işliyor," dedi Helena.

Crowther'ın kaşlarından biri kalktı ve sol elindeki parmaklar kıpırdayınca ateşleme yüzükleri birbirine sürttü.

"Bir süredir düşünüyorum..." Helena'nın boğazı gerginlikten yanıyordu. "Obsidyeni Ölmeyenler'in nullyum bombasını kullandıkları gibi kullanacağız. Nullyum da kullanabiliriz."

"Patlama obsidiyeni eritmez mi?"

"Hayır. Shiseo'nun ateş teknikleri konusunda biraz deneyimi var; Doğu kutlamalarında kullanılıyormuş. İkimiz bir arada çalışınca teknik bilgimiz makul seviyede oluyor. Doğru yaparsak patlayıcı gücü kullanıp ısıyı sınırlayabiliriz. Ölmeyenler'in yanına yaklaşamaz ama bizim öyle bir şeye ihtiyacımız yok zaten."

"Yalnızca temel seviye bir simya sertifikası olan biri için fazla kendinden eminsin."

Helena'nın çenesi kasıldı ama devam etti. "Elimizde çok fazla obsidyen parçası var. Kenarlarını keskinleştirirken kullanılamayacak kadar ince ya da küçük çok fazla parça çıkıyor. Bana sadece onlar lazım, dolayısıyla üretimi etkilemez."

Çantasından katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. "Bunların Athanor Ocağı'nda dövülmesi gerekiyor."

Crowther tasarıma göz gezdirdi. "Söz veremem. Ama..." İç çekti. "Sanırım işe yarayabilir."

Helena hem olacaklara dair umutsuzdu hem de deli gibi korkuyordu. Saldırı başarılı olursa, bomba Morrough'yu zayıflatabilecek kadar işe yararsa Luc onu öldürebilir miydi?

Peki öldürürse Kaine'e ne olurdu?

Uyuduğunda bitmeyen kâbuslar görüyordu; karanlığın içinde çıplak elleriyle Morrough'nun cesedini eşeliyor, onun kanına bulanmış kollarıyla kemiklerini sökerek Kaine'in hayatını tutan parçayı bulmaya çalışıyordu. Her seferinde de doğan bir güneş gibi Luc yaklaşıyordu.

Helena biraz daha zaman için yalvarıyor, ne yaptığını açıklamaya çalışıyordu ama Luc onu asla duymuyordu. Helena her seferinde yanıyordu.

Gün ışığında böyle olmayacağının gayet farkındaydı. Karargâhtaki hastanede olacaktı. Artık çok geç olana kadar neler olduğunu öğrenemeyecekti bile.

Her gün kendi sonunu ve Kaine'in mahvını hazırlayıp hazırlamadığını düşünüp duruyordu.

Kaine'in onun savaşa biraz daha dahil olmasına bile nasıl tepki verdiğini gördükten sonra ona bombadan bahsetmedi. Saklamak çok da zor olmadı; Kaine elçiyle o kadar meşguldü ki artık sadece acil bilgi alışverişleri için görüşmeye zaman bulabiliyorlardı.

Tüm parçalar hazır olduğunda Helena sonunda çatıya çıkıp onu çağırdı. Çok beklemesi gerekti. Kaine geldiğinde üzerinde jilet gibi resmî kıyafetleri vardı.

"Kalamam," dedi. "Ne oldu?"

"Yeni bir silahımız var," dedi Helena hızlıca. "Ölmeyenler'in büyük kısmının yakın mesafede bulunacağı bir zaman ya da mekân var mı? Senin orada olmayacağın bir yer. İki gün önceden yerleştirilebilir."

Kaine'in ifadesi sertleşti. "Bomba mı?"

Helena gergin bir baş hareketiyle onayladı.

"Obsidyen mi?"

"Ve nullyum, yani bölgeden iyice uzak durman gerekecek."

Kaine başıyla onaylarken Helena'ya imalı bir bakış attı. "Umarım bunu Karargâh'ta yapmıyorlardır."

Helena başını iki yana salladı. "Hayır. Başka bir yerde."

Kaine derin bir nefes verdi. "En azından Direniş bu son saldırıyı ciddiye alıyor. Hevgosslu birlikler bir hafta içinde batı sınırını aşacak ama birkaç askeri aristokrat ve yetkili yarma geliyor. Ertesi akşam onlar için bir karşılama ziyafeti düzenlenecek. Ölmeyenler'in çoğu orada olacak; Morrough bile uğrayabilir."

Helena başını yukarı aşağı salladı. Bu iş görürdü. "Şüphe çekmeden yerleştirip sonra da oradan uzaklaşabilir misin?"

Kaine'in bakışları yumuşadı. "Kimse ölükölelere gerektiği kadar dikkat etmez. Onları kullananın kendi taraflarından biri olduğunu varsayarlar. Canlandırmasını söküp atarsam, başka birininkini ele geçirip teslimatı yaptırmak için kullanabilirim. O zaman izini bana kadar sürmeleri hiç de kolay olmaz."

"Sen orada olmayacaksın? Patladığında." Kaine'in soruyu bilerek geçiştirdiğinden korkuyordu.

Orada dururlarken aralarında sanki dünyalar vardı. Kaine sıra sıra madalyalar kuşandığı özel dikim üniformasının içinde temiz ve kusursuzken Helena yıkana yıkana yıpranmış ve erkek bedenine göre standart kıyafetlerin içinde derbeder duruyordu.

"Ne kadar uzakta olmam gerekiyor?"

"Solumayacak kadar uzakta. Havada mikro parçacıklar olacak. Nasıl etki göstereceklerini bilmiyoruz. Çok uzakta olmalısın."

"O sırada bir yere bir şeyler halletmeye gönderilirim. Elçi sıkıntı çıkarmaya bayılıyor. Ona uzaktaki abuk sabuk bir şeyi istediğini düşündürebilirim."

Helena başıyla onayladı. "Uzun bir iş olsun. Yarın akşam getiririm."

"Hayır." Sesi kırbaç gibi şakladı ve bütün yumuşaklığı silip süpürdü. "Crowther seni bir bomba taşımak için kullanmayacak."

Helena başını iki yana salladı. "Parçalar birleştirilene kadar harekete geçmeyecek ve bir geri sayımı var. Taşırken patlamayacağım," dedi. "Parçaların nasıl birleştirileceğini bilmeden onu tek başına kuramazsın."

"Umurumda değil. Crowther'a başka bir yol bulmasını söyle." Arkasını dönerken neredeyse bütün kanı çekilmişti ve o insanüstü ışıltı yeniden yüzeye çıkmıştı.

"Gelmezsem," dedi Helena, işbirliğine yanaşması için her şeye razıydı, "bu seni... olup bitene kadar göremeyeceğim anlamına geliyor."

Kaine hiç tereddüt etmedi. "O zaman seni sonra görürüm. Başkasını gönder."

Helena'nın nefesi göğsünde düğümlendi. "Kaine..."

Kaine ona dik dik baktı. "Seni bir bomba enkazında buldum. Ameliyathanede seni kesip o şarapneli çıkarmaya çalışmalarını izlemek zorunda kaldım. Masada o kadar çok kez ölümün kıyısından döndün ki sayısını unuttum. Patlamaya biraz daha yakın

olsaydın o şarapnel kalbini delip geçerdi. Bomba kurmamı istiyorsan yaparım ama sen ona dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Helena acıyla yutkundu; iyi ki ona işin içinde olduğunu belli edecek hiçbir detay vermemişti. "Peki. Madem öyle istiyorsun."

Gitmek üzere döndü. Yapacak çok işi vardı. Envanteri çıkarmalı, bombayı tamamlamalı, hastaneyi hazırlamaya yardım etmeliydi. Yeniden yaralı koğuşuna atanmıştı.

Kaine onu kendine çekti. "Birkaç saat sonra tekrar buraya gel."

Helena başını iki yana salladı. "Hiç sırası değil."

Kaine fazla kalamayacak olanın kendisi olduğunu tamamen unutmuşa benziyordu. Helena'yı bırakmadı. Helena tüm bunların çok daha önce başlamış olmasını diledi; o kadar çok zaman kaybetmişlerdi ki.

"Peki," dedi sonunda teslim olarak. "Ama hemen gitmen gerekiyor."

Kaine onu yavaşça bıraktı. "Seni çağırırım."

Helena, Crowther'a rapor verdikten sonra Shiseo'yla birlikte rezonanslarını eş zamanlı kullanarak son parçaları birleştirdikleri dışarıdaki laboratuvara gitti. Bombayı olabildiğince küçük yapmışlardı ama yine de neredeyse bir çocuk kadardı. Bir odanın tam merkezine yerleştirilmesi gerekecekti.

Bombalar yeni bir simyasal icat değildi ama yüz yıl önce barbarca bulundukları için yasaklanmışlardı. Yasaklanmaları gelişmelerini durdurmamıştı; Hevgoss bu teknolojiye düşkünlüğüyle meşhurdu ve onu simyacılara karşı bir eşitleyici olarak görüyorlardı.

Doğru hava ve ateş manipülasyonuyla Luc parmak uçlarında bir ateş bombası tutabiliyordu. Ödevlerinin çoğu ateşin nasıl silah hâline getirilebileceğine dair dizilim ve teknik çalışmalardı. Helena bunların çoğunu kullanmıştı.

Asıl numara obsidyeni eritmeden güçlü bir patlama üretecek bir şey tasarlamaktı.

Shiseo ona çift dizilimli bir transmutasyonla alaşım füzyonu yapmayı öğreten bir teknik göstermişti. Son derece karmaşık ve

tehlikeliydi. Rezonanslarını sabitleyen tüm dizilimlere rağmen Helena birkaç parmağım kemiğe kadar yakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Shiseo, Helena dokuyu hızla yeniden oluşturmaya çalışırken.

Parmak uçları öyle acıyordu ki rezonansını hissetmekte bile zorlanıyordu ama yılların verdiği alışkanlık, hasar görmüş sinir uçlarım yatıştırmasını ve dokuyu yeniden örmesini kolaylaştırıyordu. Daha sonra çıplak gözle anlaşılmaması için epidermal tabakayı da düzeltirdi.

"Yok bir şey," dedi nihayet, gözlerini kırpıp ellerine ve parmaklarıyla avuç içindeki çizgilere bakarak. Alışkanlıkla parmaklarını göğsüne bastırıp kemiğin hafif çöküntüsünü hissetti. Yara solmuştu ama kemiğin yarıldığı yer hâlâ zonkluyordu. "Bitti mi?"

Shiseo iki parçayı masanın üzerine bıraktı ve Helena yorgun gözlerle onları inceledi.

Shiseo ona baktı. "Bunu yarın bitiririz. Ellerinin iyileşmesi, senin de dinlenmen lazım."

Helena hafif bir tebessümle baktı. "Bu gece dinleneceğim."

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar tıbbi envanteri tekrar tekrar kontrol etmekle oyalandı. Epinefrin enjeksiyonları neredeyse tükenmişti ama kimin aldığını gösteren hiçbir kayıt yoktu. Helena sert bir not bıraktı. Madem her şeyi Elain yönetiyordu, en azından kuralları uygulayabilirdi.

Steril bandajlardan oluşan bir dağı rulolara sarıyordu ki yüzüğü yandı.

Amaris daha tam konamadan Kaine onu çatıdan kaptı ve havalandılar. İçeri girer girmez Kaine onu duvara yasladı ve aç dudakları Helena'mnkilere yapıştı.

Helena onu sıkıca kavradı. Parmak uçları hâlâ uyuşuktu ama neredeyse fark etmiyordu bile.

Kaine'in elleri yukarı kayıp Helena'nın yüzünü kavradı. Alınları birbirine değdi ve Helena'yı tekrar öpmeden önce nefesleri

birbirine karıştı, sonra da onu daha da içeri götürdü. Attıkları her adım aceleydi. Zamanları hep tükeniyordu.

Bir gün, diye söz verdi kendine Helena, *bir gün onu çalıntı olmayan bir zamanda seveceğim.*

"İyi misin?" diye sordu Kaine, içeri girip de yüzünü görebilmesine yetecek kadar aydınlık bir yere ulaştıklarında.

Elini uzattı ve Helena, ona dokunursa rezonansını kullanıp ellerinin yakın zamanda yaralandığını anlayacağını bildiği için Kaine'in elini kendi avuçlarının içine aldı ve parmaklarını kapayıp göğsüne bastırdı.

"Evet." Başmı yukarı aşağı salladı. "Şimdi iyiyim."

Kaine ona baktı; Helena yorgun, zayıf ve sürekli içeride olup hiç doğal ışık alamadığından solgun göründüğünü biliyordu. Patlamada pencerelerin çoğu kırılmıştı ve kurtulan birkaç tanesi de rüzgâr nullyumu tekrar Karargâh'a taşımasın diye tahtalarla kapatılmıştı.

"Seni daha önce çağırmalıydım," dedi Kaine. Başparmağı Helena'nın elmacıkkemiği boyunca ilerledi.

Helena başını iki yana salladı. "Bu riske değmezdi. Bu kadar yakına uçman bile tehlikeli. Biri seni obsidyenle vurabilir." Bunu yüksek sesle söylemek bile vücudundan bir ürperti geçmesine neden oldu. "Bunu yapmamalıyız. Bunu göze almak aptallık."

Bir anda nefes alamaz oldu. Kaine elini kurtarıp zihnindeki fırtınayı dindirmek ister gibi iki eliyle Helena'nm başını kavradı.

"Burada güvendeyiz," dedi.

Şimdilik. Şu an için.

Ama aslında değillerdi. Asla.

Yine de Helena buna inanmaya çalışarak ve kalan azıcık zamanlarını zehirlemek istemeyerek başıyla onayladı. Parmak uçlarına yükselip Kaine'i öptü ve kollarını ona doladı.

Lütfen bu son seferimiz olmasın.

Gözlerini kapamadı. Açık tutup onu izledi, her detayı fark etmeye çalıştı. Ellerinin altında, teninde nasıl hissettirdiğini hafızasına kazımak istiyordu; yeterince ayrıntı biriktirirse bu gizli şeyi gerçek kılabilirmiş, evrene kazırsa savaş bile bunu silemezmiş gibi.

Sonra Kaine onu göğsüne çekti ve parmakları teninde desenler çizerken çenesini Helena'nm başına yasladı.

Seninle ilgileneceğim. Seninle daima ilgileneceğim.

Bunu sesli söylemedi ama Helena havadaki titreşimden, çenesinin kıpırdayışından duydu.

Helena uyumayı ve huzurun son saatinin tadını çıkarmayı ummuştu ama çok korkuyordu. Doğrulup oturduğunda Kaine'in cıva gibi gözleri ânında açıldı. Helena bir süre hiçbir şey söylemeden onun elini tutup yüzünü inceledi, sadece kendine ait olan bu hâlini.

Doğru kelimeleri ararken parmaklarını birbirine kenetledi.

"Kaine," dedi sonunda, "bir ihtimal var... bu saldırının savaşı bitirmesini umuyoruz. Eğer olmazsa... daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum."

Kaine'in eli seğirdi.

"Olmazsa..." Helena'nın göğsü sarsıldı ve yarı ağlar gibi güldü. "Şey... o zaman savaşmaya devam ederiz tabii. Ama eğer olursa... ben... senin başına ne geleceğini bilmiyorum. Özür dilerim. Bir yol bulmaya çalıştım" –aşağı baktı– "ama bulamadım..."

"Önemli değil," dedi Kaine.

Helena başını iki yana salladı. "Belki Morrough ölürse ruhun sana geri döner. Bunun olup olmayacağını bilmiyoruz. İhtimal var. Ya da belki Taş yeterli olur da..."

Boşuna çabalıyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Olabilir," dedi ısrarla Helena, Kaine'in elini daha sıkı kavrayarak. "Bu yüzden, eğer öyle olursa, her şey bittiğinde iyiysen, kaçman lazım. Tamam mı? Mümkün olduğunca hızlı git. Sakın ele geçirilme."

Kaine'in gözleri kısıldı. "Sen nerede olacaksın?"

Helena aşağı bakıp Kaine'in parmağındaki yüzükle oynadı. Kendi yüzüğünü görmeyeli çok olmuştu.

"Beni biliyorsun, hastanede olacağım. Çok fazla yaralı olacağından hemen hazır olamam... bu yüzden sen git, ben sana yetişirim."

Kaine alaycı bir ses çıkardı. "Sağ kalırsam, sensiz hiçbir yere gitmem."

Helena parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Hayır. Yakalanmayı göze alamazsın."

Kaine, onun parmaklarını ağzından çekti ama Helena araya girmesine müsaade etmedi. Bu konuşmayı zihninde defalarca yapmıştı ve Crowther'ın ölüm büyüsü nedeniyle onu bırakma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Şanslıysa, sadece Sonsuz Alev'den atılırdı. En hızlı ve sessiz çözüm buydu ama yine de haftalar, belki aylar sürerdi.

"Güneye git, denize doğru. Ben hazır olduğumda gelip seni bulurum ve her şey bizim konuştuğumuz gibi olur... ortadan kayboluruz."

Kaine'in gözleri çizgi hâline geldi. "Peki ne kadar beklemem gerekeceğini düşünüyorsun?"

Helena'nm bakışları yere indi. "Bilmiyorum. Biraz... zaman alabilir."

"Neden?"

"Çünkü... savaş bittikten sonra bir sürü şey olacak. Ama bittiğinde, eminim ortadan kaybolmamı tercih edeceklerdir, o zaman ben de gelip seni bulurum, tamam mı? Böyle olması daha iyi olur bence. Senin için. Gerçekten seçebildiğinde başka şeyler istediğini fark edebilirsin..."

Kaine'in eli Helena'nın ensesi sardı ve yüzleri neredeyse birbirine değene kadar onu kendine çekti.

"Sen benimsin," dedi Helena'nın dudaklarına doğru. "Benimsin. Yemin etin. Direniş seni bana sattı. Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim. Ayrıca biri sana dokunacak olursa, ölümsüz olsun ya da olmasın, onu öldürürüm."

Cevabını beklemedi; dudaklarıyla damgalıyormuş gibi Helena'yı öptü.

Bombayı teslim etmek için diğer seçenek Shiseo'ydu. O ve Helena, bombanın dış yüzeyini Shiseo'nun nullyum tozundan elde ettiği ince bir mo'lian'shi tabakasıyla kapladılar. Ardından

Helena'nın yansıtıcı iksiriyle kaplandı. Shiseo bileşimi biraz değiştirmiş ve daha geniş yüzeylerde işe yarar hâle getirmişti.

Tüm parçaları birleştirildiğinde bombayı fark etmek zordu ve yüzeydeki tabaka da rezonansla arama yapan herkes için onu görünmez kılacaktı.

Bitirdiklerinde Helena yüzüğünü çıkarıp inceledi. Yansıtıcı tabaka aşınmıştı. Tutuklanırsa üzeri aranacak ve tüm metaller alınacaktı. Buna Kaine'in yüzüğü de dahildi.

"Mo'lian'shi aynalamaya engel olur mu?" diye sordu.

Shiseo yarı görünür yüzüğü dikkatle süzdü. "Küçük bir kısmını açıkta bırakırsan muhtemelen kullanabilirsin." Ona bilmiş bilmiş baktı. "Biri seni rezonansla arasa bile çok çok dikkatli olmadığı sürece yüzük saklı kalır."

Bu bilgi Helena için yeterliydi. Birazdan yakacağı için Kaine'den özür dileyerek küçük bir kısmı hariç bütün yüzüğü mo'lian'shi ile kapladı. Kuruduktan sonra yüzüğü yansıtıcı iksire batırıp gizleme tabakasını tazeledi ve ortadan kayboluşunu izledi.

Shiseo bombayı teslim ederken Helena da Lila'yı kontrol etmeye gitti. Hastane yaralılarla dolup taşarsa, yanına tekrar gelebilmesi uzun zaman alırdı.

Lila'nın karnı artık iyice ortaya çıkmıştı ama Lila kararını ilk kez sorgulayarak pişmanlıktan delirmenin eşiğine gelmişti. Tırnaklarını dibine kadar yemişti. Aşağıdaki avluda dolaşan savaşçıları izlerken, "Son savaşın şu anda gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi. "Orada olmam gerekirdi."

"Bunu bilemezdin ki," dedi Helena yorgunca. Artık Lila'nm fikrini değiştirmesi için çok geçti.

"Sence bu sefer bitecek mi?" diye sordu Lila. "Başarılı olma şansımız yüksek mi?"

"Olabildiğince," dedi Helena.

Kazansalar da kaybetseler de Helena'nın hissettiği tek şey dehşetti ama artık bitmeliydi. Böyle devam edemezdi.

"Uyanık," dedi Lila, Helena'ya elini uzatarak. "Gel de hisset. Tam burada."

Helena'nın elini yakalayıp karnına, kalça kemiğinin hemen üzerine bastırdı. Bir an durdular ama sonra Helena rezonans kullanmadan avucunun altında tuhaf bir kıpırtı hissetti.

"Hissettin mi?" diye sordu Lila.

Helena başıyla onayladı; rezonansını Lila'nın içinden bebeğe doğru gönderdi ve kuş kanadı gibi çırpınan kalp atışını buldu.

Tekmeler kesilmişti.

"Oğlum muhtemelen uyudu," dedi Lila. Helena hâlâ Lila'nm bebeğin oğlan olduğundan bu kadar emin olmasım anlamıyordu ama ona çoktan Apollo adını vermiş ve Pol diye hitap etmeye başlamıştı. "Bir de gece göreceksin... bence takla atıp duruyor. Ayaklarını kaburgalarıma kadar çıkarıyor."

"Bu atletik yaramazlık genlerini kimden aldığını hiç bilmiyorum," dedi Helena kuru bir sesle ve elini çekti.

"Bizim kaçırdığımız tüm eğlenceleri o yaşayacak," dedi Lila gömleğini karnının üzerine indirirken. "Biliyor musun, sanırım barış zamanı bebeği olmasına seviniyorum. Önümüzdeki yıllarda pek çok bebek olur bence. Hepsi tıpkı bizim gibi Enstitü'ye gidecek. Sence sen çocuk sahibi olacak mısın?"

Helena bir şey demeden başmı iki yana salladı.

"Bir gün fikrin değişebilir," dedi Lila gönlünü almaya çalışarak. "Senin için doğru kişiyi bulmana bakar. Çok iyi bir anne olurdun."

"Ben bir şifacıyım; biz öyle şeyler yapmayız," dedi Helena.

"Ama yalnızca savaş yüzünden şifacı oldun. Savaş bittiğinde kimse bunu sürdürmeni beklemeyecek."

Lila olağanüstü özelliklerine ve *Helena*'nın üstlendiği tehlikeli rolün farkında olmasına rağmen, çoğu insanın doğuştan ya da hakkıyla elde ettiği şanslara erişmesinin neredeyse imkânsız olduğunu bir türlü anlamıyor gibiydi. Lila hayatta bir kez görülebilecek bir yetenekle kutsanmıştı, güzelliği ve yüzyılların mirasını taşıyan soyadı da cabasıydı. Kurallar başkaları için esnemezdi. Hele de Helena için.

Helena konuyu değiştirdi.

"Bence gerçekten Luc'a söylemelisin. Bu savaş başlamadan öğrenmesi gerek. Bir şeyler ters giderse, Sonsuz Alev seni güvende tutmanın önemini bilir."

Lila şaşırtıcı derecede uzun bir süre sessiz kaldı.

"Zaten biliyor," dedi sonunda sessizce, gözlerini kaçırırken.

"Ne?"

"İlk karantinaya alındığımda pencereden içeri girdi. Çok endişeliydi, ben de ona gerçeği söyledim. İnsanlar öğrenirse beni zorla göndereceklerini söyledi. Novis'e yollayacaklarını. Bana ihtiyacı vardı, bu yüzden hep gizli tutmak istediğimi söyledim. Kimseye söylememem için söz verdirdi bana."

Helena birkaç saniye kalakaldı. "Bunca zamandır biliyordu yani? Hamile olduğunu ve sana bakanın ben olduğumu?"

Luc biliyorduysa ve buna izin verdiyse, Titus'u iyileştirmesine neden karşı çıkıyordu? Hiç mantıklı değildi.

Lila'nın yüzü kızardı. "Özür dilerim. Sana söylemek istedim ama onu üzmek istemedim. Hâlâ pek iyi değil."

"Gitmem gerek," dedi Helena dengesizce ayağa kalkarak.

Lila kapının önüne geçip onu durdurmaya çalıştı. "Hayır. Kızgınsın, biliyorum. Lütfen açıklamama izin ver."

Helena ona baktı. Lila babasının daha kadınsı bir hâli gibiydi; boyu, açık renk saçları, mavi gözleri, hatta başının yanındaki yara izi.

"Senden bir açıklama duymaya ihtiyacım yok," dedi Helena. "Onunla konuşmam gerek."

Luc'u bulmak için her yere baktı. Sorduğu herkes başka bir şey söylüyordu: Toplantıdaydı, uyuyordu, ortak alandaydı, yemekhanedeydi. Helena nereye gitse Luc hep birkaç dakika önce oradan ayrılmış oluyordu.

En sonunda onu hastanede buldu fakat Luc özel bir odadaydı ve muhafızlar kapının önünde durmuş, kimseyi içeri almıyordu.

Helena durup bekledi ve nihayet elinde birkaç şırınga ve boş şişelerle dolu bir tepsiyle Elain çıktı, kaşlarının arasındaki gergin çizgi derinleşmişti.

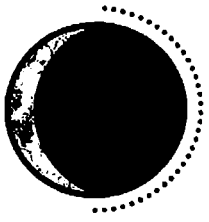
"Luc'la görüşmem gerek," dedi Helena.

Elain onu görünce irkildi. "Dinleniyor."

Helena'nın gözleri tepsiye kaydı ve Elain hemen tepsiyi kaçırmaya çalıştı.

"Bunları ona neden veriyorsun?" diye sordu Helena, bakışları bir şişeden diğerine kayarken. "Bunlar birlikte kullanılmamalı, üstelik yarısı bile onun yaşına göre fazla. Hem bunlar..." Üzerinde kendi el yazısı olan bir şırıngayı kaptı. "Bunlar sadece olağanüstü acil durumlar için. Fazla kullanırsan kalbi durur. Bunu kim onayladı?"

Elain'in gözleri öfkeyle parladı. "Onun şifacısı benim."

63. BÖLÜM

Ağustos 1787

Ertesi gün Karargâh boşaltılır ve savaşçılar cepheye gönderilirken zaman sakız gibi uzadı. Luc gitmeden onunla konuşacak zaman ya da fırsat olmamıştı.

Helena ve diğer tüm şifacılar ile sağlık ekibi hazırlanmış, hastane koğuşunda haber gelmesini ve yaralıları bekliyorlardı. Akrep ve yelkovan bombanın çoktan patlamış olması gerektiğini gösteriyordu ama ne ses duyulmuştu ne de sarsıntı olmuştu.

Çatışmanın başladığına dair hiç işaret yoktu.

Elbette, kapalı alanda patlatılmak üzere tasarlanmış daha küçük bir bombaydı bu. Helena muhtemelen onun sarsıntısını hissetmezdi ve çatışmaların çoğu Batı Adası'nda yaşanacaktı.

Fakat bunu bilmek beklemeyi kolaylaştırmıyordu. Onca yılın ardından, Helena her şeyin sona yaklaştığını hissediyor ve olası sonuçların neredeyse tamamından korkuyordu.

Belki savaş bitecek, zafer kazanılacak ve her şey yoluna girecekti ama sonrasmda Kaine ortadan kaybolacaktı ve Helena o öldü mü yaşıyor mu, enkaz altında mı kaldı ya da çok uzaklara mı kaçtı bilemeyecekti.

Onu bulana kadar aramaya devam edecekti.

Saatin her tik tak sesi Helena'yı irkiltiyordu. Hastabakıcılar, sağlıkçılar ve şifacılar kendi aralarında konuşurken Helena kaskatı kesilmiş hâlde duruyor, kaburgaları ciğerlerini sıkıyordu.

Hata yaptın. Bombayı yanlış yaptın. Kaine onu yerleştirirken yakalandı ve işkence görüyor, seninse haberin bile yok. Herkes ölecek ve hepsi senin suçun.

Parmak uçları ve kolları uyuşarak karıncalanmaya başladı.

Kapılar bir anda açıldı. Oda Helena'nın gözünde o kadar bulanıktı ki kimin geldiğini seçemedi ama bağırışları duydu: Batı Adası'nda bir patlama olmuştu. Direniş saldırıya geçmişti.

Helena sendeledi ve bir şey hissetmeye çalıştı ama içi hâlâ bomboştu.

Parmağında bir sıcaklık oldu. Sadece bir kez.

Gözlerini eline çevirip neredeyse görünmez olan yüzüğüne baktı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Olduğu yere çöktü ve gözyaşlarına boğuldu; göğsüne acı yayılıyordu.

Etrafında sesler vardı ama hiçbirini ayırt edemiyordu. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı ama ciğerleri bir türlü açılmıyordu.

Sıcak bir el dirseğini kavrayıp onu ayağa kaldırdı.

"Biraz oturalım," dedi Pace. Helena'nın omzuna sarılıp onu depo odasındaki küçük ofisine götürdü. "Biri getirilirse Elain haber verir."

Helena'yı sandalyeye oturttu.

Helena onu çekiştirmesine boyun eğip sandalyeye çöktü ve gözlerini kapadı. Parmaklarını göğsüne bastırıp kıyafetinin altından yarasını hissederek kalp ritmini yavaşlatmaya çalıştı.

Sonunda gözlerini açtığında Pace onu izliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Pace.

Helena başını iki yana salladı. "Hiç. Sadece yorgunum."

Pace'in yüzü gerilmişti. "Bilirsin, bir noktada Bedel'in katlanarak arttığı söylenir."

Helena omuz silkti. "Şifacılar hakkında bir sürü şey söylerler. Yarısının bile doğru olduğunu sanmıyorum."

"Belki öyledir ama ben kimsenin senin yaptığın çapta ve miktarda şifa verdiğini sanmıyorum. Uzun zamandır iyi değilsin.

Tedavilerine o tonikleri ve enjeksiyonları neden kattığını anlamayacağımı mı sandın? Acemilerin onlarsız nasıl şifa uygulayacaklarını bile bilmiyor ama sen yıllarca tek başına çalıştın. Kimbilir, belki de her seferinde yıllarını riske atıyorsun..."

"Bence mesele o değil..." Helena refleksle zincire uzandı ama o gideli çok olmuştu.

Geniş yüzünde endişeli bir ifade beliren Pace başını iki yana salladı. "Nullyum mu? Bombadan sonra bir sürü yan etki gördük ve sen de en ağır etkiye maruz kalanlardan biriydin. Üstelik o sırada bir de yaralıydın."

Helena daha başını sallayarak reddedemeden Pace devam etti. "Bunların uzun vadeli etkilerine dair hiçbir fikrimiz olmadan körlemesine ilerliyoruz. Luc'un hummalarının da beynine yerleşen nullyumdan kaynaklandığını düşünüyorum."

Helena kafası karışarak ona baktı. "Luc'un humması mı oluyor?"

Pace iç çekti. "Kurtarılmasının ardından nasıl olduğunu sen de gördün."

Helena yavaşça başıyla onayladı. "Kesildiğini düşünmüştüm."

"Luc endişeye mahal vermemek için saklamaya çalışıyor ama bazen o kadar şiddetli oluyor ki hezeyanlara kapılıyor, derisini yırtıyor, odasına Sebastian da dahil kimseyi almıyor ve 'Çıkarın onu,' diye bağırıyor. Geçene kadar Elain onu uyuşturmak zorunda kalıyor yoksa kendine zarar veriyor."

Helena aylardır yapboza yanlış açıdan bakıyormuş gibi hissetti; şimdi birden apaçık görebiliyordu.

"'Çıkarın onu' mu diyor?" Sesi sanki uzaklardan geliyordu.

"Genellikle."

Helena'nın başı zonkladı. "Bu ateşleri... biraz daha tarif edebilir misin?"

Pace kaşlarını çattı. "Ben onu sadece birkaç kez muayene ettim. Artık Elain ilgileniyor; onunlayken daha uyumlu davranıyor. Elain bunun tekrarlayan bir beyin iltihabından kaynaklandığını düşünüyor. Belirtileri de çok hızlı bir nabzın eşlik ettiği hezeyanlar.

Önce organlarının hasar almış olmasıyla ilgili sandık ama ayrı bir tablo olarak görünüyor."

"Peki afyon ne için?" diye sordu Helena.

Pace iç çekti ve gözlerini kaçırdı. "Ateşleri sinirlerle ilgili bir durum tarafından tetikleniyor gibi. Onu sakinleştirmek şiddetlenmelerini engelliyor. Her şeyi denedik ama tek önleyen duman çekmesi oldu. Eğer tam anlamıyla hezeyana kapılırsa kendine gelmesi günler sürebiliyor ve ayağa kalkabilmesi için kapsamlı tedavi gerekiyor."

"Bu sadece... belirtileri örtmek. Hiçbir şeyi düzeltmiyor. Böyle olduğunu bana söylemeliydiniz."

Bu olamazdı.

"Helena," dedi Başhemşire Pace kararlı bir sesle, "ben, Maier ve Elain onu defalarca muayene ettik. Sebep olan bir şey yok. Hepsi zihninde. Yapabileceğimiz tek şey semptom yönetimi. Senin dahil olmaman konusunda da çok netti. Adın ne zaman geçse durumu kötüleşiyordu."

"Peki bunu hiç mi sorgulamadınız?"

Pace ona acıyan bir ifadeyle baktı. "Hummalar konusunda özel bir tecrüben yok ki."

Helena başını iki yana salladı. Pace yanılıyordu. Son dönemde hummalar konusunda fazlasıyla tecrübe edinmişti. Buna neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordu. Ruh büyüsü.

Ama hummayla ilk karşılaşması bu değildi. Daha önce de görmüştü. Tam da Pace'in anlattığı semptomları. Zihin bir şeyi yakarak içinden atmaya çalışıyormuş gibi inanılmaz yüksek ateşler. Kendine zarar verme ve "Çıkarın onu," çığlıkları.

Bunları babası öldürülmeden hemen önce de görmüştü.

Sahra hastanesinde.

Ama Luc'un o liçler gibi muskası yoktu. Defalarca kontrol edilmişti. Olsa bulunurdu.

...tabii muska onu tespit edilemez kılacak lumithyumla kaplı değilse.

Morrough, Luc'u ele geçirmiş ama öldürmemişti ve sırf tam zamanında yetiştikleri için öyle olduğunu sanmışlardı.

Ninova

Ama belki zaten çok geç kalmışlardı.

Helena yerinden fırladı. Pace uzanıp onu durdurmaya çalıştı ama Helena odadan çıktı, hastaneyi koşarak geçti ve doğruca harekât odasına daldı. İçeride sadece bir er vardı; çocuk ürkekçe başını kaldırıp orada olmaya izni olmadığını söylemeye çalıştı.

Helena ona dik dik baktı. "Crowther'ın nerede olduğunu biliyor musun? Onunla acilen konuşmam lazım."

Boş bir odayı beklediği için sinirli olan çocuk başını iki yana salladı. "Hayır. Sabah onu arıyorlardı. Dün gece kaybolmuş sanırım."

Bu hiç mantıklı değildi.

Sanki domino taşlarıyla kurulmuş bir tuzağın ortasına düşmüştü. Taşların tek tek devrildiğini hissedebiliyordu. Yaklaşıyorlardı.

"Luc'un birliğinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Çocuk gözlerini devirdi ve dikleşti. "O bilgiye erişme izniniz yok..."

Helena masadaki haritaya baktı. Mavilerden oluşan denizin ortasında altın bir bayrak.

Er cümlesini bitirmeden döndü ve çıktı.

Laboratuvarına koşup önüne geleni kaptı. Önce yeni bıçak seti. Sonra Shiseo'nun üzerinde çalıştığı birkaç obsidyen bıçak. Kalan tüm şifa malzemelerini çantasına tıktı.

Shiseo dış laboratuvardan getirdiği bir kutuyla içeri girdiğinde Helena son bir şişeyi daha dolu çantasına tıkıştırıyordu. Shiseo, Helena'dan gelecek uyarıyı kanıt ya da açıklama beklemeden kabul edebilecek tek kişiydi muhtemelen.

"Karargâh'tan çık," dedi Helena. "Alabildiğin her şeyi al ve dış laboratuvara dön. Dönebilecek kadar güvenli olduğunda sana haber gönderirim. Şimdi açıklayamam ama bir şeyler ters gitmek üzere."

Crowther'ın ofisine gitti ama boştu. Neredeydi? Onu arayacak zaman yoktu. Hemen dışarı çıktı.

Adayı yürüyerek geçti. Uçtuğu zamanlar sayesinde sağlam kalan bölgeleri biliyordu ve dumanla yanık et kokmaya başladığında doğru yöne gittiğini anladı.

Direniş birliklerini gördükçe durum güncellemesi aldı. Raporlar çelişkiliydi ama bir şey tutarlıydı: Bir sürü ölüköle yığılmış, koca bölgeyi savunmak birkaç şaşkın Aday'a kalmıştı. Ölüköleleri yığıp yeniden canlandırılmamaları için yakıyorlardı.

Tüm bu iyi haberlerle Helena kendinden şüphe etmeye başladı. Paranoyaklık mı ediyordu? Her şey gayet iyi gidiyordu. Yine de geri dönmeyi reddetti; Luc'u bulması gerekiyordu.

Luc'un birliğinden olduğunu hatırladığı geniş omuzlu bir komutan bir binadan dışarı çıktı.

"Marino?" İsmini tereddütle söylemişti.

"Luc'u görmem lazım," dedi Helena, cebindeki obsidyen bıçağı o kadar sıkı kavrıyordu ki sapı avucuna batıyordu.

"Burada değil ki, çatışmada," dedi adam.

Helena muhtemelen delirmiş gibi görünüyordu. "Biliyorum ama çok acil. Dönene kadar sahadaki sağlıkçılarla çalışabilirim."

Komutan şaşkın görünüyordu ama karşı da çıkmadı.

Ön safta şifa uygulamanın hastanedeki düzenle alakası bile yoktu. İşinin çoğu yarayı kapayarak kan kaybını önlemek ve sadece basit yaralanmaları tedavi etmekti. Öncelikleri en acil müdahaleleri yapmak ve ardından hastayı kapsamlı tedavi için Karargâh'a yollamaktı.

Bombalamanın bir kaza ya da sabotaj olduğuna inanılıyordu. Direniş'in bomba yerleştirdiği akıllarının ucundan bile geçmiyordu.

Mucizeler başladı diyorlardı. Tanrılar yanlarındaydı.

Daha şimdiden Zafer Günü demeye başlamışlardı. Bütün şehri geri alacaklardı.

Yaralıların gelişi gitgide azalıyordu çünkü birlikler Batı Adası'nın içlerine o kadar ilerlemişti ki kimse geriye taşınmıyordu.

Saha komutanı telsizdeydi ve ilerlemeleri gerekip gerekmediğini soruyordu. Takip etmeleriyle ilgili hiçbir emir gelmemişti.

Şu anki harekât merkezi, şehrin orta seviyelerindeki eski bir binadaydı. Kalın duvarları ve küçük pencereleri vardı. Geri çekilme için uygun, makul derecede savunulabilir bir yerdi. İçerisi insan bedenlerinin sıcaklığı ve sürekli hareketten dolayı boğucu hâle

gelmişti. Tıbbi sevkiyat aracı hastaneye gitmiş ve hâlâ geri dönmemişti.

Helena, bir askerin uyluğundaki derin yarayı kapatıyordu ki dışarıdan biri bağırdı: "Karargâh düştü!"

Herkes başını kaldırıp şaşkınlıkla birbirine baktı.

Kafası kanayan şoför nefes nefese içeri daldı. "Ölmeyenler Karargâh'ı aldı!"

Şok odaya dalga dalga yayılırken bir an kimse konuşmadı. Bunca yıldır Karargâh'a el sürülmemişti. Çok sıkı korunuyordu. Şehirdeki en güvenli yerdi.

Herkes bir anda kendine geldi. Öfkeli bağrışmalar yükseldi ve herkes şoförün üzerine çullanıp bilgi almaya çalıştı. Helena kalabalığı yarıp adamın başını kontrol etti. Kafasında bir sıyrık vardı ve elleri paramparçaydı.

"Tüm kontrol noktalarından geçtim," dedi adam, Helena başını yana eğip yarayı kapatırken. "Belgelerimi gösterince geçirdiler. Her şey... normaldi. Kamyonu içeri çektim, yaralıları indiriyorlardı." Alnını silerken kanı yüzüne bulaştırdı. "Ama sessizdi. Çok sessiz. Fazla sessizlik beni gerer. Konuşmadan duramam. Muhafızlardan birine bir soru sordum. Cevap yok. Üstlerindeki kanın yaralı taşımaktan olduğunu sanmıştım. Bir soru daha sordum. Bu defa bana doğru yürümeye başladı. O zaman anladım. Hepsi griydi. Yeni öldürülmüşlerdi ve hâlâ sıcaklardı. Kamyonu geriye sürdüm... birkaçının üstünden geçtim ve arkama bile bakmadım. İlk kontrol noktasında durumu bildirmek istedim. Onlar da konuşmuyordu. Bariyer kapalıydı. Ben de vurup geçtim. Nereye gideceğimi bilemediğimden buraya döndüm."

Herkes durumu sindirmeye çalışırken binada çıt çıkmıyordu. Akıl alır gibi değildi.

Ölmeyenler'in içeri sızabilmesi için tüm güvenlik protokollerini bilmeleri gerekirdi. İçeri girebilmek için üst düzey güvenlik izni olan bir casusları ve doğru talimatlarla ölüköle yaratabilmek için ayrıntılı bilgileri olmalıydı. Bu nasıl olmuştu? Hiç duyulmadan? Alarmları tetiklemeden?

Komutan Karargâh'a telsizle ulaşmaya çalıştı ama yalnızca cızırtı vardı.

"Alarmları tetiklemeden herkese haber gönderin. Sen, sen ve sen," dedi saha komutanı birkaç adamı işaret ederek. "En yakın kontrol noktasına bakın."

Yalnızca iki kişi geri döndü.

"Hepsi ölüydü," dedi biri. Elini karnına bastırmıştı ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Bizi bekliyorlardı."

Saha komutanı karşılaştıkları her birliği ya da aracı durdurmaları için haber taşıyabilecek herkesi gönderdi ve sonra telsizin başına oturup kanaldan kanala geçerek askeri jargonla konuşmaya başladı; yanıt veren herkesle hararetle tartışıyordu çünkü hiç kimse bu rapora inanmak istemiyordu.

Kapı aniden açıldı ve Luc içeri daldı. Birkaç adım gerisinde topallamasını gizlemeye çalışan Sebastian vardı ve birliğin kalanı hemen arkalarındaydı.

Luc'un bembeyaz yüzü kan ve dumanla lekelenmişti. İskelete dönmüş görünüyordu ama gözleri alev gibi parlak, ateşli bir maviye yanıyordu. Saha komutanına bakmak yerine doğrudan Helena'ya odaklandı.

"Burada ne işin var?" dedi.

Helena ayağa kalktı. "Seninle konuşmam gerekiyor, Luc. Acilen."

Luc gözlerini kırpıştırdı ve nihayet saha komutanına döndü.

"Onu buraya kim aldı?"

Kimse cevap vermeden Helena yeniden konuştu.

"Lila hakkında," dedi.

Sözleri sihir gibi etki etti. Luc ânında ona döndü ve gözleri odayı tararken boğazı inip kalktı.

"İyi," dedi bir an sonra. "Konuşalım. Sebastian, herkesi hazırla. Karargâh'ı geri alacağız."

"Hayır, o da gelsin, konuşurken onu iyileştiririm," dedi Helena. "Zaman kazanırız."

Luc ona kuşkuyla baktı ama başıyla onayladı. O kadar tanıdık görünüyordu ki ama yine de... bir şeyler tutmuyordu.

Anlamalıydın. Fark etmeliydin.

Şaşkına dönmüş saha komutanına döndü. "Savaşabilecek herkesi al ve Karargâh'a dönmeye başla. Sebastian ve ben peşinizden geleceğiz."

Deponun daha iç kesimlerinde bir sonraki binaya bağlanan odalar vardı ve oraya doğru ilerlerlerken Helena, obsidyen bıçaklardan birini ceketinin altında gizlice eteğinin beline sıkıştırdı.

Sebastian'ın kaburgaları çatlamıştı ve zırhındaki bir zayıf noktadan geçen bir bıçak bacağında derin bir yarık açmıştı.

Helena ona, birazdan yeniden oluşturmak zorunda kalacağı doku ve kan miktarını karşılaması için elindeki son ilaç şişelerinden birini verdi. Daha Helana onu durduramadan Sebastian göğüs plakasının tokalarını çözüp zırhını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Lila'ya ne oldu?" diye sordu Luc, kapı kapanıp da üçü odada yalnız kalır kalmaz.

"Hiç," dedi Helena. "O iyi."

Luc'un yüzünde öfke parladı.

"Sadece bebeği bildiğini fark etmemiştim," dedi Helena gözlerinin içine bakarak.

Sebastian afalladı. "Ne bebeği?"

Luc'un vücudu öyle gerildi ki zırhı takırdadı ama yüzündeki ifade tamamen kontrollüydü. Sebastian'a bakmadı bile.

"Ne bebeği?" diye sordu tekrar Sebastian.

"Buraya bu yüzden mi geldin?" dedi Luc. Mavi gözleri buz gibi bakıyordu. "Bunun için mi?"

Helena'nın kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki göğsünde uğulduyordu. "Hayır, buraya kendi vârisine bakmama izin vermişken Titus'u iyileştirmeme neden izin vermediğini anlamadığım için geldim."

"Luc, ne yaptın sen?" dedi Sebastian.

Luc şövalyesini yok saydı. Bütün dikkati Helena'nın üzerindeydi. "Lila kendini koruyabilir. Titus'a yeterince zarar verdin."

Helena'nın boğazı tıkandı ama o anda anladı: Bu Luc değildi.

Çok daha önce fark etmeliydi ama reddedileceğinden, aralarına kaçınılmaz bir uçurum gireceğinden o kadar uzun zamandır korkuyordu ki yaşananları sorgulamamıştı.

Helena gözlerini kaçırdı. "Biliyor musun, ben o katliam sırasında sahra hastanelerinden birindeydim. Liçlerin yaşayan bedenleri kullanarak sızdığı saldırıda. Görünüşe göre, canlı bir beden başka bir ruhu kabul etmiyor; enfeksiyon gibi bedeni onu yakıp atmaya çalışıyor. Bu yüzden humma geçirerek geliyorlar, çığlık atıp kendi derilerini tırmalayarak, 'Çıkarın onu,' diye bağıra bağıra ölüyorlardı."

Sebastian'ın bacağını iyileştirmeyi bitirip derin bir nefes aldı. "Böyle ateşler geçiren birini tanıyor musun, Luc?"

Sebastian tamamen hareketsizleşmişti.

Luc başını iki yana salladı. "Hiç tanımıyorum."

Bunu sakince söyledi ama havadaki basınç giderek artıyordu.

Helena, Sebastian'ın kaburgalarındaki çatlakları buldu. "Lila'yı kurtarmak için teslim oldun. Her şeyi kaybedeceğimizi biliyordun ama yine de yaptın. Bana, onu yanında istediğin için şövalye olarak seçtiğini söylemiştin; yapmaman gerekse de onu koruyabilmek için. Onun her yaralanışının seni nasıl mahvettiğini biliyorum. Bacağını kaybettikten sonra onu yeniden çatışmaya göndermeme bile karşı çıkmıştın." Tanıdığı insandan bir kıvılcım arayarak Luc'a bakmaya devam etti. "Şimdi o senin çocuğunun annesi ama onu korumaya almak yerine aylarca tek başına bıraktın. Ve şu anda onun yakalanmış olabileceğini, muhtemelen ilk öldürüleceklerden biri olduğunu düşünmek için her türlü sebebin var ama sen onun yanına koşmak yerine burada benimlesin. Luc bunu asla yapmazdı."

"Luc, ne yaptın sen?" Sebastian ona dehşetle bakıyordu.

Helena da sordu: "Kimsin sen?"

Bir perdenin açılışını izlemek gibiydi.

Bir dakika önce hâlâ kendi ifadeleri ve hâl tavrı varken Luc iç çekti ve âdeta kendi derisinin altından kayboldu.

"Pekâlâ." Luc, ikisine yarılmış bir gırtlağa benzeyen bir sırıtışla baktı. "Aylar önce fark edersiniz sanmıştım ama Holdfast söz konusu olunca hepiniz aptalsınız."

Sebastian, Helena'nın parmaklarının altında titrerken ikisi de karşılarında duran şeye bakakaldı.

Helena'nın eli beline gitti. "Kimsin sen?" diye sordu tekrar.

"O kadar çok ismim oldu ki artık hepsini hatırlamıyorum," dedi Luc'un bedenindeki kişi. "Bir zamanlar, çok eskiden... kardeşim bana Cetus derdi."

Helena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Cetus mu?" dedi.

Adam başını yana eğdi ama Helena hemen başını iki yana salladı.

Bu onun Paladya'dan, Holdfastlardan, hatta ilk Ölüm Büyüsü Savaşı'ndan bile yaşlı olduğu anlamına gelirdi. Hiç kimse o kadar uzun yaşayamazdı. Cetus yüzyıllar boyunca simyacılar tarafından müstear olarak kullanılan kurmaca biriydi. Bir insan değildi.

Helena'nın dikkatini dağıtmak için uydurulmuş bir yalan olmalıydı bu.

"Luc'u kontrol ettim," dedi Helena, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Muskası yoktu. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Cetus" başını yana eğip Luc'un boynu kıtlattı. Bu beden ona tam uymayan bir zırhtı âdeta.

"Kardeşimle ben birbirimize dolanmış hâlde doğduk. Annemizin rahminden tek bir bedenmişiz gibi çıktık. İçeriden onu kurutana kadar emdik ve onun cenaze ateşinin alevleri tenimizi yalayıp bizi daha doğarken damgaladı. Lanetli çocuklar derlerdi bize, tabii o da bir şey derlerse. Ortak kanımız yüzyıllarca direndi ve şimdi yine bir aradayız. Hep olmamız gerektiği gibi." Kendini işaret etti.

"Sen... Luc'la akraba mısın?" dedi Helena inanamayarak.

Aynı gülümseme Luc'un yüzünü bir kez daha yardı.

"Orion'u görmeliydin. Öyle bir tavrı vardı ki. İnsanlar bastığı toprağa tapardı. Bir bakışıyla onları büyülerdi. Ben Büyük Görev'e devam edebileyim, o da kendisine hayran olacak kalabalıklar bulsun diye bize sponsorlar, barınak, para buldu. Hayranlık için her şeyi yapardı ve ben de ona bunun hilelerini öğrettim. Altın ve ateş... Bunların bize yeteceğini sanıyordu; kendimize bir krallık satın

alabilirdik." Cetus'un yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. "Ama benim daha büyük arzularım vardı. Krallar ve krallıklar yükselir ve çöker. Kardeşimle bense ebediyet için yaratılmıştık. Biz tanrıydık.

"Kardeşimin doğal cazibesinden mahrum olsam da iyi bir oyuncuydum. Orion o kadar dikkat çekiyordu ki çoğu kişi beni fark etmiyordu bile. Ben de Orion'muş gibi yapmaya başladım ve birkaç takipçisini ikna ettim. Orion'un kolayca kazandığı türden bir güvene ihtiyacım vardı. Görevim için şarttı ve en çok faydayı da hep o kapardı ama Orion yaptıklarımı, bu yeni gücün kaynağını öğrendiğinde, bana canavar dedi ve beni terk etti. Ölümsüzlüğün gerçek sırrını çözdüğümde geri döneceğini biliyordum. İnsanların basit kuklalar olduğunu anladığında ve ona sunabileceklerimi gördüğünde onu geri almam için yalvaracağını biliyordum."

"Ölüm Büyücüsü sendin," dedi nihayet anlayan Helena. "Rivertide'daki o tarikatı kuran. O Taş'ı yaptıktan sonra Orion'u buraya çağırdın ama yaptıklarını görünce seni öldürmeye çalıştı."

Cetus'un yüzünde bir anlık öfke çaktı. "Zihni o şövalyeler tarafından zehirlenmişti. Tek başına gelseydi, sebebimi anlardı..."

"Peki şimdi neden geri döndün?" diye sordu Helena. "Beş yüz yıldır ortada yoktun. Holdfastlar senden bir şey istemiyor. Morrough'ya neden yardım ediyorsun?"

Luc'a ya da ondan geriye kalana uzun uzun baktı. Çökmüş, bir deri bir kemik kalmıştı. Ölüyordu; Helena'nın sahra hastanesinde gördüğü diğerlerininkinden daha yavaş bir ölümdü sadece.

Luc güldü. Helena'nın yıllardır binlerce kez duyduğu o tanıdık ses, o tanıdık tondu ama içindeki alay ve kötücüllük tamamen yeniydi. "Morrough benim."

Sebastian ayağa fırladı ama silahını bile çekemeden Luc çoktan kılıcını çıkarıp cık cıklayarak hamlesini kesmişti.

"Daha doğrusu onun bir parçasıyım. Genç Luc kendini cesurca teslim ettiğinde onunla ne kadar benzediğimizi merak ettim. Çok uzun zamandır yaşıyorum ve o öylesine... tazeydi ki. Ruhumun bir bölümünü kemiğime bağladım ve onun içine yerleştirdim. Onun beni kabul edeceğini -kardeşimle olan o birliğe

kavuşabileceğimizi– ummuştum ama o da en az Orion kadar kendini beğenmiş. Neyse ki şifacı Boyle beni memnun etmeye çok hevesli; onu benim için sürekli uyuşturuyor."

"Yani Luc hâlâ hayatta?" Helena'nm sesi titredi.

"Elbette. Sonuçta bu onun bedeni." Morrough –Cetus– ya da her kimse aşağıyı işaret etti. "Ben sadece zihninin gerisindeki bir gölgeyim ya da beni söküp atmaya çalışırken delirmese ve onlar da onu tamamen uyuşturmasa öyle olurdum. Bu, ipleri tamamen benim elime verdi."

"Onu kuklaymışçasına, bir ölüköle gibi mi kontrol ediyorsun? Bu şekilde mi Karargâh'a sızdın?"

Luc'un yüzü alınmış gibi buruştu. "Ben kukla değilim. Temel benliğimin çıkarının ne olduğunu biliyorum ve bunu sürdürmenin yolunu buldum. Beni öldürebilirsin ama hiçbir işe yaramaz... ölecek tek kişi Luc olur. Karargâh'ınıza gelince..." Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre genç Luc sizin tek haininiz değilmiş."

"Ama tüm bunların amacı ne?" diye sordu Helena. Apollo, Luc, Lila... Anlayamıyordu. "Neden yüzyıllar sonra Paladya'ya geri döndün?"

"Çünkü kardeşim nasıl benim mirasımı yok ettiyse ben de onun mirasını silmek istiyorum." Luc'un yüzünden öfke geçti. "Adımı tarihten kazımaya çalıştı, çalamadığı ya da üstüne alamadığı işlerimi itibarsızlaştırdı. Keşiflerimi sahtekârlara mâl etti ve araştırmalarımı alıp kendini tanrı konumuna getirdi. Ben de iyiliğine karşılık vereceğim."

Helena başını iki yana salladı. Buna inanmıyordu. Morrough'nun Holdfastları yok etmek için sayısız fırsatı olmuştu; Kaine bile Luc'un özellikle sağ bırakıldığının altını çizmişti.

Luc'un o masada yatışını, içindeki o çürüyen organları hatırladı.

"Ölüyorsun," dedi. "Esas bedenin, artık her neredeyse. Paladya'ya geldin çünkü dünyadaki bütün güç bile sonsuza kadar yenilenmeye yetmiyor. Bir sınır var ve sen o sınıra dayandın. Ne kadar yaşam gücü, ne kadar ruh toplarsan topla ötesine geçemiyorsun. Apollo'yu öldürttüğünde kalbini aldın ve Luc'u ele geçirdiğinde organlarını

iyileştiremedik çünkü onlar senindi. Sen Orion'un soyundan organ topluyorsun. Ve..." Yavaş yavaş her şey yerine oturdu. "Lila da bu yüzden hamile. Kendine yeni bir vâris oluşturuyorsun. Bu yüzden Novis'e gitmesine izin vermedin: Çünkü o bebeğe ihtiyacın olacak."

Cetus, tuhaf bir hesapçılıkla bakan Luc'un gözlerini Helena'ya dikti. "Zekisin," dedi. "Holdfastlar seni getirirlerken ne bulduklarına dair hiçbir fikirleri yokmuş. Ödünç bir ruh büyücüsü. Belki de Apollo sandığımdan daha kurnazdı. Sen o gün rezonansınla bana değer değmez ne olduğunu anladım... seni odanın diğer ucuna fırlatmasaydım beni bulabilirdin. Gerçekten çok yazık. O yüzden seni cepheye göndermekten başka çarem kalmadı. Matias memnuniyetle yardımcı oldu tabii. Ama sen bir şekilde hamamböceği gibi çıkıp geri geldin."

Gülümserken Cetus'un gözleri Luc'ta asla olmayan bir acımasızlıkla parladı. "Neyse ne artık. Bunu bizzat yapabileceğim için memnunum. Sebastian" –Luc'un kalan son şövalyesine baktı– "nihayet bir Holdfast'ı bir ölüm büyücüsünden korurken öleceksin."

Luc hızla atıldı. Sebastian silahını çekip saldırıyı karşılarken metalin sürtünme sesi yankılandı. Oda çok küçüktü. Helena yana çekilirken Sebastian, Cetus'u geri itti, bir silah daha çekip Luc bir ateş dalgası fırlatamadan kabzasını Luc'un eline indirdi.

Luc'un bedeni zayıf düşmüştü, savaştan dolayı yorgundu ve ölmekteydi; Sebastian'sa Helena'nın daha önce hiç görmediği bir öfkenin vücut bulmuş hâliydi. Ânında Luc'u köşeye sıkıştırdı, savunmasını parçaladı ve kolunu öldürücü darbe için kaldırdı.

Sebastian silahı indirmeden hemen önce Cetus'un yüzü değişti, alaycılık silindi ve yerini mavi gözleri dehşetle açılmış Luc aldı.

"Özür dilerim," dedi.

Sebastian sadece bir an tereddüt etti ve Luc'un bıçağı Sebastian'ın boğazının dibine saplandı. Darbeyi durduracak zırhı yoktu. Cetus bıçağı aşağı çekerek kaburgalarını yardı ve karnını deşti.

Sebastian ah bile demeden yere düştü.

Cetus onun ölüşünü izlemek yerine çoktan Helena'ya dönmüştü. "Sıra sende."

Adam kapıyı tamamen kapıyordu ve Helena, bağırsa bile kimsenin Luc'un sözüne karşı onun dinlemeyeceğini biliyordu.

Cetus yaklaşırken Helena, Kaine'in öğrettiği her şeye odaklandı. Temas etmesi gerekiyordu.

Bir an bile yeterdi.

Cetus kılıcını Helena'nın başına doğru savurdu ama yorgundu ve Sebastian elini kötü yaralamıştı. Helena titanyum bıçaklarından birini çevik bir hareketle çıkardı ve hızla dönüştürüp saldırısını tam zamanında karşılamayı başardı.

Cetus'un Sebastian'ın kanıyla ıslanmış bıçağı bu kez Helena'nm boğazına yöneldi. Helena diğer eliyle obsidyen bıçağın kabzasmı Cetus'un bileğine vurdu. Siyah camın parıltısı Cetus'un dikkatini çekti. Helena titanyum bıçağını bırakıp boştaki elini öne uzattı ve avucunu Cetus'un alnına bastırarak parmaklarını saçlarına doladı.

Rezonansı Kaine'in çok önceden ona uyguladığı felç tekniğinin aynısıyla ok gibi Cetus'un kafatasına çarptı.

Luc'un elindeki bıçakla kılıç yere düştü ve dizlerinin bağı çözüldü. O yere yığılırken Helena avucunu hâlâ onun kafatasına bastırıyor, rezonansını zihninin en derinlerine doğru itiyordu.

Helena daha önce hiç Luc'un bilincinin içine girmemişti ama katıldığı sorgulardan zihnin bir ev gibi olduğunu biliyordu. Sahibinin izini taşırdı. Luc'un zihni ise bir eve girip de duvarların kanla kaplı olduğunu ve her şeyin paramparça edildiğini görmek gibiydi. Bir asalak bilincine yayılmış ve orada olması gereken bütün ışıltıyı yiyip bitirmişti.

Cetus, Luc'u canlı canlı yedikten sonra derisini giymişti.

Helena bilincini geri çekti ve dehşetten midesi bulanırken neredeyse iki büklüm oldu.

Cetus'un yüzü nefes alamadığından dolayı kasılmıştı ama gözleri velfecir okuyordu.

"Luc, geri dön," dedi Helena sesi titreyerek. "Bir parçanın hâlâ orada olduğunu biliyorum. Benim, Hel. Geri dön. Sana yardım edeceğim."

Felci Luc'un nefes alabileceği kadar gevşetti.

Cetus onu merakla inceledi. Zerre korkmuyordu. "Yeteneklisin. Bana katılırsan yeteneklerinin kıymeti bilinir."

Helena ona buz gibi baktı. "Luc'la konuşmama izin ver."

Cetus'un gözlerinde aç bir parıltı belirdi. "O obsidyenleri sen yapıyorsun, değil mi? Bunu fark etmeliydim. Crowther çok ketumdu. Nasıl yaptığını söyle."

Helena'nın gözleri kısıldı. "Luc'la konuşmama izin verirsen anlatırım."

Cetus'un yüzünde anlık bir öfke çaktı. "Onunla neden uğraşasın ki? Zayıf ve işe yaramaz, tıpkı Orion gibi. Küçük numaralarla yetinip gerçek gücünü bastırdı, ruh büyüsünü reddetti."

"Luc ruh büyücüsü mü?" dedi Helena şok içinde.

Cetus alaycı bir ifadeyle baktı. "Hiç fark etmedin mi? Bir odayı nasıl değiştirdiğini, bir topluluğu nasıl büyülediğini?"

Evet ama Helena hep bunun ateş büyüsüyle alakalı olduğunu düşünmüştü. Luc kızdığında gelen o baskı. Başını sertçe iki yana salladı.

"Bu ruh büyüsü değil ki."

"Bu da onun bir türü. Orion'un özellikle yetenekli olduğu bir tür. İnsanların onu sevmesini isterdi ve sevmelerini sağlar, geri kalanları da bastırıp reddederdi. Sonra da benzer yetenekleri olan herkesi avlayıp yeryüzünden silerdi."

Helena tekrar başını iki yana salladı ama Luc'un her zaman tuhaf bir cazibesi olduğunu inkâr edemezdi. Bunu hiç sorgulamamıştı. Luc biliyor muydu?

"Luc'la konuşmama izin ver," dedi yine, "sana obsidyeni nasıl yapacağını söyleyeyim."

Cetus'un ifadesi bir an için değişti. "Hel?" Ses tereddütlüydü.

Helena yumruğunu sıktı ve parmakları Luc'un boğazını kapanıp onu boğmaya başladı. "Bu Luc değil. Anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Bana Luc'u ver."

Cetus ona dik dik baktı ve gözleri geriye devrildi. Bu kez Helena zihnin içinde bir şeylerin değiştiğini ve katmanların arasından söküldüğünü hissetti.

Cetus boğuk bir homurtu çıkardı ve puslu bakan gözleri tekrar odaklandı.

Luc'un beti benzi attı.

"Kaç," diye hırıldadı Luc. "Hel, kaç. Seni öldürecek."

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum," dedi Helena. Ağlamak istiyordu. "Yanındayım. Artık buradayım. Çok geç kaldığım için özür dilerim."

Luc'un zihninin tekrar değiştiğini, Cetus'un onu yeniden aşağı çekmeye çalıştığını hissetti ama Helena odaklanarak Cetus'un cismini ve onun nasıl çözülebileceğini buldu. Şifacı olarak geçirdiği yıllardan, aylar süren sorgulamalardan ve Lila'nın bebeğini hissetmeyi –bir kıvılcımın içinde diğerini ayırt etmeyi– öğrenmişken rezonansı artık inanılmaz hassaslaşmıştı. Cetus'un etrafını sarıp onu bastırdı.

Luc'un gözleri yeniden dalıp gider gibi oldu ve bayılacakmış gibi sendelerken acıdan nefesi kesildi.

"Luc?" dedi Helena sertçe. "Luc, odaklan. Beni dinle. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Onu çıkaracağım."

Hem Luc'la konuşmaya hem de onu incitmeden Cetus'u zapt etmeye çalıştığından sesi titriyordu. "Sadece biraz daha dayanman lazım."

"Hel..." Luc'un sesi fısıltıdan farksızdı. "Ben... savaşmaya çalıştım. Ilva'yı o öldürdü."

"Çok üzgünüm." Helena'nın gözleri doldu ve yaşlar Luc'un yüzüne damladı. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Luc başını iki yana salladı. "Hayır. Öldür beni, onu durdurmanın tek yolu bu."

"Hayır!" dedi Helena sertçe. "Bana bak. Seni kurtaracağım. Bu yüzden şifacı oldum, unuttun mu? Bir gün ihtiyacın olduğunda seni kurtarabilmek için."

Ama Luc onu duymuyor gibiydi. Konuşuyor, kelimeler ağzından alelacele çıkıyordu.

"Lila... onun ben olduğumu sandı..."

"Üzgünüm." Helena başka ne diyeceğini bilemedi.

Luc'un çenesi titredi. "Ona söyleme."

"Ölmeyeceksin, Luc."

Cetus'u bastırmak için harcadığı güçten dolayı Helena'nın zihni ikiye yarılacak gibiydi.

Doğru düzgün göremiyordu.

"Fırsatın var. Onu öldür. Başka kimse yapamaz..."

"Hayır..."

Luc'un elinde bir bıçak vardı. Helena çok geç gördü.

Cetus'u bastırmaya o kadar odaklanmıştı ki felci farkında olmadan gevşetmişti.

Düşünmedi bile.

Refleksle tıpkı Kaine'in öğrettiği gibi darbeyi karşılayıp savuşturdu: Bıçağını, Luc'un bıçağını düşürecek kadar hızla savurdu. Aynı harekette obsidyen bıçak zırhın zayıf olduğu koltuk altındaki boşluktan Luc'un göğsünün sol tarafına kabzasına kadar saplandı.

Luc'tan bir hırıltı geldi ve bedeni kontrolsüzce kasıldı. Luc kollarına yığılırken Helena panikle haykırdı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi Luc.

Helena bıçağı çıkardı, Luc'un zırhını rezonansıyla sökerek yaraya ulaşmaya çalıştı.

"Hayır! Hayır, hayır. Bunu bana yapma. Luc, yapma." Yarayı elinden geldiğince hızlı kapadı. Saniyeler içinde kanamayı durdurup bıçağın aortu deldiği yeri onarmayı başardı.

Parmaklar Helena'nın boğazın kavrayıp nefes borusunu sıktı ve Helena, Cetus'un nefret bürümüş yüzüne baktı.

"Seni aptal... orospu," dedi Cetus, Helena o ölü enerjinin nabzını hissederken.

Luc derin bir oh çekerken yüzü berraklaştı.

"Yakaladım onu," dedi Luc, Helena'yı bırakıp gülümsemeye çalışarak.

Helena konuşamadan kapı sertçe çalındı. "Principatus, iyi misiniz?"

Helena kapının açılmasını ve askerlerin içeri doluşup yanlarında katledilmiş Sebastian yatarken onu elinde kanlı bir bıçakla Luc'un yanında diz çökmüş hâlde görmelerini bekledi.

"İyiyim," diye seslendi Luc hemen gergin sesiyle. "Birazdan çıkıyorum."

Ayak sesleri uzaklaştı ama Luc iyi değildi.

Helena yarayı kapamıştı, fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu ama yine de Helena orada dizlerinin üzerinde çökmüşken Luc'un öldüğünü hissedebiliyordu. Yavaş yavaş oluyordu bu. Birden buz kesmiyordu da sanki kan kaybından ölüyormuş gibiydi. Ama kanı değil, canı gidiyordu.

Bir kaynağı ya da düzeltilecek bir şey yoktu ama rezonansıyla hissedebiliyordu Helena. Luc âdeta çözülüyordu.

"Ne oluyor?" Helena'nın parmakları gezinip durumu düzeltmenin bir yolunu arandı ama hiç böyle bir ölümle karşılaşmamıştı.

Luc onun elini kavradı ve Helena'nın rezonansını kesecek kadar sıktı. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil," dedi Helena elini kurtarmaya çalışarak. "Bunu çözebilirim. Bana zaman verseydin... yapardım..."

"Ben aylar önce öldüm, Hel..." dedi Luc ama nefesi kesiliyordu.

"Hayır... Hâlâ hayattasın... Bunu düzeltebilirim, sadece..." Elini kurtarmaya çalıştı.

"Dur," dedi Luc bastıra bastıra, Helena'yı kendine çekti ve iskelete dönmüş yüzüne bakmaya zorladı. "Beni dinle. Buradan kimse fark etmeden çıkman lazım. Sana yardım edeceğim. Sanırım o kadar dayanabilirim. Lila'yı al ve onu mümkün olduğunca uzağa, Cetus'un... Morrough'nun... ya da işte artık her kimse onun bulamayacağı bir yere götür. Lila ben hayatta olduğum sürece gitmez."

"Sen ölürsen de gitmez. Sen de bizimle geleceksin. Hepimiz gideceğiz. Seni iyileştireceğim, sonra..."

Luc zorlanarak yutkundu. "Onun koruması gereken başka bir... başka bir Holdfast var. Ben değil... artık."

Helena başını iki yana salladı. "Luc, bana bunu yapma."

"Üzgünüm. Sen olmamalıydın ama böyle olmak zorunda."

Helena bir kez daha uzandı ve Luc'un canını teninden sızdığı yere geri itmeyi denedi.

"Artık gitmemiz lazım." Luc'un sesi yükselip sert ve buyurgan bir hâle geldi. Helena'yı aklını başına getirebilecekmiş gibi sarstı. "Sebastian'ı kaldır. Yanımda olmazsa fark ederler."

Helena kan gölünün ortasında yatan Sebastian'a bakmadan önce Luc'a bakakaldı.

"Ö-ölüm büyüsü yapmamı mı istiyorsun?"

"Beraber çıkmamız gerekiyor," dedi Luc, yüzündeki son renk de çekilirken. Bedenini doğrultup zırhını bağlamaya çalıştı. "Onu ayağa kaldır."

Sebastian'ın yaralarını hızla kapatır, yalnızca gerekli olan dokuyu yeniler ve sonra da onu ayağa kaldırırken Helena'nın yüreği ağzındaydı. Soren'i canlandırırken dersini almıştı. Dikkatli davrandı ve yalnızca gölgesini geri getirdi.

Sebastian boş gözlerle doğruldu. Helena kanları gizlemek için ona zırhını tekrar giydirdi.

Kendini hazırlayıp Luc'a baktı.

Luc oturmuş, son şövalyesine kederle bakıyordu ama Helena'ya döndüğünde bakışlarında yalnızca hüzün vardı. "Benim yüzümden hep en kötü şeyleri yaptın."

Sözleri Helena'yı paramparça etti. Anlamalıydı. Luc'un ona böyle sırtını dönmeyeceğini bilecek kadar tanımalıydı onu. Luc böyle bir şey yapmayacak kadar sadıktı.

Helena keskin bir nefes aldı. "Senin için her şeyi yapacağıma dair sana söz verdim."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve Luc da Helena'yı kendine çekip sımsıkı sarıldı. Çenesini başının tepesine yasladı.

Helena'nın gözleri yanıyordu. Luc'un zırhı üniformasına öyle bastırıyordu ki kesin morluk kalacaktı. Luc'un eli Helena'nın omzunu kavradı ve nefesini toparlayıp kapıyı açtı.

Dışarı çıkarlarken dimdikti. Depo neredeyse boşaltılmıştı; birkaç yaralanmamış asker Luc'u beklerken oyalanıyordu. Herkes kan içindeydi; Luc'un ya da Sebastian'ın üzerindeki taze kan kimsenin dikkatini çekmedi. Hepsi hazırola geçti.

Luc başı ve omuzları dik, çelimsizleşmiş vücudu yetiştirildiği duruşa geçerek yürüdü.

"Sebastian ve ben yola çıkıyoruz," dedi Luc. "Siz burada kalın; burası sağlam bir üs ve savunmaya devam etmeniz lazım. Karargâh'ı geri alamazsak birliklerin geri çekileceği böyle yerlere ihtiyacımız var."

"Ama..." diye başladı askerlerden biri.

"Bu bir emirdir," dedi Luc. Şakaklarında ter birikmişti ve Helena, onun sendelediğini, içinin çekildiğini, o soğuk enerjinin çevreye yayıldığını hissedebiliyordu. "Sebastian, benimle gel. Marino, sen de."

Sokağa çıkıp köşeyi döndüler ve iki kule arasındaki dar bir ara sokağa girdiklerinde Luc'un bacakları tutmaz oldu. Helena'nın tek başına taşıyamayacağı kadar ağırdı; Sebastian onu yakalayıp gözlerden uzak bir noktaya sürükledi.

Luc duvarın dibine yığıldı ve tepelerinde yükselen binaların arasında görünen gökyüzü parçalarına bakarken nefesi sığlaştı.

"Şafak mı?" diye sordu meraklı çıkan sesiyle.

Helena başıyla onayladı. "İlk ışık."

Luc nefes verdi. "Biz... beraber dünyayı gezecektik, hatırlıyor musun?"

Parmakları Helena'nınkileri ararken hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

Helena onun elini tutup sıktı, böyle yaparak onu biraz daha yanında tutabilirmiş gibi.

"Etras'ı hiç göremedim..." dedi Luc. Sesi varla yok arasıydı artık. "Üzgünüm. Seni... geri götürmeye söz vermiştim."

"Önemli değil," dedi Helena.

"Sen... Lila'yla ilgilenir misin? Ve bebekle?"

Helena başını onaylarcasına salladı.

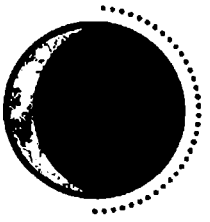
"Lila'ya söyleme..."

"Söylemem."

Luc'un eli Helena'nın avuçlarında titredi. "Söz mü?"

Helena zar zor yutkunabildi. "Söz."

Luc başka bir şey söylemedi. Helena başını kaldırdığında Luc'un gözleri artık görmüyor, şafağın ışığı o boş mavilikten yansıyordu.

64. BÖLÜM

Ağustos 1787

Helena, Sebastian'ın canlandırmasını kesip Luc'la ikisini sokakta gizlenmiş hâlde bıraktı.

Aklında sadece Lila vardı.

Hava duman ve kanla ağırlaşmıştı. Şehrin içinde ilerlerken çarpışma seslerini duyabiliyordu ve görünmeden hareket etmeye çalışıyordu. Herkesi kurtaramazdı. Kimseyi kurtaramazdı.

Lila'ya ulaşması gerekiyordu.

Direniş bölgesinin sınırını belirlemek için yapılan son duvara yaklaştı. Ölüköleler tarafından korunuyordu. Yüzler tanıdıktı. Kafatasındaki yarıktan beyin dokusu görünen, Luc'un birliğindeki saha komutanı.

Kaine kimsenin ölükölelerin kime ait olduğuna dikkat etmediğini söylemişti. Bir ölükölenin, Ölmeyenler'den birine ait olduğu varsayılırdı. Birkaçmın canlandırma bağlantısını kesebilirse tutsakmış gibi kendisini Karargâh'a kadar götürmelerini sağlayabilirdi ama bunlar fazla silahlanmıştı.

Daha kolay hedefler bulması gerekiyordu. Arkasını dönüp binaların içine saklanarak, eski merdivenlerden ve acil çıkışlardan inip çıkarak Karargâh'a giden bir yol aradı. Savaşçılar sokaklardan atlayarak geçmek ve şehrin katları arasında inip çıkmak için özel koşumlar kullanıyordu ama Helena yürüyerek gidebileceği bir yol bulmak zorundaydı.

Ölüköleler peşinden ayrılmıyordu. Yönlendirildiğinin ve ısrarlı bir avda olduğu gibi sıkıştırıldığının farkındaydı. Dayanıklılıkta ölüleri geçemezdi.

Yarı yarıya molozla kaplanmış bir sütunun arkasına çöküp saklandı ve soluklanmaya çalıştı.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Bir nefes alıp fırladı ve saklandığı yerden kaçtı. Doğrudan siyahlar içindeki bir Ölmeyen'e tosladı.

Tepki vermeye fırsat bulamadan büyük bir el başını kavradı ve her şey karardı.

Helena panikle nefesi kesilerek uyandı. Kaine üzerine eğilmişti ve parmakları ense kökündeydi. Gözleri fır dönen Helena geri çekildi. Nerede olduğunu çıkaramıyordu. Başı dönüyordu.

"Her şey yolunda. Güvendesin," dedi Kaine.

Helena buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışırken ona şaşkınlıkla baktı.

Her şeyi birden hatırladı. Luc. Luc ölmüştü.

Onu Helena öldürmüştü.

Olanların anısı boğazına yumruk gibi oturdu.

"Ne... ne oldu?" Ağzı kurumuştu. Nerede olduklarını çözmeye çalışarak şaşkın şakın etrafına bakındı.

Kaine'in parmakları başının arkasından çekildi. Yüzü sakin görünüyordu ama gözleri öfkeyle doluydu.

"Savaş bitti," dedi. "Ölmeyenler şehri ele geçirdi, Karargâh'ınız da dahil. Kalan Direniş birlikleri köşeye sıkışmış durumda; teslim olmazlarsa gün bitmeden hepsi enkaz altında kalacak."

Düşünemeyecek kadar şaşkın olan Helena doğrulmaya çalıştı. Lila'ya ulaşmaya çalışıyordu... sonra ne olmuştu? Hatırlayamıyordu.

Kaine odanın içinde volta atmaya başladı.

"Bu nasıl oldu? Koca şehre yayılıp da Karargâh'ı savunmasız bırakmak nasıl bir plandı ki? Ayrıca Holdfast hangi cehennemde?"

Helena irkildi. "Öldü."

Kaine kalakaldı ve birden ona döndü. "Öldü de ne demek?"

Helena ellerine baktı. Üzerinde aynı kıyafetler vardı. Luc'un kanı da lekelerin arasındaydı ama hangi kanın kime ait olduğunu ayırt edemiyordu. Toparlanıp da konuşamadı.

"Nasıl?" diye sordu Kaine.

Helena yutkundu. "Bir... kazaydı."

Ona her şeyi anlattı. Fark ettiği şeyi ve onun kim olduğunu, aylardır yaşananları. Luc'un onu nasıl kandırdığım ve kendisinin nasıl tepki verdiğini, sonra da artık çok geç olduğunu.

"Onu iyileştirmeye çalıştım..." dedi sesi titreyerek. "Ama sanki geriye tutunacak kadar Luc kalmamıştı. Çözülüyordu ve becere-medim..." Göğsü sıkışıp çatlayacak gibi oldu. "*Onu kurtarmam gerekiyordu...*" Kelimeleri fısıltıdan ibaretti.

Boğazı düğümlendi, bütün vücudu titremeye başladı ve istese de konuşamadı. Helena kendini biraz toparlayana kadar Kaine sessiz kaldı.

"Morrough çok yaşlı olmalı," dedi Helena. "Paladya kurulalı beş yüz yıldan fazla oldu."

"Bütün bu savaş, tanrı rolünü kimin oynayacağı konusunda di-dişen iki kardeşten ibaret yani?" Kaine inanamıyormuş gibi acı acı güldü. "Tarafını seçtiğini sanıyorsun ama aslında aynı lanet ma-dalyonun diğer yüzüne düşüyorsun."

Bir şey demeyen Helena eklemleri bembeyaz kesilene kadar battaniyeyi sıktı. Kalkması gerekiyordu ama kırıldı kırılacak bir cammış gibi hissediyordu kendini. "Lila'yı almam lazım."

"Savaş bitti, Helena."

Helena adamın adını o şekilde söyleyişine istemsizce irkildi. Eskiden öyle söylerdi.

"Biliyorum," dedi, bir sıcak bir soğuk tavrına karşı. "Söylemene gerek yok. Kaybettiğimizi biliyorum!"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kendini toparlamaya çalışır-ken avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

"Bitmedi demiyorum." Sesi hâlâ titriyordu. "Ama artık elimizde obsidyen var. İkimiz de üretebiliriz ve daha gizli çalışırsak... Ölmeyenler'i tek tek öldürüp Morrough'yu bitirebiliriz."

"Artık 'biz' falan yok," dedi Kaine. "Paladya'dan ayrılıyorsun."

Helena başını hızla kaldırdı. Kaine kollarını kavuşturmuş, tepesinde duruyordu.

"Onları ben öldürürüm ama senin işin bitti. Holdfast öldü. Sonsuz Alev yok oldu. Artık gitme zamanın geldi."

Helena başım iki yana salladı. "Seni burada bırakamam."

Kaine'in ifadesi taş kesilmiş gibiydi. "Seni burada *istemiyorum*. Morrough'nun tamamen kazandığını sanması işimi kolaylaştırır."

Helena'nın çenesi kasıldı. "Peki," dedi sonunda gergin bir sesle. "Uzaktan katkı sağlarım o zaman, madem işini kolaylaştıracak."

"Güzel." Kaine geri çekilip arkasını döndü. "Her şeyi ayarlarım."

Helena, Kaine'e inanıp inanmadığına emin olamayarak temkinli gözlerle onu izledi. Kaine'in uzun süredir onu Paladya'dan çıkarmak istediğini bildiği için mantıklı geliyordu. Gerçi başka seçeneği de yoktu. Lila'yı güvenli bir yere götürmeliydi. Lila güvende olana kadar Helena pazarlık yapamazdı.

"Lila da benimle olursa giderim," dedi.

Kaine geriye doğru sendeledi. "İmkânsız. Kız ortadan kaybolursa kıtanın öbür ucuna da gitse onu bulurlar. O buna değmez."

Helena ayağa kalktı. "Sormadım. Onu almak zorundayım. O yanımda değilse gitmem. Luc'a onunla ilgileneceğime söz verdim. Simya Kulesi'nin tepesinde karantinadaydı. Belki onu hâlâ bulamamışlardır. Ne kadar erken çıkarsak, fark edilmeden onu alma şansımız o kadar yüksek olur. Bir... bir beden bulursak yaşam büyüsü kullanarak değiştiririm ve Lila'ymış gibi gösteririm. Gittiğini kimse anlamaz."

Kaine'in ifadesi değişti ve ağzının çevresi gerildi.

"Beni esir alıp içeri girmek için bahane olarak kullanabilirsin. Sadece birkaç saat oldu..."

"Helena..."

Kaine bu kez adını yavaşça söyledi; sesinde hem bir uyarı hem de bir yakarış vardı. Bakışları odanın içinde gezinirken bir an perdelerde takılı kaldı. Helena'nın sesi kesildi. Yarı sersem şekilde ayağa kalktı ve gidip perdeyi çekti. Dışarısı karanlıktı.

Gece olmuştu.

Ama nasıl gece olabilirdi ki? Şafak sökmüştü; Luc öldüğünde güneş yeni doğuyordu.

"Sen... beni ne kadar süre baygın tuttun?" Sesi titredi. "Kaç... kaç saat geçti?"

Kaine cevap vermedi.

Helena dönüp kapıya doğru atıldı ama Kaine onu yakalayıp geri çekti. "Açıklayabilirim..."

Helena debelene debelene kendini kurtarmaya çalıştı. "Ne yaptın sen?" Sesi yükselmişti. "Ne zamandır baygınım?"

"Dinle." Kaine onu sarstı; gözleri deli bakıyordu. "Bomba patladıktan sonra Direniş saldırıya geçince Morrough kalan herkesi geri çekti. Sayınızı, kaç savaşçınız kaldığını biliyorlardı. Karargâh'ın savunmasız olduğu belliydi. Hevgoss gelmeden bir saldırı bekliyorlardı... buna hazırlardı. İçeride adamları vardı. Güçleriniz Batı Adası'na çekildiğinde bizi içeri sızmak için gönderdiler. Oraya vardığımda sen kayıptın. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Seni bulmak için görevimi terk ettim. Seni güvene aldıktan sonra geri dönmek zorundaydım."

"Yani beni... burada ne kadar bıraktın? Bir gün mü?" Sesi ihanet karşısında acılaşmıştı.

"İlk fırsatta geri döndüm."

Helena titremeye başladı; vücudu şoka giriyordu. "Ben Lila'yı almaya gidiyordum. Oraya gidiyordum ama sürekli önüme çıkıyorlardı... ve..." İrkildi. "O sendin, değil mi? Beni bayılttın. Konuşmadan..."

Peşine takılan tüm ölüköleler. Kaine onları öldürmüş, Helena'yı gözleyip beklesinler diye ayarlamıştı. Ellerinde ne çok kan vardı.

Şimdi de o ellerle yüzünü tuttu. "Ne yapmamı bekliyordun? Seni o katliamın içine geri mi gönderecektim? Direnen herkesi öldürmemiz emredilmişti."

"Yoksa hepsi..." Sorusunu bitiremedi bile. Gerek de yoktu zaten. "Lila olmadan gitmem. Ya bana yardım edersin ya da tek başıma giderim ama ben onu almaya döneceğim."

Kaine kımıldamadı. "Eğer Morrough'nun yenilmesini istiyorsan, kimseyi kurtarmak yok."

"Lila'yı kurtarmazsak onu yenemeyiz. O hamile. Morrough'nun yeni bir Holdfast'a ihtiyacı var ve Lila onu taşıyor. Luc'a onu oradan çıkaracağıma söz verdim... ölmeden önce ona söylediğim son şeydi bu. Bu onun için önemli olan tek şeydi."

"Holdfast'ın ne istediği neden umurumda olsun ki?" dedi Kaine buz gibi bir sesle.

Bunu yapmayacaktı. Helena için bile.

Helena'nın göğsü sıkıştı. Kaburgalarının kafes misali kalbinin etrafında kapandığını hissedebiliyordu.

Sen hep kaybedersin.

Sevdiğin herkes ölür.

"Çünkü eğer bunu yaparsan... her şeyi bırakırım," dedi Helena. "Giderim ve bir daha dönmem. Tam da istediğin gibi. Yeter ki Lila Bayard'ı almama yardım et. Ne istersen. Ne istersen yaparım, yemin ederim."

Titreyen parmaklarıyla Kaine'e uzandı.

"Lütfen."

Kaine hiç kımıldamadı. "Yapar mısın?"

Helena başıyla onayladı. "Evet..." Sesi boğuldu. "Evet, söz veriyorum."

Kaine kıstığı gözleriyle onu tarttı. "Şartların bunlar mı? Bayard kızı... ve sonra ben ne istersem yapacaksın?"

Helena'nm boğazı düğümlendi. "Evet. Ne istersen. Yemin ederim."

Kaine başını yavaşça salladı. "Pekâlâ. Şartın buysa, onu senin için alırım."

Helena rahatlayarak titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Kaine başını aşağı yukarı salladı ama dikkati dağılmış gibiydi. Helena nasıl yapacaklarını anlatmasını bekledi ama Kaine sessiz sessiz onu izliyordu.

"Ben ne yapayım?" diye sordu sonunda Helena.

Kaine bir an sinir olmuş göründü. "Burada kal."

Helena kaşlarını çattı. "Ama yardımcı olabilirim. Ben..."

"Yardıma *ihtiyacım* yok."

Helena bir şey söylemek için ağzını açmca Kaine onu baştan aşağı süzdü. "Fazla akılda kalıcısın. Onu tek başıma aramam daha kolay olur. Eğer onu çıkarmamı istiyorsan burada kal ve yaptığım her şeye müdahale etme huyunla mücadele etmek zorunda kalmadan çalışmama izin ver."

Helena itiraz etmeye çalıştı ama Kaine parmağını kaldırıp yüzüne doğrulttu.

"Ben yokken bu süitten çıkarsan, en ufak bir şekilde bana yardım etmeye çalıştığını hissedersem, geri dönerim ve anlaşma bozulur. Anladın mı? Burada kal."

Helena'nın çenesi kasıldı ve boğazı düğümlendi ama başıyla onayladı.

"Dolapta yiyecek var. Perdeleri kapalı tut. Uzun sürmez herhalde."

"Burası neresi?" diye sordu Helena etrafa bakarak.

Kaine iç çekti. "Burası, yakın zamanda gerçekleşen talihsiz bir patlamada ölen Hevgoss büyükelçisinin süiti."

"Hani senin..."

Kaine başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden çıktı.

Helena bekledi. Kaine onu yakaladığında çantasını da almıştı ve Helena kalan malzemelerini kontrol etti. Kaine için sakladıklarının dışında neredeyse hiçbir şeyi kalmamıştı. Yine de Kaine, Lila'yı getirdiğinde hiçbirine ihtiyacı olmamasını ümit ederek hepsini tek tek gözden geçirdi.

Lila büyük ihtimalle yaralı olacaktı. Savaşmadan teslim olmazdı. Kaine onu nasıl ikna edecekti?

Helena ayağa kalkıp kapıya gitti ama dokunmadı. Kaine'in mutlaka bir planı vardı.

Tekrar malzemelerine bakmaya döndü. Kaine bıçaklarını dış cebe geri yerleştirmişti.

Kendini oyalamaya çalışıyordu çünkü düşünmeyi bırakırsa yas ve suçluluk onu paramparça ederdi. Luc. Hepsi Helena'nın suçuydu. Fark etseydi onu kurtarabilirdi. Şimdi başlarına ne geleceğini bile bile herkesi arkasında bırakıyordu.

En kötü korkuları bir bir gerçekleşiyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Herkesi kurtaramazsın. Hiçbir zaman kurtaramadın.

Tek yolu buydu.

Lila güvenle uzaklaştırıldığında, Kaine Ölmeyenler'i yavaş yavaş öldürmeyi başarabilir ve belki bir gün bu kâbus biterdi.

Zaman akmak bilmedi. Helena duş alıp şehirden bulaşan kanı ve kiri yıkadı. Luc'un kanını. Sebastian'ın kanını.

Gardıropta kıyafetler buldu. Beklenmedik derecede püsküllü Hevgoss'un geleneksel giysileri. Dolaptaysa ekmek ve ağzında tebeşir tadı bıraksa da kendini yemeye zorladığı çok sert, çok yoğun bir peynir vardı.

Kaine'in emirlerini hiçe sayıp onu aramaya çıkmak üzereydi ki kapı birden açıldı ve kollarında kendinden geçmiş Lila'yı taşıyan Kaine içeri girdi. Protezi yoktu ve her iki bileğinde de metal kelepçeler takılmıştı.

Kaine, Lila'yı yatağa yatırır yatırırken Helena yanlarına koşturdu.

Hemen yaralanma belirtileri aradı ama birkaç morluk dışında Lila'nın fiziksel bir hasarı yoktu. Helena onu kontrol ederken rezonansı Lila'nın bileklerinde boğulunca bunun simya bastırma kelepçeleri olduğunu fark etti.

Kelepçeler üstünkörü yapılmıştı ve Helena'nın onları çıkarması için birkaç alet yeterdi.

"Hâlâ Kule'de miydi?" diye sordu, Lila'nın gözkapağını kaldırarak. Uyuşturuldu mu yoksa bayıltıldı mı anlamaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Kaine. "Oraya vardığımda onu çoktan taşımışlardı."

Simya baskılama dışsal olduğu için etkisi Lila'nın elleriyle sınırlıydı; Helena başka her yerde rezonansını kullanabiliyordu.

"Neredeydi?" diye sordu bebeğin kalp atışını kontrol ederken.

"Onu Bennet'ın laboratuvarına götürmüşlerdi ama geri alabildim. Hızlı hareket etmemiz gerek. İkiniz de şafaktan önce şehri terk etmelisiniz."

Helena, Lila için o kadar endişeleniyordu ki Kaine'in sesindeki tuhaflığı hemen fark edemedi. Sonunda başını kaldırdı. Kaine ona açlıktan ölüyormuş gibi bakıyordu; Helena onu hiç böyle görmemişti.

Uzanıp Kaine'in elini tuttu ve yaralanma belirtisi aradı. Kaine yaralı değildi. Açık renk saçları isle kaplanmıştı ama sağlam görünüyordu. Yine de ifadesinde bir tuhaflık vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Helena, Lila'yı unutup ayağa kalkarak.

Kaine'in dudaklarının kenarı hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı ve derin bir nefes aldı.

"Kaine?" Helena onun yüzünü inceledi. "Ne oldu?"

Kaine bir an bakışlarını yere çevirdi ve sonra Helena'nın gözlerinin içine baktı. "Sana Bayard kızını getirirken kimliğimi açığa çıkardım."

Dünya dönmeyi kesti. Hava buz keserken zaman durdu ve her şey silinirken sadece ikisi kaldı.

"Ne?" Başını iki yana sallayarak tekrar denedi Helena. "Sen... sen ne yaptın?"

Helena muhakkak yanlış anlamıştı ama gerçek Kaine'in gözlerindeydi. Helena'ya veda ediyordu.

Helena başını tekrar iki yana salladı. "Hayır."

Kaine hiçbir şey söylemedi. Helena'nın itirazları kesildi ve durana kadar yavaşlayan kalp atışların arasındaki o korkunç boşluk gibi sessizliğe dönüştü. Nihai sonun sesi.

"*Hayır*," dedi Helena çatlayan sesiyle sessizliği bir kez daha bölerek. Ona inanmayı reddediyordu.

"Başka yolu yoktu," dedi Kaine hafifçe ve Helena sendeleyince onu kolundan tuttu.

Helena'nın kalbi yeniden atmaya başlamıştı ve şimdi gitgide daha hızlı çarpıyordu. Başını durmadan iki yana sallayarak Kaine'den geri geri uzaklaşırken gözleri kapıya kayıyor ve bir kaçış, bir yol arıyordu. Bu yaşanıyor olamazdı.

Kaine onu yakalayıp omuzlarından kavradı. "Casusu aradıklarını biliyorsun. O laboratuvarda casusluk karşıtı önlemler vardı ve bunları aşmak için yol bulacak zaman yoktu. Bayard'a ulaşmak için kontrollü erişim gerektiren bir laboratuvara giriş yaptığıma dair kayıtlar var. Binayı yerle bir edip içinden kollarımda baygın bir hamile kadınla dövüşerek çıkamazdım. Yarın vardiya değiştiğinde laboratuvar bulunacak ve kayıtlarda oradan canlı ayrılan tek kişinin ben olduğum görülecek."

Helena elinden kurtulup yine başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, geri dönebiliriz." Çantasına yöneldi. "Kayıtları yok etmenin bir yolu olmalı... Ben yapabilirim..."

Kaine kararlı bir ifadeyle onu geri çekti. "Sen gidiyorsun, unuttun mu? Yaptığın anlaşma buydu, Marino. Ben şartları yerine getirdim."

Kaine'den uzaklaşan Helena'nın içinden boğuk, acı dolu bir ses çıktı.

Kaine'in gözleri, Helena'ya anlatmaya çalışıyormuş gibi parlıyordu. Sanki onu içine çekmeye, ezberlemeye çalışırmış gibi yüzünde geziniyordu çünkü sonuna gelmişlerdi. Helena'yı son görüşüydü.

Helena bunun için onu affedebilirdi belki ama gözlerindeki o sevgi keskin bir zafer duygusuyla kirlenmişti. İstediğini elde etmenin verdiği memnuniyetle.

"Bayard'ı getirirsem, istediğim her şeyi yapacaktın; bu şartı *sen* koydun."

Helena'nın kalbini sökmüş olsa daha az canını yakardı.

"Söz verdin," dedi Kaine sertçe, Helena cevap vermeyince.

"Hayır..." Helena'nın sesi çatladı.

Helena'nın artık mücadele etmediğini görünce Kaine'in yüz ifadesi yumuşadı. "İyi gidiyorduk ama zaten ömürlük olmayacaktık." Parmakları Helena'nın bir tutam saçını kulağının arkasına attıktan sonra eli aşağı inip bir anlığına boynunun dibinde durdu. "Bunu sen de biliyordun."

"Kaine, lütfen, bırak da ben..." demeye çalıştı sesi titreyerek.

Kaine'in ifadesi tekrar buz kesildi. "Ne istersem. Anlaşman buydu."

Helena'nın ciğerleri yanmaya başlamıştı. Geri çekilmeye çalıştı ama nefes alamıyordu. Kaine'in hatları bulanıklaşıyordu. Konuşuyordu ama kelimeler birbirine giriyordu.

Kaine onu kollarına çekti ve yüzündeki soğuk kararlılık endişeye dönüşmeye başladı.

"Helena... nefes al."

Helena'nın görüşü geriye sadece Kaine kalana kadar karardı.

Kaine onu sarstı. "Helena... yapma... hadi ama... nefes al... Helena, lütfen..."

Helena konuşmaya çalışırken ona tutundu.

"Hayır..." Sesi çatlıyordu. "Bunu bana yapma."

Yıkım bir dalga gibi gelip onu tamamen yuttu ve Kaine kayboldu.

Kendine geldiğinde Kaine yine üzerinde eğiliyordu. Helena ona baktı. Sol kolu, omzunun hemen altında fena bir morluk varmış gibi ağrıyordu. Vücudu tuhaf geliyordu. Uyuşuk. Zihni bulanıktı.

Gözlerini kırpıştırdı ve bu bile çaba ve odaklanma gerektirdi. Ardından her şey vahşi bir kederle üstüne çöktü.

Odaklanmakta zorlandı. Kolundaki acı ona muhtemelen sakinleştirici yaptığını gösteriyordu. Kaine onu uyuşturmuştu ama dilindeki o mineral tadını kendi tabletlerinden biliyordu. Kaine panikle yükselen adrenalinini bastırmak ve kalbini yavaş, sabit bir ritme çekmek için onları kullanmıştı. Onu sakin ve uysal hâle getirmek için.

Helena kelimeleri toparlamaya çalışırken ona dik dik baktı.

"Bunu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim," diyebildi sonunda. Sözleri peltek ve tuhaf bir tonda çıkmıştı ağzından.

Kaine'in dudakları ince bir çizgiye döndü ama sonra başını yukarı aşağı salladı. "Affetmeyeceğinin farkındayım ama hayatta ve bu savaştan uzak olacaksın. Benim şartlarım da bunlardı."

Helena sustu ve tutarsızlığa düşmüşken düşünmeye çalıştı.

İçinde bir yerlerde öfke kuyusu kaynıyordu ama ne kadar yakın olsa da ona ulaşamıyordu.

Yavaşça ve bin bir zahmetle düşünmek, odağını keskin tutmak zorundaydı çünkü ne zaman kendini bıraksa düşünceleri bulanıklaşıyordu. Parmaklarını avucuna doğru kıvırarak rezonansını kendi vücuduna göndermeye ve Kaine'in müdahalesini tersine çevirmeye çalıştı ama iş işten geçmişti.

"Sen ölürsen Morrough'yu kim durduracak?" Helena'nın sesi dümdüzdü.

Kaine'in ifadesi buz kesti. "İsterse Paladya'yı alsın. Sonsuz Alev kazanmak istiyorduysa daha iyi seçimler yapmalıydı. Hepsi risklerin farkındaydı ama yine de göze alamadılar. Zaferin bedelini kimse ödemek istemedi ve ben artık senin bu bedeli onlar adına ödemeye çalışmanı izlemekten bıktım."

Helena'nın elini tutmaya çalıştı ama Helena geri çekildi. Kaine'in gözlerinde anlık bir acı parladı fakat hemen yutkunup çenesini kastı.

"Gitme vakti," dedi Kaine.

"Hayır."

Kaine'in gözleri kısıldı ve çakmak çakmak oldu. "Söz verdin."

Helena sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı. "Farkındayım. Ve talebin üzere gideceğim ama... Shiseo'yla konuşmam lazım. Kalan obsidyeni nasıl kullanacağını ona öğretebilirsem, o da bilgiyi hayatta kalanlara aktarabilir. Böylece en azından bir şansları olur..."

"Söz verdin."

Helena gözlerinin içine baktı. "Ben her zaman önce Sonsuz Alev'i seçerim, bunu biliyorsun."

Kaine ona bakarken Helena onu yumruklamış gibi gözleri açıldı. Ağzı keskin bir çizgiye dönüştü ve yere baktı. Helena onun boğazının inip kalktığını gördü ve konuşmaya devam etti.

"Eğer Shiseo'yla konuşamadan beni gitmeye zorlarsan, son yaptığın şey bana ve sevdiklerime ihanet etmek olacak. Gözümde sadece bir hain olursun ama bunu yapmama izin verirsen, belki... bir gün seni affedebilirim."

Kaine'in gözlerinde incinmiş, boş bir umutsuzluk parladı ama Helena da bakışlarına aynen karşılık verdi. Daha fazla duygu yansıtamayacak kadar uyuşturulmuştu.

"Peki." Kaine'in sesi acıdan boğulmuştu ama bir kez bile Helena'ya bakmadı.

Helena güçlükle doğrulup oturdu ve henüz keşfedilmediğini umarak dış laboratuvarın şehrin hangi bölgesinde olduğunu gösteren bir harita çizdi. Shiseo'nun getirmesini istediği şeylerin kabaca bir listesini de ekledi. "Kimse onu bulmadıysa hâlâ oradadır. Nasıl işlediğini açıklayabilmem için bana bunların hepsini getirmesi gerek."

Kaine haritaya ve listeye bakarken gözleri kasıldı. "O kim tam olarak?"

"Bir Doğulu. Ara sıra yardımcı olur."

"Sen de *ona* güveniyorsun, öyle mi?"

"Sana güvenebileceğimden çok daha fazla," dedi Helena.

Kaine'in yüzü bembeyaz kesildi ama listeyi buruşturup cebine tıktı. "Buradan ayrılma," dedi.

Helena yüzünü çevirdi. Yanında Lila hâlâ bilinci kapalı yatıyordu.

Kaine çıkar çıkmaz Helena ayağa kalktı ve süitin altını üstüne getirmeye, bulabildiği her metal parçasını sökmeye başladı. Yıkıp geçerken hiç ayrım gözetmiyordu; birkaç dakikada bir kafasını uyuşturucudan temizleyebilmek için dura dura hemen görünmeyen her şeyi söküp çıkardı, bileşenlerini tespit edip çeşitli alaşım ve metallerden oluşan külçelere dönüştürdü.

Helena, Kaine'in kendisini ve Lila'yı önce Novis'e götüreceğinden emindi. Buraya yakındı. Kontrol noktalarıyla ya da tekne için

gereken evraklarla uğraşmak zorunda kalmadan nehri geçmek için Amaris'i kullanırdı. Fakat Amaris her ne kadar büyük olsa da Helena kimeranın üç kişiyi taşıyabileceğinden şüpheliydi. Nehrin havzası genişti. Sırtında iki kişi olması bile Amaris'i yorar ve geri dönmeden önce dinlenmesi gerekirdi.

Luc ölmüşken Helena, Lila konusunda Novis'e güvenmiyordu. Novis'in ellerinde ve Şahin Matias'ın gölgesinde, Luc'un oğlu sadece bir piyon olurdu. Luc'un maruz kaldığı o yalanlar ve manipülasyonlarla yetiştirilen yeni bir Principatus.

Lila saklanmalıydı.

Kaine'in aklında bir yer olduğundan emindi ama yolculuğu hızlıca ayarlayamazdı. Elinde para olsa bile, güvenli ve fark edilmeyen bir yol bulmak zor olacaktı.

Helena pencereye gidip ne kadar yüksekte olduklarını anlamaya çalışarak gizlice dışarı baktı ve sokağın yalnızca birkaç kat aşağıda olduğunu gördü. Bulundukları süit şehrin şiddetten azade üst kısımlarındaydı ama alt seviyelere bakan bir meydan ve bahçelerin yanı sıra çevredeki tüm binalara bağlanan geniş bir gökyüzü köprüsü vardı.

Pencerenin hemen dışında bir de yangın merdiveni vardı. İşlevsel değil, daha çok dövme demirden dekoratif bir balkon gibiydi.

Ayak seslerini beklediğinden erken duydu ve hızla yatağa döndü, kapı açılıp da Kaine arkasında Shiseo'yla girerken sersem görünmeye çalıştı.

Helena gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Onu bulmuşsun."

"Bilgilerini ver de gitsin."

Helena geveleyerek yanıtladı. "O sadece bir asistan. Her şeyin üzerinden tek tek geçmem gerekecek."

Shiseo, Helena'ya gözlerini kırpıştırarak baktı ve Helena adamı okumanın imkânsızlığına bir kez daha minnet duydu.

Kaine dişlerinin arasından tıslayıp ellerini yumruk yaptı. "İyi bakalım."

Helena onun programını bozuyordu. Kaine'in çaresiz sabırsızlığını hissedebiliyordu.

"Amaris'i kullanacaksın, değil mi? Bizi nehrin karşısına geçirmek için?" diye sordu Helena.

Kaine'in bakışları Shiseo'ya kaysa da başıyla onayladı.

"Hepimizi o kadar uzağa taşıyabilir mi?"

Kaine'in çenesi kasıldı. "İki tur yapacak."

Helena başını belli belirsiz sallayarak onaylayıp ona doğru gitti ve Kaine'in bilinçsizce ona doğru eğildiğini fark etti.

Yanına gelince durup sesini alçalttı. "Lila uyanmadan onu götürmelisin."

Kaine bir anda doğruldu. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Helena'nın yüzü acıyla buruştu. "Eh, bunları sana öğretmemin bir mânâsı yok, değil mi?" Omzunu kaldırdı. "Sadece düşündüm ki... eğer önce götürürsen, sıra bana geldiğinde vedalaşmak için biraz zamanımız olur belki. Ama belki de bir önemi yoktur."

Aşırı uyuşturulduğu için nihayet kolayca yalan söyleyebilişine şükrederek arkasını döndü. Masanın çekmecesinde kalın, kaliteli bir kâğıt yığını bulup kalem aranırken Kaine'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Helena oturup Kaine'e hiç bakmadan yavaşça düzenli bir şeyler yazmaya koyulduğunda kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Geri döndüğümde, hazır olsan da olmasan da gidiyorsun."

Helena'nın yüreği ağzına geldi. Bir an için konuşamadı.

"İyi." Başını kaldırmaya cesaret edemedi.

Göz ucuyla Kaine'in gidip Lila'yı kaldırışını izledi.

Kaine kapıya varınca durup Helena'ya baktı. "Birkaç saate dönerim. Bu odadan ayrılma."

Helena'nın boğazı düğümlendi. Başını kaldırdı ve ağzını açıp bir şey diyecek oldu...

Tam ağzını açacaktı ki...

Gözlerini tekrar önündeki kâğıda çevirdi. "Seni bekleyeceğim."

Kapı kapandı ve Helena tekrar açılmasını bekleyerek kıpırdamadan kaldı. Upuzun bir sessizliğin ardından nihayet başını kaldırdı.

"Seni buraya nasıl getirdi?" diye sordu Helena, Shiseo'ya. Bir elini boynuna bastırıp düzgün düşünebilmek için Kaine'in bedeninde bıraktığı tüm transmutasyon izlerini dağıtmaya çalıştı.

"Bir araba vardı. Bizi yeraltından götürdü. Geçiş yapmamızı sağlayan özel bir kartı vardı ve sonra asansörle epey yukarı çıktık."

Helena dönüp Shiseo'nun getirdiği malzeme kutusuna gitti, içindekileri olabildiğince hızla ayırıp küçük mutfak tezgâhına yaydı. Sakinleştiricinin önüne geçebilmek için hızlı olması gerekiyordu. Bir gravür şablonu çıkarıp bileşen inşasını stabilize edecek bir dizilim çizmeye başladı.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi Shiseo birkaç dakika sonra.

"Üzgünüm ama yok," dedi Helena çeşitli metal külçeleri hızla boy boy küre hâline getirirken. "Onun gitmesi ve bana bu malzemeleri getirmesi için bir bahane gerekiyordu. Sanırım sana söylemiştir, kaybettik. Luc öldü. Novis'e gitsen iyi edersin, orada güvende olursun."

Shiseo hiç endişelenmiyor gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

Helena duraksadı. "Bomba yapıyorum. Bir laboratuvarı havaya uçurmam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. "Athanor bileşenlerini çoktan kullandık."

Helena elindeki malzemeleri bölüştürmeye başlayıp ne kadarının yetebileceğini hesaplarken omuz silkti. Yetmezdi. Mutfak dolaplarını karıştırıp bir paket un buldu.

"Bu farklı türde bir bomba olacak," dedi. "İçinde biraz obsidyen olacak ama bu sefer başka bir ateş büyüsü prensibi kullanıyorum. Luc'un kitapları her zaman kapalı alanda ateş büyüsü kullanmamak konusunda uyarılarla dolu olurdu çünkü alevler oksijenin tamamını tüketir ve içeride bir vakum oluşur. Ben ateş büyücüsü değilim tabii ama küçükken bir değirmen yangını olmuştu. Havadaki un alev aldı ve bütün bina yandı."

Durup sakinleştiricinin etkisini bastırmak için rezonansını devreye soktu; sonra karbon disülfiti solumamak için çok dikkatli davranarak küçük kürelere ölçerek doldurmaya başladı.

Ellerinin titrememesi ve zihnin çok keskin olması gerekiyordu.

"Bir laboratuvar mı yakacaksın?"

Helena başıyla onayladı. "Batı Limanı Laboratuvarı. Vanya Gettlich'i hatırlıyor musun? Kanında nullyum olan kadını? O da Batı Limanı'nın işiydi. Orayı yakarsam Kaine'in Lila'yı kurtardığını anlamazlar. Onun yangında öldüğünü sanırlarsa da peşine düşmezler. Ve bu..." Yutkundu. "İçeridekiler için başlarına gelecekler den çok daha hızlı bir ölüm olur." Bir kez daha elini başına bastırarak zihnini temizledi ve Shiseo'ya gitmesi için başıyla işaret etti. "Gitmelisin. Kaine döndüğünde burada olmak istemezsin ve eğer bu işte hata yaparsam bu binayı da patlatabilirim."

"Geri dönmeyecek misin?"

Helena obsidyeni mikro parçalara ayırmak için havanda öğüttü. "Elbette geri döneceğim. Kaine'e onu bekleyeceğimi söyledim. Sadece..."

Durdu ve gözlerini kırpıştırıp yaşları geri itti. "Gitmek için bir anlaşma yaptım ve buna uymak zorundayım." Sertçe yutkundu. "O burada... tek başma kalacak. Gitmeden önce güvende olduğundan emin olmalıyım."

Nefes alamıyordu. Ciğerlerinden çıkan o korkunç ıslık sesi tekrarlandı ve iki büklüm olup göğsünü kavrayarak göğüs korsesinin altına parmaklarını sokmaya çalıştı.

Shiseo havan ve tokmağı elinden aldı.

"Bileklerin hâlâ zayıf," dedi, obsidyeni onun yerine öğütürken. "Şöyle olmalı, gördün mü?"

Sakinleştirici etkisini gösterirken Helena izledi. Göğsündeki kasılmalar yavaş yavaş kesildi. Shiseo'nun işi bitirmesini bekledi ve sonra yüzünü buruşturarak doğruldu.

Obsidyenle işi biten Shiseo metal külçeleri gerekli şekillere dönüştürmesine de yardım etti. Hassas transmutasyon işinde Helena'dan çok daha iyiydi; karbon disülfitin buharlaşıp beyaz fosforu tutuşturmasını sağlayacak hassas pimleri yaptı.

Helena olabildiğince çok bomba hazırladı. Hevgoss büyükelçisinin ağır ve sağlam bir sırt çantası vardı. Helena yol boyunca

kürelerin yerinde kalıp patlamamasını umarak onu bombalarla doldurdu. Çantasındaki bıçaklarını çıkarıp ilkyardım kitindeki kalan malzemelerden birkaçıyla beraber püsküllü ceketinin ceplerine tıkıştırdı ve koyu renk saçlarını gizlemek için bir şapka takıp iyice aşağı çekti.

Bir an tereddüt etse de yazdığı notun üzerine obsidyen bıçaklardan birini bıraktı. Kaine'de yoktuysa da bir tane mutlaka olmalıydı.

Sırt çantasını sarsmamaya çalışarak sırtına geçirdi ve pencereyi açıp dışarı baktı. Şehrin kuzey ucundan kızıl bir pus yükseliyordu ama yüzyıllardır kilometrelerce öteden bile görülebilen Sonsuz Alev'in ateşi yoktu. Sönmüştü.

Pencereden çıkmak üzereyken Shiseo konuştu.

"Bekle."

Helena ona baktı.

"Geri dönecek misin?"

Helena dudaklarını birbirine bastırdı ve pervazdan bir bacağını atarken başıyla onayladı.

"Bekle," dedi Shiseo yine. Derin bir nefes aldı. "Ben bir şeylere... tutunma alışkanlığı olan biri değilim. Birilerine." Başını iki yana salladı. "Babam evliliğine pişman olduğunda çok küçüktüm. Ben bir hayal kırıklığıydım. Annemin ailesi beklenen mevkiye yükselemedi, bu yüzden babam bizi bir kenara attı ve yeniden başladı. Babamın yeni oğlu İmparator olduğunda beni bir tehdit olarak gördüler ama o beni imparatorluk madenlerini denetlemeye gönderdi ve belki beni öldürmek istemiyordur diye düşündüm. Ama imparatorluk metallerini çalmakla suçlandığımda hep kaçmak zorunda olduğumu anladım."

Helena, Shiseo'nun önemli bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordu ama bir noktada takılmıştı. "*Kardeşin* İmparator mu?"

Shiseo soruyu eliyle geçiştirip anlatmakta olduğu hikâyeye odaklandı.

"Hayatın sessiz sedasız geçmesinin daha iyi olduğunu düşündüm hep. Yıllardır da böyle yaptım."

Helena, Shiseo'nun aniden ona anlatma ihtiyacı karşısında duygulandı mı yoksa bunaldı mı kestiremedi.

"Senin öldüğünü söylediklerinde... seni yeterince tanımadığım için pişman oldum. Varsayımda bulunmayı sevmem. Soru sormayı da. Ama ... laboratuvarda birlikte çalışmayı seviyordum." Helena'ya gülümsedi.

Helena da iç çekip karşılık verdi. "Ben de. Keşke başka şeyler üzerinde çalışabilseydik." Pencereden çıkıp metal balkona geçti.

"Bekle."

Helena sabırsızca gerildi.

Shiseo peşinden uzandı. "Ben yapayım. Yakalanırsam onlara kardeşimi söylerim. Beni öldürmezler. Anlıyor musun?"

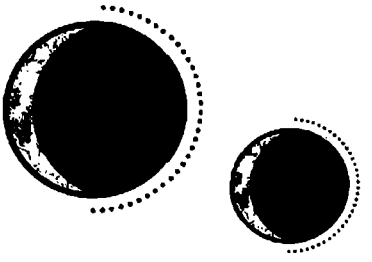
Yüzünde apaçık bir endişeyle elini uzatıp sırt çantasını istedi.

Helena bir an ona baktı ve elini itti. "Bombaları yerleştirmek için ölüm büyüsü kullanacağım. Ben yapmak zorundayım."

Shiseo'nun eli yanına düştü.

"Kendine iyi bak, Shiseo," dedi Helena. Dönmek üzereydi ki duraksadı. "Eğer geri dönmezsem... Kaine'i bir gün görürsen ona... benim..."

Shiseo başını öne eğdi ve Helena parmak uçlarıyla yanağındaki ıslaklığı hızlıca sildi. Boğazını temizleyip başını iki yana salladı. "Boş ver. Muhtemelen biliyordur zaten."

65. BÖLÜM

Ağustos 1787

Helena savaş başlamadan önce bile Batı Adası'na çok seyrek giderdi ama küçük limana ulaşmak için güneye, adanın alt seviyelerine inmesi gerektiğini biliyordu.

Etraf karanlık ve sessizdi; insan meydanda savaş olduğunu fark bile etmeyebilirdi. Asansörler ücret ve kimlik isterdi, o da çalışıyorlarsa tabii ama bazıları geniş, bazılarıysa bakım ve servis çalışanları için yapılmış merdivenler her zaman bir seçenekti. Mantıklı olan onları kullanmaktı. Kapılara denk geldiğinde kilitler çoğunlukla basit transmutasyonla açılabilecek türdendi.

Neredeyse en alt seviyelere ulaşmıştı ki sonunda birilerini gördü. Bir kapıya gelmiş ve kilidi tam açmıştı ki merdivenin köşesini dönüp yukarı çıkan iki kişi göründü. Helena duvara yapışıp dikkat çekmeden geçmelerine izin vermeye çalıştı ama bir cesaret başını kaldırdığında şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Crowther'dı. Gözleri boş bakıyordu ve yüzünde hiçbir ifade yoktu ama yanındaki kişi dönüp Helena'ya bakınca o da durdu.

Ivy hafifçe gülümsedi. "Sen de kaçmışsın. Yapabilmeni umuyordum."

Helena dehşet içinde Ivy'ye bakakaldı ve sonra bomboş bakan ifadesiz Crowther'a döndü. Adam ölmüştü.

"Ne yaptın sen?" Helena'nın sesi titredi.

Ivy'nin yüzündeki gülümseme silindi. "Sofia, Ölüm Büyücüsü'nün elinde. Karargâh'ı ve Crowther'ı ona verirsem Sofia'yı bana

geri vereceğini söyledi. Onu canlı istiyorlardı ama gerekirse öldürebileceğimi söylediler. Ben de yaptım."

Çünkü obsidyeni Crowther'ın yaptığı sanılıyordu. Helena'nm başı döndü.

"Onlara bütün bilgileri veren sen miydin?" dedi. "Onları Karargâh'a sokan?"

Cetus değildi. İşte gerçek hain karşındaydı.

"Mecburdum," dedi Ivy. "Sofia'yı geri almanın tek yolu buydu."

"Ivy, kardeşin öldü."

"Hayır!" Ivy başını iki yana salladı. "O yaşıyor. Onu gördüm, ziyarete gittiğimde beni tanıyor. Crowther'ı Morrough'ya götürünce Sofia'yı bana geri verecek."

"Bunu nasıl yapabildin?" diyebildi Helena ancak. "Onca insan..."

"Zaten öleceklerdi," dedi Ivy, başını umursamazca sallayarak. "Bu şekilde hızlı da oldu. Plana göre hepsinin hızlıca öldüğünden emin oldum." Başını iki yana salladı. "Ben hain değilim. Ne olursa olsun öleceklerdi."

Ivy arkasını dönüp yürümeye devam etti, Crowther'ın cesedi de peşinden gitti.

Batı Limanı Laboratuvarı başta endüstriyel bir nakliye deposu olarak inşa edilmiş devasa, penceresiz bir binaydı. Kaine, yılın başlarında Sonsuz Alev'e laboratuvarın iç planını vermişti ama bu bilgiyi kullanmak için hiç fırsat olmamıştı.

Binada dışarıdan gelebilecek ateş büyüsü saldırılarını önlemek için tasarlanmış küçük borularla hava akımı sağlanıyordu sadece. Havalandırma zayıftı. Helena'nın tam da ihtiyacı olan şeydi yani.

Laboratuvarın etrafına dağılmış birkaç küçük bina daha vardı ve Helena yanlarından geçerken hepsini dikkatle tarttı.

Depoyu incelerken bir ölüköle ona doğru yaklaşmaya başladı; böyle gelişigüzel ortaya çıkışı sorgu gerektirirdi ama yalnız ve silahsız biri kimseyi alarma geçirmiyordu. Yine de yaklaşırken

Helena elini boynuna bastırıp zihnini yeniden berraklaştırdı ve sonra elini uzatıp bir ceketin üzerindeki tüyü toplarmışçasına ölüköleden enerjiyi çekip aldı.

Ceset tüm ağırlığıyla üzerine çöktü ve çürüme kokusu buram buram geldi. Helena kendi rezonansını cesedin içine itip onu yeniden canlandırdı.

Ceset pek iyi durumda değildi. Şişme yeni başlamıştı ve dokularla bağlar hasarlıydı.

Bu yüzden çok az enerji kullandığından emin oldu.

Yeni ölükölesi döndü ve Helena aynı işlemi tekrarlarken başka bir ölüköleyi tuttu. Ta ki Helena'nın çevresinde yirmiden fazla gri toplanana kadar.

Bilincinin sınırları bunca farklı gölge zihne bölünmüşken Helena'nın odağı bulanıklaştı ama bu sefer sadece kenarlarla sınırlı kalmıştı; zihni hâlâ kendisine aitti.

"Açıklıkları bulun," dedi onlara bombaları etkinleştirip dağıtmaya başlarken.

Sakinleştiricinin etkisi ölüm büyüsüyle daha da artmıştı. Odaklanmak yorucuydu. Neyse ki hepsi neredeyse aynı işi yapacaktı. Dişlerini sıkarak her bombayı tek tek dönüştürdü ve son adımı tamamladıktan sonra ölüköleleri hızla gönderdi.

Patlama alanından yeterince uzak durmakla fosforun çok erken tutuşmasını engellemek için yeterince yakın kalmak arasında çok ince bir denge vardı.

Helena ölükölelerin depoya ulaştığını ve duvarlara tırmanmaya başladığını gördü.

Geri çekilmeye başladı ve grilerin gitgide yukarı çıkışını izlerken gözleri bulanık görmeye başladı. Parmaklarının parçalanışını hissedecek acı merkezleri yoktu onların.

Gözlerini sımsıkı yumup ilerlemelerine odaklanmaya çalıştı.

Depoya açılan borulara ve yarıklara ulaştılar. Birkaç tanesi çatıya çıkıp havalandırma kapaklarını söktü. Görüşü en net olan ölüköle bir küreyi boru ağzına kaldırıp sığacağından emin olurken Helena'nın kalbi deli gibi çarpıyordu.

Ölüköleler aynı anda Shiseo'nun onun için transmute ettiği hassas pimleri çekip çıkardı ve küreleri borulardan aşağı bıraktı. Onları doğruca sağlamlaştırılmış ve mühürlü depoya doğru yolladılar.

Sonuncusu da düştüğü anda Helena arkasını dönüp koşmaya başladı.

İlk darbeyle beraber neredeyse kusursuz bir eşzamanlılıkla boğuk bir patlama sesi duyuldu. Helena geriye baktığında kimisi parlayan kimisi beyaz küçük toz bulutları gördü.

Dünya infilak etti.

Patlamanın şiddetiyle hava çatırdadı; Helena koşarken havayı büken bir dalga ve onu kovalayan yakıcı bir sıcaklık geldi.

Alev her şeyi yutmaya çalışıyor, yanarken kendini bile tüketen bir açlıkla kudurmuş hâlde etraftaki havayı çekip beslenerek rüzgârdan bir hortum yaratıyordu. Luc'u yıllarca uyardığı tüm ateş büyüsü günahlarını işlemişti Helena.

Depolar dayanıklılık için değil, depolama için inşa edilirdi. Planlarda birkaç taşıyıcı kolonun tam olarak nerede olduğu görünüyordu. Bina kendi içine doğru çöktü ve ardından ikinci bir ani patlamayla paramparça oldu. Bennet'ın geliştirdiği her türlü silah, ellerindeki yanıcı ve patlayıcı kaynaklar, kendi bombalarından artanlar; ateş hepsini bulmuştu.

Zemin ayaklarının altında sıvı gibi dalgalandı. Kaldırım taşları çatlayıp açıldı.

Helena binalardan birinin duvarına savruldu.

Göz kırpıp yeniden odaklandığında ateş hâlâ gürlüyordu. Sakinleştirici çarpmanın acısını emmişti. Helena yerde yatmış nefes almaya çalışırken normalde dayanılmaz olması gereken zonklama kafatasına baskı uyguluyordu.

Her şey yanıyordu. Sıcaklığı hissedebiliyor, başka patlamaların olduğunu belli belirsiz seçebiliyordu. Kulaklarında keskin, diğer tüm sesleri boğan sancılı bir çınlama vardı. Laboratuvarın olması gereken yere baktı ama geriye sadece enkaz ve alevler kalmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları titredi ve dizlerinin bağı çözüldü. Nefes nefese yere yığıldı. Ciğerleri yanıyordu ama nefes almak başını döndürüyordu.

Burada nullyum olabilirdi.

Ceketini çıkarıp ağzına ve burnuna bastırarak yavaş nefesler almaya çalıştı.

Kalk. Koş.

Ama çok yorgundu. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Bu bir kâbus olmalıydı. Bunca zaman. Onca yıl, yaptığı onca şey, kendine sonunda buna değeceğini söyleyip durması. Tüm o yalanlar. Luc'u öldürmüştü. Mutlaka kurtarması gereken ilk ve tek kişiyi kalbinden bıçaklamıştı.

Orada yatmış, yaşadığı kayba doğru kayıyordu. Yasının ağırlığı onu yere mıhlıyordu. Şimdi nasıl kalkabilirdi? Nasıl dayanabilirdi?

Kaine.

Gözleri aniden açıldı ve Helena duman ciğerlerine dolarken boğazını tırmalayarak sakinleştiriciyi bastırmaya çalıştı. Kaine'e onu bekleyeceğini söylemişti.

Eğer geri dönmezse, Kaine yalnızca alelacele bir araya getirilmiş patlayıcıları ve onun karalanmış notunu bulacaktı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Ölmeyecekti. Kaine'i arkada bırakmayacaktı. Geri dönmeliydi.

Birkaç adım atabilmişti ki bacakları yine boşandı. Dumanın içinden birileri yaklaşıyordu ama Helena bacaklarına bir türlü söz geçiremiyordu.

Cebini karıştırıp oraya koyduğu küçük şişe ve şırıngayı buldu. Son çare.

Onları cebinden çıkardı, titreyen eliyle şişeyi delip pistonunu çekti ve ilacı doldurdu. Derin bir nefes aldı ve kendini hazırlayıp iğneyi doğrudan kalbine sapladı ve ilacı enjekte etti.

Bu uyarıcı kokteyli Kaine için ayarlamıştı. Bir şok dalgası üzerine çullandı, enerji bedenine hücum etti ve sakinleştirici ile Kaine'in transmutasyonunun son izlerini parçalayıp attı. Enerji

damarlarında uğulduyordu âdeta. Zihninin açıldığını, dünyanın birden berraklaştığını hissedebiliyordu.

Ayağa fırladı ve hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı. Bedenini bile zor fark ediyordu. Koşması gerektiğinin farkındaydı.

Bir şey onu yere devirdi. Helena dönüp bıçaklarına uzandı ama eline kürk geldi. Saldırganını kavradı ve rezonansını bedenine itti, yaratığın transmutasyonla dikildiği tüm noktaları buldu. Sonra da hepsini söktü.

Kimera ânında öldü.

Helena sendeleyerek ayağa kalktı ve ölüköleler ona yaklaşırken obsidyen bıçağını çıkardı. Onu kavramaya çalışan ellerini neredeyse hissetmeyerek hepsini biçti. Gözleri adanın yüksek kulelerine kilitlenmişti. Oraya gidecekti. Geri dönecekti. Orada Kaine'i bekleyecekti.

Ölmeyecekti.

Ölüköleleri kendi adına dövüşsünler diye canlandıracak zaman yoktu. Önüne çıkan her şeyi acımadan yok etti. Vücudunda patlayan güç öyle yüksekti ki hareket etmeyi keserse kalbi ikiye yarılacak gibiydi. Kalabalığın içinden dövüşerek sıyrıldı ve tekrar koşmaya başladı. Kanı kulaklarında uğulduyordu. Dumanın içinden yeni birileri çıktı. Helena dehşetle donakaldı.

Aralarında Althorne duruyordu.

Onca nullyuma rağmen onu nasıl canlandırıldıklarını hiç bilmiyordu. General için özel çaba harcamış olmalıydılar. Althorne'un yanında buğday sarısı saçlı, çıkıntılı yüzlü genç bir adam duruyordu.

Lancaster.

Crowther esirlerin hepsinin bombalamada öldüğünü söylemişti. Belli ki yanılmıştı. Helena dumanın içinden başka kimlerin çıkabileceğinden korkarak etrafına baktı.

"Şu işe bak, haklıymışsın," dedi Lancaster, Althorne'a. "Burada biri var."

"Alın onu," diye hırladı liç. Althorne'un gözleri dumanın içinden Helena'yı süzdü. "Laboratuvara kimin saldırdığını biliyor olabilir."

"Eğer onu yakalarsam benim olabilir mi?" dedi Lancaster ve gözleri parlayarak Helena'ya baktı. Onu bir yerlerden tanıdığı belliydi.

"Sorgucular işini bitirdikten sonra," dedi liç. "Hadi çabuk."

Lancaster'ın öne çıkışını izleyen Helena obsidyen bıçağı bırakıp uzun titanyum hançerine geçti. Liç geride dururken öne atıldığına bakılırsa muhtemelen hâlâ sadece bir Aday'dı.

Ama bu, ölüköleleri kontrol edenin liç olduğu anlamına geliyordu. Ondan kurtulmaya çalışmalıydı yoksa şehir boyunca kovalanacağı kesindi. Yine de önce Lancaster'ı halletmesi gerekiyordu.

Tek avantajı onu canlı istemeleriydi.

"Bırak geçeyim," dedi Helena, Lancaster yaklaşır ve liç yeniden dumanın içine karışırken. Helena göz ucuyla onu takip edip nereye gittiğini anlamaya çalıştı.

Lancaster başını iki yana salladı. "Hadi ama, işi zorlaştırma. Kalabalığız. Bıçağı bırak."

Ölüköleler onu ablukaya almıştı. Hepsinin uzun menzilli silahları vardı. Helena'nın gözleri sağa sola kayıyor, kaçış yolu arıyor ve yapabileceği hamleleri hesaplıyordu. Kulaklarında uğuldayan kanıysa ona hareket et, saldır, kaç diye bağırıyordu. Akıllıca davranmalıydı.

Hançeri kavrayıp dokusunu, ince işçiliğini hissetti ve parmaklarının arasından kayıp yere düşmesine izin verirken sertçe yutkundu. Başını eğdi ve teslim olmuş gibi öne ilerledi ama parmakları diğer bıçağın kabzasına çoktan kaymıştı bile.

Lancaster'a doğru tereddütlü adımlarla ilerledi.

"Yakalayın onu."

Ölüköleler silahlarını indirerek öne çıktı ve bir tanesi kolunu tutmak için uzandı.

Helena saldırdı.

Bıçak havada parladı ve hareketin ortasında transmute olarak iki katına uzadı. Ölükölenin elini kesip karnını deşti ve ardından kısalttığı bıçağı başka birinin kafatasına sapladı.

Başının üstünden geçen kılıcı atlatmak için eğildi ve darbe arkasındaki ölüköleye saplandı. Adam çığlık attı.

Demek hepsi ölüköle değildi. Eh, daha kolay ölürlerdi. Bu bir savaş değildi ve Helena kazanmaya çalışmıyordu; sadece kaçabilmek istiyordu. Dumanın içinde kaybolan liçin yönüne doğru ilerlemeye çalıştı.

Burada ölemezsin.

Biri sol bileğini sertçe kavradı. Helena dönüp kurtulmak için debelendi ama kolu yerinden çıkarken omzuna akkor bir acı saplandı. Döndü ve saldırganına dokundu. Hiç düşünmeden rezonansının değdiği her şeyi yırttı. Bileği serbest kalırken hayvani bir acı çığlığı duyuldu.

Omzunu yerine oturtmaya çalışarak uzaklaştı. Parmaklarını bile zor hareket ettiriyordu ama duramazdı.

Hızlı ve zeki ol, demişti Kaine. Hayatta kalmak için tek ihtiyacı buydu.

Lancaster onu yendiğini düşünerek muzaffer bir sırıtışla yolunu kesti. Helena hançeri onun göğsüne sapladı. Lancaster güm diye yere yığıldı.

Helena ayaklandı ve dosdoğru dumanın içine koştu. Tüm o yalan vaatlerle parlayan şehri görebiliyordu.

Ölüköleler hâlâ peşindeydi; Helena dumanın içinden onları duyabiliyordu. O kadar koştu ki görüşü bulanıklaşmaya başladı. Uyarıcıların ve sakinleştiricilerin birleşimi harika bir iş çıkarıp ne kadar fena yaralandığını hissetmesini engelliyordu.

Dumanın içinde büyük bir siluet gördü ve ona doğru gitti. Althorne. Helena sol kolu iş görmediği için hayıflanarak obsidyen bıçağına uzandı. Rezonansının bedeninin etrafını bir halka gibi sarmasını sağlayarak ileri atıldı.

Dumanın içinden çok büyük ve ağır bir şey üstüne savruldu. Helena son anda eğildi. O şey yere çarptı.

Liç, Lila'nm kullandığına benzer uzun bir kargıyla dövüşüyordu ama onun inceliğinden ve hızından yoksundu. Helena daha önce bir liçle dövüşmemişti ama karşısındakinin bu bedene alışkın

olmadığı belliydi. Obsidyenle bir kere vurabilirse bedenin canlandırılması kesilirdi. Muskaya yeterince yakın saplayabilirse de içeride kim varsa öldürürdü.

"Gerçekten yetenekli bir simyacıymışsın," diyen Althorne'un sesi duyuldu. Kargısı o kadar yakınından geçti ki savrulan hava neredeyse yanağını kesiyordu. "Nesin sen?"

Helena cevap veremeyecek kadar nefes nefese kalmıştı. Bütün dikkati adamın silahında ve onu atlatmaktaydı. Artık Althorne'u net görebiliyordu. Yüzü griydi ve başında iltihaplı bir yara vardı. Zırh kuşanmış olması da onu deşmeyi zorlaştırıyordu.

Kargının menziline fazla yaklaştığında Althorne ona elinin tersiyle vurdu. Helena havaya fırladı ama obsidyen Althorne'un bileğine değdi ve gri deriyi yardı. Helena yere öyle sert çarptı ki nefes alamaz oldu. Başını kaldırdı ve koluna doğru yayılan bir enfeksiyon misali Althorne'un cesedinden canlandırmanın çözülüşünü nefes nefese izledi.

Ayağa kalkmaya çabaladı. Ölüköleler hâlâ yaklaşıyordu ama yavaşlamışlardı. Helena yaklaşırken liç onu uzaklaştıramadı bile.

Helena'nın yalnızca bir eli iş görüyordu ve sağ eliyle zırhı sökerken sol eliyle obsidyeni zar zor tutabiliyordu. Liç bunu fark edince onu tutmaya çalıştı ama Helena onu boğazından yakaladı ve büktü. Althorne'un nefes borusu elinde kaldı. Adam yere yığıldı. Helena sendeleyerek zırhı kenara itti ve muskayı hissedip bıçağı nereye saplayacağını kestirmeye çalıştı. Adamın gırtlağından morumsu ölü kanı dökülüyor ve kıyafetleri, zırhı ve boynundan sarkan gümüş zincir de dahil her şeyi kaplıyordu. Kana bulanmış kolye neredeyse açık yaranın içine giriyordu.

Kanatları yukarı kalkık, kuyruğunu dişlerinin arasına almış bir ejderhaydı bu.

Helena durup ona bakakaldı. Bu Atreus Ferron'dı.

Hançeri kavramaya çalıştı ama sol kolu uyuşmuştu. Onu öldürmeli miydi yoksa muskayı Kaine'e götürüp kararı ona mı bırakmalıydı?

Hayır. Bunu Helena yapmalıydı. Kaine kendi babasını öldürmek zorunda kalmamalıydı.

Muskayı hissetmek için rezonansıyla tekrar uzandı.

Küüüt!

Bir şey kafasına inince görüşü kırmızıya döndü. Althorne'un cesedinin üzerine yığıldı ve kalkmaya çabaladığında her şey dönmeye başladı. Yarı doğrulmuştu ki tekrar yığıldı.

Göğsünün yarısı kanla kaplı Lancaster ona doğru sendeleyerek yaklaştı. Kargı elindeydi. Helena'nm kafasını patlatmak için sap kısmını kullanmıştı.

"Seni öldüreceğim," dedi Helena doğrulmaya çalışarak.

Lancaster hırıldayarak güldü. "Denesene." Helena'yı işaret etti. "Kaldırın onu."

İki Aday elindeki obsidyen bıçağı tekmeleyip uzaklaştırdıktan sonra Helena'yı yerden kaldırdı. Bacakları onu taşımıyordu. Dünya hâlâ sallanıyordu ama damarlarında dolaşan ilaçlar yüzünden rezonansı çok keskindi. Direnmek yerine daha iyi silahlanmış olanın üzerine yığıldı.

Aynı numaraya ikinci kez kanacak kadar aptallardı.

Onu Lancaster'a doğru sürüklerken, kınından gevşekçe sarkan bir bıçağın sapını yakaladı. Standart savaş bıçağı. Modeli çok iyi biliyordu.

Lancaster kan kaybı yüzünden bembeyazdı ama yine de sırıtıyor ve başkalarının canını riske atarak mesafesini koruyordu. "Seninle çok eğleneceğim. Ölmeyen olduğumda, seni canlı canlı ters yüz etmelerini sağlayacağım."

Helena son gücüyle ona doğru atıldı.

Bıçağı doğrudan kalbine sağlayabilirdi ama Lancaster son anda kaçmayı başardı. Lancaster şansına küssün ki Helena'nın rezonansı çok genişti. Bıçağı zırh sanki kâğıttanmışçasına saplayıverdi. Bıçağı dönüştürüp büktü ve ciğerlerini deştikten sonra eli boğazına yapıştı.

Parmaklar saçma dolanıp Helena rezonansıyla beynini patlatamadan onu geriye çekti. Helena onu tutan herkesi tırmaladı; parmakları ete saplanıyor ve yakalayabildiği her şeyi koparıyordu.

"Elini kırın! Kırın şu siktiğimin elini!" Lancaster çığlık çığlığa bağırarak göğsüne saplanmış bıçağı çıkarmaya çalışıyordu ama ciğerlerini de sökmeden çıkarması imkânsızdı.

Bir el Helena'nın kolunu kavradı ve bir bot korkunç bir çatırdamayla sağ bileğinin üzerine indi.

Helena topuğun kemiğini taşlara doğru ezişini izledi.

Onu bıraktılar ve Helena sokağın ortasında öylece kaldı. Lancaster çoktan yere devrilmişti.

Helena yerinden çıkmış kolundan destek alarak doğrulmaya çalıştı.

Kaç, Helena. Koşmak zorundasın.

Adaylardan biri tek elle kalmasına rağmen kılıcını çekti ve kabzasını Helena'nın kafasına indirdi.

Helena çığlık sesleriyle uyandı.

Soğuk ve sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Gözlerini açmaya çalıştığında kirpiklerinin birbirine yapıştığını fark etti. Elini kaldırıp ovmaya çalıştı ve akkor bir acı beynini yaktı. Gözlerini zorla açmaya çalıştı ama aralanmıyorlardı.

"Sorun yok. Yavaş. Kirpiklerinde kan var." Tanıdık bir sesti. Parmakların gözlerini ovuşturduğunu hissetti. "İşte."

Helena bulanan gözleriyle baktı ve Başhemşire Pace'in tepesinde durmuş ona baktığını gördü. Helena'nın başı Pace'in kucağındaydı. Hâlâ karanlıktı; tek ışık meşaleden geliyordu.

Duyuları yavaş yavaş geri döndü. Acı içindeydi ama yine de hissedebildiğinden daha fazlası olduğunu biliyordu. Kan kokusu alıyordu. Hem kurumuş hem de taze kan.

Bitmek bilmez bir çığlık vardı.

Bir de kahkaha.

Oturmaya çalıştı ama Pace onu yerde tuttu.

"Olmaz. Ağır yaralısın," dedi. "Omzunu yerine oturttum ama göğüs korseni aldılar ve bileğin de çok kötü kırılmış."

"Neredeyiz?" diye sordu Helena zar zor. Gözleri odaklanamıyordu ama bir şifacının yanı sıra sağlıkçı ve hastabakıcıları da tanıdı. Hepsi etrafına doluşmuştu.

Pace'in yüzünde gergin bir tebessüm belirdi. "Karargâh'tayız. Ortak alanda."

Helena, Pace'in arkasma baktı; yukarıda bir şey vardı. Bir kafestelerdi. Büyük, hayvanlar için kullanılan türden. Çevrelerinde onlarcası vardı.

"Bırak da kalkayım." Helena doğrulmaya çalıştı; sakinleştirici ve uyarıcıların etkisi geçerken vücudu çığlık çığlığa itiraz etti. Göğüs korsesi olmadığından, parmaklıkların arasından bakarken gerilim göğüs kemiğine baskı uyguladı. Çığlıkların kaynağını arıyordu.

Bileklerinden tavana asılmış Rhea haykırıyordu. Titus yanında duruyordu. Kan içindeydi ve bedenine saplanmış bıçaklar, şişler, mızraklar vardı. Bacağından bir bıçak çekti ve onunla Rhea'nın derisini yüzmeye başladı.

Sonra da ağzına atıp yedi.

Titus ölüydü. Öyle olması gerekiyordu ama bu görüntü yine de Helena'nın kanını dondurdu.

Rhea ise kesinlikle ölü değildi.

Yanındaki zincirlerden et parçaları sarkıyordu. Helena loş ışıkta gözlerini kısarak baktı.

Kesik kollar.

Bir gövde.

Alister'ın başı.

Helena'nm boğazı kasıldı ve yana dönüp var gücüyle kustu. Vücudu kasılırken sırtına korkunç bir acı yayılıyordu.

Pace elindeki bir kumaş parçasıyla ağzını silerken Helena yeniden yukarı baktı.

Ardından başını yana çevirdi. "Ne zamandır böyleler?"

"Alacakaranlıkta başladı," dedi Pace titrek bir sesle. "Karargâh'ın tamamen ele geçirildiğinden emin olunca. Ama Luc ellerinde değil, Sebastian da. Hâlâ umut var."

Helena'nın boğazı öyle kasıldı ki boğulacağını sandı. Luc'un gelmeyeceğini, gelemeyeceğini Pace'e söylemeye dili varmadı.

Kendine baktı. Tamamen soyulmuştu ve üzerine gri bir tunik geçirilmişti. Her şey gitmişti: firketeler, saç lastiği, hastane çağrı bilekliği. Geri'ye sadece doğrudan bakmadığında göz ucuyla görebildiği Kaine'in yüzüğü kalmıştı. İşe yaramıştı; rezonansla yapılan aramada bile bulunmamıştı.

Şimdi sol bileğinde Lila'nınkine benzer bir baskılama kelepçesi vardı. Sağ bileğiyse şişlik yüzünden diğer kelepçeyi takamadıkları için boştu.

Rhea'nın çığlıkları zayıflıyordu.

Coşkulu bir kükreyiş geldiğinde Helena ardından ne geleceğinden korkarak baktı.

Uzun, alçak bir araba kapıdan girdi. Kule'nin merdivenlerinin önünde durduğunda Helena'nın içi çekildi. Kapısı açıldı ve yüzünde tereddütlü, bir partiye geç kalmış gibi mahcup bir ifadeyle Luc indi.

Avluda tam bir sessizlik oldu. Luc karşısındaki görüntüyü anlamaya çalışırken herkes şok içinde ona bakakaldı.

"Hayır..." dedi Helena, Pace'le aynı anda.

Luc döndü ve arkasından inen kişiye yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. Uzun boylu, mavi ve altın işlemeli cüppelere bürünmüş, başında hilal biçimli bir taç olan biriydi. Morrough.

Luc'un önünden kan kaplı mermer basamaklardan çıktı. Sonsuz Alev'in tüm komutanları paramparça hâlde ya yerdeydi ya da duvarlardan sarkıyordu.

Luc da peşinden çıkarken Morrough dönüp maskeli yüzünü gösterdi. Tutulmuş güneş misali hilal biçiminde, yüzün üst kısmını tamamen gizleyen bir maskeydi bu. Teninin görünen tek kısmı solgun, dudaksız ağzıydı.

Helena daha önce Morrough'yu görmemişti. Savaşın ilk yıllarında birkaç cephede göründüğüne dair hikâyeler vardı ama sonra kendi adına savaşmayı Ölmeyenler'e bırakmıştı.

Demek Cetus buydu. Kuzey'in ilk simyacısı.

Luc itaatkâr adımlarla arkasından çıkarken de sessizlik sürdü. Morrough'ysa kalabalığı süzüyordu.

"Paladya bu sahte tanrılar ailesine çok uzun zamandır itaat ediyor," dedi belli belirsiz duyulan hırıltılı bir sesle. "Size ateş ve altını gösterdiler ve siz de bu adi numaraları ilahi sandınız." Ağzı küçümseyici bir ifadeyle büküldü. "Ben ölümü fethettim. Ölümsüzlük benim hediyemdir ve bu gizli irfanı saklamam, layık olanlara bahşederim."

Kalabalıktan coşkulu tezahüratlar yükseldi. Ama en kötüsü bu değildi. Morrough konuşurken Luc ölümsüzlük dilenenlerden biriymiş gibi dizlerinin üzerine çökmüştü.

Helena, Luc'un her hareketini izliyor, gördüklerini mantığa oturtmaya çalışıyordu.

Luc ölmüştü, Helena onun öldüğünü biliyordu. Morrough onu bulup yeniden canlandırmış, celladı olma keyfini yaşayabilmek için bu kadar canlı göstermiş olmalıydı.

Herkesin gözleri önünde Luc öne eğildi ve altını kana bulanmış taşa koydu; kıyafetlerine, tenine, saçlarına kan bulaştı. Onu ve ailesini sonsuz bir inançla izleyen insanların kanı.

"Ölümsüzlük için yalvarıyor musun?" diye sordu Morrough.

Luc tereddüt ediyor, utanıyor gibi duraksadı ama sonra başını kaldırıp Morrough'ya kocaman açtığı mavi gözleriyle dilenci gibi bakıp başıyla onayladı.

"Sen buna layık değilsin," dedi Morrough ama yine de uzun, kemikli elini Luc'a doğru uzatıyormuş gibi yaptı. Sonra bileğini çevirip avuç içi aşağı bakacak şekilde Luc'un başının üzerinde tuttu.

Helena uzaklıktan bile havadaki rezonansı hissetti ve Luc'un başı mermer zemine çarpıp yumurta gibi kırıldı, kafatası parçalandı. Yüzü içe çöktü ve bedeni üzerine devrilirken beyni kana bulanmış mermerin üzerine yayıldı.

Hava dehşet çığlıklarıyla doldu.

Morrough cesetten uzaklaştı. "Kaldırın onu. Asla yakılmayacak."

Ardından da kardeşinin bir zamanlar ölüm büyüsünün yenilişini anmak için inşa ettiği Simya Kulesi'ne girdi.

Zaman bulanıklık içinde akıp gitti. Morrough'yla birlikte Kule'ye girmeyenler kalan mahkûmları ayıklamaya, gruplara ayırmaya ve kelepçelerdeki numaraları dosyalara geçirmeye başlamıştı.

"Şenlikler" sona ermişken arabalar da geliyordu. Siyah üniformalara bürünmüş, daha afili Ölmeyenler. Hükümet görevlileri olduğu belli bazı kişiler. Lonca Meclisi. Vali Greenfinch.

Gelenlerin çoğu tamamen kanlardan arındırılmış olan Simya Kulesi'ne girdi.

Helena'nın bulunduğu kafesin kapısı gıcırdayarak açıldı ve gardiyanlar mahkûmları dışarı çıkarmaya, farklı alanlara doğru itmeye başladı.

"Dikkat edin!" diye çıkıştı Pace, Helena kolundan yakalanıp ayağa kaldırılırken. "Bileği kırık. Tıbbi bakıma ihtiyacı var. Bunlar zeki, becerikli kadınlar. Siz..."

Gardiyan, Pace'e küçümseyerek baktı. "Elimizde her türden bol bol mahkûm var." Helena'ya baktı. "Bu da senin gibi itlaf grubuna gidecek, kocakarı."

Pace'in onu kendisi için değil ama Helena için ikna etme çabalarını umursamadı bile; Helena'nın kelepçesindeki numarayı Pace'inkiyle beraber listesine ekledi. Onları başka bir kafese doğru ittiler ve başka bir gardiyan ikisini içeri savurdu.

Pace itiraz etmeye devam ederek direnmeye çalışırken ayağı takıldı ve Helena daha tepki veremeden düştü. Başı demir parmaklıklardan birine küt diye çarptı ve Pace kıpırtısız kaldı.

Helena başka mahkûmlar da itlaf kafesine tıkılırken Pace'i korumak için parmaklıklara yaslanıp bedenini onun üstüne siper etti ve titreyen eliyle umutsuzca nabzını aradı. Kafese tıkılanların hepsi ya kötü yaralanmış ya da aşırı yaşlıydı. Harekât

odasını koruyan er bembeyaz yüzüyle Helena'nm yanına çökmüştü ve bağırsakları parmaklarının arasından akarken onları içine sokmaya çalışıyordu.

Helena ona yardım edemezdi.

Pace'in yanma çöktü, başmı kucağına kaldırdı ve birazdan yaşanacaklara tanık olmaması için ölmüş olmasını umdu.

Üzerine bir gölge düştü.

Yüreği ağzına gelen Helena başını kaldırdı ve Mandl'ı görünce donakaldı.

"Bak bak," dedi Mandl ve geniş ağzı bir tebessümle yarıldı. "O saçları tanıdığımı biliyordum."

Helena onun karşısında bir şey hissedemeyecek kadar tükenmişti.

Mandl bileğini küçük bir hareketle salladı. "Çıkarın onu."

Pace'i kafese tıkan gardiyanlar baktı. "Bu itlaf kafesi."

Mandl adama döndü. "Hangi 'kafes' olduğu umurumda değil. Çıkarın onu."

Helena dışarı sürüklenirken eli diğer bedenlere çarpıyordu. Ağrıdan inlememek için dişlerini sıktı ve omzu neredeyse tekrar çıkacaktı.

"Gerçekten de sensin," dedi Mandl, Helena ayaklarının dibine bırakılırken onu baştan aşağı süzerek. "Güzel dövüşmüşsün. Seni bulacağımdan mı korkuyordun?"

Helena sorgusunu bitirdiğinden beri Mandl aklının ucundan bile geçmemişti.

"Bulmayı umuyordum." Mandl'ın nefesi Helena'ya çarptı. Formaldehit gibi keskin ve ekşi kokuyordu. "Bennet'ın seni özel projelerinden biri için almasını sağlayacağım."

Gardiyan boğazını temizledi.

"Yine ne var?" Mandl birden ona döndü.

"Bennet'ın öldüğünü söylüyorlar."

"Ne?"

Gardiyan sesini alçalttı. "Dedikoduya göre sorumlu Hevgoss'muş. Bombalar... onların tarzı. Çok konuşulmuyor gerçi.

Stroud bir grup mahkûmu önce götürmüş ama hepsini geri getirmek zorunda kalmış. Bütün laboratuvar gitmiş diyorlar. Bennet ve diğer herkes. Ama bunu herkesin bilmesini istemiyorlar..." Ortak alandakileri işaret etti.

Helena'nın göğsünde bir zafer kıvılcımı çaktı. Bennet ölmüştü; artık Kaine'e ya da başka birine zarar veremeyecekti.

Mandl kalakalmıştı. "Staz deposu ne olacak? Onu devreden çıkaracaklar mı?"

Gardiyan yanıt vermeden Mandl kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Elbette hayır. Ölmeyenler'in hâlâ bozulmamış bedenlere ihtiyacı var. Bennet olmasa da."

Sonra yine dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Helena'ya baktı.

"Bennet öldüğüne göre seçme sürecinden ben sorumluyum." Öne eğilip Helena'yı kolunun arkasından tuttu. "Sanırım ilk seçimim sen olacaksın."

Mandl'm rezonansı Helena'nın elini delip geçti. Sinirleri bir anda alev alev alıp parçalandı. Ağrı omzuna, oradan bedenine ve beynine doğru kıymık kıymık yayıldı.

Kasları kontrolsüzce kasılırken Helena çığlık attı.

"Ah, canıın," dedi Mandl sahte bir endişeyle, Helena'yı sımsıkı tutmaya devam ederek. "Öyle yapmak istememişim. Bunu yapmaya çalışıyordum." Helena'nın ensesini kavradı.

Acı Helena'nm içinde patlayıp omurgasına ve her bir sinir ucuna yayıldı. Helena'nm kalbi patlayacak noktaya gelene kadar da katlana katlana büyüdü. Kaçmak için kemiklerini kırmaya razıydı. Uzuvlarını bile ısırıp koparırdı.

Zihninin ıstıraptan kurtulmak için çırpındığını hissedebiliyordu. *Dağıl. Sadece dağıl.*

"Kırılgan değilim. Kırılmayacağım. Lütfen bu konuda bana inan."

Söz vermişti. Vücudu kasılıyordu ama eninde sonunda durdu. Mandl onu sertçe yere bıraktı. Helena'nın kasları seğirmeye devam ediyordu. Mandl diz çöküp ona tekrar uzanınca Helena büzüldü.

Mandl'ın geniş ağzı iyice yayıldı. "Korkmayı ne de hızlı öğrenebildiğini gördün mü?"

Helena'nın sağ elini kavrayıp kırılmış kemiklerini yeniden hizalayıp iyileştirdi. Psikopat olmasa olağanüstü bir şifacı olabilirdi.

Sonra Helena'nın yeni iyileşmiş bileğine soğuk bir şey bastırıldı ve tık diye kilitlendi.

Helena nefes almakta zorlanarak bileğine şaşkın şaşkın baktı. Başka bir kelepçeydi. Üzerindeki numara farklıydı. Tam seçemiyordu.

Mandl ayağa kalkıp üzerini silkeledi. "Onu nakliye aracına götürün."

Helena yerden kaldırılırken genç bir adam titreyerek öne çıktı.

"Bekleyin. O... onu biz aldık. Sorguya götürülecekti. Sanırım. Öyle bir şey söylendiğinden eminim."

Mandl sürüngen gibi gözlerini yavaşça kırptı. "İtlaf kafesindeydi."

Genç adam kıpkırmızı kesilip başını kaşıdı. "Öyle emredildi."

"Kim tarafından?"

"Şey, ölenlerden biriydi. Hatırlamıyorum. Lancaster'a öyle bir şey söylemişti."

"Ya Lancaster nerede?"

"Şey, ameliyatta."

Mandl'ın dudakları büzüldü ve Aday'a yiyecek gibi baktı. "Peki şimdi benden ne yapmamı istiyorsun? Onu tekrar itlaf kafesine mi koyayım? Yoksa onu alma yetkin var mı?"

Asam kekeleyerek geriledi. "Ben sadece... duyduğumu söyledim. Belki başkası biliyordur."

Helena kurtuldu mu lanetlendi mi hiç bilmiyordu. Sorguyu Atreus istemişti. Bombacıyı bulmak için. Düşünmeye çalıştı. Vücudu hâlâ kasılıp duruyordu. İçindeki tüm ilaçlar çekilirken zihni dönüp duruyordu.

Birkaç liç Helena'yı ve diğer birkaç mahkûmu bir kamyona doğru sürükleyip arkaya tıktı.

Sorgu tehlikeli olurdu. Eğer bombacı olduğunu anlarlarsa, nasıl yaptığını bilmek isteyeceklerdi. Tabii sebebini de.

Helena sorgunun tehlikelerini çok iyi biliyordu. Bir noktada zihin kırılır ve geriye yalnızca acı kalırdı. Ölmeyenler cevabı almak için ona nasıl işkence etmeleri gerekiyorsa hiç çekinmezlerdi.

Kaine ruh büyüsünün özel olduğunu söylemişti. Nadir. Bennet öldüyse bu güç yalnızca Kaine ve Morrough'da kalmış olabilirdi ki bu da Kaine'i sorgu için getirip gözlerinin önünde Helena'ya işkence edecekleri ya da bizzat ona yaptıracakları anlamına gelirdi.

Eğer sorguya Morrough girerse de Helena'nın düşüncelerinde ve anılarında Kaine'i bulurdu. İstese de saklayamazdı; Kaine onun zihnine kazınmıştı. Her hareketi onunla ilişkiliydi.

Helena çabuk ölse bile ihaneti yüzünden Kaine'in cezası sonsuza dek sürerdi. Belki de tıpkı annesini kullandıkları gibi Helena'yı da kullanırlardı.

Kaine'in tam da korktuğu şey gerçekleşirdi.

Eğer Kaine'i Helena'nın hafızasında bulurlarsa.

Eğer.

Onu zihninden uzaklaştırmalıydı, tıpkı zamanında...

Soren'in anısını ittiği gibi.

Düşüncelerini başka yönlere çevirecek, zihni Kaine'e rastlamayı kesene kadar anılarını transmute edecekti. Hatırlamadığı bir şeyi itiraf edemezdi.

Ellerini şakaklarına bastırdı ve sağ elini oynatırken yüzünü buruşturdu. Kemikler onarılmıştı ama dokular hâlâ hasarlı ve berelenmişti. Kelepçelerdeki nullyum uğuldayıp rezonansını bulanıklaştırdı ama böyle bir baskılamanın kusurları oluyordu.

Rezonansı güçlü olmasa da hâlâ vardı. Ancak Helena'nın güce değil, hassasiyete ve sabra ihtiyacı vardı. Gözlerini kapayıp zayıflamış rezonansını kendi bilincine yöneltti. Başka zihinlerde o kadar dolaştıktan sonra kendi zihnini manipüle etmek çok daha kolaydı; ne tepki vardı ne de direnç.

Son iki yılını boğar gibi zihninin altına itti. Başka çaresi yoktu. Kaine neredeyse her şeyi dolduruyordu.

Onsuz geriye yalnızca boşluk kalıyordu. Rutinleri. Hastanede birbirine karışan saatler ve günler, yıllarca süren bitmek bilmez bir kâbus.

Bir başına. Herkes ölmüş. Çünkü hep ölürlerdi. Helena onları kurtarmaya çalışırdı ama sonunda hepsi daima ölürdü. Hayatı bir mezarlıktı.

Bağdaştıramadığı boşluklar olduğunda Luc'la doldurdu. Ölümüyle ya da savaştaki hâliyle değil, kurtaracağına söz verdiği hâliyle.

Luc'un olmaya çalıştığı versiyonuyla. Daima Helena'ya inanan Luc'la.

O böyle hatırlanmayı hak ediyordu.

Zihninde kaybolmuştu ki kamyon bir depoya girdi. Tavanda asılı kancaları, metal masaları ve kanların kolayca yıkanabileceği beton zeminiyle eski bir mezbaha. Diğer mahkûmlar paniklemeye başlayınca Helena düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bizi henüz öldürmeyecekler," dedi sesi çatlayarak. "Bizi staz durumuna sokacaklar. Taze tutmak için."

Tek tek indirildiler ve her birine bir şey enjekte edildi.

Süreç korkunç derecede senkronizeydi. Hatta mekanik. Mahkûmlar gevşedikçe uzun masalara yan yana diziliyordu. Bir gardiyan sırayla hepsinin kıyafetlerini çıkarıyordu.

Bazıları direnmeye çalıştı. Bir oğlan karşı koyduğu için karnına tekme yedikten sonra boynuna iğne sapladı. Annesinden, Sol'den, Luc'tan yardım istedi.

O kadın –Mandl, zihni bunu geç hatırladı– durmuş izliyordu ve Helena'yı getirdiklerinde eliyle deponun en uzak köşesini işaret etti. "Onu şuraya koyun. Onunla bizzat ilgileneceğim."

Helena'nm boynunun yanına bir iğne saplandı. Kalındı ve felç edici doz da gereğinden fazlaydı.

Kasları hızla uyuşsa da duyu sinirleri olduğu gibi kaldı. Her şeyi hissedebiliyor, sadece kıpırdayamıyordu.

Mandl'm yüzü tepesinde belirdi ve dudaklarında memnun bir gülümsemeyle onu baştan ayağa taradı. "Başına gelecekleri bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Helena kıpırdayamadan yatarken Mandl saçlarını kenara çekti ve ense köküne, omurgasının hemen üstüne yapışkan bir şey bastırdı.

"Bu, kaslarının yerinde kalması için."

Elektrik şoku vücudunun seğirmesine neden oldu ve kasları birkaç kez istemsizce kasılıp gevşedi.

Mandl'ın heyecandan titreyen parmakları Helena'nın soğuk teni boyunca gezindi. Tüplerle bağlı iğneler kollarına gömüldü.

"Bennet'a yazık oldu," dedi Mandl. "Onun fikirlerini her zaman ilham verici bulmuşumdur. Seni o ele geçirseydi isteğim üzerine seni yıllarca canlı tutardı. Sorgulamalar çok çabuk bitiyor ve sonrasında tamamen işe yaramaz oluyorsun."

Helena'nın yüzüne, kaşlarının üstünden çenesine kadar uzanan bir maske yerleştirdi. Bir tür yapışkanla tamamen mühürlendi. Saydam olsa da Helena maskeden zar zor görebiliyordu; Mandl'ın eline açık mavi bir sıvıyla dolu büyük bir şırınga almasını izledi. "Bu seni bir güzel komaya sokar. Bennet, bunun kesimden önce domuzları sakin tutarak etlerini yumuşatmaya benzediğini söylerdi."

Mandl şırıngaya bastırdı. Helena sıvının yere döküldüğünü duydu.

Ardından Mandl bir formu sekreterlikten koparırken kâğıdın yırtılma sesi geldi. Bir an için Helena üstteki numarayı seçebildi: 19819.

O form olmadan, Helena'nın orada olduğuna dair hiçbir kayıt olmayacaktı. Yok olacaktı. Bir evrak hatası.

Mandl parmaklarını Helena'nın saçlarının arasından geçirdi. "Beklerken, döndüğümde sana neler yapacağımı düşünmeni istiyorum."

Sonra arkasını döndü. "Burada işim bitti. Bunu da diğerleriyle birlikte kaldırın."

Helena bir sedyeye kaldırıldı ve tekerlekler takırdarken başka bir odaya götürüldü. Oda buz gibiydi. Göz ucuyla bölmeli tank

sıralarını görebiliyordu. Baskında çekilmiş fotoğraflar, içlerinde yüzen bedenlerin anısı zihninde çaktı. Hepsi ölmüştü.

Omuzlarına kadar uzun lastik eldivenler giymiş gardiyanlar mahkûmları birer birer kaldırıyor, tanklara koyuyor, kabloları ve hortumları uzak duvara dizili makinelere bağlıyordu.

Helena kaldırılıp soğuk sıvı çevresini sararken kalbi gitgide daha hızlı çarpıyordu.

Hareket edemiyordu. Kendi bedeninin içine hapsolmuştu, tıpkı zihninin etrafına kapanan bir kafeste gibi. Soğuk içine işliyor, kalbini yavaşlatıyor, metabolizmasını düşürüyordu. Işık da kaybolana dek bir ömür de geçmiş olabilirdi, hiç zaman geçmemiş de.

Helena karanlığa ve sessizliğe terk edildi.

Kalbi kontrolsüz bir dehşetle atıyordu. Kapağın yüzünden sadece birkaç santim yukarıda olduğunu hissediyor ama göremiyordu. Özgürlük çok yakın ama tamamen ulaşılmazdı.

Yavaş nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Nefes nefese kaldı, sıcak hava ve buğu yüzündeki maskeyi doldurdu.

Çığlık atmaya çalıştı ama dudaklarından yalnızca cılız bir inilti döküldü. Vücudu daha da soğudu ve paniği maskeden gelen sınırlı oksijeni tüketirken ciğerleri kasıldı. Havasız kaldığı için göğsü ağrıyıp yanıyordu. Nefes almaya çalışıp duruyordu ama soluyacak bir şey yoktu.

Bayılınca rahatladı. Uyanık kalmaktan daha iyiydi.

Yakıcı bir sıcaklık onu kendine getirdi.

Nerede olduğunu unutmuştu ve olanları hatırlayınca paniği aynen geri geldi. Küçücük, kapalı bir alanda yüzeyin hemen altında, karanlıkta. Yeterli hava yoktu ve hareket edemiyordu.

Yanma tekrar gelince paniği aniden kesildi ve sıcaklığın nereden geldiğini kestirmeye çalıştı. Bu hissi biliyordu.

Eli. Sol eli yanıyordu. Yüzük. Kalbi tekledi.

Kaine. Geri dönmüş ve gittiğini fark etmişti. Helena ona bekleyeceğini söylemişti ama şimdi orada değildi. Yüzük tekrar, tekrar, tekrar yandı.

Kaine onu arıyordu. Onun için gelecekti.

Hep gelirdi.

Fakat Helena bunu düşünemezdi.

Unutması gerekiyordu. Eğer hatırlarsa ve sorgulanırsa, Kaine'i bulurlardı.

Kaine'i düşünemezdi. Hapsolmuş, donmuş ve ellerini kullanamazken tek yapabileceği rezonansını içe yöneltmekti. Savaşırken dışarı itmeye alışıktı. Şimdiyse kendi zihnin çevresine ördüğü bir ağ gibiydi.

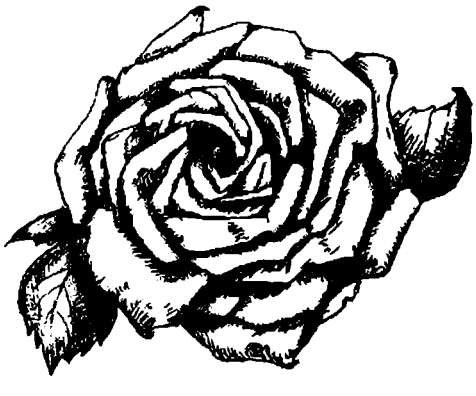
Zihninde yaptığı manipülasyonların belli belirsiz dokusunu hissedebiliyordu; düşüncelerini değiştirişini, düşünmemesi gereken şeylerin üzerine sarışını. Yeni yolların üzerinden tekrar tekrar geçti, yeni kökler saldı, zihnine orada durup daha ileri bakmamasını öğretti. Saydı. Rutinler oluşturdu. Hatırlamamaya çalıştı.

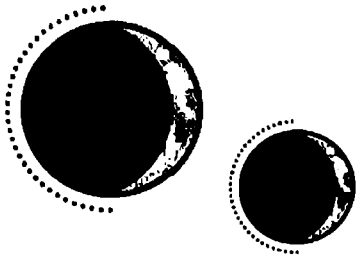
Kaine onu bulursa, anlardı.

Bekleyebilirdi.

Dayan. Kırılmayacağına söz verdin.

ÜÇÜNCÜ KISIM

66. BÖLÜM

Mayıs 1789

Bilinci Helena'nın zihnini yardı.

Başı zonklayarak ve acıdan delirmiş gibi aniden doğruldu. Tek düşünebildiği şuydu: *Kaç kurtul. Uzaklaş.* Kaçma arzusu onu tamamen yutmuştu. Nereye baksa yalnızca karanlık vardı.

Hareket etmeye çalıştı ama vücudu onu yüzüstü bıraktı. Hareketleri sarsaktı ve doğrulmaya çalıştığında bileklerinden ellerine, oradan da kollarına dek yayılan bir acı patlak verdi. Kaburgaları canını yaktığından nefes almakta zorlanıyordu.

Tankta değildi ama yine de bulunduğu yer çok karanlıktı ve neredeyse hiç hareket edemiyordu.

Bir el omzuna değdi.

Boğuk bir çığlık kopardı ve başı hızla yukarı döndü. Kaine'di. Üzerine eğilmişti; açık renk saçları ve gümüş gözleri karanlıkta bile görünüyordu. Helena'ya bakarken parmakları titriyordu.

Helena şok içinde onu inceledi.

Farklıydı. Yaşlanmış gibi. Yaşlı değildi ama gözleri, Helena onu son gördüğünden beri onyıllar geçmiş gibi bakıyordu.

Helena hıçkırarak ona uzandı.

"Yaşıyorsun," dedi.

Kaine kederle geriye sıçradı. Helena nedenini anlayamadı. Sonra Grace'in korku dolu sesi zihninin uzak bir köşesinden yükseldi.

"İlk geri getirdiği Lila Bayard'dı."

Ninova

Her şey birden geri döndü: Kelepçeler. Aktarım. Spirefell'deki tutsaklık. Herkes ölmüştü çünkü Yüce İnfazcı onları öldürmüştü.

Ve o Yüce İnfazcı'ydı.

Helena'nın kanı buz kesti ve elini kurtarıp bileklerindeki yakıcı acıyı umursamadan ondan uzaklaştı. Dirseğinin etrafına bir şey dolanmıştı ve emekleyerek uzaklaşırken onu da söktü. Kolları ve bacakları ağırlığının altında titriyordu ve neredeyse yatağın öbür tarafından devrilecekti. Yere kayıp diz çöktü ve o karanlık evdeki o karanlık odada, bir tutsak gibi şiltenin üzerinden ona baktı.

Kaine *hâlâ* hayattaydı.

Ama o hayattaysa, bu onun Helena'yı almaya gelmediği anlamına geliyordu ve Helena beklemişti.

Zihnindeki çatışma çığlık atmak istemesine sebep oldu. Geçmiş ve şimdi birbirine çarpıp parçalanırken, Helena o enkazın içinde diz çöküp kaldı.

Bu o olamazdı. Ferron ona zarar vermişti. Onu *tecavüz* etmişti. Herkesi öldürmüştü.

Kaine bunu yapmazdı.

O daima...

Beynine bir ağrı saplandı. Görüşü kararadı. Ağzından boğuk bir inilti kaçtı. Yüzünü ellerine gömdü; acı gitgide artarak zihnini deliyor, Helena bayılmamayı zar zor başarıyordu.

Başı alev alev yanıyordu; kafatası yarılmıştı da iç basınç beynini eziyordu sanki. Bu basıncı boşaltmak için haykırdı. Nefesi kesilene kadar da durmadı. Tekrar başını kaldırdığında yalnızdı.

Belki de en baştan beri yalnızdı ve Kaine'in yüzü sadece kendi yarattığı bir hayaletti.

Belki de hepsi bir rüyaydı. Kaine ölmüştü ve o hâlâ tankın içindeydi; karanlıkta çürümeye ve unutulmaya bırakılmış, kimsenin asla bulamayacağı bir yerde hapsolmuştu.

Helena yığıldı ve yere düşmeden hemen önce bir el omzunu kavradı. İrkildi ve Kaine yine oradaydı. Göz göze geldikleri anda Kaine'in yüzü çöktü.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

Helena başıyla onayladı. Elini kaldırıp bileğini kavradı ve teniyle kemiğini parmaklarının altında hissetti. Gerçekti.

Hâlâ hayattaydı. Helena herkesin öldüğüne çok emindi ama o ölmemişti ve bu çok daha kötü hissetmesine sebep oldu.

Başını çevirdi ve yine çığlık atma isteğiyle yüzünü yorgana gömdü. Zihnini çözmeye çalıştıkça tüm çelişkiler ve dehşet haykırmaya başlıyordu. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Her şey yalandı.

Kafası bir an yerine geldi ve ona daha sıkı sarılıp tırnaklarını tenine gömdü.

"Obsidyen... Mandl ve diğerleri... o... sen miydin?"

"Bendim."

Helena'nın çenesi titredi ve gözleri yanmaya başladı. "Hep... sen miydin?"

"Evet."

Tüm Direniş savaşçıları, Helena'nın dışarıda bir yerlerde olduklarına kendini inandırdığı Sonsuz Alev'in gizli üyeleri geriye yalnızca Kaine kalana kadar tek tek silinmişti. Gardiyanı ve kâbusu.

Helena başını yukarı aşağı sallarken aynı anda hissettiği rahatlamayı ve dehşeti birbiriyle bağdaştıramadığından gözlerini kaçırdı.

O yaşıyordu. Helena onu hayatta tutmuştu. Bunu istemişti ama...

Böyle değil.

"Lila'yı neden öldürdün?" Sesi çatladı.

"Öldürmedim. O hayatta."

Helena ona baktı. Başındaki acı onun ışıldamasına sebep oluyordu. "Grace cesedini görmüş. Karakol'daki herkes görmüş. Mandl onu kapıda tutuyormuş."

"Hamileydi ve hayatta kalan tek kişi Bayard'dı. Cesedini bulmadan onu aramaktan vazgeçmeyeceklerdi. Ben de bir tane yarattım. Bu senin fikrindi."

Helena'nın buna dair hiçbir anısı yoktu. Aralarında bu kadar yalan varken Kaine'in sözlerine nasıl inanacağını da bilmiyordu.

"Artık bir oğlu var. Fevkalade gürültücü bir çocuk, dedesinin adını taşıyor. Ayrıca Lila'yı her gördüğümde beni en az iki kez öldürmeye çalışıyor."

Anlattıkları tam da Lila'ya benziyordu. Helena başını kaldırdı; ona inanma arzusu boğazını yakıyordu. "Lila nerede?"

Kaine başını iki yana salladı. "Paladya'da değil ama yakında onu göreceksin. Holdfast'a onlarla ilgileneceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun? Seni bekliyorlar."

Helena'nın yüreği hopladı ama hemen ardından Kaine'in ona söylediği, anlattığı diğer şeyleri hatırladı. Geri çekildi.

"Sana inanmıyorum." Çenesi kontrolsüzce titriyordu.

"Biliyorum."

Helena başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Hatırlayamıyorum... sadece seni hatırlıyorum."

Onun gerçek olduğundan emin olmak istiyordu ama Kaine gerçek olamazdı. Hafızasındaki kişi var olamazdı çünkü Kaine Ferron herkesi öldürmüştü. Sonsuz Alev'i yok etmiş, Direniş üyelerinden kaçmaya cesaret eden kim varsa avlamıştı. Elleri tamamen kana bulanmıştı.

Kaine'in boğazı inip kalktı. "Benimle ilgili... ne hatırlıyorsun?"

Tanıdıktı ama yine de tamamen değişmişti; sanki tanıdığı kişiden oyulmuş gibiydi.

"Sen... Sonsuz Alev için casusluk yapıyordun," dedi Helena fısıltı gibi bir sesle. "Eskiden beni çağırırdın, ben de gelip seni iyileştirirdim... veee..."

O kelimeye dili dönmezken başında parlak kızıl bir acı patladı ve her şey devrildi.

Gözlerini hızla kırpıştırıp düşünmeye çalıştı. Bir şey diyordu... bir şey... Dili uyuşmuştu. Ağzını açmaya çalışınca çenesi tekrar tekrar şakladı.

Uzuvları ve parmakları ölü bir örümcek gibi içe kıvrıldı. Devrildi ve Kaine yüzüstü yere kapanmasına ramak kala onu yakaladı.

Helena konuşamıyordu.

Çenesi takırdıyor, nefes almaya çalıştıkça ciğerleri hırıldıyordu. Başı seğirmeye başlayıp Kaine'in göğsüne tekrar tekrar çarpınca, Kaine elini dümdüz bastırıp onu sabitledi. Helena'nın kalbi panik yüzünden çok hızlı atıyordu.

"Tamam," dedi Kaine. "Biraz bekle. Geçecek."

Helena onun kollarında çırpınırken nefes alışını dinledi.

"Beyninle epey uğraşmışlar." Kaine'in sesi sakindi. "Tüm o transmute edilmiş bariyerlerin yeni yeni çözülüyor. Geçecek."

Helena'nın boğazı kasıldı; vücudundaki her tendon ve kas içe çekiliyor, kopacakmış gibi geriliyordu. Kaine geçeceğini söylemişti ama geçmiyordu.

"Az kaldı," dedi Kaine.

Sonunda Helena'nın seğirmeleri dindi ve bedeni Kaine'in kollarında gevşedi, zihniyse puslu ve dağınıktı. Kaine onu kaldırdı. Helena'nın kemikleri çıkıntı yapıyor, eklemleri Kaine'in kollarına bastırıyordu. Kaine onu tekrar yatağa yatırıp yorganın altına soktu. Helena karşı çıkmak istedi ama çenesi hâlâ kaskatı olduğundan ağzı doğru düzgün hareket etmiyordu.

Kaine'in onu kucaklamaması için bir sebep vardı. Helena bunu yapmasını istemiyordu ama nedenini hatırlayamıyordu artık. Yine de onu bırakırsa Kaine'in karanlığa karışıp kaybolacağından ve onu tek başına bırakacağından deli gibi korkuyordu.

Kaine sessizce yatağın etrafından dolaşıp bir mum yaktı ve yatağın yanındaki tepsideki küçük şişeleri karıştırdı. Loş ışık aralarında titreşti.

"Bir haftadır baygındın," dedi Kaine ona bakmadan, Helena'nın bakışlarını üzerinde hissediyormuş gibi. "Sen..." Durdu ve derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Nöbet geçirdin ve sonrasında uyanmadın. G-görünüşe göre beynindeki tüm o bariyerleri bilinçaltında tutan senmişsin. Bunca zamandır. Hamile kaldığında... bunun Bedel'i çok fazla geldi. Kendini tükettin."

Hamile miydi? Hamile olduğunu unutmuştu. Bunu tekrar hatırladığında panikten nefesi kesildi. Morrough'nun istediği bebek. Helena orada öylece yatıp olmasına izin vermişti ve...

"Neden..." Sadece bu kelimeyi çıkarabilmişti ağzından.

Kaine'in gözleri önündeki şişelerden Helena'ya kayarken tereddütte kaldı. Onları bir kenara bırakıp eğildi.

"Bak bana. Her şeyi hatırlamak istediğini biliyorum ama önce zihninin stabilleşmesi gerek; şu anda her şey çok hassas." Gözleriyle yalvarıyordu. "Zamanla hepsi anlam kazanacak."

Kaine konuşurken rezonans kullanmadı. Kullansaydı daha da kötü olurdu. Sadece yakınında olmak bile Helena'nın bedenini içten içe yatıştırıyordu; o hapishaneden bozma buz gibi evin içinde ona ne kadar acı çektirdiğini çok net hatırlıyor olmasına rağmen hem de.

Bütün vücudu ürperdi.

"Biraz daha sabret," dedi Kaine. "Yakında bitecek."

Ama Helena'nm aklında o kadar çok soru vardı ki. *Ne oldu? Niye gelmedin? Bana neden zarar verdin? Bana neden tecavüz ettin? Neden Yüce İnfazcı oldun?*

"Neden..." Helena'nın sesi çatladı. "Neden herkesi öldürdün?"

Kaine, Helena'nm başka bir şey sormasını bekliyormuş gibi irkildi. "Seni bulmaya çalışıyordum."

Helena'nın kalbi tekledi; bedeni ve zihni dehşetle rahatlama arasında ikiye bölündü.

"Beni aradın mı?" Sesi çatallandı.

Kaine'in gözlerine bir an için çektiği ıstırap yansıdı. "Elbette seni aradım. Her yere baktım. Seni orada bıraktığımı mı sandın?"

Helena ne düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. "Sorguya alınacaktım. Zihnimde sana dair çok şey vardı. Hatırlamazsam seni bulamazlar diye düşündüm. Ama kimse gelmedi. Herkes öldü sandım."

Kaine karnı deşilmiş gibi baktı ve geri çekilip uzaklaştı.

"Seni her yerde aradım. Önce enkazda, sonra Merkez'de ve Karakol'da... ama sırra kadem basmıştın. Batı Limanı yakınlarında yakalanan bir şüpheliye dair bir aktarım formu vardı ve sen de rehabilite edilemeyecek kadar yaralı ve itlaf edilecek olarak yazılmıştın. Seni bulmaya çalışarak tüm ölüleri tek tek inceledim ama orada yoktun. Her hapishaneyi, her dosyayı taradım ama yoktun.

Ben de kayıpların peşine düşmek için gönüllü oldum. Eninde sonunda bir şey çıkar, beni sana götürür diye düşündüm." Çenesi gerildi. "Hepsini geri getirmek zorundaydım. Başarısız olsaydım görev başkasına verilirdi."

Bunu söylerken Helena'nın gözlerine değil, odanın karşısına bakıyordu. "Hevgoss'a birkaç kez gittim. Belki bir şekilde oraya düşmüşsündür diye. Bir keresinde o depoya bile gittim, senin tanımına uyan biri var mı diye dosyaların hepsini taradım. Ama tankları açmadım, bu yüzden..."

Çenesi titredi ve başka bir şey söylemeden tepsiyi karıştırmaya geri döndü.

"Neden öldüğümü varsaymadın?" diye sordu Helena.

Kaine'in elleri durdu. "Öğrenmem gerekiyordu."

Derin bir nefes aldı. "Bu oda güvenli ama Morrough'nun evin içinde gözleri var. Bazen koridordan izliyor. Şimdi hamile olduğun için seni yeniden aldırması pek olası değil ama risk olduğu sürece burada olan her şeyi görme ihtimali vardı."

Helena yavaş yavaş anlamaya başladı. Bunca aydır Kaine aralarında geçen her ânın görülebileceğini bilerek Helena'nın gözlerinden Morrough'ya bir oyun oynuyordu.

O hâlde gerçek olan neydi? Herhangi biri? Hiçbiri?

Bir yorgunluk dalgası vurdu. Helena tüm anıları çalkalanmış, yerinden sökülmüş, birbirine girmiş ve sıralaması bozulmuş gibi hissediyordu. Doğru düzgün düşünmek bile zor geliyordu.

Uyumak, o uçuruma geri batmak istedi ama hafızasının tekrar kayıp gitmesinden korkuyordu. Kaine'in yok olmasmdan ve uyandığında karşısında buz gibi ve zalim Ferron'ı bulmaktan.

Ne kadar uğraşsa da ikisi zihninde tamamen ayrılıyordu.

Kaine'i tanıyordu.

Ama Ferron bir canavardı. Ona duyduğu korku ve nefret iliğine kemiğine işlemişti. O korkunç bedenlerden oluşan taht, kurban yığınları. Bunları unutamazdı.

Başı zonkluyordu, kafatası gözleri yerinden çıkacakmış gibi ağrıyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı. Yatak çöktü ve Kaine kolunu

tuttu. Helena damarlarının şiştiğini hissetti ve ince bir iğnenin batışıyla Kaine'in yeni bir serum taktığını anladı.

"Bunu çıkarma," dedi Kaine çalışırken. "Yıllarca hastanede çalıştın ama hâlâ berbat bir hastasın."

Helena'nm kolunu nazikçe yatağa bıraktı ve tepsideki şişeleri karıştırmaya döndü. Aradığını bulunca onu da koluna akan seruma ekledi.

"Artık uyumalısın," dedi. "Yarın konuşuruz."

"Ya yine unutursam?" Helena'nm sesi kısılmış, korkudan neredeyse titriyordu.

Kaine cevap vermedi.

"Unutursam... yine önceki gibi mi olacaksın?"

"Neredeyse bitti," dedi Kaine, soruyu geçiştirerek.

Helena damarlarındaki ilaçları hissedebiliyordu ve üzerine ağır bir sis çöküyordu. Gözlerini açık tutmak, uyanık kalmak, hatırlamak için mücadele etti.

"Sonra ne olacak?"

Oda kararıyor gibiydi.

"Lila'yla ilgileneceksin, tıpkı söz verdiğin gibi."

Gözlerini tekrar açtığında, perdelerin arasından hafif bir ışık sızıyordu. Odasını artık görebiliyordu, hapishanesini. Kaine gitmişti.

Sadece birkaç dakikadır uyanıktı ki kapı açıldı ve bir ölüköle içeri girdi. Helena ona baktı.

"Seni daha önce görmüştüm..." dedi Helena, ölüköle çorba kâsesinin durduğu tepsiyi bırakırken. "Ben daha önce de buradaydım."

Burada daha önce nasıl bulunmuştu ki?

"Şşşş..."

Ölüköle dişlerinin arasından yumuşak, tıslayan bir nefes verdi ve uyarırcasına başmı iki yana salladı.

Cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Helena'ya uzattı.

Kâğıtta düzgün çizgilerle yazılmış tek bir kelime vardı.

DİNLEN.

Kâğıt Helena'nın parmaklarının arasından kayar kaymaz ölüköle hemen geri alıp cebine koydu ve çorbayı uzattı.

Helena zorla birkaç kaşık yedi ama bedeni hemen tepki verince hepsini çıkaracak gibi oldu. Düşünmemeye, hatırlamak için çabalamamaya çalışıyordu ama Yükseliş sırasında Lumitya'yı görmezden gelmeye benziyordu bu.

Bunca zamandır Kaine onun kim olduğunu biliyordu. Geldiği ilk andan beri.

Aktarım süreci... bu *Helena'nın* fikriydi. Titus Bayard'a uygulamak istediği işlem.

Ve Shiseo...

Bileklerine bakınca tekrar dehşete kapıldı.

Aktarım, kelepçeler... Kaine bunları bilmiyordu ki. Bunları bilen Shiseo'ydu. Morrough'nun nüfus programım başlatma sebebi aktarımdı.

Boğazı kasıldı ve yatak kenarından bütün çorbayı kustu.

Bunu düşünmemeye çalıştı. Önceki kendisini hatırlamaya, unuttuğu kişiyle bildiği kişi arasında köprü kurmaya çalıştı. Unutma sürecinde kendini ezmiş, öfkesini unutmuştu. Canavarlaşma kapasitesini.

Kaine'in istediği kişi oydu. Uğruna bunları yaptığı kişi.

Ama o Helena artık yoktu. Geriye sadece gölgesi kalmıştı.

Kaine geri döndüğünde hava çoktan kararmıştı.

Helena'nın içi rahatladı ama onu görür görmez dehşet de geri döndü. Kaine kapının yanında durmuş, yaklaşmadan soğuk bir dikkatle onu izlerken Helena da gözlerini ondan ayırmadı.

Helena onun ne yapmasım istediğini bilmiyordu. Orada olmasını istemiyordu ama görmemek daha da kötüydü çünkü gittiğinde ölmüş olabilirdi ve Helena onu bir daha göremezdi.

"Bir konuda bana kızgın falan mısın?" diye sordu, Kaine konuşmayınca.

Kaine'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve odaya girip kapıyı kapattı. "Hayır."

Pencereye gitti ve perdeyi içeri gümüşi bir ışık girecek kadar araladı. Üniforması üzerindeydi.

Helena onda farklı olan şeyi anlamaya çalışarak onu dikkatle izledi.

"Kızgınsın," dedi. "Öyle olduğunu bildiğimi hissediyorum ama nedenini hatırlamıyorum."

Kaine ona bakmadı. "Önemli değil. Hepsi geçmişte kaldı."

"Madem geçmiş önemli değil, o zaman beni neden aradın?"

Kaine'in çenesi kasıldı. "Nasıl yakalandığını hatırlıyor musun?"

Helena başıyla onayladı. "Batı Limanı Laboratuvarı'nı havaya uçurdum."

Hâlâ pencereden dışarı bakan Kaine başını hafifçe salladı. "Sebebini hatırlıyor musun?"

Helena kaşlarını çattı. Cevap çok açıkmış gibi geliyordu ama tam hatırlayamıyordu.

Helena sessiz kalınca Kaine hızlıca ona bakarak, "Hatırlayamıyorsan zorlama," dedi.

"Sebebi sendin, değil mi?" diye sordu Helena; yangın, kulaklarındaki uğultu ve kaçmaya çalışması dışında hiçbir şey hatırlamasa bile içgüdüsel olarak öyle olması gerektiğini hissediyordu.

Kaine yine ona bakmadı ama başıyla onayladı.

Helena, Kaine'in buna neden kızdığını bilmiyordu. Gözlerini kapadı. Kaine oradayken kendini inanılmaz yorgun hissediyordu, dinlenmek için onu beklemiş gibi.

"Eskiden sen uyurken, seninle ilgileneceğime söz verirdim," dedi Helena.

"Hayır." Kaine'in sesi sertti. "O bendim. O sözü veren bendim."

Helena gözlerini açtı. "Ben de geri söylerdim. Sanırım bunu bilmiyordun."

Kaine'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, sonra yine başını çevirdi. Perdeyi de çekince yüzünü seçemeyecek kadar karanlık oldu.

"Plan ne?" diye sordu Helena karanlığa. "Neredeyse bitti demiştin. Bu ne demek?"

Kaine'in gözleri parlıyor gibiydi. "Yaz Yükseliş'ini bekliyoruz. Seni mümkün olduğunca uzağa götüreceğiz. Güneye gidersen kolayca arada kaynarsın."

"Lila orada mı? Güneyde mi?"

"Evet, hâlâ anakarada, kıyı bölgesine yakın. Biz seni bulmaya çalışırken bir ara noktada kaldı."

"Biz derken?" Helena'nın göğsünde umut yükseldi. Demek hayatta kalanlar vardı.

"Shiseo."

Helena ismi duyunca irkildi.

Kaine'in daha yakına geldiğini sesinden anlayabiliyordu ama oda o kadar karanlıktı ki onu hiç göremiyordu. "Teslim oldu, İmparatorluk ailesinden olduğunu kanıtlayan mühür ve belgeler sundu ve araştırma yapmayı teklif etti. Bir gün ortaya çıkarsan sana kelepçelerini takmak için çağrılacak kişi olabilmek adına onları tasarladı."

"Bunu da kesinlikle başardı," dedi Helena boğuk bir sesle. "Hepsi onun suçu. Aktarımı onlara söylemeseydi..."

"Shiseo müdahale etmeseydi Morrough seni buldukları gün beynini yaşam büyüsüyle parçalayacaktı," dedi Kaine. "Yöntemi Morrough'nun nasıl kullanacağını bilemezdi."

Helena sessizliğe gömüldü.

"Sana ulaşmamı sağlayacak ve bana yeterince zaman kazandıracak bir tek bu çözümü bulabildi. Seni Lila'ya da o götürecek."

"Peki Paladya için plan ne?"

Kaine bir süre sessiz kaldı. "Morrough zayıflıyor. Holdfast'ı yedek parça olarak kullanmaya çalıştı ama onun kemiklerini ekleyip kendini sakatlasa bile yeterli olmadı. Yeterince Ölmeyen de kalmadığı için o yaratığımsı şey olmadan ne nefes alabiliyor ne de hareket edebiliyor. Bu yüzden bir ruh büyücüsüne bu kadar muhtaç. Bunun ona yeniden başlama imkânı vereceğini sanıyor."

Luc'un kemikleri. Luc'un kemiklerini kullanmıştı.

"Doğru anda saldırmak önemli," diyordu Kaine. "Morrough'nun faaliyetleri ve buradaki katliamın boyutları artık kıtanın

tamamını etkiliyor. Komşu ülkeler yakında müdahale edecek. Hevgoss'un bile dahil olduğu bir ittifaktan söz ediliyor. Paladya lumityum için kritik bir kaynak ve pek çok simyacı öldüğü için kolayca ikame edilemeyen bir endüstriyel güç. Diğer ülkeler iç savaşı umursamamış olabilir ama artık çıkarlarını güvenceye almak zorundalar. Morrough'nun zayıfladığından emin olduklarında hızla harekete geçecekler."

Çok kendinden emin konuşuyordu; her şey çoktan planlanmış da en ince ayrıntısına kadar ayarlanmıştı sanki. Helena konuyla hemen ilgilenip gazetelerde okuduklarını hatırlamaya çalıştı.

"Peki sen nasıl..."

"Ayrıntılar konusunda endişelenmene gerek yok," diye kestirip attı Kaine. "O zamana kadar gitmiş olacaksın. Yardım etmek istiyorsan, yemeğini ye ve yola çıkacak kadar güçlen."

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Birkaç gün boyunca da geri dönmedi.

Akşamlar gelip geçerken Kaine'in kısacık da olsa uğramaması Helena'yı endişelendiriyordu. Hatırlamaya, Kaine'in neden kızgın olduğunu ve neden geri gelmediğini bulmaya uğraşıp duruyordu. Anılar birden açılıyor, görüşü kıpkırmızı kesiliyor, düşünceleri altüst oluyor, sonunda duygu kırıntıları ve konuşma kırpıntıları arasında boğuluyordu.

Bütün gün nöbet geçirdi. Davies, Helena kendinden geçip düşünemez hâle gelene kadar serumuna çeşitli ilaçlar ekledi.

Yatağın hafifçe çöktüğünü hissettiğinde hava kararmıştı ve serin bir el yüzüne yapışmış bukleleri geriye itip kulağının arkasına attı. Helena'nm elini alıp kendi uzun parmaklarına doladı. Kaine'in başparmağı Helena'nın parmak eklemlerinin üzerinden yavaşça geçti, sonra da yüzükparmağında durup orada bir şeyi döndürdü.

Yüzük.

Helena onu tamamen unutmuştu.

Nöbetler durduktan sonra Kaine yine uzaklaştı ama bu kez tamamen ortadan kaybolmadı. Başta Helena kafasında kurduğunu sanmıştı ama Kaine'in biraz mesafeli durduğu çok barizdi.

Ayakta duruyor, ellerini arkasında kenetliyor, Helena'ya bakmıyor, sorularına sadece kısa cevaplar veriyordu. Helena ne söyleyeceğini bilmiyordu; her şey ya önemsiz ya da sözcüklere dökülemeyecek kadar üzücü geliyordu. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

Dayan, demişti tanktayken tekrar tekrar. *Kırılma.* Başardığını sanmıştı ama ondan geriye sadece kırık parçalar kaldığını biliyordu artık.

Helena yatakta oturmuş, Kaine'in pencereden dışarıya bakışını izliyordu. Geceydi ve dışarıda görülecek bir şey yoktu; Kaine düpedüz ona bakmak istemiyordu. Helena bir şey demezse Kaine'in birazdan çıkıp gideceğini biliyordu.

"Sen... nasılsın?" diye sordu sonunda çaresizce ve aptalca bir soru olduğu için de yüzünü buruşturdu.

"İyi," dedi.

Helena gözlerini kucağına indirdi. "Evlisin."

Kaine bunu duyunca kaskatı kesildi ve Helena onun derin bir nefes almasını izledi. "Evet, Aurelia Ingram'la."

Helena başını yukarı aşağı salladı. Onca şeyden sonra bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu. Hiçbir zaman Kaine'in onunla evleneceğini düşünmemişti zaten. Yine de zihni bu ayrıntıya takılıp kalmıştı. Kaine'in artık bir karısı vardı. Bu da Helena'yı...

Ne olduğundan emin değildi. Önceden de ne olduğunu bilmiyordu ki.

"Morrough emretti," dedi Kaine, Helena bir şey söylemediği hâlde. "Lonca Meclisi her şeyin normale döndüğünün kanıtı olarak önemli bir etkinlik istiyordu. Başka seçeneğim yoktu."

Helena yine sessizce başını sallayarak onayladı.

"Ben..." Kaine ona döndü ve bir şey söyleyecek gibi oldu ama durdu.

Aralarındaki boşluk birbirlerine karşı işledikleri her günahla dolu bir uçurum gibiydi ama Helena onca mesafeden bile onun öfkesini hissedebiliyordu.

Kaine ne derse desin Helena onun kızgın olduğunu biliyordu.

"Artık yolculuk edebiliyorsun, değil mi?" diye sordu Helena. "Hevgoss'a defalarca gittiğini söylemiştin."

"Evet."

Helena çarşafın keten kenarını parmaklarıyla kıvırdı. "O zaman... buradaki işler bittikten sonra sen de... güneye gelir misin?"

"Lila'nın bana karşı oldukça derin bir nefreti var."

Helena bir cevap bekledi. *Beraber kaçacaktık. Söz vermiştin.*

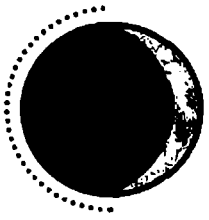
Kaine avluya baktı. "Şansım yaver giderse, sonrasında Paladya'da fazla kalmayacağım."

"Yani... bir gün geleceksin?" Sesi umut doluydu.

Spirefell'in boğucu duvarları arasında hiçbir şeyin onarılması mümkün görünmüyordu ama çok uzak bir yere giderlerse belki durum değişirdi. Ne de olsa birbirlerini bir kez bulmuşlardı. Zamanla yine yapabilirlerdi.

Bir an için Kaine'in gözleri parladı ve sessizce, "İstediğin buysa," derken, Helena adamın dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördü.

Yalan söylediğini hissedebiliyordu.

67. BÖLÜM

Mayıs 1789

Zaman tüm yaraları sarmadı ama Helena'nın zihni için bir fark yarattı. Her geçen gün anıları yerine oturuyor, bir düzene kavuşuyordu.

Onu nasıl kandırdığını yavaş yavaş hatırladıkça Helena gelir gelmez Kaine'in neden bu kadar paranoyakça davrandığını nihayet anladı. Zihnini kontrol etmesinin, en önemsiz eylemlerini bile bilmek istemesinin nedenini.

Helena'yı bir kez hafife almıştı ve artık ona asla güvenmeyecekti. Kaine ona hâlâ yalan söylüyordu.

Helena bundan şüphelenmişti ama çıkarımlarına ve yargılarına da pek güvenemiyordu. Bilincinde hâlâ bir sürü kopukluk vardı. Düşünceleri inatla sonuna varmıyor, zihni eksik olan parçaların üzerinden alışkanlıkla atlıyordu. Fakat zaman geçtikçe Kaine'in onu kandırdığından daha da emin oluyordu.

Helena'yı yönetiyor, "ortamını düzenliyor" ve şimdi bile manipüle etmeye çalışıyordu. Ne var ki Helana onun numarasının ne olduğunu bilmiyordu. Bilincini geri kazandığından beri Kaine'in anlattığı özenle tasarlanmış hikâyedeki boşlukları hissetmeye çalışıyordu. Ne gerçek ne değil ayırt edebilmek için daha iyi bir açıdan bakmalıydı.

Koridora çıkıp ileri doğru baktı. Bu koridorlar, ev, her yerine sinmiş ölüm ve yas hissi eskiden onu korkuturdu.

Orada durup çevresinin gölgelere karışmasını izledi. Bu ev gerçekten de hayaletliydi.

Ninova

O hayalet de Helena'nın ta kendisiydi.

Koridorda çıplak ayakla yavaş yavaş gezindi. Zemindeki soğuk demirler onu içinde bulunduğu âna bağlı tutuyor, gerçeğin ne olduğundan emin olmasını sağlıyordu.

Merdivene ulaştığında Kaine alt kattaki sahanlıkta göründü. Boynundaki kusursuz beyaz kumaş ve bileklerinden görünen manşetlerinin beyaz kenarları hariç tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Artık renkleri öyle keskinleşmişti ki neredeyse mürekkeple çizilmiş gibi siyah ve beyazın keskin hatlarından ibaret görünüyordu.

"Dışarıda olacağını sanmıştım," dedi Helena, Kaine konuşmayınca.

"Kalktığını fark ettim. Ana kanada gitmeyi başarabilir misin?"

Helena gidebileceğini sanmıyordu ama yine de adamın onu nereye götüreceğini merak ettiğinden başıyla onayladı.

Kaine yol boyunca bilinçli olarak mesafesini korudu ve Morrough'nun izleyebileceği noktalar konusunda onu sessizce uyardı.

Helena sürekli Kaine'e bakıyor, onda bir keskinlik ve fazladan bir özen fark ediyordu. Artık neredeyse insani hiçbir tarafı kalmamış gibiydi. Bunun sebebinin dizilim olduğu kafasına dank etti. Damıtılmanın da ötesindeydi. Dizilim onu yalnızca izin verilen nitelikler kalana kadar dönüştürmüştü.

Helena'yı ararken dizilimin onu tüketmesine izin vermişti.

Helena'nm daha önce evde dolaşırken her zaman kilitli gördüğü geniş, çift kanatlı bir kapının önünde durdular. Kapı açıldığında bir kütüphane göründü.

"Seni buraya daha önce de getirebilirdim ama bu kanatta çok fazla görünmen Aurelia'yı şüphelendirebilir diye endişelendim," dedi Kaine ve kenara çekilip Helena'ya içeri girmesi için alan açtı. "Akşama kadar yokum ama egzersiz için bir motivasyon ve vakit geçirecek bir şey iyi gelebilir diye düşündüm."

Helena mağaramsı mekâna bakarken kımıldamadı. Uzak uçta kuzeye bakan birkaç pencere görebiliyordu. İlkbaharın sonlarında bile kanattaki ışık zayıftı, koridorlar gölgelerde kalıyordu ve tavan

o kadar yüksekti ki Helena seçmekte zorlanıyordu. Karanlık her an üzerine çöküp onu yutabilirmiş gibiydi.

Helena öylece kayboluverirdi.

"Aurelia şimdi de fark edebilir," dedi Helena eşikten geçmeden. "O gitti."

Helena başını hızla ona çevirdi.

"Şu anda şehirde kalıyor. Geri döneceğini sanmam ama dönerse önden haberin olur."

Helena yutkundu. "Belki... belki sonra geliriz."

Kaine'in bunun Helena'yı cezbedeceğini düşündüğü belliydi. Ne de olsa esareti boyunca Helena sıkıntıdan patlayacak duruma gelmişti ve Kaine de şimdi ona dikkatini dağıtacak bir dünya sunuyordu. Kaine'in gözleri onu hızlıca ölçüp tarttı.

Helena parmaklarını duvara dayayıp duvar kâğıdının dokusunu hissetti ve dudaklarını ıslattı.

"Biraz... karanlık," dedi. "Tavan. Bir nöbet geçirirsem pek iyi olmaz... hem... bebek de var." Kelime dudaklarından zar zor dökülmüştü. Bilincini geri kazandığından beri ilk kez bebeğin varlığını kabul etmişti. Zihni o gerçeğin her seferinde üzerinden atlıyor, anlamını kabullenmekten kaçıyordu.

Kaine de irkildi.

"Girmemeyi tercih ederim. Eğer sorun değilse," dedi Helena.

"Hel..." Kaine ona doğru bir adım attı fakat Helena'nm kasıldığını görünce olduğu yerde durdu.

Kaine orada durmuş, bir elini hafifçe kaldırmış hâlde ona bakıyordu. Helena'nın yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Eskiden bambaşka biriyken şimdi onun bu hâliyle kalmak nasıl bir şeydi acaba? Helena tam hatırlayamıyordu ama yine de dayanılmaz buluyordu. Çenesi titredi.

"Bunun mantıksız olduğunu biliyorum... karanlıktan korkmanın. Farkındayım," dedi ve sesi titredi. "Deniyorum... biliyorum..."

Kaine bir adım gerileyip kapıları kapadı ve aralarındaki mesafe açıldıkça Helena'nm içi çekildi. Kaine'in ona dokunmasını

istemiyordu ama yine de ona yeniden sarılmasına muhtaçtı. Zihni ve bedeni sürekli çatışıyordu.

Kaine, Helena'nın arzu ettiği o imkânsız aralıkta var olamazdı çünkü yaşananları silecek ama bir yandan da uzansa dokunacağı konumda olmasını sağlayacak bir mesafe yoktu.

"Sorun değil," dedi Kaine, ona bakmadan. "İstersin diye düşünmüştüm ama tabii, bu mekâna alışık değilsin. İstediğin bir şey varsa ben getiririm."

Helena tutuk bir baş hareketiyle onayladı.

"Seni geri götüreyim," dedi Kaine.

"Hayır, gitmelisin," dedi Helena ve bileğinin içindeki kelepçe sızlayana kadar elini duvara bastırdı. "Seni çok yavaşlatırım. Yolu biliyorum."

Kaine'in gözleri parladı. "İstediğin buysa."

Arkasını döndü ve Helena refleksle elini uzattı. "Kaine..."

Kaine durunca Helena elini hemen geri çekti.

Zoraki bir gülümsemeyle baktı ona. "Dikkatli ol. Ölme."

Kaine bir an hareketsiz kalıp ona baktı ve sonra uzaklaştı. "Peki."

Döndüğünde gece çoktan çökmüştü. Helena odasındaki kanepede oturmuş beklerken halının desenine bakıyordu. Bütün günü yalandan emin olmaya çalışarak, her şeyi tekrar tekrar birleştirerek geçirmişti.

Kaine kapının eşiğinde durdu ve bunun kısa, kişisel olmayan bir ziyaret olmadığının altını çizmek ister gibi içeri girmedi. Helena onu dikkatle izledi. Kaine hep hareketsiz durmaya meyilli olmuştu. Helena bunu hatırlıyordu.

"Hangi kitapları istediğine karar verdin mi?" diye sordu Kaine.

Helena başını iki yana salladı. "Bütün gün düşündüm."

Kaine kaşını kaldırdı.

"Planın bana hiç mantıklı gelmiyor," dedi Helena.

"Eh, hiçbirimiz senin olağanüstü zekâna erişemeyiz," dedi Kaine hafifçe ama eşikten ayrılmadı.

Helena aralarındaki boşluğa baktı. Morrough izliyor olsaydı ne görürdü? Hiçbir şey. Aralarında görülebilecek hiçbir şey yoktu, yalnızca koca bir boşluk vardı.

"Bugün daima benim için geri geleceğini söylemedin," dedi Helena. "Eskiden gitmem gerektiğinde söylerdin. Ben..." Gözlerini kırpıştırdı ve bir eli seğirdi. "Sanırım. Söylerdin, değil mi?"

Kaine'in yüzü acı çekiyormuş gibi kasıldı; içeri girip kapıyı kapadı ve sırtını kapıya dayadı. "Artık boş bir vaat olur diye düşündüm."

Helena başını iki yana salladı. "Senin suçun değildi. Beni her yerde aramışsın. Mandl..."

Kaine sert bir kahkaha patlattı. Helena irkildi ve yüreği ağzına geldi.

"Evet. Teşekkür ederim. Elbette," dedi iğneleyen bir tonda. "Her yerde. Evet, her yerde aradım, değil mi?"

Kaine'in sesi dalgın bir tona kaymıştı ama gözleri hâlâ sert bakışlarla parlıyordu. Helena ona bakakaldı.

"Enkazda ve ceset yığınlarında, hapishanelerde, madenlerde ve laboratuvarlarda, baştan uca bütün kıtada. Her yere baktım... önemli olan *tek* yer hariç." Sesi çatladı ama yine de sırıttı. "*Olağanüstü* çabalarıma değer verdiğin için gerçekten teşekkürler."

Konuşma biçiminde tanıdık bir şeyler vardı. Helena'nın midesi kasıldı ve görüşü dalgalandı. Kaine'in yüzü birden büyüdü ve Helena nerede olduğunu çıkaramadı. Geçmişte mi? Şu anda mı? İkisi birden mi?

Kaine bir kez daha gülünce Helena âna döndü.

Yüzü çarpılmıştı. "Benim suçum değil yani?" diyordu dişlerini sıka sıka. "Kendime böyle mi söylememi bekliyorsun?" Solgun elini kalbinin üzerine bastı. "Ebedi mağduriyet rolünü kabullenmenin bana kendimi daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?"

Öyle yoğun bir öfkeyle kaynıyordu ki Helena o öfkesin titreşimlerini havada hissedebiliyordu. Nefesini yavaşlatmaya çalışarak aşağı baktı.

Helena'nın düşünmemeye çalıştığı o kadar çok şey vardı ki; zihninin bataklığında boğulmamak için yüzünü suyun üzerinde tutmaya çabalıyordu.

Ama Kaine'in ona yalan söylediğini biliyordu. Helena'nın bilmesini istemediği, fark etmesini engellemeye kararlı olduğu bir şey vardı ve Helena daha net hatırlayabilseydi ne olduğunu çözecekti.

"Demek istediğim bu değil," dedi Helena. "Ondan bahsetmeye çalışmıyorum. Anlamadığım şey, neden benim gitmemi beklediğin. Kaçarsam Morrough senin ihanet ettiğini ya da görevini başaramadığını anlayacak."

Kaine nefes alıp kendini toparladı, çelik bir tuzak kadar keskin ve acımasız hâline döndü. "Söylediğim gibi, her şeyin çok net bir zamanlaması var ama hiçbiri seni ilgilendirmiyor."

Kaine onun canını yakıp susturmaya çalışıyordu fakat Helena ona izin vermedi.

"Ben gidersem Morrough hainin sen olduğunu anlayacak," dedi inatla. "Anlamasa bile kaçmama izin verdiğin için seni suçlayacak. Çaresiz durumda ve bu... bu bebek onun en büyük fırsatı. Eğer ona rejimi devirebilecek kadar zarar verebilseydin, seni tutan bir şey olmasaydı çoktan yapmış olurdun."

Kaine bu kez hiçbir şey söylemedi.

Helena derin bir nefes aldı. "İşlerin istikrasız olduğunu söyledin ve bu doğru ama her şeyi bir arada tutan, çökmeyi engelleyen tek bir şey var. Yüce İnfazcı. Herkesin korktuğu kişi o. Herkes Morrough'ya bir şey olması durumunda Yüce İnfazcı'nın başa geçeceğini varsayıyor. Ve artık bütün dünya onun sen olduğunu biliyor.

"Bu açıdan bakınca Morrough'yu diğer ülkelerin sonunda saldırmasına yetecek kadar zayıf gösterebilecek tek bir şey geliyor aklıma."

Kaine omuz silkti. "Şu anki politik durumu doğru değerlendirdiğini hiç sanmıyorum. Aklma tek bir ihtimal gelmesi başka seçenek olmadığı anlamına gelmez."

Helena onun gözlerinin içine baktı. "O zaman neden bana ne planladığını anlatmıyorsun? Kaçırdığım bir şey var mı görürüz."

Kaine başını yana eğdi ve bir anda üzerine buz gibi, alaycı bir keskinlik çöktü. "'Seni ilgilendirmiyor,' cümlesinin hangi kısmını anlamadın? Bu kelimelerden birinin anlamı aklımdan mı uçtu? Belki de sana bir sözlük getirmeliyim, ne dersin?"

Helena'nın boğazı gerildi ve parmakları seğirdi. Kaine kırılganlaştıkça zalimleşirdi hep.

Helena onun gözlerinin içine baktı. "Eğer Morrough'yu zayıflatmanın ya da öldürmenin bir yolu olsaydı çoktan yapmış olurdun. Mecbur olmasan..." Boğazı tıkandı. "Ben... hamile olmazdım. Yani seni bunu yapmaktan alıkoyan bir şey var. Ve bu benim, değil mi? Benim gitmemi bekliyorsun çünkü o noktada Morrough'nun ihanetini fark etmesi önemli olmayacak çünkü ölmüş olacaksın. Çünkü Morrough'yu zayıflatmanın tek bir yolu kaldı, o da Yüce İnfazcı'yı kaybetmesi."

Kaine bir an kıpırdamadan durdu ve sonra maskesi düştü. Derin bir nefes verdi.

"Kütüphane seni en az bir hafta oyalar diye ummuştum," dedi Kaine. Çok yorgun görünüyordu.

Helena onun kendini açıklamasını bekledi ama Kaine açıklamadı.

"Planın bu mu?" Helena'nın sesi inanamıyormuş gibi titriyordu. "Bu kadar zaman geçti ve senin planın hâlâ beni bir yere saklayıp kendini hain olarak öldürtmek. Bunu kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kaine öyle boğuk bir kahkaha attı ki Helena'nın iliklerine işledi.

"Bu sefer bizim için daha iyi bir çözümün var mı peki?" dedi alçak sesle. "Sonuçta başına geleceğini düşündüğüm hiçbir dehşet henüz gerçekleşmedi. Seni kaybetmem ve on dört ay boyunca arayıp bulamamam. Seni nihayet geri aldığımda işkence görmüş ve parçalanmış olman. Tutsağım olman... aktarım... sana tecavüz etmem..." Sesi öfke ve kederle çatlıyordu.

Kaine bembeyaz kesilmişti; ışıldayan, yakıcı bir beyazlık. "Yetmedi mi? Aramızdaki potansiyel acının henüz keşfedilmemiş derinlikleri olduğuna şüphe yok. Hepsini tek tek gerçekleştirmeye çalışalım mı?"

Helena sessiz kaldı. Söylemek istediği çok şey vardı ama nereden başlayacağını, bunu nasıl telafi edeceğini bulmak mümkün değilmiş gibi geliyordu. Zihni küçücük kalmış, bunu kaldıramayacak kadar güçsüzleşmişti. Helena bunu denerse parçalanacaktı.

Kaine sert bir nefes verdi, yüzündeki ifade bir anda kapandı ve o parıltı söndü. Çenesi titriyordu. "Elimden gelen bu, Helena. Senin için asla yeterli olmadığı için üzgünüm."

"Kaine..." İsmi hırıltıyla çıkmıştı Helena'nm ağzından.

Kaine iç çekti ve ayakta kalmak için buna ihtiyaç duyuyormuş gibi bir elini kapı pervazına dayadı. "Herkesi kurtarmak istediğini biliyorum; sen hep öyleydin. Ne yazık ki benim böyle bir yeteneğim yok. En azından bu şekilde savaşın bittiğini görebilirsin. Sana bunu verebilirim."

"Hayır!" dedi Helena zorla.

Kaine başını kaldırdı ve yüzü sertleşti. "Başkaları yerine beni seçmeyeceğini söylerdin hep. Ben batan bir gemiye zincirliyim. Seni de yanıma çekmeyeceğim."

"Yalan söylüyordum!" Kelimeler çığlık olarak çıktı. "Yapmadım... Yapamadım... Ben yap–"

Helena soluksuz kalıp göğsünü kavradı. Kalbi öyle düzensiz atıyordu ki nefes almasına müsaade etmiyordu. Koluna saplanan acıyı umursamadan bir elini göğüs kemiğine bastırdı. Oda dalgalandı.

Kaine'in öfkesi bir anda yok oldu ve tereddütle Helena'ya yaklaşıp yaralı bir hayvan misali yanma diz çöktü. Omuzlarından nazikçe tutarak onu dik tutmaya çalıştı.

"Helena... nefes al. Lütfen. Nefes alman lazım." Yalvaran gözlerle bakıyordu.

Helena onu hatırladı. Bunu hatırladı. Bir zamanlar böyle olduklarını. Kaine'in omzuna tutundu ve alnı onunkine dayandı.

"Lütfen nefes al," diye tekrarlıyordu Kaine. Ellerinin ağırlığı Helena'nm odaklanmasını, göğsündeki spazmın durmasını sağladı.

"Başka bir yol olmalı," dedi Helena, tekrar konuşabilecek duruma geldiğinde. "Beraber kaçacağız demiştik. Unuttun mu? Neden

kaçamıyoruz? Seyahat ettiğini söyledin; kaçarız ve başına gelenleri tersine çevirmenin bir yolunu bulurum. Sen gidersen diğer ülkeler Morrough'yu halleder. Neden bunu yapamıyoruz?"

"Yapabiliyor olsaydım seni çoktan götürmüştüm. Firarileri avlarken bana tefilinimi taşıma izni vermişti ama geçen yıl... şüphelenmeye başladı. Bu yüzden seni Shiseo'nun götürmesi gerekiyor."

Helena başını iki yana salladı. "Hayır..."

Kaine onun elini tuttu. "Bayard'ı kurtarırsam ne istersem yapacağına söz vermiştin, hatırlıyor musun? Ben de şimdi bunu istiyorum. Bu lanet ülkeyi arkanda bırakacak ve çok uzaklarda hayatım yaşayacaksın. Holdfast'a Lila'yı ve vârisini koruyacağına yemin etmiştin. Bu söz seni uzun süre meşgul edecektir."

"Önce seninle ilgileneceğime söz verdim," dedi Helena elini hızla çekerek. "Daima. Sana daima olacağına söz verdim. Bildiğini okusaydın beni gönderirdin ve ben seni hatırlamazdım bile. Çok geç olana kadar bir fikrim bile olmazdı..."

"Pekâlâ." Sesi gergin çıkıyordu. "Son kez sana dürüst olduğumda, ortadan kayboldun ve geri dönmedin."

Helena irkildi ve nefesi yine tekledi. "Ama denedim. Ben... ben geri geliyordum. Denedim..."

"Denediğini biliyorum. Raporlara bakılırsa ortalığı yakıp yıkmışsın. Babam orada olmasaydı ve sen bunu fark etmeseydin kaçabilirdin. Denediğini biliyorum." Geri çekildi. "Ama sonuçta yetmedi ve bu senin suçun değildi, sadece böyle oldu."

Helena onu yakalayıp çekilmesine izin vermedi ve yüzlerini birbirine yakın tuttu. "Ama ya orada birlikte olsaydık? Lila'yı beraber kurtarsaydık her şey farklı olabilirdi. Neden şimdi birlikte çalışamıyoruz?"

Kaine'in yüzünde bir şey belirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. Helena sorusunun absürtlüğünü fark etti. Çünkü o artık eski Helena değildi, hayaletten biraz daha fazlasıydı sadece.

Kaine sadece başını eğdi. "Önümüzde uzun bir veda var. Seninle kavga etmek istemiyorum ama seni en ufak bir riske atacak hiçbir şey yapmayacağım."

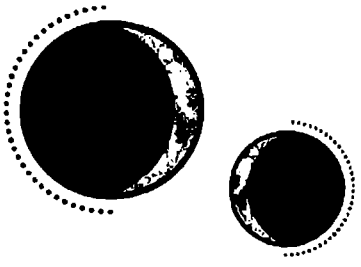
"Bırak da başka bir yol bulmaya çalışayım," dedi Helena. "Araştırabilirsem, belki henüz düşünmediğimiz bir şey vardır."

Kaine sessiz kaldı. Helena onun sonuçları ve riskleri düşünüp tartmasını izledi ve sonunda Kaine iç çekti. "İki şartla denemene izin veririm. Stres yüzünden sağlığın bozulursa hemen duracaksın ve Shiseo geldiğinde, bir çözümün ya da cevabın eşiğinde olduğunu sansan bile ben seni zorla göndermek zorunda bırakmadan gideceksin. Beni kandırmaya ya da manipüle etmeye çalışmayacaksın; veda edeceksin ve gideceksin." Gözlerinin içine baktı. "Anlaştık mı?"

Helena sertçe yutkundu. "Bir şartla."

Kaine'in çenesi kasıldı. "Nedir?"

"Bana artık yalan söyleme. Her defasında söylediğin şeyin doğru olup olmadığını düşünmek istemiyorum."

68. BÖLÜM

Mayıs 1789

Kaine şartını kabul edip onu bıraktı ve ayağa kalktı.

"Geç oldu. Dinlenmelisin," dedi. "Yarın neler bulabileceğime bakarım. Sanırım Shiseo senin için bazı şeyler toplamıştı."

"Bekle," dedi Helena hemen; aralarındaki mesafe tekrar açıldığında denge çökecekmiş gibi hissetmişti. "G-gitme."

Kaine birden ona döndü ama sonra yeniden o sahte kayıtsızlık ifadesine döndü. "Neden?"

Helena'nın elleri yumruk oldu. "Sen ne zaman gitsen... hangi hâlinin döneceğinden asla emin olamıyorum. Anılarım... sıralı değil ve bu yüzden kafam karışıyor. Uzakta olduğunda hep... çok soğuk oluyorsun."

Kaine titreyen elini hemen arkasına aldı. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, kelimeler sanki zorla çıkıyordu ağzından.

"Kalmanı istiyorum," diye fısıldadı Helena.

Kalkıp yatağa doğru yürüdü. Kaine'in yanından geçerken birden şimdiye döndü ama *şimdiki* şimdi değil.

Yatağa gidiyordu ve Kaine de ceketini çıkarıp kanepenin üzerine koyuyordu. Helena yatağa uzanıyor ve sayvana bakarak kıpırdamamaya çalışıyordu...

Helena kalakaldı; ciğerleri kapanıp onu boğuyor, başı ikiye ayrılacakmış gibi zonkluyordu.

Bunu nasıl düzeltebilirlerdi ki?

"Helena..."

Kaine'in sesi onu hayalden çekip çıkardı. Helena dönüp ona baktı.

Kaine başını iki yana salladı. "Bunu yapmayalım," dedi. "Yarın geri gelirim ve... çok uzak..."

"Hayır." Helena başını salladı. "Sana yeniden alışmam gerek. Bunu hatırlamam lazım."

Kaine nefes verip yatağın kenarına oturdu ve tıpkı eskiden olduğu gibi karşıya bakarken elleri birbirine kenetlendi.

Kaine'in parmakları sürekli seğiriyordu. Parmaklarını sabit tutmaya çalıştıkça daha da geriliyorlardı. Helena onun neden böyle titremeler yaşadığını anlayamıyordu.

"Neden artık iyileşmiyorsun?" diye sordu.

Kaine ona bakmadı. "Bu kadar az Ölmeyen kalmışken Morrough geride kalanları daha fazla tüketiyor. Yenilenme de bu yüzden daha uzun sürüyor. Ama... ellerimin neden durmadığını bilmiyorum. Kibrin bedeli herhalde."

Bunca aydır Helena onun dağılmasını izlemişti. Kaine kurtulma becerisinin azalması nedeniyle alacağı cezanın artacağını bile bile Ölmeyenler'i teker teker öldürüyordu.

"Çok üzgünüm, Kaine," dedi Helena yumuşak bir sesle.

Kaine irkildi ve neredeyse elini çekiyordu.

"Benden özür dileme," diye patladı, Helena'ya öfkeyle bakarak. "Ama bana kızgınsın, değil mi?"

Kaine tekrar karşıya bakmaya başladı ve boğazı kasıldı. "Bu bana özür borcun olduğu anlamına gelmez."

"Nedenmiş?"

"Çünkü..." Sesi yarıda kesildi ve aşağı baktı. "Önce benim özür dilemem gerekiyor ve ben... nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Hiçbir şeyi hatırlamazsın diye umuyordum. Keşke Bayard'ı nasıl çıkardığım konusunda sana yalan söyleseydim. Gitmene izin verseydim bunların hiçbiri olmazdı."

Helena doğrulup oturdu. "Bu beni öldürürdü. Beni gönderseydin ve sonra Lila için geri dönmeni istedim diye yakalandığını

öğrenseydim ölürdüm. Seni kurtarmak için hepsini, her saniyesini yine yapardım."

Kaine yüzünde şok ve öfkeyle Helena'ya dönüp baktı.

"Beni kurtarmadın," dedi konuşabilecek hâle geldiğinde. "İkimizi de iki yıl cehenneme attın sadece."

Helena'ya vursa daha az canını yakardı. Helena'nın yüzündeki bütün kan çekildi ve vücudu buz kesti.

"Geri dönmeye çalıştım..." dedi Helena, sesi titriyordu. "*Gerçekten* denedim."

Kaine'in ifadesi pişmanlığa döndü. "Biliyorum. Öyle demek istemedim..."

Helena ona bakmaya devam ederse kusacağını hissettiğinden Kaine'den uzaklaştı.

"Seni kaybetmeye razı olacağımı düşünmeyecektin," dedi. "Başka sorumluluklarım var diye daha az önemsediğimi mi sandın? Senin kadar hissetmediğimi? Seni güvende tutmak için elimden gelen *her şeyi* yaptım. Tüm yaptıklarımı bilmiyorsun bile."

"Ben sadece..."

"Her sorduğunda senin olduğuma yemin ettim. Daima. Daima deyince istisnalar ya da son kullanma tarihleri olmaz."

Helena başında korkunç bir ağrıyla uyandı. Karanlıkta yatıp kendini toplamaya çalıştı. Kaine'in parmaklarının hâlâ kendi parmaklarına dolanmış olduğunu hissedebiliyordu. Onu aradığında yatağın yanında yere oturduğunu, başının yana düşmüş olduğunu gördü.

Helena ona yaklaşıp loş ışıkta yüzünü inceledi.

Hep o arada kalmış anılarının geçmişle şimdi arasında gidip gelerek havaya atılmış bozukluk gibi döndüğü anlarda zorlanıyordu. Ama bu kadar yakınken, zaman ne kadar değişse de Kaine onundu. Hâlâ. Hep olduğu gibi.

Kaine hükümlerinin çoktan verildiğini düşünmesine rağmen Helena'yı sevmişti. Ne olursa olsun sevmişti.

"Seninle ilgileneceğim," dedi Helena, sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Kaine'in uyandığı ânı hissetti. Adamın bütün vücudu gerildi, gözleri birden açıldı ve parmakları seğirdi. Kaskatı kesildi ama Helena'yı görünce vücudu bir an gevşedi. Gözlerini kıstı ve ayağa kalkıp Helena'nın üzerine eğildi. "İyi misin?"

"Sadece başım ağrıyor," dedi Helena.

Kaine, Helena'nın alnına dokundu ve rezonansı gözlerinin arkasındaki basıncı uyuşturdu.

"Bugün araştırmayı bana getirebilir misin?" diye sordu Helena.

Kaine kaşlarını çattı. "Bence dinlenmen gerekiyor."

"Hayır. Düşünecek bir şeyim olmadığında daha da kaygılı oluyorum."

Kaine iç çekti ama tartışmadı. Yine de Helena'ya bakarken kafasında tartışma döndüğü belliydi. Sonunda derin bir nefes aldı ve Helena'nın elini tuttu. "Sana beni buna pişman etmemen konusunda güveniyorum... yalvarıyorum."

Helena ne kastettiğini anlamamıştı, ta ki Kaine parmaklarını Helena'nın bileğine sarıp metal şeridin birden çözülmesini sağlayana kadar.

Helena kocaman açılmış gözlerle Kaine'in kelepçeyi açmasını ve nullyum dolu tüpün bileğinden çıkmasını izledi. Deliğin kenarları yıpranmıştı ve düştüğü ya da bileklerine fazla güç bindirdiği zamanların izlerini taşıyordu.

Tüpün ve deliğin bu kadar küçük olması Helena'yı çok şaşırttı. Hep çok daha büyükmüş de bileğindeki kemiklerin arasındaki bütün alanı dolduruyormuş gibi hissetmişti. Kaine'in parmakları bileğinden çözüldü ve Helena çok uzun zamandır ilk kez rezonansını hissetti.

"Kelepçeleri hâlâ takmak zorundasın," dedi Kaine gergin bir sesle. "Ama dikkatli olacağın, hizmetkârları öldürmeyeceğin ya da kaçmayacağın konusunda sana güveniyorum."

Helena bir şey yapamayacak kadar sarsıldığından sadece başını hafifçe sallayarak onaylamakla yetindi.

"Stroud geldiğinde nullyumu geri takmam gerekecek yoksa fark eder. Bunu neden daha önce yapamadığımı anladığını umuyorum."

Helena başını yine onaylarcasına salladı.

Kaine derin bir nefes aldı ve diğer bileğine geçip oradaki kelepçeyi de çıkardı. Helena'nın kendine gelmesi için ona bir dakika tanırken bileklerini çevirdi ve rezonansının parmak uçlarına kadar ulaşmasını hissetti.

"Kaybedene kadar ne kadar büyük bir parçam olduğunu fark etmemiştim," dedi Helena, avuçlarını başına bastırıp beynindeki deliye dönmüş iltihabı yatıştırırken. Zihni, iki farklı Helena üst üste binmiş de bilinci ikisinin arasında gidip geliyormuş gibi tuhaf bir yapıdaydı.

Başını kaldırıp baktı. "Sanırım bir şeyler yiyebilirim."

Rezonansının hissinin tadını çıkarırken parmaklarını açıp kapamaya devam etti. Kaine, Helena'yı tamamen kontrol edebileceği bir durumda tutma arzusuyla artık onun gardiyanı olmak istemeyişi arasmda ikilemde kalarak onu izliyordu.

Bir seçim yapmış ve Helena'yı serbest bırakmıştı.

Helena onun bundan pişman olmasını istemiyordu.

Birkaç dakika bileklerindeki tüplerin neden olduğu kas ve tendon hasarını onarmaya çalıştı ama çoğu çok eskiydi ya da yenilenemeyecek kadar hasar görmüştü. Zaman ve yaralanma yüzünden parmaklar becerisini yitirmiş, eski çeviklikleri tamamen kaybolmuştu. En sonunda vazgeçti ve bakır bandı taksın diye bileklerini Kaine'e uzattı.

Kaine nullyum tüplerini cebine koydu. "Bulabildiğim araştırmaları göndereceğim."

Ayağa kalkmak üzereydi ki Helena onun elini yakaladı. Artık bir şeylere güçsüzce değil, gerçekten tutunabildiğinden Kaine ona bakana kadar elini bırakmadı.

"Dikkatli ol," dedi. "Sakın..." Kelime boğazında takıldı. Elini sıktı. "Bana geri dön, olur mu?"

"Döneceğim."

Davies bir dosya getirdiğinde öğlen olmuştu ve Helena birikmiş notları çözmeye koyuldu. Çoğu alışık olmadığı bir elyazısıyla ve tanıdık gelmeyen bir simya kısaltma sistemiyle yazılmıştı ama sayfalar arasında Shiseo'nun akıcı yazısını ve hatta Kaine'in elyazısını tanıdığı notlar da vardı.

Birçok yarım dizilim ve formül vardı. Bazıları tuhaf biçimde tanıdık geliyordu. Helena onlara baktı ve semboller birbirine karışıp sayfaya yayılana kadar zihnini zorladı.

Yan yatıp kollarını başının etrafına sardı ve bir noktada içi geçti.

Uyandığında Kaine yanında oturuyordu. Elinde bir hamilelik rehberi vardı ve sayfaları hızlı hızlı gözden geçiriyordu.

Helena bunu görünce irkildi.

Hamilelik hakkında düşünmek istemiyordu. Var olduğunu biliyordu ama bu ona çok fazla geliyordu. Şu anda çok daha acil şeyler vardı.

Kaine hemen kitabı kapadı.

Başındaki ağrı hâlâ dinmediği için Helena gözlerini yumdu. "Bu notlar nereden geldi?"

"Bazıları Bennet'a ait sanırım. Shiseo bulduğu metalurji harici her dizilimi topladı. Seni bunlar üzerinde çalışırken gördüğünü söyledi."

Hafızasındaki yeni bir boşluk su yüzüne çıkıyordu. Böyle bir şey üzerinde çalışmış mıydı?

"Hatırlamıyorum." Daha ne kadarı eksikti?

"Eminim zamanla geri gelecektir," dedi Kaine.

Ama çok az vakit vardı. Zihni sıkışmış dişliler gibi gıcırdarken Helena gözlerini açtı. "Ben hiç yaşam büyüsü veya ruh büyüsü için dizilim kullanmadım sanırım." Kaşları çatıldı. "Belki de göksel ya da elemental formüllerle çalışmıyorlardır. Dizilimde başka rakamlar kullandın mı hiç?"

Kaine başını iki yana salladı.

Bu konuşma acı verici derecede tutuktu. Helena kendi hafızasının içinde körlemesine yürüyor, resmen elinde hangi parçalar olduğunu hatırlayamadan bir yapbozu çözmeye çalışıyordu. Fikirlerini anlatırken Kaine makul düzeyde dikkatli bir ifadeyle başını yukarı aşağı sallıyordu ama gözü sürekli saatteydi ve Helena onu konuya çekmeye çalıştığında yüzünde hiç duygu belirtisi göremiyordu.

Derken yavaş yavaş Kaine'in onu oyaladığım fark etmeye başladı. Notlar, kelepçelerin çıkarılması: Hepsi onun gönlünü almak içindi. Tıpkı kütüphane gibi. Kaine onu oyalamaya ve iyileşmeye motive etmeye çalışıyordu ama Helena'nın fark yaratacağına dair hiçbir beklentisi yoktu. Onu idare ediyordu.

Helena konuşmayı kesti.

Kaine, Helena'nın söylediği bir şeye katılıyormuş gibi başını salladı ve ayağa kalktı. "İhtiyacın olan şeyleri ayarlarım."

Kapıya doğru yöneldi, sonra birden durup geri döndü. Uzun süre Helena'ya ve odaya baktıktan sonra nihayet konuştu.

"Biliyorum biz..." Durdu ve yumruk yaptığı elini arkasına saklandı. Gözlerini kırpıp Helena'nın hemen arkasındaki bir noktaya baktı.

"Anladığım kadarıyla," dedi sonunda, sesi ürkütücü derecede soğuk ve uzak geliyordu, "kaçacağın zamana kadar basit yöntemlerle kürtaj mümkün olmayacak. Yaşam büyüsüne ya da cerrahi yöntemlere başvurabileceğimiz başka yollar var. Gittiğinde bunu çözmen için gereken malzemelerin elinde olmasını sağlamaya çalışacağım ama özellikle ihtiyaç duyacağın bir şey varsa bana söyle. Sana mutlaka ulaştırırım."

Helena cevap bile veremeden arkasını dönüp çıktı.

Helena geriye yaslandı ve dosyayı itip kendini bedenine bakmaya zorladı.

Tereddütle ve gönülsüzce elini karnına götürdü, göbek deliğinin hemen altına bastırdı ve rahminin hafif şişliğini hissetti. Eli neredeyse kontrolsüzce titrerken rezonansını içeri yönlendirdi.

Rezonans ekranında görmüştü ama kendi eliyle yoklamak bambaşka bir şeydi.

Ne kadar küçük olduğuna şaşırdı.

Kalbi çalkalanarak atarken elini hızla çekti.

Helena hiç çocuk düşünmemişti. Nasılsa çocuğu olamayacaktı ve ne istediğinin bir önemi yoktu. Bir ay önce, Morrough'nun bir bebeği ele geçirmesini önlemek adına hiç tereddütsüz kendini öldürürdü. Hamilelik bu bağlam dışında Helena için yok hükmündeydi.

Ama kaçarsa ve karar onun olursa, ne yapacaktı?

O akşam Davies yemeğinin yanında kazıma plakaları ve bir oyma kalemi de getirdi. Helena kalemi eline aldığında başta sessiz bir şokla donakaldı. Evin altını üstüne getirirken böyle bir alet bulmuş olsaydı, hiç düşünmeden kalbine saplamaya çalışırdı.

Kaine onu fazla iyi tanıyordu.

"Kaine burada mı?" diye sordu Helena.

Davies başını iki yana salladı.

"Geri geldiğinde onu görmek istediğimi söyleyebilir misin?"

Akşam çöküp ışıklar loşlaşmıştı ki kapı açıldı ve Kaine eşiği geçip geçmemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi orada öylece durdu.

Aralarındaki mesafeden nefret eden Helena dosyadan başını kaldırdı.

"Sana kısırlaştırılmış olduğumu söylemiş miydim?"

Kaine bunu duyunca içeri girip kapıyı kapadı. "Hayır ama öyle olduğunu varsaymıştım. İnanç için standart uygulamaydı. Babamın en büyük korkularından biri yaşam büyüsü kullandığımı fark edip beni hadım etmeleri ve soyumuzu kurutmalarıydı."

"Ah."

Helena bu konuşmayı daha önce yapmamış olduklarına sevindi.

Kaine'in çenesi gerildi. "Stroud'un bunu geri çevirebileceği hiç aklıma gelmemişti. Programa alınmayacağını düşünmüştüm."

Helena'nın elleri karnına doğru kaydı. "Gitmeden önce söylediğin şey hakkında konuşmak istiyorum."

Kaine'in ifadesi kararddı.

Helena'nın göğsü sıkıştı. Geçmişte de şimdi de Kaine ona pek çok kez böyle bakmıştı. Helena gözlerini kapayıp o anları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Biraz yaklaşabilir misin?" Dudakları kurumuştu. "Bu kadar uzakken konuşmak zor oluyor."

Kaine'in bu konuşma için onun yakınlarında olmak istemediği çok açıktı ama Helena'nın onun yakın olmasına *ihtiyacı* vardı.

Helena gözlerini ellerine dikti. "Kaçtığımda hamileliği sonlandırmamı beklediğini fark etmemiştim. Bunu neden isteyebileceğini anlıyorum ama yapmayacağım."

Helena başını kaldırıp tepkisini ölçmeye çalıştı ama Kaine ona bakmıyordu.

"Özgür olduğunda fikrini değiştirebilirsin," dedi Kaine. Konunun onunla hiç alakası yokmuşçasına duygusuzca çıkıyordu sesi.

Helena başını iki yana salladı. "Değiştirmem."

Kaine'in çenesi titredi ve gözlerinin etrafındaki gerginlik iyice görünür oldu. "Bana böyle bir taahhütte bulunman için hiçbir sebep yok." Sesi çatladı. "Ne istiyorsan onu yap."

"Öyle yapıyorum," dedi Helena. "Ayrıca bilmeni istiyorum. Yapmazsam merak edip duracağım. Bebeğimizin gözlerinin sana mı bana mı çekeceğini. Nasıl bir rezonansı olacağını. Belki de olmayacağını ya da sıradan bir şey mi olacağını." Boğazı düğümlenmeye başladığı için hızlı hızlı konuşuyordu. "Saçları benimki gibi mi olurdu yoksa seninki gibi dümdüz mü diye merak ederdim. Eğer sensiz gitmek zorundaysam... eğer sen... sen ölürsen... ona senden bahsetmek isterim." Sertçe yutkundu. "Kimseye senden bahsedemedim. Birileri nasıl biri olduğunu bilsin istiyorum."

Kaine bunları duyunca Helena'ya baktı.

"Benim nasıl biri olduğumu mu?" dedi sonunda. "Tam olarak nasıl biri olduğumu düşünüyorsun acaba?" diye dalga geçip başını iki yana salladı. "Önünde yepyeni bir hayat fırsatı var. Benim hatıralarımı peşinde sürükleme."

Helena başını iki yana salladı ama Kaine'in yüzü sertleşti ve tamamen keskinleşti.

"Gerçekten Ölmeyenler'den birinin piçini ömrün boyunca sırtında taşımak mı istiyorsun?" diye sordu Kaine. "Bütün dünya burada olduğunu ve kime gönderildiğini biliyor. Sence babasının

kim olduğunu ve bunun *nasıl* olduğunu tahmin etmeyecekler mi? Gözlerinin rengi ne olursa olsun, kaç yaşma gelirse gelsin o bir katilin çocuğu olacak. Ben sana tutsakken *tecavüz ettiğim* için doğmuş olacak ve bunu herkes bilecek. Herkes."

Yüzü öfke doluydu ve parmakları sanki Helena'yı sarsmak istiyormuş gibi titreyip kıvrılıyordu ama ifadesi acıyla dolarken başka tarafa döndü.

"Arkanda bırak işte." Hırıltılı bir nefes aldı. "Çocuk mu istiyorsun? Başkasıyla yap."

Helena ona inanamayarak baktı. "Öyle yapacağımı mı sanıyorsun? Kaçacağımı ve elinden kurtulduğum için kendimi şanslı sayacağım bir canavarmışsın gibi davranacağımı mı?"

Kaine ona yüzünde boş bir kabullenişle bakıp sonra yine gözlerini kaçırdı. "Gerçek bu."

Helena'nın göğsü sıkıştı ve yüreği ezildi.

"Kaine..." Ona uzandı. "Sen canavar değilsin. Başka seçeneğin yoktu. İkimizin de... ikimiz de tecavüze uğradık."

Kaine onun ellerinden uzağa kaçtı. "Yapma."

Helena bir adım atıp bu sefer kaçmasına izin vermeyerek yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Sen benimsin," dedi kalbi kaburgalarım döverken. "Hatırladığımda senden hâlâ nefret edeceğimi mi sandın gerçekten?" Başını iki yana salladı. "Hatırlamadan önce bile yanında güvende hissettiğim tek şey sendin. Delirdiğimi düşünüyordum ama bir yanım seni hep tanıyordu. Bir not bırakmıştım. Notumu almadın mı? Ben seni seviyorum."

Kaine vurulmuş gibi irkildi ve başını iki yana sallamaya başladı ama Helena onu durdurup gözlerine bakmaya zorladı.

"Seviyorum," dedi Helena hiç tereddüt etmeden. Sesi ânın yoğunluğundan titriyordu. "Seni seviyorum. Ve daima seveceğim. Daima."

Parmak uçlarına yükselip onu kendine çekti ve öptü.

Dudakları buluştuğunda Kaine donup kaldı.

"Seni seviyorum," dedi Helena dudaklarına doğru, nefesini Kaine'e üfler gibi.

Kaine bir an daha kıpırdamadı ama sonra silkindi, avuçları Helena'nm yüzünü kavradı, parmakları saçlarına dolandı, onu kendine çekti ve onu öperken dudakları alev aldı.

Helena'yı açlıktan ölüyormuş gibi öptü. Kendini Helena'nm içine dökmeye ya da onu tüketmeye çalışıyormuş gibi.

Helena'mn zihninde, *O benim. O tamamen benim*, cümleleri yankılanıyordu. Kollarını Kaine'in boynuna doladı, dudaklarındaki dudaklarını memnuniyetle karşıladı.

Kaine konuşabilmek için biraz geri çekildi ama avucu Helena'nın ensesini kavramıştı ve alınları birbirine yaslanmıştı.

"Özür dilerim... özür dilerim... sana yaptığım her şey için çok özür dilerim," dedi Kaine. Sesi boğuk ve paramparça çıkıyordu. "Seni seviyorum. Sen gittin ve ben sana bunu hiç söylememiştim."

Helena günlerini notlar alarak, bulabildiği her kitabı ve bilgi kırıntısını inceleyip Shiseo'nun toparladığı parçalı dizilim kavramlarını anlamlandırmaya çalışarak geçirdi. Artık Wagner'ı ve onun amatör dizilim çizimlerini defalarca anlamlandırmaya çalışma çabalarını hatırlıyordu.

Bunu yeniden tasarlamak imkânsız görünüyordu ama aklına gelen tek çözüm buydu. Talebi üzerine Kaine ona Cetus'un tüm eserlerini, mektupları ve antolojilerini, yüzyıllar boyunca ona atfedilen tüm şüpheli metinleri sağlamıştı. Eğer hangilerinin gerçek olduğunu tespit edebilirse, Cetus'un simya yöntemlerini daha iyi anlayabileceğini umuyordu.

Çalışırken tüm bunların boşuna olduğunu, kendini kandırdığını, daha önce bir çözüm bulamamışken şimdi bulmasının da imkânsız olduğunu söyleyip duran korkuyu yok saydı. Çalışmaya devam etti; Kaine'i arkada bırakıp ölüme terk edeceği bir gelecek olamazdı.

Zihnini hafızasını içine hapsettiği o daracık boşluğun sınırlarından güçlükle çekip çıkardı ama bu çaba başını öyle ağrıtıyordu ki yalnızca kısa periyotlarla çalışabiliyordu.

Bir sabah uyandığında hizmetkârların bütün kitaplarını ve notlarını toplayıp bitişikteki odaya taşıdıklarını gördü. İki oda arasında eskiden daima kilitli duran bir kapı vardı. Kaine yatağın başında duruyordu.

"Stroud bugün geliyor," dedi. "Nullyumu yeniden takmam gerek."

Helena'nın ağzı kurudu. "Elbette," diyerek ellerini uzattı ve tüpler bileklerine kayıp da rezonansı kaybolurken irkilmemeye çalıştı. Bunun Kaine'in suçu olmadığını biliyordu ama yine de ellerine bakarken ihanet hissiyle içi kalktı.

Kalbi dehşetle atarken yatağına geri kıvrıldı ve bileklerindeki o mide bulandırıcı ölü hissi ovuşturarak geçirmeye çalıştı. Kaine de Stroud'u getirmek için çıktı.

"Kimler ayılmış bakalım," dedi Stroud içeri girer girmez. "Yüce İnfazcı senin için çok endişelendi. Öleceğini düşünüyordu sanırım. Görünüşe göre sonunda babanızı dinlemişsiniz."

Kaine'in çenesi kilitlendi ve Stroud'a duyduğu nefreti saklamaya bile çalışmadı. "Belki de ziyaret sebebine odaklanmalısın."

Stroud dişlerini emdi ve çantasını yatağın yanındaki masaya bırakıp Helena'nın üzerine eğildi; parmaklarıyla ve rezonansla yoklamaya başladı.

"Pekâlâ, görünüşe göre hastalık geçmiş. Kilo almaya da başlamış." Stroud birkaç parmağını Helena'nın alnına bastırdı ama çok hafif bir enerji titreşimi kullandı. "Beyninde hâlâ ciddi bir iltihap var gerçi. Hamileliğin geri kalanında bu anıların kurtulacağına güvenmezdim. En ağır Bedel genellikle sonlarda gelir, tabii bu çocuk umduğumuz şeyse."

Dikkatini Helena'ya vermemiş olsaydı Stroud, Kaine'in renginin griye döndüğünü görürdü.

"Artık yemek de yiyebildiğine göre, dışarı çıkıp egzersiz yaptığından emin olmalısınız. Ne kadar güçsüz olursa canlı doğum ihtimali o kadar azalır."

Helena'yı bırakıp çantasına uzandı ve bir rezonans ekranı çıkardı. "Şimdi durumlar nasıl bir bakalım."

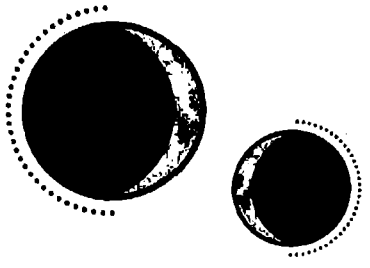
Battaniyeyi aşağı çekti ve Helena'nın kıyafetlerini yukarı kaldırdı. Kaine hemen yüzünü çevirdi.

"Gayet sağlıklı," dedi Stroud, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle; gazın içinde hafif titreşen şekle bakarak. "Koma ya da nöbetlerin fetüs gelişimine bir etkisi olmamış. Bu çok talihsiz olurdu. Sanırım gebeliğin yeterli aylarına ulaştık..."

Stroud gözlerini kıstı ve ekran değişti, şekil esneyip genişledi. Stroud'un yüzü bir anda düştü.

"Dişi."

Ninova

69. BÖLÜM

Haziran 1789

Bir kız.

Helena cinsiyeti öğrenmeyi düşünmemişti bile. Lila'nın bunu anlamaya çalıştığını hatırlıyordu ama kaygılanacak o kadar çok şey vardı ki bu aklına gelmemişti.

Hamilelik bir anda sarsıcı bir gerçeklik kazandı. Önceden bebek sadece bir kavram, henüz şekillenmemiş bir ihtimaldi. Şimdiyse bir kızdı.

Stroud Helena'nın pelvisinin alt kısmına daha sert bastırdı; yüzündeki çizgiler karardı.

"Eh, bu hayal kırıklığı oldu. Biz erkek istiyorduk," dedi Stroud, Helena'ya bilerek yanlış cinsiyete hamile kalmış gibi öfkeyle bakarak. Helena yüzünü ifadesiz tuttu ve bir fikri olamayacak kadar güçsüzmüşçesine gözlerini sayvana dikti.

Stroud, Kaine'e döndü. "Yüce Ölüm Büyücüsü bundan memnun olmayacak. Bir dişi... söz konusu bile olamaz. Hatta düşünülemez."

"Yüzde elli ihtimal vardı," dedi Kaine, hiç umurunda değilmiş gibi. "Bu noktada *herhangi bir* ruh büyücüsü çocuk iş görür sanıyordum."

"Evet ama bir *dişi*." Stroud sanki bir haşereden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. "Memnun olmayacak."

Elini alnına bastırıp yüksek sesle iç geçirdi. "Ama artık çok geç. Baştan başlayacak zaman yok. Hem bu hâliyle ikinci bir denemeyi

kaldıramayabilir. Devam etmek zorundayız. Süreci mükemmelleştirdiğimizde eminim bir erkek yapmayı başarırız. Bu geçici. Onu yakından izliyorsunuz, değil mi? Sakin tutuyorsunuz?"

"Evet," dedi Kaine dişlerinin arasından, kapıyı işaret ederek. "O hâlde başka yerde konuşalım, olur mu?"

"Evet, evet," dedi Stroud sabırsızca, çantasını topladı ve hemen Kaine'in peşinden çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Helena doğruldu.

Karnına bakıp o küçük çıkıntıya elini bastırdı. Rezonansı olmadığı için içeride yalnızca durgunluk hissediyordu; hareket için daha çok erkendi.

Bir kız.

Kaine hamileliği Helena'nın sağlığı dışında neredeyse hiç kabul etmiyordu. Bu Helena'nm gebeliğiydi. Onun bebeğiydi. Kaine bunu kendisiyle ilgili bir şey olarak görmeyi reddediyordu.

Yine de Helena merak etmeden duramadı: Kaine kız olmasına içerler miydi? Loncalarda soyadını ve mirası oğullar devralırdı. Simya yeteneği olan bir kız çoğu zaman israf sayılırdı ve evlilik anlaşmaları dışında bir işe yaramazdı. Gerçi gayrimeşru bir çocuk için pek önemi yoktu.

Helena'nm karnı buruldu.

Kaine geri döndüğünde yüzünde temkinli bir ifade vardı. Yanına gelip elini Helena'nm omzuna koydu. Helena rezonansını sinirlerinde hissediyor ve bir şey aradığını biliyordu.

"İyiyim," dedi Helena. "Bebek bana bir şey yapmıyor, eğer bundan endişeleniyorsan."

Kaine yüzünü dikkatle inceledi. "Zamanla kötüleşebilir. Sonra sen..."

Parmak uçlarıyla Helena'nın başının yanma dokundu. Helena onun gözlerinde hastanede geçirdiği yılları, hastaların sayısını, nasıl da üst üste bindiğini ve ne kadar zamanının kalmış olabileceğini hesapladığını görebiliyordu.

Helena başını iki yana sallayıp onun elini tuttu. "Yaşam gücü böyle alınmıyor demiştin. Annenin durumunda, yaşam büyücüsü

annenin bunu bilmeden yaptığını söylemiş. Lila da bir yaşam büyücüsü ve Rhea hiç sorun yaşamadı."

Kaine hâlâ Helena'nın gözlerinin önünde yavaşça yok olduğunu izliyormuş gibi bakıyordu.

"Ayrıca sen bana bir şey yaptın, değil mi?" Helena onu dikkatle izledi. "Rüya sanmıştım ama Taş'ı bir şekilde kullandın."

"Ne kadar işe yaradığını bilmiyorum ama," dedi Kaine, "durumun çok kötüydü, sonra da komaya girdin. Sonunda yanında olmayacağım, eğer..."

"Dikkat ederim," dedi Helena. "Hissedebilirim. Bedel'in belirtileri oluyor. Bir anda olan bir şey değil."

Kaine başını yavaşça sallayarak onayladı ama Helena en ufak riskin bile ona fazla geldiğini biliyordu.

"Kız," dedi sonunda Helena konuyu değiştirmek için.

Kaine sadece dalgın dalgın başını sallamakla yetindi.

Helena'nın içi çekildi. Bu bebeği daha ortada hiçbir şey yokken bile dert edinmişti çünkü o sırada umursayabileceği tek şey oydu. Kaine ona birini sevmeye muhtaç olduğunu söylerken haklıydı. Helena'nın en ölümcül kusuru buydu.

Şimdi umursayacağı bu kadar çok şey varken düşünmeyi ikinci plana atıp hamileliği konusunda endişelenmeyi hepten bırakmıştı. Ama olmuyordu. O hep oradaydı ve şimdiyse Helena hariç kimsenin istemediği bir kızdı.

Kayıtsızlıkla karşılaşınca Helena içinde refleks olarak korumacı bir hissin yükseldiğini fark etti. Elini geri çekti ve gardıroba gidip yavaşça giyinmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Kaine, onun elbisesini iliklediğini görünce.

"Yürüyüşe çıkıyorum," dedi Helena ona bakmadan. "Bebeğe iyi gelir."

"Ben de seninle geleceğim."

Helena sadece surat asıp onu inceleyecekse Kaine'in gelmesini pek istemiyordu aslında ama yine de başıyla onayladı.

Kaine kelepçelerindeki nullyumu çıkardı ve sonra da avluya gitmek yerine onu çit labirentin ve yabani bahçelerin olduğu evin

arka tarafına götürdü. Sarmaşık güllerin kemer gibi sardığı bir patika vardı.

Helena duraksadı. "Morrough fark etmez mi?"

"Sadece avluyu izliyor."

Hiç konuşmadan yürüyüp çarpık gövdeli bir elma ağacına vardılar; çiçekleri çoktan dökülmüş, taze yapraklarla kaplanmıştı. Kaine birden durup ağaca bakakaldı.

"Çocukken bu ağaca tırmanırdım," dedi. "Hatırımda çok daha büyük gibi kalmış."

Daha önce geçmişinden hiç böyle kendiliğinden bahsetmemişti. Helena'nm onun çocukluğuna dair bildiği tek şey yalnızlığıydı. Ortalarda olmayan bir baba, hasta bir anne ve hatıraları hâlâ etrafında dolaşan hizmetkârlar.

"Bir keresinde tam burada sıkışıp kalmıştım," dedi Kaine, Helena'nın ancak beline gelen kalın bir dala dokunarak. "Kıpırdarsam düşüp kafamı kıracağımdan emindim. Günün yarısmı orada oturup anneme bağırarak geçirmiştim. Yataktan kalkmaması gerekiyordu ama umursamadım, benim için gelsin istiyordum. Ne kadar yükseğe tırmandığımı görsün istiyordum. Nihayetinde geldi." Elini indirdi. "Büyüyünce çok suçluluk duydum. Küçükken ve anlamıyorken insan çok aptalca şeyler yapıyor."

Helena, Kaine'i o kadar küçük hayal etmekte bile zorlanıyordu.

Kaine çitlerdeki bir aralığı işaret etti. "Şuradan gidersek bir gölet var. Eskiden her türden kurbağa ve semenderler olurdu. Onları evcilleştirebileceğimi, numara falan öğretebileceğimi düşünürdüm."

Bunların hepsini neredeyse duygusuz, düz bir anlatımla söylemişti. Gözleri etrafta geziniyordu.

"Seni kulelere çıkarmalıyım," dedi sonunda. "Orada daha çok şey hatırlayacağımı düşünüyorum. Tuhaf... Neden anları hatırlamakta bu kadar zorlanıyorum bilmiyorum."

Geri dönmeye başladı ama gözleri hâlâ bahçede bir şey arar gibiydi. Durdu ve dudakları birkaç kez kıpırdadıktan sonra ancak konuşabildi.

"Annemin adı Enid'di."

Helena başını yukarı aşağı salladı. Bunu hatırlıyordu.

Kaine bahçeye bakarken elleri yumruk oldu. "O ismi hep sevmişimdir."

Helena, Kaine'in ne yapmaya çalıştığım yavaş yavaş anlıyordu.

Bu şekilde Helena'nın istediği şeyi vermeye çalışıyordu. Onun için bir çocuğu –bir kızı– olacağını kabul etmek, o çocuğu görecek kadar yaşamayacağını da kabul etmek demekti. Helena bir gün kızlarına onu, savaştan ve Enstitü'den önce nasıl biri olduğunu anlatabilsin diye bu hikâyeleri anlatıyordu.

Kaine ağaçların üzerinden yükselen şehre doğru baktı. "Malikâneye ve mirasa ne olacağını bilmiyorum. Yapabildiğim kadarını yabancı bir hesaba aktardım ama bir gün geri dönersen, kızımız alabilir mi emin değilim. İstersen araştırabilirim."

Helena'mn boğazı düğümlendi, omuzları titremeye başladı ve nefes alamadı.

Kaine ona baktı. "Seni çok ileri götürdüm."

Helena başını iki yana salladı ama kımıldayamıyordu. Söylemek istediği çok şey vardı ama paramparça olmadan nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu.

Kaine ona yaklaştı. "Geri yürüyebilir misin?"

Helena başını iki yana sallamayı başardı.

Çok yavaş hareket eden Kaine kolunu Helena'nın beline attı ve onu kucağına aldı.

Helena kollarını boynuna dolayıp yüzünü omzuna gömdü.

"Enid güzel isim," diyebildi sonunda çatlamış bir sesle. "Ben de sevdim."

Kaine yatakta yanında uzanıyordu ve Helena başını onun göğsüne yaslamış, saatin kollarını izliyordu. Zamanı tükeniyordu. Sürekli. Asla yeterli zamanı olmuyordu. Yükseliş'e bir aydan az kalmıştı.

Kaine de uyanıktı ve parmakları Helena'nın koluna desenler çiziyordu.

Helena doğrulup öne eğildi ve onu yavaşça öptü; dudakları buluştuğundaki o hissi, burnunun ucunun yanağına sürtünüşünü hafızasına kazımaya çalıştı.

Parmaklarını Kaine'in saçlarının arasından geçirdi ve o tanıdık histe kendini kaybetmek istercesine onu daha tutkulu öptü. Bunu daha önce de hissetmişti.

Kaine'in eli Helena'nın boynuna uzanıp Helena'nın içinden sıcak bir titreme geçmesine ve kanın damarlarında alev almasına sebep oldu. Bu anıları zihninin en derinlerine gömmüştü.

Helena biraz daha yaklaşıp elini Kaine'in göğsünden aşağı kaydırdı.

Kaine'in eli ânında Helena'nın bileğini kavrayıp durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

Helena oturup derin bir nefes aldı. "Seninle sevişmek istiyorum."

Bunu açık açık söyleyince kulaklarına kadar kızarmıştı ama gözlerini Kaine'den ayırmadı. Tepkisini görmek istiyordu.

Loş ay ışığında bile gözlerindeki o sert, alevli ifade apaçık seçiliyordu.

"Hayır."

Helena bileğini çekince Kaine bıraktı. Helena dizlerini göğsüne çekip sarıldı. Kalbi sert, düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

"Son seferimizin sen..." Yutkundu. "Zorlandığımız zaman olmasını istemiyorum."

"Hayır," dedi Kaine sadece.

Helena'nm parmakları seğirdi ama başını yukarı aşağı salladı ve oturup gölgenin derinleştiği noktaya baktı.

"Neden?" diye sordu sonunda Kaine.

"Demin söyledim ya."

"Söz konusu sensen hiçbir şeyin asla tek bir nedeni olmaz."

Helena uzun süre cevap vermedi. "Nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Önceden. Olduğunu biliyorum ama... ayrıntıları hatırlamaya çalıştığımda hep buradayım. Eğer hiç geri gelmezse... hatırladığım tek şey bu olacak."

Yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek bir an duraksadı. Geri dönüşü yoktu. Geçmişe dair neyi var neyi yoksa gitmişti. Canlandırabilecekleri bir şey de değildi. Denemek bile ellerindeki o kırılgan güvenli alanı yok edebilirdi.

"Boş ver." Helena başını iki yana salladı. "Haklısın, kötü bir fikirdi."

Kaine hiçbir şey söylemedi ama ertesi gün Helena'yı öptüğünde bu sefer farklıydı.

Daha açtı.

Kaine günlerce ortadan kaybolduktan sonra geri döndü ve dokunuşu ateş gibiydi; dişleri Helena'nın boynunu sıyırıyor, yüzünü onun tenine gömüyor, onu içine çekiyordu. Helena'nın içini ateş bastı ve Kaine'in kollarında vücudu erirken dudaklarından titrek bir inleme kaçtı.

"Bana durmamı söyle," dedi Kaine, ağzı Helena'nın boynundayken. "Durmamı söyle."

Helena onu daha da yakınına çekti. "Durma. Durmanı istemiyorum."

Kaine'in dişleri Helena'nın teninde gezindi ve Helena onun ellerini elbisesinin düğmelerine götürüp çözmesine yardım etti. Kaine'in parmakları Helena'nın çıplak tenine kaydı ve Helena da ona durduğu arzuyla titredi.

Eskiden de böyleydi. Bunu yeniden hissedince eskiden Kaine'in ona nasıl dokunduğunu, nasıl sardığını, tükettiğini hatırlayabiliyordu.

Kaine boynunu öperken Helena'nın başı geriye düştü ve soluğu kesildi. Helena'nın elleri onun çenesinin kıvrımından omuzlarına doğru ilerlerken Kaine'in fiziksel anısı teninin altında uyanıyordu.

Kaine'in yüzünü kendininkine çekti. "Seni seviyorum," dedi onu öperken. "Keşke bunu sana bin kez söyleseydim."

Helena, Kaine'in gömleğinin düğmelerini buldu ve çözmeye başladı; kıyafetlerini üzerinden sıyırdı ve parmakları onu bedeninin sıcaklığını arzularken ellerini teninde gezdirdi.

"Dur dersen dururum," dedi Kaine boğuk bir sesle.

"Durma," dedi Helena. Kaine'in sırtına kazınmış tanıdık deseni okşarken parmakları titriyordu. Kıyafetleri kayıp giderken içinde bir arzu parladı.

Kaine onu yatağa itti ve memelerini öperken onu altına aldı ama sonra her şey tersine döndü; Helena orada öylece yatmış, kıpırdamamaya ve çıt çıkarmamaya çalışıyordu, aksi durumda başma geleceklerden korkarmış gibi donakalmıştı, tepesinde sayvan vardı ve üstündeki bedene karşı her duyusu ihanet diye bağırıyordu.

Elleri kalakaldı ve kaburgaları ciğerlerine kapanıp onu boğarken gözleri kocaman açıldı.

"Dur." Kelime Helena'nın içinden öyle bir acıyla söküldü ki sanki ciğerlerini de yanında götürdü.

Kaine bir anda donup geri çekildi ama Helena onu yakalayıp kendine çekti, bırakmadı, yüzünü omzuna gömdü ve nefes alıp onun Kaine olduğunu hatırladı. Kaine onundu ve Helena onu bırakmayacaktı.

Helena hıçkırıklara boğulurken vücudu sarsıldı.

Kaine nefes bile almıyordu.

"Sadece bir anlıktı," dedi Helena göğsü inip kalkarken. "Bir an için fazla geldi. Artık dur diyebileceğimi bildiğim için daha iyi olacak. Güzeldi." Onu bırakmadı. "Gerçekten güzeldi. Sadece bir an ben... Güzeldi."

Ama Kaine geri çekilmeye devam edince Helena onu bırakmak zorunda kaldı. Kaine yavaşça doğrulup oturdu; gözbebekleri o kadar küçülmüştü ki gözleri buz parçalarına benziyordu. Çok kırılgan görünüyordu.

Kaine'in her yerinde yara izleri vardı. Gövdesi boyunca uzanan birine dokunurken Helena'nm elleri titredi. "Sana ne yaptı?"

Kaine başım çevirdi. "Canı ne isterse."

Helena başmı onun omzuna yaslayıp koluna girdi ve ikisi çöken karanlığın içinde, bir zamanlar oldukları şeyin enkazında oturdular. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

Helena, Cetus'a atfedilen tüm eserleri baştan sona okumuş, onları olası gerçeklik sırasına göre düzenlemişti. Cetus'un simya konusundaki temel fikirlerini kavramaya başladığını hissediyordu fakat yöntemlerine dair daha güncel bir izlenime ihtiyacı vardı ve bunu nerede bulabileceğini çok iyi biliyordu.

Kaine gittiğinde odasından çıktı ve yavaşça, gölgelerden kaçınarak, duvarlara tutuna tutuna ilerledi.

Morrough'nun hangi odalardan onu izliyor olabileceğini biliyordu ve çoğundan elinden geldiğince uzak durmaya dikkat etti.

Helena antreye vardığında Davies bir anda belirdi ama Helena hiç durmadan ana kanadı geçip yürümeye devam etti.

Sonunda durup etrafına baktı. "Morrough beni burada görebilir mi?"

Davies başını yavaşça olumsuz anlamda salladı.

Helena karşı uçtaki kapıya yöneldi. Çerçeve yerinden oynamasın diye yamultularak kilitlenmişti. Demir rezonansı olmayan biri içeri giremezdi. Helena'nın rezonansı parmak uçlarında uğuldadı ve ellerini çerçeveye koyup demiri sanki bir perdeyi çeker gibi geriye itti. Tokmağı kavradı; basit bir kilit mekanizmasıydı.

Dönüp dehşete düşmüş Davies'e baktı; kadının gösterebildiği tek duygu buydu zaten.

"Özür dilerim," dedi Helena. "Bunu görmem gerekiyor."

"Hayır..." dedi Davies; sesi boğuk, boş ve nefes nefese çıkmıştı. Helena konuşanın Kaine mi yoksa Davies'in içindeki son insani kırıntı mı olduğunu anlayamadı.

Başını iki yana salladı. "Nasıl yapıldığını öğrenmem gerek."

Davies peşinden gelmedi ama kapının eşiğinde kaskatı kalıp hayır diye fısıldarken Helena ışığı açtı ve dizilime doğru ilerledi.

Tepedeki ışıklar titreşti. İçinde kimin aylarca kaldığını bilerek o daracık kafese bakarken Helena'nın midesi altüst oldu. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Gözlerini zorla ondan ayırıp odaklandı.

Dizilimin kenarında durup tasarımın nasıl dikkatle silindiğini inceledi ve Wagner'm çizimiyle Bennet'ın dosyasındaki taslakları

kafasında birleştirmeye çalıştı. Üçünün arasında bir yerde eksiksiz dizilim olmalıydı.

Parmaklarını yavaşça gezdirip desenlerin kalıntısını hissetmeye çalıştı ama basit yaşam büyüsünden fazlasını yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Dizlerinin üzerine çöküp her bir şekli ve deseni parmaklarıyla takip etti. İlk birkaç seferde zeminde emekleyerek çizgileri takip eder ve enerjinin desenlerini gözünde canlandırmaya çalışırken ne yaptıysa da anlayamadı. Ancak üçüncü turda bir şeyler nihayet anlam kazanmaya başlamıştı.

Bu bir ruh büyüsü dizilimiydi. Enerjinin hissini ve akacağı desenleri tanımıştı.

Dizilimin çizgilerinden birini takip ederken rezonansı parmaklarında uğuldadı. Evet, o hissi tanıyordu. Başka bir çizgiye geçti. Yanlış geldi. Enerji asla böyle kıvrılmazdı.

Bu kez yerde daha yavaş emekleyerek parmaklarına batan kıymıkları hiç umursamadan her bir çizginin üstünden tekrar tekrar geçti.

Rahatladıkça kalbinin atışı hızlandı. Bunu çözebilirdi. Yapabilirdi. Kalbinin ritmi bozuldukça göğsünde bir sancı saplanıyordu ama Helena bunu yok sayıp işini bitirmeye çalıştı. Kalbi gitgide daha hızlı attıkça ciğerleri de acımaya başladı. Biraz daha işi kalmıştı. Kazıyabilmesi için zihninde dizilimi tamamlaması gerekiyordu.

Zemin bulanıklaştı. Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı.

Elini kalbine bastırmak için kaldırdığında parmaklarının kanadığını gördü. Vücudu da gittikçe soğuyordu. Kalbi kontrolsüzce çarpıyordu. Yavaşlatmaya çalıştı ama bu dörtnala koşan bir atı yakalamaya benziyordu.

Oda sallandı. Demir kafes ve kapı bir yana savruldu, tepetaklak olurlarken Helena'nın omzu yere vurdu.

Oda karardı, titreşen ışıklar yavaşça söndü.

Sersemlemiş hâlde uyandığında odasındaki yatakta yatıyordu ve göğsü sanki içinde kurşundan bir ağırlık varmış gibi acıyordu. Kaine yatağın yanında oturmuş, elini tutuyordu.

Helena buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Bilekleri zonkluyordu ve içlerinde nullyumun o ölü hissini duyabiliyordu.

"Doktor az önce gitti," dedi Kaine, ona bakmadan. "Görünüşe göre tutsaklık ve hamileliğin yarattığı stres yüzünden aritmi geliştirmişsin. Komadayken fark etmişlerdi ama seni sakin tutabilirsem kendi kendine geçebileceğini söylemişlerdi. Gerçi şimdi pek de mümkün görünmüyor."

Helena ne diyeceğini bilemedi.

Kaine'in çenesi defalarca kasıldı. "Seni o işkence odasında o lanet dizilimin ortasında bayılmış hâlde bulmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Özür dilerim," dedi Helena. "Seni tekrar oraya sokmak istememiştim."

Kaine nefes verdi ve başı öne düştü. Elini tutması dışında öfkeden delirmiş gibi görünüyordu.

"Panik atak değildi," dedi Helena. "Sanırım Morrough'nun dizilimi nasıl kullandığını, tasarımın nasıl işlediğini biliyorum. Nasıl yaptığını çözdüm. Rahatlamıştım. Kalbim kontrolden çıktı."

Kaine alev alev gözlerle ona baktı. "Bu daha mı iyi sanıyorsun? Kalbin durabilir ve ben burada olmazsam ölürsün. Tıpkı..." Sustu. "Bunu bana yapma."

Helena'nın ağzı kurudu. "Ama seni kurtarmam gerek."

"Hayır." Kelime bıçak kadar keskindi. "Öyle bir mecburiyetin yok. Hem yapamazsın. Bunu bir tek sen anlamadın."

Helena ağzını açtı ama Kaine konuşmasına izin vermedi.

"Birbirimize doğruları söyleyeceğimize söz verdik ve gerçek bu. Beni kurtaramazsın. Ben kurtarılamam."

Helena oturmaya çalıştı; göğsü sanki göğüs kemiği tekrar yarılmış gibi acıyordu. "Bunu bilemezsin. Bırak da deneyeyim."

Kaine ondan uzaklaşıp ayağa kalktı. Helena onun basıp gideceğini sandı. Yataktan kayıp ona uzandı.

"Kaine."

Kaine yatağın ayak ucunda duruverdi. "Her şeyi elde edemezsin, Helena," dedi sonunda. "İstediğin her şeyi elde edemeyeceğini bir noktada anlamalısın. Seçim yapmak ve onunla yetinmek zorundasın. Senin başka insanların var. Holdfast'a Lila'ya ve oğluna bakacağına söz verdin. Sana ihtiyacı olan bir bebeğin var ve bunu biliyorsun."

Helena başını iki yana salladı. "Seçim yapmak istemiyorum. Hep bir şeyi başka bir şeye tercih etmek zorunda kalıyorum ve *asla* seni seçemiyorum. Seni seçememekten çok yoruldum."

Kaine arkasını dönüp ona baktı. "Sen seçmiyorsun. Ne istersem yapacağma dair bana söz verdin. Ben de beni kurtarmak için kendini paralamaktan vazgeçmeni istiyorum. Git. Yaşa. Kızımıza ikinizi de kurtardığımı anlat. Ben... bunu istiyorum."

"Ama çok yaklaştım. Bunu çözebilirim."

Kaine tekrar ona doğru geldi. "Araştırmanın sağlığını etkilemesi hâlinde duracağına söz verdin."

"Biliyorum ama..."

Kaine neredeyse ağlar gibi kesik bir kahkaha attı. "Tanıdığım en sözünün eri olmayan insan olduğunu biliyor muydun?"

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Önemli olan sözleri tutarım."

"Hayır." Kaine başını iki yana salladı. "Senin yaptığın şey, keyfine göre seçebilmek için birbiriyle çelişen bir sürü söz vermek. Metodolojine epey kafa yordum." Aşağı baktı. "Bu yüzden benim için önemli olan sözlerin hiçbirini tutmuyorsun."

Helena'ya uzandı ve eli kalçasına hafifçe dokundu. "Bu bebeği önemsiyorsun. Onun hakkında o kadar endişelendin ki ona olacaklardan korktuğun için kalbini mahvettin. Şimdiyse beni kurtarmaya çalışmaktan *onun* sana bağlı olduğunu unutuyorsun. Onu senden koruyamam. Beni kurtarmaya çalışırken kendini tehlikeye atman, onu da tehlikeye atıyor."

Helena'nm boğazı tıkandı. Geri çekilmeye çalıştı ama Kaine onu omuzlarından tutup kendine bakmaya zorladı. "Artık beni bırakman gerekiyor."

"Bırakamam." Helena başını iki yana salladı. "Dursam sakinleşeceğimi mi sanıyorsun? Burada oturup seni kaybetmeyi beklemekten başka hiçbir şey yapamazken? Sen yapamazdın. Sen asla yapamazdın."

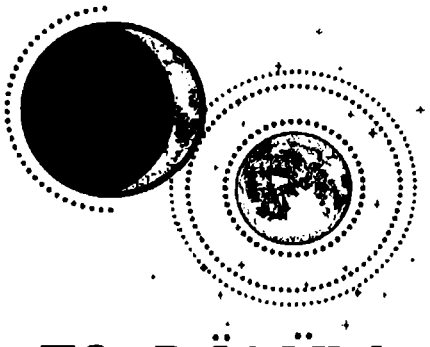
Sonunda bir uzlaşmaya vardılar.

Kaine onu tekrar odaya götürdü ve Helena'nın saatlerce yerde sürünerek dizilimin her bir parçasını oyma plakalarına geçirmesine izin verdi. Zamanı oldukça onu kütüphaneye de götürdü ve Helena'nın ruh büyüsünü kullanıp onun göğsündeki muskayı incelemesine izin verdi ama artık Helena, Kaine olmadan odasından dışarı adımını bile atamıyordu.

Bir akşam Kaine bir günü aşkın yokluğunun ardından yüzünde taş gibi donuk bir ifadeyle döndü. "Yarın odanda kalmak zorundasın. Bir akşam yemeği daveti var. Aurelia ve kalan Ölmeyenler gelecek."

"Davet ne için?"

Kaine dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. "Onları ortada bir sorun olmadığına ikna etmem için."

70. BÖLÜM

Temmuz 1789

Şehirden hem canlı hem ölü ek hizmetkârlar getirilirken Helena perdelerin arasından izledi. Kaine hizmetçilerden birini Helena'nın yanında bırakarak istenmeyen kimsenin odaya girmediğinden emin olmak için kapıyı sürgülemişti.

Helena kapının ne kadar ağır ve güçlendirilmiş olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemişti.

Akşam arabalar gelmeye başladı. Ölmeyenlerin en çok korktukları katilin evine doluşmalarını izlemenin komik bir yanı vardı.

Endişelenmemeye çalıştı. Kaine akşamla ilgili hiç kaygılanmıyor gibiydi ama çok ikna edici bir yalancıydı.

Akşam ilerledikçe Helena, Morrough'nun dizilim yapısını tersine çevirme denemelerine odaklanmaya çalıştı. Heykel gibi duran hizmetçi birden hareketlendi ve Helena'nın kitaplarıyla notlarını hızla toplayıp yatağın altına tıkıştırmaya başladı.

Birisi geliyordu.

Son kâğıtları da saklamış ve örtünün hepsini gizlediğinden emin olmuşlardı ki odanın içi hareket eden demirin sesiyle doldu. Helena hemen kendini yatağa attı ve yan dönüp kıvrıldı. Bir saniye sonra kapı açıldı ve peşinde Kaine'le Stroud içeri girdi.

"Bunun nasıl bir faydası olacağını hâlâ anlamıyorum," dedi Kaine, Helena da sahte bir şaşkınlıkla onlara bakarken. "Durumunun hassasiyetini biliyorsun."

"Şu anda hassas durumda olan pek çok şey var," dedi Stroud, Helena'ya doğru gidip onu sarsarak. "Yüce Ölüm Büyücüsü güçlü olduğumuzu göstermemiz konusunda çok açık konuştu. Bu suikastlar onların dokunulmazlık hissini zedeledi ve eğer korkularının rejimi zayıflatmasına izin verirsek bedelini hepimiz öderiz. Çözümün yolda olduğunu göstermeliyiz."

"Sen de sorgu için buraya gönderilmiş hamile bir tutsağı teşhir etmenin onları rahatlatacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence hamile olmasının nedenini açıklamak yeterli olacaktır. Sözümüze güvenmeyecek kadar paranoyaklar ama onu görünce inanırlar. Kendisi Principatus'un son burslu öğrencisiydi." Stroud, Helena'ya baktı. "Kalk ve karnını belli edecek kadar ince bir şey giy."

Çıplak olmadığı sürece gebeliği pek belli olmuyordu; Helena ne giyerse giysin görüneceğinden şüpheliydi. Ayağa kalktığında bu gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

"Aman be." Stroud gardıroba gidip bir kombinezon çıkardı ve karnı şişkin dursun diye Helena'nın elbisesinin önüne tıktı.

"Oldu. Hadi gel bakalım." Stroud, Helena'nın kolunu tutup kapıya doğru çekelemeye başladı.

Helena, Kaine'e baktı ama yapılacak hiçbir şey yoktu.

Ana kanada giden yol Helena'nın hatırladığından hem daha uzun hem daha kısaydı. Geniş antreye vardıklarında Helena'nın göğsü sıkıştı. Spirefell'de Kaine'i ilk gördüğü yer olan büyük salona çekiştirilirken nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Stroud'un parmakları Helena'nın koluna gömüldü. "Tek kelime etme."

Stroud, Helena'yla içeri girer girmez herkes onlara döndü ve Helena herhangi bir saygın Kuzeyli kadının görünmeyeceği hâlde, açık saçlarla ve zorla ortaya dökülen hamileliğiyle karşılarına çıktığı için kendini korkunç ve teşhir edilmiş hissetti.

Onun gelişi sessizlikle karşılandı. Helena'nın bakışları odanın içinde dolaştı. Bazı yüzler tanıdıktı; Aurelia, Crowther'ın yanında durmuş somurtuyordu.

Atreus, diye hatırlattı kendine Helena. Şakaklarında hafif lekelenmeler olan teni griydi ve artık ateşleme yüzükleri takıyordu.

"Gizli proje bu mu?" diye öfkeyle çıkıştı bir adam. Helena sesini tanıdı. Uzun favorileri ve gerileyen bir saç hattı vardı. "Bütün ülkenin gazetelerde okuduğu proje bu mu yani?"

"Elbette hayır," dedi Stroud savunmacı bir tonla. "Yüce Ölüm Büyücüsü'nün asıl planlarını gazetelerde yayımlatacağını mı sanıyorsunuz? Bu kadın buraya başka bir amaçla getirildi ve bunun ne olduğunu bilme ayrıcalığı olan birkaç kişiden biri olacaksınız. Hatırlarsanız Holdfastların bin bir zahmetle getirdiği yabancı öğrenci buydu."

Bu hatırlatma üzerine pek çok yüz karardı.

"Yüce Ölüm Büyücüsü, onun son derece nadir, geliştirmekle çok ilgilendiği bir rezonans türüne sahip olduğunu keşfetti. Süreç tamamlandığında Yüce Ölüm Büyücüsü daha önce kimsenin erişemediği bir güç seviyesine ulaşacak."

"Yani onda bir sorun olduğunu kabul mü ediyorsunuz?" Bu soru odanın öbür ucundaki bir liçten gelmişti. Teni artık griye dönmüş ama saçları ve gözleri aynı açık tondaki Sebastian Bayard'ı görünce Helena'nın kalbi tekledi.

Stroud dudaklarını büzdü. "Kabul ettiğim şey, Yüce Ölüm Büyücüsü'nün bu dünyada başka hiçbir ruhun hayal edemeyeceği şekillerde ölümsüzlüğü yendiği. Bunu da başardığında –ki başaracağını biliyorum– hepimizin faydasına olacak. Aranızdan bazıları, savaş sırasında Bennet'ın yeni canlı bedenlere muska yerleştirme yöntemlerini araştırdığını hatırlayacaktır. Bu çok büyük önem taşıyan bir hedefti."

Liçlerin birkaçı başını onaylarcasına salladı.

"İlk denemeler başarısız oldu ve savaşın getirdiği kısıtlamalar nedeniyle odağımızı başka alanlara kaydırmamız gerekti. Ancak o zamandan beri yeni bir yöntem keşfedildi ki bu yöntemi mükemmelleştirmek için Yüce İnfazcı'yla omuz omza çalıştık. Yüce Ölüm Büyücüsü'nün fiziksel formu... çürüyor olabilir ama gücünü kimse inkâr edemez. Ruhunu yeni bir bedene aktaracak ve

hayal edilemez bir güç seviyesine yükselecek. Bunu başardığında sizlerin de aynısını yapmanıza izin verecek."

"Hangi yeni bedene?" İlk konuşan adamdı bu.

Stroud gülümsedi ve Helena'yı daha görünür olsun diye öne itti. "Tutsağımızın bizim için ürettiği bedene."

Herkes Helena'ya baktı. Kalbi göğsünü dövüyor ve sakin kalmaya odaklandığından neler söylendiğini duyamıyordu. Kaine'in derisinin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu.

Alaycı kahkahalar duyuldu.

Oda bulanıklaştı.

"Onu bir bebek gibi düşünmeyin," dedi Stroud, Helena'nın çarpan kalbinin gürültüsünü bile bastıracak bir sertlikle. "Sadece doğru rezonansı taşıyan insan materyali." Stroud'un yüzü kızarmıştı. Dalga geçilmesini değil, hayranlık duyulmasını beklediği barizdi. Helena'yı sertçe geri çekti.

"Bennet'la birlikte kimera projesinde çalıştım; büyüme hızlandırma yöntemlerinde çok deneyimliyim. Birkaç ay içinde fetüs tamamen yaşayabilir hâle gelecek ve liderimiz için gerekli rezonansı taşıyan materyali elde edeceğim. Yeni formuna yükseldiğinde, ona *sadakatle* hizmet edenlerin de yeni bedenler almasına izin verecek."

Liçlerin bir kısmı apaçık arzuyla dikleşti.

"Yani programının amacı bu mu?"

Atreus'un Aurelia'nın yanında dikildiği salonun arka taraflarından gelen Crowther'ın sesini duyunca Helena ürperdi. Görünüşe göre Atreus yeni Bayan Ferron'ı, oğlunun sevdiğinden daha çok seviyordu.

"Sürecin ekonomik getirisi gerçek," dedi Stroud kibirli bir tavırla. "Ama başka sebeplerim de olduğunu kabul ediyorum."

"Bekle." Aurelia'mn sesi odayı cam kırılmış gibi yardı. "Baba kim?"

"Tabii ki Yüce Ölüm Bü–" diyordu bir Ölmeyen ama duraksayıp tekrar düşünüyormuş gibi Helena'yı süzdü.

Yüzü yağdan parlayan ve gür bıyıklı başka bir adam kahkahayı bastı. "Onunla eğlendiğini biliyordum, Ferron."

Aurelia'nm yanakları kıpkırmızı kesildi.

"Ebeveynlik, rezonanslara bağlı olarak belirlendi. Yüce Ölüm Büyücüsü, eşinizi en uygun aday olarak gördü," dedi Stroud uzlaştırmacı bir sesle. "Emin olun, Bayan Ferron, eşinizin işbirliği size kesinlikle yansı–"

Birkaç kişi güldü.

Aurelia'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Defolun! Hepiniz defolun!" Yakınındaki bir vazoyu kaptığı gibi bütün gücüyle Helena'ya fırlattı.

Helena, Stroud'un elinden alındı. Porselen başının yanından geçti ve arkasındaki duvara çarpıp paramparça oldu.

Kaine onun hemen yanında duruyordu ve gözleri öyle parlıyordu ki neredeyse bembeyaz görünüyordu. "Katılıyorum." Sesi havada rezonans gibi titreşti. "Rejimin gücü veya istikrarı konusunda hâlâ şüphesi olan varsa, bizzat ikna etmem için beni görmeye gelebilir."

Bir sessizlik oldu ve ardından Ölmeyenler'in bir kısmı bahaneler mırıldanarak kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Salon boşalırken Stroud hışımla Kaine'e döndü. "Yüce Ölüm Büyücüsü bunun diplomatik bir görüşme olmasını istedi. Onları tehditle hizaya sokmayacaktın."

Kaine'in gözleri hâlâ parlıyordu. "Sadece güçten ve korkudan anlarlar. Ayrıcalıkları tehdit edilen biriyle anlaşılmaz. Şimdi de sayende çözmem gereken tatsız bir aile içi mesele var. Yolu biliyorsun ve büyük liderimize Ölmeyenler'in başlarını yerden kaldırmayacağını çünkü ellerinde sadece bunun olduğunu bildiklerini söylersin."

Stroud'un yüzü ekşidi ama kendini toparlayıp odadan çıktı.

Helena son çıkanlara bakarken iki tanıdık yüz daha görünce gözlerini kırpıştırdı. Stroud ve Aurelia dışında oradaki tek kadınlardı. Pencere tarafında durmuşlardı. İkisi de güzeldi ancak birinin teninde hafif grileşme vardı; yüz hatları yumuşaktı ve gözleri donuk bakıyordu. Diğerininse tilkimsi bir havası vardı. Gözlerini Helena'ya dikmiş, altdudağını dişlerinin arasma almıştı.

Ivy ve Sofia Purnell'di bunlar.

Ivy kafası karışmış gibi bir ifadeyle Kaine'e doğru baktı. Konuşmak ister gibi Helena'ya döndü ama gözlerini kaçırdı ve Sofia'nın elini tutup çıktı.

Sonunda sadece Helena, Kaine, Atreus ve Aurelia kaldı.

Kaine, Helena'nın yanından geçip ailesine doğru ilerledi. "Onu odasına geri götürün," dedi omzunun üzerinden.

İki hizmetkâr öne çıktı fakat Aurelia araya girdi.

"Hayır! Burada kalmalı. Onu hep saklayıp durdun, yanma başkasının yanaşmasına izin vermedin. Sonuçta tam da düşündüğüm gibiymiş."

Kaine'in ifadesi gerildi. "Stroud'un da söylediği gibi, bu Yüce Ölüm Büyücüsü'nün şahsi emriydi. Dahil olan hiç kimse için keyifli bir süreç olmadığına seni temin ederim."

"Eh, çok yazık," dedi Atreus, Crowther'ın o boğuk sesiyle. Yaklaşırken bulanık gözleri ağır ağır Helena'nın üzerinde gezindi ve havaya keskin kimyasallar ve lavanta karışımı iğrenç bir koku yayıldı. "Bunun en azından seni ailene karşı görevlerini yerine getirmeye teşvik ettiğini duymayı ummuştum. Savaş sırasında şehrin belli başlı kuruluşlarının müdavimi olduğunu çok güvenilir bir kaynaktan biliyorum. Deneyim eksiğin ya da yetersizliğin olmadığı belliyken konu motivasyon eksikliği sanırım."

"Zamanımı senin mirasını dert edinmektense daha iyi şeylere harcıyorum," dedi Kaine, gözleri kötücül bir tavırla parlayarak.

Atreus bir süre Kaine'e dik dik baktı ve sonra birden Helena'ya doğru yürüdü. Helena refleksle Kaine'e doğru çekildi.

Atreus keskin bir ifadeyle oğluna baktı. "Bir tutsağa göre senden pek korkuyor gibi durmuyor."

Kaine uzanıp Helena'yı babasından uzaklaştırdı. "Bunu Aurelia'ya borçluyuz. Öfke nöbeti geçirip tutsağıma saldırınca, kahraman kurtarıcı rolü başıma kaldı." Kaine buz gibi ve alaycı bakan gözleriyle dönüp Helena'ya gülümsedi. "Değil mi?"

Helena'nın titriyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki oda bulanıklaşıyordu.

"Onu yatırma vakti. İkiniz de yolu biliyorsunuz." Kaine dönüp Helena'yı yanında sürükleyerek götürmeye başladı.

Atreus tekrar konuştu. "Yüce Ölüm Büyücüsü sana eskiden uzun bir tasma takmış olabilir ama seni köpeği gibi kullanmasına izin vererek yeteneklerini de önemini de gözünde büyütmüşsün. Artık sana tamamen köpek gibi davranıyor. Zaten görünen o ki iyi yaptığın *tek* şey de öldürmek."

Kaine'in yüzü hiçbir şey yansıtmadı ama Helena onun irkildiğini hissetti.

"Başkalarını korkutarak hizaya sokabilirsin belki ama ben senden korkmuyorum," dedi Atreus. "Çok yükseğe uçtun ve artık önünde sadece feci bir düşüş var."

Kaine'in parmakları Helena'nm kolunun üzerinde seğirdi.

"Burası benim evim," dedi Atreus, "ve artık senin başaramadığın görevleri ben tamamlayacağım için bana emir veremezsin. İşim bittikten sonra belki büyük liderimizden sana bir vâris yapmanı emretmesini isterim, zira tek meziyetin körü körüne itaat etmek gibi görünüyor."

Kaine arkasına bakmadı. "Ne istersen yap. Umurumda değil."

Hızla yürüdü ve batı kanadına ulaşıp da Atreus ve Aurelia geride kalana kadar durmadı. O zaman durup döndü ve Helena'nm yüzünü elleriyle kavrayıp gözlerine baktı. Helena onun rezonansının sinirlerinden içeri süzülerek kalbindeki düzensiz çarpıntıyı yavaşlattığını hissetti.

Kaine alnını onunkine yasladı. "Özür dilerim. Stroud'un bu kadar aptalca bir şey yapacağını düşünemedim."

"Önemli değil. Bitti işte," dedi Helena. "Baban başaramadığın görevlerin ona verildiğini söylerken ne demek istedi?"

"Önemli bir şey değil. Hadi, seni odana götürelim."

Helena yerinden kıpırdamadı. "Ne oldu?"

Kaine nefes verdi. "Katili bulma görevi babama devredildi."

"Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey. Zaten bir şey bulamayacak. Shiseo'nun elçi grubu bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde geri dönecek."

Bu haber yumruk etkisi yarattı. Zamanın tükendiğini zaten biliyordu, her gece gökyüzüne baktığında bunu görüyordu Helena ama Shiseo'nun dönüş haberini duymak onu sona çok yaklaştırmıştı. Odasına dönene dek sessiz kaldı.

"Kardeşiyle gelen şu kız. Onu tanıyor musun?"

Kaine'in gözleri kısıldı. "Enstitü'ye herkesi sokan oydu."

"Crowther'ınkilerden biriydi. Luc'u kurtardığımız baskında ablası öldüğü için Crowther'ı öldürdü," dedi Helena başını sallayarak. "Yanındaki ölükölenin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor."

"Morrough onu bizzat canlandırmış. Genelde bu kadar ayrıntılı uğraşmaz ama demek bu yüzdenmiş. Onu çoktan öldürürdüm ama yanında o ölüköle olmadan hiçbir yere gitmeyip başka ölüköle de almadığından işi zorlaştırıyor."

Spirefell, Atreus ve Aurelia'nın varlığıyla tekrar hayaletli gelmeye başlamıştı.

Avluya bakan bir odada kaldığı için Helena biri geldiğinde duyuyordu. Bir kamyon gelip mahkûmlar depolardan birine sürüklenirken merdivende duran Kaine ile babasını izledi.

Kaine yürüyüp gidecekti fakat Atreus sertçe ona seslendi. Kaine yavaşça dönüp babasının peşinden içeri girdi.

Ardından yükselen çığlıklar pencereleri delip geçti ve evin kıvrımlı koridorlarında yankılandı. Bitmeyecek gibiydiler.

Helena perdeleri çekti ve sesleri bastırmak için odanın en uzak köşesine çöktü. Bu tür çığlıklara dair çok fazla anısı vardı.

Birinin dokunuşuyla irkildi ve başını kaldırdığında Kaine'in önünde durduğunu gördü. Onu inceledi. Saçlarının ıslaklığına bakılırsa yeni yıkanmış gibiydi.

Üzerlerine çöken ağırlığı hissederek bir süre birbirlerine baktılar.

"Hiç... biri seni suçlayabilecek bir şey söyledi mi?" diye sordu Helena boğuk sesle.

Kaine'in gözleri kırpıştı. "Hayır. Hiçbiri bir şey bilmiyordu."

Helena yutkundu.

Her kelime. Her hayat. Senin yüzünden.

Konuşamadı.

"Geç oldu. Yiyecek misin?" dedi Kaine sonunda.

Helena odanın diğer ucundaki masaya bırakılmış tepsiye baktı. Gölgeler uzamıştı. Bütün günü köşede saklanarak geçirmişti.

Çenesi titredi ve boğazı düğümlendi.

"Bunu neden burada yapıyor?" diye sordu, nerede olduğu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

"Casuslar olduğuna inamyor. Ona göre katilin bu kadar etkili olmasının sebebi buymuş. Spirefell'in artık güvenli kalan tek yer olduğuna ikna olmuş." Aşağı baktı. "Biraz yemeye çalış. Bu akşam onunla ve Aurelia'yla yemek yemem gerekiyor."

Kaine kalkmak üzereydi ki Helena ona uzandı. "Sonrasında gelir misin?"

Karanlıkta Kaine'in gümüş gözlerini görebiliyordu.

"İstersen gelirim."

Sonrasında gelen sessizlikte Helena gidip dizilimlerini ve tüm notlarını çıkardı, onları inceledi, tasarladığı dizilimin bazı kısımlarını yeniden düzenledi, gözlerini kısıp parmaklarını desenlerde gezdirdi, enerjiyi hissetmeye ve bunun doğru olup olmadığını hatırlamaya çalıştı.

Ruh büyüsü için tasarlanmış simya dizilimleri için referans alabileceği ne bir kaynak ne bir kitap vardı. Kırık dökük bilgilere ve kendi deneyimine güvenmek zorundaydı.

Dizilimlerin mükemmelleşmesi yıllar, bazen onyıllar sürerdi.

Helena'nınsa en iyi ihtimalle yalnızca tek bir şansı olacaktı.

"Shiseo birkaç gün içinde Doğu Novis'e ulaşacak," dedi Kaine ona. Çit labirentinde yürüyorlardı çünkü orası evden görünmüyor ve Helena'nın ani çığlıkları duyamayacağı kadar uzakta kalıyordu. "Bir haftaya da burada olur."

Helena'nın içi çekildi. "Ah."

Helena, Kaine'in onu çok yakında olacaklara hazırlamaya çalıştığını biliyordu ama hazırlanmış değil de darbe yemiş gibi hissediyordu.

Boğazı birkaç kez kasıldı. "Sence kütüphaneye seninle gitme şansım var mı? Gözümden kaçan bir şey oldu mu bakmak istiyorum."

"İstediğin buysa."

Kütüphanede raflar arasında ağır ağır ilerleyip simyanın niteliklerine dair tarihi yazılar ve yorumlar ararken Kaine'in bakışlarının ağırlığını hissediyordu. Kaine onu gözlerinde öyle bariz bir kederle izliyordu ki Helena bunu daha önce nasıl fark etmediğine şaşırıyordu.

Onun gözünde Helena'nın yaptıkları, yalnızca zamanlarını çalmaktan ibaretti. Sonunda hiçbir şey bulamazsa hepsi boşa gitmiş olacaktı. Beraber olabilecekleri anları Helena var olmayan bir çözümün peşinde harcamıştı.

Yine de titreyen parmaklarıyla raftan bir kitap daha çekip yığına ekledi.

"Bunları da."

"Sanırım... ruhunu onarmak için gerekli dizilimi ve tüm malzemeleri çözdüm," dedi Helena, ertesi gün Kaine geldiğinde. Yatağın kenarında elleri boş oturuyordu ve yemeğine hiç dokunmamıştı.

Kaine durup kapıyı kapattı. "Öyle mi?"

Helena'nın sol eli istemsizce seğiriyor ve kalbi göğsünü dövüyordu.

"Eğer dizilimin tabanını değiştirirsek, ruh büyümle senin ruhunu diğerlerinden ayırdığım sırada iç bileşenlerini enerjiyi tutmak için kullanabilirim."

"Ama?"

Helena yutkundu. "Luc öldüğünde, bu çok yavaş gerçekleşti. Cetus... Morrough ona o kadar zarar vermişti ki Cetus öldüğünde ruhu daha fazla tutunamadı. Ben nasıl yapacağımı bilemedim...

Senin ruhun bedeninden koparıldı. Onu geri koyabilirsem belki zamanla yeniden bütünleşir. Ama en azından başta onu güvenceye almamız lazım, tıpkı... tıpkı şu an hizmetkârların ruhlarının yaptığı gibi... tefiline bağlamamız."

"Ruh kurban etmen gerekecek."

Helena başıyla onayladı. "Gönüllü olması gerek. Yoksa tutmaz, gönüllü değilse çalışmaz."

"Ah," dedi Kaine yalnızca.

Çenesi titreyen Helena sertçe yutkundu. "Belki baştan başlarım ve başka bir şey bulurum. Yanlış yerden yaklaşmış olabilirim."

Kaine sessiz kaldı.

Helena'nın göğsü kasıldı. "Ya da... düşündüm de, önce tefilini alıp kaçmaya da odaklanabiliriz. Böylece incelemek için bir ay daha zamanım olur, değil mi? Bir bomba yapabilirim... yapabiliriz... Senin burada eski bir dökümhanen var. Yüksek ısı ya da büyük bir patlamaya gerek olmaz. Nullyum kullanırsak Morrough yaralanınca... sen tefilini alırsın, sonra kaçarız ve... ve ben gerisini hallederim."

Kaine aniden içine kapanmıştı ve Helena'mn yanına gelirken bakışları insanı delirtecek kadar sabırlıydı. "Hamileyken patlayıcıları güvenle idare edebilir misin?"

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Birlikte çalışabiliriz... sana nasıl yapacağım anlatırım..."

Kaine onun elini alıp elinin yanına koydu. Parmakları birkaç kez seğirirken Helena'nın bütün eli kasıldı.

"Hangimizin elleri bomba yapacak kadar sabit?"

Helena elini hızla çekti ve parmaklarını yumruk yapıp öyle sıktı ki parmak uçlarmda tarakkemiklerini bile hissedebiliyordu. Oda dönmeye başlayınca yatağa devrilecek gibi oldu. Dengede kalmak için diğer elini şilteye bastırdı. "Şey... belki ben..."

"Helena, yorgunum."

Helena başını kaldırınca onun gözlerinde gerçeği gördü. Savaş onu yemiş bitirmişti; iliklerine işlemiş ve yine de durmamıştı. Kaine artık neredeyse bir hayaletten ibaretti.

Helena daha Kaine'in sırtındaki dizilimi ilk gördüğünde, bundan sağ kurtulması durumunda bütün dünyasının asla kaçamayacağı tek bir noktaya indirgeneceğini anlamıştı. Kaine de Helena'yı seçmişti.

Helena tehlikedeyken Kaine asla duramazdı ve bu onu resmen tüketmişti. Artık tek istediği yolun sonunu görmekti.

Helena'nın omuzları sarsıldı. "Ama... ben de seni kurtarmak istiyorum."

"Biliyorum." Kaine bunu nazikçe söylemişti. "Bunu başarabilecek biri olsaydı o sen olurdun. Fakat sen gitmeden önce veda edebilmek istiyorum, sense kendini bunda kaybediyorsun."

Kaine onu kollarına çekip çenesini başının üstüne yasladı.

Ama Helena'nın zihni bir türlü durmuyordu. Kaine gittikten sonra yeniden araştırmasına döndü. Baştan başladı. Onun geldiğini duyunca her şeyi sakladı ve o meseleyi hiç açmadı. Kaine zaten biliyordu ama ikisi de bilmiyormuş gibi davrandı.

Helena onu öptü. Onu yatağa doğru itti ve bacaklarını kaydırıp kucağına çıktı, onu tamamen arzulayarak vücutlarını birleştirmeye çalışırken parmakları Kaine'in açık renk saçlarına dolandı.

Kaine boynunu öperken, Helena onun tenine dokunabilmek için kıyafetlerindeki düğmeleri ve ipleri buldu, gömleğini üzerinden çıkardı ve Kaine'in elini beline yönlendirdi.

Adamın elleri Helena'yı kavradı ve başparmaklarını kaburgalarının altına bastırarak onu kendine çekti.

Helena elbisesini çözmeye çalışırken parmakları o kadar çok titriyordu ki düğmeleri bir türlü açamadı. Kaine elini onunkinin üzerine koymaya çalıştı ama Helena onları hızla geri çekti.

"Bunu istiyorum," dedi sesi titreyerek. "Gitmeden önce bunu bizim şartlarımızla istiyorum... lütfen..."

Sesi çatallandı.

"Bu bizimdi..." Yutkunup gözlerini kırpıştırdı. "Bunu bizden aldılar ama bu bizimdi."

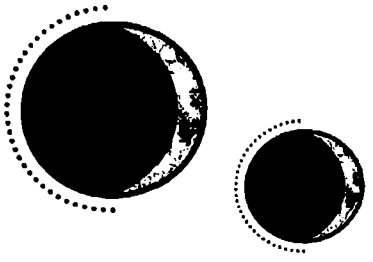
Düğmelerin geri kalanını çözmeyi başardı ve elbisesi kayıp beline toplandı. Kollarını Kaine'in boynuna dolayıp onu kendine çekti ve öptü.

Kaine'in kucağında kaldı, uylukları onun kalçalarını sıkarken vücutları birleşti. Kaine'in elleri Helena'nın belini kavradı ama onu aşağı bastırmadı ya da Helena'yı hazır hissettiği hızdan farklı hareket etmesi için zorlamadı. Helena kalçalarını oynatınca Kaine'in dudaklarından alçak bir inilti döküldü.

Helena hatırlamamaya, başka bir zamanla kıyaslamamaya, sadece bu âna tutunmaya ve şimdiye odaklanmaya çalıştı ama tanıdıktı işte...

Eskiden de böyle yavaş ve özel olduğunu hatırladı. Sevişirlerken Kaine'in dokunuşunun yakıcı saygısını.

Eskiden böyleydi. Sevişmek. Aralarındaki şey buydu.

71. BÖLÜM

Temmuz 1789

Helena metal gibi aşınıyordu; çözünüyor, çürüyor, pul pul dökülüyordu sanki. Göğsündeki geçmeyen sancı yüzünden parçalandığını hissediyordu.

Kaine'e söylemek istediği ne çok şey vardı ama boğazı yanmadan, kalbi deli gibi çarpmaya başlamadan ve gözyaşlarına boğulmadan hiçbirini aklından bile geçiremiyordu. Eskiden pek ağlayan biri değildi ama hamilelik ona bu huyu kazandırmış gibi görünüyordu. Gitme vaktinin yaklaşması onu paramparça ediyordu.

Bir gün ağlamak yerine patladı ve öfkesini Kaine'e kustu.

Kaine'in planları aptalca ve bencilceydi. Onun ölecek ve Helena'nın bununla yaşamak zorunda kalacak olması hiç adil değildi. Eğer Lila'yı beraber kurtarmalarına izin verseydi, belki bunlar hiç yaşanmayacaktı. Eğer ona güvenseydi ve bu kadar kontrolcü olmasaydı, onunla birlikte çalışmasına izin verseydi... her şey farklı olabilirdi. Hepsi Kaine'in suçuydu.

Kaine içini dökmesine izin verdi. Sonunda Helena'nın nefesi kesildi, göğsünü tırmalayıp kalbinin ritmini düzeltmeye çabaladı ve Kaine bunu onun yerine yapmak durumunda kalınca da ellerini itmeye çalıştı.

Babası Kaine'i çağırınca Helena bir başına köpürmeye devam etti ve Kaine'in bunu bilinçli yaptığını fark etti.

Helena'nın zihninin yıkıcı eğilimleri olduğunu çok iyi biliyordu. Helena Spirefell'e geldiği ilk andan beri Kaine özellikle

onu dürtmüş, kızdırmış, kışkırtmaya çalışmıştı. Ona bir hedef vermişti. Kaine'den nefret ederken kendine daha az zarar verir olmuştu.

Helena şimdi de öfkeye boğulursa ayrılık daha kolay olurdu.

Kaine yine onu idare ediyordu. Helena öfkesini yuttu ama tüm duyguları zehir gibi içine oturdu.

Bir kamyon Spirefell'e yeni bir mahkûm grubu getirdi ve Kaine yine ortadan kayboldu.

Helena, Kaine ile babası arasındaki ilişkiyi ister istemez merak ediyordu. Birbirlerini hor gördüklerini gizleme gereği duymuyorlardı. Atreus oğlunda aşağılayacak çok şey buluyor olsa da sürekli ona ihtiyaç duyacak bahaneler yaratmakta da üstüne yoktu. Kaine annesinin başına gelen trajediden babasını sorumlu tutuyordu; yine de Atreus kolay bir hedef gibi görünmesine rağmen Kaine'in bağışladığı Ölmeyenler'den biriydi.

Kapı açıldığında Helena kederden uyuşmuş hâlde oturuyordu.

Başını kaldırdı ve üniformalı araç muhafızlarından birinin içeri girdiğini görünce kanı dondu.

İçeri giren şahıs kapüşonunu kaldırdı ve karşısındaki Ivy'ydi.

Ivy çekinerek gülümserken Helena ona donuk bir şaşkınlıkla baktı.

"Sana ulaşmak amma zormuş."

Helena kıpırdamadı. "Burada ne işin var?"

"Seni kurtarmaya geldim."

Ivy konuşur konuşmaz bir metal gıcırtısı yükseldi ve kapının çevresindeki demir içeri doğru bükülerek kapıyı bloke etti. Ivy dönüp kapıyı zorlasa da kımıldatamadı. Bu sefer de dönüp Helena'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Yaklaşma," dedi Helena sertçe, ayağa kalkarak. "En son biri bana fazla yaklaştığında, buraya bile gelmeden onun neredeyse tüm kemiklerini kırmıştı."

Ivy olduğu yerde dondu ve gözleri kafese kapatılmış bir hayvan gibi bakmaya başladı. Helena'ya ulaşmak çok zor olsa da bunun iyi planlanmış bir kurtarma operasyonu olmadığı çok açıktı.

"Buraya neden geldin?" dedi Helena, kıza bakarak. O sadece bir kız çocuğuydu. Çok gençti. "Geçen yıldan beri burada tutsak olduğumu biliyorsun. Neden şimdi geldin?"

Ivy geri çekildi ve genişten alarak Helena'nın etrafından dolanıp pencereye yöneldi. Camları sarsıp zorladı ve kırmaya çalıştı. Kız becerisini yitirmişti ya da belki de bu işe atılırken hiç düşünmeden, fazla akılsızca hareket etmişti.

"Sorgulanmak için getirildiğini sanıyordum," dedi Ivy. "Yüce İnfazcı'nın sana..." Gözleri Helena'nın karnına kaydı. "Bunu yapacağını bilmiyordum."

Helena alayla güldü. "Merkez'de bir sürü kıza aynısını yapıyorlar. Beni neden umursuyorsun ki?"

Ivy kaskatı kesildi. "Sofia seni severdi. Seninle arkadaş olmamı isterdi. Bana hep senin gibi olmam gerektiğini söylerdi. İnsanlara yardım etmem gerektiğini. Ama ben onu hiç dinlemedim."

"Arkadaşın olmak istemiyorum," dedi Helena soğukça. "Ablan öldü. Hepimizi bir ceset uğruna sattın."

"Biliyorum!" Ivy'nin sesi kederle çınladı; Helena'ya döndüğünde yüzü bembeyazdı ve gözleri parlıyordu. "Biliyorum ama ben... onun ölmesine izin veremezdim. Sandım ki..." Yüzü buruştu. "Kendime onun sadece yaralı olduğunu ama geri döneceğini söyledim. Ama dönmüyor. Dönemez... Dönse bile yaptıklarımı asla affetmez. Değil mi?"

Helena'nın hiç anlayış gösteresi yoktu. "Senin yüzünden her şeyi kaybettik. Belki zaten kaybedecektik ama kaçabilecek insanlar vardı. Zamanları olsaydı kaçabilirlerdi. Ama *sen* onların kaçmasına engel oldun."

Helena konuşurken kapı bir kez daha metal gıcırtısı eşliğinde büküldü ve Kaine içeri girdi. Zemindeki dövme demir yerinden ayrıldı ve pek çok noktadan uzanıp Ivy'ye doğrultuldu. Kaine elini şöyle bir sallasa Ivy her yönden şişlenecekti.

Kaçmayı deneyebilirdi ama iki adım bile atamazdı.

Ivy yüzünde tuhaf bir kabullenişle Kaine'e döndü.

"Ne beklenmedik bir hain ama," dedi Kaine tamamen samimiyetsiz bir tonla. "Açıkçası bu kadar bariz bir tuzağa düşmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm."

Ivy acı acı gülümseyip başını neredeyse hüzünle salladı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi? Belki bir gün hatırlarsın sanmıştım."

Kaine onu inceledi. "Hatırladığımı söyleyemem."

"İlk tanıştığımızda farklıydım. Daha küçüktüm. Çığlık atıyordum."

Kaine, bu tanım binlerce kişiye uyabilirmiş gibi başını iki yana salladı.

"Eskiden saçlarımı iki örgü yapardım. Uçlarında kurdeleler olurdu." Ivy iki eliyle omuz hizasını işaret etti. "Ölmeyenler ailemi öldürdükten sonra, beni saçlarımdan tutup yerde sürüklediler ve senin ellerine verdiler. Sen de daha küçüktün o zaman."

Kaine'in gözlerinde yavaş yavaş bir tanıma ışığı belirdi.

Ivy dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. "Sen kaçınca, diğer Ölmeyenler senin peşine düştü. Ablamı ve beni tamamen unuttular. Ben de annemin Sofia'ya yaptığı şeye engel olmak için pasta bıçağıyla kafasını kesmeye çalıştım. Ellerimle neler yapabileceğimi de o zaman fark ettim." Parmaklarına baktı. "Kaçtığımızda Sofia hâlâ yaşıyordu ama... sanki bir rüyada gibiydi. Ben hareket ettirmedikçe hareket etmiyor, ben yedirmedikçe yemiyordu. Kenar mahallelerde saklandık. Sonunda uyandığında hatırladığı son şey doğum günüm olduğuydu. Olanların hiçbirini hatırlamıyordu. Sen olmasan biz ölmüştük."

Kaine'in ifadesi küçümseme dolu bir hâl aldı. "O gün yaptıklarımdan pişman olmam için bir neden daha."

Ivy şaşkınlıkla bakarken Kaine paltosunun içine uzanıp obsidyen bir hançer çıkardı. Ivy'nin kurnaz gözleri kocaman açıldı ama korkuyla değil şaşkınlıkla, hatta neredeyse sevinçle. "Demek katil sensin."

Kaine gülümsedi. "Evet ve özellikle seni uzun zamandır bekliyordum."

Ivy, Helena'ya döndü. "Peki sen biliyor muydun?" Gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Hepsi numara mıydı?"

"Bir bakıma," dedi Helena. Ivy'nin öldürüldüğünü görmekten rahatsız olacağını hiç düşünmemişti ama anladığı herkese biraz olsun acımaya mahkûmdu galiba. Crowther, Ivy'nin kenar mahallelerden geldiğini, ablasını koruması karşılığında onun için çalıştığını söylemişti. Sofia bir çeşit füg hâlindeyse, Ivy'nin onun hâlâ hayatta olduğuna dair bir hayale tutunabilmiş olması hiç şaşırtıcı değildi.

"Onu öldürme," dedi Helena.

Kaine ona baktı. "Benden onu bağışlamamı bekleyemezsin."

Helena başını iki yana salladı. "Bağışlanmayı beklediğini sanmıyorum," dedi korkunç bir hata yapmak üzere olduğundan şüphelenerek ama artık her şeyi riske atmamak için pek bir sebebi kalmamıştı. Ivy'ye döndü. "Ölmeyenler zaten mahvolacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ivy başıyla onayladı. Helena, Ivy'nin ölümsüzlük için Ölmeyen olduğunu hiç sanmıyordu; büyük ihtimalle tıpkı Kaine'de olduğu gibi Morrough'nun koşullarından biriydi bu, ölümcül bir yaşam büyücüsünün boynundaki tasmaydı.

"Bize yardım eder misin?" dedi Helena.

Ivy'nin kurnaz gözleri Helena ile Kaine arasmda hızla gidip geldi; yüzündeki ifade temkinli ve hesapçıydı ama başını eğdi.

"Hayır," dedi Kaine sertçe. "Ona güvenemeyiz." Helena'ya döndü ve rezonansı uğursuzca titreşince odadaki demir, kemikleri titretircesine inledi. "Bu odadan canlı çıkmak için her şeyi söyler ve sonra da herkese yaptığı gibi sana da ihanet eder."

Helena önce Ivy'ye, sonra tekrar Kaine'e baktı. "Bence güvenebiliriz. Sana borcu var. Ablasının yaşadığı yılları sana borçlu. Sofia için yapacak."

"Ne istiyorsun?" dedi Ivy. Gözleri kurnaz ve meraklıydı; Helena'nın çok iyi hatırladığı o parlak bakış.

Helena ona döndü. "Kaine'in tefilini. Morrough'nun sağ kolundaki dış kemiklerden biri."

Ivy belli belirsiz ürperdi. Hesapladığından fazlası olduğu kesindi. "Neden?"

Helena ona, sonra Kaine'e baktı. "Onu kurtarmam için gerekli."

Ivy yavaş yavaş başını salladı. "Denerim. Bir yol varsa da bulurum."

"Bunu yaparsan kurtulamazsın," dedi Helena. Ivy'yi dikkatle izlerken kendinden şüphe etmeye başlamıştı ama duramıyordu da. En ufak bir ihtimal bile hiç ihtimal olmamasından iyiydi.

Ivy çenesini kaldırdı. "Bunu Sofia için yapıyorum. Artık ona zarar veremezler. Bana ne olduğu önemli değil." Kaine'e baktı. "Onu bir kez senin sayende kurtardım. Bu da teşekkürüm olsun."

"Teşekkürünü istemiyorum," dedi Kaine, dudakları küçümsemeyle kıvrılırken. Helena onun bileğini tutup kolunu indirmeye zorladı. Kaine ona dik dik baktı. "Buna değmez. Gerekli yetkinlikte bile değil."

Helena yükselip duyulmasın diye alçak sesle konuştu. "Doğru söyle, anneni kurtarabileceğini düşünseydin farklı davranır mıydın? Hayır dersen onu öldürmene izin veririm."

Kaine'in çenesi kilitlendi ve hançeri indirdi.

"Fikrimi değiştirmeden çık git," dedi.

Ivy bir an tereddüt etti ama Helena ona başıyla acele etmesini işaret etti. Şimşek gibi odanın diğer ucuna koştu ve demirlerin arasından kıvrılarak kapıdan fırladı. Oda yavaş yavaş eski hâline döndü ve Kaine, Helena'ya suçlar gözlerle baktı.

"Bunca şeyden sonra, bu riski alacak mısın?" dedi.

"Eğer seni kurtaracaksa buna değer."

"Ya kurtarmazsa?"

Helena etrafına baktı. Bunun işe yarayacağına dair en ufak bir umudu ya da inancı yoktu; sadece artık atıl bir umutsuzluk içinde oturmayı kaldıramıyordu. "O zaman her şeyi denediğimi bilerek ölürüm, ki bu da seni burada bırakıp yaşamaya devam etmemden

daha mutlu bir senaryo olur. Bize ihanet etmek ona bir şey kazandırmaz. Zaten her şeyini kaybetti."

Kaine obsidyen hançeri kınına soktu. "Eh, bunu çok geçmeden öğreniriz herhalde."

Gitti ve biri obsidyen, diğeriyse bombalamadan kurtardığı Helena'nın eski setinden olmak üzere iki bıçak ve intihar hapıyla döndü. Ivy onlara ihanet eder ve Kaine ona zamanında ulaşamazsa, Helena'nın kendisi ve bebeği için hızlı bir kurtuluş şansı olacaktı.

Gün neredeyse geçmek bilmedi. Gece çöktü ve Shiseo'nun elçi ekibinin Novis'e girdiğine dair gelen haber dışında bir gelişme olmadı. Sadece birkaç gün kalmıştı ve Ivy ne yaparsa yapsın zaman tükenecekti.

Ev karanlığa ve sessizliğe gömüldüğünde Kaine yanma geldi. Birlikte geçirdikleri her ânı yavaşça yaşadılar. Tükenmek üzere olan zamanlarını acele ederek harcayamazlardı.

Helena onun kollarında uzanıp kalbini dinledi. Yuvasını düşünmeye çalıştığında tek hayal edebildiği bu histi. Sırtüstü dönüp Kaine'in elini buldu ve onu karnındaki şişkinliğe bastırdı.

"Bu o," dedi. "Ben..." Boğazı düğümlendi. "Muhtemelen gelecek ay içinde onun hareketini hissedebileceğim. Kitapta başlarda kanat çırpışı gibi olduğu yazıyordu."

Konuşabilmek için sertçe yutkunması gerekti.

"Bebeğin ilk hareketleriymiş." Derin bir nefes aldı. "Rezonansını kullanırsan onu şimdi bile hissedebilirsin. Eğer istersen."

Kaine'in eli hafifçe seğirdi ve tereddüt etti.

"Birlikte yapabiliriz," dedi Helena. "Onunla tanışmalısın."

Ertesi gün Kaine onu çit labirentinde yürütmek yerine avluya götürdü.

Helena yaz sıcağının durgun havasma hapsolmuş eski kan ve çürüme kokusunu duyunca dondu kaldı. Midesi kalktı.

Atreus döndüğünden beri Spirefell'e en az otuz mahkûm getirilmişti. Helena herhangi birinin hâlâ hayatta olup olmadığını bilse mi daha iyi bilmese mi kestiremiyordu.

"Burada yürümek zorunda mıyız?" diye sordu.

Kaine ona baktı. İzleniyor olma ihtimalleri olduğundan yüz ifadesi soğuk ve kayıtsızdı ama sesi yumuşacıktı. "Bu seferlik. Uzun sürmeyecek."

Helena başını zorla sallayarak onayladı.

Avlu yazın çok daha güzeldi. Kışı boyunca evi kara damarlar gibi saran sarmaşıklarda şimdi gonca güller açmıştı.

Evin önünde hâlâ bir deri bir kemik kalmış iki ölüköle duruyordu ve Kaine avlu bahçesinin içinden ilerlerken Helena tedirgin gözlerle onları süzdü.

"Onları dert etmene gerek yok," dedi Kaine fısıldayarak. "Morrough kendisiyle uğraşırken ölükölelere enerji harcayacak hâli kalmıyor. Duyuları neredeyse tamamen yok oldu ve farkında bile değil. Gel. Çok gecikmiş bir buluşma var."

Helena o zaman nereye gittiklerini anladı.

"Amaris..."

Kaine ahırın kilidini açtı. "Sen ilk geldiğinde problem yaşamıştı."

Kapı savrularak açıldı ve ahırın loş ışığında köşede kıvrılmış dev siyah bir gölge doğruldu, kanatlarını gerip esnetti. Kimera ağır zinciri arkasından sürüyerek öne doğru geldi.

"Yanına gelmesine izin verirsem bizi ele verir diye korktum. Şimdilerde epey bir nam saldı," dedi Kaine. "Sen onun kanının ısındığı tek kişiydin."

Helena bunun Amaris'le olan ilişkisi için fazlasıyla cömert bir tanımlama olduğunu düşündü.

Ağzı kurudu. Amaris büyümüştü. Birkaç karış daha uzamıştı ve devasa sarı gözleri loş ışıkta parlıyordu. Helena, Kaine yaralıyken kimeranın onun yanında nasıl dikkatli ve nazik davrandığını, soğuk gecelerde Helena'nm sırtına kıvrılıp onu ısıttığını hatırlıyordu

ama aynı zamanda ahıra girdiğinde neredeyse ikiye bölündüğünü de unutmamıştı.

Gergince bir adım geri çekildi. "Beni hatırladığından pek emin değilim."

Kaine elini kaldırdı ve Amaris durdu. "Ah, onu diyorsun. Konu sen değildin. Ölükölelerdi. Onlara hiç katlanamıyor." Amaris sabırsızca başını sallıyordu. Kaine yaklaşıp kürkünü karıştırdı. "Personele tahammül ediyor ama Morrough'nun yeniden canlandırdığı şeyler yaklaşınca... eh."

Helena'ya baktı. "Seni gayet iyi hatırlıyor. Geldiğinde yarım gün boyunca uludu."

Helena tereddütle yaklaştı ve Amaris'in parmaklarını koklayıp ona sürtünmesine izin verdi. Elini kaybetmeyince bir adım daha attı.

"Shiseo'yla giderken onu da alacaksınız," dedi Kaine, Helena Amaris'in başına elini koymaya cesaret ettiği sırada. "Geceleri uçun. Lila'ya ulaşmanız birkaç gün sürer ama o şekilde iz sürmeleri zor olur." Amaris'in dev kanadının altından omzunu ovdu. "Gemiye bindiğinde onu bırakacaksın."

Helena'nm eli durdu. "Bırakmak mı?"

"İyi olacak," dedi Kaine ama sesi çatlıyordu. "Kendisi avlanabilir ve zaten çoğu insandan hoşlanmadığından yerleşim bölgelerinden uzak durur. Şansı varsa, beni aramak için Paladya'ya doğru gelir. Dağlara gider."

"Peki ya birinin... ona yapılmış transmutasyonları sürdürmesi gerekmiyor mu, hani hâlâ büyüyorsa?"

Kaine'in çenesi titredi. "Savaştan sağ çıkan tek bir kimera var ve herkes kime ait olduğunu biliyor. Onu görürlerse, seni avlamak isteyen herhangi bir hırslı Aday'a nereden başlaması gerektiğini söylemiş olur. Onu arkanda bırakmak zorundasın."

Kaine başını Amaris'in boynuna yasladı ve kimeranın kanatları titredi. Amaris boynunu çevirip Kaine'i hafifçe dişledi.

"Buradan beraber çıkacağız, değil mi yaşlı kız? Bennet'ın kalan son iki canavarı."

Ahırın içindeki hava Helena'nın gözlerini yakıyordu. Arkasını dönüp dışarı çıktı.

Evin yakınındaki hava daha serindi ve Helena birkaç derin nefes alırken elini kalbinin üzerine bastırdı. O sırada hızlı adımlar duydu ve başım kaldırınca Aurelia'nın merdivenden öfkeyle üzerine yürüdüğünü gördü.

Aurelia'nm rengi atmıştı ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Üzerinde kan kırmızısı işlemeler olan açık pembe bir elbise giymişti. Yaklaştıkça Helena elbisenin eteğinin ve ayakkabılarının da aynı kırmızıya bulandığını fark etti.

"Kaine nerede?"

"Aurelia." Kaine'in sesi ahırın karanlık içinden geldi. "Esirimle konuşman konusunda sana ne demiştim?"

Aurelia hızla ahıra döndü. "Seninle konuşmam gerekiyor! Sen sürekli onunlayken hem ondan uzak durup hem nasıl seninle konuşacağım?"

Gözleri parlayan Kaine ahırdan dışarı çıktı. "Ne istiyorsun?"

Aurelia'nm ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Babanla konuşman lazım. Evi mahvediyor."

Kaine hiç umursamıyormuş gibi bir tavırla kaşını kaldırdı. "Onun gelmesine sevindiğini sanıyordum."

Aurelia'nm gözleri neredeyse yuvalarından fırladı. "O, evi bir işkence merkezine çevirmeden önceydi! Depoda kalmaları tamamdı ama şimdi onları içeri getiriyor! Her yerde vücut parçaları *yığılı* ve bir kan gölüne bastım çünkü antrenin ortasında birinin derisini yüzmüş!"

Helena o an Aurelia'nm elbisesinin kırmızı detaylı falan olmadığını fark etti.

"Şehirde kalmanı tavsiye etmiştim," dedi Kaine, olup bitenlere tamamen kayıtsızmış gibi. "Ama babamın hâkimiyetin insanın canına can kattığından bahsettiğini duyunca bunu reddettin. Ne sanıyordun acaba?" Ona doğru eğilirken dudağı kıvrıldı. "Gözüme güzel görünmeye başlayacağını mı düşündün?"

Aurelia yanaklarındaki iki kırmızı leke hariç kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Ben senin karınım."

Kaine başını yana eğdi. "Ben seni istemedim ki."

"Bu da ne?" Atreus depodan çıkmıştı. Dirseklerine kadar kan içindeydi ve elinde balık ayıklamakta kullanılan uzun bir bıçak vardı.

Aurelia irkildi ve demir yüzüklü elleriyle boğazına yapışıp Kaine'e doğru büzüldü ama Kaine ondan uzaklaşıp babasıyla yüz yüze gelen Helena'nın önüne geçti.

"Sanırım Aurelia evde yaptıklarımızdan pek hoşlanmamış, baba," dedi Kaine. "Bizi biraz... medeniyetsiz bulduğunu düşünüyorum."

Atreus bir an için Kaine'e baktı ve Crowther'ın dar burun delikleri Helena'nın bastırılmış öfke olduğunu bildiği o hareketle genişledi. "Öyle mi? Biraz aşırıya kaçmış olabilir. Ben *senin* karşı çıkmanı bekliyordum. Bir noktada burayı sahiplenirsin sanıyordum. Sonuçta burada büyüdün..." Dönüp tepelerinde yükselen kocaman eve bakarken cümleyi yarıda kesti. "Bu, annenin eviydi. O gülleri evlendiğimiz yaz o dikmişti."

Atreus bıçağı daha sıkı kavradı ve Helena bir an, Kaine'in rezonansını dişlerinin içinde hisseder gibi oldu.

"Korkarım bu mülkün benim için hiçbir zaman duygusal bir cazibesi olmadı," dedi Kaine. "Belki daha erken geri dönseydin, burayı korumak için biraz çaba göstermiş olurdun."

"Evet, bu ailenin inşa ettiği her şeyi yok etmeye kararlı görünüyorsun," dedi Atreus; yüzü öyle çarpılmıştı ki oğluna bakarken ölü gri derisinin yırtılması an meselesi gibiydi. "Annen bunu hak edecek ne günah işlemişti de senin gibi bir evlat doğurdu?"

Kaine öne doğru eğildi ve yüzünde jilet inceliğinde bir gülümseme, gözlerindeyse küçümseme belirdi. "Sanırım seninle evlenince oldu."

Atreus'un içinde öfke patladı ama Aurelia araya girdi.

"Gördün mü? Gördün mü bak? Sana söylemiştim! Hepsi onun yüzünden! Ben mükemmel bir eş oldum. Beni getirdiğinde bu

çürümüş, iğrenç yeri görecektin. Evin hanımı olmak için elimden ne geliyorsa yaptım; bu evi yenilemeye, her yerdeki o çirkin, süslü, eski moda şeylerden kurtulmaya ve burayı toplumun kalbi yapmaya uğraştım. Bu evde düzgün olan her şey benim sayemde. Tıpkı senin karın gibiyim, ben..."

Atreus birden döndü. Islak bir çıt sesi ve Aurelia konuşmayı keserken çıkan bir hırıltı duyuldu.

Aurelia'nın eli boynuna uzandı ama gırtlağında açılan yarıktan kan fışkırıyordu. Gözünü kırptı, ağzı açıldı ama kanla dolu bir nefes dışında hiç ses çıkmadı. Başı arkaya düştü, boğazı iyice yarıldı ve vücudu da arkaya doğru düşerek beyaz çakıl taşlarının üzerine yığıldı. Pembe elbisesi gitgide kırmızılaştı.

Helena neredeyse tutamadığı sesini bastırmak için elini ağzına kapadı.

Kalbi deli gibi çarparken boynunun yan tarafı yanıyordu ama Atreus'un balık bıçağı yeniden parmaklarının ucundan sallanır ve kıvrık ucunda bir damla kan titreşirken Helena kımıldamaya cesaret edemedi.

"Bir daha *asla* kendini *benim karımla* kıyaslama," dedi Atreus, Aurelia'ya bakarak.

Kaine bir adım öne çıkıp Aurelia'nın yarılmış boğazını Helena'nın görmesini engellemekle yetindi.

"Umarım Ingram ailesini sen halledeceksindir," dedi Kaine. "Sonuçta beni onunla evlenmeye zorlayan sendin."

"Ne yapabilirler ki?" dedi Atreus, Helena'nın çok iyi bildiği o alaycı sırıtışla. Crowther'm ölü yüzünde Kaine'in mimiklerini görmek ürkütücüydü. "Senin onun içine bir vâris koymaya niyetli olmadığın ortada."

Atreus eğilip Aurelia'nın cesedini kolundan tutarak kaldırdı. "Bununla ben ilgilenirim ama bu mesele çözüldüğünde, bana evlenip lonca için bir vâris üreteceğin bir kadının adını vereceksin. Aksi takdirde Sonsuz Alev'in son üyesini bulup onu Yüce Ölüm Büyücüsü'ne teslim ettiğimde, sana bir vâris yapmanı *emretmesini* isteyeceğim ve gelini de ben seçeceğim."

Atreus döndü ve Aurelia'yı da peşinden sürükleyerek evi içinde kayboldu. Güllerin kokusu taze kanın metalik keskinliğine karışıyordu.

Helena arkasını dönüp evin uzak kanadına doğru yürüdü. İçeri girip artık izlenemedikleri bir koridora gelince durdu. Kaine sadece birkaç adım gerisindeydi. Helena onun iyi olup olmadığını soracağını biliyordu ama o önden davrandı.

"Bunu planladın."

Kaine bir an dondu. "Bunu da nereden çıkardın?" Sesi neşeliydi.

"Çünkü Aurelia yarım kalmış bir işti. Amaris'in ölmesine izin vereceksen, Aurelia'nın yaşamasına izin vermezsin."

Kaine'in ifadesi sertleşti. "Ne bekliyordun ki? Senin gözlerini oymaya çalıştı."

Helena'nm yüzü anlık bir acıyla seğirdi; Aurelia'nın pençelerinin gözünün arkasına takılıp kaldığı o an... kör olma korkusu, sonsuz karanlık... "Unutmadım."

"Aslında onu daha o zaman öldürürdüm de evde güzel bir eş bulunması şüpheleri dağıtıyordu. Seninle yalnız yaşamam dikkat çekebilirdi. Onu hayatta bırakmamın tek nedeni buydu."

Helena başmı kayıtsızca salladı. Bunlar onu artık şaşırtmıyordu ama hiçbir şeyi de değiştirmiyordu. "Benim yüzümden birilerini öldürmenden nefret ediyorum," dedi.

Sol elini kaldırıp boynundaki yaranın üzerine bastırdı; babasının yüzünü ve çenesinin altındaki o korkunç yarığı hatırladı. Ona dair son anısı olan o alaycı gülümsemeyi.

Ne çok sayıda kolay, gelişigüzel ölüm vardı. Hepsi birbirine girmişti. Bu kadar ölüm artık bir trajedi olmaktan çıkmış, soyut bir şeye dönüşmüştü. Onca yıl hayat kurtarmış, onları korumak için kendinden vermişken sonunda Helena bile kayıtsızlaşmıştı. O kadar çoktu ki kavraması imkânsız bir hâl almıştı.

O ve Kaine de bu ölümlerin tam ortasında duruyorlardı.

"Senin içinde çok şey var," dedi Helena, "ama bazen sanki tek yaptığım en kötü yanlarını ortaya çıkarmakmış gibi hissediyorum.

Ben olmasam bu kadar ileri gitmezdin. Böyle olmazdın. Bunu sana ben yaptım."

"Haklısın. Olmazdım sanırım."

"Bizim için ne çok hayalim vardı," dedi Helena, boğuklaşan bir sesle. "Senin için endişelendiğimde, yapmak istemediğim şeyleri yaptığımda, savaş altında ezileceğim kadar ağır geldiğinde kendime hep şunu söylerdim: Bir gün onunla birlikte kaçacaksın. Sessiz bir yere. Çok bir şey istemeyeceksin, sadece o ve sen... bu kadarı yeterli olacak." Boğazı düğümlendi ve başını iki yana salladı. "Tek istediğim buydu. Bütün hayalim savaşın uzağında nasıl olabileceğimizi görmekti. Buna her şeyin değeceğini düşünmüştüm."

Nefes verdi ve sağ eli yumruk olurken avucunda tılsımın bıraktığı izleri hissetti. "Ama neler yaptığımıza bir bak. Üstelik hâlâ yetmiyor. Sanırım günün sonunda ben de Luc gibiyim. Birbirimizi hak etmek için yeterince acı çekebileceğimizi sandım."

Kaine bir şey demedi ve Helena da onun bu kabullenmiş hâlinden bıkmıştı artık.

Artık öfkelenmeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti ama dönüp, "Ölmeye neden hep bu kadar hazırsın?" dedi ona. "En başında Crowther'a teklifini sunduğunda bile ölmeyi planlıyordun, bunun kimse için bir önemi yokmuş gibi. Peki artık bir önemi varken neden hâlâ böylesin?"

Kaine iç çekip çenesini ileri uzattı. Başparmağı parmağındaki yüzüğün üzerine bastırdı. "Kimsem yoktu, Helena," dedi alçak sesle. "Annem öldükten sonra yalnızdım. On altı yaşında eve döndüğümde hayatım paramparça olmuştu ve o noktadan sonra ne yaptıysam elimde kalan tek şeyi kaybetmemek içindi. O da öldüğünde... artık bir önemi yoktu. İntikam bunu telafi edebileceğim tek şeydi ve bu uğurda ölmek kimseyi etkilemezdi... ta ki sen gelene kadar."

Sesinde acı bir tını belirdi.

"Savaş sonrası için plan yapmadım çünkü yapılacak bir plan yoktu. Holdfast, Sonsuz Alev, onlar zaten asla kazanamayacaktı.

Bunu hep biliyordum. Sana âşık olmak bunu değiştirmedi... sadece... sadece bunu bilmek canımı yakmaya başladı."

Işıklar titreşti ve kanattan hafif bir uğultu yükselmeye başladı.

Kaine gerildi ve başı hemen döndü. "Bir sorun var. Beni çağırmak için bunu epeydir kullanmıyordu. Odana git ve kapıyı sürgüle."

Hızla çıkıp gitti. Kaine saçlarını gizleyen miğferi de dahil tam takım üniformasıyla çıkarken Helena pencereden izledi. Adam Amaris'i dışarı çıkardı, sırtına atladı ve şehir yönünde uçarak uzaklaştılar.

Helena bekledi. Daha bir saat geçmemişti ki bir araba geldi. Helena elinde bıçağıyla izledi. Ivy yakalanmış ya da onlara ihanet mi etmişti? Yoksa bu Kaine'i mülkten uzaklaştırmak için hazırlanmış bir tuzak mıydı?

Fakat üniformalı Atreus evden çıkıp arka koltuğa geçti. Araç uzaklaştı.

Ivy ne yapmıştı?

Gecenin bir yarısı kapının dışarıdan açıldığını duydu.

Üniforması hâlâ üzerinde olan Kaine elinde miğferiyle içeri girdi.

Yüzü ifadesi okunmuyordu.

"Doğu elçileri Novis'ten geçerken trene saldırı düzenlendiğine dair haber aldık. Trende bulunan herkes öldürülmüş... Shiseo da dahil."

72. BÖLÜM

Temmuz 1789

Shiseo ölmüştü.

Onun dönüşü Helena'nın üstünde bir kılıç gibi sallanıyor, kaçınılmaz sonu hazırlıyordu. O geri dönecek ve Helena gidecekti. Bu gerçek değişmez gibiydi.

Kaine kendisi bile buna inanmakta zorlanıyormuşçasına başını yavaşça iki yana sallıyordu.

"Teyit edildi mi?"

"Kafasını gönderdiler. Novis bununla doğrudan ilgileri olmadığını, Sonsuz Alev'den sağ kalan bir grubun işi olduğunu iddia ediyor ama... öyle bir grup yok. Böyle bir güçte hiç kimse kalmadı. Bu bir deneme ateşiydi. Kraliçe hesapçı biri ve müttefik ülkelerin saf değiştirmeye zorlanıp zorlanmayacağını, Yeni Paladya'nın karşılık verecek gücü olup olmadığını görmek istedi." Başını eğdi ve hava rezonansıyla dalgalandı ama sonra güldü. "İşin ironik tarafı, planladığımız şey buydu ve bunu biz ayarlamıştık ama bunu ben öldükten sonra yapmaları gerekiyordu."

Miğferini duvara fırlattı. "Şimdi Morrough'yu uyarmış oldular ve adamlarını toplaması, madenlerden ölüköleleri geri çağırması için zaman kazandı. Bense hâlâ buradayım ve emirleri reddedemem. Sikeyim!"

Yani hepsi ölecekti. Kaine ölecekti, Helena ölecekti, kızları ölecekti. Spirefell bir kafes ve bir mezardı.

Helena neredeyse uyuşmuş parmaklarıyla Kaine'e uzandı. "Sorun değil, Kaine. Elinden gelen her şeyi yaptın."

Kollarında ölmeyi tercih ederim.

Kaine'in kaşları bir an çatıldı. "Sen yine de gidiyorsun."

Helena ona anlayamayarak baktı. Kaçış planı tamamen Shiseo'ya bağlıydı.

Kaine eldivenlerini çıkardı. "Başka yollar da var, sadece... o kadar temiz değiller. Peşine hızlı düşerlerse izini sürebilmeleri riski daha yüksek ki muhtemelen öyle yapacaklardır. Morrough seni geri almak için her şeyi yapar. Kıyıya zamanında ulaşabilirsen, adalarda onların size yetişebileceğinden çok önce izinizi kaybettirirsiniz. Ama... Lila'ya yalnız gitmek zorundasın. Amaris'i tek başına idare edecek kadar güçlü olmadığını düşünüyorsan başka tabii."

"Nasıl... yalnız?"

Daha önce, savaş zamanı çok daha güçlüyken ve panofobi nöbetlerine kapılmıyorken bile Amaris'le uçmak Helena için sadece zorunluluktan katlanabildiği bir şeydi. Yükseklik ve hız onu hep çok korkuturdu ve Amaris nereye gideceğini kendi bildiğinden Helena'nın yönlendirmesine ihtiyaç duymazdı.

Lumitya'nm hilali kayboldu kaybolacakken gece vakti uçmak akıl alır gibi değildi. Zifiri karanlık olacak, altındaki dünya tam bir uçuruma dönecekti. Bu düşünce bile başını döndürdü.

"Ben seni elimden geldiğince uzağa kadar götüreceğim ve nehrin aşağısında kıyıya giden bir gemi olacak. Sana haritaları ve Lila'ya varmak için kullanacağın rotayı göstereceğim. Araç ayarlayabilirim ama kaldırabileceğini düşünüyorsan yolun en azından bir kısmını yürüyerek gitmen daha güvenli olur. Düşüş'ten hemen önce limanlara gideceksin; senin için yer ayırtıldı ve sahte kimlik belgeleri hazırlandı. Etras'a giden bir gemiye bineceksin. Orada bir yer ayarladım."

Helena düşünmeye çalışırken kalbi tekledi.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi Kaine, elini Helena'nm omzuna koyarak. "İkisini de ayarlayacağım, sen seçersin.

Zor olacağını biliyorum ama buna değecek. Lila uzun zamandır seni bekliyor."

Helena titreyerek başını onaylar gibi salladı.

Her şey çok hızlı ilerlemek zorundaydı. Düşüş beklemezdi ve Paladya'yla komşu ülkeler arasında bir savaş çıkmak üzereyse, Kaine onun burada olmasını istemiyordu.

Onca yıl Novis'in veya komşu ülkelerden birinin onlar adına müdahale etmesini bekledikten sonra, şimdi olabilecek en kötü zamanda harekete geçmişlerdi.

"Gitmem gerek," dedi Kaine bir süre sonra. "Fırsat bulduğumda yanına gelirim. Yiyebildiğin kadar ye, dinlenebildiğin kadar dinlen. Kapıları sürgüle. Neyse ki Aurelia gittiğinden beri kapı artık daha güvenli. Crowther'ın demir rezonansı olmadığından babamın onun cesedinden çekme çalışmaları işe yaramıyor. Kapı kilitliyken açamaz."

Kaine gerginlikten konuşup duruyordu; işlerin kontrolü ellerinden kayıp gidiyordu çünkü. Dikkatle ayarlanmış planları, tam da Direniş'in yok olmadan önce beklediği müdahale tarafından yerle bir edilmişti.

Ondan sonra Kaine'i neredeyse hiç görmedi. Adam günlerce ortadan kayboluyordu ve Helena onun hiç uyumadığını düşünüyordu. Helena da kendi payına düşeni yapmaya, yemek yemeye, odasında dayanıklılığını artırmak için kuvvet egzersizleri yapmaya ve hazırlıkların onun yüzünden kısıtlanmaması için biraz güçlenmeye çalıştı.

Atreus Spirefell'e geri döndü ve Aurelia'yı öldürmesi muhtemelen duyulmuş olsa da bundan en ufak bir zarar görmemiş gibiydi. Esirleri tükenmiş olmalıydı, zira evin içinde hayalet gibi gezinmeye başlamıştı. Helena kapısının önünden geçen adımlarını duydu ve birkaç kez şapele girip çıktığını gördü.

Pencereler Amaris'in kanatlarının yarattığı rüzgârla titrediğinde Kaine'in en azından kısa süreliğine geri döndüğünü anladı. Kaine'in

tek meşguliyeti kaçış hazırlıkları değildi. Yüce İnfazcı olduğu için saldırıya verilecek karşılığı koordine etmesi bekleniyordu.

Yalnızca birkaç dakika sonra kapı açılıp da Kaine içeri girince Helena şaşırdı.

Kaine'in gözleri öyle parlıyordu ki gerçekten ışıldıyor gibiydi. İnsandan en uzak görünen hâliydi bu galiba. Helena'ya doğru sanki onu görmüyor da hissediyormuş gibi yürüdü.

"Kaine?" dedi Helena yüreği ağzına gelerek.

Adam cevap vermedi. Başına her ne geldiyse fazlasıyla ilkel bir şey olmalıydı. Helena'nın içi buz kesti. Her bir siniri kaçma dürtüsüyle gerilse de Kaine'e doğru ilerledi.

Yüzüne dokundu. "Ne oldu?"

Kaine gözlerini kırptı ve içine biraz insanlık sızar gibi oldu. Helena yüzünü iki eliyle tutup kendisine doğru eğdi.

"Kaine?"

"Daha önce hiç tek seferde bu kadar çok öldürmemiştim..." dedi fısıltıyla.

"Kaç kişi?"

Kaine'in gözleri titreşip bir şey hesaplamaya çalışır gibi hızla sağa sola kaydı. Sonra başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

Hâlâ tam anlamıyla orada değilmiş gibi Helena'ya boş gözlerle bakıyordu.

"Güç gösterisi yapmam emredildi. Bir uyarı olarak." Yutkundu. "Sıra sıra mahkûmlar vardı. Bu kadar insanı nereden buldular hiç bilmiyorum."

Konuşurken ifadesi yavaşça çözülmeye, gençleşe gençleşe çocuk gibi görünmeye başlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şoka girmek üzereydi. Helena'yla konuşmuyordu da sanki kendine açıklamaya çalışıyordu.

"Bu kadar çok olacaklarını bilmiyordum," dedi. "Ben gidene kadar böyle bir şey olmaması gerekiyordu."

Helena onu kendine çekip kollarını omuzlarına doladı. Yazın en sıcak günlerinde olmalarına rağmen Kaine soğuktu ve teni nemliydi.

Bu hâlde daha fazla devam edebilmesi mümkün görünmüyordu. Sanki kaderinden kaçmaya çalışıyor ama her ne zaman onu atlatmayı başarsa Morrough ondan başka bir şey daha talep ediyordu.

Helena ise hiçbir şey yapamıyordu. Bu çaresizlik içini yakıyordu. "Ivy'yi gördün mü? Sana bir şey dedi mi? Hâlâ deniyor mu? Belki ikiniz birlikte..."

Kaine gözlerini kırpıştırdı ve kendine gelmiş gibi göründü. Başını iki yana sallayıp dikleşti. "Yapma. Ben iyiyim... sadece yorgunum. Geçer. Neredeyse bitti artık."

Bunu içini rahatlatmak için söylemişti ama Kaine kapıdan çıkıp gittiği sırada bu sözleri Helena'yı bomboş bıraktı.

Kaine yine gittikten sonra Helena o kadar gergindi ki alt karnında bir şey hissettiğinde ilk tepkisi tamamen paniklemek oldu.

Kalbi pır pır atarken hiç kımıldamadı ve aynı his tekrar oldu. Kıpırtı.

Helena aşağı baktı ve elbisesini düzleştirip karnındaki şişliğin üzerine ellerini koydu.

Hamile olduğunu unutuyordu bazen.

Lila'nın savaş sırasında hamile kalması inanılmaz olsa da Lila çocukları severdi; çocuklar da ona bayılırdı ve Lila onları nasıl güldüreceğini çok iyi bilirdi.

Helena'nın asla öyle bir cazibesi olmamıştı. İyi bir anne olur muydu yoksa bu bebeği sırf bencillikten mi istiyordu, onu bile bilmiyordu. Bırakamadığı için isteyip istemediğini.

Birini sevmek için. İhtiyaç duyulmak için.

Karnına bastırdığı eli şiddetle titredi; rezonansını içeri doğru ürkekçe uzattı ve kıkırdaktan bile yumuşak minik kemikler ile iplik kadar ince damarları hissetti.

Yakında dünyada Kaine'den geriye sadece bu kalacaktı.

"Seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı. "Biz... böyle yaparız."

Bu sözler dudaklarından yeni çıkmıştı ki kapı açıldı ve Kaine içeri daldı. Neredeyse bir gün geçmişti ama rengi hâlâ bir tuhafı ve gözleri fazla parlıyordu.

"Stroud geliyor," dedi gergin bir sesle. "Elimden geldiğince hızlı geldim ama benim..."

Helena'nın yanma varır varmaz kelepçeleri çözüp nullyum tüplerini yerine koydu. Helena rezonansının bir anda sönen bir ışık gibi yok oluşuyla irkildi.

Kaine tam kelepçeleri kilitlemişti ki gözleri odağını kaybetti. "Burada. Her şeyin gizlendiğinden emin ol."

Stroud geldiğinde, mevcut gerginliklerin ona da hiç yaramadığı anlaşılıyordu. Gözlerinin altı çökmüştü. Yanakları patlamış kılcal damarlar yüzünden kırmızı lekelerle doluydu.

"Merkez, gebelik için özel olarak tasarlanmıştır," diyordu çınlayan bir sesle. "Marino bizim en kritik deneğimiz. Onun orada, fetüs gelişimini yakından izleyebileceğim ve hayatta kalma seviyesine ulaşır ulaşmaz hızlıca müdahale edebileceğimiz yerde olması gerekiyor."

"Peki kurduğun şu 'gebelik ortamı'nın stresle tetiklenen kalp rahatsızlığı olan biri için uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Ondan düşük yapmasını *istesen* de aynı şey." dedi Kaine, Stroud'a sırıtarak. "Marino benim mahkûmum. Yüce Ölüm Büyücüsü onu bana emanet etti ve bu konuda fikrini değiştirmiş değil. Sırf Shiseo'nun çalışmalarını artık kendini meşrulaştırmak için kullanamayacağın için benim görevime burnunu sokmana izin vermeyeceğim."

Stroud'un yüzü sanki yeni kılcal damarlar patlamış gibi daha da koyu bir kırmızıya döndü. "Buna itiraz edeceğim."

"Deneyebilirsin tabii ama ona senin müdahalenden ve kızın şu anki durumuna katkından zaten bahsettim. Sorgusunu aceleye getirmek için ona neredeyse öldürücü dozda uyarıcı enjekte etmeseydin ve hamile kalmazsa dilini kesmekle tehdit etmeseydin belki kalp sorunları hiç ortaya çıkmayacaktı. Şimdi, buraya gelirken hangi bahaneyi uydurduysan onu yap."

Helena'nm kalp durumunu ve hamileliğini göstermelik hareketlerle kontrol eden Stroud'un yüzü pancara dönmüştü. Belli ki Kaine meşgulken Spirefell'e sızıp Helena'yı götürmeyi ummuştu.

Birkaç dakikada işini bitirip çantasını hışımla toparladı ve Kaine ona kapıya kadar eşlik etti.

Helena pencereden Stroud'un arabaya binip gidişini izledi. Araç daha kapıdan yeni çıkmıştı ki odasındaki ışıklar titredi ve ana kanattan gelen o uğultuyu duydu. Kaine yine çağrılıyordu.

Helena pencerede durup Kaine'in evden çıkmasını, Amaris'in sırtına atlamasmı izledi. Kimera avlunun yarısım koşarak geçti ve havalandı.

Helena elini pencereye bastırdı. Nullyum tüpü bileğindeki tendonlara baskı uyguluyordu.

Öğle yemeğiyle birlikte o günün gazetesi geldi. Ön sayfadaki fotoğrafı görmek midesini altüst etmeye yetti.

Tam olarak Simya Kulesi'nin merdivenine bakan Enstitü'nün ana kapısından çekilmişti. Merdivende miğferini takmamış ve kimliğini gizleyen hiçbir şey olmayan Kaine duruyordu; yüzü ayan beyan görünüyordu ve gözleri öyle parlaktı ki fotoğrafı bile bozuyordu. Kapıyla arasında kalan alan sıra sıra cesetlerle doluydu.

Helena, Kaine'in dönmesini bekledi ama saatler geçmesine rağmen o gelmedi. Helena kapıyı kilitleyemezken Kaine'in onu Atreus'la aynı evde bırakması hiç onluk bir hareket değildi.

Gece çöktü ve Lumitya gökyüzünde yalnızca ince bir ışık çizgisinden ibaretti; sanki gece göğü gündüzü saklayan siyah bir perdeydi ve biri o perdeyi bir bıçakla delmişti.

Evin içinde alçak bir uluma süzüldü. Helena pencereye gitti.

Amaris avluda dev bir gölge gibi duruyordu ve yalnızca dış hatlarına ay ışığı vuruyordu. Başını sürekli eğip yerdeki bir şeye burnunu sürüyor, sonra başını kaldırıp o at ciğerleriyle rüzgâr iniltisini andıran boğuk bir uluma koparıyordu.

Helena izlerken Amaris dönüp duruyor ve toprağı eşeliyor, kanatları gerginlikten titriyordu. Zayıf ay ışığı bir an yere vurup açık renk saçlardan yansıdı.

Helena kapıya koşup koridorda hizmetkârlardan birini buldu.

"Davies'i ve kâhyayı getir, onun adını bilmiyorum," dedi. "Kaine avluda."

Hizmetkâr harekete geçti ama çok yavaştı.

Helena karanlığı ya da gölgeleri düşünmeye bile vakit bulamadan, kalbinin sakin kalmasını umarak duvara tutuna tutuna merdivenden indi. Kapıya geldiğinde sendeledi. Evin içi tamamen karanlıktı; Atreus'tan hiç iz yoktu. Karanlık olmasının iyi olduğunu, Morrough'nun izlese de göremeyeceğini söyledi kendine.

Derin bir nefes aldı ve çakılların üzerinden koşarak Amaris'in çaresizce uluduğu tarafa yöneldi.

Kimera, Helena yaklaşınca hırlayıp dönmeye başladı. Helena hemen durup boş ellerini gösterdi.

"Benim," dedi. "Hatırlıyorsun, değil mi? Ona yardım edeceğim."

Amaris hırlamayı kesti ama burnunun üzerindeki kıvrım kaybolmadı. Yine de Helena'nın diz çökmesine ve kalan mesafeyi emekleyerek geçmesine izin verdi.

Kaine yüzüstü yatıyordu ve Helena onu çevirdiğinde elleri kana bulandı. Kaine o yeraltı salonu gibi çürük kokuyordu. Teni buz gibiydi ve nefesi fazla zayıftı.

"Kaine? Kaine? Ne yaptı o sana?" Helena onu hafifçe sarstı. Nullyumla yaralandığını daha önce görmüştü ama böyle bir şeyi hiç görmemişti. Rezonansı olmadığı için neyin yanlış olduğunu da hissedemiyordu. Dışarısı o kadar karanlıktı ki Kaine'in sadece siluetini görebiliyordu. Nabzını yokladı ama insanı öldürecek kadar düzensizdi. Arada durup tekrar başlıyor, bir kere atıp yine duruyordu.

Kaine'i kaldırmayı denedi ama bileklerindeki nullyum yüzünden tutamadı. Dirseklerini Kaine'in koltuk altına geçirdi ama onu yerde sürükleyecek yapıda ya da güçte değildi. Çakılların üzerine çöktü ve Kaine'in başı omzuna düştü.

"Kaine..."

Kaine tepki vermedi.

Hizmetkârlara bakınırken Davies'in, kâhyanın ve birkaç hizmetkârın daha ellerinde elektrikli fenerlerle geldiğini gördü. Sanki tam orada değillermiş gibi ilerliyorlardı.

Amaris hırlayınca Helena onu sakinleştirdi ve kulaklarını okşayıp hizmetkârların Kaine'e ulaşabilecekleri kadar geri çekti.

"Onu benim odama götürün," dedi yumuşak bir sesle. "Dikkatli olun, neresi yaralı bilmiyorum."

Kâhya, Kaine'i dikkatlice omzuna aldı.

Amaris titriyor, merdivenden çıkan Kaine'i burnuyla takip ederken alçak sesle inliyor ve onunla birlikte eve girmek istiyormuş gibi başını sallıyordu.

"İyi olacak. Onunla ilgileneceğim. Sen elinden geleni yaptın." Helena kimeranın dev, güven veren sıcaklığına yaslanarak birkaç saniye daha durdu ve sonra zorlanarak da olsa dönüp avlunun çakıl taşları üzerinden uzak kapıya yürüdü.

Sakin. Sakin ol, dedi kendine tekrar tekrar, kalbinin ritmini sabit tutmak ve zihninin gölgelere kaymasını engellemek için. *Kaine'in yanına, yukarı çıkman gerek.*

Odasına hizmetkârlardan önce varınca yatağı açıp masada işe yarayabilecek ilaçlar dışında her şeyi kaldıracak zamanı oldu. Onları beklerken havluları ıslatmaya başladı.

Kâhyanın üstü başı Kaine'in kanına bulanmıştı.

"Onu tut da üstünü çıkarayım," dedi Helena. Kaine'in kıyafetlerini çıkarıp yere atarken bir yandan da ışıkta yarasının kaynağını bulmaya çalıştı. Ama hiçbir yerinde yara falan yoktu. Artık yoktu yani. Ona ne yapmışlardı? Bu kan nereden gelmişti?

Sebebini bulamadıkça Helena'nın göğsü dehşetle gitgide daha çok sıkıştı. Kaine'in içine mi bir şey yapmışlardı?

"Bu evde ne kadar tıbbi malzeme varsa hepsini getirin," dedi normalden daha donuk bakan ve boş boş dolaşan diğer iki hizmetkâra. "Ve elinizden geliyorsa acele edin."

Kâhya, Kaine'i yatağa yatırdı ve Helena onun üzerindeki kalan kanı temizlemeye başladı.

Onu sıcak tutabilmek için tüm çarşafları etrafına sardı ve sonra kana bulanmış kötü kokan kıyafet yığınına koşturup parmakları tanıdık bir şeye değene kadar paltosunu karıştırdı. Rahatlayarak nefes verip tıbbi kiti çıkardı.

Talimatların yazılı olduğu, düzgünce katlanıp saklanmış mumlu kâğıda kadar sapasağlamdı. Birkaç şişe çok önceden tükenmiş olsa da Helena'nın aradığı bölmede yeni, tam dolu bir şişe ve gerekli şırınga duruyordu. Demek ki Kaine bunu düzenli kullanıyordu.

Helena alnını kite dayayıp bir oh çekti ve hızla Kaine'in yanına döndü.

Nabzını kontrol etti. Hâlâ düzensizdi; başlıyor, duruyor, kesiliyor ve tekrar başlıyordu.

Göğsündeki kalan kanı da sildi.

"Özür dilerim," dedi Helena şırıngayı doldururken. Hava kabarcıklarını çıkarmak için hafifçe tıklattıktan sonra iğneyi Kaine'in göğsüne, tam kalbinin üzerine saplayıp ve pistonunu iterek bütün dozu enjekte etti.

Kaine, Helena daha şırıngayı çekemeden hızla doğrulup elini göğsüne götürdü. Ardından yeniden yatağa devrilip gevşedi. Bilinci yerine gelmişti ve boş gözlerle odaya bakıyordu.

"Kaine?"

"H-lena..." Adını söylerken dili dolanıyordu.

Sesi şaşkın çıkıyordu. Helena şırıngayı bir kenara bırakıp ona yaklaştı ama Kaine'in gözleri onu takip etmiyordu. Odaklanacak bir şey bulmaya çalışır gibi kayıp duruyorlardı. Helena üzerine eğilip saçlarını geriye itti.

"Buradayım. Sana ne yaptı?"

Kaine kaşlarını çattı. "Ner-deyiz?"

Helena'nın boğazı düğümlendi ve etrafına bakındı. Işıklar açıktı ve oda tanıdıktı. Yüzü tam gözünün önündeydi ama bakışları sanki içinden geçip gidiyordu.

"Benim odamdayız. Dışarıda yığılıp kaldın, ben de hizmetkârlara seni buraya getirmelerini söyledim. Beni görebiliyor musun?"

"Görem–" Ağzı hareket etti ama Helena onu hiç bu kadar korku içinde görmemişti. "Göremiyorum..."

Birden ifadesi değişti ve körlemesine uzanırken eli Helena'nm koluna çarptı. "Sen iyi misin? Kalbin... Kalbin..."

Helena onun elini yakalayıp önce göğsüne, sonra yüzüne bastırdı. Kaine'in parmakları yanağmda kasıldı. "Ben iyiyim. Kalbim iyi. Ben bir şifacıyım, unuttun mu? Seni defalarca toparladım. Sakin ol."

Boğazını temizledi ve Kaine yakınında olduğunu bilsin diye yatağın kenarına oturup nabzını ve kalp atışlarını yeniden kontrol etti. Şimdi aşırı hızlıydı ama en azından durmuyordu. "Kalbini çalışır tutmak için uyarıcı yapmak zorunda kaldım. Sürekli duruyordu ama rezonansım yok. Seni kontrol edebileyim diye kelepçelerimi açabilir misin?"

Kaine'in ellerini bileklerine götürüp kelepçelerin üzerinde koydu ama Kaine'in hareketleri kopuk kopuktu ve parmakları tuhaf derecede titriyordu. Ona her ne yaptılarsa nörolojik olduğu açıktı; daha önce hiç böyle semptomlar göstermemişti. Kaine birkaç kez denedi. Sonunda Helena onun parmaklarını kavrayıp durdurdu.

"Boş ver," dedi Helena sesini sabit tutmaya çalışarak. "Boş ver onu. Elle çalışırım." Yutkundu. "Neler olduğunu söyleyebilir misin? Sana neden bunu yaptı? Onun istediği her şeyi yaptın."

Kaine bir süre sessiz kaldı; sonunda konuştuğunda kelimeler daha düzgün çıkmaya başlamıştı. "Hevgoss bu öğleden sonra Kurtuluş Cephesi'yle ittifakını duyurdu."

Bu iyi bir haber olmalıydı.

"Beyanlarında... benim 'barbarca katliamımı' sebep olarak göstermişler. Bunu öngörmeli ve emri reddetmeliymişim. Beni ibret olsun diye kullandılar... başarısızlığın ve beceriksizliğin bedeli olarak."

Sanki gülmeye çalışmış gibi göğsü kasıldı.

"Sana ne yaptı?" dedi Helena, Kaine'in soruyu geçiştirme biçiminden ürkerek.

Kaine nefes verdi. "Önce kalbimi söktü. Bunun... uygun olduğunu söyledi..."

Helena'nm dili tutuldu. Böyle bir şeyden sonra hayatta kalınabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Kaine yüzünü buruşturarak güldü. "Sanırım Principatus'a bir özür borçluyum... berbat bir ölüm şekliymiş. Ama yeniden çıkması daha beterdi..."

Sesi yine kesildi.

Helena, Kaine'in göremiyor oluşuna şükredip birkaç kez derin nefes alarak kendini toparladı. Elini Kaine'in kalbinin üzerine bastırıp ritmi hissetti.

"Sonra?" diye teşvik etti onu.

Kaine'in yüzü buruştu. "Ben... hâlâ şeydim..." Göğsüne işaret etti. "Sanırım... omurgama bir şey yaptı. Göremiyordum. Hareket edemiyordum. Gözlerimin ne zaman görmemeye başladığını hatırlamıyorum..."

Helena'nın boğazı düğümlendi ama sesi sabit kaldı. "Kalbin artık stabil. Nörolojik belirtilerin ne kadar süreceğini bilemiyorum. En iyisi dinlenmek ve vücudunun toparlanmasına izin vermek."

Nihayet hizmetkârlar tıbbi malzemelerle dolu ahşap kutularla döndü.

Helena, Kaine'in yanına oturup kutuların içindekileri kurcalamaya başladı. Daha bir sürü uyarıcı şişesi vardı ama bunları kullanmasına gerek kalmayacağını umdu. Bir süre sonra Kaine uykuya daldı ama sürekli irkiliyor ve parmakları spazmlarla kasılıyordu. Ne zaman uyansa hâlâ kör oluyordu ve Helena'yı arıyor, parmaklarıyla yoklayarak onun kalp atışını hissetmeye çalışıyordu.

Helena iyi olduğu konusunda içini rahatlattıktan sonra da tekrar bayılıyordu.

Helena en çok spazmlar konusunda endişeleniyordu. Kaine kasılıyor, titriyor, kasları içe doğru kıvrılıyor ve elleri pençeye dönüyordu.

Uyarıcının bu tip yoksunluk belirtilerine neden olduğunu biliyordu ama buna beyin ya da omurilik hasarı da eklendiğinden

korkuyordu. Onu olduğu gibi mi bırakmalıydı? Kalıcı sinir hasarı oluşması mümkün müydü? Yenilenmesi artık çok kötüleşmişti.

Helena onun sağ elini tutup kasları gevşeyip düzelene kadar yavaşça, eklem eklem uğraştı. Başparmaklarını her hareket ettirdiğinde tendonları nullyumu zorluyordu ama bunu hiç umursamadı. Kolu boyunca ilerleyip omzuna ulaştı ve ardından diğer eline geçti. Sol koluna yakıcı bir ağrı yayıldı ama Helena duramazdı.

Yapabileceği tek şey buydu ve o da bunu yapacaktı.

Kaine'in kalbini kontrol etti. Artık düzgün atıyordu. Helena ne zaman konuşsa Kaine'in yüzü gevşiyordu. Bu yüzden onunla yumuşak bir sesle konuşmaya, aklına ne gelirse anlatmaya devam etti. Ona hep söylemeyi düşündüğü şeyleri söyledi.

Kaine yarım gün boyunca hiç uyanmayınca Helena ona serum bağladı. Yine de hareket etmedi. Helena birkaç kez koridorda ayak sesleri duydu ama Atreus evin içinde dolaşıyorsa bile fazla yaklaşmadı.

Nihayet Kaine'in gözkapakları titreşip açıldı ve gözleri Helena'da durdu.

Helena kımıldamadı. "Beni görebiliyor musun?"

Kaine gözlerini kıstı. "En azından şekilleri." Gözlerini acı çekercesine kapayıp tekrar açtı. "Sanırım düzeliyor."

"İyi." Helena titrek bir baş hareketiyle onayladı. "Kalp hasarı pıhtı yapmış olabilir diye düşünüyordum ben de ya da sinirde baskı oldu belki. İkisi de geçici körlüğe neden olabilir."

Kaine umursamaz bir tavırla başını salladı çünkü hangisi olduğunun hiç önemi yoktu. Parmakları uzanıp Helena'yı arayıp buldu. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki," dedi Helena, Kaine'in tam göremediğine şükrederek çünkü ikna edici bir yalan söyleyemeyecek kadar bitkindi.

Kaine'in gözleri tam kapanmak üzereyken birden açıldı. "Babam odamın kapısında." İnleyerek doğruldu. "Gidip onunla ilgilenmeliyim. Hâlâ tamamlamam gereken hazırlıklar..."

Helena onu omzundan yakaladı. "Kalkamazsın. Daha iyileşmedin."

Kaine elini onunkinin üzerine koydu ve sıkmaya çalıştı ama parmakları kasıldı. "Babam beni burada bulmamalı. Artık iyileşmem gerekmiyor. Bu gece gitmek zorundasın. Mükemmel bir yolculuk olmayacak ama çoğu şey tamam. Halledebilirsin."

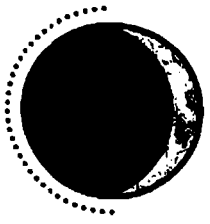
"B-Bu gece mi?"

Kaine başka bir şey söylemedi. Ayağa kalktı, kolundaki iğneyi çekip çıkardı ve hızla giyindi. Gömleğinin düğmelerini iliklerken zorlanınca Helena yardım etmek zorunda kaldı.

"Gözlerim şimdiden daha iyi görüyor," dedi Kaine boğuk bir sesle. "Nasıl da onaylamadığını görebiliyorum."

Helena'nın ellerini tuttu ve biraz uğraştıktan sonra parmaklarını kelepçeleri çıkaracak kadar sabit tutmayı başardı. Helena bakır halkaları bileklerine kendisi kilitledi.

"Kapıyı kilitli tut," dedi Kaine. "Gece yarısı döneceğim."

73. BÖLÜM

Temmuz 1789

Helena odada etrafı inceledi. Yazın ortasında bile içerisi hâlâ soğuktu. Bunca demirin varlığı sıcaklığa pek müsaade etmiyordu. Yatağının çarşafları kan lekeleriyle doluydu. Havada hâlâ çürüme kokusu vardı; hayatındaki her şeye sinmiş o sinsi, ölü çürüme.

Bir hapishanenin içinde durup da dışarı çıkmaktan korkmak tuhaftı.

Bağrışmalar duydu ve pencereye koştuğu gibi Kaine'in ön kapıdan çıktığını gördü. Artık çok daha rahat hareket ediyordu. Atreus kapıda durmuş, öyle bir öfkeyle bağırıyordu ki Helena ne dediğini anlayamadı.

Kaine doğrudan ahıra gidip Amaris'i çıkardı ve neredeyse inandırıcı bir rahatlıkla sırtına atladı.

Amaris uçup giderken Atreus hâlâ bağırıyordu.

Helena onun göğe yumruğunu sallayışını izledi. Crowther'ın yaşayan cesedini görmek hep bam teline dokunuyordu.

Atreus sonunda göğe haykırmayı kesti ve bir an daha öylece durduktan sonra doğrudan Helena'nın durduğu pencereye baktı.

Helena ânında geri çekildi ama çok geçti; Atreus onu izlediğini görmüştü. Dehşet kemiklerine kadar sızdı.

Gidip kapının sıkıca kilitli olup olduğunu kontrol etti ve kapıyla duvarlardaki bütün demiri hissetti. Bloke edilmiş ve güçlendirilmişti. Atreus mümkün değil içeri giremezdi.

Ninova

İçi rahatlayınca oturup tasarladığı dizilime döndü ve çizgilerin üzerinden parmaklarıyla geçerek inceledi. Dizilim işe yarayabilir, ihtiyaç duyduğu gücü ve dengeyi sağlayabilirdi ama bir önemi yoktu çünkü beş bileşen gerektiriyordu ve elinde yalnızca üçü vardı.

Çok zaman kaybetmişti.

Bir an yüzünü ellerine gömdü ama duman ve yanık et kokusuyla aniden başını kaldırdı

Odaya kara dumanlar doluyordu ve sonra kapı kararmaya başladı; üzerindeki demir ızgaralar kor gibi yanıyor, gitgide koyulaşan bir kırmızılıkla parlıyordu.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma, küçük tutsak." Crowther'ın sesi kapının arkasından geldi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Helena ahşabın yanıp kül oluşunu dehşetle izledi ve Atreus demir ızgaraların arasından göründü. Kızıl yalaz ölü gri derisine renk verdiğinden neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Onu dışarıda tutan demir ızgaralar daha da kızıp parladı, kırmızıdan turuncuya döndü ve duvar kâğıtları tutuşurken oda alev almaya başladı. Köşedeki cam hazne gürültüyle çatladı ve içindeki göz duvar boyunca tırmanan ateşin içine düştü.

Crowther ömründe ateş büyüsünü demir gibi bayağı bir materyali manipüle etmek için kullanmaya asla tenezzül etmezdi ama Atreus Ferron –Demir Loncası Ustası– demire bir kez daha boyun eğdirmeye çalışıyordu.

Beceremezse de muhtemelen bu odada Helena'yı canlı canlı yakacaktı.

"Ne istiyorsun?" dedi Helena.

"Sana sorularım var," dedi Atreus. "Buraya gel."

Helena tereddüt etti.

"Bu odanın içinde dumandan boğulmak istemezsin, değil mi?" Halı tütmeye başladı. "Gel. Buraya."

Helena yoğun ısıdan uzak durmaya çalışarak dikkatle ilerledi. Atreus'un hâlâ Luc ile Crowther'ın nokta ateş büyüsü ustalığından yoksun olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Atreus'un yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. "Yıllar boyunca çok beden kullandım ama ne tuhaftır ki... bu beden seni görünce şiddetli tepki veriyor. Onu tanıyordun, değil mi? Öyle sanıyorum."

Helena tökezledi. Daha önce hiçbir liçin kullandığı bedenin anılarını hatırladığını duymamıştı ama bazı tortuların kalmaması için de hiçbir sebep yoktu.

"Başta seni hatırlamadım. Cesedin tepkisi sandım ama oğluma saldırdığın gün bana o geceyi hatırlattı. O bedeni çok az hatırlıyordum, geri getirildiğinde çok uzun zamandır ölüydü ama seni hatırladım. Yüce Ölüm Büyücüsü o bombalamaya dair nihayet bazı cevaplar aldığı için memnun kaldı. Ödül olarak da bu rezonansın gerektirdiği tekniklerden bir kısmını benimle paylaştı." Crowther'ın örümcek gibi parmakları büküldü ve ısı daha da arttı.

Helena hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki demir daha da kızdı ve duvarlar da kömüre döndü. Atreus ateşi kontrol altında tutuyordu ama isterse odayı tepesine yıkabilirdi.

Kızgın demirin sıcaklığı havayı dalgalandırıyor ve Helena'nın derisini kavurmakla tehdit ediyordu.

"Tuhaf bir saldırıydı o bombalama. Lancaster kırması seni görünce kendinden geçti. Her şeyi tek başına yaptığın söylendi bana ama kayıtlarını gördüm. Hiç kimseymişsin. Ne eğitimin var ne savaş tecrüben. Sıradan bir şifacının gördüğümüz en büyük darbelerden birini tek başına indirdiğine inanacak mıyım yani?"

Stroud da Helena hakkındaki kayıtların eksikliğinden bahsetmişti. Helena o zaman bunu hiç sorgulamamıştı –çünkü şifasının çoğu tıbbi değil, dini müdahale olarak kayda geçiyordu– ama Crowther mahkûm kayıtlarına adını zorla yazdırıp Helena'yı kendisine bağlamıştı. Bir de Shiseo'yla yaptığı çalışmalar, ilaçlar, kıskaçlayıcılar vardı. Bomba. Bunun kayıtlara geçmiş olması gerekirdi.

Yoksa...

Kaine onun Ölmeyenler'in gözünde şüpheli olmasını istemezdi. Shiseo da aralarına sızıp Helena bir gün tekrar ortaya çıkarsa diye Merkez'de konuşlandırıldıysa... Helena'yla bir bağı olduğunu gösterecek kayıtlar olamazdı.

Ninova

"Sen bir yemdin, değil mi?" dedi Atreus, Helena'nm düşüncelerini bölerken. "Sonsuz Alev'in sizin gibileri nasıl gördüğünü herkes bilir; gerçek son üyeyi korumak için feda edilecek bir piyon."

Bunu söylerken delirmiş gibi sırıtıyor, yüzü de zafer kazanmışçasına parlıyordu.

Helena, Atreus'un Kaine'in yaralanması meselesinden şüphelendiği için geldiğini sanmıştı ama hayır, bu tamamen göreviyle ilgiliydi. Bunca sorgu ve kurban sonuç vermeyince gözlerini Helena'ya dikmişti.

"Buraya gönderildin çünkü hayati önemi olan bir şey biliyorsun. Yüce Ölüm Büyücüsü bu bilgiyi bulma konusunda oğluma güvendi ama o şimdi senin içinde büyüyen şeye kafayı o kadar takmış durumda ki senin katilin kim olduğunu bildiğini unutmuş. Ziyafeti ve Batı Limanı Laboratuvarı'nı bombalayan kişiyi. Onu yakaladığımda Yüce Ölüm Büyücüsü'nün artık korkacağı hiçbir şey kalmayacak."

Demir sarı renkte parladı ve çubuklar eriyip aşağıya doğru bükülmeye başladı.

"Hatırlamıyorum," dedi Helena. Sıcaklık derisinin üzerinde dalga dalga ilerlerken kanı kulaklarında uğuldamaya başlamıştı. Nefes almak zorlaşıyordu. "O konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. Yüce İnfazcı da bulmaya çalıştı ama bir zamanlar biliyorsam bile artık kayboldu."

"Sana inanmıyorum." Atreus geri çekilip kapıya tekme attı. Eriyen demir ızgaralar ikiye bükülüp devrildi. Atreus içeri girerken Helena yerde yanıp büzülmüş bir kütle gördü.

Hizmetkârlardan biri onu durdurmaya çalışmıştı.

Atreus, Helena'yı geriye devirdi. Parmaklarını her şıklatışında çevresinde ateş kırmızısı alevler beliriyordu.

Atreus başını yana eğdi. "Oğlum sürekli senin için endişeleniyor. Narin kalbin için. Gören de seni egzotik bir çiçek sanır. Başarının yeterince itaatkâr bir köle gibi davranmaktan geçtiğini sanıyor." Başını iki yana salladı. "Her zaman başarısızlıktan o kadar korkardı ki başarının risk gerektirdiğini..."

Atreus'un sesi kesildi.

Helena'nın gözleri çaresizce Amaris'i görme umuduyla pencereye kaydı.

"Onun senin için gelmesini mi umuyorsun?" Atreus bir anda burnunun dibinde bitti. Kolunu yakalayıp onu pencereye sürükledi ve göğsünü cama mıhladı. "Oğlumun. Onun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

Crowther'ın örümceksi ince parmakları koluna daha da gömülür ve demir pencere parmaklığı tenine batarken Helena'nm boğazı tıkandı. Gökyüzü bomboştu.

Kendi başınaydı.

Daha önce bir ateş büyücüsüyle hiç çarpışmamıştı. Rezonansıyla karşı koyarsa Kaine'i ele verirdi. Atreus kelepçelerindeki baskılamayı kimin kaldırdığını şıp diye anlardı. Helena onu öldürmeyi hedeflemeliydi. Bu sefer tereddüt edemezdi. Obsidyen bıçak şiltesinin altındaydı ama yatak yanıyordu. Oda yanıyordu.

Atreus yüzünü onunkine yapıştırdı ve bomboş göğe beraber baktılar. Derisinden yayılan pudramsı lavanta, kıyafetlerindeki kan kokusunu bile neredeyse bastırıyordu.

"Ona tutuldun, değil mi? Bana itiraf edebilirsin. Sonuçta seni yürüyüşlere çıkarıyor ve tek lafınla gelip seni koruyan hizmetkârlarla bu odada keyif çatmanı sağlıyor. Senin gibi hevesli bir yaratığın elinin altında olmasından hoşlandığını düşünüyorum. Holdfastlar seni iyi eğitmiş olmalı."

Helena ancak hırıltılı bir nefes alabildi.

Crowther'ın dudakları kulağına sürttü. "Eğer bilgiyi senden yakarak çıkarmam gerekirse oğlum senden daha az keyif alır."

Tek şansı vardı. Onu gafil avlamak ve tılsımını söküp almak için tek bir şansı.

"Hatırlamıyorum," dedi yine, ne kadar hızlı olması ve hangi yönden sıyrılabileceğini kestirmeye çalışarak.

"Belki de hatırlamayı *yeterince* istememişsindir," dedi Atreus ve Helena daha kıpırdayamadan parmaklarını şıklattı.

Elbisesi alev alırken Helena'nın sırtında bir acı dalgası patlak verdi. Omuzlarına kızgın damga basılmış gibi bir acı. Helena haykırırken dizlerinin bağı çözüldü.

Bir tıslamanın ardından omuzlarındaki alev bir anda söndü ama acı durmadı ya da sıcaklık kaybolmadı. Ağzı açılıp kapansa da ses çıkmıyordu ve görüşü bembeyaz kesilmişti.

Burnunda sadece duman ve yanık saç kokusu vardı.

"Bu tek uyarındı. Bana yalan söyleme," dedi Atreus, onu yerden kaldırıp tekrar pencereye bastırırken. Ağırlığı yanıklarının üzerine binince Helena'dan boğuk bir çığlık koptu. "Normalde bir sorguda bu kadar hızlı ilerlemem ama dehşetini artırmaya zamanım yok." Ağzı Helena'nm kulaklarına sürtünüyordu. "Bana kimin yaptığını söyle yoksa canım zarifçe yakarım."

"Bilmiyorum..." dedi Helena. Ağlar gibi konuşmuştu. "Yemin ederim bilmiyorum."

Atreus iç çekti. "Kaine seni böyle bulduğunda hayal kırıklığına uğrayacak."

Parmaklarını tekrar sıklattı. Ateş Helena'nın sırtından aşağı kırbaç gibi indi.

Helena öyle şiddetli kasıldı ki başı pencereye vurdu ve neredeyse bayılıyordu.

Darbe kulaklarını çınlattı ve paniği yavaş yavaş kavramaya dönüşürken her şey sanki yavaşladı.

Kaine zamanında yetişemeyecekti.

Bütün şanslarını buraya kadar dayanmaya harcamışlardı. Yarım gün kala da hepsi tükenmişti.

Atreus onu yeniden yukarı çekti. "Ben aptal değilim. Sonsuz Alev'in yenilgisinden önceki yıl, Ölmeyenler'in içinde bir casus olduğunu herkes biliyordu. Direniş çok fazla şey biliyordu. Yüce Ölüm Büyücüsü en güvendiklerinden birinin ona ihanet ettiğinden şüpheleniyordu ama kim olduğu asla bulunamadı. Hâlâ yerine oturmayan tek şey bu. Deliller ortada. Katliamlar ve sabotajlar hiç de Sonsuz Alev'in tarzı değil. O kişi Batı Limanı Laboratuvarı'nı yok eden de dahil tüm bombalamalardan sorumlu. Son savaştan

sonra ortadan kayboldu ve senden hemen sonra da tekrar göründü. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

Helena debelenip kurtulmaya, parmaklarıyla Atreus'un yüzüne ulaşmaya çalıştı. Temas etse yeterdi ama Atreus bütün ağırlığıyla yanan omuzlarına abanınca Helena'dan boğuk bir çığlık koptu. Gözünün önünde siyah noktalar uçuştu.

"Kim olduğunu söyle bana." Atreus onu sarstı.

"Bana zarar verirsen... Kaine öldürülür," dedi boğulurcasına. Vücudu uyuşuyor ve boğazından asılmış bir av hayvanı gibi şoka giriyordu.

"Katili bulursam Yüce Ölüm Büyücüsü yöntemlerimi affeder," dedi Atreus. Helena camda yüzünün yansımasını görebiliyordu. Gözleri çaresizlikle yanıyordu. Crowther'ın suratında bile ifadelerinin Kaine'e benzemesi ne tuhaftı.

"Kaine kurtulur. Daha fazla çocuk yapabilir," dedi Atreus.

Helena'nın başı dönmeye başladı. Duman yüzünden nefes alamıyordu. Arkalarındaki oda tamamen alev almıştı.

Kaine'i bir daha göremeyeceğini bilmek Atreus'un yüzünde bile ondan izler aramasına neden oldu. Konuşurken benzer şekilde gözlerini kaçırmaları. Kaine köşeye sıkıştığında ve kaybedecek bir şeyi kalmadığı düşündüğünde üstüne çöken aynı öfkeli çaresizlik.

Birbirlerinden ne kadar tiksinseler de Kaine ölümcül kusurlarını babasından almıştı.

Enid, Atreus'un her şeyiydi ve o gidince adam sadece gölgeleri kovalar olmuştu.

Kaybettiklerini ona sürekli hatırlatan birine Kaine nasıl davranırdı? Belki de ne oğluna katlanabilen ne de ondan uzak kalabilen Atreus gibi olurdu.

Helena sonunda anladı.

"Katili bulamazsan... Kaine'i öldürecek, değil mi? O ceza... sırf Hevgoss için değildi, sana da bir uyarıydı, değil mi?"

Atreus'un yüzü karardı. Helena'yı neredeyse bayıltacak kadar silkeledi. "Sonsuz Alev'in son üyesi kim?"

"Karına benziyor, değil mi? Gözleri ve ağzı... tıpkı onunkiler gibi. Ondan geriye sadece Kaine kaldı elinde. Ama Kaine her seni gördüğünde, karının gözleriyle senden nefret ediyor."

Atreus elini kaldırınca ateşleme yüzükleri parladı.

"Batı Limanı Laboratuvarı'nı ben patlattım," dedi Helena hızlıca, ateşleme yüzüklerinden kıvılcım çıkmadan. "Eskiden Luc'a ateş büyüsü teorisinde yardım ederdim. Aslında yapmamam gerekiyordu ama yanında biri olunca daha iyi oluyordu; ben de rezonansım olmadığı hâlde onunla çalışırdım. O prensipleri ve teoriyi kullanarak bombaları tasarladım ve sonra da ölükölelerin yerleştirmesini sağladım. Çünkü Sonsuz Alev'in son üyesi *benim*."

Derin bir nefes aldı. "Ama haklısın... bir casus vardı. Onu ben idare ediyordum."

Atreus'un gözlerinde bir zafer parıltısı çaktı. Başarıya ulaşmak üzere olduğunu sanıyordu.

"Fakat casusu bularak Kaine'i kurtaramazsın. Aradığın katil senin oğlun."

Atreus bir an afallayarak baktıktan sonra yüzü öfkeyle çarpıldı. Ateş büyüsünü unuttu. Parmakları Helena'nın boğazına sarıldı. "Oğlum *asla* Sonsuz Alev'le işbirliği yapmazdı!"

"Evet, yapardı. Morrough'dan nefret ediyor," dedi Helena hırıltılı bir sesle. "Hep etti. Sen tutuklandıktan sonra ailene ne olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Atreus alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Hiçbir şey. Kaine, Principatus'u öldürdüğünde başarısızlığım affedildi."

Helena başını iki yana salladı. "Öyleyse neden bu evde işlenmez demirden bir kafes var ve neden zemine bir transmutasyon dizilimi oyulmuş? Neden tüm hizmetkârların ölü? Morrough gibi birinin Kaine Enstitü'ye dönene kadar anlayışlı davrandığını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Atreus'un yüzünden bir anlık şüphe geçti.

"Karını o kafeste tuttu ve ona işkence etti. Oğlunun ruhunu sökerken bunu zorla karına izlettirdi. Kaine annesini kurtarmak için Apollo'yu öldürdü. Ve hepsi senin suçundu."

"Yalan söylüyorsun!"

Helena onu şimdi öldürmesi gerektiğini biliyordu ama önce *canını yakmak* istiyordu.

Omuzlarındaki yanıkların acı dolu itirazlarına rağmen Atreus'un başını kavradı ve rezonansını onun kafatasından içeri itti. Atreus o kadar afallamıştı ki onu engelleyemedi.

Daha önce bir liç üzerinde ruh büyüsü kullanmamıştı. Çürümüş bir kabağın içine elini sokmak kadar kolaydı. Bu zihinde bir basitlik vardı; gerçek bir canlıdaki gürültüden yoksundu. Atreus'un düşünceleri tek boyutlu ve tek bir noktaya odaklıydı. Hepsi Kaine'e çıkıyordu çünkü Enid'den geriye kalan tek şey oydu.

Kaine onun anılarına baktığında Helena onun bilincini ve varlığını hissedebilmişti. O bağlantıyı kullanarak Atreus'un anılarına bakmak yerine kendi anılarını ona gösterebilirdi.

Atreus'un bilmesini istiyordu. Yaptıklarının sonucunu anlamasını.

Zihni öfke kakofonisiyle çalkalanıyordu ve bunun tamamını Atreus'un kafatasına itti.

Kaine onun önünde diz çökmüştü ve Helena ona doğru uzanıyordu.

"Hiç... biri seni suçlayabilecek bir şey söyledi mi?"

Hayır. Göstermek istediği bu değildi. Odaklanmaya çalıştı.

Kaine'in onu öpüşü, yüzünü avuçlarında tutuşu, onu yatağa itişi, Helena'nın üzerinde oluşu, daha da yakınlaşması.

Anıları o kadar parçalı ve o kadar üst üste binmişti ki bu anının eski mi yeni mi olduğunu bile kestiremedi.

"Senin ruhun bedeninden koparıldı. Belki zamanla yeniden bütünleşir ama en azından başta onu güvenceye almamız lazım, tıpkı... tıpkı şu an hizmetkârların ruhlarının tefiline bağladığı gibi."

"Ruh kurban etmen gerekecek."

Helena ona bakamadan başıyla onayladı. "Gönüllü olması gerek."

Bu da değildi. Enid. Enid'le ilgili bir şey.

Ninova

"On altı yaşında eve döndüğümde hayatım paramparça olmuştu ve o noktadan sonra ne yaptıysam elimde kalan tek şeyi kaybetmemek içindi. O da öldüğünde... artık bir önemi yoktu."

Atreus'un şokunu ve inanamayışını hissedebiliyordu. Adam kurtulmaya çalıştığında Helena onu neredeyse elinden kaçıracaktı. Zihinleri arasındaki bağlantı kıpkırmızı kesildi.

Bariz derecede daha genç ve saçları hâlâ koyu renk olan Kaine'in yüzü önünde belirdi; öfkesi çevresine yayılıyordu. "Babamın yakalandığı ve ihaneti itiraf ettiği haberi geldiğinde, sence Yüce Ölüm Büyücüsü'yle baş başa kalan kimdi?"

Atreus mücadele etmeyi kesti. Helena'nın ciğerleri hava almak için çırpınıyordu ama anılarının arasında kaybolmuştu ve onları sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Bazen saatlerce annemin çığlıklarını duyardım."

Yakıcı sıcaklık onu yutsa da Helena durmadı.

"Durmadan bunun kendi suçu olduğunu söylüyordu ve kalbi durdu..."

Helena birden yukarı çekildi. Başı arkaya düştü ve nereye baksa ateş duvarlara tırmanıp her şeyi yuttuğunu gördü.

Solgun bir yüz tepesinde bitti. Helena odaklanmakta zorlandı.

"Dayan."

Ses uğultuluydu ama Helena onu tanıyordu. Sersemce elini uzatınca Kaine'in yüzü titreşti.

"Geldin..." Ona uzandı. "Sanırım hep geliyorsun."

"Dayan, seni çıkaracağım," dedi Kaine, Helena'nın elini aşağı itip onu kendine çekerek.

Canını yakacak kadar ağır bir şey etrafına dolandı ve Kaine onu kollarına aldı. Kaine'in kolu yanık omuzlarına değince Helena acıyla büküldü ama Kaine onu sımsıkı tutup alevlerin içinden taşıdı. Koridor dumanla dolmuştu ve odasından alevler çıkıyordu ama Kaine evden çıkana kadar durmadı.

Kaine onu yere yatırırken Helena temiz havayı soluk soluğa içine çekti.

"Ne oldu? Ne yaptı sana?" Kaine'in elleri o kadar titriyordu ki sabit bir rezonans aktarımı oluşturamıyordu.

Birden dev gibi siyah bir gölge Helena'nın tepesinde bitip gökyüzünü kapadı. Kaine tersleyince Amaris geri çekildi.

Helena bir türlü konuşamadı. Akciğerleri havaya ulaşmak için sürekli kasılıyor ve dünya dalgalanıyordu. Nefes almak acıdan haykırmak istemesine sebep oluyordu. Kaine sorular sorup duruyordu ama Helena'nın zihni odaklanmakta zorlanıyordu.

Atreus sendeleyerek avluya çıktı. Yüzü ise bulanmıştı ve gözleri öfkeyle yanıyordu.

Onu görünce Helena Kaine'in koluna yapıştı. "Anneni biliyor. Özür dilerim. Ona söyledim."

"Önemli değil," dedi Kaine doğrulurken.

Ev için için yanan bir cesedi andırıyor, kara duman avluyu dolduruyordu.

"Bana annene olanları neden söylemedin?" diye sordu Atreus. Sesi alçak bir hırlama gibiydi.

Omuzları gerilen Kaine ona döndü. "Ne fark edecekti?"

Atreus, Kaine'e doğru atıldı. "Bana söylemeliydin. O benimdi!"

Kaine yana kaydı ama normalde olduğu kadar hızlı değildi. Hareketi sertti ve parmakları doğal olmayan biçimde kasılıyordu. Helena bir an yüzünü gördü. Gözleri yanıyordu.

"Evet ve bak başına neler getirdi. Ne de olsa Morrough'ya sen söyledin. Şehirde hakkınızda çıkan söylentilere aldırmazdın ama *ona* her şeyi anlattın; senin için ne kadar önemli olduğunu, onun için nasıl da her şeyi yapacağını. Annem senin davaya ne kadar sadık olacağının kanıtıydı." Kaine'in sesi gazap doluydu. "İşkenceden çözülmenin ne kadar sürdüğünü umursadı mı sence? Hayır. Önemli olan çözülmendi ve karın da hemen oradaydı. En değerli hazinen. Onu bile isteye mezara yolladın."

Atreus'un örümceği andıran uzun, ince parmakları kıvrıldı ve ellerindeki ateşleme yüzükleri parladı.

Kaine acı bir kahkaha attı. "Seni geri getirdiklerinde hâlâ sadık kalışını çok komik bulmuşlardır kesin. Bir de bana köpek diyorsun."

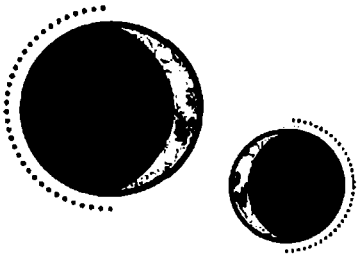
Atreus'un gri derisi öfkeden morardı. "Bana *söylemeliydin*."

"Niye? Söylesem ne olacaktı? Sana söyleyip işimi tehlikeye atmama değecek büyük intikamın ne olacaktı?"

"Ne işi? Holdfast'ın evcil orospusunun bacaklarının arasında sürünmek mi?" Atreus oğluna dudak büktü. Yüzükleri birbirine sürtüp çaktı.

Kaine'in rezonansı havayı yardı. Bir kıvılcım havada asılı kalırken Atreus bir yana, ateşleme yüzükleri başka yana uçtu. Atreus çakılların üzerine düşüp metrelerce sürüklendi. Ateş birden söndü. Başını kaldırdığında yüzünün bir yanından mor kan sızıyordu.

"Vah vah," dedi Kaine, tepesinde durup her kelimede zehir akıtarak. "Görünüşe göre yine ateşini kaybettin, baba."

74. BÖLÜM

Temmuz 1789

Evi zarif desenlerle saran dövme demir, yılanlar gibi çözüldü ve Atreus'un etrafını sarıp onu bir böcek gibi yere mıhladı. Kaçmaya çalışırsa tüm kemikleri çatır çatır kırılırdı.

Kaine tekrar Helena'ya döndü. Titreyen elleriyle onun yüzüne dokundu. "O sana ne kadar..."

"Sadece... sırtım ve... çok da derin değil. Sinirler hâlâ sağlam." Ki bu iyiydi ama aynı zamanda acının neden bu kadar dayanılmaz olduğunu da açıklıyordu. Helena oturup dizlerine doğru eğildi ve Kaine'in rezonansının sırtında gezinip korkunç acıyı uyuşturduğunu hissetti.

"Soluklanmam lazım sadece," dedi Helena ama kontrolsüzce titriyordu.

"Çok az kaldı. İyileştiğinde Amaris'e bineceksin. Yapabilir misin?"

Bayılmadan daha ne kadar durabileceğini bilmiyordu ama Kaine'e hayır diyemezdi.

"Bunun için miydi yani?" Atreus'un kızgın sesi yattığı yerden yükseldi. "Tüm bu olanlar *onu* kurtarmak istediğin için miydi?"

Helena, Kaine'in babasını görmezden geleceğini sandı ama Kaine ona baktı. "Görünüşe göre ben de senin gibi sevmeye yazgılıymışım."

"Morrough seni öldürdükten sonra dünyanın öbür ucuna kaçsa da onu arar bulur. Saklanabileceği hiçbir yer yok. Kendini bir hiç uğruna yakıyorsun."

Kaine onu duymamış gibi davrandı ve gözleri bir anlığına dalıp gitti. "Yangın söndü. Seni içeri götürelim."

Helena daha ayağa kalkmaya yeltenemeden müthiş bir gürültü havayı yardı. Bir an için aynı vızıltıyla Kaine'in yeniden çağrıldığını sandı ancak ses ters yönden geliyordu.

Başlarını çevirdiklerinde yoldan neredeyse kapılara bindirecek bir hızla bir kamyonun geldiğini gördüler.

"Geliyorlar! Beni bırak!" diye bağırdı Atreus. "Beni serbest bırak!"

Araç son anda durdu ve biri sürücü kapısından paldır küldür indi. Sanki çocuk kaçırmış gibi bir şeyi göğsüne sıkı sıkıya bastırmıştı.

"Aldım! Aldım. Çabuk olun."

Bu Ivy'ydi. Delirmiş gibi bakarak kapıya yapışmıştı ve her an yakalanmayı bekliyormuş gibi omzundan arkaya bakıp duruyordu.

Helena avludan sendeleye sendeleye kapılara ulaştı ve ona doğru uzandı.

"Nasıl..." Ivy'nin bohçayı kapıdan ona iterken Helena'nın sesi şoktan titredi. Paket ıslaktı ve kangren ile formaldehit kokuyordu. Kumaş kenara kayınca çürümüş bir kol göründü; dirsekten kopmuş, onlarca kemiği eksik, derisi dökülmüş hâldeydi ve geriye yalnızca üç parmak kalmıştı. Parmaklar hâlâ canlıymışçasına kıpırdadı.

"Sofia yaptı," dedi Ivy. Soluk soluğaydı ve titriyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzüyse gözyaşları ve çürüklerle kaplıydı. "Yakınlaşmak için her yolu denedim." Başını iki yana salladı. "Yapamadım. O yaptı."

"Nasıl?"

"Morrough kendi ölükölelerini izlemez," dedi Ivy. Bunu itiraf ettiği için yüzü buruştu. "Ama o benim her dediğimi yapar. Hep yapar. Yanına gitti ve Morrough onu fark etmedi bile. Kolunu koparıp bana fırlattı. Morrough önce ona saldırdı da ben de kaçabildim." Yüzü buruştu. "Bilse beni affeder miydi sence?"

Helena ne diyeceğini bilemedi. "Seni seviyordu."

Ivy olduğu yerde sallandı.

Kaine yanlarına vardığında ifadesi anlaşılmıyordu ama üniformasının içine uzanıp bir obsidyen bıçak çıkardı.

"Ne yapıyorsun..." diye başladı Helena ama Kaine bıçağın kabzasını çevirip Ivy'ye uzattı. Ivy de hiç tereddütsüz aldı.

"Göğsünden, kalbin yakınından," dedi Kaine. "Öylesi en hızlı yol."

Ivy başını onaylayarak salladı ve dönüp kamyona geri tırmandı. Bir dakika içinde araçtaydı ve motor sesi uzaklaşırken onun buraya gelişinin yegâne izleri yolda yükselen toz bulutu ve Helena'nın kollarındaki bohçaydı.

"Kaine," dedi Helena. Sesi dumandan hâlâ boğuk çıkıyordu. "Artık benimle gelebilirsin. Birlikte kaçabiliriz."

Kaine başını iki yana salladı. "İçeri gel."

Helena ona inanamıyormuş gibi bakakaldı ve Kaine onu eve doğru yönlendirmeye çalıştığında da kımıldamadı. Kaine'in çenesi kasıldı ve Helena'yı kucaklayıverdi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Helena. Hâlâ paketi sıkı sıkı tutuyordu ve sırtındaki yanıkların açıldığını bile bile yere inmeye çalıştı. "İhtiyacımız olan buydu. Bu bize bir ay kazandırır, ben de bir yolunu bulurum..."

"Seninle gelemem," dedi Kaine eve doğru yürürken. "Babam haklı. Sen kaçtığında, savaş olsun olmasın peşine düşecekler. Seninle gelsem bir ayımız olur ve seni koruyabilirim ama sonra öleceğim ve Morrough da avcıların hangi yöne gidip de dönmediklerini biliyor olacak. Eninde sonunda seni bulurlar. Ama ben burada kalırsam, artık buna sahip olduğumuzdan beni kontrol edemeyeceği için sen sağ salim ortadan kaybolana kadar gönderdiği kimsenin şehirden çıkamamasını sağlarım."

Helena omzunu kavrayıp Kaine'in onu dinlemesini sağlamaya çalıştı. "Ya geri çevirebilirsem..."

Kapıya yaklaştıkların Kaine başını iki yana salladı. "Bunun için gönüllü bir ruha ihtiyacın var ve bulamayacaksın çünkü bunun için ölebilecek tek kişi sensin."

Helena ona boğazına yumruk yemiş gibi baktı.

"Ne? Bana sormayacak mısın?" Yerden Atreus'un alaycı sesi yükseldi.

Helena'nın nefesi kesildi ve Kaine'in omzunu itip arkasındaki babasına baktı. Atreus hâlâ demirlerle sarılmış ve ancak parmaklarını oynatabilir hâlde yerde yatıyordu.

"Yapar mıydın?" dedi Helena.

"Ölürüm daha iyi," dedi Kaine, babası cevap veremeden.

"Gönüllü birine ihtiyacınız var," dedi Atreus, Helena'ya bakarak. "Öyle değil mi, gönüllü bir ruh? Tefilinim senin elinde. İşaretparmağının orta kemiği."

Helena çürüyen kola baktı. Kan yerine yoğun, kara bir irin akıyordu ama işaretparmağının orta kemiği hâlâ yerindeydi. Helena'nın kalbi hayretle çarptı.

"Niye gönüllü olasın?" diye sordu Kaine, öfke dolu gözlerle ona bakıp dalga geçerek. "Ben doğmadan önce bile benden nefret ediyordun."

Atreus gözlerini kaçırdı. "Annen seni kurtarmamı isterdi."

"Eh, çok geç kaldın," dedi Kaine.

Helena'yı içeri taşıdı ve Helena ona yalvarsa da durmadı.

"Bunu konuşmayacağım," dedi. "Tek yapacağımız seni mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak. O ölükölelerin gözleri neredeyse çürüdüğü için şanslıyız yoksa çoktan yakalanmıştık."

Helena'nm yanmış odasının kalıntılarının yanından geçti ve bir cesedin üzerinden atladı. Hizmetçilerden biriydi. Kalan hizmetkârlar odanın içinde su döküp alevlerin tamamen söndüğünden emin oluyor ve kurtulan eşyaları toparlıyordu. Pencereler açık olduğundan hava temizleniyordu ama yine de yanmış halı, kömürleşmiş ıslak tahta ve erimiş demirin keskin kokusu leş gibi içeri sinmişti.

Kaine, Helena'yı yere indirdi ve birkaç kapı ötedeki bir odayı açtı. İçeride tıbbi malzemeler ve hazırlanmış çantalar vardı. Bir kutu çıkardı.

"Nasıl yapacağım? Yanık için, daha önce hiç..."

"Eğer baban..."

"Ben seni iyileştirene kadar bunu konuşmuyoruz," dedi Kaine sertçe. "Şimdi onu bana ver."

Çürümüş kolu ondan alıp dolaba attı ve kokuyu bastırmak için kapıyı kapadı.

Helena iyileştikten sonra da Kaine'in bu konuyu konuşacağından şüpheliydi ama yine de yapılması gerekiyordu.

"Elbisemi kes; kumaşı yapıştığı yerlerden çıkarabilmek için serumla yumuşatmamız gerekecek."

Kaine, Helena'nın yanmış saçlarından kalanları öne attı ve makası çıkarıp elbisenin arkasını dikkatle kesmeye başladı.

"Bu elbiselerden nefret ediyordum," dedi Helena, Kaine sırtını ıslatıp kalan kumaşı kaldırmaya çalışırken. Helena kendi omzuna dokunup rezonansıyla hasarı hissetmeye çalıştı. Yanık fark ettiğinden daha derindi. Sinirler sağlamdı ama yanığın genişliği ve derinliği düşünülünce zamanları tamamen iyileşmesine yetmezdi. Kaine'in elleri bu tür tekrar gerektiren bir doku yenilemesi için çok fena kasılıyordu ve Helena da oraya uzanamıyordu. Kaine ancak en yüzeysel bölgeleri iyileştirebildi ama sonunda parmakları o kadar işlevsizleşti ki rezonansı kesilip durmaya başladı. Nefes nefese geri çekildi.

"Sorun değil," dedi Helena.

"Sorun."

"Ellerin sabit olsa bile hepsini şimdi iyileştirmek çok uzun sürer," dedi Helena. "Temiz ve uyuşuk olursa bir süre idare eder."

Kaine yavaşça başını sallayarak onayladı ve kutunun içini karıştırıp tanıdık bir merhem kavanozu çıkardı. "Bu olur mu?"

Helena hafifçe güldü. "Evet, olur."

Kaine merhemi dikkatle uyguladı ve sırtını ipek bandajlarla sardı çünkü ketenden çok daha yumuşaktı.

"Senin zavallı sırtın böyle lüks bir tedavi görmemişti," dedi Helena, Kaine uğraşmaya devam ederken.

Kaine'in rezonansının derisi boyunca ilerleyip kızgın havanın kavurduğu her noktaya ve alnındaki fark etmediği küçük bir kesiğe yayıldığını hissetti. Becerebildiği küçük şeylerdi bunlar.

"Kaine," dedi Helena, Kaine işini bitirdiğinde. "Babanla konuşmam gerek."

"Yardım etmez; sırf canını yakmak için umutlanmanı sağlamaya çalışıyor. Öyle değilse de, ben ona zaten yeterince benziyorum. Ruhundan bir parçayı içimde istemiyorum."

Helena onun yüzünü kendisine çevirdi. "Elinde annenden geriye bir tek sen kaldın. Şimdi sana baktığında onu görüyor. Bana saldırarak büyük bir risk aldığını biliyordu. Seni kurtaracağını sandığı için yaptı."

Derin bir nefes aldı. "Bunun mümkün olabileceğine inanmak istemediğini biliyorum çünkü umut etmek seni korkutuyor. Ama seni kurtarmanın bir yolu olduğunu ve denemediğimi bilerek yaşamaktansa denerken ölürüm daha iyi."

Kaine'in kararsız kaldığını hissedebiliyordu.

"Birlikte kaçacağımıza söz vermiştin," dedi Helena. "Unuttun mu?"

Kaine başını eğdi. "Neden ben tüm sözlerimi tutmak zorunda kalıyorum da sen bir tanesini bile tutmuyorsun?"

Helena başını iki yana salladı ve kafasını kaldırıp alınlarını birbirine yasladı.

"Sana verdiğim ilk söz yaşadığım sürece senin olacağımdı. Onu tutuyorum."

Helena'nın odası harabeye dönmüş, kıyafetleri kül olmuştu. Neyse ki Kaine onun için yolculuk kıyafetleri hazırlamıştı. Sağlam, nötr renklerde, biniciliğe uygun giysiler. Helena sırtındaki yanıklara sürtünmemeye çalışarak dikkatle giyindi.

Koridor su içindeydi ve harabeye dönmüştü fakat demir, bir canavarın iskeleti gibi hâlâ ayaktaydı.

Atreus hâlâ Kaine'in bıraktığı yerde gözleri kapalı yatıyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyunca gözlerini açıp başını kaldırdı. Kaine ile Helena'ya bakıp güldü.

Kaine tepki veremeden Helena kolunu yakaladı.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi Helena.

"Hayır."

"Bana bir şey yapamaz. Burada bekle."

Atreus'a doğru yürürken Kaine'in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Atreus da onun gelişini aynı keskin dikkatle izliyordu.

"Teklifim sana değildi," dedi Atreus, Helena yaklaştığında.

Helena yanında diz çöktü. "Onun istemeyeceğini biliyorsun."

Atreus bakışlarını kaçırdı. "O zaman geri çektim say."

Helena'nın göğsü sıkıştı. Yalvaracak gibi oldu ama onun insanlığının ya da aşağılanmasının Atreus için hiçbir değerinin olmadığını biliyordu.

"Sen ne yaparsan yap ben kaçacağım. Reddedersen sadece o ölür."

Atreus, Helena'nın üzerinden onları izleyen Kaine'e baktı.

Oğluna bakarken Atreus'un gözlerinde aç bir özlem parladı. Helena konuşmak istedi ama bekledi. Sonunda sessizliği Atreus bozdu.

"Ona ne kadar benzediğini ancak döndüğümde fark ettim. Çocukken hiç fark etmemiştim." Gözleri, uzaktaki Kaine'i seçmeye çalışırken kısıldı. "Enid'in neden bu kadar çocuk istediğini asla anlayamadım. Gerekirse demir loncasındaki başka bir aileden bir vâris evlat edinebilirdim. Ben ona yetmeliydim."

Helena ona acıyarak baktı. Atreus acınası derecede kıskançtı.

"Şimdi ondan geriye kalan tek şey o."

Atreus nihayet Helena'ya baktı. "Onu gerçekten kurtarabilir misin?"

"Evet, gerçekten onun yaşamasını istiyorsan."

Atreus hemen yanıt vermedi. Helena'nın içi titredi. Tamamen gönüllü olmazsa bağ silinir ve Kaine de tıpkı Luc gibi kayıp giderdi.

"Enid benim hayatımdı," dedi sonunda Atreus. "Eğer burada olsaydı, bana onu kurtarmamı söylerdi. Ona hiçbir konuda hayır diyemezdim."

Helena uzanıp demiri yana büktü. Atreus yavaşça ayağa kalktı. Ne Helena'ya ne de Kaine'e baktı ve dönüp eve yürüdü.

Çizim odasına girdiklerinde Atreus gözlerini kafesten ayıramadı. Daha önce görmemiş miydi? Yoksa maksadını hiç düşünmemiş miydi?

"Ne kadar süre..." Titreyen parmaklarıyla parmaklıklara dokundu. Sonra kafese sürünerek girip aynı alanda bulunmak ister gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Dört ay," dedi Kaine donuk bir sesle. Bu odaya her girişinde olduğu gibi gözleri etrafı tarıyordu.

Helena onu rahatlatmak istedi ama zamanları tükeniyordu. Yapılacak çok şey vardı.

Yerdeki dizilim üzerinde çalışmaya başladı. Aklmdaki dizilim yangın yüzünden eriyip mahvolmuştu ama Helena her detayı ezbere biliyordu. Orijinal dizilimin yalnızca merkezindeki kısma ihtiyacı vardı ama tahribatın onarılması ve değiştirilmesi gerekiyordu. Kaine'in ruhunu Helena güvene alana kadar tutabilmesi lazımdı.

Yeni dizilim demirle çiziliyordu. Amaçları için kusursuzdu ve ellerinde hâlihazırda vardı.

Helena ve Kaine karşılıklı diz çöktüler. Kaine gözlerini kapadı ve açtığında gözleri ışıldıyordu. Elleri hâlâ tam sabit değildi ama rezonansı Helena'nınkinden çok daha güçlüydü. Ev inlerken hava titreşti ve demir onlara doğru su gibi akmaya başladı. Dizilime ulaştığında Helena kendi rezonansıyla onu yönlendirdi, demiri zemine oyulmuş yollar boyunca akıttı ve merkezdeki tutulum çemberine doğru ilerletti.

Endüstri loncalarının dizilimleri binalar kadar büyük olabiliyordu ama Helena tutabileceğinden daha büyük bir dizilimle hiç çalışmamıştı. Yerdeki dizilim tek bakışta tamamı görülemeyecek kadar genişti ve her bir çizgiyle sembolün doğru olduğunu teyit edebilmek için baştan başa emekleyerek geçmesi gerekti. Kusursuz olması gerekiyordu.

Yüreği ağzında atıyor, düzensiz ritmi onunla alay ediyordu.

Tek bir şans.

"Hazır," dedi sonunda, dizilimin merkezinde ayağa kalkarak. "Başlayabiliriz."

Kaine başıyla onayladı ama kapıya doğru gitti. Kalan hizmetkârlar koridorda toplanmıştı ve en önde de Davies duruyordu.

"Amaris hazır mı?" diye sordu.

Hizmetkârlardan biri başıyla onayladı.

Kaine orada öylece durdu. "Ben... size hiç söyleyemedim... Sizi kurtaramadığım için özür dilerim."

Davies tereddütle bir adım öne çıktı ve sık sık yaptığı gibi ses çıkarmadan adını söyledi. Annesi gibi saçlarını düzeltti ve iki eliyle Kaine'in göğsüne bastırarak onu geriye itti. Onlardan uzağa.

Helena, Kaine'in Morrough'nun kolunu bıraktığı yere gitti. Koku her seferinde midesine yumruk yemiş gibi olmasına sebep olduğundan hızlıca sökmeye koyuldu. O şey iğrençti. Elindeyken Helena içindeki bütün gücü, her kemikten geçen sayısız canı hissedebiliyordu. Ulnanın ele en yakın kısmında korkunç derecede tanıdık bir his vardı. Kaine'i bağlayan parça. Helena gerekli kısmı çıkardı ve kalanını bir kenara attı.

Kaine odanın ortasmda belden yukarısı çıplak hâlde duruyordu; korkunç yaralarla kaplıydı ve en fenası da sırtındaki dizilimdi. Atreus ona bakakalmıştı; bunu daha önce hiç görmediği çok açıktı.

Kaine tamamen Helena'ya odaklanmış durumdaydı.

Bu dizilimde bir platform yoktu. Helena da onunla birlikte içeride olacaktı.

"Sırtüstü yat," dedi Helena.

Diz çöküp Kaine'in ellerini dizilim üzerinde olması gereken yerlere yönlendirdi ve sonra gözlerine baktı. Kalbi her an tekleyecekmiş gibi zorlanıyordu.

"Bu işe yarayacak," dedi Helena. "Söz veriyorum. Seni *kurtaracağım*."

Ellerini soğuk demire bastırdı ve rezonansını akıttı.

Küçük levhalardaki denemeler haricinde, Helena daha önce bir dizilimde ruh büyüsünü hiç kullanmamıştı. Beklediğinden çok daha fazla güç gerektiriyordu. Dizilim etkinleştikçe demirin

üzerinde titrek bir ışık yayıldı ve sonunda bütün dizilim uğuldamaya başladı. Kaine öyle saydamlaştı ki Helena onun kemiklerini, organlarını ve kalbinin yanına dolanmış muskayı bile görebilmeye başladı.

Tefilini çıkardı. Kemik o kadar eskiydi ki ufalanıverecek gibiydi ve içindeki enerjiyi hissetmek için Helena'nm odaklanması gerekti. İplikle bağlanmış bir pakete benziyordu ama öylesine düğüm olmuştu ki neyin nerede başlayıp bittiği bile seçilemiyordu. Çok dikkatli çalışmazsa zarar verme riski vardı. Rezonansıyla yavaş yavaş düğümü çözmeye koyuldu. İplerin sonu gelmiyor gibiyken bir pat sesi duyuldu ve Helena başını kaldırdığında koridordaki hizmetkârlardan birinin yere yığıldığını gördü.

Helena gözlerini kaçırdı.

Uğraşmaya devam etti ve ne zaman biri düşse irkildi. Sonra bir diğeri. Derken bir diğeri daha. Sonuncusu da muhtemelen hayatını ilk kaybeden hizmetçi olan Davies'ti. Bir an Helena'nın gözlerine baktıktan sonra o da yere yığıldı.

Kemik parçası tuzla buz olurken bir enerji akımı oluştu ve bir sarsıntının ardından soğuk bir ölüm dalgasına döndü ama onu dönüştürmek yerine dizilime doğru çekildi.

Hava aydınlandı ve Helena'nın saçları omuzlarından yukarı doğru kalktı.

Kaine çığlık atmaya başladı.

Kocaman açılmış gözleri boş bakıyor ve görmüyordu. Sırtı gerilip yükseliyor, tırnakları ve parmak uçları kanamaya başlayana kadar elleri zemini tırmalıyordu. Helena üzerine eğildi.

"Hayır. Yapma bunu. Dayan," dedi Helena, onu yerde tutmaya çalışarak. Merkezde kalması gerekiyordu.

Kalbini zorla yatıştırıp debelenmesin diye uzuvlarım felç etti ama Kaine haykırmaya devam etti.

Helena'nın parmakları Atreus'un röliğini arandı. Deli gibi çözmeye başladı ve enerji ipliklerini parçaladı. Kemik ufalanırken dizilimdeki enerji Atreus'un ruhunu da çekmeye çalıştı.

Helena kemiği sol elinde tuttu ve bırakmadı. O ruh Kaine'inkiyle karışamazdı. Rezonansını o kadar zorladı ki eli kasıldı ve ağrı koluna kadar tırmandı. Sağ eliyle Kaine'in göğsüne bastırdı ve dizilimdeki dönüp duran enerji denizini çekip Kaine'e sürüklemeye çalıştı ama Kaine'in acısı rezonansını dışarı, Helena'ya doğru ittiğinden ne kadar zorlasa da nüfuz edemedi.

Kaine'e doğru eğilip alnını adamın alnına dayadı. Kaine sesi kısıldığından artık haykırmıyordu. Gözleri boş bakıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi Helena. "Neredeyse sonuna geldik. Ama bana geri dönmen lazım. Kaçıyoruz, unuttun mu? Sen, ben ve bebeğimiz. Özgür olacağız. Seni kurtaracağım ama benimle birlikte savaşmana ihtiyacım var."

Sol elinde ani bir acı patladı ve iki parmağı birden hissizleşip gevşedi. Kavramaya devam edebilmek için rezonansını zar zor tutabildi.

Helena öne atılıp Kaine'in yüzünü öptü. "Bana geri dön. Benimle kal."

Kaine'in gözleri Helena'yı bulur gibi oldu.

Helena elini tekrar Kaine'in göğsüne bastırdı. O kadar enerjiyi onun içine ittirmek, bir oda dolusu oksijeni içine çekmek gibiydi. Dizilimin dış kenarları kararmaya başlayıp ışık Kaine'in altında tamamen sönene kadar çekildi ve Helena'nm sol elindeki baskı bir anda yok oldu.

Kaine güçlükle nefes alıyor ve hırıltı bir ses çıkarıyordu.

Helena hızla işe koyuldu. Luc'un başına gelenlerin tekrar yaşanmasına izin vermeyecekti. Bu kez düzeltebilirdi.

Atreus'un ruhunu çözdü ve ruh büyüsü rezonansı adamın ruhunu incecik bir ip gibi gerip ruhların röliklere bağlandığı aynı yöntemle bağladı. Ardından enerjiyi Kaine'in kaburgalarının arasından ve muskanın çevresinden geçirerek dolaşmış bir örümcek ağı misali tekrar tekrar sardı.

Cetus gibi yeni bir asalak yaratacak kadar değil ama Kaine'in bedenin ruhu olmasının ne demek olduğunu hatırlamasına yetecek zamanı kazandıracak kadar.

İşi bittiğinde Kaine kıpırdamadan öylece yatıyordu. Helena elini onun göğsüne koyup hissetmeye çalıştı. Yaşıyordu ve ölümlüydü.

Soğuğun içine sızdığına dair hiçbir belirti yoktu.

Helena bir anda çöktü; öyle bitkindi ki onun yanında bayılabilirdi ama işi henüz bitmemişti. Bu sadece başlangıçtı.

Dengesizce de olsa zorla ayağa kalktı.

Crowther'ın cesedi kafesin yanında bir kez daha cansız yatıyordu.

Sol eli hâlâ yumruk şeklinde kasılmıştı ve hâlâ Atreus'un ruhundan kalan parçaları tutuyordu.

Cesede dokundu ve son gücüyle onu tekrar canlandırdı. Sol elini Atreus'un göğsüne bastırıp ondan kalanları bedenine itti.

Atreus'un gözleri yavaşça odaklandı. Yanında diz çöken Helena, Luc yavaş yavaş ölürken hissettiği şeyi tekrar hissetti. Yaşamı damla damla sızıyordu ama şimdilik ölmemişti.

Atreus hâlâ yerde yatan Kaine'e baktı. "Yaşıyor mu?"

Helena başıyla onayladı. "Onu taşımama yardım eder misin? Tek başıma kaldıramam."

Atreus ayağa kalktı ve Helena durup sol elini düzeltmeye çalışırken Kaine'in yanına gitti. Helena da peşinden gidip Atreus Kaine'i kaldırırken onu hızlıca giydirdi. Onu yerden ancak ikisi bir olup kaldırabildiler. Kaine'in başı arkaya düşüyor, ayakları yerde sürükleniyordu. Helena tekrar durdu ve yardımlarına ihtiyaçları olduğundan hizmetkârları son kez canlandırdı.

Gece çoktan çökmüştü. Lumitya neredeyse görünmüyordu, Luna incecik bir hilâldi ve gökyüzü yıldızlarla aydınlanıyordu.

Kapının hemen dışında Amaris huzursuzca yeri dövüyordu. Çoktan eyerlenmiş ve seyahat çantaları üzerine sıkıca bağlanmıştı. Hizmetkârlar Kaine'i dışarı taşırken kanatları çırpındı.

"Sorun yok. O iyi olacak," dedi Helena ve Amaris'e temkinle yaklaşarak onu pışpışladı. Kimera dimdik durduğu sürece Kaine'i üzerine kaldıramayacaklarından onu sakinleştirmeye çalıştı. Amaris'in başındaki yuları aşağı çekti. Kimera da istemeye istemeye çökse de sarı gözleri Kaine'den hiç ayrılmadı.

Kaine biraz olsun ayılmaya başlamış gibiydi ve eyere bırakılırken gözleri süzgün duruyordu. Muhtemelen Helena için hazırlanmış kayışlar ve koşum vardı. Helena, Kaine'i eyere sıkıca sabitledi.

İnildeyen Amaris sürekli başını çevirip bakmaya çalışıyordu.

"Her şey yolunda," deyip durdu Helena, Kaine'in arkasına tırmanırken. Elini cebine atıp Atreus'un ateşleme yüzüklerini buldu ve ona uzattı.

"Dizilim yok edilmeli," dedi, Atreus yüzükleri alırken. "Kimse onun hâlâ hayatta olduğunu bilmeyecek."

Amaris ayaklandı ve uçmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. Helena dizginleri salıp gitmesine izin vermek üzereydi ki Atreus konuştu.

"Kaine..." dedi.

Kaine başını azıcık kaldırıp babasından geriye kalan şeye baktı. Yüzünde hâlâ yorgunluk ve acı vardı ama Atreus'a bakarken sergilediği o kin ve nefret kaybolmuştu.

"Baba..."

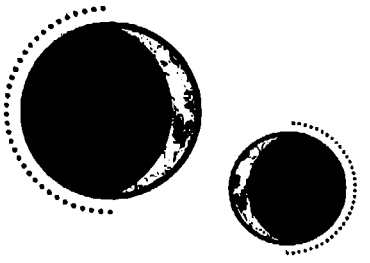
Atreus'un yüzü tamamen yumuşadı. Uzanacakmış gibi yaptı ama Amaris hırlayınca uzun parmakları geri çekildi.

"Annen seninle hep gurur duyardı. Yaptığımız en iyi şey olduğunu söylerdi." Sonra Helena'ya baktı. "Onu kurtar."

Helena cevap vermedi, sadece dizginleri gevşetti. Amaris avlu boyunca koşarken kasları gerilmişti ve eyerin altında titreşiyordu. Ardından sıçrayıp havalandı. Oniks kanatları siyah gökte çırpınıyor, her darbede onları daha yükseğe taşıyordu. Rüzgâr çevrelerinde uğuldarken Helena, Kaine'i tutan kayışlara sıkıca tutundu.

Şehir ışıl ışıldı fakat anakara bir boşluk, yıldızlara doğru uzanan ve kaçmaya çalıştıkları zifiri bir uçurum gibiydi.

Amaris düz uçmaya başladığında aşağıda bir şey parladı. Hızla büyüyüp devasa, ışıldayan bir halka hâline geldi ve alevler Spirefell'i yuttu.

75. BÖLÜM

Temmuz 1789

Novis Dağları yıldızlı göğe karşı keskin bir siluet gibi yükseliyordu. Helena dağları arkasına alıp güneye uçtu.

Helena onu en son sürdüğünde Amaris daha genç ve küçüktü. Şimdiyse kanatları daha güçlü ve daha dengeliydi. Helena yönünü güneye çevirdiği anda sanki nehri takip etmesi gerektiğini biliyor gibiydi.

Aşağıdaki karanlığın ucu bucağı görünmüyor, yer yer kasabaların ve köylerin kümelenmiş ışıklarıyla deliniyordu.

Helena nereye baksa sonsuz bir karanlık vardı. Yüzünü Kaine'in sırtına gömüp nefes almaya çalıştı.

"Sakın ölme, Kaine," diyordu sürekli. Alnını omuzlarının arasına bastırıp kendini hâlâ yaşadığına ikna edebilmek için Kaine'in zayıf kalp atışını hissetmeye çalışıyordu.

Ne kadardır uçtuklarını bilmiyordu; gecenin sonu gelmeyecek gibiydi.

Amaris aniden alçalmaya başladı ve Helena neredeyse yana kayıyordu. O korkunç anda düşeceğini sandı.

Kaine sıçrayıp birden tamamen ayıldı. Elini geriye uzatıp Helena'yı yakaladı ve o kendini ortalarken sımsıkı tuttu. Helena bacaklarını sıkmaya çalıştı ama o kadar yorgundu ki artık tutunacak takati kalmamıştı.

Amaris yere koşarak inince Helena neredeyse dilini ısıracaktı. Amaris karanlıkta koşarken Helena nerede olduklarını

anlayabilmek için çaresizce etrafına bakındı. Heybelerden birinde elektrikli bir fener vardı ama hangisinde olduğunu hatırlamıyordu. Amaris durdu ve Helena üzerinden kayıp aşağı inerken orada öylece bekledi.

Amaris onun hatırladığından birkaç karış daha uzundu. Ayakları yere denk gelmedi. Kalan mesafede düştü ve gür bir yaz çimenliğine indi. Bir süre uzanıp tepesinde parıldayan yıldızlara, gökteki ışıltılı patikaya baktı.

Felaket'ten önce yıldızlara bakarak yolculuk edilebildiği söylenirdi ama artık kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Zorlanarak ayağa kalktı.

"Kaine," dedi. Karanlıkta el yordamıyla Amaris'i ve ardından botu üzengiye takılı Kaine'in bacağını bulana dek ilerledi. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Şimdi ne yapacağız?"

Kaine başını yavaşça kaldırdı. Helena karanlıkta onun yalnızca siluetini görebiliyordu. Kaine inmeye çalıştı ama eyere bağlı olduğunu fark etti.

Helena, Amaris'in başını bulup onu çökmeye zorladı, sonra da kayışları ve tokaları elinden geldiğince çözmeye çalıştı. Kaine inerken Helena'dan destek aldı.

"Av kulübesi hemen..." Kaine'in sesi boğuk çıkıyordu.

Yavaşça yürüdüler ve sonra karşılarına birkaç basamakla bir ahşap kapı çıktı. Paldır küldür içeri girdiler. Kapının yanındaki rafta bir el feneri duruyordu ve Helena onu alıp açtı. Barakadan hâlliceydi. Basit ve kaba, yalnızca uyumak için bir yerdi.

İki tane dar yatak vardı ama Helena ve Kaine botlarını ya da pelerinlerini çıkarmaya bile uğraşmadan yataklardan birine yığıldılar.

"Başardık, Kaine," dedi Helena. "Hep yapacağımızı söylediğimiz gibi."

Helena sırtı cayır cayır yandığı ve sol bileği neredeyse uyuşacak kadar zonkladığı için uyandı. Gözlerini zorla açıp şaşkın bakışlarını etrafa çevirmişti ki nerede olduklarını hatırladı.

Kaine yanında oturuyordu. Uyanıktı ama bitkindi. Öne eğilmiş ve tüm kaburgaları çatlamış gibi bir elini göğsüne bastırmıştı.

"Sen... iyi misin?" Helena doğrulmaya çalıştı.

Kaine başını yukarı aşağı salladı. "İyiyim. Geçer herhalde."

Boğazı hâlâ tahriş olmuş gibiydi. Haykırırken boğazını parçalamıştı ve artık bu tür şeylerin kendiliğinden iyileşmesi zaman alacaktı.

"Ne geçer?" Helena ona uzanmaya çalıştı ama sadece parmak uçlarıyla Kaine'in ceketine dokunabildi. Vücudu sanki kemiksizdi. "Neler oluyor?"

"Bir şey değil. Sadece artık... insan gibi hissetmeye alışık değilim," dedi.

Helena ona uzanabilmek için biraz daha yaklaşmayı başardı. Kaine haklıydı, fiziksel olarak bir sorun yoktu ama içi örümcek ağı kadar kırılgandı. Tek bir tel kopsa her şey boşa gidebilirdi.

Helena başını Kaine'in omzuna yaslayıp yavaşça nefes aldı. "Çok dikkatli olman gerekiyor. Ruhunun tamamen yeniden bütünleşmesi aylar, belki yıllar sürebilir. Yaşam büyüsü ya da ruh büyüsü, hayat enerjini zorlayacak her şey yasak. Tek bir hata seni öldürmeye yeter. Artık hiçbir şekilde dizilime bel bağlayamazsın. Yenilenmiyorken sırtındaki iz tekrar açılabilir."

Kaine, Helena'nın saçını kulağının arkasına attı. "Hepsini dün söyledin zaten. Konuştuğunda dinleme gibi bir alışkanlığım var ya hani."

Helena başını yukarı aşağı salladı ama kendini tutamıyordu. "Dikkatli olmalısın."

"Olacağım. Şimdi, sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum," dedi Helena omuzlarını düşürerek ama omuzlarına damgalanıyormuşçasına bir acı yayılıyordu.

"Sırtın nasıl?"

Helena yüzünü buruşturdu. Konuyu açmak istemiyordu çünkü onu iyileştiremeyecek olması Kaine'in canını sıkacaktı.

"Sanırım merhemin etkisi geçti," dedi. "Biraz acımaya başladı."

Kaine ona doğru uzanır gibi oldu.

"Yapma," dedi. "Bir müsaade et. Sonra merhemi süreriz ve yola çıkarız."

"Karanlık çökene kadar dinleneceğiz," dedi Kaine. "Amaris gündüz yolculuğunda fazla dikkat çeker. Kıyıya daha birkaç günlük yolumuz var."

Helena gözlerini tekrar açtığında dışarısı karanlıktı. Kaine heybeleri dolduruyordu. Helena kıpırdanır kıpırdanmaz başını kaldırdı. "Biraz daha yol alabilecek kadar güçlendin mi?"

Helena hayır dese kalırlardı ama Paladya'yla aralarına ne kadar mesafe koyarlarsa yakalanma ihtimalleri o kadar düşerdi. Zamana karşı yarışıyorlardı. Düşüş beklemezdi.

"Evet," diye yalan söyledi Helena.

Neredeyse bütün gece uçtular. Şafak yaklaşıp da gökyüzü gümüşe çalarken Amaris yeniden iniş yaptı. Yakında bir kulübe yoktu. Kaine, Amaris'in eyerini çıkardı ve güneş yükselip de siyah kanatları gün ışığını keserken onun kürküne yaslanıp uyudular.

Helena gözlerini açtığında Kaine hâlâ yanında uyuyordu. Onu izlerken uyuyakalmış gibi yüzü Helena'ya dönüktü.

Helena'nm gözleri onun yüzünde gezindi. Artık ölümlü olan yüzünde hafif bir aydınlık vardı.

Özgürdüler.

Helena'nın yüreği kabardı.

Rüya gibi geliyordu. Tek bir yanlış hamlede her şey yok olacakmış gibi. Kaine'i seyrederken bile bunun gerçek olmadığı hissini üzerinden atamıyordu. Ve bir şekilde gerçekse de sonsuza kadar sürmeyecekti.

Hayatındaki güzel şeylerin hiçbiri sürmemişti.

Helena titreyen parmaklarıyla uzandığında Kaine hâlâ kımıldamadan yatıyordu. Dokunuşuyla Kaine'in kaşları çatıldı ve gözleri açıldı. Helena'ya bakarken gözleri ışıkla doldu.

"Selam," dedi Helena çünkü başka bir şey diyemeyecek kadar bunalmıştı. Boğazını temizleyip doğruldu. "Seni kontrol etmem gerekiyor."

Amaris kalkıp gerindi ve Helena, Kaine'in gömleğini açarken onları bırakıp ormana doğru uzaklaştı. Elini Kaine'in göğsüne bastırdı ve artık bitkinlikten sersem olmadığından durumunu doğru düzgün hissetmeye çalıştı.

Kaine'de hâlâ doğal olmayan bir taraf olduğu su götürmezdi ama ona zaman tanımak ve bedeninin normale benzer bir şeye geri dönebilmeyi hatırlayacağını umut etmekten başka da yapabilecekleri bir şey yoktu. Yaşam enerjisi o kadar kırılgandı ki dikkatsiz bir dokunuş her şeyi paramparça edebilirdi.

Helena onun fiziksel durumu konusunda da endişeleniyordu. Bekleyebilseler daha iyi olurdu. Morrough'nun ona yaptıklarının etkisinden daha yeni yeni kurtuluyordu ve şimdi hiçbir zaman tamamen iyileşememe ihtimali vardı. Kaine'in hem kalbi hem de ellerindeki titreme Helena'yı endişelendiriyor ve dizilimin sırtındaki izleri tekrar açtığı düşüncesi boğazını düğümlüyordu. Helena'nm elleri titremeye başladı.

"Eskiden sıradan saydığın bazı şeyleri artık atlatamazsm," dedi.

"Biliyorum," dedi Kaine. Sesi hâlâ boğuktu. Helena biraz daha yaklaşıp elini Kaine'in boğazına bastırdı ve hasar görmüş dokuları onarmaya başladı.

"Mantıken bildiğini biliyorum," dedi Helena, "ama içgüdülerini kastediyorum. Hiç farkında olmadığın, yılların kötü alışkanlıkları var."

Bunu düşünmek Helena'yı dehşete düşürdü. Ya saldırıya uğrarlarsa? Kaine dövüşte olağanüstü yetenekliydi ama ölümsüzlük, onsuz nasıl dövüşeceğini bilmediği desteğiydi.

Daha dikkatli planlamalıydı. Kaine ona gücünü toplamasını söylemişti ama Helena tamamen araştırmaya odaklanmıştı ve bu onu kurtarmıştı. Peki ya saldırıya uğrarlarsa ve Helena savaşamaz da Kaine ölürse? Ya her şey boşa çıkarsa?

Korku göğsünde bir çatlak gibi yayıldı.

Heybeye bakındı. İçinde bıçaklar vardı. Onları alması gerekiyordu. Üzerinde taşımalıydı.

Her şey çok parlak, çok bulanıktı...

"Helena... Helena, nefes al. Bak bana. Dikkatli olacağım. Hiçbir şeyin beni senden almasına izin vermeyeceğim."

Helena başını sallamaya çalıştı ama boğazı düğümlendi.

"Ama ya bir şey ters giderse?" dedi sesi tizleşerek. "Her şey parçalanacak. Hep... parçalanır."

Gözleri etrafı tarayan Helena geri çekilmeye çalıştı. Açık alandaydılar ve çevrelerinde uçsuz bucaksız orman vardı. Tehlike her yönden gelebilirdi. Ölmeyenlere bile gerek yoktu. Herhangi biri olabilirdi.

Kaine onu kendine çevirdi. "Bak bana. Takip edebilecekleri hiçbir iz bırakmadık. Kaçakları ben avlardım, yani nasıl yakalanılır biliyorum. Biz yakalanmayacağız. Umursamazca savaştığımı gördün çünkü eskiden bunu göze alabiliyordum ama artık daha dikkatli olmayı öğrendim. Yenilenmemin yavaşlaması bana temkinli olmayı öğretti. Bak bana: Ben sana güvendim ve bizi buraya getirdin. Şimdi bana güvenme sırası sende."

Helena titrek bir baş sallayışla onayladı.

"Peki o zaman," dedi Kaine, Helena'nın kucağına doğru elini uzatarak, "bana sol eline ne olduğunu anlatacak mısın?"

Helena aşağı baktı. Sol elinin son iki parmağı içe kıvrılmıştı ve diğerleriyle birlikte hareket etmiyordu. Elini yumruk yapıp saklamaya çalıştı.

"Dizilim çok güçlü çekiyordu. Her şeyi idare etmek biraz zorladı. Ulnar siniri... koptu. Onarmayı denedim ama... uzun süreli hasar çok fazlaydı ve kurtarılabilir gibi değildi."

Kaine onun sol elini nazikçe tuttu ve tüm parmaklarım düzeltti. Başparmağıyla son iki parmağına değdiğinde Helena hiçbir şey hissetmedi. Ne parmaklarında ne avucunun dış yanında. Kaine'in parmakları titredi.

"İyiyim," dedi Helena. "Zaten baskın elim değil, yani çoğu simyayı hâlâ yapabilirim. Muhtemelen farkına bile varmam."

"Yapma," dedi Kaine sıktığı dişlerinin arasından. "Sorun değilmiş gibi davranma."

Helena elini geri çekti. "Karşılığında seni alıyorsam sorun değil işte."

Heybede yiyecek vardı ve Helena onları almayı bahane ederek hançerlerini bulup kıyafetlerinin içine gizledi.

Gün ilerledi. Özgür kaldıkları her saat Helena'nm kaygısı daha da artıyordu.

Kaine de huzursuzdu ama bunu daha iyi gizliyordu. İyileştikçe daha çok devriye gezmek ve sandıkları kadar güvende olup olmadıklarını kontrol etmek istiyordu ama Helena yüzünü göğsüne yaslasın ve parmaklarını gömleğine kenetleyip huzursuzca uyuyabilsin diye hep yanında kalıyordu.

O gece uçtuktan sonra başka bir av kulübesine ulaştılar. Yolculuk ikisini de yormuştu. Doğru düzgün konuşmadan akşama kadar birbirlerine sarılıp uyudular. Helena uyandığında Kaine yanında oturuyordu. Gözlerinde yine hafif bir ışıltı vardı.

Tablo gibi görünüyordu.

Bakışındaki sahiplenici parıltıyı görebiliyordu. O kadar ki Helena'yı bırakmaya çabaladığı dönemde bu bakışın nasıl da eksik olduğunu fark etti. Kaine eğilip onu öptü.

Helena kollarını onun boynuna doladı; onun teninin altında, kaburgalarının içinde, kalbinin merkezinde, en yakınında olmasını arzuladı. Aralarına hiçbir şey girmesin ve onu kaybetme korkusu nihayet son bulsun diye en içinde olmasını istedi.

Bunca zaman hep vakitleri tükenmişti. Yıllarca çalıntı anlarla yetinmişlerdi ve Helena bunun onu ne kadar muhtaç bıraktığını nihayet anlamaya başlıyordu.

Sonrasında Kaine'in yanında uzanıp parmaklarıyla dalgınca dizilimi okşarken sırtının artık acımadığını fark etti. Şimdiye acıyor olması gerekirdi ama acımıyordu.

Kolunu arkaya doğru kıvırıp omuzlarını yokladı. Kaine doğrulup oturdu.

"Ne yaptın? Beni iyileştirdin mi?" Helena hışımla ona döndü. "Sana söyledim, yaşam büyüsü kullanmaman konusunda seni uyardım."

Kaine hiç pişman olmuş gibi değildi. "Ben iyiyim. Dikkatliydim ve çoğu şifanın yaşam enerjisi gerektirmediğini sen de biliyorsun. Babamın işkencesinin izleri sırtımda olmasa bile bu kadar yolculuk edemeyecek kadar yaralıydın zaten."

Helena, Kaine'e uzandı ve bulacağı şeyden, onun çoktan yitip gitmeye başlamasından korkarak titreyen elini göğsüne bastırdı.

Ya uyanıp da Kaine'i yanında ölü bulsaydı ve nedenini ancak o zaman anlasaydı? Tekrar tekrar kontrol etti.

Nihayet konuşabilene kadar defalarca yutkunması gerekti.

"Bunu yapmamalıydın," dedi titreyen sesiyle. "Buna değmezdi. Bir sürü insanın yanığı yaşam büyüsü olmadan da iyileşiyor. Ben *iyiydim*. Gerçekten iyiydim."

Kaine, Helena'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Helena, bak bana. Benim yüzümden sen kendini durmadan parçalara ayırıyorsun ve bunun beni nasıl da öldürdüğünü hiç anlamıyor gibisin. Bedelini sen ödeyip duracaksan yaşamanın benim için zerre kıymeti yok. Bırak da düzeltebildiklerimi düzelteyim."

Helena gözlerini kapadı, yüzünü Kaine'in göğsüne gömerek kalp atışlarını dinledi ve onun gerçekten iyi olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

"Birbirimiz için acı çekmeye devam edemeyiz," dedi sonunda Helena. "İkimiz de. Yalnızca böyle sevmeyi bildiğimiz sürece uzun süre dayanamayız."

Gece çöktüğünde yeniden uçmaya başladılar. Karanlığın içinden, devasa ve gümüşi bir siluet belirdi karşılarında. Helena'nm nefesi kesildi.

Denizdi.

Rotadan sapıp nehirden uzaklaştılar. Deniz sağlarında ışıldıyordu.

Kaine karanlığa rağmen nereye gittiğini biliyor gibiydi. Küçük su birikintilerinin, bir köyün ışıklarının üzerinden geçip sonra yine karanlığa döndüler. Ta ki panjurların arasından sızan titrek bir ışık görene kadar.

Amaris doğrudan o ışığa doğru süzüldü. Yaratık kanatlarını çırptıkça panjurlar hunharca sallandı. Helena yere inerken bacakları titriyordu.

Bir kapı hızla açıldı ve içeriden sıcak bir ışık döküldü. Helena gözlerini kıstı.

Eşikte ışıkla çevrelenmiş Lila duruyordu.

76. BÖLÜM

Temmuz 1789

Lila nefes nefese kalıp hıçkırıklara boğuldu ve basamaklardan paldır küldür indi. Kaba bir protezi ve koltuk değneği vardı ama bu onu Helena'yı kollarına çekip deli gibi sarılmaktan alıkoymadı.

"Hel, Hel. Gerçekten yaşıyorsun."

Lila, Helena'nın gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ellerini ondan ayıramıyor, yüzüne ve omuzlarına dokunup duruyordu.

Helena da aynı inanamayışla Lila'ya bakıyordu. Lila'nın hayatta olduğunu bilmesine rağmen herkesin öldüğünü düşünmeye o kadar alışmıştı ki ona bakarken bile hâlâ tam olarak kavrayamıyordu.

Lila çok farklı görünüyordu. Sarı saçlarını kahverengiye boyamıştı ve bitkin, vahşi bir havası vardı. Çenesinden yanaklarına doğru uzanan o çarpıcı yara izi hâlâ duruyordu ve Helena'ya sarılırken durmaksızın ağlıyordu.

"Lila..." Helena'nın kalbi patlayacak gibiydi. Bu kavuşmanın, kaybettikleri herkesi nasıl hatırlatacağını hiç hesaba katmamıştı.

"Bir daha kimseyi göremeyeceğimi sanmıştım. Şu hâline bak. Ne kadar zayıflamışsın."

Lila'nın bakışları Helena'nın vücudundan aşağı inip karnında durdu ve kalakaldı.

Helena'nın göğsü sıkıştı. "Biliyorsun, değil mi? Kaine seninle iletişimde olduğunu söylemişti."

Lila yavaşça başını sallayarak onayladı.

Arkalarında Kaine, Amaris'ten indi.

Onu daha önce fark etmemiş gibi görünen Lila'nın başı bir anda kalktı. "Burada ne işin var?"

Lila birden Kaine'e saldırdı.

Helena aralarına girip Lila'yı geri itmek zorunda kaldı. "Birlikte kaçtık. Lila, ona zarar verme, o artık bir Ölmeyen değil."

Lila'nın mavi gözleri vahşice parladı. "Öyle mi?"

"Geçmişte beni nasıl öldüremediysen şimdi de şansın aynı, Bayard," dedi Kaine. "Bir uzvunu daha kaybedersen o küçük Principatus'unu pek koruyamazsın."

Kaine'in gözlerini oymaya hazır görünen Lila yaban kedisi gibi tısladı.

"Kesin, ikiniz de," dedi Helena. Bu kavuşmayı bir dakika bile olmadan mahvettikleri için çok kızmıştı.

Lila, Kaine'e saldırmayı kesip dik dik bakmaya geçti. "Sonunda onu kurtarmak için ölmemiş olmana şaşırmamalıyım galiba."

"Kes sesini, Lila," dedi Helena sertçe. "Onu buraya ben getirdim. Eğer hâlâ hayatta olmasına kızgınsan, bana kızacaksın."

Lila inanamayarak Helena'ya baktı ve geri adam atarken yüzüne çaresiz bir kabulleniş ifadesi yerleşti. "İyi tamam. Çenemi tutarım. Şu canavarını uzak tut, Ferron. Onu Pol'ün yakınında istemiyorum."

"İçeri gir," dedi Kaine, Helena'ya. "Endişelenme. Bayard'la neşeli bir kavuşma yaşamayacağımızı zaten biliyordum."

Amaris'e yöneldi ve onu ahıra doğru götürdü.

Helena onların içeri girişini izledi ve sonra bir anda çöktüğünü hissederek Lila'ya döndü. En azından bu akşamlık mutlu olurlar sanmıştı ama çoktan tükendiğini hissediyordu.

Her şeyin kolay olmasını beklemiyordu tabii; çevrelerini bir kayıp denizi sarıyordu. Bunca zaman sonra Lila'nın Kaine'e karşı ne hissettiğini hayal dahi edemiyordu. Yine de Kaine'le ilişkisi kadar kişisel bir şeyi bu kadar çabuk savunmak zorunda kalmayı da hiç beklemiyordu.

"Lila, ona zarar verirsen seni asla affetmem," dedi Helena.

Lila başını iki yana salladı. "Çok daha iyisini bulabilirsin."

"Hayır. Benim ihtiyacım olan o. Seni kurtarmak için gereken de oydu."

Lila'nın dudaklarından bir sürü itiraz yükseldiğini görebiliyordu.

"İçeri gel," dedi Lila sonunda, gözlerini kaçırarak.

Aydınlıkta Helena, Lila'nın hâlâ kelepçe taktığını fark etti. Helena'nın kullandığı tam baskılama kelepçeleri değildi ama rezonansını zayıflatmaya yeterdi.

"Onları hiç çıkarmadı mı?" dedi Helena.

Lila yüzünü buruşturarak aşağı baktı. "Bir süre çıkarmıştı, ta ki muskasını söküp almaya kalkışana kadar. Uyandığım zaman." Bileğini salladı. "Çok zaman geçti."

Helena etrafa baktı. Ev küçüktü ve yaşanmışlık hissi veriyordu. Küçük bir mutfak, bir masa ve odanın köşesinde perdenin arkasında kalan bir yatak vardı. Lila için fazla sıradan görünüyordu. Enstitü ve Solis Splendour'dan, parlak şövalye zırhından dünyalar kadar uzak.

Helena ne yapacağını bilemedi.

"Hep burada mıydınız?" diye sordu sonunda.

Lila başını iki yana salladı. "Hayır. Ferron'ın seni yakında bulacağını sandığı dönemde nehrin hemen karşısmda, Novis'teydik. Beni ve Pol'ü çok sonra buraya getirdi." Bezgince gülümsedi. "Uyuyor, onu görmek ister misin?"

Helena çekine çekine peşinden gitti ve perdeyi aralayıp tombul yanaklı, gür kirpikli ve boğum boğum kollarıyla bacakları yatağa denizyıldızı gibi yayılmış altın rengi saçlı oğlana baktılar.

Lila oğluna bakarken gözlerinden sevgi akıyordu. "Misafirimiz olmasına çok sevinecek," dedi alçak sesle. "Köye pek inmiyoruz. Çoğu zaman sadece ikimiziz."

"Hiç kaçtın mı?"

Lila yutkundu. "İlk yerde yapamazdım. Önce hamileydim, sonra da kucağımda bebek vardı. Bacağım da yoktu. Buraya geldiğimizde... gidecek bir yerim olmadığını anlamıştım. Ferron, Novis Sarayı'na ulaşsam ve bana gerçekten inansalar bile beni gayrimeşru çocuğuyla gözden düşmüş bir şövalye olarak göreceklerini söyledi.

Pol'ü Principatus olarak kabul etseler bile, onun korumasını ve bakımını benim gibi birine bırakmazlardı. Annemin ailesini aramak da tehlikeli olurdu. Her kaçmayı düşündüğümde ya sen tam o sırada gelirsen de birbirimizi kaçırmış olursak diye korktum."

Lila ışığın Pol'ün üzerine gelmesini engellemek için perdeyi çekti ve arkasını döndü. "Ben çiftçilikten pek anlamadığımdan Ferron aç kalmayalım diye köyden birine para verdi. Tavuklarımız ve korkunç ördeklerimiz var. Artık tıpkı annem gibi örgü örüyorum ama Pol ördüğüm şeylerin içine sığmayacak kadar hızlı büyüyor."

"Burada kalmayacağımızı biliyorsun," dedi Helena. "Bir gemiye bineceğiz."

Lila'nın yüzü gerildi ama başını yukarı aşağı salladı. "Evet. Ferron plandan bahsetti. Gerçi çok şey söyledi. Beklentimi düşük tutmayı öğrendim." Derin bir nefes verdi. "O gerçekten... bizimle mi gelecek? Onunla... evcilik mi oynayacaksın yani?"

Helena'nın omuzları kasıldı. "Evet. Birlikte kaçmak zaten *bizim* planımızdı. Luc benden seni ve Pol'ü korumamı istediği için sizi bu plana ben ekledim."

Lila'nın gözleri kocaman açıldı. "Luc'u gördün mü? Yani ölmeden..."

Birazdan söyleyeceği yalanı fark edince Helena'nın içi buruldu. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Lila'ya sonsuza kadar yalan söyleyebilir miydi?

Konuşmaya yeltendi ama Lila, Luc'tan kalmış son kırıntıları, son anlarını öğrenmek için can atıyordu. Yutkundu.

"O gün onun için endişelenmiştim, bu yüzden Karargâh'tan ayrıldım. Biz... birliği Karargâh'a dönüş yoluna geçmeden hemen önce barıştık. Sanırım bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu... Bana seninle ilgileneceğime söz verdirdi. Bana söylediği son şey buydu."

Lila'nın boğazından boğuk bir hıçkırık yükseldi. "Nasıl yakalandığını biliyor musun? Onu nasıl aldıklarını?"

Helena dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı.

Dünyaya, tarihe göre Lucien Holdfast, Simya Kulesi'nin basamaklarında ölmüştü. Lila da buna inanmak zorundaydı.

Kapı açıldı ve Kaine içeri girdi. Lila'nın yüzündeki tüm duygular bir anda silindi ve oda yavaşça soğudu. Kaine onu hiç umursamadan Helena'ya baktı. Kaşları çatıldı.

"Onu yedirdin mi?" diye sordu Lila'ya.

"Hayır..." Lila, Helena'ya baktı. "Aç mısın?"

"O hamile ve sadece yol azıklarıyla beslendik, yani günlerdir neredeyse hiçbir şey yemedi," dedi Kaine, Lila'ya dik dik bakarak.

"Bunu söyleyebilirdin." Lila dolaba gidip içini karıştırdı ve bir sürahi süt, biraz ekmek, peynir ve üzüm getirip masaya koydu.

Helena, Kaine izlediği için mecburen atıştırdı ama hâlâ midesi bulanıyordu. Yolculuğun yorgunluğundan mı yoksa bu kavuşmanın ağırlığından ve işlerin asla kolaylaşmayacağını fark ettiğinden mi hiç bilmiyordu.

"Gitmeden önce," dedi Helena, "Lila'nın kelepçelerini çıkarmamız gerek. Bir de ona bir protez yapabilmem için malzeme bulabilir miyiz?"

Lila'nın yüzünde anlık bir umut parladı ama Kaine'in çenesi kasıldı, sonra da iç çekti.

"Gerek yok," dedi. Cebinden küçük bir tel anahtar çıkarıp Lila'ya fırlattı. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Geri döndüğünde topraktan çıkarılmış gibi çamurlu bir metal sandık taşıyordu. Kilidi kolayca açıldı ve içinde Lila'mn kumaşa sarılı, biraz yıpranmış protezi duruyordu.

"Bunca zamandır burada mıydı?" diye sordu Lila, dilinin tutulması geçince.

"Siz gelmeden önce getirmiştim," dedi Kaine. "Ama dikkatleri üzerine çekmeyeceğine pek güvenemiyordum. Helena'ya nerede bulacağını söyleyecektim. Bombalamanın enkazında kalmıştı."

"Düşüş'e üç gün kaldı," dedi Kaine, Helena protezin parçalarını tek tek kontrol eder ve parçaların hâlâ çalışıp çalışmadığını deneyip Lila'nın bacağına yeniden uydururken. "Ticaret yolları iki haftadır açık ama deniz şu an en sakin döneminde ve gemilerin de kalabalık oluşu işimize gelecek."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Lila, Helena protezin dengesini ayarlarken.

"Etras'tan anakaraya doğru yüzlerce ada var," dedi Kaine. "Ticaret şehirlerinden birine yakın küçük adalardan birine gidiyoruz."

Helena ertesi gün Apollo Holdfast'la tanıştı.

Pol utangaçtı; annesi onları tanıştırırken yüzünü Lila'nın boynuna gömüp fır dönen gözlerle Helena'ya bakıyordu.

Yapılı bir çocuktu ve daha çok Bayardlara çekmişti. Helena ilk bakışta bile epey uzun boylu olacağını anlamıştı.

"Pol," dedi Lila, yüzünü oğlunun dağınık sarı saçlarına gömerek, "bu senin vaftiz annen Helena. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Babanın en yakın arkadaşlarından biriydi. Her zaman onunla ve benimle ilgilenirdi, şimdi de..." Lila yutkundu. "Şimdi de seninle ilgilenmeme yardım edecek. Ne kadar güzel, değil mi? Buraya Ferron'la birlikte geldi. Onu hatırlamayabilirsin ama küçükken tanışmıştınız."

Pol, Lila'nın saçlarının arasından Helena'ya Luc'un gözleriyle baktı ve bu, Luc'la yeni baştan tanışmak gibiydi. Kayboluşunu izlediği o genç hâliyle.

Helena'nın boğazı düğümlendi ve konuşmakta zorlandı. "Merhaba Pol, seninle nihayet tanıştığıma çok sevindim."

Pol homurdandı ve yüzünü elleriyle kapadı.

"Yakında sana alışır," dedi Lila. "Dost olmak istemediği bir canlıyla henüz tanışmadık."

"Luc'a çok benziyor," diyebildi Helena sadece. Kalbi hızlı atmaya başlamıştı ve Lila'nm söylediklerini duyamıyordu. Diş çıkarma hakkında bir şeydi. Kaine'in sesi aniden araya girdi.

"Bence Helena'nın dinlenmesi gerek."

Lila'nın yüzündeki ifade dondu ama sonra Helena'ya daha dikkatli bakınca başını katılırcasına salladı. "Haklısın. Pol ve benim tavukları beslemeniz gerekiyor. Hadi bakalım, küçük adam."

Helena onların kapıdan çıkışını izledi. Lila artık rahat hareket ediyordu. Sonra Kaine'e baktı ve neredeyse yerinden sıçrıyordu.

Saçları kahverengiydi ve neredeyse eski koyu tonuna dönmüştü. Solgun teni ve gözleriyle birlikte onu daha sert gösteriyordu. Kahverengi bir pantolon ve kaba dokunmuş bir gömlekle sıradan giyinmişti. Tamamen aykırı duruyordu. Kimse ona bakıp da çiftçi olduğuna inanmazdı.

"Beğenmedin," dedi Kaine saçına dokunarak.

Helena gözlerini ayıramıyordu. "Alışık olduğum gibi değil," dedi. Neredeyse gülerek elini uzatıp saçına dokundu ve renginin açılmaya başladığı zamanı hatırladı. "Gümüşü özleyeceğim."

"Zamanla akacak. Arada yine görürsün."

Öyle demişti ama Helena, Kaine'i neredeyse hiç görmüyordu. Helena evin içinde kalıyordu; dışarı çıktığında açıklık ve sessizlik onu huzursuz ediyordu. Bu kadar uzun süre tehlikede ve sürekli hareket hâlinde yaşadıktan sonra kulübenin sıradanlığı gerçekdışı geliyordu.

Kaine ile Lila da dönüşümlü olarak içeride Helena'nm yanında kalıyordu. Lila Helena'yla içerideyken Kaine dışarı çıkıyor ve ancak Lila Pol'ü dışarı götürdüğünde geri dönüyordu.

Helena, Kaine'in son hazırlıkları yapmakla meşgul olduğunu sanıyordu, ta ki Lila ona Kaine'in ahırda olduğunu söyleyene kadar. Onun hep ahırda olduğunu.

Bunu duyunca Helena hemen dışarı koşturdu ve karanlık mekâna girmeden önce bir an duraksadı.

Tıpkı Lila'nın dediği gibi, Kaine ahırın zemininde oturuyordu ve Amaris yanına uzanmış, devasa başmı adamın kucağına dayamıştı.

Helena içeri girdiğinde Kaine başını kaldırmadı, Amaris'in kulaklarının arkasındaki kürkü okşamaya devam etti.

"Onu uyutmalıyım," dedi Kaine alçak sesle. "Böylesi merhametli olur. Onu arkamda bırakırsam anlayamaz."

Helena yaklaşırken göğsü sıkıştı.

"Onun avlanabildiğimi söylemiştin," dedi.

Kaine başıyla onayladı. "Ama üzerindeki transmutasyonlar zamanla yok olacak. Bu da diğerlerinde olduğunu gibi eninde sonunda onu öldürür, tabii daha önce başkası yapmazsa. Hem bu civarda görülürse yerimizi ve nereye gittiğimizi belli edebilir."

"Hiç haber var mı?"

"Bu kadar güneye ulaşan yok."

Helena, Amaris'e baktı. "Artık büyümesi durdu, değil mi? Belki eskisi kadar yardıma ihtiyacı olmaz. Kendi başına idare edebilir."

Kaine uzun süre sessiz kaldı. "Risk almaya değmez."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Ona bir şans vermemek adil değil bence. Burada olmamızı ona borçluyuz."

"O sadece bir hayvan."

Helena bir şey demedi çünkü Kaine bunu ona söylemiyordu. Helena onun günlerdir bu tartışmayı kendi kendine yaptığını anlayabiliyordu. Amaris başını kaldırıp inildedi ve Kaine'in yüzünü baştan sona yaladı. Kaine yüzünü buruşturdu ve burnunu iterek onu uzaklaştırdı.

Kaine başını geriye atıp iç çekti. "O kadar çok insan öldürdüm ki," dedi sonunda. "Onca şeyin arasından bir hayvana takılıp kalacağım hiç aklıma gelmezdi."

Ayrılacakları sabah Kaine sessizce kalktı ve Lila yanına almak istediği son eşyaları toplarken ahıra gitti. Helena onun içeri girip gözden kayboluşunu izlerken midesi kasıldı.

Bir dakika sonra Kaine geri çıktı. Orada durup gökyüzüne öyle uzun uzun baktı ki Helena'nın kalbi göğsünü dövmeye başladı. Kaine nihayet içeri döndüğünde Helena'nın arkasında durdu.

"Bir gün," dedi Kaine yumuşak bir sesle, elini Helena'nın omzuna koyarak, "merhametinin sonuçları olacak."

Helena elini onunkinin üzerine koydu. "Onunkini eklemeden de ikimizin de elinde yeterince kan var."

Kaine omzunu hafifçe sıktı.

"Bayard," dedi bir dakika sonra. "Gitme zamanı."

Deniz en alçak ve en sakin döneminde bile vahşi ve çalkantılıydı. Liman gelip giden insanlarla dolup taşıyordu. Sahil kasabasındaki postanede grup için hazırlanmış sahte kimlik belgeleri onları bekliyordu.

Helena dünyanın ne kadar farklı olabileceğini unutmuştu. Kuzey'de giyim ve görünümdeki benzerlik öylesine sabitti ki artık buna alışmıştı ama Düşüş sırasında bir liman şehri, denizin ötesinden gelen ve kıtalararası yolculuğu aylar yerine bir haftada yapma fırsatını kaçırmayan her ülkeden denizci ve yolcunun aktığı bir buluşma noktasıydı.

Kuzeyliler Kaine ve Lila'nın kalabalığa kolayca karışabileceği kadar fazlaydı, Helena da onca Etraslı arasında kaynamıştı bile. Etras'tan ayrıldığından beri bu kadar çok koyu, kıvırcık saç ve buğday ten görmemişti. Etrasçanın böylesine gelişigüzel konuşulduğunu duymak ve aradan çok zaman geçtiğinden artık takip etmekte zorlandığını fark etmek şok ediciydi.

Kayalıklardan inip biniş iskelesine ulaştılar ve belgeleri kontrol edilip biletleri damgalanırken Helena neredeyse can havliyle Kaine'in eline yapıştı.

Geminin güvertesi çok kalabalıktı. Lila, Pol'ün denize düşeceğinden öylesine korkuyordu ki pruvada durmak yerine pencereden bakabilmek için içeri geçtiler.

Helena kendini birinin onları tanımasına, isimlerinin söylenmesine hazırlarken kalbi göğsünü dövüyordu.

Kaine de gergin ve tetikteydi. Başparmağıyla avucunda daireler çizerken Helena rezonansının nabzını kontrol ettiğini ve onu sakin tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Uğultunun arasında yan masadan gür bir Kuzeyli sesi yükseldi.

"Yeni savaş başlamadan olabildiğince çok yağ taşımaya çalışıyorum. Kurtuluşçular Paladya'ya girer girmez servet ödemeye hazır olurlar."

Lila ânında döndü. "Ne savaşı?"

Kaine'in parmakları kasıldı ve Helena'nm bileğini daha sıkı kavradı. Helena hazırlıklar ve huzuru koruma çabaları dışında,

Kaine'le birlikte kaçarken arkalarında bıraktıkları şeylerden söz etmekten özellikle kaçınıyordu.

Kalın bıyıklı, favorili bir Kuzeyli, Lila'ya baktı. "Gazete okumuyor musunuz? Paladya'nın Yüce İnfazcısı sonunda gitti. Novis ve öteki ülkelerin her an harekete geçmesi bekleniyor. Son zamanlarda haberlerde hep bu var."

Lila'nın yüzünden bütün renk çekildi. "Gazeteniz var mı?"

Adam frak ceketinin cebinden bir ilan çıkardı. "Gördünüz mü? Cesetleri ve şu ölüm büyücüleri ne halt ettiyse onları halletmek için bir sürü makine gelecekmiş. Yağa ihtiyaçları olacak. Düşüş bitmeden Khem'e gidip dönersem servet kazanırım ama kara yolundan gitsem ve ilk siparişi benden alsalar bile karşılar. Birkaç yıl önce afyonun fiyatını görmeliydiniz." Bıyığı yukarı kalktı. "Savaş kadar para getiren bir şey yoktur."

Dikkatleri başına üşüştükleri gazetede olduğu için kimse cevap vermedi. Köşe yazıları olan doğru düzgün bir gazete değil de iş insanlarının sevdiği türden, kısa bültenler formatındaydı.

En üstteki ilk bültende kalın harflerle YÜCE İNFAZCI ÖLDÜ yazıyordu ve altında daha küçük puntolarla şu cümle yer alıyordu: *Çelik sanayicisi ve demir loncası vârisi Kaine Ferron'ın, dünyanın Yüce İnfazcı olarak tanıdığı ismin, son Direniş saldırısında öldüğü haberleri Ölmeyenler rejimini sekteye uğratarak dünyada büyük bir rahatlama yarattı.*

Helena, Kaine'in eline daha sıkı sarıldı.

Bir sonraki bültende şu başlık vardı: SONSUZ ALEV SANCAKLARI YENİDEN YÜKSELİYOR: ÜLKELER PALADYA'YA KARŞI BİRLEŞİRKEN BAZILARI DA BUNU ANMAK İÇİN YAPIYOR.

Lila sonunda konuştu. "Bunun olduğunu biliyor muydun?"

Kaine bir şey söylemedi.

Helena sessizce karşılık verdi ve uzanıp Lila'nın artık çıplak olan bileğini nazikçe sıktı. "Bir ittifakın oluştuğunu biliyorduk ama ne kadar hızlı harekete geçerler ve ölüm haberine inanırlar mı bilmiyorduk."

Lila arkasına yaslanıp kollarındaki Pol'e sarıldı ama gemi düdükleri kalkışı haber verirken pencereden dışarı, anakaraya doğru bakıyordu.

Başını sallamaya devam etti. "Hiçbir fikrim yoktu."

Yolculuğun büyük kısmında Helena'yı hep deniz tuttu; hamilelik normalde hafif atlatacağı belirtileri epey kötüleştirmişti. Büyük ticaret adalarından birine vardıklarında hâlâ kusacak gibi hissediyordu. Kaine bir hana gidip geceyi orada geçirerek yolculuğa ertesi gün devam etmeyi teklif etti ancak Helena arkalarında mümkün olduğunca az iz bırakmak istediğini biliyordu. Ne kadar az yerde durur, ne kadar az insanla konuşurlarsa, izlerinin sürülmesi o kadar zor olurdu. Bunun yerine adayı boydan boya geçen bir otobüse bindiler. Burası Kuzey'den çok farklıydı. Paladya gibi dikey uzanmak yerine genişleyen bir şehirdi. Taş işçiliği, simyayla tasarlanan yapılardan bambaşka görünüyordu. Sonra hedeflerine ulaşmak için deniz yolundan geçen bir arabaya bindiler.

Deniz yolu, çoğu aylık cezirde adaya geçişi mümkün kılmak için yükseltilip dümdüz döşenmiş devasa bir setti. Düşüş nedeniyle sular tamamen çekildiğinden, deniz yatağı kaldırımların çok aşağısında bomboş uzanıyordu. İnsanlar setin altına inmiş, suyun geride bıraktığı hazineleri topluyordu.

Helena eskiden babasıyla birlikte gelgit zamanlarında sahile gidip kabuk ve hazine arar, gelgit havuzlarında kalan balıkları incelerdi. Düşüş'te hazine avı çok popülerdi. Felaket'te silinen sayısız şehir vardı ve aradan bin yıl geçmesine rağmen deniz hâlâ onların izlerini taşıyordu.

Lila'yla Kaine'in tepkilerini görmek için onlara baktı. Kaine'in yüzü ifadesizdi ve gözleri ufku tarıyordu. Ancak Lila daha önce hiç görmediği kadar korkmuş görünüyordu. Kuzey'de denizin korkutucu bulunduğunu hatırlaması zaman aldı. Kıyılar bile tehlikeli sayılır, insanların buralarda yaşamak istemesi bile cahil cesareti

olarak görülürdü. İç bölgelerdekiler için denizle yaşama fikri tamamen yabancıydı.

"Endişelenme," dedi Helena, Lila'ya. "Pol'e denize karşı dikkatli olmayı öğretirim. Ama sevecek. İkiniz de seveceksiniz."

Lila başını gergince salladı.

Vardıkları konut bir kayalığın tepesindeydi. Ahırı ve birkaç başka binasıyla taştan yapılmış, iki katlı büyük bir evdi. Kaine laf arasında buranın özel mülk olduğunu ve miras kaldığı için köyde gördüklerinden çok daha büyük olduğunu söyledi.

Ev büyük ölçüde döşenmişti. Köydeki bir kadın evi düzenlemek ve gönderilen eşyaları yerleştirmek için önceden tutulmuştu. Sıcak taş zeminler, ham ahşap kirişler ve açık pencerelerden içeri dolan yoğun deniz kokusuyla dolu güneş ışığı vardı.

Eve ilk Kaine girdi ve hızlı adımlarla içeri yürüdü. Helena ondaki tedirginliği hemen hissetti; rezonansı havayı hafifçe titretiyordu. Kaine'e dikkatli olmasını hatırlatacaktı ki dilini tuttu. Kaine'in paranoyası çok kökleşmişti ve Helena itiraz ederse yine bir şeyleri gizlemeye başlardı.

"Burada her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor," dedi Kaine, Helena ile Lila'yı içeride bırakırken.

"Burası kesinlikle daha büyük," dedi Lila, kucağında uyuyan Pol'le etrafına bakarak. "Yatak odalarını bulalım mı? Kolum koptu kopacak."

Üst kata çıktılar ve yatak bulma umuduyla odalara tek tek göz gezdirdiler.

Buldukları ilk yatak odası oldukça büyüktü ama daha çok yatak da bulunan bir kütüphaneye benziyordu. Lila odaya bakıp yüzünü buruşturdu. "Sanırım burası senin. Dinlenmelisin... hâlâ kusacak gibisin. Pol ve ben başka bir yer buluruz. Sence Ferron onun üzerinde kullanmayacağıma söz verirsem bana bir kılıç verir mi dersin?"

Lila uzaklaşınca Helena odaya girdi.

Çok da büyük değildi; beyaza boyanmış tavanlar ve üzerlerindeki açıkta bırakılmış kirişler mekânı Spirefell'in karanlık

odalarından çok daha az bunaltıcı kılıyordu. Karşı ucunda denize bakan pencereler vardı ve yatak da o taraftaydı.

Duvar boyunca ilerledi ve parmakları raflarda gezinirken çeşitli başlıklarla koleksiyonlar gördü. Simya kitaplarının yanı sıra edebiyat, tarih ve seyahat günlükleri de vardı.

Bir masa ve sandalyeler, altında yumuşak bir halıyla bir de kanepe vardı. Masanın başında durdu ve çekmecelerde onun için düzenlenmiş gibi duran kâğıtlar, kalemler, oyma plakaları ve kalem uçları buldu.

Burada onu bir ömür oyalayacak şey vardı.

Odanın amacı da buydu zaten, Kaine'in onun için kurmaya çalıştığı hayat buydu.

Bu çabanın ne kadar emek gerektirdiğini takdir etmek istedi ama yine de yanlış geliyordu. Fazla kusursuz. Sanki özellikle onu cezbedip içine çekmek, sahte bir güvenlik hissiyle onu uyutmak için kurulmuş bir tuzak gibi.

Kaine şimdi hiç olmadığı kadar savunmasızdı.

Lila savaşabilecek durumda bile değildi ve olsa bile önceliği her zaman Pol'ün güvenliği olurdu. Helena gerçekten güvende olduklarına, gardım bir an indirebileceğine inansa mutlaka bir şeyler ters giderdi. Bundan emindi.

Hayatı, yaklaşırken hiç fark edemediği felaketlere doğru işleyen bir geri sayımdan ibaretti. Yatakla duvar arasındaki köşeye büzüldü ve sağ eliyle göğsünü kavrayıp kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Sakin ol. Gözlerini sıkıca kapadı. *Nefes al.*

Kaine neredeydi? Spirefell'in dışında, Helena'nm ona ihtiyacı olduğunu anlayamazdı...

Gözleri ânında açıldı ve sol eline uzanıp uyuşuk yüzükparmağındaki yüzüğü buldu. Yüzüğü sıkıca tutup rezonansını kullanarak gümüşün içine ani bir ısı kıvılcımı gönderdi.

Bir an sonra karşılığında hafif bir sıcaklık geldi.

Helena gözleri kapalı, eli hâlâ kalbine bastırılmış şekilde orada kaldı ve sonunda kapının açıldığını duydu.

"Helena?"

"Buradayım." Sesi tiz ve tedirgin çıkmıştı.

Kaine hemen dibine geldi. "Sorun ne?"

Helena birkaç kez yutkunduktan sonra konuşabildi. "Buraya geldiğimize sevineceğimi sanmıştım ama... ya bizi yakalarlarsa? Ya artık kaçmadığımız için bizi bulurlarsa?"

Kaine başparmağıyla Helena'nın yanağını okşarken kaşlarını çattı. "Kaçmaya devam etmek ister misin?"

Helena'nın midesi, daha fazla gemi, yeni yerler, hiç durmama ve sürekli arkasını kollamak zorunda kalma fikriyle altüst oldu. "Hayır ama neden her şey yanlışmış gibi geliyor? Gerçek değilmiş gibi. İstediğimiz buydu."

Kaine onu kollarına çekip çenesini başına dayadı. "Bence sıradan bir hayat ikimize de hiçbir zaman gerçek gibi gelmeyecek."

Kaine'in haklı olduğunu fark ederken Helena'nın içi yorgun bir umutsuzlukla parçalandı. "Sanırım kaçmayı hep hedef olarak gördüm. Buraya ulaştığımda benden geriye ne kalacağını hiç düşünmemişim."

Bu farkındalığın uyuşukluğu içinde öylece durdu.

"Evi sevdin mi?" diye sordu Kaine sonunda.

Helena etrafına bakıp kendini toparlamaya çalıştı. "Sevdim. Bunu nasıl hallettin?"

"Çoğunu yazışarak hallettim. Denizden bahsetmiştin, bu yüzden savaştan önce bakınmaya başladım. Hoşlandığın bir yere gidersen alışman daha kolay olur diye düşündüm."

"Tek başıma. Bu kocaman evde?" Bunu önemsizmiş gibi söylemişti ama bu fikir onu dehşete düşürdü.

"Lila o aşamada plana dahildi. Geçen yaz kısa bir süreliğine buraya geldim. Son seyahatlerimden biriydi," dedi Kaine alçak sesle. "Ondan önce sadece aklıma geldikçe senin hoşlanacağını düşündüğüm şeyleri gönderiyordum."

Helena tekrar etrafa baktı. Helena'nın hayatta olup olmadığını bile bilmezken bunca şey...

"Hadi kalk bakalım. Biraz dinlenince daha çok seveceksin."

Kaine panjurları kapadı ve Helena yatağa yığıldı. Çarşaflar deniz esintisinden dolayı yumuşak ve ferahtı; tıpkı eve dönmek gibiydi. Kaine yanına oturup parmaklarını birbirine kenetledi, başparmağı Helena'nın boğumlarının üzerinden usulca geçiyordu. Son iki boğuma vardıkça tuhaf bir duraksama oluyor ve Helena onun dokunduğunu hissedemiyordu.

Helena tam dalacaktı ki Kaine elini yatağa bıraktı.

Kaine odanın içinde yavaşça dolaşır, çömelip parmaklarını zeminde gezdirir, sonra duvarlara gidip köşelere dikkatle bakarken Helena onu kirpiklerinin arasından izledi. Kaine sessiz adımlarla kapıya ilerlemeye başladı.

"Kaine."

Kaine bir anda donup geri döndü.

"Güvende miyiz?"

Kaine'in parmakları kasıldı ve elini yumruk yaptı. "Evet... Birkaç şeyi ayarlamam gerekecek... ama dikkatliydik. Bizi arayan biri olduysa bile gelgitlerden önce yetişememiştir. Endişelenmene gerek yok."

"Senin endişelenmene gerek var mı?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. Helena elini uzattı.

"Artık dinlenmemiz gerekiyordu," dedi. "İkimizin de. Seni buraya askerliğe devam edesin diye getirmedim."

Kaine'in bakışları odanın içinde dolaştı; birdenbire çocuksu ve tereddütlü göründü.

Helena aralarındaki farkı anlamaya başlarken onu hüzünle inceledi: Kaine'in savaş sonrası ne yapacağına ya da kim olacağına dair hiçbir hayali yoktu. Böyle bir olasılığa ihtimal dahi vermemişti. Asker olmaktan başka bir şey bilmiyordu.

Kaine konuşmak için ağzını açtı ama ses çıkmadı.

"Benimle kal," dedi Helena. "Senin de dinlenmen gerekiyordu."

Kaine bunu fikren anlamış gibi başım salladı ama yine de kapının yanında ayakta kaldı. Helena yanına gidip elinden tuttu. Kaine'in sade görünen kıyafetlerinin arasında olmadık sayıda silah

sakladığını gördü; hatta altına Helena'nın yanında getirdiğini bile fark etmediği zırhını giymişti.

"Başka bir şey getirdin mi?" diye takıldı Helena, onu yatağın kenarına oturtup ayakkabısının içinden bir obsidyen muşta bıçağı çıkarırken.

Kaine soruyu duymazdan geldi.

Yüz yüze yatağa uzandılar ancak Kaine'in gözleri hâlâ Helena'nm aldığı silahlara kayıyordu. Helena işaretparmağını Kaine'in çenesine dokundurup dikkatini kendine çevirdi.

"Savaş başlamadan önce ne yapmak istiyordun?" diye sordu.

"Demir loncasının vârisiydim ve olabileceğim tek şey oydu," dedi Kaine. "Tek istediğim sertifikamı aldıktan sonra Enstitü'de kalmaktı. Babam gerekli görmüyordu ama annem oradayken daha uzun süre okumak istemiş. Ailesinin imkânı yokmuş. Benim sıralamam yeterli olduğundan annem babamı ikna etti. Ama geri döndüğümde Crowther çıkageldi ve benim sınıfımdan birinin neden zanaat eğitiminden fazlasını istediğini sorguladı. Babam çok öfkelendi. Tutuklanmasaydı ertesi yıl döner miydim bilmiyorum."

"Şimdi bir şeyler bulmamız gerekecek o zaman," dedi Helena ve başmı Kaine'in omzuna yasladı. Kaine elini Helena'nın saçlarma geçirip onu kendine çekti. "Gerçekten güvende miyiz?"

"Öyleyiz."

Helena derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. "Güzel. O kadar yorgunum ki."

Uyandığında Kaine uyuyordu. Helena hareket ettiğinde bile kıpırdamadı. Yılların yorgunluğu bir anda çökmüş ve onu yutmuş gibiydi.

Kaine günlerce uyudu. Helena elini göğsüne bastırıp rezonansını içine gönderdiğinde bile kımıldamadı. Kaine'in ruhu sonunda yeniden bedenine kaynamaya başlamıştı.

Helena ilk hafta onun yanında uyudu. Günlerce uyuyacak kadar yorgun olduğunu sanmıyordu ama sanki bitmek bilmeyen o gerilim ilk kez çözülmüş ve hayatında ilk kez gerçekten dinleniyormuş gibiydi.

Yemek yemek için uyanıyorlardı ve Kaine dışarı çıkıyor, Helena da onun uçurumun kenarında yürüyüp adayı kontrol edişini, sonra da eve dönüp tekrar içinin geçişini izliyordu.

Ama Kaine yalnızca Helena yanındaysa uyuyabiliyordu. Helena kalkıp ne tür kitaplar var diye raflara göz atmaya başladığında Kaine hemen doğruldu.

"Artık kalkabilirim," dedi Kaine.

"Hayır. Ben hâlâ yorgunum," diye yalan söyledi Helena. "Sadece biraz okumak istedim."

Birkaç kitap alıp getirdi, Kaine'in elini tuttu ve Helena okurken Kaine birkaç dakika içinde tekrar uykuya daldı. Helena rezonansıyla onun durumunu yokladığında artık çözülmenin eşiğindeymiş gibi gelmedi.

Kaine yaklaşık iki haftadır uyuyordu ki kapı açıldı ve Lila odanın diğer ucundan onlara baktı. "Pol uyuyor. İçeri gelebilir miyim?"

Helena kitabı kapatıp başıyla onayladı. Adaya geldiklerinden beri birbirlerini ancak ayaküstü görebilmişlerdi.

Lila yaklaştı ve Kaine'e şöyle bir baktıktan sonra dönüp ona bakmayacak şekilde yatağın kenarına oturdu. "Seninle konuşmak istiyordum ama bir türlü fırsat olmadı. Köydekiler gelgitin yakında deniz yolunu aşmaya başlayacağını söylüyor."

Helena başını yukarı aşağı salladı.

Lila nefes aldı. "Biliyor musun, Kaine bana sizi anlattığında ona inanmamıştım. Luc'un ve diğer herkesin öldüğünü söyledi. Kanıtlamak için gazeteler getirdi ve hâlâ hayatta olmamın tek sebebinin sen olduğunu söyledi. Çoğuna inandım ama seninle ilgili olan kısmına inanmadım." Lila konuşurken gözlerini yere sabitlemişti. "Böyle bir şeyin olabileceğine inanamadım... senin asla... Ama sonra düşününce, işler düzelmeye başladığında nasıl içine kapandığını hatırladım. Luc, Soren ve ben bunu konuşurduk ama hiçbirimiz sebebini anlayamamıştık. Ferron bana ne zaman başladığını söylediğinde aynı döneme denk geldiğini fark ettim. Ama Ferron'ı onu umursadığın konusunda kandırdığına emindim. Onun böyle bir şeye inanacak kadar zavallı olduğunu düşünmüştüm."

Helena'nın Kaine'inkiyle kenetli parmakları kasıldı.

"Başlarda neredeyse her hafta gelip beni kontrol ederdi. Onun seni arayışı, birinin açlıktan ölüşünü izlemek gibiydi. Bir süre aklını kaçırdığını düşündüm. Bana tehditler savurmaya başladı, her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Ben olmasaydım sen güvende olurmuşsun ve seni bulduğunda bu kez karşılığında seninle ilgilenmenin benim işim olduğunu söylemeye başladı. Bir noktadan sonra da seni bulduktan sonra ne olacağı hakkında konuşmayı büsbütün kesti."

Lila dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Sonra senin bulunduğuna dair haber geldi ama bana her şeyi, onu, beni ve Pol'ü unuttuğunu söyledi. Seni Düşüş'ten önce kaçırmaya çalışacaklarını ama bunun tam öncesinde olması gerektiğini çünkü kaçtığında peşine düşeceklerini anlattı. Ardından üreme programıyla ilgili söylentiler duymaya başladım. Senin o işin içinde olacağını hiç düşünmemiştim..."

"Başka seçeneği yoktu," dedi Helena. "O olmasaydı başkası olacaktı. Değilse de beni öldürürlerdi."

Lila titrek bir nefes aldı. "Neyse, hayatta olduğun için çok mutluyum," dedi sonunda. "Ama ondan hâlâ nefret ediyorum ve senin onunla kısılıp kalmandan da nefret ediyorum. Çünkü sen haklıydın ve kimse seni dinlemedi; bile bile yine de bizimle kaldın. Bunların hiçbirini hak etmedin. İnsanların sana zorla verdirdiği tüm o sözler yüzünden hayatının geri kalanını kısılıp kalarak geçirmeni istemiyorum."

Helena kasıldı ve Lila bunu fark edince ağzı gerildi. "Sadece Ferron'dan bahsetmiyorum. Benden ve Pol'den de bahsediyorum. Luc sana söz verdirdi ve biliyorum ki hiç şikâyet etmeden bütün hayatını bizim yanımızda geçirirsin ama buna mecbur değilsin. Kimsenin senden istemeye hakkı olmadığı kadar çok şey yaptın. Kendi seçimlerini yapmayı hak ediyorsun. Bundan sonra hayatını eski sözlerine bağlı geçirme. Kimse için. Ne Luc ne ben... ne de Ferron için."

Lila gözlerini kapayıp derin bir nefes verdi. "Sadece... hepimiz o adada mahsur kalmadan önce bunları bir kez söylemem gerekiyordu."

Ayağa kalkıp geldiği kadar sessizce odadan çıktı.

Helena bir süre sessizce oturdu ve sonunda aşağı baktı. "Artık uyuyor numarası yapmayı bırakabilirsin."

Kaine'in gümüş gözleri açıldı ve ifadesiz tuttuğu yüzüyle Helena'ya baktı.

Helena kaşlarını kaldırdı. "Seni kurtarmak için onca uğraşı sırf eski bir söz yüzünden verdiğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

Kaine konuşmadı ama Helena öyle düşündüğünü biliyordu.

Helena başını iki yana salladı ve boğazı yandı. "Bu adil değil. Söz tutma konusunda berbat olduğumu kendin söyledin. İkisini aynı anda iddia edemezsin."

"Helena..." Kaine adını söylerken sesi yumuşacıktı.

Helena sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Biz daima dedik, değil mi?" diye sordu gergin bir sesle. "Daima. Eğer artık o sözün tamamını istemiyorsan, ben de parça parça veririm." Kaine'in elini daha da sıkı tuttu. "Her gün. Seni seçeceğim. Böylece istediğimin hâlâ bu olduğunu bileceksin."

Yükselen denize doğru baktı. "Eminim iyi günlerimiz de olacak, kötü günlerimiz de. Arkamızda bırakamayacağımız kadar çok şey oldu ama sen beni seçersen ve ben seni seçersem, bence bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüyüz."

Kuzey'den gelen bir tomar eski gazete, adayı Etras'ın geri kalanından tamamen ayıran gelgitlerden hemen önce ulaşmıştı.

Yüce İnfazcı'nın ölümüne dair tam bir haber vardı. Spirefell tamamen yanıp kül olmuştu. Geriye kalan tek şey, bükülmüş demirden oluşan bir iskeletti. Enkazdan sayısız yanmış ceset çıkarılmıştı. Kaine Ferron, eşi Aurelia ve Atreus Ferron ölüler arasındaydı. Katilin Ivy Purnell olduğu tespit edilmişti; Sonsuz Alev tarafından geliştirilen obsidyen silahlardan biriyle yakınlarda intihar etmişti.

Purnell, Ölmeyenler'dendi ama ailesinin savaş öncesinde Sonsuz Alev'le bağları vardı. Son bir yıldaki tüm suikastlardan sorumlu olduğuna inanılıyordu.

Paladya'ya karşı örgütlenen bir ordular konfederasyonu olan Kurtuluş Cephesi hakkında da haberler vardı. Saldırmaları an meselesi gibi görünüyordu ancak Etras kıtadan yeniden kopmuş olduğundan savaş hâlâ ilan edilmemişti.

Adada zaman bükülüyordu. Vakitten bol bir şey yoktu. Gelgit değişimleri dışında her şey muğlak ve aceleden uzaktı.

Simya. Paladya. Savaş. Hepsi Etras'ta neredeyse yokmuş gibiydi.

Helena yeniden bitki toplamaya başladı ve kısa sürede mutfağın her yanı asılı otlarla doldu. Kaynattı, yağını çıkardı, özütler elde etti ve damıttı. Dört kişinin ömrü boyunca ihtiyacı olmayacak kadar çok ilaç vardı ve Kaine ya da Helena'dan daha sosyal olan Lila bunları köye götürmeye başladı.

Kaine bundan hiç hoşlanmadı. Helena'nm bir köy dolusu yabancıdan sorumlu hâle gelmesini istemiyordu ama yapacak işi olduğunda Helena'nm kaygılarının azaldığını bildiğinden sonunda razı oldu.

Skandal nedeniyle güneye kaçan Kuzeyli üst sınıf ailelere sık rastlandığı ortaya çıkmıştı. Evin önceki sahipleri de Novis'ten küçük bir soylu aileydi ve adaya yeni Kuzeyli yabancıların gelmesi, beklenildiği üzere merak uyandırmıştı.

Kaine, Helena ve Lila sürekli riskleri ve saklanıyor gibi görünmeden nasıl mesafeli durabileceklerini tartışıyordu. Adadan sızacak birkaç dikkatsiz söylenti bile bulunmalarına yeterdi. Ancak bir Etraslı olarak Helena işe yarar olduğunu kanıtlayınca, köy bu tuhaf komşularına karşı korumacı ve ketum davranmaya başladı.

Uyum sağlamakta en çok zorlanan Kaine'di. Hep paranoyaktı ve en kötüsüne göre hazırlanıyordu. Helena'nm yanında olmadığı her an mülkü dolaşıyor ve ana adalardan gelen haberleri almak için köye gidiyor, yeni gelen biri olup olmadığını gözlüyordu.

Bir akşam Helena oturmuş, sol eli için bir destek tasarımı üzerinde çalışıyordu. Amaç, felçli iki parmağının, diğer parmaklarına bağlı transmutasyonel bir aletle açılıp kapanabilmesini sağlamaktı.

Hafif bir rüzgâr uğuldadı ve kepenkler titredi. Helena bunu önce önemsemedi. Ta ki Kaine'in sıradışı bir tavırla donup kaldığını fark edene kadar. Uğultu bir kez daha evin içinden geçerken başını kaldırdı.

Helena'nın gözleri kocaman açıldı ve ikisi birden ön kapıya doğru koşturdu. Evin dışında, ileri geri koşuşturan, kanatları açılmış, burnunu yere sürerek iz süren Amaris duruyordu.

Kaine kapıdan çıkar çıkmaz Amaris başını kaldırdı ve hemen karnının üzerine çöktü; kanatlarını ve kuyruğunu heyecanla çırparken yere doğru sürünerek mızıldanıp inledi ve ona doğru ilerledi. Kaine onun devasa başını kollarına aldı.

"Deli şey... buraya nasıl geldin?" Soruyu bile doğru düzgün soramadı çünkü Amaris yüzünü tekrar tekrar yalıyor, kanatları da etraflarında bir toz fırtınası koparıyordu.

"Sanırım seni bırakamadı," dedi Helena.

Amaris'i ahıra yerleştirdiler ve yalnızca geceleri dışarı çıkmasına izin verdiler. Boyutu ve alışılmadık özellikleri düşünüldüğünde bulabildikleri en uygun çözüm buydu. Amaris'in şikâyeti yok gibiydi. Akşam olunca fırlar, birkaç tur çılgınca koşar, sonra Kaine onu alıp denizin üzerinde uçururdu.

Helena, Kaine sonunda yapacak bir şey bulduğu için çok memnundu. Amaris geri dönene kadar Kaine sanki havada süzülür gibiydi. Kitap okur ve Helena'ya eşlik ederdi ama bir şey istemeyi bilmiyor gibiydi. Bütün hayatını boynunda tasmayla geçirmişti.

Haftalar aylara dönerken Kaine'in sahipleniciliği bütün şiddetiyle geri gelmeye başladı. Gün içinde Helena çalışırken ona öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki Helena bunu iliklerinde hissediyordu. Yalnız kaldıklarında Helena elindeki işi bırakır, Kaine'in onu tamamen tüketmesine izin verirdi. Kaine'in dudakları her ısırıkta ve öpücükte *kusursuz*, *güzel*, *benim* diye fısıldardı.

"Seninim, daima," diye karşılık verirdi Helena.

Helena'nın Kaine'in evreninin merkezi olduğu gitgide ayyuka çıktı ve artık Helena güvendeyken, Kaine'in dizginlenmemiş ilgisinin odaklanacağı başka bir şey kalmamıştı. Helena dışında her şey gereksizdi. Helena başta bunun geçici olduğunu sandı fakat sonbahar gelip Yükseliş geçtikçe Kaine'in başka hiçbir şeye ilgi duymak gibi bir niyeti olmadığını anlamaya başladı. Lila, Pol, simya projeleri: Hepsi yalnızca Helena'yı şımartmak içindi.

Bebek bile. Helena'nın hamileliği artık ilişkilerinde kaçınılmaz bir unsur hâline gelmişti ama Kaine'in ilgisi yine de Helena'yla sınırlıydı. Kalbinin durumu. Bedel'in görülme riski.

Helena'nın "kızları" uğruna nefes almak zorunda olduğunu ve kendini koruması gerektiğini hatırlatmadığı her an ona dair ilgisi sönüyordu.

Bir gece yatakta birlikte uzanırken Helena ona sürekli hissettiği tekmeleri nasıl fark edeceğini göstermeye çalışıyordu ki Kaine'in dikkatinin bileklerine kaydığını fark etti. Her iki bileğinde de hâlâ kelepçelerden kalan delikler duruyordu.

Kaine'in, Helena'nın ulnar sinirinin kopmasının yalnızca bir başlangıç olmasından ve daha fazla hasar olabileceğinden korktuğunu biliyordu. Helena'nın nasıl çalıştığını sürekli gözlüyor, bileklerini zorlayabilecek bir şeyleri taşımasına ya da kaldırmasına nadiren izin veriyordu.

"Kaine," dedi Helena alçak sesle.

Kaine bir anda tekrar odaklandı.

"Kaine, onu önemsemen gerekiyor."

Kaine ona boş bir ifadeyle baktı.

Helena'nm ağzı kurudu. "Baban gibi olamazsın."

Kaine içine kapandı ama Helena doğrulup onun elini kavradı.

"Önemsemelisin. Önemsemeyi *seçmelisin*. Sen böyleyken, eğer bunu bilerek yapmazsan önemseyemezsin... ve o da bunu anlar. Tıpkı senin anladığın gibi. Ona bunu yapamazsın. O, önemsemeyi seçtiğin biri olmak zorunda."

Yutkundu ve bakışlarını aşağı indirdi. "Benim ne kadar burada olacağımı bilmiyoruz... onca şeyden sonra. Eğer burada

olmazsam, onu benim için seveceğine söz vermeni istiyorum" – sesi çatallandı– "onu *benim* onu seveceğim gibi seveceksin. Senin için *o* kadar önemli olmak zorunda. Söz mü?"

Kaine'in yüzü bembeyaz kesildi ama başıyla onayladı. "Peki."

"Söz ver."

"Söz veriyorum."

Hamileliğinin son ayında kalbi merdiven çıkmak gibi basit şeylerde bile zorlanmaya başlayınca Helena'ya yatak istirahati verilmişti.

Neredeyse bayılıyordu ve başındaki dönme geçmeden Kaine onu yatağa yatırmış ve kalkmasına kesinlikle izin vermemişti.

Kaine, Amaris'e binip büyük adalara gitmişti ve hamilelik üzerine birkaç tıbbi metin bulup baştan sona okuduktan sonra kendini doğum hekimi ilan etmişti. Helena'nın hiçbir şey yapmasına izin vermiyor, Helena itiraz etmeye kalktığında kitaplardan alıntılarla karşılık veriyordu.

Köyden birkaç kadın eve gelip Lila'ya yemek ve temizlikte yardım ediyordu. Yapacak hiçbir şeyi kalmayan Helena ise yazmaya başlamış, aklına gelenlerle defterler doldurmaya koyulmuştu. Her şeyi yazmak istiyordu: Olanların kendi gözünden olan hâlini. Kim olduğunu, neleri neden seçtiğini. Kendi annesine sormuş olmayı dilediği tüm soruların cevaplarını.

Kış gündönümüyle beraber Helena'nm doğum tarihi de geçti ve Helena artık sonsuza dek hamile kalacakmış, yatağından hiç kalkamayacakmış gibi hissetmeye başlamıştı ki sonunda doğum gelip çattı. Koca bir gün boyunca neredeyse hiç ilerleme kaydedemeyince Kaine giderek daha çok endişelenmeye başladı. Her nasılsa aralarındaki en serinkanlı kişi Lila'ydı.

"Hepimiz yaşam büyücüsüyüz. Bu bebeği çıkaramamamız için hiçbir sebep yok," dedi Lila, Helena'nın bacaklarının dibinde diz çökmüşken. Helena, Kaine'e yaslanmıştı ve Kaine'in eli Helena'nın

kalbinin üzerindeydi; sancılar yükselip alçalırken ritmin sabit kalmasını sağlıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi sonunda Helena. Artık hiç bitmeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Alnı terden ıslanmış, bukleleri yüzüne yapışmıştı.

"Biliyorum." Kaine saçlarını okşadı.

"Acıyor."

"Evet."

"Yorgunum. Saatlerdir ıkınıyorum."

"Biliyorum."

"Bana katılmayı kes."

Bundan sonra Kaine sustu ve Helena bir kasılma sırasında elini neredeyse kıracak kadar sıkarken bile tek kelime etmedi. Helena'nın bütün bedeni kasılıyordu.

"Çok az kaldı," dedi Lila. "Baş göründü. Bir kez daha ıkındın mı omuzları geçireceksin." Kaine'e baktı. "Onu tutmak ister misin?"

Kaine başını iki yana salladı.

Helena kalp atışlarının arşa çıkmaya çalıştığını hissediyordu. Çok yaklaşmıştı. Bir kez daha ıkınacaktı ve bitecekti.

"İşte bu! Evet! Omuzlar çıktı, nefes al, kendiliğinden gelecek..."

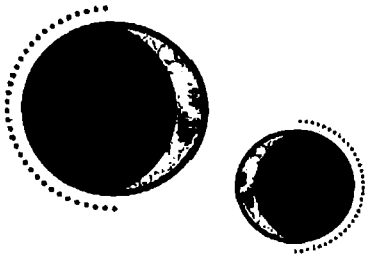
Lila ıslak, kıpır kıpır bir şeyi kaldırıp Helena'nın kucağına bırakarken boğuk bir feryat yükseldi. Helena, kızının minicik, buruşuk yüzünün göğsüne gömülmesiyle şaşkın bir nefes aldı. Bebeğin başı koyu renk ıslak buklelerle kaplıydı.

Bütün yorgunluğunu bir anda unuttu. Elleri titreye titreye bebeği göğsüne bastırdı. Minicik baş kalktı, Helena'ya doğru baktı ve küçük bir ağız öfkeli, itiraz dolu bir çığlıkla açıldı.

Lila bir şeyler söylüyordu ama bebeğin tüy gibi kaşları çatılıp gözleri bir an kocaman açılınca Helena bakakaldı.

Fırtına kadar parlak bir gümüş rengiydi.

Helena ağlaya ağlaya bebeğine daha sıkı sarıldı. "Kaine..." dedi. "Gözlerini senden almış."

77. BÖLÜM

Ocak 1790

Helena yatakta oturmuş, kızının el ve ayak parmaklarını sayıyor, minicik tırnaklarını ve basık profilini inceliyordu. Lila verniks tabakasını iyice temizlemiş ve bebeği uzman hızında kundaklayıp Helena'ya geri vermişti.

Koyu kahverengi ıslak saçlar kurumaya başlamış ve yumuşacık başının etrafında küçük tutamlar hâlinde dikilmişti.

"Saçlarım benden almış gibi görünüyor," dedi Helena, başını kaldırıp gülümseyerek.

Kaine ondan kapıdan çıkmadan durabileceği en uzak noktada duruyordu.

Helena şaşkınlıkla ona baktı. Haftalardır dibinden ayrılmayan Kaine şimdi köşeye sıkışmış gibi duruyordu.

"Kaine... gel de onu gör."

Kaine yutkundu. "Helena..."

"O senin kızın."

Kaine'in çenesindeki kas seğirdi. "Evet. Biliyorum. Nasıl olduğunu hatırlıyorum."

Helena'nın yüzündeki gülümseme silindi.

Başını önüne eğdi ve odadaki sessizlik o kadar ağırlaştı ki Helena altında eziliyormuş gibi hissetti. Bazı yaralar asla iyileşmiyordu ve bazen Helena, Kaine'le ikisinin neredeyse sebepleri olacak kadar çok iyileşmeyecek yaraları olduğunu hissediyordu.

"Bence ben gideyim."

"Buraya gel," dedi Helena, sessizliğini onaylama olarak almasına izin vermeden. Sesi sert ve dümdüzdü.

Kalbi göğsünden oyuluyormuş gibi çaresiz gözlerle bakan Kaine nefesini bıraktı ama yine de kıpırdamadı.

"Kaine... buraya gel," dedi Helena sertçe.

Kaine yutkundu ve ağır adımlarla yaklaştı.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Senin de yoktu. Ama artık bitti. Kaçtığımızda baştan başlayacağımızı söylemiştik. Şu anda da bunu yapıyoruz. Kızımız o dünyayı asla tanımayacak."

Kaine, bebek hariç her yere bakıyordu.

"O sana zarar vermeyecek ve sen de ona zarar vermeyeceksin."

"Helena." Sesi gergindi. "Benim böyle bir hayatım olmaması gerekiyor. Paladya benim döktüğüm kanlara bulanmış durumda. Aralarında çocuklar yok muydu sanıyorsun? İyi olduğum tek konu öldürmek. Böyle birinin gerçekten kızının yanında olmasını mı istiyorsun?"

Helena ona bakakaldı ve sonunda başını eğdi. "Başka seçeneğin yoktu," dedi. "Ayrıca tek yaptığın bu değildi. Beni kurtardın. Lila ve Pol'ü kurtardın. Biz... hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Ama artık bundan daha iyi olabiliriz. Onun için yaparız."

Kaine sonunda bakışlarını karşı duvardan ayırdı.

Kızlarının gümüş gözleri onlara bakıyordu. Saçları kuruyup kahverengi buklelerden oluşan bir haleye dönmüştü. Yüzü doğumdan dolayı basıktı ve kundaktan kaçmayı başaran elleri yüzünün yanında duruyordu. Sağ elinin eklemlerini hırsla emiyordu.

Helena'nın gördüğü en sevimli şeydi.

"Bak ona. O bizim. Tamamen bizim. Ona zarar vermeyeceksin."

Kaine ona bakarken taş kesilmiş gibiydi. Nefes almayı bile unutmuştu ve nihayet uzandığında parmakları kasılıp titriyordu. Dokunuşunun onu zehirleyebileceğini ya da kırabileceğini düşünüyormuş gibi hafifçe bebeğin avucuna değdi. Minik el ânında parmağına dolanıp sıkı sıkıya tuttu.

Helena onu izledi ve ona ısrarla tutunan küçük insana bakarken Kaine'in gözlerini yavaşça dolduran ifadeyi tanıdı: Sahiplenici bir hayranlık.

Lila'ya göre Enid Rose Ferron gelmiş geçmiş en uslu bebekti. Büyüdükçe giderek Helena'ya daha çok benzemeye başladı; yalnızca gözleri, rengi ve biçimiyle tıpkı Kaine'inkilere ve adını aldığı büyükannesininkilere benziyordu.

Huzurla uyur ve nadiren ağlardı. Babasının fazlasıyla şımartan kollarında saatlerce mışıl mışıl uyur, Kaine Helena'nın mutfakta ya da dış binalardan birindeki küçük atölyede çalışmasını izlerken göğsüne sokulurdu.

Enid'de bir baykuşun o ağırbaşlı merakı vardı; etrafındaki herkesi gözlemlemek için başı sürekli dönüp dururdu. Helena onu göğsüne sıkıca sarar ve gölgeler uzamaya başladığında kollarını korumacı bir tavırla Enid'in o minik bedenine dolardı.

Enid kendi başına güvenle oturabilir hâle geldiğinde günün yarısını Kaine'in omuzlarında geçirir oldu. Kaine onunla beraber mülkün çevresinde defalarca dolaşır, binaları yoklar ve aşırı heyecanlansa da Enid kulaklarını çekiştirip onu okşarken tamamen sakin bekleyen Amaris'i ziyaret ederlerdi.

Kaine, Enid'le Helena'yla konuştuğundan bile daha çok konuşurdu. Ona her şeyi anlatırdı: ağaçları, denizi, gelgiti ve ayları, simya tekniklerini ve dizilim teorilerini, havanın nasıl olacağını... Enid de onu dikkatle dinler, oyalandığında ya da fazla uzun süre sessiz kaldığında huzursuzlanırdı.

Ertesi yaz Düşüş geldiğinde Kuzey'den haberler de geldi. Durum bütün ayrıntılarıyla anlatılıyor ve teslim olma çağrılarını reddeden şehrin kuşatma altında açlığa mahkûm olduğu söyleniyordu.

Düşüş bittikten ve dillendirilmeyen daha fazla bir şey yapmalarına gerek olup olmadığı sorusunun baskısı ortadan kalktıktan sonra hep birlikte derin bir nefes aldılar.

Apollo Holdfast'ın korkunç etkisi olmasaydı Enid kusursuz bir çocuk bile sayılabilirdi.

Enid yürümeye başladığı anda adanın huzurlu sessizliği sonsuza dek bozuldu. İki çocuk her yerin altını üstüne getiriyor, ciyak ciyak koşturuyor, ebeveynlerinin ani seslerden irkilmesini hiç umursamıyordu.

Enid, Pol'den tepelere ve ağaçlara tırmanmayı, kayalıklardan yuvarlanırken kıyafetlerini yırtmayı öğrendi. Mutfaktan çalınmış kavanozlarla çamurdan pastalar, çorbalar ve "şifa" iksirleri yaptı. Güreşmeyi ve Lila'nın Pol'e temel dövüş teknikleri öğretmek için yaptığı tahta kılıçlarla savaşmayı öğrendi.

Pol bir gün savaşçı olmayı planlıyordu, Enid de öyle. İki çocuk da Lila'yı örnek alıyordu çünkü Lila metal bacaklı bir savaşçıydı ki bu da onlara kendi bacaklarından çok daha ilgi çekici geliyordu.

Pol çok küçük yaşta olağanüstü bir ateş büyüsü yeteneği göstermişti. Enid de geri kalmamak istercesine Pol bir kapıya çarpıp dudağım yardığında onu iyileştirmişti. Helena bu kadar erken bir tezahürle dehşete düşmüş olsa da Lila kendi yeteneklerinin de benzer şekilde küçük yaşta aralıklı olarak ortaya çıktığını söyleyerek onu rahatlattı.

Enid okumayı söktüğü sırada Paladya'nın sonunda teslim olduğuna dair haberler ulaştı. Müttefikler şehre akın etmiş, karşı koyamayacak kadar cılız ve gıdasız kalmış ölüköleleri etkisiz hâle getirip bertaraf etmişlerdi. İçerideki koşullar hakkında hikâyeler anlatılıyordu. Kurtarıcı askerlerin etrafını sarıp yiyecek dilenen, açlıktan ölüköle sanılan sivillerden söz ediliyordu.

Her bakımdan, müttefik ordular için kaybın çok az olduğu, son derece başarılı bir harekâttı. Kurtuluş Cephesi, Ölmeyenler'in tiranlığına son verdiği için durmaksızın övülüyordu.

Ama Helena haberleri okudukça ihanet hissiyle midesi bulandı. Uluslararası topluluk biraz olsun daha erken umursasaydı her şey ne kadar da farklı olurdu. Hevgoss ve Novis, Paladya'yı savaş sonrası kimin kontrol edeceği konusuna daha az takılsaydı. Hepsi kendi zamanını beklemiş, durum onlar için tahammül edilmez

hâle gelene kadar kıllarını bile kıpırdatmamış, ancak zaferleri garanti olduktan sonra saldırmışlardı ve yine de kahraman muamelesi görüyorlardı.

Gazetelerde şehirdeki koşullar hakkında korku hikâyelerine yer veriliyor, hiçbir dehşet verici detay kesinlikle atlanmıyordu fakat insanların nelere katlanmak zorunda kaldıklarını anlatmak için değil, yalnızca Paladyalıların nelerden kurtarıldığını vurgulamak için yapılıyordu bu.

Morrough ölenler ya da esirler arasında değildi. Bir şekilde Enstitü'nün altındaki mağaralarda yaşamaya devam ediyordu ve yeraltına girmek için yapılan birkaç başarısız girişimin ardından Kurtuluş Cephesi kendi kendine öleceğini umarak onu orada bırakmıştı.

"Kurtuluş" tamamlanınca, müttefiklerin odağı hızla Paladya'yı ekonomik olarak yeniden işlevsel hâle getirmeye kaymıştı. Ülkenin gelecekte neye benzeyeceği, olduğu gibi mi kalacağı veya Hevgoss ile Novis'in ortak yönettiği bir bölgeye mi dönüşeceği üzerine hararetli tartışmalar yaşanıyordu.

Yargılamaların yakında başlaması bekleniyordu. Uluslararası topluluk, Karakol'daki zorunlu çalıştırmadan ya da sanayi için çok önemli olan tüm lumityumun son yıllarda ölüköleler tarafından çıkarıldığından haberdar olduklarını reddediyordu. Ancak nüfus programını inkâr edemediklerinden bunun bildikleri kadarıyla gönüllü bir uygulama olduğu konusunda ısrarcı oldular.

Şehrin kuşatılması ya da ele geçirilmesi sırasında bir noktada Stroud ortadan kaybolmuştu.

Kule'den kadınlar serbest bırakılmaya başladığında, programla ilgili hikâyeler de ortaya dökülmeye başlamıştı –Stroud'un izin verdiği istismar ve işkenceler, erken çocukluk dönemi rezonansını ve nasıl geliştiğini incelemek için doğar doğmaz deneye tabi tutulan çocuklar– ama bunlar yayımlanamayacak kadar dehşet vericiydi. Odağın çoğu Karakol'daki ve madenlerdeki zorla çalıştırma ve hayatta kalan siviller arasındaki yaygın yetersiz beslenme üzerindeydi.

Ninova

Nüfus programının sessizce kapatılması yönünde baskı vardı. Kadınlara mahkemelerde travmalarını hortlatmaktansa hayatlarına devam etmeleri telkin ediliyordu; evlilik dışı çocuk sahibi olmuş histerik annelerin tanıklıklarının geçerli olması da pek beklenemezdi. Bu tür zulümlerin varlığı Kuzey kimliğine sürülmüş bir lekeydi ve dolayısıyla sanki seçici üreme lonca kültürünün köklerinde yokmuş gibi, Ölmeyenler'in rejiminde aniden filizlenmiş kötü ve çarpık bir fikir olarak değerlendiriliyordu.

Hayır, annelerin geleceğinde manastırlar, çocukların geleceğindeyse topluma faydalı bireyler olarak büyüyebilecekleri bir yetimhane olacaktı. Böylece de tüm bunlar unutulabilecekti.

Kaine olayların bu şekilde gelişmesine şaşırmayan tek kişiydi. Helena o kadar öfkelenmişti ki günlerce hasta yatmıştı; Lila da ortadan kaybolmaya başlamış, Pol'ü uzun süreler Helena ve Enid'e bırakır olmuştu.

Bir akşam çocuklar yattıktan sonra Lila, Helena'nın kalbini düzenleyebileceğini umduğu bir kimyasal tıp projesi üzerinde çalıştığı mutfağa girdi.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Lila. Yüzü kireç gibiydi; Düşüş geçtiğinden beri sessizleşmiş ve içine kapanmıştı. Oturup uzun süre ateşe baktı. "Geri dönmem gerek."

Helena bugünün geleceğini biliyordu ama yine de duyunca içi burkuldu. Lila sakin bir hayata uygun değildi. Adada asla mutlu olamayacaktı. Pol ve Helena yüzünden kalmıştı. Ama gemide o bülteni okudukları andan beri Helena, Lila'nın küçük bir çocuğu olmasa muhtemelen ânında gemiden atlayıp Kurtuluş Cephesi'ne katılacağını biliyordu.

"Bir süredir düşünüyorum. Bunu yapmalarına izin veremem. Her şeyi siliyorlar. Herkesi. Olanların hepsini gömüyorlar. Umurlarında değil; tek istedikleri üretimin yeniden başlaması. Yıllarca bizi ölüme terk eden akbabaların üşüşmelerini izlemek gibi."

Helena iç çekti. "Geri dönmek ne işe yarayacak, Lila?"

"Morrough'yu öldüreceğim," dedi Lila. "Oraya gidip onu öldüreceğim. Sonra da Direniş'in unutulmamasını sağlayacağım."

Defalarca yutkundu; yara izi yüzünü çarpıtıyordu. "Yani Pol'le senin ilgilenmen gerekiyor. Bir de yaşam büyüsü kullanarak savaşmayı öğrenmem ve kalan obsidyenleri de almam lazım. Bir de Helena... bana bomba yapmayı öğretmen gerekiyor."

"Morrough bir yıla zaten ölebilir."

"Biliyorum. O kadar beklemeyeceğim. Kış Düşüş'ünde gideceğim."

"Bu inanılmaz tehlikeli bir yolculuk," dedi Helena sertçe.

"Gitmek zorundayım!" Lila'nın sesi yükseldi. "Ailemi öldürdüler, Luc'u öldürdüler... herkesi öldürdüler. Luc'u öldüren kişinin hâlâ orada olduğunu bilirken Pol'e babasının ne kadar cesur ve harika biri olduğunu anlatamam. Luc'un bizi kurtarmak için nasıl savaştığı, nasıl acı çektiği kimsenin umurunda değil" –elini öfkeyle savurdu– "çünkü kazanmadı. Geri dönmezsem onu tamamen unutacaklar."

"Ölebilirsin. Pol'ü öksüz bırakma."

Lila ateşe bakıyordu ve yüzündeki ifade öyle yoğun, öyle hasret doluydu ki elini uzatsa Luc'a dokunabilecekmiş gibi duruyordu.

"Luc'a bir zarar gelmesine izin vermektense öleceğime dair yemin etmiştim ama o öldü ve ben hâlâ buradayım. Pol için dayanmaya çalıştım ama yapamıyorum. Artık dayanamıyorum."

Helena istemeye istemeye bomba yapımıyla ilgili araştırmalarını derledi. Batı Limanı Laboratuvarı'nı patlatmak için kullandığı tekniğin potansiyeli yüksekti, özellikle de yeraltına oksijen sağlayan kaynakları tespit edebilirlerse.

Yıllar içinde tasarımı üzerine epey kafa yormuştu. O gün elindeki malzemeleri kullanarak alelacele, doğaçlama bir şey yapmıştı. Zaman ve kaynak olduğunda çok daha etkili bir bomba ortaya koyabilirdi.

Bu sırada Kaine de Lila'ya muharebe yaşam büyüsü eğitimi veriyordu. Lila'nın gizlice antrenman yapması kimse için sürpriz olmamıştı. Tarafsız bakıldığında Lila daha iyi bir dövüşçüydü ancak

Kaine kural falan tanımıyordu. Yaşam büyüsünden savaş simyasına, oradan da düpedüz alçakça numaralara geçiyordu; Lila ne zaman bir avantaj yakalasa dövüş bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Kaine ona karşı acımasızdı, Helena'ya karşı zamanla yumuşamış olsa da titiz ve sabırsızdı. Lila'ya böyle bir anlayış göstermedi. Zayıflıklarını döve döve ondan söküp aldı.

Helena, Kaine'in Morrough'yu öldürmeyi ne kadar düşünüp tarttığını hiç fark etmemişti. Bunun için gereken stratejiyi. Adada geçirdiği yıllarda hep Lila'nın ondan bunu istemesini beklemişti âdeta. Belki de öyleydi. Ya da fiziksel olarak hâlâ yapabilecek durumda olsaydı Lila'dan önce kendisi gidip deneyecekti belki ama iyi değildi. Morrough'nun ona son uyguladığı işkenceden asla tam olarak iyileşmemişti. Stres altındayken titremeleri Helena'nınkinden bile daha beterdi.

"Üzerine adını yazmalısın," dedi Lila, Helena sonunda bombanın tasarımını ona verdiğinde. "İnsanlar öldüğünü sansa bile bu çalışmadan hakkını almalısın. Luc hep senin hepimizi gölgede bırakacağını söylerdi."

Helena başını iki yana salladı. "Kimsenin benimle ilgili bir şey merak etmesini ya da fazla kurcalamasını istemiyorum. Bu riske değmez. Tasarımı kaçarken aldığını ve kimin yaptığını bilmediğini söyle."

Pol annesinin gideceğini yavaş yavaş anlamaya başladı. Beş yaşındaydı artık ve Enid'le doğum günleri çok yakındı. Erken bir hediye olarak Lila ve Pol büyük adalardan birine gidip babasının adından ilham alarak Kobalt adını verdikleri uzun bacaklı beyaz bir çoban köpeği yavrusuyla döndüler.

"Ben dönene kadar sana arkadaşlık etsin ve seni korusun diye," dedi Lila. Saçındaki boya akmış, kendi doğal sarısına dönmüştü. Saçları örülüydü ve başının etrafına sabitlenmişti çünkü Pol'ün onu bu hâliyle hatırlamasını istiyordu. "Mektup gönderemeyeceğim ama bazen haber yollarım, tamam mı? Ve ne zaman Lumitya'yı görsen seni düşünüyorum demektir ve güneşin parladığını gördüğünde de baban seni benim için izliyordur."

Lila'nın gözleri yaşlarla parladı. "Enid'e göz kulak olacaksın, değil mi? O senin en iyi arkadaşın. Birbirinizden ayrılmayın çünkü en iyi arkadaşlar böyle yapar."

Bir zamanlar Kuzey'in ilk simyacısı Cetus olarak bilinen Yüce Ölüm Büyücüsü Morrough bir bahar günü öldü.

Gazetelere göre yeraltındaki sığmak Novis ve Hevgoss ordusunun seçkin bir birliği tarafından, Sonsuz Alev Yoldaşlığı'nın hayatta kalan son üyesi Şövalye Lila Bayard eşliğinde yarılmıştı. İlk saldırıda gizemli bir ateş büyüsü bombası kullanılmıştı.

Patlama ünlü Simya Kulesi'nin çökmesine neden olmuş ve enkaz titizlikle kazılıp içeri sızılırken ekip ölüköleler tarafından kuşatılmıştı.

Saldırıda pek çok kişi öldürülmüştü. Lila Bayard da neredeyse öldürülüyordu. Saldırıyı yöneten general herkesin geri çekilmesini emretmiş ancak Lila reddetmişti. Tek başına devam etmişti.

Kıtanın dört bir yanından gazeteler Lila Bayard'ın miğfersiz, yüzü kir içinde ve zırhı kana bulanmış hâlde Simya Kulesi'nin enkazından çıktığı fotoğrafı manşet yapmıştı. Yüzündeki o keskin yara izi, donuk zafer ifadesini daha da belirginleştirirken arkasından Morrough'nun mutasyona uğramış, çürümüş cesedinin kalıntılarını sürüklüyordu.

Lila Bayard'ın kahramanlığı inkâr edilemezdi. Onlarca ülkenin beceremediğini o başarmıştı.

Sonsuz Alev'in yaşayan, nefes alan bir üyesinin imkânsızı gerçekleştirmiş olması, müttefik ulusların Paladya'ya dışarıdan kontrol edilmesi gereken tamamen çökmüş bir ülke olarak davranmasını zorlaştırmıştı. Lila'ya türlü sembolik görevler teklif edilmiş ancak o hepsini reddetmişti.

Yönetmek için dönmemişti. Kayıpların hatırlanmasını ve savaşın trajedilerinin bir daha asla yaşanmaması için, onları gömmek yerine onlarla yüzleşilmesini istiyordu.

Lila'nın yokluğunda Pol ve Enid birbirlerine öyle bağlandılar ki bir noktada Helena ve Kaine onları endişeyle izlemeye başladı.

"Enid bunu kaldıramayacak," dedi Helena, Enid'le Pol'ün bir gelgit havuzundan diğerine koşuşunu izlerken. "Bize çok benziyor. Onu buna hazırlamaya başlamak iyi mi olur kötü mü olur hiç bilmiyorum."

Kaine çocukların büyük bir yengeci kızdırıp ardından onun tarafından kovalanışlarını izlerken başını yukarı aşağı salladı. Enid ve Pol birbirlerini kıskaçlardan çekeleyerek uzaklaştırmaya çalışırlarken kahkahalar eşliğinde yere kapaklandılar. Kobalt da deli gibi havlıyordu.

Lila'nın Simya Enstitüsü'nün yeniden açılması için yürütülen yeniden inşa çalışmalarına liderlik ettiği haberi gelmişti. Yeni bir Kule, yeni bir okul olacaktı ancak artık bütün Kuzey simyası Enstitü'nün dar kabul oranına tabi olmayacaktı. Nesillerce bilgi ve simya yok edilmişti; kıta yetiştirmek için mümkün olduğunca çok simyacıya muhtaçtı. Artık simya sertifikası yalnızca Enstitü öğrencilerine değil, gerekli rezonans testlerini ve sınavlarını geçebilecek herkese dış kurumlarca da verilecekti.

Enstitü tekrar simyada yeni ufuklar ve ilerlemeler sağlamaya dair orijinal amacına dönecekti.

Hararetli tartışmaların ardından yaşam büyüsü de Enstitü'deki simya alanları arasına eklenmişti. Lila bu konuda ısrarcı olmuştu. Savaş sırasında şifacılar Sonsuz Alev için hayatiydi. Rezonansın potansiyeli tutucu paranoyalarla karalanıyor ve israf ediliyordu; bu güç yalnızca onu kötüye kullanmaya niyetlilerin tekelinde olmamalıydı. Paladya'nın yaşam büyücülerine karşı ayrımcı tutumu, Ölmeyenler'in onları kolayca kendi taraflarına çekmesinde rol oynamıştı. Paladya'nın değişmesi gerekiyordu.

Bir buçuk yıl sürse de Lila sonunda geri döndü ama kalmaya gelmemişti. Pol'ü eve götürecekti.

Helena fikrini değiştirmesi için çok uğraştı ama Lila kararlıydı. Luc'un oğlu Paladya'ya gitmeli ve ailesinin kurduğu dünyayı görmeliydi.

Helena'nın tek tesellisi Pol'ün asla Principatus olmayacak olmasıydı çünkü artık bir Principatus olmayacaktı.

Dünya, Lucien Holdfast'ın Morrough'nun ayakları dibinde sürünerek ölümsüzlük dilendiğini görmüştü. Belki zorlandığı, belki Sonsuz Alev'in geri kalanına merhamet sözü verildiği iddia edilse bile Holdfastların ilahi bir soydan geldiği miti geri dönülmez biçimde parçalanmıştı.

Pol, Paladya'ya bir Holdfast olarak gidecek ve annesiyle birlikte ailesinin en çok değer verdiği şeyi yeniden inşa edecekti. Simya Enstitüsü.

"Benimle geri dön, Helena," dedi Lila, Kaine çocukları kayalıklarda yürüyüşe çıkardığında. "Yaşam büyüsü bölümünü sen yönetebilirsin; nasıl da fark yaratacağını bir düşün. Yepyeni, resmî bir simya alanı kuracaksın. Bu iş için biçilmiş kaftansın."

"Nasıl olacak peki?" diye sordu Helena. Gerçeğin Lila'ya ağır ağır çöktüğünü, seçimlerinin bedeli olan siyasetin ve baskıların farkına vardığını görebiliyordu.

"Enid'i burada mı bırakayım? Yoksa Kaine'in adını temize çıkarmaya çalışırken onu da yanıma mı alayım?"

Lila gözlerini kaçırıp denize baktı. "Onun adını temize çıkaramazsın. Asla öyle bir şey olmayacak. Sen onu başka seçeneği olmayan trajik bir kahraman olarak görüyorsun, biliyorum ama akılalmaz derecede korkunç şeyler yaptı. İnsanlar Morrough hakkında konuşur, hatta şaka bile yaparlar ama kim hakkında asla şaka yapmazlar biliyor musun? Yüce İnfazcı. Adını duyanın beti benzi atıyor. İmzaları ve mührü her yerde. Rejimin her şeyinde vardı. O dönemde Kaine'in bilgisi dışında gerçekleşmiş hiçbir şey yok."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Casus olup bir rejimi içten çökertmenin olayı da bu. Bir şeyleri bilmek zorundasın. Bunu başka nasıl yapmasını bekliyordun?"

Lila'nın omuzları çöktü. Helena, Lila'nın neden tek başına kurtarıcı, yalnız bir kahraman olmak istemediğini anlıyordu. Paladya'da hâlâ onu izleyen, en ufak hatasını bekleyen, şövalye olduğu zamanlardaki gibi onu lime lime etmeye hazır akbabalarla çevriliydi.

Şimdi Pol de onların eline düşecekti ama Lila yine de ailesini, ülkesini, mirasını bırakamıyordu. Savaştan kaçmak hamurunda yoktu.

"Onu bırakmayacağım," dedi Helena bir süre sonra. "Kaine olmadan bu savaştan sağ çıkamazdım. Ben Luc'a sadıktım ve Paladya'nın onu hatırlamasını istediğini biliyorum ama Luc'u Morrough kadar o ülke de öldürdü. Oraya dönemem."

Lila başıyla onaylayıp dönmeye yeltenmişti ki durdu.

"Başka bir şey söylemeyeceğim demiştim ama seni burada bırakıp gitmeden önce bunu söylemek zorundayım." Yutkunurken boğazı hareket etti ve yüzündeki yara izi her üzüldüğünde olduğu gibi belirginleşti. "Pol dışında elimde bir tek sen kaldın. Kaine'i sevdiğini ve onun da seni sevdiğini biliyorum, bunu inkâr etmiyorum. Ama onun sen ya da E dışındaki herkese ne kadar insanlık dışı bir soğuklukla baktığını görmüyorsun bence. Dünyanın kalanı yanıp kül olsa umurunda olmaz. Hatta fark etmez bile. Gerçekten böyle bir hayat mı istiyorsun?"

"Nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi Helena sertçe. "Senin de benim de hayatta olmamızın sebebi o."

Lila'nın yüzünde öfke parladı ve ağzını açacak oldu.

"Morrough'yu öldürdüğünde aklından ne geçiyordu?" diye sordu Helena.

Lila'nın ağzı ânında kapandı ve yüzü acıyla buruşurken gözlerini kaçırdı. "Luc. Luc'a yaptığı onca şeyi düşünüyordum."

Helena sol eline baktı. Yüzüğün üzerindeki gizleme zamanla solmuştu ama artık eline taktığı destek neredeyse tamamen örtüyordu.

"Aşk insanların sandığı kadar saf ya da güzel değil. Bazen karanlık bir tarafı da var. Kaine'le ben birbirimizi tamamlıyoruz.

Onu ben o hâle getirdim. Onu kurtarırken o dizilimin ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer o bir canavarsa, onu yaratan da benim."

Lila'nın Pol'ü götüreceğini anlayan Enid önce anlam veremedi ama sonra çılgına döndü.

"Hayır! Hayır, olmaz! O benim. O benim en iyi arkadaşım. Onu götüremezsin!"

Kaine ya da Helena tarafından teselli edilmeyi kesinlikle reddetti. Pol'e yapışıp bırakmadı. Pol belli ki kararsızdı ama Lila'nm elini bir an bile bırakmıyordu.

"Bizimle gelebilir," dedi Helena'ya içtenlikle bakarak. "Ben onunla ilgilenirim."

Helena'nın boğazı düğümlendi. "Hayır. Hayır, Enid büyüyene kadar burada kalmak zorunda," dedi, Enid'i ondan ayırmaya çalışırken.

"Gitmek istiyorum." Helena, Enid'in parmağını Pol'ün pantolonundan ayırırken küçük kız hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ben de Paladya'da yaşamak istiyorum. Neden hepimiz gidemiyoruz?"

"Üzgünüm, gidemeyiz," dedi Helena, kendini yere atıp Pol'e doğru sürünmeye niyetlenen Enid'i sıkıca tutarak. "Bizim için güvenli değil. Bu yüzden adada yaşıyoruz, unuttun mu? Çünkü çok fazla yolculuk yaptığımızda annenin kalbi çok hızlı atıyor. Anne kalbini hızlandıran yerlere gidemez."

"Ama Pol benim en iyi arkadaşım. Onsuz yalnız kalırım."

Elleri kasılmaya başlayan Kaine döndü ve yan odaya geçti.

Pol, Lila'mn elini bırakıp Enid'in yanma geldi.

"E," dedi çekingen bir sesle, "annen ve babanla kalmak zorundasın. Henüz Paladya'ya gelemezsin."

"Nedenmiş? Sen gidiyorsun."

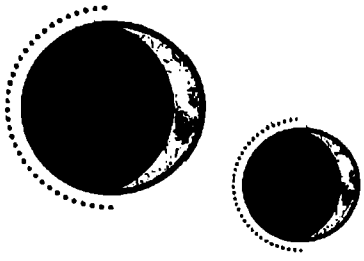
"Evet," dedi Pol yavaşça. Mavi gözleri kocaman açılmış ve düşünceliydi ama sonra yüzü acıyla buruştu. "Ama Kobalt'la ilgilenmen gerekiyor. Şehir köpekler için uygun değil, biliyorsun. Biz çağırınca gelmiyor, ona araba çarpabilir."

Enid'in başı ânında kalktı. "Gerçekten mi?" dedi titrek bir sesle.

"Evet," dedi Pol. "Hem gemiler de çok tehlikeli. Bu yüzden ona benim için sen bakmalısın. Her gün yürüyüşe ihtiyacı var."

Enid kendisine verilen bu ciddi sorumluluğu kavrayarak başını hızla salladı ve Pol de tasmayı ona uzattı.

Lila ve Pol uzaklaşırken Enid uçurumun kenarına oturup Kobalt'a sarıldı ve ağladı.

78. BÖLÜM

Dört Yıl Sonra

"Anne."

Helena yaptığı tentürden başını kaldırdı. Köyde her zaman talep gören bazı şeyler vardı. Enid de mutfakta oturmuş onu izliyordu.

Pol gittiğinden beri Enid'in neşesi büyük ölçüde kaybolmuştu. Kaine ve Helena o ışığı geri getirmeye çalışmış, köyden arkadaş olabileceği çocuklar bulmuşlardı ama Enid hep kendini geri çekiyordu.

Çok fazla engel vardı: Simyadan, Kaine'in veya Helena'nm gerçek isimlerinden, Pol ve Lila'nın nereye gittiğinden bahsedemezdi. Kurallar ve yasaklar Enid'i gerdiğinden tamamen eve kapanmıştı; sadece anne babasıyla ya da her gün Kobalt'ı gezdirmek için görev bilinciyle dışarı çıkıyordu.

Karanlık gecelerde Kaine onu Amaris'le gezintiye çıkarıyordu. Bazen beraber başka adalara bile uçuyorlardı ama nereye giderse gitsin Enid hiç arkadaş istemiyordu.

Hayatının tek ışığı, yazın iki haftalığına ailece Kuzey anakarasına gidip liman şehrinde Lila ve Pol'ü ziyaret ettikleri dönemdi.

"Bileklerinde neden delikler var?" diye sordu Enid. "Kimsede öyle delikler yok."

Aşağı bakarken Helena'nm göğsü sıkıştı. Genelde onların üzerini örtmeye dikkat ederdi ama dalmış ve çalışırken kollarını sıvamıştı. Sekiz yıl meraklı bir çocuktan bir şeyi gizlemek için çok uzun bir zamandı.

"Evet, çoğu insanda yok," dedi alçak sesle. "Savaş sırasında, insanlar karşı tarafın rezonansı olmazsa kazanabileceklerini düşündüler ve bu yüzden rezonansı yok etmenin yollarını aradılar. Ve... bu delikler de o fikirlerden biriydi."

"Rezonansını yok etti mi?" Enid iyice eğilip dikkatle baktı.

Helena dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. "Etti."

"Ama şimdi geri geldi, değil mi?"

Helena başını yine onaylarcasına salladı. "Baban geri getirdi. Çok uzun zaman önceydi ama bazı izler hiç kaybolmaz. Komik görünüyorlar, değil mi?"

Enid uzanıp merakla birine dokundu. "Savaşta yakalanmış mıydın?"

Helena'nın boğazı düğümlendi. Dolaba gitti, bir tablet alıp ağzına attı ve ardından hızlıca bir bardak su içti. Bu konuşmaların bir gün yaşanacağını biliyordu. Enid, özellikle de Enstitü'de birinci yılına yeni başlayan Pol gibi Paladya'ya gidip simya okumak için yanıp tutuştuğu şu dönemde artık bunları görmezden gelemeyecek kadar büyümüştü.

"Evet," dedi sonunda. "Bir süre yakalanmıştım ve pek hoş değildi. Bu yüzden kaçıp seni doğurmaya karar verdim. Çok daha eğlenceli oldu."

Kaine o anda odaya girdi ve Helena gerildi.

"E," dedi Helena, "köye gidip akşam yemeği için biraz peynir alır mısın? Hiç kalmamış."

Enid kıvırcık saçlarını havalandırarak ayağa fırladı ve kapıdan kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu Kaine, Enid gider gitmez.

"Enid demin kelepçe izlerini fark etti," dedi Helena gözlerini kaçırarak.

"Ona ne söyledin?"

Helena nefes aldı. "Hazır olduğunu düşündüğüm kadarını. Yalan söylemedim."

Kaine sadece kaşını kaldırdı. Helena çenesini sıktı ve rafa gidip bir gazete aldı.

"Bugün bir sandık dolusu gazete geldi," dedi. "Göz atıyordum ve şunu gördüm."

Gazeteyi kaldırdı. HEVGOSS'TA SAVAŞ SUÇLUSU BOĞULMUŞ HÂLDE BULUNDU.

Kaine'in gözleri parladı.

Helena yazıyı taradı. "Stroud'muş. Bir gölde bulunmuş. Yüzerken kalp krizi geçirmiş gibi görünüyormuş. Hevgoss sorgulanıyor... görünüşe göre onu yanlarına alıp araştırmaları karşılığında dokunulmazlık vermişler. Onlarca duruşmayı yönetip her bir gardiyanı suçlu buldukları düşünülürse bu epey ironik olmuş. Ama görünüşe göre en kötüsünü sessizce affetmişler."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Birinin onu öldürmemesi yazık olmuş," dedi Kaine sonunda.

"Biri öldürmüş," dedi Helena neredeyse tıslayarak.

Kaine boş bir ifadeyle ona baktı.

"Sakın," dedi Helena. "Bana sakın yalan söyleyeyim deme."

Kaine derin bir iç çekti ve başını kaldırdığında o bıçak kadar keskin hâli geri dönmüştü.

Adada Enid onu görebiliyorken takındığı o tavrı; nezaket, yan gülümsemeler, sessiz konuşmalar. Bir anda hepsi yok oldu ve Kaine yeniden gerçek hâline döndü. Jilet kadar soğuk ve keskin.

"Bunu neden yaptın?" dedi Helena, içinde bir uçurumun açıldığını hissederek. "Yeterince şey yapmadık mı? Ne demeye böyle bir riske girdin? Yakalansan neler olabileceğini hiç mi düşünmedin?.."

"Dikkatliydim," dedi Kaine, kendini savunmaya bile çalışmadan. "Onu hayatta bırakacağımı mı düşündün gerçekten?"

Helena yutkunmaya çalıştı. Gün boyu kalbini kontrol etmeye uğraşmıştı ama öfkesi bunu kontrol edemeyeceği kadar tadını kaçırmıştı. "Bana yalan söyledin. Limanlarda olduğumuz zamandı, değil mi? Mali bir meseleyi halletmen gerektiğini söylediğin zaman ama aslında bunu yapıyordun. Artık her gidişinde... nereye gitsen... aslında nerede olduğunu düşüneceğim. Ve bana asla geri dönmeyeceğinden korkacağım..."

Helena'nın sesi çatladı.

Kaine ona uzandı ama Helena ondan uzaklaştı. Konuşmaya ve kızmaya devam edebilmek için elini göğsüne bastırıp kalbini sakin tutmaya çalıştı. Aşırı öfkeliydi.

"Bu sana yetmiyor mu? Bu hayat intikam uğruna böyle bir riski göze alacağın kadar mı seni tatmin edemedi?" Gözleri yanıyordu. "Birkaç yıla Enid'e kim olduğunu söylemek zorunda kalacağız. Yakında okula gidecek ve burada, Etras'ta bile savaşı ve senin adını duyacak. Onun nasıl biri olacağını çok iyi biliyoruz ve yaptığın şeyleri ondan saklayamayacağız. Bu onun dünyasını yıkacak... senden duysa bile."

Kaine'in çenesi kasıldı. "Ben..."

"Bu hayatta her istediğimizi elde edemeyiz. Hatırladın mı? Bana bunu sen söyledin. İstediğim her şeyi elde edemeyeceğimi bir noktada anlamam, seçim yapmam ve onunla yetinmem gerektiğini söylemiştin. Ben de bunu seçtiğimizi sanıyordum. Bunca zamandır kendimi mi kandırıyordum?"

Helena'nın ciğerleri öyle şiddetle kasılmaya başladı ki boğazından korkunç bir ıslık sesi yükseldi.

"Sana yaptıklarından sonra ölmeyi hak ediyordu." Kaine'in sesi sert ve müdanasızdı. "Nerede saklandığını öğrendikten sonra onu bırakamazdım."

Helena başını iki yana salladı. "Aramamalıydın. Peşini bırakmalıydın."

Bir an daha Kaine baktı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Öldüğüne o kadar sevindim ki."

Kaine iki hızlı adımda yanma gelip Helena'yı kaçamadan yakaladı. Helena'nm parmakları Kaine'in gömleğine yapıştı.

"Umarım acı çekmiştir ama senin yapmanı istemezdim... Neden hep sen yapıyorsun?" Helena yüzünü Kaine'in göğsüne gömdü. "Ondan nefret ediyordum. Hem de çok nefret ediyordum. Öldüğüne o kadar sevindim ki."

"Biliyorum," dedi Kaine kollarını ona dolarken. "Artık gitti. Bir başkası da olmayacak."

On Yıl Sonra

Son buharlı gemiden yükselen duman bulutu da kaybolurken orada el ele öylece durdular.

"Artık sadece ikimiz kaldık," dedi Helena hüzünle.

Kaine sessizdi; gümüş gözleri sanki gemiyi hâlâ ufkun ardında bir yerde seçebiliyormuşçasına denizi izliyordu.

Helena onun elini sıktı. "Niye gittiğini anlıyorsun, değil mi?"

Kaine irkildi. "Evet..."

Helena başını onun omzuna yasladı. "Sanırım kaçınılmazdı. Bir şeyleri bırakmak hamurumuzda yok."

Kaine güldü. "Benim en azından yapmışlığım var. Öte yandan sen..."

Helena gülüp ona baktı. Kaine'in saçları hâlâ kahverengiye boyalıydı ve Helena gümüş-beyaz hâlini ne kadar özlediğini fark edip şaşırdı. Birkaç yıla boyamayı muhtemelen kesebilirdi. Ancak gözleri hâlâ aynıydı. Helena ne kadar dikkatle incelerse incelesin, renk değişiminde küçük nüanslar ve yansıyan duygular var gibiydi.

Kaine ona baktığında etraflarındaki dünya yok oldu.

Helena'nm midesi hopladı. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Kaine'in dudaklarının köşesi, yalnızca Helena'ya ait olan o gülümsemeyle kıvrıldı. "Her şeyi. Sen ne istersen."

KAPANIŞ

Temmuz 1808

Nehir feribotu kavisli nehirde ilerleyerek son dönüşe geldi ve Paladya güvertedekilere göründü. Meşhur şehri ilk kez görenlerin nefesleri kesildi.

Çevresindeki yüksek dağlarla şehir, nehrin ortasına yerleştirilmiş dev bir taç gibi parlıyordu.

Pruvada iri gümüş-gri gözlü genç bir kadın şehrin gitgide yaklaşmasını izliyordu ve feribot limana yanaşıp yolcular inmeye başladığında bile gözlerini kıyıdan zor ayırabildi.

İskeleye adım atmadan önce durup kalabalıkta tanıdık bir yüz aradı.

"Enid!" diye seslendi biri.

Birçok kişi dönüp eski şövalye Lila Bayard'ın arkasmda oğlu Apollo ve onlara yetişmeye çalışan birkaç muhafızla gemiye doğru koşuşunu izledi.

Enid'e ilk Lila ulaştı ve onu sıkıca kucakladıktan sonra geriye çekildi.

"Şu hâline bak. Çok uzun zaman oldu." Lila sesini alçalttı. "Seni tanıyamamaktan korkuyordum ama annene çok benziyorsun."

Enid gülümsedi. "Evet," dedi hafif bir Etras aksanıyla. "Babam da hep öyle söyler."

Lila başını iki yana salladı. "Sonunda gelmene izin verdiklerine hâlâ inanamıyorum. Khem'de devam etmeni isterler diye

Ninova

düşünmüştüm ama programda seni de göreceğimiz için çok heyecanlıyım."

Enid sinsice gülümsedi. "Şey, hep Enstitü'de okumak istediğimi biliyorlardı. Khem'deki çıraklık sistemi çok farklı... daha çok metalurji üzerine."

Lila uzandı ve sersem sersem geride durup oyalanan Pol'ü kolundan çekip konuşmaya kattı. Enid ve Pol'ün gözleri bir an için buluşup hemen başka yana döndü.

"Keşke daha önce gelmene izin verselerdi." Lila iç geçirdi. "Akademik becerin burada aşırı faydalı olurdu. Pol maalesef babasının ve benim kötü çalışma alışkanlıklarımızı almış ve bu yüzden de ateş büyüsü yeterlilik sınavına *iki kez* girmek zorunda kaldı."

Pol'ün yüzü kıpkırmızı kesildi. "O sadece yazılı kısım içindi ve yıllar önceydi," diye homurdandı. "Geçtim sonuçta."

"Bir gün Simya Enstitüsü'nü yöneteceksin. Notların böyle olursa seni kim ciddiye alır?" dedi Lila. "Neyse ki artık Enid burada. Bize düzgün bir akademik itibar sağlayacak."

Lila muhafızlardan birine döndü. "Bavullarını Solis Splendour'a gönderin. Enstitü'ye manzaralı yoldan gideceğiz."

Araba şehirde spiral çizerek ilerledi, limanlardan başlayıp üst seviyelere doğru tırmandı ve kuzeye devam etti. Geniş bir meydana varınca durdu. Bir heykelin çevresini uzun sütunlar sarmıştı.

Lila bir an tereddüt etti ve sonra kapıyı açmaya başladı. "Bunu görmelisin," dedi dışarı adım atarken. "Yeni yapıldı, sadece birkaç hafta önce tamamlandı."

Meydanda küçük bir kalabalık vardı ve Lila merkeze doğru ilerlerken çoğu kişi yaklaşan gruba yol vermek için geri çekildi.

Muharebe zırhı ve tırmanma kemeri içinde bir Direniş askerinin heykeliydi. Ayağının dibinde KALBİMİZDE YAŞIYOR yazıyordu.

Sütunlar pürüzsüz mermerdendi ve isimlerle doluydu. APOLLO HOLDFAST, LUCIEN HOLDFAST, SOREN BAYARD, SEBASTIAN BAYARD, EDDARD ALTHORNE, JAN CROWTHER, TITUS BAYARD... liste böylece uzayıp gidiyordu.

Lila durup onlara baktı. "Nullyum bombası burada patlamıştı. Bulaşmayı temizlemek o kadar zordu ki yeniden inşa edilen son yerlerden biri oldu. Savaşta ölen herkes için bir anıt istedim, onlar da buraya koydular. Sanırım beğendim ama... belki de hiçbir şey yeterli gelmiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Enid omuz silkti ama keskin bakışları hızla sütunları tarıyordu. "Daha önce hiç savaş anıtı görmedim. İnsanda tam olarak ne uyandırması gerektiğini bilmiyorum."

Lila nefes aldı. "Ben de bilmiyorum, sadece daha başka bir şey olmasını ummuştum..."

Lila sözünü bitiremeden bir kadın Enid'in kolunu yakalayıp onu kendine çekti. "Helena?"

Enid döndü ve yüzünde uzun kesik izleri olan yabancı kadına baktı.

Kadın susup hemen elini geri çekti. Bileğini delip geçen küçük bir iz vardı. "Hayır. Hayır, tabii ki değilsin. Özür dilerim. Tanıdığım birine benzettim."

Lila döndü ve konuşmadan önce dudakları hafifçe titredi. "Penny, bu Enid Romano; yaşam büyüsü lisans programına katılmak için buraya geldi. Pol ve ben ona etrafı gezdiriyorduk."

Penny kaşlarını çatıp Enid'e birkaç saniye daha baktı. "Ah." Sesi gerildi. "Üzgünüm, seni böyle kolundan çekince korkuttum galiba. Arkadan bakınca tanıdığım birine o kadar benziyordun ki. Lila, Helena'ya benzemiyor mu?"

Enid ifadesiz bir yüzle Lila'ya dönüp sorarcasına baktı.

Lila, Penny'nin ne demek istediğini görebilmek ister gibi gözlerini kıstı. "Sanırım saçlarından." Enid'e baktı. "Helena Marino, Direniş'teydi ama Kurtuluş'tan önce öldü."

Enid tekrar Penny'ye baktı. "Kaybınız için üzgünüm."

Penny, Enid'e sanki karşısında bir hayalet varmış gibi birkaç saniye daha baktıktan sonra gitti.

Daha bir an bile yalnız kalamadan başka bir ses araya girdi.

"Lila, işte buradasın. Anıt açıldığından beri seni burada görmemiştim."

Lila'nın yüzünden anlık bir irkilme geçti, sonra sahte bir gülümsemeyle ona döndü. "Bayan Forrester, ne kadar da beklenmedik bir sürpriz."

Kadın orta yaşlıydı ve nefes nefese kalmıştı. "Holdfastların yabancı öğrencileri içeri sokma numaralarına döndüklerine dair duyduklarım da ne?"

Lila'nın gülümsemesi silindi. Omuzlarını dikleştirip boyunun avantajını kullandı. "Enid, Khem'de övgüyle söz edilen bir öğrenciydi ve yaşam büyüsü dizilimlerinin akciğer hasarı tedavisinde kullanımı üzerine oldukça umut verici bir öneri sundu. Nullyum bombasına bağlı bazı hastalıkların hâlâ etkili bir tedavisi olmadığından Enstitü de onu araştırmasını desteklemek üzere davet etti."

Bayan Forrester'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve mendilini ağzına bastırıp birkaç kez öksürdü. "Ah, akciğer tedavisi diyorsunuz? İlginçmiş."

Enid geri çekilip gönülsüz özrü kabul etmeyi Lila'ya bıraktı. Sütunların yanına gidip isimleri taramaya başladı ama o kadar çoklardı ki; tıkış tıkış bir dolu isim.

Dakikalar içinde Lila ve Pol'ün etrafında kalabalık toplanmıştı. Artık bir Principatus olmayabilirdi ama Holdfastların cazibesi hâlâ etkisini koruyordu.

Meydanın karşısındaki binalardan birinde dükkânlar dizilmişti. Enid oraya doğru yürüdü ve bir kitapçıya girmeden hemen önce arkasına dönüp Pol'ün acıklı gözlerine baktı.

İçerideki masada kalın kitaplar sergileniyordu.

Paladya Ölüm Büyüsü Savaşı'nın Kapsamlı Tarihi
William Dover

Enid bir an durup kitaplara baktıktan sonra bir tanesini eline aldı.

"Bu hafta çıktı," dedi yakınlarda durup Enid'in elindeki kitabı dikkatle süzen tezgâhtar.

"Başlığını tanımayınca ben de öyle düşünmüştüm," dedi Enid, kitabı açıp içindekilere baktı ve parmağı bazı başlıklarda bir an duraksadı.

"Paladya'yı ve savaşı anlamak istiyorsan bu kesinlikle en iyisi. Yani, aksanın gayet iyi ama olup biten her şeyin tüm ayrıntılarını ve açıklamalarını gerçekten öğrenmek istiyorsan... aradığın kitap bu."

Enid bir kaşını kaldırdı. Tezgâhtar bunu bir teşvik sanıp bir adım daha yaklaştı. "Dover bunun üzerinde on yıldan fazla çalışmış. Meclis'ten ve Kurtuluş Cephesi'nden özel izin alıp kayıtlara, hatta henüz halka açılmayan mahkeme tutanaklarına bile erişmiş. Şok edici şeyler var. Bazı bölümler... Miden sağlam değilse okumanı tavsiye etmem. Ama neler olduğunu bilmek istiyorsan bu kitap hepsini anlatıyor. Hepsi burada. İnsanların bilmesi gereken her şey."

"Peki ya sen?" dedi Enid.

Tezgâhtar afalladı.

"Savaşla ilgili insanların bilmesi gereken her şeyi sen biliyor musun?" diye sordu Enid.

Tezgâhtar boğazını temizledi. "Yani... benim bilmemem zor zaten. Kule'de doğanlardan biriydim. Ne demek olduğunu biliyorsundur. Mahkemeler oldu. Bizimle ne yapacaklarına karar verene kadar bizi sürekli oradan oraya taşıdılar."

"Çok üzüldüm."

Tezgâhtar yine boğazını temizledi. "Neyse. Bunu okumak... her şeyi biraz mantığa oturtmama yardımcı oldu."

Enid kapağa yeniden baktı. "O zaman mutlaka bakmalıyım. Etras'tan geliyorum ama orada bile insanlar hâlâ Paladya Savaşı'ndan bahsediyor."

Elinde kitapla tezgâhtarm yanından geçip dükkânın daha sakin bir bölümüne doğru yürüdü. Boş bir koridor bulduğunda kitabı hızla açtı ve dizine gidip parmağını gezdirerek aradığı bölümü buldu.

Sayfayı çevirdi.

Dünyada Yüce İnfazcı olarak tanınan Kaine Ferron tarihin en namlı kitle katilidir. Tahminlere göre Morrough'nun Ölmeyenler'ine katılan en genç kişiydi ve henüz on altı yaşındayken Principatus Apollo Holdfast'a suikast düzenleyerek Paladya şehir-devletini tarihin en yıkıcı savaşlarından birine sürükledi. Ferron kendini Ölmeyenler arasında rütbe atlamaya adamıştı. Sadece "yükselen" en genç kişi olmakla kalmadı, savaş sırasında general rütbesine erişen en genç birey unvanını da aldı.

Ferron'ın bir simyacı ve bir yaşam büyücüsü olarak gösterdiği üstün yetkinlik, geniş çevrelerce doğaüstü kabul ediliyor ve Ölmeyenler rejimine damgasını vuran dehşet verici insan deneylerinin sonucu sayılıyordu ancak Artemon Bennet'ın diğer deneklerinin aksine, Ferron'ın katılımı gönüllüydü.

Savaş sonrasında Ölmeyenler'in çoğu görevden çekilmişti. Ancak Ferron'ın yükselişi daha yeni başlıyordu. Hayatta kalan tüm Direniş üyelerinin yakalanması ve sorgulanmasına öncülük etmenin yanı sıra onları lumityum madenlerinde kullanılmak üzere öldürdü. Kan dökmeye olan eğilimi, Yüce İnfazcı mertebesine ulaşmasında ve nihayetinde Morrough'nun halefi olarak tanınmasında kilit rol oynadı.

Ferron ailesi Ivy Purnell tarafından öldürülmemiş olsaydı, Ölmeyenler rejiminin onlarca yıl daha sürebileceğine inanılır. Morrough'nun durumu o denli kötüleşmişti ki çoğunluk yıl bitmeden Paladya'nın kontrolünü Ferron'a devredeceği düşünülüyordu

Ölüm Büyüsü tarihçisi Eustace Sederis, *Ferron: Yüce İnfazcı'nın Biyografisi* adlı kitabında şöyle yazar: "Kaine Ferron, Morrough Paladya'ya gelmeden çok önce bile bir canavardı. Ölmeyenler'e katılması yalnızca doğuştan bir psikopata vahşetini doyasıya yaşama imkânı verdi; öyle ki ölümsüzlük ve değişmezlik bile sadist dürtülerini tatmin etmeyince, amaçlarına ulaşmak için acımasız deneylere gönüllü oldu."

İlk Yılları

Kaine Ferron tek çocuk olarak dünyaya geldi...

Arkasından bir ses gelince Enid kitabı bir anda kapatıp döndü. Koridorun ucunda Pol duruyordu ve yüzünde zafer kazanmış çarpık bir sırıtış vardı.

Apollo Holdfast anne ve babasının kusursuz bir karışımıydı. Yüz hatları gök mavisi gözler, altın rengi saçlar ve güneş gibi sıcak bir gülümsemeyle geleneksel Holdfast özellikleri taşıyordu ancak Bayard kemikleri onu annesinden bile daha uzun biri hâline getirmişti.

"Merhaba," dedi.

Enid'in dudaklarının köşesinde hafif bir tebessüm belirdi ve gümüş gözleriyle onu soğuk soğuk süzerken kaşını kaldırdı. "Merhaba."

Pol elini Enid'in başının üzerindeki rafa koyup tepesinde durdu. Enid de yalnızca çenesini kaldırarak karşılık verdi.

"Bizden şimdiden saklanıyor musun?" diye sordu Pol.

Enid'in dudaklarındaki alaycı gülümseme soldu ve elindeki kitaba baktı. "Hayır. Savaşla ilgili yeni bir kitap vardı, ben de Yüce İnfazcı kısmına bakayım dedim."

Pol'ün yüzündeki gülümseme silindi. "Yapma. İşin aslını asla anlatmayacaklar."

Enid omuz silkti ve başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama... ne söylediklerini bilmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Hep aynı

şeyler tabii. Öyle olacağını biliyorum ama yine de kendimi alamıyorum. Bu kitapta Sederis'in o alıntısı bile var."

Neredeyse inandırıcı bir kayıtsızlıkla bir kez daha omuz silkti. "Sence annemin adının dizinde geçme ihtimali ne?"

Pol elini Enid'in bileğine koydu. "Yapma."

Ama Enid onu dinlemedi. Dönüp kitabı rafın kenarına yasladı ve arka dizini açıp parmağını satırlar boyunca gezdirdi, sonunda da duruverdi.

Usulca bir nefes verdi. "Bak..."

Sayfaları hızla çevirip nihayet Lucien Holdfast bölümündeki parlak kuşe fotoğraf sayfasında durdu.

Enid ve Pol fotoğrafa bakakaldılar.

Soren Bayard, Helena Marino ve Luc Holdfast bir kanepede yan yana oturuyordu; Luc'un kolu Helena'nın omuzlarına dolanmıştı ve üçü de doğrudan kameraya bakıyordu.

Aşırı zayıf Helena üzerinde ona birkaç beden büyük gelen bir tıbbi üniforma ve örgü bir kazakla ortadaydı. Saçları iki gergin örgüyle toplanmış ve ense kökünde kalın bir topuz hâline getirilmişti. Yüzünde bir tebessüm varmış gibiydi ama büyük, yıkılmış gözleri bu çabayı ele veriyordu.

Enid fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra elini uzatıp nazikçe dokundu. "Annemin savaş zamanından bir fotoğrafını hiç görmemiştim. Annen Enstitü'den öğrenci fotoğraflarını göndermişti ama hiç başka fotoğrafı yoktu."

Pol hiçbir şey söylemedi ama Enid fotoğrafa bakmayı kesmeyince tereddütle elini onun omzuna koydu. Enid başını kaldırıp gözlerine baktı ve fotoğraftaki kıza benzeyen hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yeniden fotoğrafa döndü ve parmakları altındaki satırları silmek ister gibi kelimelerde gezindi.

"Bir gün... biri gerçekleri yazmalı," dedi alçak sesle.

Pol boğazını temizledi. "Annem önerdi, biliyorsun. Gerçekte onlara neler olduğunu anlatmak istedi, yangına kadar olan kısmını. Annenle baban yapmasını istemedi."

Enid gözlerini fotoğraftan ayırmadan başını yavaşça salladı. "Biliyorum. İstemediklerinin farkındayım. Anlıyorum da. Onların yaşadıkları benim başıma gelseydi... ben de her şeyi arkamda bırakmak isterdim. Böyle bir şeyi anlatmaya çalışmanın bir anlamı yok; kimse gerçekten anlamak bile istemez.

"Ama..." Enid'in çenesi titredi. "Annem böyle unutulmayı hak etmiyor. Bir dipnottan ibaret olmamalı. Bu, onun hakkında yazılmış tek satır olmamalı. Kendine ait bir bölümü hak ediyor. Kendine ait koca kitabı hak ediyor." Sesi titredi. "Ve babam hakkında yazdıkları şeyler... her şeyi kendi istemiş, ona yapılanları o talep etmiş gibi..." Elinin tersiyle gözlerini silip derin bir nefes aldı. "Affedersin. Her seferinde bunu kaldırabileceğimi sanıyorum ve sonra o kadar sinirleniyorum ki içim kalkıyor."

Gözlerini hızla kırpıştırdı. "Yine de buraya geldiğim için mutluyum. Görmem gerekiyordu. Şehri, her şeyin yaşandığı yeri. Bunları konuşacak kimsenin olmaması o kadar zor ki. Annem her zaman onunla ya da babamla konuşabileceğimi söylüyor ama konuşursam mutlaka ilaç almak zorunda kalıyor ve fark etmeyeceğimi sandığında parmaklarını kalbinin üzerine bastırmaya başlıyor. Sırf konuşmak istediğim için ona bunu yaşatmak istemiyorum. Babam da konu ne zaman açılsa, bir daha asla onunla konuşmayacağımı düşünüyor."

Kitabı tuttuğu ellerinin eklemleri beyazlaşmıştı. Sonunda kitabı kenara koyup derin bir nefes verdi. "Sen ve Lila Teyze olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Sanırım beni gerçekten tanıyan sadece sizsiniz."

Işıl ışıl ve içtenlikle bakan Pol ona gülümsedi. "Ben hep yanındayım."

Dudaklarını birbirine bastıran Enid başıyla onayladı ama sonra yavaşça gülümsedi.

Bir sessizlik oldu ve orada dururlarken yalnız olduklarının bilinci bir anda üzerlerine çökmüş gibiydi.

Enid'in yanakları kızardı. Pol'ün gözleri kararda ve öne doğru eğilip aralarındaki mesafeyi kapadı.

Kapıdaki zil aniden çınladı. Pol hızla doğruldu, elini çekip birkaç kere saçlarının arasından geçirdi ve boğazını temizledi.

"Annem her an gelebilir. Ya da muhafızlar. Ama eve geçtiğimizde... biraz... konuşmalıyız..." Başını salladı. "Şey hakkında..." Tekrar boğazını temizledi. "Yani konuşmak... istersen tabii... herhangi bir şey hakkında."

Enid gözlerini kırpıştırdı ve sonra aceleyle başını salladı. "Evet! Konuşmalıyız. Evde ama. Orada... Konuşmak için daha iyi olur."

Yine başını salladı ve hızla onun yanından geçip koridordan çıktı.

Kitapçının ön tarafına hızla ilerlediler ve tarih kitabı fotoğrafın olduğu sayfa açık şekilde orada kaldı. Fotoğrafın altında şu yazıyordu:

> KIŞ GÜNDÖNÜMÜ, GÜNEŞ YILI 1786 PS. Principatus Lucien Holdfast, Şövalye Soren Bayard (Bkz: Bayard, Soren; 12. Bölüm, "Miras Dolu Bir Hayat") ve ecnebi simyacı Helena Marino. Marino, Paladya İç Savaşı'nın başlangıcında şehirden ayrılarak şifacılık eğitimi almaya gitti. Savaştan sağ kurtulsa da Kurtuluş'tan önce tutsaklığı sırasında vefat etti. Sonsuz Alev Yoldaşlığı'nın pasif bir üyesiydi ve hiç savaşmadı.

KIŞ GÜNDÖNÜMÜ, GÜNEŞ YILI 1786 PS. Principatus Lucien Holdfast, Şövalye Soren Bayard (Bkz: Bayard, Soren; 12. Bölüm, "Miras Dolu Bir Hayat") ve ecnebi simyacı Helena Marino. Marino, Paladya İç Savaşı'nın başlangıcında şehirden ayrılarak şifacılık eğitimi almaya gitti. Savaştan sağ kurtulsa da Kurtuluş'tan önce tutsaklığı sırasında vefat etti. Sonsuz Alev Yoldaşlığı'nın pasif bir üyesiydi ve hiç savaşmadı.

Ninova

YAZARIN İÇERİK NOTLARI

Alchemised savaş dönemi şiddeti, dini istismar, karmaşık travma tasvirleri, intihar düşüncesi, kendine zarar verme, insan deneyleri, tıbbi işkence, öjeni, yamyamlık, cinsel saldırı, tecavüz ve nekrofili imaları barındıran bir karanlık fantastik eserdir. Bir şeyin eserde yer almasının yazarın onu onayladığı anlamına gelmediğini lütfen unutmayın. *Alchemised* üçüncü tekil şahsın sınırlı bakış açısıyla yazıldığından kaçınılmaz olarak bazı algı bozukluklarının yanında gözden kaçan ya da yanlış yorumlanan olaylar da içerebilir. Okurların bunları göz önünde bulundurarak okuması önerilir.

TEŞEKKÜRLER

Bu yolculukta bana destek olan insanların listesi, zaten ziyadesiyle uzun olan bu kitap için çok uzun oldu ama yazdıklarımı keşfeden ve bu beklenmedik yolun her adımında bana büyük bir coşkuyla destek veren herkese en içten teşekkürlerimi iletmeme izin verin. Benim adıma olan sevinciniz ve heyecanınız, anlatabileceğimden çok daha önemli.

Temsilcilerim Caitlin Mahony ve Rikki Bergman'a bu fırtınada gösterdikleri olağanüstü sabır, özen ve koruyuculuğun yanında e-posta olarak göndermem gereken karmaşık soruları bana her seferinde mesajla açıklamaya zaman ayırdıkları için teşekkür ederim. Birleşik Krallık ayağını ustalıkla yöneten Suzy Ball'a ve sahne arkasındaki muazzam emeği için Frankie Yackel'a teşekkürler.

Sevgili editörüm Emily Archbold'a, yazmaya ara vermem için bana bahane sunan o uzun e-postalar için, son anda aklıma gelen ya da tuhaf fikirlerimi bu kadar düşünceli bir şekilde değerlendirdiğin için, sabırlı geri bildirimlerin ve eserime duyduğun sarsılmaz güven için teşekkür ederim. Jordan Pace'e, kitabımı yazılı değil de sözlü olarak tanıtmam gerektiğinde yaşadığım panikleri harika bir ustalıkla yönettiği için. Olağanüstü Del Rey ekibine: Scott Shannon, Keith Clayton, Tricia Narwani, Julie Leung, Alex Larned, Marcelle Iten Busto, David Moench, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Kay Popple, Maya Fenter ve Madi Margolis'e vizyonları, destekleri ve her aşamadaki heyecanları için gönülden teşekkür ederim.

Daima harika Rebecca Hilsdon'a ve Michael Joseph ekibine sonsuza kadar minnettar kalacağım: Stella Newing, Riana Dixon, Sriya Varadharajan, Clare Parker, Jessie Beswick, Jack Hallam, Vicky Photiou, Bronwen Davies, Kelly Mason, Akua Akowuah, Richard Rowlands, Jessica Meredeen, Helen Eka, Dan Prescott, Jill Cole ve Hayley Shepherd.

Yabancı edisyonlarda emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler. Hikâyemin başka dillere çevrilmesi benim için muhteşem bir onur.

Jame'e, virgülleri hoyratça kullanmama rağmen bunca yıldır yanımda olduğun için; sensiz burada olamazdım. Rei, bağlam vermeden önüne attığım karmaşık bilgilerde yolunu bulup yaptığın etimolojik araştırmalar için teşekkür ederim.

Avendell, kafamdaki düşünceleri alıp onları gördüğüm en muhteşem sanat eserlerine dönüştürme yeteneğin beni daima şaşırtacak.

Geniş aileme heyecanınız, destekleriniz ve teslim tarihlerime yetişebilmek için bazı etkinlikleri kaçırmak zorunda kaldığımda gösterdiğiniz anlayışınız için teşekkür ederim. Wren, gece boyunca çalışmam gereken zamanlarda bana bir oda verdiğin, uyuyamıyor olsam da en azından bir şeyler yememi sağladığın için teşekkür ederim. Kimi, yazma girişimlerimi ailedeki başka birine daha anlatmamı yıllarca sabırla beklediğin için.

Andrew, birdenbire birincil ebeveynlik rolünü böylesine hazır ve nazır üstlendiğin için. Ve özellikle T ve E; benimle gurur duyduğunuz, ben masamda fantastik romanlar yazarken sessizce içeri girip yatağımda fantastik romanlar okuyarak bana eşlik ettiğiniz için. Sizi kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

SenLinYu yazmaya bebeğinin öğle uykusu sırasında telefonunun Notlar uygulamasını kullanarak başladı. Çevrimiçi yayımlanan eserleri yirmi milyondan fazla kez indirildi ve yirmi üç dile çevrildi. Portland, Oregon'da ailesiyle birlikte yaşıyor. *Alchemised*, yazarın ilk romanıdır.

senlinyuwrites.com
Instagram: @senlinyuwrites
TikTok: @senlinyuwrites